CHRISTOPHER PAOLINI

PRIMUL VOLUM AL TRILOGIEI MOȘTENIREA

ERAGON

Christopher Paolini
Eragon
Primul volum al seriei Moştenirea

Dedic această carte mamei mele, căci ea mi-a dezvăluit magia acestei lumi; tatălui meu, căci mi-a arătat omul, dincolo de aparenţe.

De asemenea dedic această carte surorii mele Angela, care m-a ajutat în momentele de incertitudine.

VROENGARD
Dorú Areaba
ALAGAËSIA
Ceunon
Carvahall
Therinsford
Rîul Anora
Narda
UTGARD
Yazuac
Rîul Ninoe
Daret
Fläm
Şira
ISENSTAR
MARNA
Gil'ead
Teirm
Rîul Toark
Lacul Woadark
SHARKTOOTH
Bullridge
Rîul Ramr
DEŞERTUL HADARAC
Kuasta
Lacul Leona
Dras-Leona
HELGRIND
Urû'baen
Belatona
Furnost
Melian
Rîul
Tûdosten
Feinster
Jiet
Cithrí
Petrovya
BEIRLAND
Eoam
NIA
Dauth
SURDA
Lithgow
Aroughs
ILLIUM
UDEN
PARLIM
Aberon
Reavstone
Ellesméra
Du Weldenvarden
Kirtan
Nädindel
Rôna
Sithrim
Ardwen
Rîul Gaera
Elder
Ceris
Îlia Fëon
Rîul Edda
Hedarth
Az-Ragni
Buragh
Tarnag
FARTHEN DÛR
Orthíad
Rîul Beartooth
Dalgon
Munţii Beor
Galfni

Prolog: Umbra groazei

Vântul vuia prin noapte, aducând cu el un miros care va schimba lumea. O Umbră deşirată îşi înălţă capul şi adulmecă aerul. Dacă nu ar fi avut părul purpuriu şi ochii roşii, injectaţi, ar fi putut trece drept om.

Umbra clipi surprinsă. Mesajul fusese corect: cei pe care-i aştepta ajunseseră. Sau poate era o cursă? Stătu pe gânduri o clipă, apoi spuse, pe un ton rece:

— Răspândiţi-vă! Ascundeţi-vă după copaci şi tufişuri! Opriţi din drum pe oricine vine… sau veţi muri!

În jurul său se foiau doisprezece urgali înarmaţi cu săbii scurte şi cu scuturi rotunde de fier, pe care fuseseră pictate cu negru diverse semne. Semănau cu nişte oameni cu picioare strâmbe şi braţe groase, ca de fiară, făcute să sfărâme. Deasupra urechilor mici le creşteau coarne răsucite. Monştrii se pierdură imediat în frunziş, mârâind în timp ce se ascundeau. În scurt timp, foşnetul se potoli, iar pădurea se cufundă din nou în tăcere.

Umbra, ascunsă în spatele unui trunchi gros de copac, privi cu grijă pe cărare. Era prea întuneric pentru ochii omeneşti, dar pentru ea lumina palidă a lunii era la fel de limpede ca razele de soare strecurate printre copaci; privirea sa pătrunzătoare deosebea clar fiecare amănunt. Rămase nefiresc de liniştită, având în mână o sabie lungă, cu o lamă de culoare deschisă. De-a lungul lamei se putea zări o dungă, de grosimea unui fir de păr. Era o armă destul de subţire pentru a se strecura printre coastele unui om, dar şi destul de solidă pentru a străpunge grosimea unei platoşe.

Urgalii nu aveau vederea la fel de ascuţită ca Umbra; ei bâjbâiau ca nişte cerşetori orbi, căutându-şi armele. Ţipătul ascuţit al unei bufniţe străpunse tăcerea. Niciunul dintre ei nu se linişti înainte ca pasărea să fi zburat mai departe. Apoi, monştrii se înfiorară în răcoarea nopţii; unul călca pe o crenguţă uscată, care trosni sub greutatea cizmei. Umbra şuieră mânioasă printre dinţi, iar urgalii se traseră înapoi şi rămaseră nemişcaţi. Încercând să-şi învingă repulsia provocată de mirosul lor, ca de carne stricată, se întoarse pe călcâie. În fond, erau doar nişte unelte.

Pe măsură ce minutele de aşteptare se transformau în ore,

Umbra se lupta să-şi stăpânească nerăbdarea. Probabil că simţise mirosul cu mult înainte de sosirea celor pe care-i aştepta. Nu le permise urgalilor să se ridice sau să se încălzească. Nici măcar ea nu-şi îngădui să stea mai comod, ci rămase ascunsă după copac, supraveghind cărarea. O nouă pală de vânt străbătu pădurea. De data aceasta, mirosul se simţea şi mai pătrunzător. Buza subţire i se strâmbă într-un mârâit care-i trăda nerăbdarea.

— Pregătiţi-vă, şopti Umbra, tremurând din tot corpul.

Vârful sabiei sale se mişca prin aer, descriind cercuri înguste. Nu merita ca situaţia să-i scape de sub control tocmai acum, în acest moment, la care ajunsese prin multe intrigi şi cu mult chin.

Ochii urgalilor sticliră, umbriţi de sprâncene groase, atunci când monştrii îşi încleştară mâinile pe mânerul săbiilor. Undeva în faţa lor, Umbra auzi un zgomot, ca şi cum ceva dur s-ar fi lovit de o piatră. Din întuneric, se desprinseră contururi neclare, care înaintau pe cărare.

Trei cai albi, purtându-şi călăreţii, veneau la trap către locul ambuscadei; capetele lor se înălţau trufaşe, iar pielea luminată de lună le sclipea ca argintul topit.

Călăreţul din frunte era un elf cu urechi ascuţite la vârf şi cu sprâncene elegant arcuite. Era suplu, dar bine clădit, ca o lamă de oţel. Purta pe spate un arc de mari dimensiuni, iar la şold avea sabia şi o tolbă plină de săgeţi cu pene de lebădă la coadă.

Cel care încheia şirul avea un chip la fel de luminos, cu trăsături ascuţite, ca şi primul. În mâna dreaptă ducea o suliţă lungă, iar la şold avea un pumnal cu mânerul alb. Pe cap, purta un coif din ambră şi aur, foarte frumos lucrat.

Între cei doi călărea o domniţă elfă cu părul negru ca pana corbului, care privea liniştită în jur. Ochii ei adânci, încadraţi de şuviţele lungi şi negre, scânteiau plini de viaţă. Deşi purta veşminte simple, fără podoabe, frumuseţea nu îi era umbrită absolut deloc. Avea o sabie la şold şi în spate, un arc mare şi o tolbă. Ducea în poală o pungă de piele spre care privea des, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că încă o mai are.

Unul dintre elfi vorbi cu glas scăzut, aşa că Umbra nu putu să-i audă cuvintele. Domniţa îi răspunse pe un ton evident poruncitor, iar cei doi străjeri îşi schimbară locurile. Cel care purta coif trecu în frunte, mutându-şi suliţa, pentru a o putea

apuca mai bine. Trecură pe lângă locul unde se ascundea Umbra, împreună cu primii dintre urgali, fără să bănuiască nimic.

Umbra simţea deja gustul izbândei, când, deodată, vântul îşi schimbă direcţia şi începu să bată către elfi, purtând mirosul greu al urgalilor. Caii nechezară speriaţi, scuturându-şi capetele, iar călăreţii îşi încordară trupurile şi, rotindu-şi privirile încoace şi încolo, se întoarseră în loc şi o porniră la galop.

Calul domniţei se năpusti înainte, lăsându-i pe străjeri mult în urmă. Urgalii ieşiră din ascunzătoare şi, ridicându-se, începură să tragă un potop de săgeţi. La rândul său, Umbra sări din spatele trunchiului de copac, îşi înălţă mâna dreaptă şi strigă:

— Garjzla!

Un fulger roşu ţâşni din palma sa către domniţa elfă, aruncând o lumină sângerie asupra copacilor. Îi lovi calul, care se prăbuşi cu un nechezat ascuţit, lovindu-se cu pieptul de pământ. Ea sări din şa cu o repeziciune supraomenească, ateriză uşor pe pământ, apoi se întoarse să-şi privească străjerii.

Săgeţile ucigătoare ale urgalilor reuşiră să-i culce de îndată la pământ pe cei doi elfi. Aceştia căzură de pe frumoşii lor cai, cu sângele şiroindu-le în praf. Când urgalii se năpustiră spre elfii răpuşi, Umbra strigă:

— După ea! Pe ea o vreau!

Monştrii se repeziră, mormăind, pe cărare.

La vederea tovarăşilor săi morţi, domniţa elfă lăsă să-i scape un strigăt. Făcu un pas către ei, apoi se răzgândi şi, blestemându-şi duşmanii, se pierdu în pădure.

În timp ce urgalii alergau cu zgomot printre copaci, Umbra se căţără pe o stâncă de granit care se ridica deasupra lor. De sus, se vedea toată pădurea, de jur-împrejur. Ridicându-şi mâna, rosti:

— Böetq istalri![1]

Şi pădurea izbucni în flăcări pe o distanţă de un sfert de kilometru. Cu o îndârjire sumbră, Umbra făcu focul să se răspândească peste tot, până ce de jur-împrejurul locului ambuscadei se întinse un inel de flăcări pe o suprafaţă de aproape doi kilometri, care aducea cu o coroană din metal topit, coborâtă deasupra pădurii. Mulţumită de rezultat, Umbra urmărea cu atenţie văpaia, ca nu cumva să se stingă.

[1] „Foc năprasnic!”

Cercul de foc se îngroşă, micşorând zona în care aveau de căutat urgalii. Deodată, Umbra auzi strigăte şi un ţipăt răguşit. Privind printre copaci, văzu cum trei urgali se prăvălesc grămadă la pământ, răniţi de moarte. Reuşi să o zărească şi pe elfă, care fugea din faţa monştrilor rămaşi în picioare.

Alergând cu o repeziciune uluitoare, ea se îndreptă către stânca zgrunţuroasă de granit. Umbra examină pământul aflat la douăzeci de picioare mai jos, apoi sări şi ateriză cu uşurinţă drept în faţa ei. Elfa se întoarse, poticnindu-se, şi o luă la fugă înapoi pe cărare. De pe lama sabiei sale picura sânge negru de urgal, pătându-i săculeţul pe care îl ţinea în mână.

Monştrii cu coarne ieşiră din pădure şi o înconjurară, blocându-i orice cale de scăpare. Ea îşi roti privirile de jur-împrejur, căutând un drum liber, apoi, văzând că nu există niciunul, îşi îndreptă trupul, afişând un dispreţ suprem. Umbra se apropie cu mâna ridicată, îngăduindu-şi să se bucure de situaţia disperată în care se afla domniţa:

— Prindeţi-o!

De îndată ce urgalii păşiră către ea, elfa deschise săculeţul, scoase ceva de-acolo, apoi îi dădu drumul să cadă la pământ. În mâinile ei se afla acum un safir mare, în care se reflecta lumina flăcărilor mânioase.

Îl ridică deasupra capului, îngânând în grabă nişte vorbe. Umbra mormăi cu disperare:

— *Garjzla!*[2]

O sferă roşie de foc ţâşni din mâna sa, zburând ca o săgeată către domniţa elfă. Dar era prea târziu. Un fulger verde ca smaraldul lumină pădurea preţ de o clipă şi piatra dispăru. De îndată, domniţa se prăbuşi, lovită de flacăra cea roşie.

Umbra urlă de furie şi înaintă cu paşi mari, lovind cu sabia în trunchiul unui copac. Lama pătrunse până la jumătate şi rămase înfiptă, vibrând. Din palma Umbrei ţâşniră pe rând nouă fulgere de energie care-i uciseră de îndată pe urgali. Apoi Umbra îşi smulse sabia din trunchi şi se apropie de elfă.

Jurăminte de răzbunare, rostite într-o limbă ciudată, pe care numai ea o ştia, i se revărsară de pe buze. Încleştându-şi braţele subţiri unul de altul, Umbra privi pieziş către cer. Stelele reci, ca nişte paznici de dincolo de lume, îi întorceau privirea fără măcar să clipească. Cu buzele strâmbate de dezgust, se întoarse către

[2] Lumină, fulger

elfa prăbuşită fără simţire la pământ.

Frumuseţea ei, care l-ar fi vrăjit pe orice muritor, nu produse asupra Umbrei nicio impresie. După ce se convinse că piatra dispăruse, îşi recuperă calul care rămăsese ascuns printre copaci şi, legând-o pe domniţa elfă de-a curmezişul, se urcă în şa şi porni spre ieşirea din pădure.

Stinse flăcările pe care le întâlni în cale, dar lăsă tot restul să ardă.

Descoperirea

Eragon îngenunche pe câmpul acoperit cu iarbă şi buruieni călcate în picioare şi cercetă semnele cu ochi de expert. Urmele îi spuneau că într-adevăr cerbii trecuseră pe pajişte, cu numai o jumătate de oră înainte. În curând, se vor opri să înnopteze. Prada pe care o urmărea, o căprioară nu prea mare, care şchiopăta vizibil cu piciorul stâng din faţă, se afla încă în turmă. Era de mirare că ajunsese atât de departe, fără s-o prindă lupii sau urşii.

Cerul era întunecat şi limpede, iar în aer se simţea un vânt uşor. Un nor argintiu, ale cărui contururi sclipeau în lumina difuză a lunii pline din timpul echinocţiului de toamnă, cuibărite între două piscuri, pluti pe deasupra munţilor care-l înconjurau pe băiat. De-a lungul coastelor muntoase se prăvăleau torente izvorâte din gheţarii masivi sau din câmpurile de zăpadă strălucitoare. Fundul văii era acoperit de o ceaţă atât de deasă, încât aproape că nu-şi mai vedea picioarele.

Eragon avea cincisprezece ani, adică în mai puţin de un an urma să ajungă la vârsta bărbăţiei. Avea ochi căprui, pătrunzători, umbriţi de sprâncene negre. Purta haine de lucru, ponosite. La cingătoare avea o teacă în care se afla un cuţit cu mâner de os şi purta un arc din lemn de frasin, într-un tub din piele de cerb, care să-l apere de ceaţa umedă. Ducea pe spate o desagă într-un cadru de lemn.

Urmărind cerbii, pătrunsese adânc în Şiră – lanţul de munţi sălbatici care se întindea de-a curmezişul Alagaësiei. Multe poveşti, cel mai adesea rău prevestitoare, şi mulţi oameni ciudaţi proveneau din aceşti munţi. Totuşi, lui Eragon nu-i era frică de Şiră – era singurul vânător de pe lângă Carvahall care

îndrăznea să-şi urmărească prada până în străfundurile cotloanelor sale stâncoase.

Plecase deja de trei zile şi hrana aproape i se terminase. Dacă nu răpunea căprioara, nu-i rămânea decât să se întoarcă acasă cu mâna goală. Dar familia lui avea nevoie de carne pentru iarna care se apropia cu repeziciune şi nu-şi permiteau să cumpere din Carvahall.

Eragon se ridică în picioare, liniştit şi sigur pe el, în lumina slabă a lunii, apoi se afundă cu paşi mari în pădure, îndreptându-se către o văioagă în care era sigur că turma îşi făcuse culcuşul. Vârfurile copacilor îl împiedicau să vadă cerul şi aruncau umbre neregulate pe pământ. Nu mai privea urma decât din când în când; ştia drumul.

Ajuns în văioagă, îşi încordă arcul cu mişcări sigure, apoi scoase trei săgeţi şi puse una în arc, păstrându-le pe celelalte în mâna stângă. Lumina lunii dădu la iveală vreo douăzeci de siluete ghemuite la pământ, nemişcate – cerbii care se culcaseră în iarbă. Căprioara pe care o urmărea se afla la margine, cu piciorul stâng întins într-o poziţie nefirească.

Încetişor, Eragon se strecură mai aproape, ţinându-şi arcul la îndemână. Acum, tot chinul lui de trei zile încoace urma să dea roade. Respiră adânc, încă o dată, ca să se liniştească şi… chiar în acel moment o explozie sfâşie întunericul nopţii.

Cerbii săriră în picioare. Eragon se aruncă înainte, fugind prin iarbă, în timp ce o pală de vânt fierbinte îi atingea obrajii. Se opri brusc şi trimise o săgeată către căprioara care tocmai ţâşnea din loc. Trecând la mai puţin de un deget pe lângă ţintă, săgeata se pierdu în întuneric cu un foşnet. Băiatul blestemă şi se întoarse pe loc, potrivind, din instinct, o altă săgeată.

În spatele său, acolo unde cu o clipă în urmă fuseseră cerbii, iarba şi pomii fumegau de jur-împrejur. Cei mai mulţi dintre pini îşi pierduseră acele. Iarba de dincolo de porţiunea pârjolită era culcată la pământ. În aer se învălătucea o trâmbă de fum care împrăştia miros de ars. Chiar în mijlocul zonei afectate se găsea o piatră albastră şi netedă. Ceaţa se învolbura peste locul ars şi se răsucea deasupra pietrei, ca şi cum ar fi căutat să o cuprindă cu braţe transparente.

Timp de câteva minute, care i se părură foarte lungi, Eragon rămase cu urechile ciulite, căutând semne de primejdie, dar în jurul său nu se mişca nimic în afară de vârtejurile de ceaţă.

Dădu cu grijă drumul corzii de la arc, apoi înaintă. Se opri în faţa pietrei, învăluit în umbra palidă lăsată de lumina lunii. Mişcă uşor piatra, folosindu-se de o săgeată, şi sări înapoi. Cum nu se întâmplă nimic, se aplecă şi o ridică în mâini cu grijă.

O piatră atât de bine şlefuită nu putea fi opera naturii! Suprafaţa ei perfectă avea o culoare albastru-închis, dar pe deasupra, ca o pânză de păianjen, se întindeau vinişoare albe. Era rece şi foarte alunecoasă la pipăit, ca şi cum ar fi fost mătase solidificată, de formă ovală şi lungă cam de vreo treizeci de centimetri. Era şi destul de grea, deşi părea mai uşoară decât ar fi trebuit să fie.

Lui Eragon piatra i se părea frumoasă, dar totodată înspăimântătoare. „De unde o fi apărut? Oare are vreun folos?” Apoi îi veni o idee şi mai tulburătoare: „O fi apărut aici din întâmplare sau cineva a vrut să ajungă la mine?” Un lucru învăţase şi el din vechile poveşti, şi anume că magia şi cei care se foloseau de ea trebuiau abordaţi cu multă grijă.

„Dar ce să fac eu cu piatra asta?” Ar fi fost împovărător să o ia cu el, poate chiar periculos. Poate ar fi mai bine să o arunce. Rămase pe gânduri, fără să se poată hotărî, şi aproape că-i dădu drumul să cadă, dar ceva îl opri. „Aş putea s-o folosesc măcar ca să cumpăr de mâncare”, se decise el ridicând din umeri şi îi făcu loc în bagajul pe care-l purta în spate.

Văioaga era un loc prea expus pentru a-şi putea face acolo culcuşul în siguranţă, aşa că se strecură din nou în pădure şi îşi alese locul de dormit la adăpostul rădăcinilor unui copac răsturnat. După o masă rece cu pâine şi brânză, se înveli în pături şi adormi, cântărind în minte ce se întâmplase.

Valea Palancar

A doua zi, soarele răsări ca un superb incendiu în tonuri de galben şi roz. Aerul era proaspăt, dulce şi foarte răcoros. Râurile îngheţaseră la mal, iar ochiurile mici de apă erau complet îngheţate. După ce-şi mâncă fiertura de grâu, Eragon se întoarse în văioagă şi cercetă locul pârjolit. Văzând că nici în lumina dimineţii nu mai poate descoperi nimic nou, o porni spre casă.

Poteca nebătătorită, făcută de animale, nu era foarte uşor de

străbătut şi, în unele porţiuni, dispăruse cu totul. În plus, de multe ori se întorcea pe propriile urme şi ocolea mult. Totuşi, oricum ar fi fost, era drumul cel mai scurt care cobora din munţi.

Şira era unul dintre puţinele locuri despre care regele Galbatorix nu putea spune că-i aparţineau. Încă se mai povestea cum jumătate din armata lui dispăruse după ce mărşăluise în străvechile păduri de pe-acolo. Deasupra munţilor, părea să se întindă un nor care aducea nenorociri şi ghinioane. Deşi copacii erau înalţi şi cerul strălucea viu, puţini oameni puteau rămâne mai multă vreme în Şira fără să aibă vreun accident. Eragon era unul dintre ei – dar nu din cauza vreunei înzestrări deosebite, din câte credea el, ci pentru că era mereu grijuliu şi avea reflexe bune. Bătea munţii de mulţi ani, dar încă nu avea încredere în ei. Ori de câte ori i se păruse că nu mai au nicio taină, se întâmplase ceva care-l făcuse să-şi schimbe părerea despre ei – precum apariţia pietrei.

Mergea în ritm alert şi se apropia văzând cu ochii. Aproape de căderea nopţii, ajunse la marginea unei râpe foarte abrupte. Undeva, dedesubt, apele râului Anora curgeau năvalnic spre valea Palancar. Umflat de sute de mici pâraie, râul era o adevărată forţă a naturii; apele sale zdruncinau stâncile şi bolovanii care-i îngrădeau calea. Zgomotul surd umplea aerul.

Eragon se opri într-un desiş din apropierea râpei şi privi răsăritul lunii, înainte să se culce.

În următoarele două zile, frigul se înteţi. Eragon mergea repede şi nu observă prea multe semne lăsate de animalele care se ascundeau din calea lui. În cea de a doua zi, puţin după prânz, auzi cascada Igualda care acoperea orice alt zgomot cu sunetul monoton al căderii miilor de stropi. Poteca îl conduse către un prag de ardezie umed, peste care râul se revărsa, aruncându-se în gol sau scurgându-se peste crestele acoperite cu muşchi.

În faţa lui, se deschidea valea Palancar, întinsă ca o hartă desfăcută pe masă. Punctul său cel mai nordic era la baza cascadei Igualda, mai mult de jumătate de kilometru în jos. În apropierea cascadei se afla Carvahall, o adunătură de clădiri maronii. Din coşuri, se înălţau fuioare de fum alb, parcă pentru a sfida sălbăticia din jur. De la înălţimea la care se afla, fermele se vedeau doar ca nişte petice pătrate, cam de mărimea unei

unghii. În jurul lor, pământul era gălbui, nisipos şi iarba uscată adia în bătaia vântului. Râul Anora se unduia de la poalele cascadei spre capătul de sud al văii, reflectând lumina soarelui ca nişte panglici late. Undeva, în depărtare, râul curgea pe lângă târgul Therinsford şi singuraticul pisc Utgard. Dincolo de acestea, din câte ştia Eragon, se întorcea spre nord şi se îndrepta către mare.

După un scurt răgaz, Eragon părăsi vârful de stâncă şi o porni în jos pe cărare, strâmbându-se din cauza coborârii dificile. Când ajunse jos, amurgul se strecura uşor peste toate, făcând ca formele şi culorile să se piardă, devenind simple siluete cenuşii. Lămpile din Carvahall străluceau în apropiere, distingându-se prin lumina slabă a asfinţitului; casele lăsau umbre lungi. În afară de Therinsford, Carvahall era singurul orăşel din valea Palancar, o aşezare izolată, înconjurată de un ţinut sălbatic şi frumos. Puţini oameni călătoreau până aici, în afara negustorilor şi a vânătorilor cu capcane.

În oraş, majoritatea clădirilor erau construcţii zdravene din buşteni, cu acoperişuri joase – unele, acoperite cu stuf, altele, cu şindrilă. Fumul se învălătucea din coşuri, lăsând în aer un miros de lemn. Clădirile aveau verande largi, în care oamenii se adunau să discute şi să încheie diverse înţelegeri. Când şi când, o fereastră se lumina, căci înăuntru fusese aprinsă o lumânare sau o lampă. Eragon auzi bărbaţi vorbind tare, afară, în întuneric, în timp ce nevestele lor se grăbeau să-şi recupereze soţii, dojenindu-i pentru întârziere.

Strecurându-se printre clădiri, Eragon se îndreptă spre prăvălia măcelarului – o casă lată, cu bârne groase. Undeva, deasupra sa, trâmbe de fum ieşeau pe coş.

Deschise uşa. Încăperea spaţioasă în care intră era încălzită şi bine luminată datorită focului care trosnea într-o vatră de piatră. Vizavi de intrare, se întindea o tejghea, complet goală. Pe podea, erau presărate paie. Totul era curat lună, ca şi cum proprietarul şi-ar fi petrecut tot timpul liber ştergând şi cele mai mici urme de murdărie din fiecare cotlon. În spatele tejghelei, se afla măcelarul Sloan. Era mic de statură şi purta o cămaşă de bumbac şi o salopetă lungă, pătată de sânge. La cingătoare, îi atârna un set impresionant de cuţite. Avea o faţă gălbejită şi plină de urme de vărsat, şi ochi negri, bănuitori. Tocmai curăţa tejgheaua cu o cârpă zdrenţuită.

Văzându-l pe Eragon intrând, Sloan făcu o strâmbătură:

— Ca să vezi, marele vânător revine printre noi, muritorii de rând! Câţi ai prins, de data asta?

— Niciunul, îi răspunse Eragon, scurt.

Sloan nu-i plăcuse niciodată. Măcelarul îl trata întotdeauna cu dispreţ, ca şi cum ar fi fost murdar. De fapt, Sloan, rămas văduv, părea că ţine la o singură fiinţă pe lume – fata lui, Katrina, pe care o iubea ca pe ochii din cap.

— Mă mir, zise Sloan, prefăcându-se uluit.

Se întoarse cu spatele la Eragon, ca să cureţe o pată de pe perete:

— De-asta ai venit?

— Da, răspunse Eragon, stânjenit.

— Dacă-i aşa, scoate banii!

Sloan pocni din degete, văzându-l pe Eragon că se foieşte tăcut:

— Haide, ori ai bani, ori nu ai! Cum e?

— De fapt, nu am niciun ban, dar am…

— Cum, n-ai bani? îi reteză măcelarul vorba. Şi mai vrei să cumperi carne! Oare ceilalţi negustori îşi dau mărfurile pe degeaba? Adică, să-ţi dau pur şi simplu tot ce vrei, fără să-ţi cer nimic în schimb? În plus, zise el deodată, e şi târziu. Vino mâine cu bani! Azi am închis.

Eragon îl privi încruntat:

— Nu pot să aştept până mâine, Sloan. Şi, oricum, am ce să-ţi dau în schimb; am găsit ceva cu care să-ţi plătesc.

Scoase piatra cu un gest măreţ şi o aşeză cu grijă pe tejgheaua plină de urme de cuţite. Lumina jucăuşă a focului o făcu să sclipească.

— Mai degrabă ai furat-o, bombăni Sloan, aplecându-se asupra pietrei cu interes.

Fără să-l bage în seamă, Eragon întrebă:

— E suficient?

Sloan luă piatra şi o cântări gânditor în mâini. Îşi trecu palmele pe suprafaţa ei netedă şi examină vinişoarele albe. Apoi o puse la loc pe tejghea, cu o privire lacomă:

— E un lucru drăguţ, dar cât face?

— Nu ştiu, recunoscu Eragon, dar nimeni nu s-ar fi chinuit să o prelucreze dacă n-ar fi deloc valoroasă.

— Evident, zise Sloan, făcând pe răbdătorul. Dar cât de

valoroasă? De vreme ce nu ştii, îţi propun să găseşti un neguţător care să-ţi spună sau să primeşti oferta mea de trei coroane.

— Ce târg păgubos! Sunt sigur că face pe puţin de zece ori pe atâta! protestă Eragon; cu trei coroane nu putea cumpăra carne nici măcar pentru o săptămână.

Sloan ridică din umeri:

— Dacă nu-ţi convine propunerea mea, aşteaptă până vin negustorii! Şi, oricum, m-am cam săturat de discuţia asta!

Era un grup de negustori şi artişti ambulanţi care treceau prin Carvahall în fiecare iarnă şi primăvară. Ei cumpărau de la localnici toate mărfurile şi produsele care le prisoseau şi le vindeau, în schimb, cele necesare pentru anul următor: seminţe, animale, stofă şi provizii precum sarea sau zahărul.

Dar Eragon nu dorea să aştepte până la sosirea acestora; s-ar fi putut să mai treacă ceva timp, iar familia lui avea nevoie de carne imediat.

— Bine, primesc, zise el, răstit.

— Bine atunci, îţi aduc carnea. Şi, nu că ar conta, dar unde ai găsit asta?

— În Şiră, acum două nopţi…

— Afară! strigă Sloan, împingând piatra cât mai departe de el.

Păşi apăsat şi nervos până la marginea tejghelei şi începu să cureţe petele de sânge închegat de pe lama unui cuţit.

— De ce? întrebă Eragon, trăgând piatra mai aproape de el, ca şi cum ar fi apărat-o de furia lui Sloan.

— Nu primesc niciun târg cu ceva ce-ai adus din munţii ăia blestemaţi! Du-ţi piatra vrăjitorească în altă parte!

Deodată, mâna lui Sloan scăpă de pe cuţit, ceea ce îl făcu să se taie la deget, dar părea că nu-şi dă seama. Continuă să frece, pătând lama cu sânge proaspăt.

— Aşadar, refuzi să-mi vinzi!

— Dacă nu-mi plăteşti cu bani, atunci da! mârâi Sloan, cântărind cuţitul între degete şi încercând să se retragă, fără să-şi ia ochii de la Eragon. Ieşi de bunăvoie sau te dau eu afară!

Uşa din spatele lor se trânti de perete. Eragon se întoarse pe călcâie, pregătit pentru alte necazuri. În încăpere intră cu paşi apăsaţi Horst, un bărbat voinic. În spatele lui venea Katrina, o fată înaltă, de şaisprezece ani, cu o expresie hotărâtă pe faţă. Văzând-o, Eragon rămase surprins; de obicei, ea se ţinea

departe de necazurile provocate de taică-său. Sloan îi privi îngrijorat, apoi începu să-l învinovăţească pe Eragon:

— Ăsta nu vrea să înţeleagă…

— Taci! îl preveni Horst cu voce tunătoare, trosnindu-şi degetele.

Ceafa lui groasă şi şorţul zdrenţuit de piele arătau că este fierarul din Carvahall. Braţele lui puternice erau dezgolite până la cot; cămaşa desfăcută lăsa să i se vadă pieptul musculos şi păros. Purta o barbă neagră, neîngrijită, încâlcită şi plină de noduri, la fel ca falca sa:

— Ce-ai mai făcut acuma, Sloan?

— Nimic.

Sloan îi aruncă o privire ucigaşă lui Eragon, apoi scuipă pe jos:

— *Băietanul* ăsta a intrat la mine în prăvălie şi a început să mă bată la cap. I-am zis să plece, dar nici nu s-a clintit. L-am şi ameninţat, şi tot nu m-a băgat în seamă!

Uitându-se la Horst, Sloan părea că încearcă să se facă mai mic.

— E adevărat? întrebă fierarul.

— Nu, răspunse Eragon. I-am oferit piatra asta drept plată pentru ceva carne şi a primit. Când i-am spus că am găsit-o în Şiră, nici n-a mai vrut s-o atingă. Ce contează de unde provine?

Horst se uită curios la piatră, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către măcelar:

— De ce nu vrei să-i vinzi, Sloan? Nici mie nu-mi e foarte dragă Şira, dar, dacă e vorba de cât face piatra, garantez eu cu banii mei.

O clipă, întrebarea pluti în aer fără răspuns. Apoi Sloan îşi umezi buzele cu limba şi zise:

— E prăvălia mea şi fac numai ce poftesc eu.

Katrina înaintă din spatele lui Horst şi îşi dădu pe spate coama de păr roşcat, ca un văl de aramă topită:

— Tată, dar Eragon chiar vrea să plătească. Dă-i carnea şi hai să luăm cina!

Sloan o privi încruntat, mijindu-şi ochii:

— Treci înapoi în casă; asta nu-i treaba ta… Ţi-am zis să pleci!

Expresia de pe chipul Katrinei se înăspri, iar ea plecă din încăpere ţinându-şi spatele foarte drept.

Eragon privi dezaprobator scena, dar nu îndrăzni să intervină. Horst se trase uşor de barbă, apoi zise cu reproş:

— Bine, atunci vorbeşte cu mine! Ce voiai să cumperi, Eragon?

Vocea sa răsună în toată încăperea:

— Cât mai multă carne.

Horst îşi scoase punga cu bani şi puse pe tejghea o grămăjoară de monede:

— Dă-mi cele mai bune bucăţi pe care le ai! Să fie de ajuns cât să-i umple sacul lui Eragon.

Măcelarul ezită, plimbându-şi privirea de la Horst la Eragon:

— N-ar fi deloc indicat să refuzi să-mi vinzi mie, mai zise ferm Horst.

Cu priviri înveninate, Sloan se duse în camera din spate, iar cei doi îl auziră grăbindu-se să taie carnea, s-o împacheteze şi blestemând cu voce joasă. După câteva momente neplăcute, se întoarse cu braţele pline de carne împachetată. Primi banii lui Horst cu chipul împietrit, apoi începu să-şi cureţe cuţitul, prefăcându-se că nici nu-i mai bagă în seamă.

Horst luă carnea şi ieşi. Eragon se grăbi după el, cărându-şi bagajul şi piatra. Aerul rece al nopţii, înviorător comparativ cu atmosfera închisă din prăvălie, le învălui chipurile:

— Mulţumesc, Horst! Unchiul Garrow va fi încântat.

Horst râse încet:

— Nu-mi mulţumi, demult voiam s-o fac. Sloan e mereu răutăcios şi caută ceartă; îi prinde bine să fie pus la punct. Katrina a auzit ce se întâmpla şi a venit fuga după mine. Bine c-am venit – mai aveaţi puţin şi vă luaţi la bătaie. Din păcate, nu prea cred că o să vă mai servească, nici pe tine şi nici pe cei din familia ta, când o să mai treceţi pe la el... chiar dacă veniţi cu bani.

— Dar de ce a izbucnit aşa? E drept că n-am fost niciodată prieteni, dar banii ni i-a primit întotdeauna. Şi nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa cu Katrina, zise Eragon, desfăcându-şi bagajul.

Horst ridică din umeri:

— Întreabă-l pe unchiu-tău! El ştie mai multe decât mine.

Eragon îndesă carnea în bagaj:

— Mă rog, acum am încă un motiv să mă grăbesc să ajung acasă... trebuie să descâlcesc taina asta. Poftim, asta e de-acum a ta! mai zise el, oferindu-i piatra.

Horst chicoti:

— Nu, nu, păstrează-ţi bolovanul ăsta ciudat! Cât despre plată, să ştii că Albriech are intenţia să plece la Feinster la primăvară. Vrea să ajungă şi el meşter fierar, iar eu am nevoie de un ajutor. Poţi să vii şi să mă ajuţi în contul datoriei, când ai ceva timp liber.

Încântat, Eragon făcu o mică plecăciune. Horst avea doi fii, Albriech şi Baldor, şi amândoi lucrau în fierărie. Oferta de a-i lua locul unuia din ei era generoasă:

— Îţi mulţumesc încă o dată! De-abia aştept să lucrez cu tine!

Se simţea bucuros că exista o cale de a-i înapoia banii lui Horst.

Unchiul său nu ar fi primit nimic pe degeaba. Deodată, Eragon îşi aminti de ce-i spusese vărul său, înainte să plece la vânătoare:

— Roran m-a rugat să-i transmit un mesaj Katrinei; acum că eu nu mai pot s-o fac, ai vrea să mă ajuţi tu?

— Desigur.

— Voia să-i spună că o să vină în oraş imediat după sosirea negustorilor şi că o să treacă s-o vadă.

— Atâta?

Eragon se simţi uşor stânjenit:

— Ei, nu, mai voia să-i transmită şi că e cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată şi că se gândeşte numai la ea.

Horst zâmbi larg şi-i făcu cu ochiul:

— Treaba devine serioasă, pare-mi-se.

— Chiar aşa, răspunse Eragon, aruncându-i un zâmbet. Poţi să-i transmiţi şi mulţumirile mele? A fost frumos din partea ei să-i ţină piept lui taică-său de dragul meu. Sper să n-o pedepsească pentru asta. Roran ar fi supărat să afle că i-am făcut probleme.

— Eu, unul, nu m-aş îngrijora. Sloan nu ştie că ea m-a chemat, aşa că mă îndoiesc să fie prea dur cu ea. Vrei să iei masa cu noi, înainte să pleci?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Garrow mă aşteaptă, zise Eragon, legându-şi la loc bagajul.

Cu el în spate, o porni pe cărare, făcând cu mâna în semn de rămas-bun.

Carnea era grea, dar era nerăbdător să ajungă acasă şi păşea din nou plin de energie. Satul se termină brusc, iar luminile lui rămaseră în urmă. Globul opac al lunii se îţi de dincolo de munţi,

scăldând ţinutul într-o imitaţie palidă a luminii de peste zi. Totul părea alb şi lipsit de dimensiune.

Când ajunse aproape de destinaţie, părăsi drumul care o ţinea înainte spre sud şi o apucă pe o cărăruie croită printre ierburile care-i ajungeau până la brâu, în susul unui dâmb, aproape ascunsă de umbrele protectoare ale ulmilor. Ajuns în vârf, văzu o lumină slabă la ferestrele casei sale.

Casa avea acoperiş de şindrilă şi un horn de cărămidă. Acoperişul ieşea în afara zidurilor văruite, umbrind pământul de dedesubt. O latură a verandei închise era plină cu vreascuri pentru foc, iar în cealaltă erau îngrămădite diverse unelte pentru lucrul pământului.

Casa zăcuse abandonată vreo jumătate de veac înainte ca ei să se fi mutat aici, după moartea soţiei lui Garrow, Marian. Era la cincisprezece kilometri de Carvahall, mai departe decât oricare alta. Oamenii considerau periculos să locuieşti la o asemenea distanţă, căci, la necaz, nu te puteai bizui pe ajutorul celor din sat, dar unchiul lui Eragon nu stătea să-i asculte.

Cam la o sută de picioare de casă, într-un hambar vopsit în culori închise, se aflau doi cai, Birka şi Brugh, câteva găini şi o vacă. Uneori, ţineau acolo şi un porc, dar anul ăsta nu-şi putuseră permite. Între staule, se afla priponită o căruţă. La marginea ogorului era o fâşie deasă de pădure, de-a lungul râului Anora.

Ajuns cu greu pe verandă, Eragon văzu o lumină mişcându-se în spatele unei ferestre:

— Unchiule, sunt eu, Eragon! Dă-mi drumul!

Un oblon mic se întredeschise preţ de o clipă, apoi uşa se deschise.

Garrow rămase cu mâna pe clanţă. Hainele sale ponosite atârnau pe el ca nişte zdrenţe pe un cadru de scânduri. Avea faţa trasă, parcă înfometată, cu ochi pătrunzători şi cu părul cărunt. Ai fi zis că fusese pe jumătate mumificat, înainte să observi că e încă în viaţă.

— Roran doarme, răspunse el, văzând privirea întrebătoare a lui Eragon.

Pe o masă de lemn, atât de veche încât se umpluse de şănţuleţe, ca urmele degetelor unui uriaş, pâlpâia o lampă. Lângă sobă, se înşirau obiectele de bucătărie, prinse în cuie grosolane, făcute în casă. O a doua uşă dădea în restul casei.

Podeaua era din scânduri aproape şlefuite de picioarele care le călcaseră de-a lungul anilor.

Eragon îşi dădu jos bagajul şi scoase carnea.

— Ce-i asta? Ai cumpărat carne? De unde ai avut bani? îl întrebă unchiul său cu asprime, văzând pachetele.

Eragon trase aer în piept şi răspunse:

— Nu eu, Horst ne-a cumpărat-o.

— L-ai lăsat pe el s-o plătească? Ţi-am mai spus, nu vreau să cerşim de mâncare! Dacă nu putem să ne găsim de-ale gurii, mai bine ne-am muta în oraş. Acum parcă văd că o să înceapă toţi să ne trimită haine vechi şi să ne întrebe dacă putem trece de iarnă, zise Garrow, palid de furie.

— Nu am primit pomană, răspunse, iritat, Eragon. Horst a fost de acord să-i plătesc lucrând pentru el la primăvară. Are nevoie de ajutor, pentru că Albriech pleacă.

— Şi cum o să ai timp să lucrezi pentru el? Ai de gând să laşi baltă lucrurile care sunt de făcut pe aici? întrebă Garrow, silindu-se să vorbească mai încet.

Eragon îşi atârnă arcul şi tolba într-un cui de lângă uşa din faţă.

— Nu ştiu cum o să mă descurc, zise el, supărat. Pe lângă asta, am găsit ceva care ar putea aduce nişte bani.

Scoase piatra şi o puse pe masă.

Garrow se aplecă să o vadă mai bine: figura lui înfometată deveni de-a dreptul hămesită, iar degetele începură să-i tremure.

— Ai găsit asta în Şiră?

— Da, zise Eragon şi îi povesti cele întâmplate. Şi, colac peste pupăză, mi-am pierdut săgeata cea mai bună. În curând, va trebui să-mi fac altele.

Rămaseră am îndoi în semiîntuneric, cu ochii la piatră.

— Cum era vremea? întrebă unchiul, ridicând piatra şi ţinând-o strâns, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu dispară dintr-o dată.

— Frig, răspunse Eragon. Nu a nins, dar în fiecare noapte a dat îngheţul.

Garrow părea îngrijorat:

— Mâine trebuie să-l ajuţi pe Roran să termine cu strânsul orzului. Dacă reuşim să strângem şi dovlecii, n-o să avem probleme cu îngheţul.

Îi dădu piatra lui Eragon:

— Poftim, păstreaz-o! Când vin negustorii, o să aflăm cât face. Probabil că ar fi cel mai bine s-o vindem. Cu cât avem mai puţin de-a face cu magia, cu atât mai bine… De ce a plătit Horst carnea?

În mai puţin de un minut, Eragon îi povesti cum se certase cu Sloan:

— Nu înţeleg ce l-a supărat aşa.

Garrow ridică din umeri:

— Ismira, nevasta lui Sloan, a căzut în cascada Igualda cam cu un an înainte să fii tu adus la noi. De-atunci el nu s-a mai apropiat de Şiră şi n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu ea. Dar ăsta nu-i un motiv să nu accepte să-i plăteşti. Cred că voia numai să-ţi facă necazuri.

Clătinându-se pe picioare de oboseală, Eragon zise:

— Bine că am ajuns acasă!

Garrow dădu din cap, cu o privire mai blândă. Eragon se târî până în camera sa, vârî piatra sub pat şi se prăbuşi pe saltea. „Acasă.” Pentru prima dată de când începuse vânătoarea, se simţi liniştit pe deplin înainte de a adormi.

Poveşti cu dragoni

În zori, razele soarelui se revărsară prin fereastră, încălzindu-i chipul lui Eragon. El se ridică pe marginea patului, frecându-se la ochi. Simţea sub tălpi răcoarea podelei din lemn de pin. Îşi întinse picioarele amorţite şi îşi masă spatele, căscând.

Lângă pat, se afla un raft plin cu obiecte pe care le adunase de-a lungul timpului. Erau acolo bucăţi de lemn răsucite, cochilii sparte, pietre care se sfărâmaseră dându-şi la iveală miezul lucios şi fire de iarbă uscată, înnodate. Obiectul lui preferat era o rădăcină cu o formă atât de strâmbă, că nu se mai sătura privind-o. În restul camerei se mai aflau numai un dulap micuţ şi o etajeră cu un lighean.

Se încălţă şi rămase pe gânduri, cu capul aplecat. Azi era o zi deosebită. Chiar pe la ora asta, cu şaisprezece ani în urmă, mama sa, Selena, se întorsese din Carvahall singură şi însărcinată. Lipsise şase ani, timp în care trăise prin oraşele mari. Când se întorsese, purta haine scumpe şi avea părul prins cu o plasă de perle. Îşi căutase fratele, pe Garrow, şi îl rugase să

îi permită să rămână la el până după naşterea copilului – adică mai puţin de cinci luni. Cu toţii rămăseseră uimiţi când Selena, cu ochii în lacrimi, îi implorase pe Garrow şi pe Marian să-l crească ei. Întrebată care era motivul, nu făcea decât să plângă, spunând: „Aşa trebuie”. Rugăminţile ei deveniseră din ce în ce mai disperate, astfel încât, în cele din urmă, cei doi se învoiseră. Apoi, dându-i băiatului numele de Eragon, ea plecase a doua zi dis-de-dimineaţă şi nu se mai întorsese niciodată.

Eragon încă îşi mai amintea ce simţise atunci când Marian îi povestise totul, înainte să moară. Dându-şi seama că Garrow şi Marian nu erau adevăraţii lui părinţi, se întristase mult. Dintr-o dată, lucruri care păreau veşnice şi neîndoielnice deveniseră nesigure. Până la urmă, reuşise să se împace cu gândul, dar continua să-l roadă bănuiala că mama lui nu-l considerase îndeajuns de bun. „Sunt sigur că a avut un motiv întemeiat pentru ce-a făcut; numai că aş vrea să-l ştiu şi eu.”

Îl mai preocupa şi altceva: cine era tatăl său? Selena nu dezvăluise nimănui aceasta, iar el, oricine ar fi fost, nu venise niciodată să-l caute pe Eragon. Băiatul şi-ar fi dorit să-i ştie măcar numele. Ar fi fost frumos să afle din cine se trage.

Oftând, el se duse către etajeră şi se spălă pe faţă; apa care i se scurgea pe gât îl făcu să tremure. Simţindu-se împrospătat, scoase piatra de sub pat şi o aşeză pe un raft. Lumina zorilor o mângâia, lăsând pe perete o umbră caldă. O mai atinse o dată, apoi se grăbi spre bucătărie, nerăbdător să-şi vadă rudele. Garrow şi Roran erau deja acolo, mâncând carne de pui. Când Eragon îi salută, Roran se ridică în picioare rânjind.

Roran era cu doi ani mai mare decât Eragon, musculos, îndesat şi atent în mişcări. Nici dacă ar fi fost cu adevărat fraţi, cei doi nu s-ar fi putut simţi mai apropiaţi unul de celălalt.

Roran zâmbi:

— Mă bucur că te-ai întors. Cum a fost drumul?

— Greu, răspunse Eragon. Ţi-a spus unchiul ce s-a întâmplat?

Se întinse după o bucată de pui, pe care o înghiţi lacom.

— Nu, spuse Roran.

De aceea se apucă să-i repete pe scurt povestea. La insistenţele lui Roran, Eragon îşi lăsă mâncarea pe masă ca să-i arate piatra. Reacţia lui Roran la vederea pietrei trădă atât uimire, cât şi teamă. Totuşi, nu după mult timp, Roran îl întrebă îngrijorat:

— Ai reuşit să vorbeşti cu Katrina?

— Nu, n-am mai avut ocazia după ce m-am certat cu Sloan. Dar o să te aştepte, după sosirea negustorilor. I-am transmis mesajul lui Horst; o să-i spună el.

— I-ai spus lui Horst? îl întrebă Roran, parcă nevenindu-i să creadă. Dar era ceva personal! Dacă voiam să afle toată lumea, puteam să aprind un foc de tabără şi să i-l transmit prin semnale de fum. Dacă află Sloan, n-o să mă mai lase s-o văd.

— Horst o să-ţi păstreze secretul, îl asigură Eragon. N-o să lase pe nimeni să cadă în ghearele lui Sloan, cu atât mai puţin pe tine.

Roran nu părea convins, dar nu mai zise nimic. Se întoarseră la masă, unde-l lăsaseră pe Garrow, care nu scoase nicio vorbă. După ce-şi terminară ultimele îmbucături, toţi trei plecară pe câmp, la muncă.

Soarele, rece şi palid, nu le era de prea mare ajutor. Sub ochiul său vigilent, tot orzul fu adunat şi depozitat în hambar. După aceea veni rândul dovlecilor care creşteau pe vrejurile lor ţepoase, apoi trecură la napii dulci, la sfeclă, mazăre, napi şi fasole, toate depozitate în pivniţa pentru boabe. După câteva ore de muncă, îşi relaxară muşchii amorţiţi, bucuroşi că terminaseră de recoltat.

Următoarele zile şi le petrecură punând la murat, la sare sau la conservat alimentele pe care le pregăteau pentru iarnă.

La nouă zile după întoarcerea lui Eragon, un vânt rece şi puternic începu să bată dinspre munţi şi puse stăpânire pe vale. Zăpada începu să cadă cu fulgi mari, aruncând o pătură albă deasupra pământului. Nu mai îndrăzneau să iasă din casă decât pentru lemne de foc şi pentru a hrăni animalele, temându-se să nu se rătăcească prin vântul care urla în peisajul, devenit de nerecunoscut, din jur. Îşi petreceau vremea ghemuiţi lângă sobă, în timp ce rafalele de vânt zguduiau obloanele masive de la ferestre. Câteva zile mai târziu, furtuna trecu, lăsând în urmă o lume ciudată, acoperită de troiene moi şi albe.

— Mi-e teamă că anul ăsta, dacă vremea e atât de rea, n-o să mai vină negustorii, zise Garrow. Şi-aşa au întârziat. Le mai dăm o şansă şi mai aşteptăm un pic, înainte să plecăm spre Carvahall. Dar dacă nu apar repede, va trebui să cumpărăm provizii de la cei din târg, adăugă el cu o expresie de resemnare.

Pe măsură ce zilele treceau încet, fără vreun semn de la comercianţi, cu toţii deveniră neliniştiţi. Nu prea vorbeau între ei şi toată casa era cufundată în melancolie.

În cea de-a opta dimineaţă, Roran ieşi până la drum şi se convinse că încă nu trecuseră negustorii. Îşi petrecură ziua pregătindu-se pentru plecarea la Carvahall, căutând, cu feţe încruntate, lucruri pe care le puteau vinde. Seara, Eragon, disperat, cercetă din nou drumul, descoperind şanţuri adânci prin zăpadă şi multe urme de copite printre ele. Plin de încântare, o luă la fugă spre casă, chiuind şi îndemnându-i pe ceilalţi să se pregătească.

*

Înainte de răsăritul soarelui, cei trei urcară în căruţă toate produsele care le prisoseau. Garrow puse într-o legătură de piele, pe care şi-o legă cu grijă la cingătoare, banii câştigaţi de-a lungul anului. Eragon aşeză piatra, învelită într-o pânză, printre sacii cu grâne, ca să nu se rostogolească dacă roţile căruţei s-ar fi lovit de vreun obstacol.

După ce luară în grabă masa de dimineaţă, înhămară caii şi îşi croiră o potecă prin zăpadă, până la drum. Căruţele negustorilor spulberaseră deja troienele, ceea ce-i ajută să străbată mai repede distanţa. La prânz, ajunseseră deja aproape de Carvahall.

Văzut la lumina zilei, acesta era doar un sătuc nu prea elegant, plin de zgomote şi râsete. Comercianţii se opriseră pe o câmpie goală de la marginea târgului. Pe toată câmpia se răspândiseră grupuri de căruţe, corturi şi focuri, care apăreau pe zăpadă ca nişte pete de culoare. Cele patru corturi ocupate de trubaduri erau împodobite ţipător. Între tabără şi sat se întindea un lanţ neîntrerupt de oameni.

O mulţime de oameni se agitau încoace şi încolo, în jurul unui şir de corturi pictate în culori vii şi de tarabe care aglomerau aleea principală. Zgomotul făcea şi caii să necheze. Zăpada fusese tasată şi transformată într-o suprafaţă sticloasă; din loc în loc, focurile de tabără o făcuseră să se topească. Mirosul puternic de alune coapte se simţea mai pătrunzător printre celelalte miresme care se înălţau în jurul lor.

Garrow opri căruţa şi priponi caii, apoi scoase câteva monede din buzunar:

— Luaţi-vă şi voi câte ceva! Roran, poţi să faci ce-oi vrea, dar

să fii la Horst la timp pentru cină. Eragon, ia-ţi piatra şi vino cu mine!

Eragon rânji către Roran şi băgă banii în buzunar, plănuind deja cum să-i cheltuiască.

Roran se îndepărtă imediat, cu o figură de om hotărât. Garrow îl conduse pe Eragon prin mulţime, făcându-şi loc cu umerii prin aglomeraţie. Femeile cumpărau stofă, în timp ce alături bărbaţii lor cercetau lacăte, cârlige sau unelte noi-nouţe. Copiii fugeau în sus şi în jos pe drum, ţipând de încântare. Într-un loc erau întinse cuţite, în altul, condimente sau oale rânduite în şiruri lucitoare, alături de hamurile de piele.

Eragon se uita plin de curiozitate la ei. Părea să le meargă mai prost decât anul trecut. Copiii aveau feţele speriate, îngrijorate şi hainele peticite. Bărbaţii slăbănogi purtau săbii şi pumnale, de parcă ar fi fost un accesoriu obişnuit, şi chiar femeile aveau la cingătoare cuţite cu lamă scurtă.

„Ce s-o fi întâmplat de s-au schimbat aşa? Şi de ce au întârziat atâta?” se miră Eragon. Şi-i amintea ca pe nişte persoane pline de veselie, dar acum nu mai vedea niciun semn că ar fi fost cândva aşa. Garrow mergea hotărât în josul aleii, căutându-l pe Merlock, un negustor care se ocupa cu tot felul de obiecte, printre care şi cu podoabe.

Îl găsiră în spatele unei tarabe, arătându-le broşe unor femei care se strânseseră în jurul lui. Cu fiecare podoabă expusă, se înălţau noi strigăte de admiraţie. Eragon bănuia că, în curând, mai multe pungi cu bani se vor goli. Merlock părea că înfloreşte şi se face mai mare de fiecare dată când cineva îi lăuda mărfurile. Purta cioc, părea că se simte în largul lui şi că priveşte restul lumii cu un uşor dispreţ.

Grupul de femei încântate îi împiedica pe Garrow şi Eragon să se apropie de negustor, aşa că aceştia se aşezară pe o treaptă ca să aştepte. De îndată ce lumea din jurul lui Merlock se risipi, se grăbiră către el.

— Şi la ce-ar vrea domnii să se uite? îi întrebă Merlock. O amuletă sau vreo mică podoabă pentru o doamnă?

Făcând o piruetă, el scoase de undeva un trandafir din argint, cu o lucrătură delicată şi desăvârşită. Metalul poleit îi atrase atenţia lui Eragon care-l cântări din ochi, încercând să-i determine valoarea. Negustorul continuă:

— Nu costă nici măcar trei coroane, deşi provine de-a dreptul

de la faimoşii meşteri din Belatona.

Garrow spuse cu voce joasă:

— Nu vrem să cumpărăm, ci să vindem.

De îndată, Merlock puse trandafirul la loc şi îi privi cu interes:

— Aşa. Poate, dacă e ceva de valoare, v-ar interesa să schimbaţi obiectul cu una sau două dintre aceste superbe piese.

Făcu o scurtă pauză, în timp ce Eragon şi unchiul său rămaseră nemişcaţi şi stingheriţi, apoi continuă:

— Aţi adus, nu-i aşa, obiectul despre care e vorba!?!

— Da, îl avem cu noi, dar am prefera să ţi-l arătăm în altă parte, nu aici, zise Garrow cu glas ferm.

Merlock îşi ridică o sprânceană, dar spuse fără ezitare:

— Atunci, daţi-mi voie să vă poftesc în cortul meu!

Îşi adună marfa şi o aşeză cu delicateţe într-un cufăr cu armături de fier, pe care-l încuie. Apoi îi conduse în susul aleii, către tabără. Se strecurară printre căruţe, până la un cort întins ceva mai departe de restul negustorilor. Cortul era colorat în purpuriu în partea de sus şi în galben ca nisipul la poale, decorat cu triunghiuri subţiri, colorate, care se intersectau. Merlock desfăcu legăturile şi dădu la o parte fâşia de pânză care astupa intrarea.

Cortul era plin cu diverse obiecte mici şi cu vreo câteva piese de mobilier, printre care un pat rotund şi trei scaune sculptate din buturugi de copac. Pe o pernă albă, se odihnea un pumnal noduros, cu un rubin încrustat în mâner.

Merlock închise cortul şi se întoarse către ei.

— Vă rog, aşezaţi-vă! îi pofti el.

Apoi, după ce aceştia luară loc, le zise:

— Acum arătaţi-mi de ce ne-am întâlnit aici, în particular.

Eragon dezveli piatra şi o aşeză între cei doi bărbaţi. Merlock se întinse către ea cu o privire sticlind de poftă, apoi se opri şi întrebă:

— Îmi daţi voie?

Când Garrow îi făcu semn că e de acord, Merlock o luă.

Îşi puse piatra în poală, apoi se întinse într-o parte să ia o cutie mai mică. După ce o deschise, scoase din ea o balanţă mare de aramă, pe care o aşeză pe pământ. Cântări piatra, apoi îi studie suprafaţa cu lentile de bijutier, o lovi uşor cu un ciocănel de lemn şi trecu pe deasupra ei vârful unei pietre foarte mici şi translucide. Îi măsură lungimea şi diametrul, apoi

înscrise numerele pe o tăbliţă. Stătu o vreme uitându-se la rezultate, după care întrebă:

— Ştiţi cât valorează?

— Nu, recunoscu Garrow.

Pe faţă i se putu observa o tresărire, iar el se foi stingherit pe scaun.

Merlock strâmbă din nas:

— Din păcate, nici eu. Dar vă pot spune câteva lucruri: vinişoarele albe sunt din acelaşi material ca albastrul care le înconjoară, doar că au altă culoare. Dar din ce-i făcut lucrul ăsta, habar nu am! E mai dur decât orice piatră pe care am văzut-o, chiar mai tare ca diamantul. Cine l-a şlefuit a folosit unelte pe care eu nu le-am văzut niciodată sau poate magie. De asemenea, e gol pe dinăuntru.

— Poftim? exclamă Garrow.

Glasul lui Merlock lăsă să răzbată o fărâmă de iritare:

— Ai auzit vreodată o piatră să scoată un zgomot ca ăsta?

Luă pumnalul de pe pernă şi lovi piatra cu latul lamei. Un sunet foarte limpede răsună în aer şi se stinse de îndată. Eragon se sperie, temându-se ca piatra să nu se fi ciobit. Merlock i-o întinse:

— N-am zgâriat-o şi nici n-am spart-o, chiar dacă am lovit-o cu pumnalul. Mă îndoiesc că aş putea să-i fac rău în vreun fel, chiar dacă aş da în ea cu un ciocan.

Garrow îşi încrucişă braţele pe piept, cu o expresie de reţinere, ascunzându-se în spatele unui zid de tăcere. Eragon se simţea nedumerit. „Ştiam că piatra a apărut, acolo, în Şiră, prin magie, dar că a fost şi fabricată prin magie…? Cu ce scop, de ce oare?”

— Cât valorează? bâigui el.

— Asta nu pot să vă spun, zise Merlock cu regret. Sunt sigur că există oameni care ar da bani grei ca să o aibă, dar niciunul în Carvahall. Ca să găsiţi un cumpărător, s-ar putea să fie nevoie să vă duceţi în oraşele din sud. Un lucru ca ăsta este pentru cei mai mulţi o curiozitate, nu un obiect pe care să dai banii degeaba, când ai nevoie de altele mai folositoare.

Garrow privea fix tavanul cortului, ca un jucător de cărţi care-şi calculează şansele de câştig:

— Vrei s-o cumperi dumneata?

Negustorul răspunse imediat:

— Nu merită riscul. Aş putea găsi un cumpărător bogat în drumurile mele de la primăvară, dar nu sunt sigur. Chiar dac-ar fi aşa, nu veţi fi plătiţi până la anul, când mă întorc. Nu, va trebui să vă găsiţi altul cu care să faceţi târgul. Totuşi, de curiozitate… de ce aţi insistat să-mi vorbiţi între patru ochi?

Eragon puse piatra deoparte, înainte să-i răspundă.

— Pentru că, zise el, privindu-l pe celălalt şi întrebându-se dacă va izbucni şi el ca Sloan, am găsit-o în Şiră, şi celor de pe aici nu prea le place asta.

Merlock îl privi uimit:

— Ştiţi de ce tovarăşii mei negustori şi cu mine am sosit cu întârziere anul ăsta?

Eragon dădu din cap că nu.

— Nenorocirile s-au ţinut scai de noi tot drumul. Toată Alagaësia pare să se fi cufundat în haos. N-am avut cum scăpa de boli, atacuri şi de cele mai blestemate ghinioane. Fiindcă atacurile vardenilor s-au înteţit, regele Galbatorix a silit oraşele să trimită mai mulţi soldaţi la graniţă, deşi este nevoie de ei pentru a se lupta cu urgalii. Monştrii au început să migreze înspre sud, către deşertul Hadarac. Nimeni nu ştie de ce şi nici n-am avea de ce să ne pese, doar că ei străbat ţinuturi locuite. Au fost văzuţi pe drumuri şi prin apropierea oraşelor. Cel mai rău şi mai rău este că se zvoneşte că ar fi şi o Umbră pe undeva, deşi nimeni nu poate spune cu siguranţă. Nu multă lume scapă cu viaţă dintr-o asemenea întâlnire.

— Şi noi de ce n-am auzit de asta? strigă Eragon.

— Pentru că necazurile au început de-abia de câteva luni, îi răspunse Merlock, sumbru. Sate întregi au fost silite să se mute în alte părţi, pentru că urgalii le-au distrus câmpurile şi erau în pericol să moară de foame.

— Prostii, mârâi Garrow. N-am văzut nici picior de urgal. Singurul din locurile astea este cel ale cărui coarne sunt prinse pe perete în cârciuma lui Morn.

Merlock ridică dintr-o sprânceană:

— Aşa o fi, dar satul vostru e mic şi ascuns printre munţi. Nu-i de mirare că aţi scăpat neobservaţi. Totuşi, eu, unul, nu m-aş aştepta să ţină prea mult. V-am pomenit de asta, pentru că, de vreme ce aţi găsit aşa o piatră în Şiră, înseamnă că şi pe aici se întâmplă lucruri ciudate.

Cu aceste vorbe neliniştitoare, îşi luă rămas-bun de la ei cu o

plecăciune şi un surâs uşor.

Garrow se îndreptă din nou spre Carvahall, cu Eragon pe urma lui.

— Ce crezi de asta? îl întrebă Eragon.

— Înainte să-ţi spun ce cred, trebuie să aflu mai multe. Du piatra înapoi în căruţă, apoi poţi să faci ce vrei. Ne întâlnim la cină la Horst.

Eragon se strecură prin mulţime şi se repezi fericit înapoi la căruţă. Negoţul urma să-i răpească unchiului său câteva ore bune, timp în care el îşi propunea să se distreze de minune. Îşi ascunse piatra printre bagaje, apoi o porni spre târg în pas vioi.

Trecu de la o tarabă la alta, examinând mărfurile cu un ochi de cumpărător dornic de achiziţii, deşi nu avea prea mulţi bani. Vorbind cu negustorii, aceştia îi confirmară ceea ce spusese Merlock despre situaţia nesigură din Alagaësia. Iarăşi şi iarăşi auzi acelaşi lucru: „nu mai suntem în siguranţă ca anul trecut; au apărut noi pericole şi nimic nu mai este la adăpost”.

Puţin mai târziu, îşi cumpără trei acadele de malţ şi o plăcinţică de cireşe fierbinte foc. După orele petrecute prin zăpadă, mâncarea caldă îi făcu foarte bine. Îşi linse siropul lipicios de pe degete, cu părere de rău că se terminase, apoi se aşeză pe marginea unei verande şi ronţăi o acadea. În apropierea lui, nişte băieţi din Carvahall se luaseră la trântă, dar nu avea niciun chef să li se alăture.

Pe măsură ce se înnsera, negustorii se mutară să-şi continue afacerile înăuntru, în casele oamenilor. Eragon aştepta nerăbdător apropierea serii, când venea rândul trubadurilor să-şi spună poveştile şi să facă scamatorii. Îi plăcea să audă vorbindu-se despre magie, despre zei şi, dacă dădea norocul peste el, despre Cavalerii Dragonilor. Era şi în Carvahall un povestitor, Brom, prieten bun cu Eragon, dar poveştile lui se învecheau o dată cu trecerea anilor, în timp ce trubadurii aveau mereu unele noi, pe care le asculta cu însufleţire.

Tocmai rupsese un ţurţure de gheaţă de sub scândurile verandei pe care stătea, când îl zări pe Sloan în apropiere. Măcelarul nu-l văzuse, aşa că Eragon, plecându-şi capul, ţâşni după un colţ şi o luă spre cârciuma lui Morn.

Înăuntru era cald şi mult fum de la lumânările de seu care pâlpâiau. Deasupra uşii, erau atârnate coarnele de urgal, strălucitor de negre; osul lor răsucit era la fel de lat cât braţele

băiatului întinse în lateral. Tejgheaua era lungă şi joasă, iar la un capăt se afla un morman de scândurele pe care clienţii le scrijeleau. Morn se ocupa de servirea băuturilor, cu mânecile sumese până la coate. Partea de jos a feţei lui era scurtă şi turtită, ca şi cum şi-ar fi prins bărbia într-o tocilă. Oamenii se îngrămădeau în jurul meselor solide de stejar, ascultându-i pe cei doi negustori care-şi terminaseră treaba mai devreme şi intraseră să bea o bere.

Morn îşi ridică privirea de la cana pe care tocmai o curăţa:

— Eragon! Mă bucur să te văd. Unde-i unchiu-tău?

— Cumpără, zise Eragon ridicând din umeri. O să-i mai ia ceva timp.

— Şi Roran, a venit şi el? întrebă Morn, începând să frece cu cârpa o altă cană.

— Da, anul ăsta nu au mai fost animale bolnave care să-l împiedice să vină.

— Ei, bine, bine.

Eragon arătă către cei doi negustori:

— Cine-s ăştia?

— Negustori de grâu. Au cumpărat de la toţi seminţe, la nişte preţuri ridicol de mici, iar acum au început să povestească verzi şi uscate, şi se aşteaptă să-i credem.

Eragon înţelegea supărarea lui Morn. „Lumea are nevoie de bani. Nu ne putem descurca fără ei.”

— Ce fel de poveşti? îl întrebă el.

Morn pufni:

— Păi, zic că vardenii s-au aliat cu urgalii şi strâng o armată cu care să ne atace. *După cât se pare*, numai datorită bunăvoinţei regelui am fost la adăpost tot timpul ăsta – ca şi cum îi pasă lui Galbatorix de viaţa noastră… Du-te să-i asculţi! Am şi aşa destulă treabă şi fără să stau să-ţi povestesc minciunile lor.

Primul negustor era atât de gras, încât umplea scaunul pe care şedea; la fiecare mişcare, acesta scârţâia puternic. Nu avea niciun pic de păr pe faţă, mâinile lui grase erau netede ca de bebeluş şi avea o gură cu buze pline care se strâmbau a neîncredere ori de câte ori sorbea din cană. Cel de-al doilea avea chipul rumen. Pielea de pe fălci îi era uscată, plină de moviliţe de grăsime întărită, ca untul rece şi râncezit. Spre deosebire de gât şi fălci, restul trupului său era nefiresc de slab.

Primul negustor încerca în zadar să se subţieze ca să încapă în scaun. Zise:

— Nu, nu, nu înţelegeţi. Numai datorită regelui, care trudeşte neîncetat de dragul vostru, voi puteţi acum să vă certaţi cu noi în siguranţă. Dar dacă el, în înţelepciunea lui nemărginită, ar hotărî să nu vă mai ajute, atunci nenorocire vouă!

Cineva strigă tare:

— Aşa, atunci de ce nu ne spui şi că s-au întors Cavalerii şi că voi doi aţi omorât fiecare câte o sută de elfi? Crezi că suntem copii, să-ţi mai credem poveştile? Putem să ne purtăm de grijă şi singuri!

Tot grupul chicoti.

Negustorul încercă să-i răspundă, dar însoţitorul lui cel slab interveni, fluturându-şi mâna. Pe degetele sale străluceau podoabe ţipătoare:

— Nu pricepeţi. Ştim bine că Imperiul nu se poate ocupa de fiecare dintre voi în parte, aşa cum, poate, aţi dori, dar el îi poate împiedica pe urgali şi alte blestemăţii să cucerească acest... (se opri o clipă, căutând cuvântul potrivit) loc.

Negustorul continuă:

— Vă supără că Imperiul nu se poartă cu dreptate faţă de toţi şi sunteţi îndreptăţiţi să vă plângeţi de asta, dar niciun stăpânitor nu poate mulţumi pe toată lumea. Certuri şi conflicte vor exista mereu. Totuşi, cei mai mulţi dintre noi nu au niciun motiv de să se plângă.

În orice ţară există câte un grup mic de nemulţumiţi cărora nu le convine cine are puterea.

— Da, zise o femeie, asta dacă zici că vardenii sunt puţini.

Grăsanul suspină:

— V-am explicat o dată că vardenii nu au niciun interes să vă ajute. Asta-i o minciuni răspândită de trădătorii care încearcă să tulbure Imperiul şi să ne convingă astfel că adevăratul pericol vine dinăuntru, nu de dincolo de hotare. Ei vor numai să-l răstoarne pe rege şi să pună stăpânire pe tot pământul. Au iscoade peste tot, pe unde se pregătesc să dea năvală. Nu se ştie niciodată cine lucrează pentru ei.

Eragon nu era de acord, dar negustorii vorbeau destul de convingător şi oamenii începuseră să-i aprobe, dând din cap. Înaintă şi spuse:

— De unde ştiţi asta? Şi eu pot spune că norii sunt verzi, dar

asta nu înseamnă că-i adevărat. Dovediţi-ne că spuneţi adevărul!

Cei doi bărbaţi se uitară urât la el, în timp ce sătenii stăteau tăcuţi şi aşteptau răspunsul.

Negustorul cel slab vorbi primul, fără să se uite în ochii lui Eragon:

— Copiii voştri nu sunt învăţaţi cum să se poarte? Sau le permiteţi băieţilor să-i contrazică pe bărbaţi de câte ori au chef?

Ascultătorii se foiră şi se holbară la Eragon. Apoi un bărbat zise:

— Răspundeţi-i la întrebare!

— E la mintea cocoşului, răspunse grasul, cu buza de sus umezită de transpiraţie.

Replica lui îi supără pe săteni şi astfel cearta reîncepu.

Eragon se întoarse către tejghea cu un gust amar. Nu mai întâlnise până atunci vreun partizan al Imperiului care să-i convingă pe cei care i se opuneau. În Carvahall, ura împotriva Imperiului era puternic înrădăcinată, aproape moştenită. Imperiul nu-i ajuta niciodată să treacă de anii grei când mai că mureau de foame, iar cei care strângeau birurile erau nemiloşi. Se simţi îndreptăţit să nu fie de acord cu negustorii în privinţa bunăvoinţei regelui, dar căzu pe gânduri amintindu-şi de vardeni.

Aceştia erau un grup de răsculaţi care prădau şi atacau mereu Imperiul. Nu se ştiuse niciodată cine-i conducea şi cine-i adunase, în anii următori venirii lui Galbatorix la putere, cu mai bine de un veac în urmă. Grupul se bucura de multă simpatie, pe măsură ce scăpa cu bine de încercările lui Galbatorix de a-l distruge. Nu se ştia mare lucru despre vardeni, decât că, dacă erai fugar şi trebuia să rămâi ascuns sau dacă urai Imperiul, te primeau printre ei. Singura problemă era să-i găseşti.

Morn se aplecă peste tejghea şi zise:

— De necrezut, nu-i aşa? Mai răi ca nişte vulturi care dau târcoale unui animal pe moarte. Dacă mai rămân mult pe aici, n-o să întârzie să apară şi necazurile.

— Pentru ei sau pentru noi?

— Pentru ei, zise Morn, în timp ce cârciuma se umplea de glasuri mânioase.

Când cearta ameninţa să devină violentă, Eragon plecă. Uşa se trânti în urma lui, făcând ca glasurile să nu se mai audă. Nu

se înserase încă de tot, dar soarele asfinţea repede; casele lăsau umbre lungi pe pământ. Când Eragon o apucă în josul străzii, îi observă pe Roran şi pe Katrina care stăteau pe o alee.

Roran spuse ceva ce Eragon nu putu să audă. Katrina îşi privi mâinile şi îi răspunse în şoaptă, apoi se ridică pe vârfuri, îl sărută şi o rupse la fugă. Eragon se apropie sprinţar de Roran şi începu să-l tachineze:

— Ei, te distrezi?

Roran mormăi ceva de neînţeles şi porni mai departe.

— Ai auzit ce noutăţi ne-au adus negustorii? îl întrebă Eragon, mergând după el.

Cei mai mulţi săteni intraseră în case ca să converseze cu negustorii sau ca să aştepte să se însereze îndeajuns pentru ca trubadurii să-şi înceapă reprezentaţiile.

— Da, zise Roran, cu gândul aiurea. Ce părere ai de Sloan?

— Credeam că e limpede.

— Când o să afle de Katrina şi de mine, o să se verse sânge, declară Roran.

Un fulg de zăpadă căzu pe nasul lui Eragon şi băiatul privi în sus. Cerul se înnegurase. Nu-i trecea prin cap niciun lucru potrivit de spus. Roran avea dreptate. Îşi puse mâna pe umărul vărului său şi continuă să meargă alături de el.

Cina oferită de Horst era copioasă. Peste tot în încăpere se auzeau discuţii şi râsete. Se consumau spirtoase dulci şi bere tare cu toptanul, şi atmosfera devenea din ce în ce mai zgomotoasă. Când terminară de mâncat, oaspeţii lui Horst ieşiră din casă şi o porniră spre tabăra negustorilor. Ţăruşi de lemn cu lumânări în vârf fuseseră înfipţi în pământ, împrejmuind o suprafaţă mare şi goală. În spate, ardeau focurile de tabără, care împodobeau pământul cu dansul umbrelor lor. Încet-încet, sătenii se adunară în jurul împrejmuirii şi aşteptară răbdători, în ciuda frigului.

Trubadurii ieşiră din corturi făcând tumbe, îmbrăcaţi în haine împodobite cu franjuri, iar pe urmele lor veniră rapsozii mai vârstnici şi mai impozanţi. Rapsozii cântau şi recitau, în timp ce tovarăşii lor mai tineri mimau ceea ce se povestea. Primele piese erau menite numai să amuze: erau fără perdea, pline de poante, de gesturi şi de personaje caraghioase. Ceva mai târziu, în schimb, când lumânările începură să sfârâie în suporturile lor şi cu toţii se adunară laolaltă, formând un cerc strâmt, bătrânul

povestitor Brom ieşi în faţă. Barba albă şi plină de noduri îi cădea pe piept, iar în jurul umerilor gârboviţi avea o mantie lungă şi neagră, care-i ascundea tot trupul. Îşi desfăcu braţele, cu mâinile care-i ieşeau din mâneci ca nişte gheare, şi recită.

— Ca nişte fire de nisip, timpul nu poate fi oprit să curgă. Anii trec, fie că vrem sau nu... dar ne este dată puterea amintirii. Ceea ce s-a pierdut poate încă să trăiască în amintirea noastră. Ceea ce veţi auzi acum nu este o poveste desăvârşită şi întreagă, dar păstraţi-o bine, căci fără voi ea nu există. Vă dăruiesc o amintire uitată, ascunsă de ceaţa ireală care zace în urma noastră.

Ochii lui pătrunzători cercetară chipurile atente ale ascultătorilor. La urmă de tot, privirea i se opri asupra lui Eragon:

— Înainte ca taţii bunicilor voştri să se fi născut şi, da, chiar înainte de taţii acestora, s-au ivit în lume Cavalerii Dragonilor. Rolul lor era să apere şi să păzească, şi timp de mii de ani ei chiar au reuşit să facă acest lucru. Izbânzile lor de pe câmpul de luptă erau de neegalat, căci fiecare avea puterea a zece bărbaţi. Nu mureau decât atinşi de sabie sau de otravă. Puterile lor erau folosite numai pentru a face bine şi sub ocrotirea lor s-au construit oraşe şi turnuri de piatră înalte. Cât timp ei păstrau pacea, ţinuturile înfloreau. Era o perioadă plină de belşug. Elfii ne erau aliaţi, piticii ne erau prieteni. Bogăţia se revărsa în oraşele noastre, iar oamenii prosperau. Dar plângeţi... căci asta nu putea dura.

Brom îşi lăsă capul în jos, în tăcere. În glasul său răsunase o nemărginită tristeţe:

— Deşi niciun duşman nu-i putea înfrânge, ei nu s-au putut păzi de ei înşişi. Şi s-a întâmplat că, atunci când erau în culmea puterii, un băiat pe nume Galbatorix să se nască în ţinutul Inzilbeth, care azi nu mai e. A fost pus la încercare la vârsta de zece ani, cum era obiceiul, şi s-a descoperit că avea puteri extraordinare. Cavalerii l-au primit în rândul lor.

Băiatul şi-a făcut ucenicia cu ei şi-i întrecea pe toţi ceilalţi în pricepere. Înzestrat cu o minte ascuţită şi cu un trup puternic, a ajuns repede să-şi ocupe locul cuvenit în rândul Cavalerilor. Unii au înţeles că rapida lui ascensiune este periculoasă şi au încercat să-i prevină şi pe ceilalţi, dar Cavalerii, cu puterea lor, deveniseră trufaşi şi nu mai cunoşteau prudenţa. Vai, în acea zi

s-a născut nefericirea!

Astfel s-a întâmplat ca, nu la mult timp după ce-şi terminase ucenicia, Galbatorix să plece într-o nesăbuită călătorie, însoţit de doi prieteni. Au mers mult către nord, zi şi noapte, şi au trecut în ţinutul care rămăsese sub stăpânirea urgalilor, crezând prosteşte că noile puteri de care dispuneau îi vor apăra. Acolo, pe un strat gros de gheaţă, care nici în timpul verii nu se topea, au fost atacaţi prin surprindere în timp ce dormeau. Deşi prietenii lui fuseseră măcelăriţi, împreună cu dragonii lor, iar el, grav rănit, Galbatorix a reuşit să-şi ucidă atacatorii. Nenorocirea a făcut ca o săgeată rătăcită în timpul luptei să străpungă inima femelei de dragon pe care călărea. Aceasta a murit în braţele lui, căci nu avea meşteşugul să o salveze. Atunci s-au semănat seminţele nebuniei.

Povestitorul îşi strânse braţele şi îşi roti uşor privirea în jur; peste faţa lui îmbătrânită alunecau umbre. Următoarele sale cuvinte veniră ca sunetul jalnic al unui bocet:

— Singur, aproape lipsit de putere şi înnebunit de pierderea sa, Galbatorix a rătăcit fără speranţă prin acel ţinut pustiit, căutându-şi moartea. Nu a găsit-o, deşi s-a aruncat fără frică împotriva oricărei fiinţe vii peste care dădea. Curând, urgalii şi ceilalţi monştri au început să fugă din calea lui. În timpul acesta, el şi-a dat seama că numai Cavalerii i-ar putea hărăzi un alt dragon. Împins de acest gând, a pornit-o pe drumul greu care-l ducea, pe jos, înapoi prin Şiră. I-au trebuit luni de zile ca să străbată ţinuturile peste care zburase fără trudă, pe spinarea dragonului. Putea să vâneze cu ajutorul magiei, dar adesea trecea prin locuri prin care nu se abătea niciun animal. Astfel că, atunci când, în sfârşit, a coborât din munţi, era aproape mort. Un fermier l-a găsit prăbuşit în noroi şi i-a chemat pe Cavaleri.

Fără cunoştinţă, el a fost dus pe domeniile lor şi vindecat. A dormit patru zile întregi. La trezire, nu a dat niciun semn că febra îi cuprinsese mintea. Adus în faţa sfatului întrunit să-l judece, Galbatorix a cerut un alt dragon şi această rugă disperată i-a dezvăluit nebunia, iar sfatul l-a văzut aşa cum era într-adevăr. Pentru că n-a obţinut ce spera, Galbatorix, prin oglinda strâmbă a nebuniei sale, a ajuns să creadă că dragonul îi murise din vina Cavalerilor. Nopţi de-a rândul el s-a frământat până ce şi-a făcut un plan pentru a se răzbuna.

Glasul lui Brom scăzuse, devenind o şoaptă care-i ţinea pe toţi

vrăjiţi:

— A întâlnit un Cavaler milos, iar vorbele lui şirete au prins rădăcini. Aducându-i mereu alte argumente şi folosind spurcatele taine pe care le învăţase de la o Umbră, el l-a stârnit pe Cavaler împotriva mai-marilor săi. Împreună, ei l-au ademenit şi l-au ucis mişeleşte pe un senior. De îndată ce înfăptuiseră ticăloşia, Galbatorix s-a întors împotriva tovarăşului său şi l-a sfârtecat fără veste. Atunci l-au găsit Cavalerii, cu mâinile pătate de sânge. Un ţipăt i s-a desprins de pe buze şi a fugit, pierzându-se în noapte. Nimeni nu l-a putut găsi, căci nebunia îl făcuse viclean.

Ani de zile a stat ascuns în pustiuri ca o fiară hăituită, ferindu-se mereu de cei care-l urmăreau. Cruzimea sa nu fusese uitată, dar, cu timpul, căutările au încetat. Atunci soarta rea a făcut ca el să-l întâlnească pe un tânăr Cavaler, Morzan, puternic la trup, dar slab de minte. Galbatorix l-a convins să lase o poartă nezăvorâtă în fortăreaţa Ilirea, care acum se numeşte Urû’baen. Pe aici a intrat Galbatorix ca să fure un pui de dragon de-abia ieşit din ou.

Împreună cu ucenicul său, s-a ascuns într-un loc spurcat, în care Cavalerii nu îndrăzneau să pătrundă. Atunci Morzan şi-a început necurata ucenicie şi a învăţat tainele magiei interzise, care nu ar fi trebuit niciodată dezvăluite. O dată ce şi-a terminat învăţătura, iar Shruikan, dragonul negru al lui Galbatorix, a crescut, acesta din urmă s-a arătat lumii, cu Morzan alături. Împreună, ei s-au luptat cu toţi Cavalerii pe care i-au întâlnit. Puterea lor creştea, cu fiecare nouă crimă. Doisprezece Cavaleri s-au alăturat lui Galbatorix, fie din dorinţa de putere, fie pentru a-şi răzbuna nedreptăţile pe care credeau că le-au avut de îndurat. Împreună, cei doisprezece şi Morzan, au devenit Cei Treisprezece Trădători. Nepregătiţi, Cavalerii au fost învinşi. Şi elfii s-au luptat cu îndârjire împotriva lui Galbatorix, dar au fost distruşi şi siliţi să fugă spre locurile lor secrete, de unde nu s-au mai întors niciodată.

Numai Vrael, căpetenia Cavalerilor, putea să le ţină piept lui Galbatorix şi Trădătorilor. Vârstnic şi înţelept, acesta s-a luptat să salveze ce se mai putea şi să împiedice ca dragonii rămaşi să cadă în mâinile duşmanilor. În ultima luptă, chiar în faţa porţilor cetăţii Doru Areaba, Vrael l-a înfrânt pe Galbatorix, dar, înainte să-i dea ultima lovitură, a şovăit. Galbatorix a prins ocazia şi l-a

lovit la şold. Grav rănit, Vrael a fugit în muntele Utgard, unde spera să-şi adune puterile. Dar nu a fost să fie, căci Galbatorix l-a găsit. În timp ce se luptau, Galbatorix l-a lovit pe Vrael între picioare. Cu această lovitură ticăloasă, el l-a pus pe Vrael l-a pământ şi i-a tăiat capul cu o sabie de flăcări.

Atunci, în timp ce puterea i se scurgea prin vine, Galbatorix s-a proclamat rege al întregului ţinut Alagaësia.

Şi, de atunci, el ne conduce.

Sfârşindu-şi povestea, Brom se retrase împreună cu trubadurii. Lui Eragon i se păru că vede o lacrimă curgându-i pe obraz. Oamenii, plecând, vorbeau unul cu altul, în şoaptă. Garrow le spuse lui Eragon şi lui Roran:

— Consideraţi-vă norocoşi! Am auzit povestea asta numai de două ori în viaţă. Dacă Imperiul ar şti că Brom ne-a spus-o, el nu ar mai avea de trăit nici măcar o lună.

Darul sorţii

A doua seară după întoarcerea din Carvahall, Eragon se hotărî să cerceteze piatra, aşa cum o făcuse Merlock. Rămas singur în camera sa, o aşeză pe pat şi îşi puse la îndemână trei unelte. Mai întâi, o lovi uşor cu un ciocănel de lemn, şi ea răsună slab. Mulţumit de rezultat, luă o doua unealtă – un ciocan masiv de piele – care o făcu să scoată un sunet asemănător dangătului unui clopot. În sfârşit, o lovi cu o daltă mică. Metalul nu reuşi să ciobească sau să zgârie piatra, dar produse sunetul cel mai limpede. În momentul în care sunetul se stinse, lui Eragon i se păru că aude un chiţăit uşor.

„Merlock a zis că e goală pe dinăuntru; poate că are ceva de preţ închis în ea. Dar nu ştiu cum s-o desfac, oricum. Cineva trebuie să fi avut un motiv întemeiat s-o şlefuiască, dar, oricine ar fi cel care a trimis-o în Şiră, nu şi-a dat osteneala s-o ia înapoi sau poate nu ştie unde se găseşte. Dar nu-mi vine să cred că un magician îndeajuns de puternic încât să mute piatra dintr-un loc într-altul nu ar fi în stare s-o regăsească. Să însemne oare că a vrut să ajungă la mine?” Nu-şi putea răspunde la această întrebare. Împăcându-se cu ideea că taina era de nedesluşit, îşi strânse uneltele şi puse piatra la loc, pe raft.

În acea noapte, ceva îl trezi brusc din somn. Ascultă cu atenţie, dar în jur era linişte. Puţin îngrijorat, îşi strecură mâna sub saltea şi-şi apucă pumnalul. Aşteptă câteva minute, apoi, încet-încet, adormi la loc.

Un geamăt ascuţit, ca al unui animal, străpunse liniştea, aducându-l brusc la realitate. Se rostogoli din pat şi-şi trase cuţitul din teacă. Aprinse o lumânare, mânuind amnarul cu degete tremurătoare.

Uşa de la camera sa era închisă. Deşi zgomotul fusese prea puternic, ca să fie scos de un şoarece sau şobolan, se aplecă să se uite sub pat. Nimic. Se aşeză pe marginea saltelei şi se frecă la ochi, ca să se trezească. Se auzi un alt zgomot puternic, care-l făcu să tresară.

De unde venea zgomotul? În podeaua sau în pereţii de lemn solid nu se putea ascunde nimic. Şi nici în pat. Iar dacă ceva s-ar fi strecurat în timpul nopţii în salteaua sa de paie, şi-ar fi dat seama. Ochii i se opriră asupra pietrei. O luă de pe raft şi, fără să-şi dea seama, o strânse în braţe, în timp ce se uita prin cameră. Un nou zgomot îi răsună în urechi, făcându-l să se cutremure. Venea din interiorul pietrei.

Piatra asta nu-i dăduse până acum altceva decât o senzaţie de furie neputincioasă, iar acum nici măcar nu-l lăsa să doarmă, dar ea stătea bine mersi unde o lăsase, piuind din când în când, fără să-i pese de privirile lui furioase. Eragon o dădu la o parte cu grijă şi se strecură înapoi în pat. Oricare i-ar fi taina, putea să aştepte până dimineaţa.

Când se trezi din nou, lumina lunii se revărsa prin fereastră. Piatra se clătina puternic pe raft, lovindu-se de perete, scăldată în razele care o făceau să pară albă ca laptele. Eragon sări din pat ţinând cuţitul în mână. Mişcarea ei se opri, dar el rămase încordat. Apoi începu să se clatine şi să scoată zgomote şi mai puternice decât înainte.

Blestemând, el începu să se îmbrace. Nici nu-i mai păsa că e preţioasă; avea de gând să o ducă undeva, departe şi să o îngroape. Piatra se opri din clătinat şi se linişti. Tremură puţin, apoi se rostogoli şi căzu pe podea, cu o bubuitură asurzitoare. Eragon, speriat, se apropie cu paşi mici de uşă, în timp ce piatra venea târându-se către el.

Deodată, apăru o crăpătură, apoi încă una şi încă una.

Împietrit de uimire, Eragon se aplecă spre ea, ţinând încă în mână cuţitul. În vârful pietrei, de unde porneau toate crăpăturile, o bucăţică se clătină, ca şi cum ceva ar fi săltat-o, apoi se înălţă şi căzu la pământ. După încă o serie de zgomote, un căpşor întunecat se îţi din gaură, urmat de un trup de o formă foarte curioasă. Eragon strânse mai tare cuţitul şi rămase nemişcat. Într-o clipă, fiinţa ieşise cu totul din piatră. Rămase o clipă pe loc, apoi se târî până ce ajunse în bătaia razelor lunii.

Eragon se trase înapoi, uimit şi speriat. În faţa lui, îndepărtându-şi cu limba membrana în care fusese acoperit, se afla un dragon.

Trezirea

Dragonul era lung cam cât antebraţul lui Eragon, dar avea o înfăţişare nobilă şi distinsă. Solzii erau albaştri ca safirele, coloraţi la fel ca piatra. „Nu, nu piatra, ci oul”, îşi dădu el seama. Dragonul îşi desfăcu aripile; din cauza lor îi păruse la început aşa de strâmb. Aripile îi erau de câteva ori mai lungi decât trupul, străbătute de o încrengătură de oase subţiri care treceau dincolo de marginea lor, alcătuind un şir de gheare aflate la mare distanţă una de alta. Capul dragonului avea aproape forma unui triunghi, cu doi colţi micuţi curbaţi şi care păreau şi foarte ascuţiţi, pe falca de sus. Ghearele de la picioare erau tot albe, ca de fildeş şlefuit, şi uşor dinţate, ca ferăstraiele, pe partea interioară. Pe spatele creaturii, de la ceafă până în vârful cozii, trecea un şir de ţepi mici, mai rari în scobitura dintre gât şi umeri decât în restul trupului.

Eragon se mişcă uşor, iar dragonul îşi întoarse brusc capul, pironindu-şi asupra lui privirea dură, de un albastru sticlos. Băiatul rămase perfect nemişcat: dacă se hotăra să sară la el, animalul putea fi periculos.

Dragonul îşi pierdu interesul pentru Eragon şi, în schimb, porni să cerceteze poticnit camera, scoţând zgomote ascuţite atunci când se lovea de perete sau de mobilă. Fluturând din aripi, sări pe pat şi se târî până la pernă, chiţăind. Deschidea gura larg, ca un pui de pasăre, lăsând să i se vadă şirurile de dinţi ascuţiţi. Eragon se aşeză cu grijă pe marginea patului. Dragonul îi adulmecă mâna şi-i ronţăi mâneca, până ce îşi trase

braţul înapoi.

Eragon zâmbi uşor, uitându-se la micuţa fiinţă. Întinzându-şi cu multă grijă mâna dreaptă, îi atinse şoldul. Un fulger de energie rece ca gheaţa îi cuprinse mâna, apoi i se urcă pe braţ în sus, arzându-i prin vine ca un val de foc. Căzu pe spate, scoţând un strigăt sălbatic. Urechile îi pocneau cu un zgomot metalic şi, de undeva, auzi un ţipăt de furie mută. Tot corpul îl durea. Se strădui să se mişte, dar nu reuşi. Trecură mai multe ore sau cel puţin aşa i se păru, până ce trupul i se încălzi din nou; acum se simţea amorţit şi săgetat încontinuu de ace. Se ridică în capul oaselor, neputând să-şi stăpânească tremuratul. Mâna îi amorţise complet şi îşi simţea degetele paralizate. Văzu plin de groază cum podul palmei sale sclipeşte şi în palmă i se conturează un oval alb, cu forme neregulate. Pielea îl mânca şi îi ardea, ca după o înţepătură de păianjen. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Eragon clipi, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Simţi cum ceva îi atinge mintea, de parcă cineva îi plimba un deget pe trup. Senzaţia reveni, dar de această dată se întări, ca un mănunchi subţire de gânduri care-i lăsa impresia unei curiozităţi crescânde. S-ar fi zis că zidul invizibil care-i împrejmuia gândurile se prăbuşise şi-acum putea să-şi întindă mintea încoace şi încolo. „Dacă nu ar găsi nimic de care să se prindă, se gândi el cu teamă, poate că ar ieşi plutind din trup şi nu s-ar mai putea întoarce, ar deveni un spirit din eter.” înfricoşat, se trase mai departe de hotarul nevăzut. Noul simţ pe care-l dobândise dispăru, ca şi cum şi-ar fi închis ochii. Se uită bănuitor către dragonul care rămăsese nemişcat.

Simţi un picior solzos cum i se lipeşte de şold şi se trase repede înapoi. Dar, de această dată, nu mai avu parte de vreun fulger de energie. Nedumerit, mângâie dragonul pe cap, cu mâna dreaptă. Simţi o gâdilătură uşoară pe braţ, în sus. Dragonul îl lovi încet cu botul, arcuindu-şi spatele ca o pisică. Eragon îşi trecu un deget peste membranele subţiri care-i alcătuiau aripile; la atingere, păreau a fi făcute din hârtie învechită de pergament, catifelate şi calde, dar uşor umezite. De-a lungul lor, văzu sute de vinişoare care pulsau.

Mănunchiul de gânduri îi atinse din nou mintea, dar de această dată simţi nu curiozitate, ci o foame cumplită, ca de lup. Se ridică în picioare, cu un suspin. Animalul era periculos, ştia

bine, dar părea atât de neajutorat, văzându-l cum se târâie pe patul său, încât nu putea să nu se întrebe cât ar fi de rău să-l păstreze. Dragonul scoase un strigăt jalnic şi ascuţit, ca un bocet, ca şi cum cerea de mâncare. Imediat, Eragon începu să-l mângâie pe cap, ca să se liniştească. „Mă gândesc mai târziu la asta”, hotărî el şi plecă din cameră, închizând uşa cu grijă.

Când se întoarse, având cu el două bucăţi de carne uscată, dragonul stătea pe pervazul ferestrei, privind la lună. Eragon tăie mărunt carnea şi îi întinse o bucăţică dragonului. Acesta o mirosi precaut, după care îşi împinse capul înainte ca un şarpe şi i-o smulse dintre degete, înghiţind-o întreagă, cu mişcări ciudate ale capului. Apoi ciuguli uşor mâna lui Eragon, căutând să vadă dacă mai e mâncare.

Băiatul începu să-l hrănească, având grijă să nu-i prindă degetele. Când mai rămăsese o singură bucăţică de carne, stomacul dragonului era deja umflat. Îi întinse şi bucata rămasă; dragonul o privi o clipă, apoi o înghiţi leneş. Terminând de mâncat, i se căţără pe braţ şi se încolăci la pieptul lui. Sforăi o dată şi din nări îi ieşi o pală de fum întunecat. Eragon îl privea cu uimire.

Chiar când credea că adormise, gâtul dragonului începu să vibreze şi se auzi un sunet înfundat, ca un tors. Îl duse cu grijă la pat şi îl puse pe pernă. Dragonul, cu ochii închişi, îşi răsuci mulţumit coada pe după stâlpul patului. Eragon se întinse lângă el, mişcându-şi braţul pentru a-l dezmorţi; în cameră era aproape întuneric.

Se afla într-o adevărată încurcătură: crescând lângă el un dragon, putea deveni Cavaler. Miturile şi poveştile despre Cavaleri erau la mare preţ, aşadar, dacă devenea unul dintre ei, era sigur că va avea şi el un loc în legende. Pe de altă parte, dacă Imperiul descoperea dragonul, şi el, şi familia sa ar fi fost ucişi sau el ar fi fost silit să i se alăture regelui. Soluţia cea mai simplă era să omoare pur şi simplu dragonul, dar ideea îl revoltă şi o abandonă imediat. Dragonii erau fiinţe care se bucurau de prea mult respect ca să se poată gândi la asta. „De fapt, ce ne-ar putea da de gol? se gândi el. Trăim departe de lume şi n-am făcut nimic care să atragă atenţia.”

Problema era cum să-i convingă pe Garrow şi pe Roran să-l lase să păstreze dragonul. Nici unuia din cei doi nu i-ar conveni să aibă un dragon prin apropiere. „L-aş putea creşte pe ascuns.

Într-o lună sau două va creşte prea mare pentru ca Garrow să mai poată scăpa de el, dar, chiar şi atunci, oare va fi de acord? Şi, pe de altă parte, pot eu oare să-i dau suficientă mâncare, ţinându-l ascuns? A mâncat o porţie zdravănă de carne, deşi nu-i mai mare decât o pisicuţă. Probabil că, de la un timp, va putea să vâneze singur, dar când va fi asta? Şi o să poată să îndure frigul de afară?" Una peste alta, îşi dorea să păstreze dragonul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai sigur. Oricum ar ieşi lucrurile cu Garrow, Eragon era hotărât să facă tot ce putea ca să apere dragonul. Ajuns la această concluzie, adormi cu dragonul cuibărit lângă el.

La ivirea zorilor, dragonul şedea pe unul dintre stâlpii patului, întâmpinând noua zi ca un străjer din vremurile de demult. Eragon rămase uimit de coloritul lui. Nu mai văzuse niciodată un albastru atât de limpede şi de intens. Solzii animalului erau ca sute de pietre preţioase minuscule. Observă că ovalul alb care i se imprimase pe palmă, când atinsese dragonul, avea acum o strălucire argintie. Speră să-l poată ţine ascuns, având grijă să aibă permanent mâinile murdare.

Dragonul se desprinse de pe stâlp şi se lăsă pe podea. Eragon îl ridică de jos cu blândeţe şi ieşi din casa învăluită în tăcere, oprindu-se o clipă să ia carne, câteva curele şi cârpe cât putea să ducă. Era o dimineaţă superbă, dar geroasă; deasupra fermei se întinsese un nou strat de zăpadă. Văzând mica fiinţă, ţinută la adăpost în braţele lui, cum priveşte în jur cu mult interes, zâmbi.

Traversă repede câmpurile şi intră tăcut în pădurea întunecoasă, căutând un loc unde dragonul să poată rămâne în siguranţă. Găsi până la urmă un frasin singuratic, aflat în vârful unui dâmb golaş, ale cărui crengi erau ca nişte degete cenuşii, acoperite cu zăpadă şi întinse spre cer. Aşeză dragonul lângă copac şi împrăştie curelele pe jos.

Din câteva mişcări precise, făcu un laţ pe care-l strecură pe gâtul dragonului, în timp ce acesta cerceta moviliţele de zăpadă din jurul copacului. Pielea era roasă, dar încă rezistentă. Se uită cum dragonul se mişca încet în jur, apoi desfăcu nodul şi făcu din el un ham grosolan pentru picioare, ca nu cumva animalul să se strângă de gât. Apoi adună un braţ de vreascuri şi construi o căsuţă improvizată, sus, printre crengile copacului, căptuşind interiorul cu cârpe şi aşezând carnea înăuntru. La fiecare

mişcare a copacului, zăpada îi cădea pe faţă. Atârnă câteva cârpe şi pe dinafara adăpostului, ca să păstreze căldura înăuntru. Îşi privi opera mulţumit.

— E momentul să-ţi cunoşti noua locuinţă, zise şi ridică dragonul printre crengi.

Acesta se zbătea, încercând să scape, apoi intră în căsuţă nesigur pe el, mâncă o bucată de carne şi se aşeză încolăcit, clipind şmechereşte către băiat.

— Aici o să-ţi fie foarte bine, dacă stai înăuntru, îi spuse Eragon.

Dragonul clipi din nou.

Fiind sigur că nu l-a înţeles, Eragon încercă iarăşi să caute în minte, până ce întâlni gândurile dragonului. Senzaţia cumplită de *deschidere* îl copleşi încă o dată – un spaţiu atât de larg, încât se simţea apăsat ca de o pătură foarte groasă. Adunându-şi puterile, se concentră asupra dragonului, încercând să-i transmită un singur gând: „Rămâi aici”. Legătura mintală îi transmise parcă o vagă senzaţie de înţelegere, dar Eragon se întrebă dacă era într-adevăr aşa. „La urma urmei, nu-i decât un animal.” întrerupse uşurat legătura şi simţi cum se întoarce în spaţiul sigur al propriei minţi.

Eragon plecă de lângă copac, privind din când în când înapoi. Dragonul îşi scoase capul din adăpost şi îl privi cu ochi mari cum pleacă.

Întorcându-se în grabă acasă, se strecură înapoi în camera sa, ca să scape de cojile de ou. Era convins că Garrow şi Roran nu vor băga de seamă lipsa oului – le ieşise din minte după ce aflaseră că nu-l pot vinde. Când cei doi se treziră, Roran pomeni că în timpul nopţii auzise zgomote ciudate, dar, spre uşurarea lui Eragon, nu insistă.

Entuziasmul lui Eragon a făcut ca ziua să treacă iute. Semnul din palma sa se dovedi uşor de ascuns, aşa că nu-şi mai făcu griji pentru el. Destul de curând, putu să o pornească spre frasin, ducând cu el nişte cârnaţi pe care-i furase din pivniţă. Se apropie cu teamă de copac. „Oare un dragon poate să reziste afară pe timp de iarnă?”

Temerile sale se dovediră neîntemeiate. Găsi dragonul cocoţat pe o cracă, ronţăind ceva pe care-l ţinea între labele din faţă. Când îl văzu, începu să chiţăie bucuros. Eragon văzu cu mulţumire că nu se dăduse jos din copac, acolo unde animalele

mari de pradă nu-l puteau ajunge. De îndată ce lăsă cârnaţii la rădăcina copacului, dragonul veni în zbor. În timp ce acesta hăpăia mâncarea, Eragon cercetă adăpostul. Toată carnea pe care o lăsase dispăruse, dar căsuţa era neatinsă şi pe podea se vedeau smocuri de pene. „E-n regulă! Poate să-şi găsească şi singur de mâncare.”

Deodată-şi dădu seama că nu ştia dacă dragonul este mascul sau femelă. Îl ridică de la pământ şi îl întoarse cu burta în sus, fără să dea atenţie zgomotelor prin care acesta îşi manifesta dezaprobarea, dar nu izbuti să găsească niciun semn distinctiv. „Pare-mi-se că n-o să-mi dezvăluie nicio taină fără luptă.”

Petrecu mult timp alături de dragon. Îl dezlegă, şi-l puse pe umăr şi plecă să cerceteze pădurea. Copacii încărcaţi de zăpadă îi vegheau ca nişte stâlpi solemni, dintr-o catedrală impozantă. În mijlocul acelei pustietăţi, Eragon îi arătă dragonului tot ce ştia despre pădure, fără să-i pese dacă animalul îl înţelegea sau nu. Era îndeajuns că-i împărtăşea cunoştinţele. Îi vorbi încontinuu. Dragonul se holba la el cu ochi strălucitori, sorbindu-i cuvintele. Un timp şezu, pur şi simplu cu el în braţe şi-l privi cu mirare, fiind încă plin de uimire din cauza tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră în ultima vreme. La asfinţit, Eragon o porni spre casă, conştient că doi ochi albaştri îi sfredeleau spatele cu privirea lor oţelită, supăraţi că fuseseră părăsiţi.

În acea noapte se tot frământă, gândindu-se la ce i se putea întâmpla unui animăluţ lăsat nesupravegheat. Îl chinuiau gânduri despre furtuni de zăpadă şi animale de pradă. Nu reuşi să adoarmă decât după mai multe ore şi visă cum vulpile şi lupii negri îi sfâşie dragonul.

O dată cu zorii zilei, Eragon fugi din casă cu mâncare şi încă o serie de cârpe cu care să căptuşească şi mai bine adăpostul. Îşi găsi dragonul treaz şi în siguranţă, privind răsăritul de undeva, din vârful copacului, ceea ce-l făcu să le ridice mulţumiri din suflet tuturor zeilor, cunoscuţi sau necunoscuţi. Dragonul coborî de îndată ce-l văzu apropiindu-se şi-i sări în braţe, cuibărindu-i-se la piept. Frigul nu-i făcuse niciun rău, totuşi părea speriat. Scoase o pală de fum negru pe nări. Eragon îl mângâie şi se aşeză pe jos, sprijinindu-se cu spatele de frasin, vorbindu-i încetişor. Rămase nemişcat, în timp ce dragonul îşi ascunse capul în haina lui. După o vreme, animalul i se desprinse de la piept şi i se căţără pe umăr. Îi dădu de mâncare, apoi puse

cârpele pe care le adusese de jur-împrejurul căsuţei. Se mai jucară o vreme, dar nu prea mult, căci Eragon trebuia să se întoarcă acasă.

Curând, Eragon îşi făcu un program bine stabilit. În fiecare dimineaţă dădea fuga la copac şi-i servea dragonului micul dejun, apoi se întorcea grabnic acasă. În timpul zilei, dădea zor să-şi termine treburile obişnuite, ca să poată trece din nou pe la dragon. Şi Garrow, şi Roran observaseră toate acestea şi-l întrebaseră de ce-şi petrecea atât de mult timp afară. Eragon dăduse pur şi simplu din umeri, dar îşi luase obiceiul să se uite în urmă, ca să vadă dacă nu cumva îl urmăreşte cineva, când se ducea la copac.

După primele zile, ideea că dragonului i s-ar putea întâmpla o nenorocire încetă să-l mai preocupe. Animalul creştea enorm; în scurt timp, aproape niciun pericol nu l-ar mai fi putut ameninţa. În prima săptămână, crescuse de două ori mai mare. După încă patru zile, îi ajungea băiatului la genunchi. Nu mai încăpea în căsuţa dintre crengile frasinului, aşa că Eragon se văzu silit să-i sape un adăpost bine ascuns în pământ, la care munci timp de trei zile.

Când dragonul împlini două săptămâni, Eragon fu obligat să-l lase să umble liber, pentru că avea nevoie de foarte multă mâncare. Când îl dezlegă pentru prima dată, numai prin puterea voinţei reuşi să-l împiedice să se ţină după el până la fermă. De fiecare dată când dragonul încerca s-o ia pe urmele lui, îl respingea cu ajutorul gândurilor, până ce animalul învăţă să ocolească şi casa, şi pe locuitorii ei.

De asemenea, reuşi să facă dragonul să înţeleagă că era foarte important să nu vâneze decât prin Şiră, unde pericolul de-a fi observat nu era prea mare. Dacă vânatul din valea Palancar ar fi început să dispară, fermierii şi-ar fi dat seama. Ştiind că dragonul se află la mare depărtare, se simţea în acelaşi timp mai sigur pe el, dar şi mai neliniştit.

Cu fiecare zi, legătura mintală dintre el şi dragon se întărea. Descoperise că animalul, deşi nu înţelegea cuvintele, putea să comunice prin intermediul imaginilor şi a senzaţiilor. Era totuşi o cale nu prea sigură şi adesea nu se putea face înţeles. Distanţa până la care puteau să-şi atingă reciproc gândurile se mărea cu repeziciune. În scurt timp, Eragon şi dragonul puteau lua

legătura, aflându-se la trei leghe distanţă. De multe ori, băiatul îl căuta cu mintea, iar dragonul, la rândul lui, îi înţelegea uşor gândurile. Aceste discuţii pe tăcute îi umpleau orele de muncă. O părticică din el rămânea mereu în legătură cu dragonul; uneori, nu o băga în seamă, dar nu uita niciodată de existenţa ei. Când vorbea cu cei din jur, legătura îl zăpăcea, ca o muscă bâzâindu-i în ureche.

Pe măsură ce dragonul creştea, chiţăitul i se transformă într-un răget, iar torsul pe care-l scotea deveni un tunet înfundat, dar încă nu scotea foc pe nări, ceea ce începuse să-l îngrijoreze pe Eragon. Îl văzuse scoţând fum, dacă era supărat, dar nicio flăcăruie, cât de mică.

După o lună, umerii dragonului ajunseseră la cotul lui Eragon. În acest scurt interval, se transformase dintr-un animăluţ prăpădit într-unul mare şi puternic. Solzii lui erau la fel de duri ca o cămaşă de zale, iar dinţii-i erau ca nişte pumnale.

Serile, Eragon se obişnuise să plece în lungi plimbări, cu dragonul care tropăia pe urmele lui. Dacă ajungeau într-un luminiş, se aşeza sprijinit de un copac şi privea dragonul plutind prin văzduh, îi plăcea la nebunie să-l vadă zburând şi-i părea rău că nu era încă îndeajuns de mare pentru a putea încăleca pe spatele lui. Adeseori se aşeza alături de dragon şi-i masa gâtul, simţind cum nervii şi muşchii încordaţi se relaxează la atingerea mâinilor sale.

În ciuda tuturor încercărilor lui Eragon de a păstra secretă existenţa lui, pădurea din jur se umpluse cu semnele trecerii dragonului. Urmele uriaşe, lăsate adânc în zăpadă de ghearele sale cu patru degete, erau imposibil de şters; în privinţa baligilor uriaşe, care deveniseră din ce în ce mai numeroase, nici prin gând nu-i trecea să încerce să le ascundă. Dragonul se frecase de copaci, smulgându-le scoarţa, şi-şi ascuţise ghearele pe buturugile prăbuşite, în care lăsase urme foarte adânci. Dacă Garrow sau Roran ar fi ieşit vreodată din hotarele fermei, l-ar fi descoperit în mod sigur. După părerea lui Eragon, asta era calea cea mai rea pe care adevărul ar fi putut ieşi la iveală, aşa că se hotărî să le-o ia înainte şi să le povestească totul.

Voia totuşi să mai facă două lucruri, înainte de asta: să-i dea dragonului un nume potrivit şi să afle mai multe despre dragoni, în general. Pentru asta trebuia să-i vorbească lui Brom, cunoscător a numeroase poveşti şi legende – el era singurul

care mai ştia tradiţiile legate de dragoni.

Prin urmare, când Roran plecă în Carvahall să-şi dea o daltă la reparat, Eragon se oferi să-l însoţească.

În seara dinaintea plecării, Eragon se duse într-un mic luminiş din pădure şi chemă dragonul cu ajutorul gândurilor. După o clipă, văzu un punct care se mişca repede pe cerul slab luminat de soarele aflat la asfinţit. Dragonul veni în jos spre el, apoi se înălţă brusc şi începu să planeze pe deasupra copacilor. Auzi şuieratul gros al aerului bătut de aripile sale. Animalul viră larg spre stânga lui, apoi se lăsă uşor la pământ, bătând încă o dată din aripi ca să-şi menţină echilibrul, după ce aterizase cu un sunet înfundat.

Eragon îşi deschise mintea, deşi nu se obişnuise încă pe deplin cu ciudata senzaţie, şi-i spuse dragonului că urma să plece. Acesta fornăi neliniştit. Încercă să-l calmeze, formându-şi în minte o imagine liniştitoare, dar dragonul bătu din coadă nemulţumit. Îşi lăsă mâna pe umărul său şi încercă să-i transmită o impresie de calm şi pace sufletească. Îl mângâie uşor, simţind solzii răsunând la atingerea degetelor lui.

Un cuvânt îi răsună în minte, limpede şi adânc.

„Eragon.”

Tonul era trist şi grav, ca şi cum tocmai se pecetluise între ei un legământ care nu mai putea fi încălcat. Se uită lung la dragon şi simţi un fior rece urcându-i-se pe braţ.

„Eragon.”

Simţi un nod dureros în stomac, în timp ce ochii albaştri ca safirul îl fixau, rămânând totuşi de nepătruns. Atunci, pentru prima dată, nu se mai gândi la dragon ca la un animal; era altceva, ceva… special. O luă la fugă spre casă, încercând să scape de dragon. „De dragonul meu.”

„Eragon.”

Ceai în doi

Roran şi Eragon se despărţiră la intrarea în Carvahall. Eragon se duse încet spre casa lui Brom, cufundat în gânduri. Se opri în prag şi ridică mâna, pregătindu-se să bată la uşă.

— Ce vrei, băiete? se auzi un glas răguşit.

Se răsuci pe călcâie. Brom era în spatele lui, sprijinindu-se într-un toiag răsucit, împodobit cu crestături ciudate. Purta o robă maronie cu glugă, ca a unui călugăr. De cingătoarea ponosită, strânsă la brâu, îi atârna o legăturică. Nasul coroiat şi mândru ieşea în evidenţă deasupra bărbii albe, încovoindu-se deasupra gurii; era trăsătura care-i domina chipul. Îl privea fix pe Eragon, cu ochii săi adânciţi în orbite şi umbriţi de fruntea zbârcită, aşteptând să-i răspundă.

— Să aflu câte ceva, îi zise Eragon. Roran duce o daltă la reparat, iar eu aveam ceva timp liber, aşa că am venit să-ţi fac o vizită şi să văd dacă-mi poţi răspunde la câteva întrebări.

Bătrânul pufni şi se întinse spre uşă. Eragon observă că purta un inel de aur pe mâna dreaptă, cu o piatră de safir care strălucea, punând în evidenţă simbolul ciudat gravat pe ea:

— Ei, intră atunci; o să stăm puţin de vorbă. Tot timpul ai ceva de întrebat.

Înăuntru era întuneric beznă, iar în aer plutea un miros înecăcios:

— Să facem un pic de lumină.

Eragon îl auzi pe bătrân mişcându-se prin jur, apoi blestemând cu voce joasă zgomotul unui obiect care căzuse pe podea:

— Ah, gata!

Ţâşni o scânteie albă, apoi apăru o flacără tremurătoare.

Brom stătea în faţa căminului, cu o lumânare în mână. Grămezi de cărţi erau adunate în jurul unui scaun adânc de lemn, cu spătar înalt, întors cu faţa spre cămin. Cele patru picioare aveau forma unor gheare de vultur, iar spătarul şi fundul erau căptuşite cu piele, pe care era cusut un model răsucit, cu trandafiri. Pe câteva scaune mai mici, adunate laolaltă, se găseau suluri de hârtii îngrămădite. Călimările şi penele erau împrăştiate pe masa de scris.

— Găseşte-ţi un loc, dar, pentru numele regilor pierduţi, fii *atent!* Toate astea sunt de mare preţ!

Eragon păşi peste paginile de pergament, pline cu rune de formă ascuţită. Ridică uşor sulurile fărâmicioase de pe unul dintre scaune şi le puse pe jos. Când se aşeză, în aer se înălţă un nor de praf. Îi veni să strănute, dar se abţinu.

Brom se aplecă şi aprinse focul de la lumânare:

— Bine aşa! Cel mai bun lucru din lume – să stai de vorbă

lângă foc.

Îşi dădu gluga pe spate, lăsându-şi la vedere părul, nu alb, ci argintiu, apoi atârnă un ceainic deasupra focului şi se aşeză comod în scaunul cu spătar înalt.

— Aşadar, ce vrei să ştii? i se adresă el lui Eragon, sec, dar nu cu răutate.

— Păi, zise Eragon, întrebându-se cum să ajungă la ce-l interesa, am tot auzit de Cavalerii Dragonilor, cât de înzestraţi erau… sau, cel puţin, aşa se zice. Aproape toată lumea vrea ca ei să vină înapoi, dar n-am auzit niciodată povestindu-se cum au apărut, de unde au venit dragonii sau de ce erau Cavalerii aşa de deosebiţi – în afară de faptul că aveau dragoni.

— E mult de povestit, mormăi Brom, privindu-l cu atenţie pe Eragon. Dacă ţi-aş spune totul ar însemna să stăm aici până la iarna viitoare. Va trebui să-ţi povestesc mai pe scurt, ca să avem timp, dar, înainte să începem, am nevoie de pipă.

Eragon aşteptă răbdător ca Brom să-şi îndese tutunul. Îi plăcea Brom. Bătrânul era uneori cam supărăcios, dar parcă niciodată nu-l deranja să-şi facă timp pentru Eragon. Odată, băiatul îl întrebase de unde se trage, şi Brom îi răspunsese râzând: „Dintr-un oraş cam la fel cu Carvahall, dar nu aşa de interesant”. Foarte curios, Eragon îl întrebase pe unchiu-său, dar Garrow nu ştia altceva decât că Brom îşi cumpărase o casă în Carvahall cu aproape cincisprezece ani înainte şi de-atunci trăise liniştit acolo.

Brom îşi aprinse pipa cu un amnar. Pufăi de câteva ori, apoi zise:

— Aşa, acuma nu mai avem de ce să ne oprim, decât pentru ceai. Deci… despre Cavaleri sau *Shur’tugal*[3], cum le spun elfii. De unde să încep? Epoca lor a fost foarte îndelungată, iar atunci când se aflau în culmea puterii, stăpâneau de două ori mai multe ţinuturi decât are acum Imperiul, poate şi mai mult. Se povestesc multe despre ei, mai ales prostii. Dacă ar fi să crezi tot ce se spune, te-ai aştepta ca ei să fi avut puteri ca ale unui zeu dintre cei mai mici. Învăţaţii şi-au petrecut viaţa întreagă încercând să separe minciunile de adevăr, dar mă îndoiesc să reuşească vreunul. Totuşi, nu e imposibil, cu condiţia să ne mulţumim cu ce mi-ai cerut: cum au apărut Cavalerii, de ce erau aşa de respectaţi şi de unde provin dragonii. Să începem cu

[3] Cavalerii Dragonilor

asta!

Eragon se lăsase pe spate şi asculta vrăjit glasul bătrânului.

— Dragonii nu au început, căci au apărut o dată cu însăşi Alagaësia. Iar de dispărut, vor dispărea numai când lumea asta va pieri, căci ei suferă la un loc cu pământul. Ei, piticii şi alte câteva neamuri, puţine la număr, sunt adevăraţii locuitori ai acestui pământ. Au trăit aici înaintea tuturor celorlalţi, puternici şi mândri de splendoarea stihiilor care le-au dat viaţă. Lumea lor a rămas neschimbată până ce primii elfi au venit pe mare, cu toate corăbiile lor argintii.

— De unde au venit elfii? îl întrerupse Eragon. Şi de ce li se zice „Neamul cel Fermecat”? Şi chiar există?

Brom se încruntă:

— Vrei să-ţi răspund la ce m-ai întrebat sau nu? N-o să pot, dacă vrei să trecem prin toate tainele.

— Îmi pare rău, zise Eragon, lăsând capul în jos şi încercând să pară abătut.

— Aiurea, spuse Brom, destul de amuzat.

Îşi ridică ochii spre foc, privind flăcările care mângâiau ceainicul:

— Dacă vrei să ştii, elfii nu sunt legende şi li se zice „Neamul cel Fermecat“ pentru că sunt mai plini de farmec decât oricare alt neam. Au venit dintr-un loc căruia ei îi zic Alalea, dar nimeni în afara lor nu ştie ce e, nici măcar unde e. Aşa, zise el, privindu-l cu ochii mari pe băiat, ca să fie sigur că nu-l mai întrerupe, pe-atunci elfii erau un neam mândru, puternic în magie. La început, i-au privit pe dragoni ca pe nişte animale şi din cauza asta au făcut o greşeală cumplită. Un tânăr elf nesăbuit a vânat un dragon şi l-a omorât ca pe un cerb. Revoltaţi, dragonii l-au prins şi l-au măcelărit şi, din păcate, vărsarea de sânge nu s-a oprit aici. Dragonii s-au adunat şi au atacat întregul neam al elfilor. Îngroziţi de greşeala oribilă pe care o făcuseră, elfii au încercat să oprească războiul, dar nu au găsit nicio cale de a vorbi cu dragonii.

Aşadar, ca să-ţi povestesc foarte pe scurt o serie de evenimente complicate, a avut loc un război foarte lung şi foarte sângeros, pe care ambele tabere au ajuns să-l regrete. La început, elfii au luptat numai ca să se apere, căci nu doreau ca lupta să scape de sub control, dar cruzimea dragonilor i-a obligat până la urmă să atace la rândul lor, ca să rămână în

viaţă. Asta a durat cinci ani şi ar mai fi ţinut încă multă vreme, dacă un elf pe nume Eragon nu ar fi găsit un ou de dragon.

Eragon clipi surprins din ochi.

— Aha, văd că nu ştiai nimic despre tizul tău, zise Brom.

— Nu.

Ceainicul începu să fluiere ascuţit. „De ce mi s-a dat numele unui elf?”

— Ei, atunci totul o să ţi se pară şi mai interesant, spuse Brom.

Luă ceainicul de pe foc şi turnă apă clocotită în două ceşti.

Oferindu-i una lui Eragon, îl preveni:

— Frunzele astea de ceai n-au nevoie să stea prea mult în apă, aşa că bea-l repede, să nu se facă prea tare!

Eragon încercă să guste, dar îşi fripse limba. Brom îşi puse ceaşca deoparte şi pufăi mai departe din pipă:

— Nimeni nu ştie cum de s-a pierdut oul. Unii spun că părinţii puiului muriseră într-un atac al elfilor. Alţii cred că dragonii l-au lăsat intenţionat acolo. Oricum, Eragon şi-a dat seama cât ar fi de important să poată creşte un dragon care să-i fie prieten. L-a ţinut ascuns şi, după cum era obiceiul limbii de demult, l-a numit Bid’Daum. Când Bid’Daum a crescut suficient de mult, au plecat împreună la dragoni şi i-au convins să facă pace cu elfii. Între cele două neamuri s-au pecetluit legăminte şi, ca să fie siguri că războiul nu va mai izbucni niciodată, au hotărât că era necesar să-i creeze pe Cavaleri.

La început, rolul Cavalerilor era numai acela de a stabili o legătură între elfi şi dragoni. Totuşi, o dată cu trecerea timpului, lumea şi-a dat seama de valoarea lor şi li s-a dat şi mai multă putere. Până la urmă, s-au stabilit pe insula Vroengard, unde au construit un oraş – Doru Areaba. Înainte ca Galbatorix să-i învingă, Cavalerii deţineau mai multă putere decât toţi regii din Alagaësia la un loc. Ei bine, cred că am reuşit să-ţi lămuresc unul sau două lucruri.

— Da, zise Eragon, cu gândurile aiurea.

Părea o coincidenţă incredibilă ca el să primească acelaşi nume cu primul Cavaler. Dintr-un motiv oarecare, numele lui nu i se mai părea la fel ca înainte:

— Ce înseamnă *Eragon?*

— Nu ştiu, zise Brom. E un nume foarte vechi. Nu cred că-şi mai aduce aminte cineva, în afară de elfi şi, ca să vorbeşti cu un

elf, ar trebui ca norocul să-ţi surâdă din plin. Dar e un nume bun, oricum; ar trebui să fii mândru de el. Nu toată lumea are un nume atât de onorabil.

Eragon îşi scoase din minte întrebarea şi se concentră pe ceea ce tocmai aflase de la Brom; ceva lipsea:

— Nu înţeleg, zise el. Noi unde eram când au apărut Cavalerii?

— Noi? îl întrebă Brom, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ştii tu, noi toţi. Eragon flutură din mână: Oamenii în general.

— Noi, râse Brom, la fel ca elfii, ne-am născut pe alt tărâm decât acesta. Strămoşilor noştri le-au mai trebuit încă trei sute de ani să ajungă aici şi să li se alăture Cavalerilor.

— Nu se poate, protestă Eragon. Noi am trăit mereu în valea Palancar!

— Da, poate, timp de câteva generaţii, dar nu mai mult de-atât. Cât despre tine, Eragon, nu se poate spune că ai rădăcini prea adânc înfipte în aceste locuri, îi zise Brom cu blândeţe. Deşi crezi că faci parte din familia lui Garrow, şi pe bună dreptate, tatăl tău nu era de prin părţile astea. Întreabă-i pe oameni şi ai să găseşti mulţi care nu trăiesc aici de prea mult timp. Valea asta e străveche şi nu ne-a aparţinut întotdeauna.

Eragon se întunecă la faţă şi mai luă o înghiţitură mare de ceai. Era încă destul de cald ca să-l ardă pe gât. Oricine i-ar fi fost tatăl, casa lui era aici!

— Ce s-a întâmplat cu piticii după distrugerea Cavalerilor?

— Nimeni nu ştie precis. La început, au luptat alături de Cavaleri, dar, când a devenit limpede că Galbatorix va câştiga, şi-au închis toate intrările cunoscute ale tunelelor lor şi-au dispărut sub pământ. Din câte ştiu eu, de-atunci n-a mai fost văzut niciunul.

— Dar dragonii? îl întrebă Eragon. Cu ei ce s-a întâmplat? Doar n-au fost omorâţi toţi!

— Aceasta, îi răspunse Brom cu multă tristeţe, este cea mai mare taină din Alagaësia de astăzi: câţi dragoni au scăpat de măcelul sângeros pornit de Galbatorix? I-a cruţat pe cei care au primit să-l slujească, dar numai dragonii corupţi ai Trădătorilor au căzut de acord să-l ajute în nebunia lui. Dacă mai sunt şi alţi dragoni în viaţă, în afară de Shruikan, înseamnă că s-au ascuns, pentru ca Imperiul să nu-i găsească niciodată.

„Atunci dragonul meu de unde a apărut?” se întrebă Eragon.

— Urgalii erau deja aici când elfii au ajuns în Alagaësia? zise el cu voce tare.

— Nu, au venit peste mare pe urmele elfilor, ca nişte căpuşe în căutarea sângelui. Existenţa lor a fost unul dintre motivele pentru care Cavalerii au început să fie preţuiţi pentru curajul lor în luptă şi pentru capacitatea lor de a menţine pacea… Sunt multe de învăţat din povestea asta. Păcat că regele a făcut din ea un subiect atât de delicat, zise Brom gânditor.

— Da, ţi-am ascultat povestea, când am fost data trecută în oraş.

— Poveste! tună Brom, cu ochii scânteietori. Dacă asta-i o poveste, atunci şi zvonurile despre moartea mea sunt adevărate, iar acum stai de vorbă cu o fantomă! Respectă trecutul! Nu ştii niciodată când o să te-ajungă din urmă!

Eragon aşteptă ca figura lui Brom să se îmblânzească, apoi îndrăzni să-l întrebe:

— Cât de mari erau dragonii?

Un fuior de fum întunecat, ca o tornadă minusculă, se răsuci în aer deasupra lui Brom.

— Mai mari decât o casă. Chiar şi cei mici aveau o deschidere a aripilor de mai bine de o sută de picioare; creşteau încontinuu. Unii dintre cei vechi, înainte să-i omoare Imperiul, arătau ca nişte ditamai dealurile.

Eragon se simţi copleşit de descurajare. „Cum o să pot eu să-mi ascund dragonul peste câţiva ani?” Deşi era plin de furie pe dinăuntru, întrebă calm:

— Şi cam în cât timp creşteau?

— Păi, zise Brom scărpinându-şi bărbia, nu puteau scoate foc pe nări decât de la cinci, şase luni încolo şi cam tot pe atunci se puteau şi împerechea. Cu cât era mai în vârstă dragonul, cu atât scotea mai mult foc. Unii puteau să o ţină aşa timp de câteva minute.

Brom suflă un rotocol de fum şi îl privi cum pluteşte până în tavan.

— Am auzit că solzii lor sclipeau ca nişte pietre preţioase.

Brom se aplecă spre el şi mârâi:

— Ai auzit bine. Aveau tot felul de culori şi nuanţe. Se zice că mai mulţi dragoni laolaltă arătau ca un curcubeu viu care se schimba şi sclipea încontinuu. Dar cine ţi-a spus asta?

Eragon îngheţă de spaimă, apoi minţi:

— Un negustor.

— Cum îl chema? îl întrebă Brom.

Sprâncenele sale stufoase se uniseră, formând o linie albă şi groasă; ridurile de pe frunte i se adânciseră. Pipa i se stinse, nebăgată în seamă.

Eragon se prefăcu apoi că se gândeşte:

— Nu ştiu. Stătea la vorbă în cârciuma lui Morn, dar n-am aflat cum îl chema.

— Păcat, murmură Brom.

— Mai spunea şi că un Cavaler putea auzi gândurile dragonului său, zise Eragon repede, sperând că povestea cu aşa-zisul negustor o să-l apere de bănuieli.

Brom îşi miji ochii. Cu mişcări lente, luă un amnar şi-l scăpără. Pipa începu să fumege, iar el trase adânc din ea, dând apoi încet fumul afară, după care zise cu un glas inexpresiv:

— Nu avea dreptate. Am citit toate poveştile, şi n-am dat nicăieri peste asta. A mai zis şi altceva?

— Nu, spuse Eragon, ridicând din umeri.

Brom părea mult prea interesat de povestea cu negustorul şi nu-i mai dădea mâna să continue cu minciunile. Prefăcându-se nepăsător, îl întrebă:

— Dragonii trăiau foarte mult?

Brom nu-i răspunse imediat. Bărbia îi căzu pe piept; începu să bată gânditor cu degetele în pipă, în timp ce inelul de pe deget reflecta lumina focului.

— Scuză-mă, eram cu gândurile aiurea! Da, dragonii trăiau foarte mult, erau chiar nemuritori, de fapt, dacă nu erau ucişi sau dacă nu le murea Cavalerul.

— Dar cum să-ţi dai seama de asta? protestă Eragon. Dacă dragonul murea o dată cu Cavalerul înseamnă că nu putea trece de şaizeci sau şaptezeci de ani. Când ne-ai spus atunci... povestea aceea, ai zis că un Cavaler putea trăi mai multe sute de ani, dar asta nu e cu putinţă.

Gândul că s-ar putea să trăiască mai mult decât familia şi prietenii săi îl tulbura.

Brom zâmbi liniştit şi zise, cu un aer şmecheresc:

— Ceea ce e cu putinţă ţine de fiecare persoană în parte. Unii spun că nu poţi călători prin Şiră şi să scapi cu viaţă, dar totuşi tu o faci. Depinde de cum priveşti lucrurile. Probabil că tu eşti

foarte deştept, dacă ştii aşa de multe la vârsta ta fragedă.

Eragon roşi, ceea ce-l făcu pe bătrân să chicotească:

— Hai, nu te supăra; n-ai de unde să le ştii pe toate! Ai uitat că dragonii erau fiinţe magice – ei aveau efecte ciudate asupra tuturor lucrurilor din jurul lor. Cavalerii erau foarte legaţi de ei şi aveau din plin parte de toate astea. Urmarea cea mai des întâlnită era această viaţă foarte lungă. Regele nostru a trăit suficient de mult pentru ca totul să devină clar, dar cei mai mulţi pun asta pe seama puterilor lui magice. Mai erau şi alte schimbări, mai greu de observat. Toţi Cavalerii erau mai puternici, mai inteligenţi şi aveau vederea mai bună decât ceilalţi. Pe lângă asta, urechile unui Cavaler din neamul omenesc ajungeau să capete formă ascuţită, deşi nu erau chiar aşa de ascuţite ca ale elfilor.

Eragon trebui să-şi oprească pornirea de a-şi pipăi vârful urechilor. „Şi ce alte schimbări o să mai aducă dragonul în viaţa mea? Nu doar că mi s-a strecurat în minte, acuma îmi mai schimbă şi trupul!?!“

— Dragonii ăştia… erau şi foarte inteligenţi?

— N-ai fost atent la ce-ţi povesteam? îl întrebă Brom. Cum ar fi putut elfii să cadă la învoială şi să facă pace cu nişte fiare fără minte? Erau la fel de inteligenţi ca mine şi ca tine.

— Dar erau numai nişte animale, insistă Eragon.

Brom pufni:

— Nu erau mai animale decât noi. Din nu ştiu ce motive, lumea ridică în slăvi tot ce făceau Cavalerii, dar îi uită pe dragoni, presupunând că erau doar un mijloc mai neobişnuit de a călători dintr-un oraş într-altul. Nu era aşa! Măreţele fapte ale Cavalerului erau cu putinţă numai datorită dragonului său. Câţi oameni crezi tu că ar fi dispuşi să scoată sabia din teacă, ştiind că o şopârlă uriaşă care scoate foc pe nări – mai vicleană şi mai înţeleaptă decât oricare rege – va veni într-o clipă peste ei să-i oprească? Hmm?

Bătrânul scoase un alt rotocol de fum şi îl urmări cum pluteşte prin aer.

— Ai văzut vreodată unul?

— Nu, zise Brom. Asta se întâmpla cu mult înainte să mă nasc eu.

„Acum, numele.”

— M-am tot chinuit să-mi aduc aminte numele unui dragon de

care am auzit pomenindu-se, dar îmi scapă. Cred că am auzit de el când au fost negustorii în Carvahall, dar nu sunt chiar sigur. Poţi să mă ajuţi?

Brom ridică din umeri şi începu să-i citeze o întreagă listă de nume:

— Păi, putea fi Jura, Hirador, Fundor – ei s-au luptat cu uriaşul şarpe de mare. Galzra, Briam, Ohen cel Puternic, Gretiem, Beroan, Roslarb…

Lista se făcu din ce în ce mai mare; la sfârşit de tot, Brom adăugă, atât de încet, încât Eragon aproape că nu-l auzi:

— … Şi Saphira. Ei, ţi-ai amintit care era? îl întrebă pe băiat, în timp ce-şi golea pipa.

— Mi-e teamă că nu era niciunul dintre astea, zise Eragon.

Brom îi dăduse mult de gândit şi se făcea târziu:

— Ei, cred că de-acum Roran a terminat treaba cu Horst. Ar trebui să mă întorc, deşi eu, unul, aş mai sta.

Brom ridică dintr-o sprânceană:

— Ce, gata? Mă aşteptam să stăm aici şi să-ţi tot răspund la întrebări până venea Roran după tine. Nu vrei să afli despre tactica de luptă a dragonilor sau să-ţi povestesc vreo luptă prin văzduh care să-ţi taie respiraţia? Adică, am terminat?

— Deocamdată, râse Eragon. Am aflat ce voiam, ba chiar mai mult de-atât.

Se ridică, iar Brom îl urmă:

— Bine, atunci.

Îl conduse pe Eragon la uşă:

— La revedere. Ai grijă de tine şi nu uita să-mi spui dacă-ţi aminteşti cine era negustorul acela.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

Eragon ieşi, în lumina strălucitoare a soarelui de iarnă, clipind des. O porni la drum agale, cugetând la tot ce auzise.

Puterea unui nume

— Astăzi, la Horst, era un străin din Therinsford, îi spuse Roran în drum spre casă.

— Cum îl chema? îl întrebă Eragon, care tocmai ocolea un petic de gheaţă, mergând cu paşi mari.

Obrajii şi ochii îi ardeau din cauza frigului.

— Dempton. A venit să-i ceară lui Horst să-i fabrice nişte căuşe, zise Roran.

Picioarele lui solide măturau troienele, croindu-i drum şi lui Eragon.

— Nu există fierar în Therinsford?

— Ba da, îi răspunse Roran, dar nu-i îndeajuns de priceput.

Trăgând cu ochiul la Eragon, ridică din umeri şi adăugă:

— Dempton are nevoie de căuşe pentru moară. Vrea s-o mărească şi mi-a oferit şi mie o slujbă. Dacă primesc, o să plec cu el când vine să-şi ia căuşele.

Morarii aveau de lucru tot anul. Iarna, ei măcinau tot ce le aduceau oamenii, iar în timpul recoltei cumpărau grâu şi îl vindeau apoi sub formă de făină. Era o muncă grea şi periculoasă; de multe ori, lucrătorii îşi pierdeau câte un deget sau chiar o mână din cauza pietrelor uriaşe.

— Ai de gând să-i spui lui Garrow? îl întrebă Eragon.

— Da, zise Roran, pe faţa căruia se zărea un zâmbet vag amuzat.

— De ce? Ştii ce părere are despre plecarea noastră! Dacă-i spui, o să ai numai necazuri. Las-o încolo, ca să putem lua şi noi masa de seară în linişte!

— Nu pot. Am de gând să primesc slujba.

Eragon se opri în loc:

— De ce?

Se uitară unul la altul, scoţând aburi pe nări din cauza frigului:

— Ştiu că e greu să facem rost de bani, dar ne descurcăm, avem mereu din ce trăi. Nu-i nevoie să pleci.

— Nu, nu-i nevoie. Dar banii sunt pentru mine.

Roran încercă să o pornească din nou la drum, dar Eragon nu se mişcă din loc.

— De ce ai nevoie? îl întrebă el.

Roran se îndreptă uşor din umeri:

— Vreau să mă-nsor.

Eragon se simţi copleşit de uimire şi derută. Îşi aminti că-i văzuse pe Roran şi pe Katrina sărutându-se, după ce veniseră negustorii, dar… să se căsătorească?

— Cu Katrina? întrebă el cu glasul stins, doar ca să fie sigur.

Roran dădu din cap că da.

— Ai şi cerut-o?

— Încă nu, dar o s-o fac la primăvara viitoare, când o să pot

să-mi ridic şi o casă.

— E prea multă treabă la fermă ca să poţi pleca acum, protestă Eragon. Aşteaptă până ce va fi gata de semănat!

— Nu, zise Roran râzând uşor. La primăvară o să fie nevoie de mine mai mult chiar decât acum. Pământul va trebui arat şi semănat. Va veni şi plivitul – ca să nu mai zic de alte treburi pe lângă casă. Nu, ăsta-i cel mai bun moment să plec, acuma când nu facem decât să aşteptăm să se schimbe anotimpul. Tu şi cu Garrow vă puteţi descurca şi fără mine. Dacă totul merge bine, în curând mă voi întoarce să muncesc la fermă şi cu o nevastă.

Eragon îşi dădu seama până la urmă că Roran avea dreptate, deşi nu-i convenea. Clătină din cap, dar nu ştia dacă o face de uimire sau de mânie:

— Presupun că nu-mi rămâne decât să-ţi urez noroc. Dar lui Garrow n-o să-i fie pe plac treaba asta.

— Vedem noi.

O porniră din nou la drum, dar între ei se instalase un zid de tăcere. Eragon îşi simţea sufletul tulburat. Va mai trece un timp până să se obişnuiască totuşi cu ideea. Ajunşi acasă, Roran nu-i spuse nimic lui Garrow despre planurile sale, dar Eragon era sigur că o va face în curând.

Eragon plecă să-şi vadă dragonul pentru prima dată după ce acesta îi vorbise. Se apropie cu teamă, fiind de-acum conştient că se află în faţa unui egal al lui.

„Eragon.”

— Asta-i tot ce ştii să spui? se răsti el.

„Da.”

La auzul neaşteptatei replici, făcu ochii mari şi se trânti pe jos. „Acuma şi-a găsit şi simţul umorului. Şi ce-o să mai urmeze?” Mânios, frânse cu piciorul o creangă uscată. Hotărârea lui Roran îi crease o stare de foarte proastă dispoziţie. Dragonul îi transmise o senzaţie de curiozitate, aşa că îi povesti ce se-ntâmplase. Pe măsură ce vorbea, îşi ridica vocea, până ce ajunse să ţipe degeaba în văzduh. Vorbi încontinuu până ce-şi vărsă toţi nervii, apoi lovi cu pumnul în pământ fără niciun rost.

— Pur şi simplu nu vreau să plece, zise el neajutorat.

Dragonul îl privea calm, ascultând şi învăţând. Eragon mormăi şi câteva blesteme alese cu grijă şi se frecă la ochi. Îl privi gânditor pe dragon:

— Ai nevoie de un nume. Astăzi am auzit unele care sunau foarte bine; poate că unul dintre ele o să-ţi fie pe plac.

Începu să-şi recite în minte lista pe care i-o spusese Brom, până ce găsi două nume care-i păreau eroice, nobile şi plăcute la auz.

— Ce-ai zice de Vanilor sau de urmaşul său, Eridor? Au fost nişte dragoni măreţi, amândoi.

„Nu”, zise dragonul, părând amuzat de eforturile lui.’ „Eragon.”

— Aşa mă cheamă pe *mine;* nu te poate chema şi pe tine la fel, zise el scărpinându-şi bărbia. Mă rog, dacă nu-ţi plac astea, mai sunt şi altele.

O luă de la capăt cu lista, dar dragonul refuză fiecare nume la care se oprea el şi părea că face haz de ceva ce Eragon nu pricepea. Nu-l băgă în seamă şi continuă să aleagă un nume. Mai era şi Ingothold, cel care l-a ucis pe... Deodată, dându-şi seama de ceva, se opri. „Asta era! Am ales numai nume masculine, iar tu eşti fată!”

„Da”, zise dragonul, strângându-şi aripile cu un gest afectat.

Acum, că ştia ce să caute, alese încă vreo şase nume. Se gândi ceva timp la Miremel, dar nu se potrivea – la urma urmei, acesta fusese numele unui dragon brun. Opheila şi Lenora fură şi ele date la o parte. Aproape că renunţase, când îşi aminti ultimul nume pe care-l îngânase Brom. Lui Eragon îi plăcea, dar oare o să-i placă şi dragonului?

— Saphira ţi se potriveşte? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire inteligentă. În adâncul minţii sale, îi simţea mulţumirea.

„Da.” în minte îi răsună un zgomot sec, iar vocea ei căpătă ecou, de parcă venea de foarte departe. Drept răspuns, el rânji, iar Saphira începu să toarcă gros.

Un viitor morar

Până să fie întinsă masa de seară, soarele asfinţise. Afară sufla un vânt puternic care zguduia casa din temelii. Eragon îl privea fix pe Roran şi aştepta să se întâmple inevitabilul. Până la urmă:

— Mi s-a oferit o slujbă la moara din Therinsford... şi am de

gând s-o primesc.

Garrow îşi mestecă îmbucătura foarte încet, în mod intenţionat, apoi puse furculiţa jos. Se lăsă pe spate, îşi puse mâinile după cap şi spuse doar atât:

— De ce?

Roran îi explică situaţia, în timp ce Eragon se juca distrat cu mâncare a.

— Pricep, zise simplu Garrow, apoi tăcu şi începu să se holbeze la tavan.

Amândoi rămaseră nemişcaţi, aşteptându-i răspunsul.

— Ei, şi când pleci?

— Ce? se miră Roran.

Garrow se aplecă în faţă, cu ochii sclipind.

— Credeai că o să te opresc? Chiar speram să te însori curând. O să fie foarte bine să văd că familia asta se măreşte din nou. Katrinei o să-i meargă bine cu tine.

Chipul lui Roran reflecta uimire, apoi tânărul rânji uşurat.

— Aşadar, când pleci? îl întrebă Garrow.

Roran îşi recăpătă glasul:

— Când se întoarce Dempton să-şi ia căuşele pentru moară.

Garrow dădu din cap:

— Asta înseamnă… când?

— În două săptămâni.

— Bun. Avem timp să ne pregătim. O să fie cu totul altfel să rămânem numai noi doi. Dar dacă totul merge bine, n-o să dureze prea mult.

Se uită peste masă la Eragon şi-l întrebă:

— Eragon, tu ştiai de asta?

El dădu trist din umeri:

— Astăzi am aflat… E o nebunie.

Garrow îşi trecu o mână peste faţă:

— Asta-i viaţa.

Se ridică din scaun:

— O să fie bine; cu timpul, toate se vor aranja. Dar acuma haide să spălăm vasele!

Eragon şi Roran îl ajutară în tăcere.

Următoarele zile trecură foarte greu. Eragon era mereu cu nervii întinşi la maximum. Nu vorbea cu nimeni, decât prin răspunsuri foarte scurte la întrebările care-i erau adresate.

Peste tot apăruseră semne că Roran se pregăteşte să plece: Garrow îi făcea bagajele, de pe pereţi fuseseră coborâte anumite obiecte şi un gol straniu se întindea în întreaga casă. Îi luă cam o săptămână să-şi dea seama că el şi Roran se înstrăinaseră oarecum. Când vorbeau, nu-şi găseau prea uşor cuvintele, iar discuţiile îi stânjeneau.

Saphira era un leac foarte bun pentru supărarea lui Eragon. Cu ea putea vorbi fără vreo piedică; îi împărtăşea toate emoţiile şi-l înţelegea mai bine decât oricine altcineva. În săptămânile de dinaintea plecării lui Roran, ea trecu printr-o nouă perioadă de creştere rapidă. Se înălţă cu vreo douăzeci de centimetri, aşa că acum îi trecea de umeri lui Eragon. El descoperise că scobitura de la baza gâtului, acolo unde i se întâlneau umerii, era un loc foarte bun pe care să se aşeze. Se obişnuise să stea acolo să se odihnească, pe timp de seară, scărpinând-o pe gât şi explicându-i înţelesurile diverselor cuvinte. În scurt timp, ea începu să priceapă tot ce-i spunea şi să intervină adesea în discuţie.

Această parte a vieţii lui îi plăcea de minune lui Eragon. Saphira era la fel de reală şi de complexă ca oricare altă persoană. Avea un caracter foarte schimbător şi, uneori, complet străin, dar în adâncul sufletului se înţelegeau. Faptele şi gândurile ei îi dezvăluiau mereu noi laturi ale firii sale. Odată prinse un vultur şi îi dădu drumul în loc să-l mănânce, spunând: „Nu e drept ca un vânător al văzduhului să cadă pradă altuia şi să moară aşa. Mai bine mori în zbor decât pironit la pământ”.

Eragon renunţă la ideea de a o arăta pe Saphira familiei sale, pe de o parte din cauza anunţului făcut de Roran şi pe de altă parte din pricina avertismentelor pe care chiar Saphira i le dăduse. Ea nu dorea să fie văzută, iar el căzu de acord, într-o bună măsură din egoism. Îşi dădea seama că, o dată ce se va afla de existenţa ei, el se va alege cu ţipete, acuzaţii şi priviri temătoare… aşa că amână. Îşi spuse că aşteaptă un semn că venise momentul potrivit.

Cu o seară înainte de plecarea lui Roran, Eragon se duse să-i vorbească. Străbătu cu paşi grei coridorul până la uşa lui Roran, care era deschisă. Pe o noptieră, se afla o lampă cu ulei, care arunca asupra pereţilor o lumină caldă şi tremurătoare. Umbrele alungite ale stâlpilor de la pat întunecau rafturile goale care se înălţau până la tavan. Roran, întors cu spatele, astfel încât nu i

se vedeau ochii, ci doar muşchii încordaţi ai cefei, îşi strângea hainele şi lucrurile, împachetându-le în pături. Se opri o clipă, apoi luă un obiect de pe pernă şi îl cântări puţin în palmă. Era o piatră şlefuită pe care i-o dăruise Eragon cu mulţi ani în urmă. Păru că vrea să-i facă loc în bagaj, apoi se opri şi o puse pe un raft. Eragon simţi un nod dureros în gât şi se retrase.

Străini în Carvahall

Mâncarea pregătită pentru dimineaţă era rece, dar ceaiul era fierbinte. Gheaţa de la ferestre se topise datorită focului din cămin, iar acum se scurgea pe podeaua de lemn, lăsând băltoace murdare şi închise la culoare. Eragon se uită la Garrow şi la Roran care stăteau alături, lângă sobă, şi se gândi că nu-i va mai vedea împreună timp de mai multe luni.

Roran şedea pe un scaun, legându-şi încălţările. Bagajul lui, deja plin, se afla alături, pe podea. Garrow stătea în picioare între ei, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Cămaşa îi atârna neîngrijit şi părea tras la faţă. Oricât încercară tinerii să-l înduplece, refuză să meargă cu ei. Ca răspuns la întrebările lor insistente, le zise doar că era mai bine aşa.

— Ţi-ai luat tot? îl întrebă Garrow pe Roran.

— Da.

Garrow dădu aprobator din cap şi scoase din buzunar o punguliţă pe care i-o înmână lui Roran. Din ea se auzi clincănitul unor monede:

— Am adunat banii ăştia pentru tine. Nu e mare lucru, dar, dacă vrei să-ţi cumperi vreun flecuşteţ, o să-ţi ajungă.

— Mulţumesc, dar n-am de gând să-mi dau banii pe nimicuri, îi răspunse Roran.

— Fă ce vrei; sunt ai tăi de-acum, îi zise Garrow. Altceva nu mai am ce să-ţi dau, doar binecuvântarea mea. Ia-o dacă vrei, dar să ştii că nu face prea mult.

— Mă simt onorat s-o primesc, mărturisi Roran, cu vocea înecată de emoţie.

— Primeşte-o atunci şi du-te în pace! îi spuse Garrow şi-l sărută pe frunte.

Apoi se întoarse şi rosti cu vocea mai puternică:

— Să nu crezi că te-am uitat, Eragon! Am ceva să vă spun

amândurora. E momentul, acum că vă pregătiţi să păşiţi în lume. O să vă fie de folos dacă-mi daţi ascultare.

Îi privi cu severitate:

— Mai întâi, nu lăsaţi pe nimeni să vă poruncească şi ce să faceţi, şi ce să gândiţi. Aveţi mare grijă mai ales ca gândurile să vă rămână neîncătuşate. Chiar şi un om liber poate, uneori, să fie legat mai strâns decât un sclav. Ascultaţi-i pe oameni, dar nu vă deschideţi inima. Arătaţi-le respect stăpânitorilor, dar nu-i urmaţi orbeşte! Gândiţi logic şi cu bun-simţ, dar nu comentaţi! Nu consideraţi pe nimeni mai presus de voi, oricare le-ar fi rangul şi poziţia. Purtaţi-vă corect cu toţi, dacă nu o să caute să se răzbune pe voi. Rămâneţi credincioşi lucrurilor în care credeţi şi-i veţi face astfel pe ceilalţi să vă asculte.

Apoi continuă, vorbind mai rar:

— În problemele de dragoste... nu pot să vă sfătuiesc decât să fiţi cinstiţi. Asta-i unealta cea mai puternică pentru a sfărâma lacătele unei inimi sau pentru a dobândi iertare. Asta-i tot ce am avut de spus, încheie el, părând uşor jenat de tot acest discurs.

Ridicând bagajul lui Roran de la pământ, mai zise:

— E vremea să plecaţi. Zorii se apropie şi Dempton probabil că vă aşteaptă.

Roran îşi puse bagajul pe umeri şi îl îmbrăţişă:

— Mă întorc cât de repede pot!

— Bine, atunci! îi răspunse Garrow. Acuma însă du-te şi nu-ţi face griji pentru noi!

Se despărţiră cu părere de rău. Eragon şi Roran ieşiră din casă, apoi se întoarseră să-i facă semn cu mâna. Garrow îşi ridică şi el mâna slăbănoagă, privindu-i cu ochi trişti cum se chinuiau să ajungă la drumul principal. După câteva clipe foarte lungi, închise uşa. Auzind sunetul care răsuna prin aerul dimineţii, Roran se opri.

Eragon privi în urmă, plimbându-şi ochii peste pământuri, zăbovind o clipă asupra clădirilor însingurate. Păreau aşa de mici şi de fragile, încât îţi făceau milă. Firicelul de fum care se înălţa pe coş era singura dovadă că ferma acoperită de zăpadă era locuită.

— Asta-i toată lumea noastră, observă Roran, sumbru.

Eragon tremură de nerăbdare şi mormăi:

— Şi e bună aşa cum e.

Roran făcu un semn de aprobare, apoi îşi îndreptă spatele şi

porni spre viaţa care-l aştepta. Casa dispăru din aria lor vizuală pe măsură ce coborau dealul.

*

Ajunseră devreme în Carvahall, dar găsiră deja deschise uşile fierăriei. Înăuntru era o căldură plăcută. Baldor mânuia încet două perechi de foaie, legate la un cuptor plin cu cărbuni strălucitori. În faţa fierăriei, se afla o nicovală neagră şi un butoi plin cu apă sărată. Pe un rând de ţăruşi înfipţi în perete, cam la înălţimea gâtului, stăteau atârnate şiruri de obiecte: cleşti mai mari sau mai mici, ciocane de diverse forme şi mărimi, dălţi, bolţuri, poansoane, pile, raşpele, strunguri, bare de fier şi oţel care-şi aşteptau rândul să fie prelucrate, menghine, foarfece, târnăcoape şi lopeţi. Horst şi Dempton stăteau lângă o masă lungă.

Dempton se apropie, zâmbind pe sub mustaţa zbârlită, de culoare roşu-aprins:

— Roran! Mă bucur c-ai venit. Acum, că am pietre noi de moară, o să fie mai multă treabă decât pot duce. Eşti gata de plecare?

Roran îşi potrivi bagajul pe umăr:

— Da. Plecăm curând?

— Mai am câteva lucruri de făcut mai întâi, dar într-o oră vom fi pe drum.

Eragon se foi când Dempton se întoarse către el, trăgându-se de un colţ al mustăţii:

— Tu trebuie să fii Eragon. Ţi-aş da şi ţie o slujbă, dar e de lucru numai pentru un om şi l-am luat deja pe Roran. Poate peste un an sau doi, da?

Eragon zâmbi, nesigur pe el, şi-i strânse mâna. Omul părea prietenos şi Eragon l-ar fi plăcut, dacă lucrurile ar fi stat altfel; însă, pe moment, îşi dorea cu amărăciune ca morarul să nu fi venit niciodată în Carvahall. Dempton pufăi:

— Bine, tare bine.

Îşi îndreptă din nou atenţia către Roran şi începu să-i explice cum funcţionează o moară.

— Sunt gata, îl întrerupse Horst, arătându-i câteva boccele care se odihneau pe masă. Poţi să ţi le iei când doreşti.

Îşi strânseră mâinile, apoi Horst ieşi din fierărie, făcându-i un semn lui Eragon în timp ce pleca.

Eragon se luă după el, plin de interes. Îl găsi pe fierar în drum,

stând cu braţele încrucişate. Eragon arătă cu degetul mare spre morar şi-l întrebă:

— Ce zici de el?

— E om bun, rosti înfundat Horst. O să se înţeleagă bine cu Roran.

Îşi scutură şorţul de pilitură de fier, cu mişcări automate, apoi puse o mână uriaşă pe umărul lui Eragon. Băiete, mai ţii minte când te-ai certat cu Sloan?

— Să ştii că n-am uitat de banii pe carne, dacă de asta-i vorba.

— Nu, băiete, am încredere în tine! Voiam să ştiu dacă mai ai piatra aia albastră.

Eragon tresări.

„De ce-o fi vrând să ştie? Poate că a văzut-o cineva pe Saphira!” Străduindu-se să nu se arate speriat, zise:

— Da, dar de ce întrebi?

— Scapă de ea, imediat ce ajungi acasă.

Horst nu dădu nicio atenţie strigătului scos de Eragon:

— Ieri au venit doi oameni. Nişte indivizi ciudaţi, îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi cu săbii. Numai când i-am văzut, mi s-a făcut pielea de găină. Seara trecută au început să-i întrebe pe oameni dacă cineva a găsit o piatră ca a ta. Şi astăzi tot asta fac.

Eragon păli.

— Niciun om cu scaun la cap nu le-a spus nimic. Ştiu să recunoască necazurile de la prima vedere, dar sunt şi câţiva care o să-şi dea drumul la gură şi ştiu şi cine.

Eragon se îngrozi. În sfârşit, cei care trimiseseră piatra în Şiră îi luaseră urma. Sau poate că Imperiul aflase de existenţa Saphirei. Nici nu ştia ce-ar fi fost mai rău. „Gândeşte! Gândeşte! Oul a dispărut. De-acum nu-l mai pot găsi. Dar dacă ştiu ce era, atunci le va fi limpede ce s-a întâmplat… Poate că Saphira e în pericol!” Adunându-şi toate puterile, reuşi totuşi să pară degajat:

— Mulţumesc că mi-ai spus. Ştii cine sunt?

Se simţea mândru că vocea nu-i tremura aproape deloc.

— Să ştii că nu am ţinut să te previn pentru că aş fi crezut că trebuie să te vezi cu oamenii ăştia! Pleacă din Carvahall! Du-te acasă!

— Bine, bine, zise Eragon ca să-l liniştească pe fierar, aşa o să fac dacă tu zici că-i bine.

— Chiar asta zic, îi răspunse Horst, părând mai liniştit. Poate exagerez eu, dar străinii ăştia îmi dau fiori. Mai bine ai sta acasă până pleacă. O să încerc să-i ţin departe de fermă, deşi nu ştiu cât o să pot face treaba asta.

Eragon îl privi recunoscător. Ar fi vrut să-i poată povesti despre Saphira.

— Plec acum, zise el şi se întoarse în grabă la Roran, îl apucă de braţ şi-şi luă rămas-bun.

— Nu mai stai? îl întrebă Roran surprins.

Eragon aproape că izbucni în râs. Nici el nu ştia de ce, dar întrebarea i se părea foarte caraghioasă.

— Nu mai am nimic de făcut şi n-am de gând să aştept până pleci.

— Bine, zise Roran cu îndoială, atunci cred că n-o să ne mai vedem preţ de câteva luni.

— Sunt sigur că n-o să ni se pară aşa de mult, spuse repede Eragon. Ai grijă de tine şi întoarce-te repede!

Îl îmbrăţişă pe Roran, apoi plecă. Horst era tot în drum. Dându-şi seama că fierarul îl urmăreşte, Eragon se îndreptă spre ieşirea din Carvahall. După ce fierăria nu se mai văzu, se dădu după colţul unei case şi se întoarse în sat pe furiş.

Rămase în umbră, în timp ce scotoci fiecare drum, ascultând şi cele mai mici zgomote cu urechea ciulită. Se tot gândea la arcul care atârna într-un cui, în camera sa; ar fi dorit să-l aibă în mâini.

Dădu târcoale prin tot satul, ocolindu-i pe toţi, până ce auzi o voce şuierată venind de după colţul unei case. Deşi avea auzul fin, trebui să se chinuiască să audă ce se vorbea.

— Când s-a întâmplat asta?

Vorbele erau alunecoase, ca sticla unsă cu ulei, şi parcă se târau prin aer ca nişte şerpi. Vocea avea un şuierat uşor şi ciudat care-l făcu pe Eragon să simtă fiori pe pielea capului.

— Cam acum trei luni, răspunse altcineva.

Eragon îl recunoscu pe Sloan.

„Pe sângele Umbrei, le povesteşte totul…” Se hotărî să-l pocnească pe Sloan când îi va mai ieşi în cale.

Vorbi şi o a treia persoană, cu un glas gros şi umed, care-l trimise cu gândul la putreziciune, mucegai şi la alte lucruri de care mai bine nu te atingi:

— Eşti sigur? Nu ne-ar plăcea deloc să credem că te-ai înşelat.

Ar fi foarte… neplăcut să fie aşa.

Eragon îşi putea închipui cu uşurinţă ce-ar face cei doi. Oare altcineva în afară de oamenii Imperiului ar fi avut curajul să rostească asemenea ameninţări? Probabil că nu, dar, pe de altă parte, cei care trimiseseră oul, oricine ar fi fost, puteau fi îndeajuns de puternici pentru a recurge nestingheriţi la acte de violenţă.

— Da, sunt sigur. O avea cu el atunci. Nu mint. Multă lume ştie asta. Duceţi-vă şi întrebaţi-i!

Sloan părea speriat. Adăugă ceva ce Eragon nu putu să audă.

— Ei… n-au prea fost de ajutor.

Vorbele erau pline de batjocură. Se lăsă un moment de tăcere.

— Ne-ai spus lucruri folositoare. N-o să te uităm.

Eragon era convins că aşa şi era.

Sloan bâigui ceva, apoi Eragon auzi zgomot de paşi care se îndepărtau în grabă. Privi cu atenţie pe după colţ, ca să vadă ce se întâmpla. În drum, stăteau doi bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în mantii lungi şi negre, ridicate peste tecile care li se zăreau la nivelul picioarelor. Pe piept aveau însemne complicate, cusute cu fir de argint. Feţele le erau ascunse de glugi şi purtau mănuşi. Aveau spatele cocoşat într-un mod ciudat, de parcă îşi vârâseră cârpe pe dedesubtul hainelor.

Eragon se mişcă uşor pentru a-i putea vedea mai bine. Unul din cei doi străini se încorda şi-i spuse ceva celuilalt, scoţând un mormăit straniu. Amândoi se întoarseră pe călcâie şi se ghemuiră la pământ. Lui Eragon i se tăie respiraţia. Îl cuprinse o frică de moarte. Privirea lui se fixă asupra celor două chipuri acoperite de glugi şi, în acel moment, o forţă îi înăbuşi gândurile, pironindu-l în loc. Se zbătu să scape şi-şi strigă în sinea sa: „Mişcă-te!” Picioarele i se clătinară, dar în zadar. Străinii o porniră către el, alunecând cu mişcări lente şi tăcute. Ştia că de-acum îi pot vedea faţa. Aproape ajunseseră la colţul casei, cu mâinile încleştate pe mânerul sabiei…

— Eragon!

Auzindu-se strigat, tresări. Străinii rămaseră pe loc, şuierând printre dinţi. Brom veni repede către el, dintr-o parte, cu capul gol şi cu toiagul în mână. Bătrânul nu-i putea vedea pe cei doi străini. Eragon încercă să-l prevină, dar nu-şi putea mişca nici limba, nici braţele.

— Eragon! strigă din nou Brom. Străinii îi mai aruncară o privire lui Eragon, apoi se pierdură printre case.

Eragon căzu la pământ, tremurând din toate încheieturile. Fruntea îi era transpirată, iar palmele lipicioase. Bătrânul îi întinse mâna şi-l ridică de la pământ cu un braţ puternic:

— Pari bolnav. Ţi-e bine?

Eragon înghiţi în sec şi dădu din cap, fără să vorbească. Privi repede de jur-împrejur, căutând să observe ceva neobişnuit.

— Am ameţit, aşa, dintr-o dată... Mi-a trecut. Tare ciudat a fost – nici nu ştiu de ce am păţit aşa.

— O să-ţi treacă, zise Brom, dar poate ar fi mai bine să te întorci acasă.

„Da, trebuie să ajung acasă! Trebuie să ajung înaintea lor."

— Cred că ai dreptate. Poate m-am îmbolnăvit.

— Atunci acasă e cel mai bine pentru tine. Ai mult de mers, dar sunt sigur că până ajungi o să te simţi mai bine. Hai să te însoţesc până la drum!

Eragon nu protestă când Brom îi luă braţul şi o porni cu paşi repezi la drum. Toiagul lui Brom scârţâia în zăpadă, în timp ce treceau pe lângă case:

— De ce mă căutai?

Brom ridică din umeri:

— Numai din curiozitate. Am aflat că eşti în sat şi mă întrebam dacă ţi-ai amintit cum îl chema pe negustor.

„Negustor? Ce vrea să zică?" Eragon privea în gol, fără să priceapă; aerul lui încurcat îi atrase atenţia lui Brom, care-l privi insistent.

— Nu, zise el, apoi se corectă. Tot nu mi-am amintit, din păcate!

Brom suspină scurt, ca şi cum i se dovedise ceva, apoi îşi frecă nasul coroiat:

— Ei, atunci... dacă-ţi aminteşti, vino şi spune-mi! Negustorul ăsta care pretinde că ştie atâtea despre dragoni mă interesează în mod deosebit.

Eragon dădu din cap cu un aer distrat. Merseră în tăcere până la drum, apoi Brom îi spuse:

— Grăbeşte-te să ajungi acasă! Nu cred că-i bine să mai pierzi vremea pe drum.

Îi întinse o mână zbârcită.

Eragon i-o strânse, dar când îi dădu drumul, ceva din palma

lui Brom se prinse de mănuşa lui şi i-o trase de pe mână. Mănuşa căzu la pământ. Bătrânul o ridică:

— Neîndemânatic mai sunt, îşi ceru el scuze şi i-o dădu înapoi.

Când Eragon luă mănuşa, degetele puternice ale lui Brom îi prinseră încheietura, răsucind-o brusc. Mâna i se întoarse o clipă cu palma în sus, dezvăluind semnul argintiu. Ochii lui Brom sclipiră, dar el îl lăsă pe Eragon să-şi tragă mâna şi să şi-o îndese în mănuşă.

— La revedere, se sili Eragon, tulburat, să spună, apoi o apucă grăbit pe drum.

În spatele lui, îl auzea pe Brom fredonând o melodie veselă.

Fugind de soartă

Grăbindu-se să ajungă acasă, Eragon era tot mai agitat. Alerga cât putea de repede şi nu se opri nici măcar când începu să gâfâie din toţi rărunchii. În timp ce mergea cu paşi apăsaţi pe drumul îngheţat, scotocea cu mintea după Saphira, dar ea era prea departe ca s-o poată contacta. Se gândi ce să-i spună lui Garrow. De-acum nu mai avea de ales. Trebuia să îi dezvăluie existenţa Saphirei.

Ajunse acasă, respirând din greu şi cu inima bătând să-i spargă pieptul. Îl găsi pe Garrow lângă hambarul în care se aflau caii. Eragon ezită. „Oare să-i spun acum? Nici n-o să mă creadă dacă Saphira nu-i aici, s-o vadă… mai bine s-o găsesc întâi.” Se strecură pe după fermă şi intră în pădure. „Saphira!” strigă, cu ajutorul gândurilor.

„Vin”, veni răspunsul slab, de undeva, de departe. Din glas îi răzbătea neliniştea. Aşteptă nerăbdător, dar nu trecu mult până ce zgomotul aripilor ei umplu văzduhul. Se lăsă la pământ, într-o trâmbă de fum. „Ce s-a-ntâmplat?” îl întrebă ea.

Eragon îi atinse umărul şi închise ochii. Liniştindu-şi gândurile, îi povesti de îndată noutăţile. Auzind de străini, Saphira începu să tremure, se cabră, scoase un răget asurzitor şi începu să lovească aerul cu coada deasupra capului său. El se trase îndărăt uimit, lăsându-se în jos când coada ei lovi zăpada troienită. Simţea valuri uriaşe şi dezgustătoare de frică şi de sete de sânge venind dinspre ea. „Foc! Duşmani! Moarte!

Ucigaşi!”

„Ce s-a-ntâmplat?” gândi el, adunându-şi toate puterile, dar mintea ei era înconjurată de un zid de fier care-i ascundea gândurile.

Scoase din nou un răget şi începu să brăzdeze pământul îngheţat cu ghearele, sfâşiindu-l. „Opreşte-te! O să te audă Garrow!”

„Jurăminte încălcate, suflete ucise, ouă sfărâmate! Sânge peste tot! Ucigaşii!”

El încercă disperat să-şi scoată din minte senzaţiile Saphirei şi-i urmări mişcările cozii. Când trecu pe lângă el, se năpusti către ea şi o apucă de unul dintre ţepii de pe spate. Apucându-l strâns, se ridică în scobitura de la baza gâtului şi se ţinu acolo cum putu mai bine când ea se cabră din nou.

— Saphira, gata! ţipă el.

Potopul de senzaţii se opri brusc. Îi mângâie solzii, şoptindu-i:

— Totul o să fie bine.

Ea se ghemui şi-şi întinse aripile; o clipă, rămaseră nemişcate, apoi începură să fluture şi Saphira îşi luă zborul spre cer.

Eragon scoase un ţipăt când văzu pământul îndepărtându-se brusc sub ei şi se înălţară deasupra copacilor. Curenţii de aer îl loveau, tăindu-i respiraţia. Saphira nu-i luă în seamă groaza şi viră către Şiră. Reuşi să vadă, sub el, ferma şi râul Anora. Stomacul îi zvâcnea. Cuprinse strâns, cu braţele, gâtul Saphirei şi-şi fixă ochii pe solzii de care-şi lipise nasul, încercând să nu vomite, în timp ce ea urca din ce în ce mai sus. Când încetă să se mai înalţe, Eragon îşi făcu un pic de curaj şi privi în jur.

Era atât de frig, încât genele îi îngheţaseră. Ajunseseră în munţi mai repede decât ar fi crezut vreodată că e cu putinţă. Din văzduh, piscurile păreau nişte dinţi uriaşi, foarte ascuţiţi, aşteptând să-i facă fărâme. Pe neaşteptate, Saphira se clătină, iar Eragon alunecă într-o parte. Îşi umezi buzele, simţind un gust neplăcut, şi îşi lipi faţa de gâtul ei.

„Trebuie să ne întoarcem”, o imploră el. „Străinii se îndreaptă spre fermă. Trebuie să-l prevenim pe Garrow. Ia-o înapoi!” Nu primi niciun răspuns. Încercă să-i pătrundă în minte, dar aceasta era ascunsă în spatele unui vârtej de frică şi mânie. Hotărât s-o facă să se întoarcă, începu să-şi croiască drum, neînduplecat, prin armura ei mintală. O atacă direct în locurile mai slabe, încercă să-i zdruncine părţile mai puternice şi se luptă cu ea s-o

facă să-l asculte, dar degeaba.

În scurtă vreme, erau înconjuraţi de munţi, ca de nişte ziduri albe, înspăimântătoare, sparte ici şi colo de stânci de granit. Printre vârfuri tronau gheţari albaştri, ca nişte râuri îngheţate. Dedesubtul lor, se deschideau văi lungi şi defilee. Undeva, jos de tot, auzi ţipetele îngrozite ale păsărilor, care-o văzuseră pe Saphira apărând din senin. Văzu o turmă de capre lânoase sărind din pisc în pisc pe o pantă stâncoasă.

Vârtejurile stârnite de aripile Saphirei îl loveau pe Eragon şi, de fiecare dată când ea îşi mişca gâtul, el era aruncat dintr-o parte într-alta. Părea să nu mai obosească niciodată. Băiatul se temu că o să zboare toată noaptea. Până la urmă, când începuse deja să se întunece, ea se lăsă deodată într-un picaj abrupt.

Privi înainte şi-şi dădu seama că se îndreptau către un luminiş mic, ascuns într-o vale. Saphira venea în cercuri în jos, plutind uşor peste vârfurile copacilor. Apropiindu-se de pământ, ea îşi schimbă poziţia, se lăsă pe spate, deschizându-şi larg aripile, şi ateriză pe picioarele din spate. Muşchii săi puternici se încordară, atenuând şocul impactului. Se lăsă pe toate cele patru picioare şi făcu un pas pentru a-şi recăpăta echilibrul. Eragon se lăsă să alunece jos, fără să mai aştepte ca ea să-şi strângă aripile.

Când atinse pământul, genunchii îl lăsară şi se prăbuşi cu faţa în zăpadă. Scoase un geamăt înfundat, simţind o durere insuportabilă în picioare, care-l făcea să lăcrimeze. Muşchii îi tremurau puternic, amorţiţi de lungul răstimp în care stătuse ghemuit. Se răsuci pe spate, tremurând, şi-şi întinse trupul de bine cât putea. Apoi se sili să privească în jos. Două pete întunecate se întindeau pe pantalonii săi de lână, pe partea interioară a coapselor. Stofa era umedă la pipăit. Îngrijorat, îşi trase în jos pantalonii şi se încruntă văzându-şi coapsele însângerate, cu pielea jupuită din pricina solzilor groşi ai Saphirei. Îşi pipăi uşor rănile şi aproape urlă. Ca să nu îngheţe, îşi trase la loc pantalonii, care se frecară de rănile dureroase, făcându-l să ţipe. Încercă să se ridice, dar nu se putu ţine pe picioare.

Noaptea care se lăsa întuneca împrejurimile; pantele umbrite ale munţilor nu-i erau cunoscute. „Sunt undeva, nu ştiu unde, prin Şiră, în miezul iernii, cu un dragon turbat după mine, nu pot

să merg, nu pot să-mi caut adăpost. Se înnoptează, iar mâine trebuie să ajung îndărăt la fermă, şi n-am cum altfel decât dacă zbor, iar asta n-o mai pot îndura." Respiră adânc. „Of, ce-aş vrea ca Saphira să poată scoate foc pe nări!" Se întoarse şi o văzu ghemuită la pământ, lângă el. Îi atinse trupul şi o simţi tremurând. Obstacolul din mintea ei dispăruse. Fără el, îi putea simţi groaza, care-l pârjolea. O înconjură cu propriile gânduri şi încercă să o potolească, transmiţându-i imagini blânde. „De ce te-ai speriat de străinii aceia?"

„Ucigaşi", şuieră ea.

„Garrow este în pericol, iar tu m-ai luat cu forţa în călătoria asta absurdă! Nu eşti în stare să mă aperi?" Ea mârâi adânc şi-şi trosni fălcile. „Păi, dacă eşti în stare, de ce-ai fugit?"

„Moartea e otravă."

Înăbuşindu-şi sentimentele de mânie neputincioasă, se ridică într-un cot. „Saphira, uită-te unde suntem! Soarele a apus, iar picioarele mele sunt jupuite de la zbor ca solzii de peşte. Asta voiai?" „Nu."

„Atunci de ce-ai făcut-o?" o întrebă el. Prin intermediul firelor nevăzute care-l legau de Saphira, simţi că ei îi pare rău de durerea lui, dar nu şi de ce făcuse. Îşi întoarse privirea şi refuză să-i răspundă. Gerul făcuse picioarele lui Eragon să amorţească; deşi acum nu mai simţea atâta durere, el ştia că nu-i e bine deloc, aşa că schimbă tactica. „Dacă nu-mi faci un adăpost sau măcar o groapă în care să mă pot încălzi, o să îngheţ. Merge chiar şi o grămadă de crengi şi ace de pin."

Ea păru uşurată că nu-i mai punea întrebări. „Nu-i nevoie. O să mă încolăcesc în jurul tău şi o să te acopăr cu aripile – focul din mine o să te încălzească."

Eragon se prăbuşi din nou cu capul pe pământ. „Bine atunci, dar dă la o parte zăpada. O să fie mai comod aşa." Drept răspuns, Saphira lovi cu coada un troian, îndepărtându-l dintr-o singură lovitură, apoi mătură încă o dată locul, ca să îndepărteze şi ultimul strat de zăpadă întărită. Eragon se uită urât la peticul de pământ curăţat. „Nu pot să merg până acolo. Trebuie să mă ajuţi." Capul Saphirei, mai mare decât bustul lui, se îndreptă spre el şi se lăsă la pământ alături. El îi privi lung ochii mari, de culoarea safirelor, apoi apucă unul dintre ţepii ei albi ca fildeşul. Ea îşi săltă capul şi-l trase uşor către locul curăţat. „Încet, încet." Când alunecă peste un colţ de stâncă,

văzu stele verzi, dar izbuti să se ţină în continuare. După ce el îşi dădu drumul, Saphira se rostogoli pe o parte, arătându-şi stomacul cald. El se ghemui lângă solzii netezi de pe abdomen. Aripa ei dreaptă se întinse peste el şi-l scufundă într-un întuneric dens, ca un cort însufleţit. Aproape imediat, aerul din jur începu să se încălzească.

Eragon îşi scoase braţele din mânecile hainei, pe care şi le legă în jurul gâtului. Pentru prima dată, îşi dădu seama că foamea îi rodea stomacul, dar asta nu-i luă mintea de la principala sa grijă: Putea, oare, să ajungă la fermă înaintea străinilor? Şi ce se întâmpla, dacă nu reuşea? „Chiar dacă m-aş putea sili să încalec din nou pe Saphira, n-avem cum să ajungem până după prânz. Străinii ar putea veni cu mult înaintea noastră.” închise ochii şi simţi o lacrimă alunecându-i pe obraz. „Ce-am făcut?”

Osânda pentru nevinovăţie

Când Eragon deschise ochii de dimineaţă, i se păru că se prăbuşise cerul pe el. Deasupra capului, i se întindea o suprafaţă netedă şi albastră, care se prelungea până la pământ. Pe jumătate adormit, întinse o mână nesigură şi pipăi o membrană subţire. Îi trebui destul de mult să-şi dea seama ce vedea. Îşi răsuci uşor gâtul şi privi lung la coapsa solzoasă pe care-şi odihnea capul. Îşi întinse încet picioarele, din poziţia ghemuită în care dormise, simţind încheieturile trosnindu-i. Nu-l mai durea atât de tare ca în ziua precedentă, dar încă nu se putea gândi să meargă pe jos. Foamea îl chinuia, amintindu-i că sărise peste câteva mese. Îşi adună toate puterile ca să se poată mişca şi lovi uşor trupul Saphirei.

— Hei, îi strigă el. Trezeşte-te!

Ea tresări şi-şi ridică aripa, lăsând lumina soarelui să se reverse. O clipă, zăpada îl orbi şi-l făcu să clipească des. Lângă el, Saphira se întinse ca o pisică şi căscă, arătându-şi şirurile de dinţi albi. Când ochii lui Eragon se obişnuiră cu lumina, el începu să cerceteze locul în care se aflau. Erau înconjuraţi de munţi impozanţi, necunoscuţi, ale căror umbre groase se întindeau peste luminiş. Undeva, pe o latură, zări o potecă tăiată prin zăpadă, care se cufunda în pădure, într-un loc dinspre care se

auzea înfundat clipocitul unui pârâu.

Se ridică, gemând şi clătinându-se pe picioare, apoi merse împiedicat şi înţepenit până la un copac. Apucă o creangă şi se sprijini pe ea cu toată greutatea corpului. Creanga rezistă o clipă, apoi se rupse cu un trosnet puternic. O curăţă de frunze, îşi potrivi unul din capete sub braţ, iar pe celălalt îl înfipse bine în pământ. Ajutându-se de cârja improvizată, şchiopată până la pârâul acoperit de un strat de gheaţă. Sparse crusta şi luă în palme apă limpede şi amară. După ce-şi potoli setea, se întoarse în luminiş, iar când ieşi dintre copaci, recunoscu, în cele din urmă, munţii şi zona în care se găseau.

Se aflau chiar acolo unde oul Saphirei apăruse pentru prima dată, cu un zgomot asurzitor. Eragon se sprijini cu umerii de un trunchi aspru de copac. Nu încăpea nicio îndoială, acum că putea vedea copacii cenuşii ale căror ace fuseseră măturate de explozie. „Cum de-a găsit Saphira locul ăsta? Doar era încă în ou când a fost aici. Probabil că amintirile mele au ajutat-o să-l găsească.” Clătină din cap pe tăcute, uimit de cele întâmplate.

Saphira îl aştepta răbdătoare. „Mă duci acasă, te rog?” o întrebă. Ea îşi lăsă capul pe o parte. „Ştiu că nu vrei s-o faci, dar trebuie. Îi suntem datori lui Garrow, amândoi. El a avut grijă de mine şi, prin urmare, şi de tine. Chiar nu-ţi pasă de asta? Ce se va spune peste ani despre noi, dacă nu ne întoarcem – că ne-am ascuns aici ca nişte laşi, lăsându-l pe unchiul meu în primejdie? Parcă aud povestea: Cavalerul cu dragonul fricos! Chiar şi o Umbră ar fugi din calea ta, dar tu te ascunzi în munţi ca un iepure speriat.”

Eragon urmărea s-o mânie şi reuşi. Mârâi înăbuşit, din fundul gâtului, coborându-şi capul la câţiva centimetri de chipul lui. Îşi dezgoli colţii şi-l privi fix, scoţând fum pe nări. Eragon începu să se teamă că mersese prea departe. Gândurile ei, roşii de furie, ajunseră până la el. „Sânge pentru sânge. O să lupt. Suntem legaţi de *wyrda*[4] – de soartă, dar nu-mi pune răbdarea la încercare! O să te duc, pentru că avem o datorie, dar să ştii că zburăm în calea primejdiei ca doi nesăbuiţi.”

— Nesăbuiţi sau nu, se adresă el văzduhului, n-avem de ales; trebuie să plecăm.

Îşi rupse în două cămaşa şi-şi îndesă cele două bucăţi în pantaloni, ca să se protejeze. Se căţără pe spinarea Saphirei cu

[4] Destin

mişcări blânde şi se prinse de gâtul ei. „De data asta, îi spuse, zboară mai jos şi mai repede. Nu avem mult timp la dispoziţie.”

„Ţine-te bine”, îl preveni ea, apoi se înălţă spre cer. Se ridicară deasupra pădurii şi începură de îndată să zboare drept, trecând la mică distanţă de crengi. Eragon îşi simţi stomacul zvâcnind şi se bucură că nu mâncase nimic.

„Mai repede, mai repede”, o îndemnă el. Saphira nu răspunse, dar începu să dea şi mai repede din aripi. Eragon închise ochii şi-i ţinu aşa, aplecându-şi umerii înainte. Nădăjduise să-şi protejeze picioarele cu ajutorul cămăşii, dar, de fapt, fiecare mişcare îi provoca un spasm de durere. În scurt timp, pârâiaşe de sânge fierbinte începură să-i curgă pe coapse. Saphira părea îngrijorată şi începu să zboare şi mai repede, încordându-şi aripile. Pământul trecea în goană pe dedesubtul lor, ca şi cum l-ar fi tras cineva. Din câte îşi imagina Eragon, nimeni nu i-ar fi putut distinge, privindu-i de pe pământ.

Când de-abia trecuse de prânz, se aflau deja deasupra văii Palancar. Spre sud, nu putea vedea nimic din cauza norilor. Spre nord, se afla Carvahall. Saphira se lăsă să plutească în jos, în timp ce Eragon căuta cu privirea ferma. Zărind-o, tresări de spaimă. Deasupra ei, se înălţa o coloană de fum negru, cu flăcări portocalii dansându-i la bază.

„Saphira! Du-mă acolo jos! Imediat!” zise el, arătându-i cu degetul.

Ea încetă să mai bată din aripi şi o luă brusc în jos, apropiindu-se de pământ cu o repeziciune înspăimântătoare. Apoi îşi schimbă puţin direcţia şi se îndreptă spre pădure. Eragon îi strigă, încercând să se facă auzit peste zgomotul vântului:

— Lasă-te pe câmp!

Se prinse mai strâns de gâtul ei, în timp ce coborau drept spre pământ. Saphira aşteptă până ce ajunse foarte aproape, apoi bătu tare din aripi de câteva ori. Atinse pământul cu toată greutatea; Eragon îşi pierdu echilibrul, căzu grămadă la pământ şi se ridică apoi cu greu, gâfâind.

Casa fusese sfărâmată din temelii. Scândurile şi buştenii din pereţi şi din acoperiş zăceau împrăştiaţi de jur-împrejur. Lemnul era fărâmiţat, ca şi cum ar fi fost lovit cu un ciocan uriaş. Şindrila acoperită de funingine se răspândise peste tot. Din sobă nu mai rămăseseră decât nişte plăci strâmbe de metal. Vasele

de bucătărie ciobite şi bucăţile de cărămidă desprinse din coşul de fum zăceau în zăpadă. Din hambarul care ardea mocnit, se înălţa o trâmbă groasă de fum uleios. Animalele dispăruseră, fie că fuseseră ucise, fie că fugiseră înfricoşate.

— Unchiule! strigă Eragon, fugind printre ruine, căutându-l pe Garrow prin toate încăperile distruse.

Nu găsi nicio urmă.

— Unchiule! strigă el încă o dată.

Saphira ocoli casa şi veni lângă el.

„Jalea e în floare aici", îi zise ea.

— N-ar fi fost aşa dacă nu mă luai pe sus!

„N-ai mai fi fost în viaţă dacă rămâneai."

— Uită-te ce-i aici! ţipă el. L-am fi putut preveni pe Garrow! E numai vina ta că el n-a scăpat.

Lovi cu pumnul într-un stâlp, jupuindu-şi pielea de pe dosul palmei. Ieşi din casă cu paşi apăsaţi şi cu degetele pătate de sânge. Se împletici până la cărarea care dădea în drumul mare şi se aplecă să cerceteze zăpada. Observă câteva urme, dar privirea îi era înceţoşată şi nu putea vedea limpede. „Oare orbesc?" se întrebă. Îşi atinse obrajii cu o mână tremurătoare şi îi descoperi uzi de lacrimi.

Saphira veni lângă el, umbrindu-l cu trupul ei masiv şi protejându-l cu aripile. „Linişteşte-te! mai este o speranţă." Privi în sus către ea, întrebător. „Priveşte semnele! Ochii mei văd numai două urme diferite. Nu aveau cum să-l ia cu ei şi pe Garrow."

Eragon privi cu atenţie zăpada călcată în picioare, văzând urmele lăsate de două perechi de încălţări de piele care se îndreptau spre casă şi, deasupra lor, aceleaşi urme care plecau în direcţie opusă. Plecând, cei doi duceau cu ei aceeaşi greutate ca la venire. „Ai dreptate, Garrow trebuie să fie încă aici!" Sări în picioare şi se întoarse spre casă.

„Caut eu în jurul clădirilor şi în pădure", îi zise Saphira.

Eragon dădu buzna în ceea ce rămăsese din fosta bucătărie şi începu să sape disperat într-un morman de dărâmături. Bucăţi uriaşe de zid, pe care în mod normal nici nu le-ar fi putut urni, păreau că se mişcă din propria voinţă. Un dulap de vase, aproape neatins, îl stânjeni o clipă, dar reuşi să-l ridice şi să-l arunce într-o parte. Trăgând de o scândură prăbuşită, auzi ceva mişcându-se în spatele lui. Se răsuci pe călcâie, pregătindu-se

să facă faţă unui atac.

O mână se înălţă de sub o bucată de acoperiş, căzută la pământ, mişcându-se cu greutate. Eragon o apucă, strigând:

— Unchiule, mă auzi?

Nu primi niciun răspuns. Începu să tragă de bucăţile de lemn, fără să bage în seamă aşchiile care i se înfigeau în palme. Reuşi să elibereze un braţ şi un umăr al lui Garrow, dar restul trupului acestuia rămase ascuns de o bârnă grea. O împinse cu umărul, din toate puterile, dar toate încercările sale fură zadarnice:

— Saphira! Am nevoie de tine!

Ea sosi de îndată, păşind peste pereţii dărâmaţi şi făcând lemnul să-i trosnească sub picioare. Fără niciun cuvânt, îşi făcu loc pe lângă el şi se propti cu şoldul de bârnă. Îşi înfipse ghearele în ceea ce mai rămăsese din podea şi îşi încordă muşchii. Bârna se ridică, pârâind, iar Eragon se năpusti sub ea. Garrow zăcea pe burtă, cu hainele zdrenţuite. Eragon îl scoase dintre dărâmături. După ce ei ajunseră în siguranţă, Saphira lăsă bârna să cadă grămadă la podea.

Eragon trase trupul lui Garrow în afara casei şi-l întinse cu blândeţe la pământ, pipăindu-l uşor. Pielea unchiului său era cenuşie şi părea lipsită de viaţă şi uscată, ca şi cum febra ar fi făcut să se evapore orice picătură de transpiraţie. Avea buza crăpată şi o tăietură lungă de-a curmezişul unui obraz, dar asta n-ar fi fost nimic. Aproape tot trupul îi era acoperit de arsuri adânci, neregulate, de culoare albă; din ele curgea un lichid transparent. Trupul răspândea un miros înecăcios, care-ţi făcea greaţă – ca un fruct putrezit. Respira întretăiat, de parcă şi-ar fi dat duhul de fiecare dată.

„Ucigaşii”, şuieră Saphira.

„Nu spune asta. Îl mai putem salva! Trebuie să-l ducem la Gertrude. Dar eu nu-l pot căra până în Carvahall.”

Saphira îi transmise mintal imaginea trupului lui Garrow spânzurând dedesubtul ei, în zbor.

„Poţi să ne duci pe amândoi?”

„Trebuie.”

Eragon scotoci printre dărâmături până ce găsi o scândură şi nişte curele de piele. O puse pe Saphira să găurească cu ghearele fiecare colţ al scândurii, apoi trecu câte o bucată de piele prin găuri şi le legă de picioarele ei din faţă. Verifică nodurile şi rostogoli trupul lui Garrow pe scândură, legându-l

bine. Între timp, din mâna unchiului său căzu un petic de stofă neagră, care se potrivea cu veşmintele în care-i văzuse îmbrăcaţi pe cei doi străini. Şi-l îndesă furios în buzunar, se urcă pe spinarea Saphirei şi închise ochii; trupul îi pulsa încontinuu de durere. „Hai!”

Ea îşi luă avânt, proptindu-şi picioarele din spate în pământ. Se înălţă încet, bătând aerul cu aripile. Tendoanele i se încordau şi pocneau, în timp ce se lupta cu greutatea care-o trăgea în jos. O clipă, care păru lungă şi dureroasă, nu se întâmplă nimic, dar apoi ea se avântă înainte şi se înălţă. După ce ieşiră din pădure, Eragon îi spuse: „Ţine-te după drum! Aşa o să ai loc de ajuns dacă trebuie să cobori”.

„Aş putea fi văzută.”

„De-acum, nu mai contează!” Ea nu se mai opuse, ci o coti de-a lungul drumului şi se îndreptă spre Carvahall. Sub ei, Garrow se clătina încoace şi încolo; numai corzile subţiri de piele îl ţineau să nu cadă.

Saphira zbura mai încet din cauza greutăţii. În scurtă vreme, capul începu să-i atârne, iar în colţurile gurii îi apăru o spumă. Se chinuia să înainteze, dar, când mai aveau încă o leghe până în Carvahall, îşi strânse aripile şi se lăsă în jos spre drum.

Picioarele ei din spate atinseră pământul, împrăştiind zăpada. Eragon căzu de pe spatele ei, lăsându-se pe o parte ca să nu-şi vatăme picioarele. Se ridică destul de greu şi începu să dezlege corzile de piele de pe picioarele Saphirei. Auzind-o cum gâfâie, îi spuse: „Caută-ţi un loc să te odihneşti! Nu ştiu cât o să lipsesc, aşa că va trebui să te descurci singură o vreme.”

„O să aştept”, îi răspunse ea.

Strângând din dinţi, Eragon porni pe drum, târâindu-l după el pe Garrow. Primii paşi îi provocară o durere groaznică:

— Nu pot! strigă el către cer, apoi mai făcu câţiva paşi.

Gura i se încleşta într-un rânjet. Silindu-se să ţină pasul, privea fix pământul de sub picioare. Lupta din greu cu trupul care refuza să i se supună – şi nu-şi permitea să piardă. Minutele se scurgeau cu o încetineală dureroasă. Fiecare metru parcurs îi părea o distanţă mult mai mare. Se întreba disperat dacă mai exista Carvahall, dacă nu cumva străinii îl arseseră şi pe el. După un timp, prin ceaţa dureroasă care-l înconjura, auzi voci şi privi în sus.

Brom venea către el în fugă, cu ochii mari, cu părul în

dezordine; pe un obraz i se vedeau pete de sânge închegat. Îşi flutură disperat braţele, apoi dădu drumul toiagului şi-l apucă pe Eragon de umăr, spunându-i ceva pe un ton ridicat. Eragon clipi nedumerit, fără să-l înţeleagă. Pe neaşteptate, i se păru că pământul se înalţă către el. Simţi gustul sângelui, apoi leşină.

Priveghiul

În mintea lui Eragon se învârtejeau vise care se înmulţeau şi trăiau după propriile legi. Vedea un grup de oameni, călărind pe cai mândri, apropiindu-se de un râu singuratic. Mulţi aveau părul argintiu şi duceau cu ei suliţe lungi. O corabie ciudată, frumoasă îi aştepta, scânteind în lumina lunii. Siluetele urcară încet pe punte; două dintre ele, mai înalte decât celelalte, mergeau braţ la braţ. Aveau chipurile acoperite de glugi, dar se putea observa că una din siluete era a unei femei. Se opriră pe puntea corabiei şi se îndreptară cu faţa spre ţărm. Pe plaja de pietriş rămăsese un bărbat, singurul care nu se urcase pe corabie. Îşi dădu capul pe spate şi scoase un strigăt lung, răscolitor. Când zgomotul se stinse, corabia începu să alunece pe suprafaţa râului, fără vânt şi fără vâsle, dispărând în peisajul neted şi gol. Imaginea se întunecă, dar, chiar înainte să dispară, Eragon zări doi dragoni pe cer.

Cel dintâi lucru pe care-l auzi Eragon fu scârţâitul; înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Zgomotul persistent îl făcu să deschidă ochii; zări partea de dedesubt a unui acoperiş din stuf. Era dezbrăcat şi acoperit cu o pătură aspră. Cineva îi bandajase picioarele şi-i legase mâna cu o cârpă curată.

Se afla într-o colibă cu o singură încăpere. Pe o masă, alături de ghivece cu diferite plante, era un mojar cu un pisălog înăuntru. Pe pereţi, atârnau buchete de ierburi uscate, care răspândeau mirosuri plăcute şi puternice. Flăcările se zvârcoleau în cămin, iar în faţa acestuia şedea o femeie cu o faţă rubicondă, într-un balansoar de răchită era Gertrude, vindecătoarea din sat, cu ochii închişi şi capul lăsat pe piept. Ţinea în poală o pereche de andrele şi un ghem de lână.

Deşi se simţea sleit de puteri, Eragon se sili totuşi să se ridice în capul oaselor, ceea ce-l ajută să-şi limpezească mintea. Îşi trecu în revistă amintirile ultimelor două zile. Mai întâi de toate

se gândi la Garrow, apoi la Saphira. „Sper că a ajuns într-un loc sigur.” încercă să ia legătura cu ea, dar nu reuşi. Oriunde ar fi fost, era la mare distanţă de Carvahall. „Măcar Brom a reuşit să mă aducă în Carvahall. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el. Era plin de sânge.”

Gertrude tresări şi-şi deschise ochii limpezi şi strălucitori.

— Oh, zise ea, bine că te-ai trezit!

Avea un glas puternic, dar blând:

— Cum te simţi?

— Destul de bine. Unde-i Garrow?

Gertrude îşi trase scaunul mai aproape de pat:

— La Horst. Aici nu era loc pentru voi amândoi. Şi, ce să zic, am cam avut de lucru, m-am tot dus de colo-colo să văd dacă sunteţi bine.

Mascându-şi îngrijorarea, Eragon întrebă:

— Cum se simte?

Gertrude rămase mai mult timp tăcută, privindu-şi mâinile, apoi spuse:

— Nu prea bine. Febra tot nu-i scade şi nici rănile nu i se vindecă.

— Trebuie să-l văd, zise el, încercând să se ridice.

— Mai întâi mănânci, îi replică ea pe un ton sever, silindu-l să se întindă la loc. Doar nu crezi că mi-am pierdut atâta timp păzindu-te ca apoi tu să pleci şi să te răneşti din nou. Aveai aproape toată pielea de pe picioare jupuită, iar febra nu ţi-a scăzut decât azi noapte. Nu-ţi face griji pentru Garrow! O să se facă bine. E rezistent.

Gertrude atârnă un ceaun deasupra focului, apoi începu să taie păstârnac pentru ciorbă.

— De cât timp sunt aici?

— De două zile.

„Două zile!” Aşadar, ultima lui masă fusese cu patru dimineţi în urmă! Eragon se simţi slăbit numai gândindu-se. „Saphira a rămas singură atâta vreme; sper că n-a păţit nimic.”

— Tot satul vrea să ştie ce s-a-ntâmplat. Câţiva oameni au fost trimişi până la ferma voastră şi au găsit-o distrusă.

Eragon dădu din cap; se aşteptase la asta.

— Hambarul era ars din temelii… Aşa s-a rănit Garrow?

— Nu, nu ştiu, zise Eragon. Nu eram acolo când s-a-ntâmplat.

— Ei, n-are a face! O să descoperim noi ce-a fost, sunt

convinsă.

Gertrude se apucă din nou să tricoteze, în timp ce mâncarea fierbea în ceaun:

— Ai o ditamai cicatricea în palmă.

— Da, zise el, strângându-şi pumnul din instinct.

— Ce-ai păţit acolo?

Mai multe răspunsuri îi veniră în minte şi îl alese pe cel mai simplu:

— O am dintotdeauna. Nu l-am întrebat niciodată pe Garrow de unde m-am ales cu ea.

— Mda.

Amândoi rămaseră tăcuţi până când ciorba începu să clocotească. Gertrude turnă într-o farfurie pe care i-o dădu lui Eragon împreună cu o lingură. El o primi recunoscător şi sorbi cu grijă. Era delicioasă.

După ce termină, întrebă:

— Acum pot să merg la Garrow?

Gertrude oftă:

— Încăpăţânat mai eşti! Ei, dacă asta vrei, n-o să te opresc. Pune-ţi hainele şi hai să mergem!

Se întoarse cu spatele, în timp ce el îşi trase pantalonii, strâmbându-se de durere când îşi atinse bandajele, apoi îşi puse şi cămaşa. Gertrude îl ajută să se ridice. Îşi simţea picioarele slăbite, dar nu-l mai dureau ca înainte.

— Fă câţiva paşi! îi ceru ea.

Apoi spuse sec:

— Măcar nu trebuie să te târăşti până acolo.

Afară, vântul puternic le suflă în faţă fumul de la casele învecinate. Şira era ascunsă în spatele unor nori groşi care acopereau întreaga vale, iar o perdea de zăpadă se îndrepta spre sat, învăluind dealurile. Străbătură târgul, Eragon sprijinindu-se din greu pe Gertrude.

Horst îşi construise o casă cu două etaje în vârful unui deal, ca să se poată bucura de priveliştea munţilor. O făcuse cu tot meşteşugul. Acoperişul din ţiglă se întindea deasupra unui balcon împrejmuit de o balustradă, către care se deschidea o fereastră înaltă de la etajul al doilea. Burlanele erau sculptate în chip de gargui cu feţele rânjite, iar uşile şi ferestrele erau împodobite de jur-împrejur cu desene de şerpi, cerbi, corbi şi corzi noduroase de viţă.

Uşa le-o deschise Elain, soţia lui Horst, o femeie măruntă şi slabă ca o trestie, cu trăsături nobile şi cu părul blond şi mătăsos, prins într-un coc. Purta o rochie modestă şi curată, şi se mişca plină de graţie.

— Intraţi, vă rog, zise ea încet.

Pătrunseră într-o încăpere mare şi bine luminată. O scară cu balustrada şlefuită cobora în spirală spre podea. Pereţii erau vopsiţi în culoarea mierii. Elain îi zâmbi trist lui Eragon, dar îi vorbi lui Gertrude:

— Tocmai voiam să trimit după voi. Nu-i este prea bine, ar trebui să mergi imediat să-l vezi.

— Elain, Eragon are nevoie de ajutor ca să urce scările, zise Gertrude, apoi se grăbi să urce, sărind treptele două câte două.

— Nu, nu, pot şi singur.

— Sigur? îl întrebă Elain.

El dădu din cap că da, dar ea nu păru convinsă:

— Păi… după ce termini, vino până în bucătărie. Am o plăcintă proaspătă care cred că o să-ţi placă.

De îndată ce ea plecă, Eragon se sprijini cu umerii de perete, simţind nevoia să se sprijine de ceva. Apoi urcă treptele, cu paşi mici şi dureroşi. Ajuns sus, privi în lungul unui coridor spaţios, în care dădeau multe uşi. Cea din capăt era întredeschisă. Îşi făcu puţin curaj şi porni împleticindu-se către ea.

Katrina şedea lângă cămin, fierbând nişte cârpe. Îl privi, murmură câteva vorbe cu părere de rău, apoi se întoarse la treabă. Gertrude stătea lângă ea, mărunţind ierburi din care să facă un prişniţ. La picioarele ei, se afla o găleată cu zăpadă topită.

Garrow zăcea pe un pat, acoperit cu mai multe pături. Avea chipul transpirat, iar ochii închişi i se mişcau pe sub pleoape. Pielea de pe chip era zbârcită, ca de cadavru. Nu scotea niciun sunet şi abia respira întretăiat. Eragon atinse fruntea unchiului său, parcă nevenindu-i să creadă. Ardea. Ridică marginea păturilor cu teamă şi văzu că multele răni ale lui Garrow fuseseră bandajate cu fâşii de pânză. Câteva, al căror bandaj trebuia schimbat, erau dezvelite. Nici măcar nu începuseră să se vindece. Eragon o privi deznădăjduit pe Gertrude:

— Nu poţi face nimic cu rănile astea?

Ea udă o cârpă cu apă rece ca gheaţa din găleată şi o întinse pe fruntea lui Garrow.

— Am încercat de toate: alifii, prişniţe, tincturi, dar n-au niciun efect. Dacă i s-ar închide rănile, ar avea mai multe şanse. Dar încă mai poate scăpa cu bine. E un om puternic şi rezistent.

Eragon se duse într-un colţ şi se lăsă să alunece la podea. „N-ar trebui să fie aşa!” Liniştea îi înghiţi gândurile. Privea fix către pat, fără să-l vadă. După o vreme, o observă pe Katrina care îngenunchease lângă el, cuprinzându-l cu braţul. Văzând că nu-i răspunde, ea se retrase timidă.

Ceva mai târziu, uşa se deschise şi intră Horst. Îi spuse ceva lui Gertrude, cu voce joasă, apoi se apropie de Eragon:

— Haide! Trebuie să pleci de aici!

Înainte ca Eragon să poată obiecta, Horst îl ridică şi îl conduse afară.

— Vreau să mai stau, se plânse el.

— Ai nevoie de linişte şi de aer proaspăt. Nu te teme, curând ai să te poţi întoarce, îl consolă Horst.

Fără tragere de inimă, Eragon îl lăsă pe fierar să-l ajute să coboare, apoi să-l ducă în bucătărie. Mirosurile îmbătătoare ale mai multor feluri de mâncare – bine condimentate şi asezonate – se ridicau în aer. Albriech şi Baldor erau şi ei acolo, vorbind cu mama lor care frământa pâine. Văzându-l pe Eragon, cei doi fraţi tăcură, dar el auzise deja îndeajuns ca să ştie că vorbiseră despre starea lui Garrow.

— Poftim, aşază-te! zise Horst, oferindu-i un scaun.

Eragon se aşeză cu bucurie:

— Mulţumesc.

Mâinile îi tremurau uşor, aşa că şi le încleştă în poală. O farfurie plină ochi cu mâncare îi fu aşezată în faţă.

— Nu-i musai să mănânci, zise Elain, dar, dacă vrei, ai aici.

Se întoarse să-şi vadă de treabă, în timp ce el lua furculiţa. De-abia putu să ia câteva înghiţituri.

— Cum te simţi? îl întrebă Horst.

— Groaznic.

Fierarul aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Ştiu că nu-i momentul cel mai potrivit, dar trebuie să ştim… ce s-a întâmplat.

— Nu prea îmi aduc aminte.

— Eragon, zise Horst aplecându-se către el, eu am fost unul dintre cei care au mers până la ferma voastră. Casa nu s-a prăbuşit pur şi simplu – cineva a dărâmat-o. De jur-împrejur

erau urmele unei fiare uriaşe pe care eu n-am mai văzut-o niciodată şi nici n-am auzit de ea. Le-au mai văzut şi alţii. Dacă este vreo Umbră sau vreun monstru care dă târcoale prin jur, trebuie s-o ştim, iar tu eşti singurul care ne poate spune.

Eragon îşi dădu seama că trebuie să spună o minciună:

— Când am plecat din Carvahall acum… patru zile, zise el socotind timpul scurs, erau în sat nişte străini care întrebau de o piatră asemănătoare cu aceea pe care-am găsit-o eu.

Făcu un gest către Horst:

— Mi-ai povestit de ei şi, din cauza asta, m-am grăbit acasă.

Toate privirile erau îndreptate către el. Îşi umezi buzele cu limba.

— În noaptea aia nu… nu s-a-ntâmplat nimic. A doua zi dimineaţă, mi-am făcut treburile şi am plecat să mă plimb în pădure. După puţin timp, am auzit o bubuitură şi am văzut fum pe deasupra copacilor. Am dat fuga înapoi cât de repede am putut, dar făptaşii, oricine ar fi fost, plecaseră deja. Am căutat printre dărâmături şi… l-am găsit pe Garrow.

— Şi atunci l-ai pus pe scândură şi l-ai târât până aici? îl întrebă Albriech.

— Da, zise Eragon, dar înainte să plec am cercetat cărarea care ducea la drum. Erau două perechi de urme pe ea, amândouă de bărbat.

Băgă mâna în buzunar şi scoase bucata de stofă neagră:

— Garrow ţinea asta încleştată în pumn. Cred că seamănă cu ce purtau cei doi străini.

Puse peticul pe masă.

— Chiar aşa, zise Horst părând îngrijorat şi mânios în egală măsură. Dar ce-ai păţit la picioare, cum te-ai rănit?

— Nu ştiu sigur, spuse Eragon clătinând din cap. Cred că a fost atunci când l-am scos pe Garrow, dar nu ştiu. Am observat de-abia când a început să-mi curgă sângele pe picioare.

— Ce groaznic! exclamă Elain.

— Ar trebui să pornim în urmărirea celor doi, declară înfierbântat Albriech. Nu-i putem lăsa să scape. Dacă luăm câte doi cai de fiecare, până mâine putem să-i prindem şi să-i aducem înapoi.

— Scoate-ţi din cap prostiile astea! zise Horst. Ar fi probabil în stare să te ridice ca pe-un prunc şi să te azvârle cu capul de-un copac. Adu-ţi aminte ce-au făcut la casă! Nu cred că ne-am dori

să le ieşim în cale ălora. În plus, de-acum au ce şi-au dorit. Îl privi pe Eragon:

— Au luat piatra cu ei, nu?

— Nu mai era în casă.

— Atunci nu mai au niciun motiv să se întoarcă, dacă au obţinut-o.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Eragon:

— De urmele alea ciudate n-ai pomenit nimic. Ştii cumva de unde au apărut?

Eragon clătină din cap:

— Nu le-am văzut.

Baldor interveni brusc:

— Treaba asta nu-mi place. Aduce cam mult a vrăjitorie. Cine sunt oamenii ăştia? Să fie Umbre? De ce voiau piatra şi cum altfel ar fi putut distruge casa decât cu o putere necurată? Poate că ai dreptate, tată, şi nu voiau decât piatra, dar eu spun că o să mai auzim de ei.

După vorbele lui, se lăsă tăcerea.

Eragon avea impresia că un lucru fusese trecut cu vederea, dar nu ştia ce. Apoi îşi dădu seama. Cu inima cât un purice, întrebă:

— Roran nu ştie, nu-i aşa? „Cum de-am uitat de el?”

Horst clătină din cap:

— Dempton şi cu el au plecat cu puţin în urma ta. Dacă n-au avut greutăţi pe drum înseamnă că au ajuns în Therinsford de vreo două zile. Voiam să trimitem vorbă, dar ieri şi alaltăieri a fost prea frig.

— Baldor şi cu mine tocmai ne pregăteam să plecăm, când te-ai trezit tu, adăugă Albriech.

Horst îşi trecu o mână prin barbă:

— Hai, duceţi-vă! Vin să vă ajut să înşeuaţi caii.

Baldor se întoarse spre Eragon.

— O să-i dau vestea pe ocolite, îi promise el, apoi se luă după Horst şi Albriech, şi ieşi din bucătărie.

Eragon rămase la masă, cu privirile aţintite asupra unui nod din lemn. Vedea fiecare detaliu, cât de mic: linia şerpuită, o moviliţă cu formă neregulată, trei şănţuleţe cu o pată de culoare. Tot privind nodul, descoperea alte şi alte detalii. Căuta să afle acolo răspunsuri la întrebările lui, dar, dacă acestea existau, el nu le putea descifra.

Prin stratul dens de gânduri, ajunse până la el un strigăt slab. Parcă striga cineva din afara casei. Nu-l băgă în seamă. „Să se ocupe altcineva.” După câteva minute, îl auzi încă o dată, ceva mai tare decât înainte. Supărat, încercă să nu-l mai audă. „De ce nu fac linişte? Garrow se odihneşte.” Aruncă o privire spre Elain, dar ea nu părea deranjată de zgomot.

„ERAGON!“ Răgetul se auzi atât de puternic, încât îl făcu aproape să cadă de pe scaun. Privi speriat în jur, dar nu văzu nimic schimbat. Deodată, îşi dădu seama că strigătele răsunaseră doar în mintea lui.

„Saphira?” întrebă el, îngrijorat.

„Da, surdule”, i se răspunse după o clipă de linişte.

Respiră uşurat. „Unde eşti?”

Ea îi transmise imaginea unui pâlc de copaci. „Am tot încercat să iau legătura cu tine, dar nu te-am putut ajunge.”

„Am fost bolnav… dar acum mi-e mai bine. Puţin mai devreme, nu te puteam auzi. De ce?”

„M-a cuprins foamea, după două nopţi de aşteptare. A trebuit să vânez.”

„Ai prins ceva?

„Un cerb tânăr. Era îndeajuns de înţelept ca să se apere de vânătorii de pe pământ, dar nu şi de cei din cer. Când l-am prins cu dinţii, a lovit puternic cu o copită şi a încercat să fugă. Dar eu am fost mai puternică şi, când a văzut că a fost înfrânt, a renunţat şi a murit. Garrow se luptă şi el cu ceea ce nu poate fi ocolit?”

„Nu ştiu.” îi spuse detaliile, apoi adăugă: „N-o să pot merge acasă multă vreme, sau poate niciodată. O să treacă pe puţin două zile până să te pot vedea. Cred c-ar fi bine să-ţi găseşti un loc primitor.”

Cu tristeţe, ea îi spuse:, Aşa o să fac. Dar să nu dureze prea mult”.

Se despărţiră cu părere de rău. Eragon se uită pe o fereastră şi descoperi surprins că soarele asfinţise. Simţindu-se foarte obosit, şchiopătă către Elain, care înfăşură plăcintele cu carne într-o pânză cernită.

— Mă întorc la Gertrude să mă culc, spuse el.

Ea îşi termină treaba şi-l întrebă:

— De ce nu rămâi la noi? O să fii mai aproape de unchiu-tău, iar Gertrude o să-şi poată folosi din nou patul.

— Aveţi loc îndeajuns? o întrebă el, clătinându-se pe picioare.

— Desigur.

Elain îşi şterse mâinile:

— Hai cu mine; o să pregătesc totul.

Îl duse sus, într-o cameră goală. El se aşeză pe marginea patului.

— Mai ai nevoie de ceva? îl întrebă ea.

El făcu semn că nu.

— Atunci eu mă duc jos. Dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă!

El o ascultă coborând scările, apoi deschise uşa şi se strecură pe coridor până la camera lui Garrow. Gertrude îi zâmbi slab uitându-se peste andrelele care se mişcau cu repeziciune.

— Cum îi merge? şopti Eragon.

Cu glasul răguşit din cauza oboselii, ea îi răspunse:

— E slăbit, dar febra i-a scăzut un pic, iar unele dintre răni arată ceva mai bine. Mai avem de aşteptat până să fim siguri, dar asta ar putea însemna că se vindecă.

Eragon se întoarse în cameră, oarecum înseninat, şi se ghemui sub pături. Întunericul i se părea duşmănos. Până la urmă adormi, vindecându-şi rănile de pe trup şi din suflet.

Cruzimea vieţii

Era întuneric atunci când Eragon se ridică brusc în capul oaselor în pat, gâfâind. În cameră era cam răcoare. Pe umeri şi pe braţe, i se făcuse pielea de găină. Mai erau câteva ceasuri până la răsărit – era momentul când nimic nu se mişca, iar viaţa aştepta primele atingeri calde ale luminii soarelui.

Inima bătea să-i spargă pieptul, în ghearele unei presimţiri îngrozitoare. Era ca şi cum peste lume s-ar fi întins un giulgiu, iar peste camera sa – capătul cel mai întunecat al acestuia. Se dădu repede jos din pat şi se îmbrăcă. Plin de teamă, se grăbi să străbată coridorul. Văzând uşa lui Garrow deschisă şi oamenii adunaţi înăuntru, îl străbătu un fior de grijă.

Garrow zăcea liniştit pe pat. Fusese îmbrăcat cu haine curate, părul îi fusese pieptănat cu grijă, iar chipul îi era liniştit. Părea că doarme, dacă n-ar fi avut legată de gât o amuletă de argint şi un mănunchi de frunze uscate de cucută pe piept – ultimele

daruri ale celor vii pentru cei morţi.

Katrina stătea lângă pat, cu chipul palid şi cu ochii plecaţi. O auzi şoptind:

— Speram să-i pot spune *tată* într-o zi…

„Să-i spună *tată*, se gândi el cu amărăciune, nici măcar eu nu am dreptul ăsta.” Se simţea ca un strigoi, lipsit de orice urmă de viaţă. Nimic nu mai conta, în afara chipului lui Garrow. Obrajii lui Eragon se scăldară în lacrimi. Stătea cu umerii tremurând, dar nu izbucni în plâns. Mamă, mătuşă, unchi – îi pierduse pe toţi. Povara durerii sale îl zdrobea, era ca o putere monstruoasă care-l făcea să se clatine. Cineva îl conduse înapoi în cameră, şoptindu-i vorbe de mângâiere.

Căzu pe pat, prinzându-şi capul cu braţele, şi începu să suspine dureros. O simţi pe Saphira atingându-i mintea, dar o împinse la o parte şi se lăsă să se cufunde în durere. Nu putea să se împace cu gândul morţii lui Garrow. De-acum, în ce se mai putea încrede? Numai în lumea cea crudă şi nepăsătoare, care făcea vieţile să se stingă ca nişte lumânări bătute de vânt. Neputincios şi îngrozit, îşi întoarse faţa udă de lacrimi spre ceruri şi strigă:

— Ce zeu ar putea face un asemenea lucru? Arată-te!

Auzi oameni venind în fugă spre camera sa, dar de deasupra nu-i veni niciun răspuns.

— Nu o merita!

Simţi atingerea unei mâini blânde şi îşi dădu seama că Elain se aşezase pe pat lângă el. Ea îl ţinu strâns în braţe în timp ce plângea şi, în cele din urmă, fără să vrea, el se cufundă, ostenit, în somn.

Sabie de Cavaler

De îndată ce se trezi, Eragon se simţi cuprins din nou de durere. Deşi îşi ţinea ochii închişi, nu se putu împiedica să nu izbucnească iar în plâns. Căută o idee sau o speranţă care să-l ajute să nu înnebunească. „Nu pot trăi aşa”, gemu el.

Atunci nu o face”, îi răsunară în minte cuvintele Saphirei.

„Ce vrei să spui? Garrow s-a dus pentru totdeauna! Şi, la un moment dat, va trebui şi eu să mor. Totul s-a risipit – dragoste, familie, realizări – şi în urma lor n-a mai rămas nimic. Nimic din

ceea ce facem n-are valoare.”

„Valoarea constă în fapte. Când îţi pierzi voinţa de a te schimba şi de a da piept cu viaţa, îţi pierzi şi valoarea. Ai de ales: apucă pe o cale şi consacră-te acesteia. Faptele îţi vor reda speranţa şi menirea.”

„Dar ce pot să fac?”

„Numai inima te poate călăuzi. Numai dorinţa ei cea mai puternică te poate ajuta.”

Saphira tăcu, lăsându-l să cântărească ce-i spusese. Eragon îşi cercetă sentimentele şi constată, surprins, că purta în suflet o mânie devastatoare, mai puternică decât durerea. „Ce-ai vrea să fac… să pornesc pe urmele străinilor?”

„Da.”

Răspunsul ei direct îl nedumeri. Respiră adânc, simţind un fior. „De ce?”

„Îţi aduci aminte ce-mi spuneai când eram în Şiră? Mi-ai adus aminte că dragonii au o datorie şi m-am întors cu tine în pofida celor dictate de instincte. La fel şi tu trebuie să înveţi să te stăpâneşti. În ultimele zile, m-am gândit mult şi mi-am dat seama ce înseamnă să fii dragon şi Cavaler: soarta noastră este să încercăm imposibilul, să facem fapte mari neţinând cont de frică. Suntem răspunzători pentru viitorul nostru.”

„Nu-mi pasă ce spui; astea nu-s motive să plec!” ţipă Eragon. „Atunci mai am şi altele să-ţi dau. Mi s-au văzut urmele, iar oamenii şi-au dat seama de existenţa mea. Până la urmă, voi fi observată. Mai mult chiar, aici nu mai e nimic care să te reţină. Nici ferma, nici familia, nici…”

„Roran n-a murit!” îi zise el, ferm.

„Dar, dacă rămâi, va trebui să îi explici ce s-a-ntâmplat. El are dreptul să afle cum a murit tatăl lui şi de ce. Şi ce va face când va afla de mine?”

Argumentele Saphirei se învârtejeau în mintea lui Eragon, dar ideea de a părăsi valea Palancar nu-l atrăgea deloc; aici era casa lui. Şi totuşi, gândul că se va răzbuna pe cei doi străini îi oferea o crudă mângâiere. „Am, oare, destulă putere ca să o fac?”

„Mă ai pe mine.”

Îndoiala îl încolţi. Era o încercare prea disperată, cu prea puţine şanse de reuşită. Apoi simţi că se dispreţuieşte pe sine pentru această îndoială şi un surâs aspru îi înflori pe buze.

Saphira avea dreptate. Nimic nu mai conta, în afara faptei în sine. Şi ce i-ar putea da mai multă satisfacţie decât să o pornească pe urmele străinilor? Se simţi plin de energie şi de o putere înspăimântătoare, care puse stăpânire pe senzaţiile sale şi făcu din ele un lingou de mânie, cu un singur cuvânt gravat pe el: „răzbunare”. Simţindu-şi sângele pulsându-i în urechi, zise cu hotărâre: „Am s-o fac”.

Rupse legătura cu Saphira şi se rostogoli jos din pat, cu trupul încordat ca un arc. Era încă foarte devreme în zori; nu dormise decât câteva ore. „Cel mai periculos lucru din lume este un duşman care n-are nimic de pierdut, gândi el. Şi eu tocmai asta sunt.”

Cu o zi înainte, de-abia reuşea să păşească, dar acum se mişca sigur pe el, împins de o voinţă de fier. Îşi impuse, foarte hotărât, să nu bage în seamă senzaţiile de durere pe care i le trimitea trupul.

Strecurându-se afară din casă, auzi doi oameni vorbind cu glas scăzut. Se opri curios să-i asculte. Glasul blând al lui Elain:

— … Un loc de stat. Avem spaţiu suficient.

Horst răspunse ceva, cu şoaptele lui groase, dar nu putu să audă.

— Da, sărmanul, îi răspunse Elain.

De data aceasta, Eragon putu distinge şi replica lui Horst:

— Poate că…

Apoi, după o pauză lungă:

— M-am gândit la ce ne-a povestit Eragon şi nu sunt convins că ne-a spus totul.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Elain, îngrijorată.

— Când am plecat spre fermă, am găsit drumul curăţat de scândura pe care îl târâse pe Garrow. Apoi am ajuns într-un loc în care toată zăpada era călcată în picioare şi împrăştiată. Urmele lui şi cele lăsate de scândură se opreau acolo, dar mai erau şi câteva urme uriaşe ca acelea de la fermă. Şi ce zici de picioarele lui? Nu pot să cred că nu şi-a dat seama că şi-a jupuit pielea atât de rău. Când am vorbit mai înainte, n-am vrut să-l silesc să-mi răspundă, dar acum cred că am s-o fac.

— Poate că s-a speriat într-atât de ce-a văzut, că nici nu vrea să vorbească despre asta, îi sugeră Elain. Ai văzut cât era de zăpăcit.

— Asta tot nu ne lămureşte cum a putut să-l aducă pe Garrow

aproape tot drumul până aici fără să lase urme.

„Saphira are dreptate, gândi Eragon. E timpul să plec. Prea multe întrebări, de la prea mulţi oameni. Mai devreme sau mai târziu, vor afla şi răspunsurile.” Trecu mai departe prin casă, tresărind la fiecare scândură care îi scârţâia sub picioare.

Pe drum, nu era nimeni; nu multă lume se trezise aşa devreme. Se opri o clipă şi se sili să se concentreze. „De cal n-am nevoie. Voi încăleca pe Saphira, dar ei îi trebuie o şa. Poate să vâneze îndeajuns pentru amândoi, deci nici cu mâncarea nu vor fi probleme – deşi oricum ar trebui să iau câte ceva cu mine. Restul lucrurilor de care am nevoie le pot găsi îngropate la noi acasă.”

Se furişă până la tăbăcăria lui Gedric, aflată la ieşirea din Carvahall. Mirosul îngrozitor îi făcu greaţă, dar continuă să meargă, îndreptându-se către o colibă săpată la poalele dealului, unde erau depozitate pieile prelucrate. Desprinse trei piei mari de bou dintre cele atârnate de tavan. Se simţi vinovat că fură, dar se gândi: „Nu e chiar aşa. Cândva o să-i dau banii înapoi lui Gedric şi lui Horst”. Înfăşură pieile cele groase şi le ascunse între nişte copaci, departe de intrarea în sat. Lăsându-le între crengile unui copac, se întoarse în Carvahall.

„Acum, hrana.” Se duse până la cârciumă, având intenţia să fure de-acolo, apoi zâmbi crispat şi se întoarse pe călcâie. Dacă tot era să fure, atunci mai bine lua de la Sloan. Se furişă până la casa măcelarului. Uşa din faţă era zăvorâtă ori de câte ori Sloan lipsea de-acasă, dar uşa laterală era închisă doar cu un lanţ subţire, pe care reuşi să-l rupă uşor. Înăuntru era întuneric. O luă pe dibuite până când simţi că dăduse peste grămezile de carne învelite cu pânză. Îşi îndesă sub cămaşă cât putu de mult, apoi ieşi grăbit şi închise uşa cu grijă.

Undeva, în apropiere, un glas de femeie îl strigă pe nume. Îşi prinse bine poalele cămăşii, ca să nu-i cadă carnea, şi se strecură după un colţ. Îl străbătu un fior când îl văzu pe Horst trecând foarte aproape de el, printre două clădiri.

De îndată ce Horst nu se mai văzu, Eragon o luă la fugă. Picioarele îi ardeau în timp ce străbătea în goană aleile care-l duceau înapoi la pâlcul de copaci. Se strecură printre trunchiurile lor, apoi se întoarse să vadă dacă nu cumva era urmărit. Nimeni. Uşurat, respiră adânc şi băgă mâna să scoată pieile dintre crengi. Dispăruseră.

— Pleci undeva?

Eragon se întoarse iute pe călcâie. Brom stătea privindu-l lung şi cu mânie, având o rană urâtă la tâmplă. La şold îi atârna o sabie scurtă, într-o teacă brună. Ţinea în mâini pieile.

De supărare, ochii lui Eragon se îngustară. Cum de reuşise bătrânul să se furişeze în spatele lui? Peste tot era atâta linişte, că ar fi putut jura că nu mai era nimeni pe acolo.

— Dă-mi-le înapoi! se răsti el.

— De ce? Ca să poţi s-o ştergi fără s-aştepţi măcar să-l îngroape pe Garrow? zise Brom pe un ton dur şi acuzator.

— Nu-i treaba ta! ripostă Eragon, mâniat. De ce te-ai ţinut după mine?

— Nu m-am ţinut, mormăi Brom. Te-am aşteptat aici. Încotro zici că te îndrepţi?

— Nicăieri.

Eragon se întinse şi smuci pieile din mâinile lui Brom. Acesta nu schiţă niciun gest să-l oprească.

— Sper că ai suficientă carne să-ţi hrăneşti dragonul.

Eragon îngheţă:

— Ce vrei să spui?

— Nu-ţi bate joc de mine, zise Brom, încrucişându-şi braţele pe piept. Ştiu de unde provine semnul din palma ta, *gedwëy ignasia*[5], „palma strălucitoare”: ai atins un pui de dragon de-abia ieşit din ou. Ştiu de ce mi-ai pus atâtea întrebări: Cavalerii sunt din nou printre noi.

Eragon scăpă carnea şi pieile pe jos. „În sfârşit, s-a întâmplat… trebuie să scap! Nu pot să fug mai repede ca el cu picioarele rănite, dar dacă…” „Saphira!” strigă el.

Timp de câteva clipe foarte lungi, ea nu-i răspunse, dar apoi o auzi: „Da”.

„Am fost descoperiţi! Am nevoie de tine!” îi transmise imaginea locului în care se afla, iar ea porni de îndată. Acum rămânea doar să-l întârzie pe Brom.

— Cum ai aflat? îl întrebă el cu vocea trădându-i uimirea.

Brom privi în gol şi-şi mişcă buzele fără zgomot, ca şi cum vorbea cu altcineva. Apoi spuse:

— Erau indicii şi semne peste tot; nu trebuia decât puţină atenţie. Oricine putea s-o facă, dacă avea cunoştinţele necesare. Spune-mi, cum se simte dragonul tău?

---

[5] Palma strălucitoare

— E bine, zise Eragon. Nici ea, nici eu nu eram la fermă când au venit străinii.

— Aha, rănile de la coapse. Aţi zburat?

„Cum de şi-a dat Brom seama? Şi dacă străinii l-au silit să facă asta? Poate că vor ca el să descopere unde mergem, ca să ne întindă o cursă. Unde-i Saphira?” îşi răspândi gândurile împrejur şi o descoperi dând târcoale undeva, pe deasupra lor. „Haide!”

„Nu, o să rămân aici să fac de pază, deocamdată.”

„De ce?”

„Din pricina masacrului de la Doru Areaba.”

„Poftim?”

Brom se sprijini de un copac, zâmbind uşor:

— Am vorbit cu ea şi a fost de acord să nu coboare până când nu ajungem la o înţelegere. După cum vezi, n-ai de ales, trebuie să-mi răspunzi la întrebări. Acuma, zi-mi unde plecai?!

Zăpăcit, Eragon îşi duse mâna la tâmplă. „Cum de Brom putea vorbi cu Saphira?” Simţea sângele urcându-i-se la cap şi un vârtej de gânduri care-l duceau către o singură concluzie: n-avea de ales, trebuia să-i spună ceva bătrânului.

— Căutam un loc sigur în care să stau până când mă vindec, îi spuse el.

— Şi după aceea?

Întrebarea nu putea fi ignorată. Capul începu să-i zvâcnească şi mai rău. Îi era imposibil să gândească; nimic nu-i mai părea limpede. Nu-şi dorea decât să-i poată povesti cuiva despre tot ce se întâmplase în ultimele luni. Faptul că taina îl costase viaţa lui Garrow îl sfâşia. Renunţă la luptă şi spuse cu vocea tremurată:

— Voiam să-i caut pe cei doi străini şi să-i omor.

— O sarcină foarte grea pentru cineva aşa de tânăr, spuse Brom pe un ton firesc, ca şi cum Eragon şi-ar fi propus cel mai normal şi cel mai potrivit lucru din lume. E o încercare demnă de laudă, desigur, una pe care o poţi duce la bun sfârşit, dar pare-mi-se că nu ţi-ar strica puţin ajutor.

Scotoci într-un tufiş şi scoase de acolo o boccea; glasul i se înăspri:

— Oricum, n-am de gând să stau degeaba în timp ce un mucos are parte de aventuri cu un dragon.

„Chiar îmi oferă ajutorul sau e o cursă?” Eragon se temea de

ce puteau face misterioşii săi duşmani. „Dar Brom a convins-o pe Saphira să aibă încredere în el şi au vorbit între ei cu ajutorul gândurilor. Dacă pe ea n-o îngrijorează…” Se hotărî să-şi lase bănuielile deoparte, deocamdată.

— N-am nevoie de ajutor, zise Eragon.

Apoi adăugă fără tragere de inimă:

— … Dar poţi să vii cu mine.

— Atunci ar fi bine s-o pornim, zise Brom.

Rămase o clipă cu chipul împietrit:

— De-acuma cred că dragonul tău o să-ţi dea iar ascultare.

„Saphira?” o întrebă Eragon.

„Da.”

Se abţinu s-o ia la întrebări. „Vrei să ne întâlnim la fermă?”

„Da. Aţi ajuns deci la o înţelegere?”

„Pare-se că da.” Ea rupse legătura şi plecă în goană. El privi spre Carvahall şi văzu oameni care fugeau de la o casă la alta:

— Cred că mă caută.

Brom ridică dintr-o sprânceană:

— Probabil. Mergem?

Eragon ezită:

— Aş vrea să-i las un mesaj lui Roran. Nu cred că-i cinstit să fug fără să-i explic de ce.

— Am avut eu grijă, îl asigură Brom. Am lăsat la Gertrude o scrisoare pentru el, în care i-am explicat câte ceva. L-am prevenit şi să fie cu ochii în patru după anumite primejdii. E bine aşa?

Eragon încuviinţă. Înfăşură carnea în pieile de bou şi porni. Avură grijă să rămână nevăzuţi până ce ajunseră la drumul mare, apoi grăbiră pasul, dornici să se îndepărteze de Carvahall. Eragon mergea hotărât înainte, cu paşi mari, deşi pielea de pe picioare îl ustura. Ritmul automat al mersului îi îngăduia să gândească. „După ce ajungem acasă, îşi spuse hotărât, nu merg mai departe cu Brom decât dacă primesc nişte răspunsuri. Sper că-mi poate spune mai multe despre Cavaleri şi despre cei cu care mă lupt.”

Când începu să se zărească tot ceea ce mai rămăsese din fermă, sprâncenele lui Brom se subţiară de mânie. Cu tristeţe, Eragon observă cât de repede natura sălbatică invadase ferma. Deja, în casă se îngrămădiseră zăpada şi noroiul, care ascundeau urmele violentului atac al străinilor. Din hambar nu

mai rămăsese decât un dreptunghi de funingine care dispărea cu repeziciune.

De îndată ce zgomotul produs de aripile Saphirei se auzi pe deasupra copacilor, Brom îşi ridică privirile spre cer. Saphira plană pe deasupra lor, venindu-le din spate, aproape atingându-le creştetele. Cei doi se clătinară pe picioare din cauza vârtejului de aer stârnit de trecerea ei. Saphira viră pe deasupra fermei şi ateriză cu graţie; solzii îi străluceau.

Brom înaintă câţiva paşi, având o expresie care trăda, în egală măsură, solemnitate şi bucurie. Ochii îi străluceau, iar pe obraz îi sticli o lacrimă care, apoi, i se pierdu în barbă. Rămase multă vreme în picioare, respirând adânc şi privind-o pe Saphira, care-l privea la rândul ei. Eragon îl auzi mormăind ceva şi veni mai aproape ca să asculte.

— Aşadar… începe din nou. Dar cum şi unde se va sfârşi? Asta nu pot s-o văd; nu-mi pot da seama dacă se va ajunge la o tragedie sau la o farsă, căci lucrurile pot aluneca în ambele direcţii… Oricum ar fi, locul meu este acelaşi, iar eu…

Restul cuvintelor sale se pierdură când Saphira se apropie de ei cu mersul mândru. Eragon trecu pe lângă Brom, făcându-se că n-a auzit nimic, şi o salută. Între ei era de-acum ceva diferit, ca şi cum începeau să se cunoască din ce în ce mai bine, deşi erau încă străini unul de altul. O mângâie pe gât şi simţi o gâdilătură în palmă când gândurile li se întâlniră. Dinspre ea venea o puternică senzaţie de curiozitate.

„N-am mai văzut niciun om până acum, în afară de tine şi de Garrow, care era oricum foarte grav rănit”, zise ea.

„I-ai văzut prin ochii mei.”

„Nu-i acelaşi lucru.” Saphira se apropie şi îşi întoarse capul alungit ca să-l poată urmări pe Brom cu un ochi mare şi albastru. „Chiar că sunteţi fiinţe ciudate”, zise ea pe un ton critic, continuând să-l privească. Brom rămase nemişcat, în timp ce ea adulmeca aerul din jur, apoi întinse o mână către ea. Saphira îşi aplecă uşor capul, permiţându-i să o atingă pe frunte, apoi, pufnind, se trase înapoi şi se ascunse în spatele lui Eragon, bătând pământul cu coada.

„Ce s-a-ntâmplat?” o întrebă el, fără să primească răspuns.

Brom se întoarse către el şi-l întrebă în şoaptă:

— Cum o cheamă?

— Saphira.

Pe faţa lui Brom apăru o expresie ciudată. El îşi înfipse cu atâta forţă vârful toiagului în pământ, încât articulaţiile degetelor i se albiră.

— Dintre toate numele pe care le-am aflat de la tine, numai ăsta i-a plăcut. Cred că i se potriveşte, adăugă repede Eragon.

— Chiar că se potriveşte, zise Brom pe un ton pe care Eragon nu-l putu înţelege.

Exprima poate dor, uimire, frică, invidie? Nu-şi putea da seama: poate niciuna dintre toate acestea sau poate toate la un loc. Cu voce tare, Brom zise:

— Te salut, Saphira! Sunt onorat să te cunosc.

Făcu un gest ciudat, răsucindu-şi palma, apoi se înclină.

„Omul ăsta îmi place”, zise Saphira încet.

„Sigur că-ţi place; oricui îi place să fie linguşit.” Eragon îi atinse umărul, apoi se duse către rămăşiţele casei. Saphira şi Brom veniră în urmă. Bătrânul părea emoţionat şi foarte însufleţit.

Eragon sări peste zidul casei şi se strecură printre rămăşiţele unei uşi în ceea ce fusese camera sa. De-abia putea s-o recunoască, din pricina mormanelor de bârne sfărâmate. Orientându-se după ceea ce-şi amintea, căută locul în care fusese peretele interior şi-şi găsi acolo raniţa goală. Cadrul era spart ici şi colo, dar putea fi reparat cu uşurinţă. Scotocind în continuare, descoperi până la urmă şi capătul arcului, care se afla încă la adăpost în învelişul său din piele de ţap.

Deşi pielea era zgâriată şi jupuită, băiatul observă cu bucurie că lemnul uns cu ulei rămăsese intact. „În sfârşit, un lucru cu noroc.” încordă arcul şi trase de coardă de încercare. Se îndoia uşor, fără să scârţâie sau să plesnească. Mulţumit, porni să-şi caute tolba, pe care o găsi în apropiere, îngropată sub dărâmături. Majoritatea săgeţilor erau rupte.

Desprinzând din nou coarda arcului, i-l înmână lui Brom, împreună cu tolba.

— Ai nevoie de un braţ puternic ca să încordezi ăsta, zise Brom, iar Eragon acceptă în tăcere complimentul.

Scotoci şi prin restul casei, în căutarea unor lucruri care ar fi putut fi folositoare, şi le îngrămădi pe toate la picioarele lui Brom. Nu erau prea multe.

— Acum ce facem? îl întrebă Brom, sfredelindu-l cu ochi pătrunzători.

Eragon îşi întoarse privirile:

— Găsim un loc în care să ne ascundem.

— Te-ai şi gândit la ceva?

— Da.

Împachetă toate proviziile, cu excepţia arcului, într-o boccea mică, pe care o legă strâns şi o ridică în spate, apoi zise:

— Haide după mine, şi se îndreptă înspre pădure.

„Saphira, urmează-ne în zbor! După urmele tale se poate ţine oricine cu uşurinţă.” De îndată, ea se înălţă în zbor, în spatele lor.

Locul către care se îndreptau era aproape, dar Eragon alese un drum ocolit, încercând să-şi zăpăcească eventualii urmăritori. Trecuse mai bine de oră până ce el se opri, în cele din urmă, într-un desiş de mărăcini bine ascuns.

Luminişul cu formă neregulată din mijloc era suficient de mare pentru a cuprinde un foc, doi oameni şi un dragon. În jurul lor, veveriţe roşii se căţărară în salturi pe trunchiurile copacilor, chiţăind de supărare că le fusese invadat teritoriul. Brom se eliberă dintr-o coardă în care se încurcase şi privi în jur cu mult interes:

— Mai cunoaşte cineva locul ăsta? îl întrebă el.

— Nu. L-am găsit chiar după ce ne-am mutat aici. Mi-a luat o săptămână să sap până în centru şi încă una să curăţ toate vreascurile.

Saphira ateriză lângă ei şi-şi strânse aripile, având grijă să nu se înţepe. Se încolăci şi-şi lăsă capul pe pământ, urmărindu-i îndeaproape cu ochii ei de nepătruns. Vreascurile trosneau sub greutatea solzilor ei.

Brom se propti în toiag şi începu să o privească fix, într-un mod care-l irita pe Eragon. Băiatul îi urmări o vreme, până ce foamea îl sili să treacă la acţiune. Făcu focul, umplu o oală cu zăpadă şi o puse la topit deasupra flăcărilor. După ce apa se încălzi, tăie câteva bucăţi de carne şi le aruncă în oală împreună cu un bulgăre de sare. „Nu-i cine ştie ce ospăţ, se gândi el cu regret, dar o să meargă. Probabil că tot asta o să mănânc mai multă vreme de-acum încolo, aşa că mai bine m-aş obişnui de pe-acum.”

Fiertura clocotea liniştit, umplând luminişul de miros. Saphira îşi strecură afară vârful limbii, adulmecând aerul. După ce carnea se frăgezi, Brom se apropie şi el, iar Eragon îi servi

masa. Mâncară în tăcere, ferindu-şi privirile unul de celălalt. După masă, Brom îşi scoase pipa şi şi-o aprinse în tihnă.

— De ce vrei să călătoreşti cu mine? îl întrebă Eragon.

Un nor de fum, desprins de pe buzele lui Brom, se înalţă în spirală printre copaci, până ce dispăru.

— Am un interes profesional să te ţin în viaţă, zise acesta.

— Cum adică? îl întrebă Eragon.

— Ca să nu lungim vorba, meseria mea este să spun poveşti şi se întâmplă să cred că a ta va fi una foarte reuşită. Eşti primul Cavaler într-o sută de ani care nu se află în puterea regelui. Ce va fi până la urmă? Oare vei muri ca un martir? Te vei alătura vardenilor? îl vei ucide pe regele Galbatorix? Ce întrebări fascinante! Iar eu voi fi acolo, cu orice preţ, ca să pot urmări fiecare moment.

Stomacul lui Eragon se strânse. Nu-şi putea închipui cum să facă el vreunul din toate aceste lucruri (mai ales să moară ca un martir). „Vreau să mă răzbun, dar după aceea… nu mai am nicio dorinţă.”

— Bun, aşa o fi, dar, spune-mi, cum de poţi vorbi cu Saphira?

Brom trase de timp, umplându-şi din nou pipa cu tutun. După ce o aprinse şi şi-o aşeză bine în gură, zise:

— Ei, dacă vrei răspunsuri, asta vei primi, dar s-ar putea să nu-ţi convină.

Se ridică, îşi aduse bagajul lângă foc şi scoase din el un obiect lunguieţ, învelit cu o pânză. Avea cam un metru şi jumătate în lungime şi, judecând după modul în care îl ţinea Brom în mână, părea destul de greu.

Bătrânul desfăcu pânza, bucată cu bucată, ca şi cum ar fi scos bandajele unei mumii. Eragon rămase cu gura căscată de uimire: era o sabie. Baza lamei, făcută din aur, avea forma unei lacrimi, iar laturile ei fuseseră tăiate în aşa fel încât să dezvăluie un rubin încrustat, de mărimea unui ou. Mânerul era învelit în fir de argint, atât de bine poleit, încât strălucea ca o stea. Teaca era roşie ca vinul şi netedă ca sticla, împodobită doar cu un simbol încrustat, negru, de formă ciudată. Lângă sabie, se afla o curea de piele, cu o cataramă mare şi grea. După ce o dezvelise complet, Brom îi întinse arma lui Eragon.

Mânerul se potrivea cu palma băiatului, de parcă ar fi fost făcut chiar pentru el. Eragon trase încet sabia, care ieşi fără zgomot din teacă. Lama era plată, de culoare roşu-aprins, şi

sclipea în lumina focului. Laturile sale ascuţite se rotunjeau cu graţie, întâlnindu-se în vârf. În metalul din care era făcută lama fusese încrustată o replică identică a simbolului negru. Sabia era perfect echilibrată, încât părea o prelungire firească a braţului său, spre deosebire de uneltele grosolane cu care se obişnuise la fermă. Lăsa o impresie de putere, ca şi cum în miezul ei ar fi fost ascunsă o forţă de neoprit. Deşi fusese creată pentru încleştări sălbatice şi bătălii, pentru a pune capăt vieţii unor oameni, avea un soi de înspăimântătoare frumuseţe.

— Cândva, asta a fost sabia unui Cavaler, zise Brom, solemn. Când un Cavaler îşi termina ucenicia, elfii îi dăruiau o sabie. Meşteşugul lor de făurari a rămas învăluit în taină. Dar săbiile lor sunt mereu ascuţite şi nu ruginesc. Tradiţia cerea ca sabia să aibă aceeaşi culoare ca dragonul Cavalerului, dar cred că de data asta putem face o excepţie. Sabia se numeşte Zar’roc. Nu ştiu ce înseamnă, probabil, ceva important pentru Cavalerul căruia i-a aparţinut, mai zise el, privindu-l pe Eragon cum răsuceşte sabia prin aer.

— De unde o ai? îl întrebă Eragon, strecurând cu regret sabia înapoi în teacă.

I-o întinse lui Brom, dar acesta nu făcu niciun gest ca s-o ia.

— Nu contează asta, zise Brom. O să-ţi spun doar că am trecut printr-o serie de aventuri neplăcute şi periculoase ca s-o obţin. E a ta de-acum! Ai mai multe drepturi asupra ei decât mine şi, din câte cred, o să ai nevoie de ea, până să duci totul la bun sfârşit.

Cadoul îl luă pe nepregătite pe Eragon:

— Îţi mulţumesc, este un dar demn de un prinţ.

Neştiind ce să mai spună, mângâie uşor teaca.

— Ce este simbolul acesta? mai întrebă el.

— Era blazonul personal al Cavalerului.

Eragon încercă să-l întrerupă, dar Brom îl privi încruntat, făcându-l să tacă.

Ei, află acum că oricine se poate deprinde să-i vorbească unui dragon, dacă primeşte învăţătura cuvenită. În plus, zise el ridicând un deget ca să-şi întărească spusele, faptul că poţi vorbi cu un dragon nu înseamnă nimic special. Eu cred că ştiu mai multe lucruri despre dragoni şi puterile lor decât oricare om în viaţă; sau aproape. De unul singur, probabil că ţi-ar lua ani de zile să înveţi ceea ce-ţi pot arăta eu. Îţi ofer cunoştinţele mele,

ca o scurtătură, dar *n-am de gând* să-ţi spun de unde ştiu toate astea.

Când Brom termină de vorbit, Saphira se ridică şi veni uşor lângă Eragon. El scoase sabia din teacă şi i-o arătă. „Are putere”, zise ea, atingând lama cu botul. La contactul cu solzii ei, suprafaţa scânteietoare a metalului se văluri şi se încreţi ca apa. Ea îşi înălţă capul, pufnind mulţumită, iar aspectul sabiei reveni la normal. Tulburat, Eragon o vârî la loc în teacă.

Brom ridică din sprâncene:

— Exact despre asta vorbeam. Dragonii te uimesc întotdeauna, în jurul lor se întâmplă diverse lucruri, lucruri misterioase care, nicăieri altundeva, nu sunt cu putinţă. Nici chiar Cavalerii, care au stat timp de secole alături de dragoni, nu le-au înţeles în totalitate puterile. Unii spun că nici dragonii înşişi nu şi le cunosc cu adevărat. Între ei şi acest pământ există nişte legături care le permit să treacă peste piedici imense. Ceea ce tocmai a făcut Saphira dovedeşte ce ziceam mai devreme: mai sunt încă multe lucruri pe care nu le cunoşti.

Se lăsă un lung moment de tăcere, apoi Eragon zise:

— Aşa o fi, dar pot să le învăţ. Iar acum, lucrul cel mai important pe care trebuie să-l aflu este ce-i cu străinii. Ştii cumva cine ar putea fi ei?

Brom răsuflă adânc:

— Li se zice Ra’zac, dar nimeni nu ştie dacă acesta-i numele neamului lor sau dacă aşa au hotărât ei să fie cunoscuţi. Oricum, numele lor individuale, dacă au aşa ceva, sunt ţinute în secret. Aceşti Ra’zac nu fuseseră niciodată văzuţi înainte ca Galbatorix să preia puterea. Probabil că el este cel care i-a găsit, în cursul călătoriilor sale, şi i-a luat în slujba lui. Despre ei se ştiu puţine lucruri, de fapt, mai nimic, dar ceva tot pot să-ţi spun: nu sunt oameni. Am reuşit să zăresc capul unuia dintre ei şi părea să aibă un fel de cioc şi ochi negri, mari cât pumnul meu; totuşi, nu pot să-mi dau seama cum de reuşesc să vorbească pe limba noastră. Şi restul trupului lor pesemne că este la fel de pocit, de-asta umblă mereu învăluiţi în mantii, indiferent de vreme. Cât despre ce pot face, află că au mai multă putere decât orice om, că pot să sară la înălţimi incredibile, dar nu pot folosi magia. Pentru asta ar trebui să fii recunoscător, căci, dacă ar fi putut, tu ai fi acum în slujba lor. Mai ştiu şi că urăsc lumina soarelui, deşi nici măcar asta nu-i opreşte, dacă sunt hotărâţi.

Să nu faci greşeala de a subestima un Ra’zac: sunt vicleni şi-ţi pot întinde tot felul de capcane.

— Câţi sunt la număr? îl întrebă Eragon, mirându-se că Brom ştia atât de multe lucruri.

— Din câte ştiu eu, numai cei doi pe care i-ai văzut. Poate că mai sunt şi alţii, dar n-am auzit niciodată de ei. Or fi ultimii dintr-un neam aflat pe cale de dispariţie. Vezi tu, ei sunt vânători de dragoni, supuşi direct regelui. Ori de câte ori zvonurile despre apariţia vreunui dragon în acest ţinut ajung la urechea lui Galbatorix, el îi trimite pe cei doi Ra’zac să cerceteze. Adesea, pe urmele lor se răspândeşte moartea.

Brom suflă câteva rotocoale de fum şi le privi cum plutesc în sus, printre mărăcini. Eragon nu le băgă în seamă, până când observă că brusc îşi schimbă culoarea şi se reped încoace şi încolo. Brom îi făcu şmechereşte cu ochiul.

Eragon ştia cu siguranţă că nimeni nu o observase pe Saphira, aşa că nu înţelegea cum de auzise Galbatorix de existenţa ei. Îi împărtăşi această obiecţie lui Brom, care-i răspunse:

— Ai dreptate, pare greu de crezut ca o persoană din Carvahall să-l fi informat pe rege. Spune-mi, mai bine, de unde ai luat oul şi cum ai crescut-o pe Saphira – poate mă lămuresc.

Eragon ezită, apoi îi povesti tot ce se întâmplase din momentul în care găsise oul în Şiră. Sentimentul că, în sfârşit, putea avea încredere în cineva era minunat. Brom îi puse şi câteva întrebări, dar cel mai mult îl ascultă cu mare atenţie. Soarele stătea să apună când Eragon termină povestirea. Amândoi rămaseră tăcuţi, în timp ce norii îşi schimbau culoarea, devenind de un roz-stins. Până la urmă, Eragon rupse tăcerea:

— Tare aş mai vrea să ştiu de unde vine Saphira, dar ea nu-şi mai aminteşte.

Brom îşi lăsă capul într-o parte:

— Nu ştiu ce să zic… Mi-ai lămurit multe nedumeriri. Sunt sigur că, în afară de noi doi, nimeni nu a mai văzut-o pe Saphira. Cei doi Ra’zac au avut, probabil, o sursă de informaţii din afara acestei văi, cineva care de-acum pesemne că a murit… Iar tu ai avut multe de îndurat, şi ai şi realizat multe. Sunt impresionat!

Eragon rămase o vreme privind în gol, apoi întrebă:

— Ce-ai păţit la cap? Zici că te-a lovit cineva cu o piatră.

— Asta nu, dar eşti pe aproape, zise Brom, trăgând adânc din

pipă. După lăsarea întunericului, mă furişam prin locul în care cei doi Ra'zac îşi făcuseră tabăra, încercând să aflu câte ceva, dar ei m-au luat prin surprindere într-un loc cufundat în umbră. Mi-au întins o capcană bună, dar m-au subestimat; am reuşit să-i alung, dar tot m-am ales cu această urmă a propriei prostii, mai zise el, zâmbind strâmb. Am căzut la pământ, mi-am pierdut cunoştinţa şi nu m-am mai trezit până a doua zi, când ei ajunseseră deja la ferma voastră. Era prea târziu ca să-i mai opresc, dar tot am pornit-o după ei. Şi atunci ne-am întâlnit pe drum.

„Cine se crede, să-i înfrunte pe Ra'zac de unul singur? I-au căzut în spate pe întuneric şi a scăpat numai cu o lovitură la cap?" Neliniştit şi mânios, Eragon îl întrebă:

— Când ai văzut în palma mea semnul, *gedwëy ignasia,* de ce nu mi-ai povestit despre Ra'zac? Aş fi putut să-l previn pe Garrow, în loc să mă duc întâi s-o caut pe Saphira, şi am fi putut fugi toţi trei.

Brom suspină:

— Pe moment, nu am ştiut ce să fac. M-am gândit că-i pot împiedica să ajungă la tine, ca, după plecarea lor, să obţin explicaţii în legătură cu Saphira. Numai că m-au tras pe sfoară. Regret profund această greşeală, mai ales că te-a costat atât de mult.

— Cine eşti, de fapt? îl întrebă Eragon, care se simţea dintr-o dată întristat. Cum a ajuns un simplu povestitor dintr-un sat să aibă sabia unui Cavaler? De unde ştii atâtea despre Ra'zac?

Brom îşi lovi uşor pipa cu unghiile:

— Ţi-am spus o dată şi cred că a fost destul de limpede, că n-am de gând să-ţi vorbesc despre asta.

— Dar unchiul meu a murit din cauza asta. *A murit!* ţipă Eragon, lovind aerul cu palma. Până acum am avut încredere în tine pentru că Saphira te respectă, dar gata! Nu mai eşti cel pe care l-am cunoscut de atâţia ani în Carvahall. Spune-mi adevărul!

Brom rămase multă vreme cu privirile aţintite asupra fumului care se răsucea în aer, între ei, cu fruntea încreţită de gânduri. Nu se mişca decât ca să mai tragă încă o dată din pipă. Într-un târziu, zise:

— Probabil că nici nu ţi-a trecut prin cap, dar eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii în afara văii Palancar.

Numai când am ajuns în Carvahall, mi-am luat rolul de povestitor. Am jucat însă multe roluri, pentru diverşi oameni – am un trecut foarte încâlcit. Unul dintre motivele pentru care am venit aici a fost să scap de acest trecut. Aşadar, ai dreptate, nu sunt cel care credeai că aş fi.

— Nu zău! pufni Eragon. Atunci cine eşti?

Brom zâmbi blând:

— Sunt un om care vrea să te ajute. Nu dispreţui aceste vorbe – sunt pe deplin sincere. Dar la întrebările tale n-am să răspund. În acest moment, nu ai nevoie să-mi auzi povestea vieţii, nici nu ţi-ai câştigat dreptul să o afli. Da, am tot felul de cunoştinţe pe care Brom, povestitorul, n-ar fi avut de unde să le dobândească, dar şi reprezint mai mult decât reprezenta el. Va trebui să înveţi să accepţi lucrul ăsta, precum şi faptul că nu obişnuiesc să-mi povestesc viaţa oricui mă întreabă!

Eragon îl privi posomorât.

— Mă duc să mă culc, zise el, plecând de lângă foc.

Brom nu părea surprins, totuşi în ochi i se citea tristeţea. Îşi întinse păturile lângă foc, în timp ce Eragon se culcă alături de Saphira. Peste tabără se răspândi o linişte de gheaţă.

Se făureşte o şa

Când Eragon deschise ochii, amintirea morţii lui Garrow îl cotropi. Îşi trase pătura peste cap şi plânse în tăcere, protejat de întunericul cald. Părea foarte plăcut să zaci acolo, pur şi simplu… să te ascunzi de lumea din afară. Până la urmă, lacrimile i se opriră, îl blestemă pe Brom, apoi, fără tragere de inimă, îşi şterse obrajii şi se ridică.

Brom tocmai pregătea micul dejun.

— Bună dimineaţa, zise el şi, drept răspuns, Eragon mormăi. Îşi strânse degetele îngheţate la subsuoară şi se ghemui lângă foc până ce fu gata mâncare a. Terminară repede, încercând să mănânce totul înainte să se răcească. După ce termină, Eragon îşi spălă cu zăpadă castronul, apoi desfăcu pielea furată şi o întinse pe pământ, în faţa sa. Ce-ai de gând cu asta? îl întrebă Brom. N-o putem căra după noi.

— O să fac o şa pentru Saphira.

— Aşa, zise Brom venind mai aproape. Păi, de obicei, dragonii

aveau două tipuri de şei. Una era tare şi modelată ca o şa de cal, numai că ţi-ar lua timp şi ai avea nevoie de unelte ca să faci una din astea şi nu avem de nici unele. Al doilea tip era o şa subţire, practic, doar un strat de piele aşternut între Cavaler şi dragon. Acest tip de şa se folosea atunci când contau viteza şi flexibilitatea, dar ele nu erau nici pe departe la fel de confortabile precum cele lucrate.

— Ştii cum arătau? îl întrebă Eragon.

— Mai mult decât atât, pot să-ţi şi fac una.

— Atunci, te rog s-o faci, zise Eragon, dându-se la o parte.

— Cu plăcere, numai fii şi tu atent. Poate că într-o zi va trebui să faci asta de unul singur.

Cu permisiunea Saphirei, Brom îi măsură gâtul şi pieptul. Apoi tăie cinci benzi de piele şi schiţă pe ele cam o duzină de contururi. După ce tăie bucăţile, decupa şi ceea ce mai rămăsese din piele, făcând din ea nişte corzi lungi, pe care le folosi ca să coasă totul la un loc. Numai că, pentru fiecare cusătură, pielea trebuia găurită de două ori. Eragon îl ajută să facă asta. În loc de catarame, Brom lucră nişte noduri meşteşugite. Fiecare bucată fu croită mai lungă decât era necesar, pentru ca şaua să rămână pe măsura Saphirei şi în lunile care urmau.

Partea principală a şeii fu alcătuită din trei bucăţi de formă identică, cusute laolaltă, cu straturi protectoare între ele. În faţă, fusese cusut un laţ gros, care se potrivea foarte bine pe unul dintre ţepii de pe gâtul Saphirei; benzile late cusute de-o parte şi de alta erau destinate să i se înfăşoare în jurul stomacului şi să se lege dedesubt, în loc de scări existau o serie de laţuri care coborau pe fiecare din cele două benzi. Odată strânse, ele aveau menirea de a-i ţine picioarele lui Eragon la locurile lor. Brom mai croi şi o fâşie lungă care să fie petrecută printre picioarele din faţă ale Saphirei, despărţită în două, iar apoi să se unească iar cu şaua.

În timp ce Brom lucra, Eragon îşi refăcu raniţa şi organiză proviziile care le rămăseseră. Până ca ei să-şi termine treaba, ziua trecuse. Obosit de efortul intens, Brom puse şaua pe Saphira, ca să verifice dacă totul i se potrivea. Mai făcu şi câteva mici ajustări, apoi o dădu jos, mulţumit.

— Ai făcut un lucru foarte bun, recunoscu Eragon, împotriva voinţei sale.

Brom lăsă capul în jos:

— Am încercat să fac totul cât am putut de bine. Cred că-ţi va fi de folos; pielea e destul de solidă.

„Nu vrei s-o încerci?” îl întrebă Saphira.

„Poate mâine”, zise Eragon, punând şaua la un loc cu păturile sale. „Acum e prea târziu.” La drept vorbind, nu era prea dornic să zboare din nou, după sfârşitul dezastruos al precedentei încercări.

Masa fu pregătită la repezeală. Deşi simplă, avea gust bun. În timp ce mâncau, Brom îl privi pe Eragon peste foc şi-l întrebă:

— Mâine plecăm?

— Nu mai avem niciun motiv să rămânem aici.

— Da, cred că aşa e…

Brom se foi pe loc:

— Eragon, trebuie să-mi cer iertare pentru ceea ce s-a-ntâmplat. Nu mi-am dorit asta nicio clipă. Familia ta nu merita o asemenea tragedie. Aş face orice, numai să pot schimba toate acestea. Este un lucru groaznic pentru noi toţi.

Eragon rămase tăcut, evitându-i privirile, până ce Brom spuse:

— Vom avea nevoie de cai.

— Tu, poate, dar eu o am pe Saphira.

Brom clătină din cap:

— Nu există niciun cal care să se poată ţine după un dragon în zbor, iar Saphira e prea tânără ca să ne poată duce pe amândoi. Mai mult, ar fi mai sigur să rămânem laolaltă, iar călăritul e mai rapid decât mersul pe jos.

— Dar aşa va fi mai greu să-i prindem din urmă pe cei doi Ra’zac, protestă Eragon. Cu Saphira, i-aş putea găsi, probabil, într-o zi sau două. Pe cai, ne va lua mult mai mult – şi poate că, pe pământ, nici nu-i vom putea ajunge.

Brom zise încetişor:

— Va trebui să-ţi asumi acest risc, dacă vrei să te însoţesc.

Eragon căzu pe gânduri.

— Bine, mârâi el în cele din urmă, o să căutăm cai. Dar tu trebuie să-i cumperi. Eu nu am niciun ban şi nu mai vreau să fur. Nu e drept.

— Depinde din ce punct de vedere priveşti, îl corectă Brom, zâmbind uşor. Înainte să începi această treabă, adu-ţi aminte că duşmanii tăi, cei doi Ra’zac, sunt slujitorii regelui. Oriunde merg,

ei vor avea parte de protecţie. Legile nu-i opresc. În oraşe, vor avea la dispoziţie tot felul de resurse şi oameni care să-i asculte de bunăvoie. Ţine minte şi că, pentru Galbatorix, lucrul cel mai important este să te atragă de partea lui sau să te omoare – deşi probabil că veştile despre tine nu i-au ajuns încă la urechi. Cu cât mai mult reuşeşti să-i eviţi pe cei doi Ra'zac, cu atât mai disperat va fi el, ştiind că tu devii mai puternic cu fiecare zi şi că fiecare clipă care trece îţi oferă o altă ocazie de a fi te alătura duşmanilor săi. Trebuie să ai mare grijă, pentru că din vânător poţi deveni cu mare uşurinţă vânat.

Aceste vorbe dure îl reduseră pe Eragon la tăcere. Gânditor, el luă un beţişor şi începu să-l rotească între degete.

— Gata cu vorba, zise Brom. E târziu şi mă dor oasele. Vom mai vorbi şi mâine.

Eragon aprobă din cap şi strânse tăciunii laolaltă, ca focul să poată arde mocnit.

Therinsford

În zori, cerul era cenuşiu, acoperit de nori, şi sufla un vânt tăios. Pădurea era cufundată în tăcere. După o masă uşoară, Brom şi Eragon stinseră focul şi-şi luară bagajele pe umeri, pregătindu-se de plecare. Eragon îşi atârnă arcul şi tolba pe o latură a raniţei, la îndemână. Saphira purta şaua, urmând să o ducă până ce vor fi făcut rost de cai. Eragon mai legă, cu multă grijă, pe spatele ei, şi sabia Zar'roc, nedorind să-şi mai ia o greutate în plus. Mai mult decât atât, în mâinile lui sabia ar fi fost la fel de folositoare ca o bâtă.

În desişul de mărăcini, Eragon se simţise în siguranţă, dar, odată ieşit, începu să se mişte cu mare atenţie. Saphira se înălţă în văzduh şi începu să se rotească pe deasupra lor. Copacii se împuţinară, pe măsură ce se apropiau de fermă.

„Voi ajunge să revăd acest loc, îşi spuse Eragon, cu insistenţă, privind clădirile distruse. Nu poate fi vorba de un exil permanent, n-am să îngădui asta! Cândva, când voi fi în siguranţă, mă voi întoarce…" Îndreptându-şi spatele, el privi către sud şi către ţinuturile ciudate, sălbatice, care se întindeau acolo.

În timp ce ei mergeau pe jos, Saphira viră spre munţi şi

dispăru din raza lor vizuală. Privind-o cum se duce, Eragon se simţi stingherit. Nici măcar acum, când nu mai era nimeni în preajma lor, nu-şi puteau petrece zilele împreună. Trebuia ca ea să rămână ascunsă, în caz că s-ar fi întâlnit cu vreun alt călător.

Urmele lăsate de cei doi Ra'zac pe zăpada aproape topită nu erau prea uşor de văzut, dar asta nu-l îngrijora pe Eragon. Nu părea probabil ca ei să fi părăsit drumul principal, care era calea cea mai uşoară pentru a ieşi din vale, şi să o fi luat prin pustietate. Totuşi, în afara văii, erau mai multe locuri în care drumul se bifurca. Le va veni destul de greu, cu siguranţă să vadă pe unde o apucaseră cei doi.

Mergeau în tăcere, încercând să străbată cât mai mult din drum. Picioarele lui Eragon sângerau în continuare, acolo unde coaja rănilor se crăpase. Ca să-şi mai alunge gândul de la durere, el întrebă:

— Până la urmă, ce pot face dragonii, mai precis? Mi-ai spus că ştii câte ceva despre puterile lor.

Brom râse, gesticulând prin aer cu inelul sclipitor cu safir:

— Din păcate, nu ştiu nici pe departe câte mi-aş dori! Oamenii au încercat timp de secole să răspundă la această întrebare, aşa că trebuie să-nţelegi că orice ţi-aş spune eu ar fi, prin firea lucrurilor, incomplet. Dragonii au fost dintotdeauna nişte fiinţe misterioase, deşi, poate, nu şi-ar fi dorit asta. Înainte să-ţi pot răspunde cu adevărat la întrebare, trebuie să afli lucrurile de bază despre dragoni. Dacă începem cu mijlocul unui astfel de subiect complicat, fără să înţelegi lucrurile elementare, te vei zăpăci cu totul. O să încep cu ceea ce se ştie despre ciclul vieţii unui dragon, iar dacă asta nu te oboseşte, putem trece şi la altceva.

Brom îi explică modul în care se împerecheau dragonii şi în ce condiţii ieşeau puii din ou.

— Vezi tu, zise el, de îndată ce oul de dragon este depus, puiul dinăuntru e gata să iasă. Dar aşteaptă împrejurările potrivite, ceea ce poate însemna uneori şi câţiva ani. Când dragonii trăiau în sălbăticie, împrejurările propice pentru ieşirea puiului din ou erau legate, în general, de prezenţa hranei. Iar după ce s-au aliat cu elfii, un anumit număr de ouă, dar de obicei nu mai mult de unul sau două, le era dăruit, în fiecare an, Cavalerilor. Puii aflaţi în aceste ouă nu ieşeau la lumină până ce persoana care era destinată să le fie Cavaler nu se afla acolo –

dar nu se ştie cum îşi dădeau seama de acest lucru. Se obişnuia ca lumea să stea la rând pentru a atinge ouăle, fiecare sperând că el va fi cel ales.

— Adică s-ar fi putut ca Saphira să nu iasă din ou în prezenţa mea? îl întrebă Eragon.

— Sigur că da, dacă nu i-ai fi fost pe plac.

Băiatul se simţi onorat că, dintre toţi oamenii din Alagaësia, ea îl alesese tocmai pe el. Se întrebă cât timp stătuse ea în aşteptare, apoi se cutremură la gândul de a sta înghesuit într-un ou, înconjurat de întuneric.

Brom îşi continuă prelegerea. Îi explică, astfel, ce mâncau dragonii şi când. Un dragon ajuns la maturitate, sedentar, putea sta fără mâncare luni de zile, dar în timpul sezonului de împerechere aveau nevoie să mănânce în fiecare săptămână. Anumite plante îi puteau vindeca de boli, iar altele, dimpotrivă, îi îmbolnăveau. Existau mai multe moduri de a-şi îngriji ghearele şi de a-şi curăţa solzii.

Îi mai explică şi meşteşugurile folosite pentru a ataca în lupta cu un dragon şi ce trebuia făcut pentru a înfrunta unul, fie pe jos, fie pe cal, fie călărind un alt dragon. Pieptul lor era foarte bine apărat, ca de o armură, dar subsuorile, nu. Eragon îl întrerupea mereu cu întrebări, ceea ce lui Brom părea să-i facă plăcere. Orele treceau nebăgate în seamă, în timp ce ei vorbeau.

La căderea nopţii, se aflau în apropiere de Therinsford. Cerul se întuneca şi, pe când căutau un loc pentru a-şi face tabăra, Eragon întrebă:

— Cine a fost Cavalerul care a avut-o în stăpânire pe Zar’roc?

— Un mare războinic, zise Brom, care, la vremea lui, a fost foarte temut şi a deţinut o mare putere.

— Cum îl chema?

— Asta n-am să-ţi spun.

Eragon protestă, dar Brom rămase de neclintit:

— Nu că aş vrea să te ţin în necunoştinţă de cauză, nici vorbă de asta, dar, în acest moment, să afli anumite lucruri ar fi periculos pentru tine şi ţi-ar abate atenţia. Nu am niciun motiv să te îngrijorez cu asta, până când nu vei avea timpul şi puterea de a le face faţă. Vreau doar să te apăr de cei care s-ar putea folosi de tine în scopuri rele.

Eragon îl privi chiorâş:

— Ştii ce? Cred că pur şi simplu îţi face plăcere să spui lucruri misterioase. Aproape că-mi vine să mă despart de tine, ca să nu-mi mai bat capul cu toate astea. Dacă ai de gând să-mi spui ceva, atunci spune-o, nu mai bate câmpii cu tot felul de vorbe fără înţeles!

— Răbdare! Totul va fi dezvăluit la timpul potrivit, spuse Brom cu blândeţe.

Eragon mormăi fără să fie convins.

Găsiră un loc potrivit pentru a-şi petrece noaptea şi-şi făcură tabăra acolo. Saphira sosi exact când mâncarea fusese pusă pe foc. „Ai avut răgaz să vânezi ceva?” o întrebă Eragon.

Ea pufni amuzată: „Mergeţi voi doi doar puţin mai încet şi o să am timp să zbor peste mare şi înapoi, fără să rămân în urmă!”

„Nu ne mai vorbi de rău, o să mergem mai repede după ce facem rost de cai.”

Saphira suflă pe nări o trâmbă de fum. „Poate, dar oare va fi de ajuns ca să-i prindem pe Ra’zac? Au un avans de câteva zile şi au străbătut cale lungă, iar mie mi-e teamă că ar putea bănui că suntem pe urmele lor. De ce să fi distrus ferma într-un mod atât de sălbatic, dacă nu ca să te provoace să-i urmăreşti?”

„Nu ştiu ce să spun”, zise Eragon, tulburat. Saphira se încolăci lângă el, iar el se propti cu spatele de stomacul ei, bucurându-se de căldură. Brom stătea de cealaltă parte a focului, netezind cu un cuţit două beţe lungi. Dintr-o dată aruncă unul, care vâjâi pe deasupra focului către Eragon; băiatul îl prinse din reflex.

— Apără-te! se răsti Brom, ridicându-se în picioare.

Eragon privi băţul pe care-l avea în mână, observ în d că i se dăduse forma unei săbii grosolane. Adică Brom voia să se lupte? Ce şanse avea bătrânul împotriva lui? „Ei, dacă vrea să ne jucăm aşa, fie, dar dacă are impresia că mă va învinge, cred că o să-i fac o surpriză.”

Se ridică şi el, în timp ce Brom dădea târcoale focului. Se priviră o clipă, apoi Brom atacă, fluturându-şi băţul. Eragon încercă să pareze, dar fu prea lent. Brom îl lovi în coaste, iar el se clătină şi făcu un pas în spate, gemând de durere.

Fără să se gândească, se întinse înainte, dar Brom pară cu uşurinţă lovitura. Eragon gesticulă cu băţul către capul bătrânului, apoi, în ultimul moment, se răsuci şi încercă să-l lovească la şold. Zgomotul puternic al lemnelor lovite între ele umplu tabăra.

— Improvizezi, e bine! exclamă Brom, sclipind din ochi.

Îşi mişcă braţul cu multă repeziciune, iar Eragon simţi o explozie de durere pe o latură a capului. Se prăbuşi la pământ, ameţit, ca un sac golit de conţinut.

Se trezi la realitate, simţindu-se deodată stropit cu apă rece, şi se ridică de la pământ, scuipând. Îi vâjâia capul, iar pe faţă avea sânge închegat. Brom se aplecă deasupra lui cu o cratiţă plină cu zăpadă topită.

— Nu era musai să faci asta, zise Eragon nervos, proptindu-se ca să se ridice în picioare.

Se simţea ameţit şi nesigur pe el.

Brom ridică dintr-o sprânceană:

— Zău? Un duşman adevărat nu-şi face griji cât de tare loveşte, aşa că n-o s-o fac nici eu. Ai prefera să mă plec în faţa neputinţei tale, numai ca să te fac să te simţi mai bine? Nici gând!

Ridică băţul pe care îl scăpase Eragon şi i-l întinse:

— Hai, apără-te!

Eragon privi bucata de lemn fără nicio expresie, apoi clătină din cap:

— Las-o baltă; mi-a ajuns.

Se întoarse cu spatele, apoi se împletici dintr-o dată când ceva îl pocni tare în spate. Se întoarse nervos pe călcâie.

— Niciodată să nu stai cu spatele la duşman! se răsti Brom, apoi îi aruncă băţul şi îl atacă. Eragon dădu înapoi în faţa asaltului, păşind în jurul focului.

— Trage-ţi coatele înăuntru! Ţine-ţi genunchii îndoiţi! ţipă Brom.

Îi mai dădu câteva instrucţiuni, apoi se opri o clipă pentru a-i arăta lui Eragon exact cum să facă o anumită mişcare.

— Fă-o din nou, dar de data asta *mai lent!*

Trecură prin toate loviturile cu mişcări foarte lente, apoi reîncepură să se lupte energic. Eragon învăţa repede, dar, orice ar fi încercat, nu-i putea rezista lui Brom decât preţ de câteva lovituri.

La sfârşit, Eragon se prăbuşi gemând pe pături. Îl durea peste tot – băţul lui Brom nu-l cruţase deloc. Saphira scoase un mârâit lung şi înecat, strâmbându-şi buza, ceea ce dădu la iveală un şir de dinţi ameninţători.

„Ce te-a apucat?” o întrebă el supărat.

„Nimic, replică ea. E distractiv să vezi cum un puişor ca tine o încasează de la unul mai în vârstă.” Scoase un sunet la fel ca înainte, iar Eragon se înroşi, dându-şi seama că râde de el. Încercând să-şi păstreze o urmă de demnitate, se întoarse pe o parte şi adormi.

A doua zi se simţi şi mai rău; avea braţele pline de vânătăi şi aproape că nu se putea mişca de durere. Brom, care tocmai pregătea o fiertură, îşi ridică ochii spre el şi rânji:

— Cum te mai simţi?

Eragon mârâi şi se apucă să-şi hăpăie masa de dimineaţă.

Porniră iar la drum şi merseră suficient de repede pentru a ajunge în Therinsford, înainte de prânz. După o bucată, drumul se lărgea şi undeva, în depărtare, se zărea fum.

— Ar trebui să-i spui Saphirei să zboare înainte şi să ne aştepte de cealaltă parte a oraşului, zise Brom. Pe-aici trebuie să fie atentă, altfel precis că o s-o observe cineva.

— De ce nu-i spui chiar tu? îl provocă Eragon.

— Nu e politicos să intervii în discuţia cu dragonul altuia.

— Nu ai avut probleme de felul ăsta în Carvahall.

Pe buzele lui Brom flutură un surâs:

— Am făcut ceea ce trebuia făcut.

Eragon îl privi pieziş, dar transmise mai departe instrucţiunile. Saphira îl preveni: „Ai grijă; slujitorii Imperiului pot fi ascunşi oriunde”.

Pe măsură ce şanţurile de pe drum lăsate de roţi se adânceau, Eragon observă că se înmulţeau şi urmele de paşi. Apariţia fermelor le arăta că se apropiau de Therinsford. Oraşul era mai mare decât Carvahall, dar fusese ridicat la întâmplare, cu casele înşirate fără nicio ordine.

— Ce amestecătură, observă Eragon.

Moara lui Dempton nu se zărea. „Pesemne că până acum Baldor şi Albriech s-au întors, cu Roran cu tot.” Oricum, Eragon nu-şi dorea să-l întâlnească pe vărul său.

— De urât e urât, n-ai ce zice, fu de acord şi Brom.

Între locul în care se aflau şi oraş curgea râul Anora, străbătut de un pod rezistent. Când se apropiară de el, un om slinos ieşi din spatele unui tufiş şi le tăie calea. Avea o cămaşă prea scurtă pentru el, iar burta murdară i se revărsa peste funia pe care o folosea pe post de cingătoare. Buzele îi erau crăpate, iar dinţii – ca nişte pietre de mormânt mâncate de vreme:

— Staţi pă loc! Ăsta-i podu’ meu şi tre’ să scoateţ’ banu’ ca să treceţ’!

— Cât? îl întrebă Brom, resemnat, scoţând o pungă cu bani, ceea ce-l făcu pe paznicul podului să se înveselească.

— Cinci coroane, zise el, zâmbind larg.

Auzind de acest preţ uriaş, lui Eragon îi sări ţandăra şi începu să protesteze vehement, până ce Brom îl opri, aruncându-i o privire furişă. Monedele trecură fără alte vorbe dintr-o mână într-alta. Omul le vârî într-o pungă care-i atârna la brâu.

— Vă mulţumesc din suflet, zise el în bătaie de joc şi se dădu la o parte din drum.

Pornind mai departe, Brom se împiedică şi se prinse de braţul paznicului, ca să nu cadă.

— Vezi pă unde calci! se răsti jegosul, îndepărtându-se.

— Îmi pare rău, zise Brom, apucând-o din nou spre pod împreună cu Eragon.

— De ce nu te-ai tocmit? Te-a jupuit de viu! exclamă Eragon, de îndată ce nu mai puteau fi auziţi. Cred că nici nu e podul lui. Puteam să trecem bine mersi pe lângă el.

— Probabil că da, fu de acord Brom.

— Şi-atunci de ce l-ai mai plătit?

— Pentru că nu te poţi ciondăni cu toţi proştii de pe lume. E mai simplu să le faci pe voie, apoi să-i păcăleşti când nu mai sunt atenţi.

Brom îşi deschise palma în care scânteia o grămăjoară de monede.

— I-ai tăiat punga! zise Eragon, nevenindu-i să creadă.

Brom băgă banii în buzunar, făcându-i cu ochiul:

— Şi am găsit mai mult decât mă aşteptam. Omul ăsta ar trebui să înveţe să nu-şi mai ţină toţi banii într-un singur loc.

Deodată, de pe celălalt mal, se înălţă un vaiet plin de jale.

— Cred că amicul tocmai a descoperit ce-a pierdut. Să-mi spui dacă vezi vreun paznic.

Zicând acestea, Brom îl apucă de umăr pe un băieţaş care fugea de colo-colo printre case şi-l întrebă:

— Ştii de unde putem cumpăra nişte cai?

Copilul îl privi serios, cu ochii mari, apoi arătă către un hambar aflat la marginea Therinsfordului.

— Mulţumesc, zise Brom, aruncându-i o monedă mică.

Uşile mari, duble, ale hambarului erau deschise, dând la

iveală două rânduri de staule. Peretele din fund era acoperit cu şei, hamuri şi alte instrumente. Tot în fund, în picioare, stătea un om cu braţe vânjoase care ţesăla un armăsar alb. Le făcu semn cu mâna să se apropie.

Ajuns lângă el, Brom spuse:

— Ce animal frumos!

— Da, aşa e. Îl cheamă Văpaia Zăpezii. Iar pe mine Haberth, zise omul, întinzându-le o mână aspră şi scuturându-le puternic mâinile lui Brom şi lui Eragon. Apoi făcu o pauză, politicos, aşteptând ca şi ei să-şi spună numele. Văzând că n-au de gând, îi întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Brom dădu din cap că da:

— Avem nevoie de doi cai, cu tot harnaşamentul necesar. Să fie rapizi şi rezistenţi; avem mult de călătorit.

O clipă, Haberth căzu pe gânduri:

— Nu am multe animale de felul ăsta, iar cei pe care-i am nu sunt ieftini deloc.

Armăsarul se mişcă nervos şi el îl linişti, mângâindu-l.

— Preţul nu contează. Îţi cumpăr ce ai mai bun, zise Brom.

Haberth dădu aprobator din cap şi, fără să vorbească, legă armăsarul de o iesle. Se duse la peretele din fund şi începu să adune şeile şi celelalte lucruri necesare, făcând două grămezi identice. Apoi se duse la unul din şirurile de staule şi aduse doi cai, unul murg şi celălalt bălţat. Murgul trăgea de funia cu care era legat.

— E puţin cam supărat, dar, dacă aveţi mâna sigură, n-o să vă facă probleme, zise Haberth, oferindu-i funia lui Brom.

Brom îi întinse calului mâna, să i-o miroasă; animalul acceptă să fie mângâiat pe gât.

— Îl luăm, zise Brom, apoi se uită la bălţat. Despre ăsta însă nu ştiu ce să zic.

— Are picioare destul de bune.

— Mmmm… pe Văpaia Zăpezii cât ceri?

Haberth îşi privi armăsarul cu afecţiune:

— N-aş prea vrea să-l vând. E cel mai bun cal pe care l-am avut vreodată – aş vrea să-l împerechez ca să am parte şi de urmaşii lui.

— Dar dacă te-ai hotărî să-l vinzi, cât m-ar costa, cu totul? îl întrebă Brom.

Eragon încercă să atingă murgul, cum făcuse Brom, dar calul se trase înapoi. Instinctiv, băiatul îşi întinse gândurile către el, ca să-l încurajeze, şi împietri de uimire când atinse mintea animalului. Legătura nu era limpede şi puternică, ca atunci când vorbea cu Saphira, dar putea oricum să comunice cu murgul, într-un mod sumar. Încercă să-l facă să înţeleagă că îi este prieten. Calul se linişti şi îl privi cu ochii săi căprui, umezi.

Haberth făcu totalul, socotind pe degete:

— Două sute de coroane, niciun ban mai puţin, zise el zâmbind, convins că nimeni n-ar putea plăti atât de mult.

Fără niciun cuvânt, Brom îşi deschise punga şi numără banii.

— Ajunge atât? îl întrebă el.

Se lăsă un lung moment de tăcere, în timp ce Haberth arunca priviri când spre Văpaia Zăpezii, când spre grămăjoara de monede. Suspină, apoi zise:

— Ţi-l dau, deşi nu prea mă lasă inima.

— O să mă port cu el ca şi cum ar fi urmaşul lui Gildintor, cel mai vestit armăsar din legendă, zise Brom.

— Mă bucură ce-mi spui, îi răspunse Haberth, plecându-şi uşor capul.

Îi ajută să pună şeile pe cai, apoi, când erau gata de plecare, le zise:

— Aşadar, rămas-bun! De dragul armăsarului meu, sper să nu aveţi parte de vreo nenorocire.

— Nu te teme, o să am grijă de el, promise Brom, îndepărtându-se. Poftim, zise el către Eragon, dându-i hăţurile calului, du-te la ieşirea din Therinsford şi aşteaptă-mă acolo!

— De ce? îl întrebă Eragon, dar Brom deja se pierduse în depărtare.

Bosumflat, băiatul ieşi din Therinsford cu cei doi cai şi se puse să aştepte la marginea drumului. Mai la sud, putea vedea silueta învăluită în ceaţă a piscului Utgard, care, ca un monolit uriaş, veghea ieşirea din vale. Vârful său străpungea norii, imposibil de văzut, ca o siluetă masivă deasupra piscurilor mai scunde care-l înconjurau. Contururile sale întunecate, rău prevestitoare, îl făcură pe Eragon să simtă mâncărimi pe pielea capului. Brom se întoarse în scurt timp şi-i făcu lui Eragon semn să-l urmeze. Continuară să meargă pe jos până ce Therinsford se pierdu printre copaci. Apoi Brom zise:

— E clar că au trecut pe aici cei doi Ra’zac. Se pare că s-au

oprit să-şi ia cai, la fel ca noi. Am reuşit să găsesc un om care i-a zărit. Mi i-a descris, tremurând tot, şi mi-a spus că au pornit-o în galop din Therinsford, ca nişte demoni care fugeau urmăriţi de un preot.

— Ce impresie puternică i-au făcut!

— Chiar aşa.

Eragon mângâie caii:

— Când eram în hambar, am atins fără să vreau mintea armăsarului. Nu ştiam că pot să fac aşa ceva.

Brom se încruntă:

— Nu-i ceva obişnuit ca unul aşa tânăr ca tine să aibă această putere. Cei mai mulţi Cavaleri aveau nevoie de ani întregi de antrenament ca să poată să intre în legătură cu vreo altă fiinţă, în afara propriului dragon.

Uitându-se spre Văpaia Zăpezii, chipul său deveni gânditor, apoi zise:

— Scoate tot ce ai în bagaje şi pune în coburi; leagă pachetul deasupra.

Eragon făcu întocmai, în timp ce Brom se urca în şa.

Băiatul îşi privi gânditor armăsarul; era cu mult mai mic decât Saphira, atât de mic, încât, într-un moment de absurditate, se întrebă dacă-l putea duce. Oftând, se caţără neîndemânatic în şa. Nu călărise până atunci decât fără şa şi pe distanţe scurte.

— Crezi că o să mă rănesc la picioare, la fel ca atunci când am călărit pe Saphira? întrebă el.

— Cum te simţi acum?

— Destul de bine, dar am impresia că, dacă merg mult timp călare, rănile mi se vor redeschide.

— O s-o luăm încet, îi promise Brom.

Îi dădu câteva sfaturi despre cum să călărească mai uşor, apoi o porniră, nu foarte repede. În scurt timp, peisajul începu să se schimbe, câmpurile cultivate lăsând locul ţinutului sălbatic. De-a lungul drumului, se înşirau mărăcini şi buruieni încâlcite, precum şi tufişuri înalte de trandafiri, în care li se agăţau hainele. Din pământ se înălţau stânci masive, ca nişte martori sumbri ai prezenţei lor prin acele locuri. În aer plutea o senzaţie de duşmănie, o ură împotriva nepoftiţilor.

Deasupra lor, devenind din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropiau, se vedea piscul Utgard, cu pantele sale pline de crăpături şi străbătute în lung şi în lat de canioane înzăpezite.

Stânca neagră a muntelui absorbea lumina ca un burete şi umbrea totul împrejurul ei. Între Utgard şi munţii care formau latura de răsărit a văii Palancar se afla un pas foarte adânc – singura cale accesibilă de ieşire din vale. Drumul mergea drept într-acolo.

Copitele cailor începură să răsune din cauza pietrişului, iar drumul se îngustă, ajungând o biată cărăruie, pe măsură ce înconjura piscul Utgard. Eragon aruncă o privire către muntele care se înălţa ameninţător deasupra lor şi se minună văzând un turn zvelt cocoţat în vârful acestuia. Acoperişul său, mâncat de vreme, stătea să cadă, dar turnul continua să vegheze valea ca un străjer.

— Ce-i acolo? îl întrebă Eragon, arătând cu degetul.

Brom nu-şi ridică ochii, ci răspunse cu un glas trist şi amar:

— Un avanpost al Cavalerilor – se află acolo de când s-a înfiinţat ordinul lor. Aici s-a refugiat Vrael şi tot aici, prin trădare, l-a găsit şi l-a învins Galbatorix. Întregul ţinut a fost murdărit de prăbuşirea lui Vrael. Fortăreaţa se numea *Edoc'sil*[6], „Cea de necucerit", căci pantele muntelui sunt atât de abrupte, încât nimeni nu poate ajunge în vârf decât în zbor. După moartea lui Vrael, oamenii de rând i-au zis Utgard, dar mai are şi un alt nume – *Ristvak'baen*[7], „Locul de Jale". Aşa îi spuneau Cavalerii, chiar înainte de a fi ucişi de rege.

Eragon privi în jur plin de respect. Aici se afla o rămăşiţă vizibilă a gloriei Cavalerilor, deşi murdărită de hărţuiala neîncetată a timpului. Atunci îşi dădu seama cât de străveche era vremea Cavalerilor şi că el era moştenitorul unei tradiţii eroice care se întindea până în antichitate.

Călătoriră încă multe ore, înconjurând Utgardul, care forma un perete solid în dreapta lor, atunci când intrară în pasul care despărţea lanţul muntos. Eragon se înălţă în scări, nerăbdător să vadă ce era dincolo de valea Palancar, dar distanţa era încă prea mare. O vreme, merseră prin pasul abrupt care şerpuia peste dealuri şi văioage, urmând cursul râului Anora. Apoi, când soarele cobora undeva în spatele lor, ajunseră în vârful unei culmi, de unde puteau vedea pe deasupra copacilor.

Lui Eragon i se tăie răsuflarea. Munţii erau de ambele părţi, dar dedesubtul lor se întindea o câmpie vastă, care, în

[6] Cea de necucerit

[7] Locul de Jale (Capitala Imperiului)

depărtare, atingea orizontul şi se topea în văzduh. Era de un maroniu mat – culoarea ierbii uscate. Deasupra lor treceau nori lungi, pufoşi, bătuţi de vânturi puternice.

Acum pricepea de ce Brom insistase să cumpere cai. Pe jos, le-ar fi luat săptămâni sau chiar luni să străbată întreaga distanţă. Undeva, deasupra, o vedeau pe Saphira dând târcoale – atât de sus, încât putea fi luată drept o pasăre.

— O să coborâm panta mâine, îi zise Brom. O să ne ia aproape toată ziua, aşa că mai bine ne-am opri chiar acum.

— Cât de întinsă e câmpia? îl întrebă Eragon, încă plin de uimire.

— Depinde în ce direcţie mergi; poate să-ţi ia două-trei zile să o străbaţi sau chiar două săptămâni. E pustie, aproape ca deşertul Hadarac, de la răsărit, dacă nu pui la socoteală triburile nomade care bântuie prin părţile astea; aşa că nu o să dăm peste multe aşezări. Totuşi, mai la sud, câmpia nu-i aşa de aridă şi e mai populată.

Ieşiră de pe cărare şi descălecară pe malul Anorei. În timp ce scoteau şeile de pe cai, Brom arătă spre murgul lui Eragon şi zise:

— Ar trebui să-i dai un nume.

Eragon se gândi în timp ce-şi priponea calul:

— Am găsit ceva. Nu sună aşa de nobil ca Văpaia Zăpezii, dar merge.

Îşi puse o mână pe spatele murgului şi zise:

— Îţi dau numele Cadoc. Aşa-l chema pe bunicul meu, aşa că arată-te demn!

Brom dădu din cap aprobator, dar Eragon se simţi cam ridicol.

După ce Saphira ateriză lângă ei, el o întrebă: „Cum arată câmpia?”

„Monotonă. Peste tot numai iepuri şi buruieni.”

După ce mâncară, Brom se ridică în picioare şi strigă scurt:

— Prinde!

Eragon de-abia avu timp să-şi ridice braţul şi să prindă bucata de lemn care era cât pe ce să-l lovească în cap. Văzând că era o altă sabie rudimentară, începu să geamă.

— Iarăşi?! se plânse el.

Brom se mulţumi să zâmbească, făcându-i semn să se ridice. Eragon se supuse, fără tragere de inimă. Începură să-şi dea târcoale, rotindu-şi beţele, iar băiatul se alese cu o lovitură

peste braţ.

Antrenamentul dură mai puţin decât înainte, dar destul de mult pentru ca Eragon să adune o nouă colecţie de vânătăi. Odată terminată lupta, el aruncă nemulţumit băţul şi se îndepărtă de foc, pentru a-şi îngriji rănile.

Tunetul bubuie şi fulgerul spintecă tot cerul

A doua zi dimineaţă, Eragon se strădui să-şi alunge din minte tot ce i se întâmplase în ultimele zile; amintirile erau prea dureroase, în schimb, îşi concentră forţele încercând să decidă cum să-i găsească pe cei doi Ra'zac şi să-i omoare. „O să-mi folosesc arcul", se hotărî el, imaginându-şi cum ar arăta cele două siluete învăluite în mantii, străpunse de săgeţi.

Îi era greu chiar şi să se ridice în picioare. La fiecare mişcare, îşi simţea muşchii amorţiţi, iar un deget i se umflase şi era infectat. Când fură gata de drum, se urcă în şaua lui Cadoc şi zise tăios:

— Dacă o ţinem tot aşa, o să mă rupi în bucăţi.

— Nu te-aş chinui atâta dacă aş crede că nu eşti suficient de puternic.

— Nu m-ar deranja să ai o părere mai proastă despre mine, cel puţin de data asta, bombăni Eragon.

La apropierea Saphirei, Cadoc începu să se foiască nervos. Ea îl privi aproape dezgustată, apoi zise: „Pe câmpie nu e niciun loc ascuns, aşa că n-are cine să mă vadă. De-acum, am să zbor chiar pe deasupra voastră".

Ea se înălţă în văzduh, iar cei doi începură să coboare panta abruptă. De multe ori cărarea aproape dispărea, ceea ce-i obliga să-şi caute singuri drumul; uneori, erau siliţi să descalece şi să-şi ducă de dârlogi caii, ţinându-se de copaci ca să nu alunece. Pe jos, erau o sumedenie de pietre care stăteau să se prăvălească, aşa că trebuia să aibă grijă unde puneau piciorul. Tot efortul îi făcu să uite de frig erau încinşi şi nervoşi.

Pe la prânz, ajunseră la poale şi se opriră să se odihnească. Râul Anora făcea o curbă spre stânga şi continua să curgă spre nord. Un vânt aspru, care-i biciuia fără milă, bântuia peste câmpie. Pământul era arid, iar ochii li se umplură de praf.

Totul era plat, ceea ce-l scotea din sărite pe Eragon; nu se

zărea niciun deluşor, nicio movilă. Băiatul îşi trăise întreaga viaţă printre munţi şi dealuri; fără ele se simţea expus şi vulnerabil, ca un şoarece sub privirile ascuţite ale vulturului.

La intrarea în câmpie, cărarea se împărţea în trei: unul dintre braţe se întorcea spre nord, către Ceunon, unul dintre oraşele mari de la nord; cel de-al doilea străbătea câmpia drept înainte, iar ultimul mergea spre sud. Le examinară pe toate, căutând urmele lăsate de cei doi Ra'zac, pe care le găsiră până la urmă, întinzându-se drept spre inima câmpiei.

— Pare-se că merg spre Yazuac, zise Brom uimit.

— Unde?

— Spre răsărit, cale de patru zile, dacă totul merge bine. E un orăşel pe malul râului Ninor.

Arătă spre Anora, care se îndepărta de ei, curgând către nord.

— Asta e singura noastră sursă de apă, aşa că ar trebui să umplem burdufurile, înainte să o pornim prin câmpie. De-aici până la Yazuac nu mai sunt nici bălţi, nici pâraie.

Eragon se simţea deja însufleţit de bucuria urmăririi. În câteva zile, poate mai puţin de-o săptămână, o să-şi folosească săgeţile pentru a răzbuna moartea lui Garrow. Dar apoi… Refuză să se gândească la ce s-ar mai putea întâmpla după.

Îşi umplură burdufurile, adăpară caii şi băură şi ei pe săturate din apa râului. Saphira veni şi ea şi luă câteva înghiţituri bune. Simţindu-se plini de puteri, se întoarseră spre răsărit şi porniră să străbată câmpia.

Eragon ajunsese la concluzia că primul lucru care-l va face să înnebunească era vântul. Toate neplăcerile – buzele uscate, limba umflată, ochii iritaţi – de-aici proveneau. Rafalele îi urmăriră toată ziua, neîncetat, iar seara vântul nu doar că nu se domoli, ci deveni mai puternic.

Nu exista niciun adăpost, aşa că fură siliţi să-şi facă tabăra în loc deschis. Eragon găsi nişte tufişuri sălbatice, un soi de plante mici şi dure care se înmulţeau în condiţii vitrege, şi smulse câteva pentru foc. Făcu o grămăjoară şi încercă să le aprindă, dar tulpinile nu făceau decât să fumege, răspândind un miros înţepător. Enervat, îi aruncă amnarul lui Brom:

— Nu pot să le dau foc, mai ales cu vântul ăsta blestemat. Vezi dacă te descurci tu, că altfel o să luăm o cină rece.

Brom îngenunche lângă grămada de vreascuri, privind-o

gânditor. Aranjă la loc câteva crenguţe, apoi scăpără amnarul, trimiţând o cascadă de scântei; ieşi ceva fum, dar nimic mai mult. Brom se încruntă şi mai încercă o dată, dar nu avu mai mult noroc decât avusese Eragon.

— *Brisingr!*[8] blestemă el nervos, scăpărând din nou cremenea.

Dintr-o dată, focul se aprinse; bătrânul se dădu la o parte, cu o expresie de mulţumire pe chip.

— Poftim! Probabil că deja ardea mocnit pe dinăuntru.

Aşteptând să fie gata mâncarea, se antrenară din nou cu săbii din lemn. Pe amândoi îi chinuia oboseala, aşa că lupta nu dură prea mult. După masă, se întinseră şi adormiră lângă Saphira, recunoscători pentru adăpostul oferit.

De dimineaţă, îi întâmpină acelaşi vânt rece care bătea peste oribila câmpie. În timpul nopţii, buzele lui Eragon crăpaseră; de fiecare dată când vorbea sau zâmbea, i se umpleau de picături de sânge. Încercă să-şi treacă limba peste ele, umezindu-le, dar îşi făcu mai rău. La fel suferea şi Brom. Înainte să încalece, îşi adăpară caii pe săturate din provizia de apă. Întreaga zi nu făcură altceva decât să meargă fără oprire.

A treia zi, Eragon se trezi odihnit; se oprise şi vântul, aşa că se simţi plin de bună dispoziţie. Totuşi, vederea cerului de deasupra lui, plin de nori negri de furtună, îl descumpăni un pic.

Brom privi norii şi se strâmbă:

— În mod normal, n-aş îndrăzni să merg mai departe printr-o furtună ca asta, dar, orice-am face, tot o să ne prindă, aşa că mai bine mai străbatem ceva cale până începe.

Când ajunseră la hotarul furtunii, era încă linişte. Intrând în umbra ei, Eragon privi în sus. Norul avea o formă ciudată, ca o catedrală naturală cu bolta imensă, arcuită. Cu puţină imaginaţie putea vedea pilaştri, ferestre, cupole înalte şi chipuri hidoase de gargui. Era frumos şi sălbatic.

Când Eragon îşi coborî privirea, văzu un val uriaş de aer care înainta repede către ei, culcând iarba la pământ. Îi luă câteva clipe să-şi dea seama că era vorba de o pală uriaşă de vânt. Brom o văzuse şi el, aşa că se opriră cu umerii aplecaţi, pregătindu-se de furtună.

Vijelia aproape ajunsese la ei, când prin mintea lui Eragon

[8] Numele focului

trecu un gând îngrozitor; el se răsuci în şa, ţipând şi cu glas tare, şi cu gândurile: „Saphira! Coboară!” Brom păli. O zăriră deasupra lor, lăsându-se în grabă la pământ. „N-o să ajungă la timp!”

Saphira se întoarse pe direcţia din care veniseră şi ei, încercând să câştige timp. Ei o priveau, când dezlănţuirea furtunii îi lovi ca un ciocan. Eragon gâfâi, trăgând aer în piept, şi se agăţă de şa; un muget înnebunitor îi umplea auzul. Cadoc se clătină şi-şi înfipse copitele în pământ, în timp ce vântul îi învolbura coama. Hainele le fâlfâiau ca şi cum degete nevăzute le smuceau încoace şi încolo, iar văzduhul se întunecase din cauza norilor umflaţi de praf.

Eragon îşi miji ochii, încercând să o zărească pe Saphira. O văzu lăsându-se greu la pământ, apoi ghemuindu-se şi înfigându-şi ghearele în sol. Vântul o prinse chiar când începea să-şi strângă aripile. O lovi în plin şi o sili să şi le desfacă, ridicând-o în aer. Rămase o clipă suspendată, imobilizată de puterea furtunii, apoi se prăbuşi din nou pe spate.

Cu o sforţare sălbatică, Eragon îl întoarse pe Cadoc şi porni în galop pe cărare, îmboldind calul cu călcâiele şi cu mintea. „Saphira, strigă el, încearcă să rămâi la pământ! Vin!” Simţi cum ea îi răspunde, îngrijorată. Când să o ajungă, Cadoc se împiedică, dar Eragon sări jos şi fugi către ea.

Arcul i se izbi de ceafă. O rafală puternică îl dezechilibra şi îl făcu să se prăbuşească înainte, căzând peste pieptul ei. Alunecă, apoi se ridică gemând şi străduindu-se să ignore tăieturile care-i brăzdau adânc pielea.

Saphira era la câţiva metri, dar fâlfâirea aripilor ei îl împiedica să se apropie. Ea se străduia să şi le strângă, în mijlocul puternicei vijelii. Eragon se repezi către aripa ei dreaptă, căutând să o tragă în jos, dar vântul o smulse pe Saphira de la pământ, făcând-o să se rostogolească prin aer pe deasupra lui. Ţepii de pe spatele ei îi trecură la câţiva centimetri de creştet. Saphira îşi înfipse din nou ghearele în pământ, încercând să rămână jos.

Aripile începură din nou să i se desfacă, dar, înainte să o răstoarne, Eragon se aruncă asupra celei din stânga. Aripa se plie din încheieturi şi Saphira şi-o strânse bine pe lângă corp. Eragon sări peste ea şi se prăvăli lângă cealaltă aripă, care se desfăcu dintr-o dată, culcându-l la pământ. El se rostogoli,

atenuând căderea, apoi sări în picioare şi apucă din nou aripa. Saphira începu să o strângă, iar el împinse cu toată forţa. Vântul se mai luptă cu ei câteva clipe, dar cu o ultimă sforţare reuşiră să-l învingă.

Eragon se sprijini gâfâind de Saphira. „Ai păţit ceva?” o întrebă, simţind cum tremură.

După câteva clipe, ea răspunse. „Cred… cred că nu.” Părea zguduită. „Nu mi-am rupt nimic. N-aveam ce să fac; vântul nu-mi dădea drumul. Eram neajutorată”, mai zise ea, se înfioră apoi şi tăcu.

Eragon o privi îngrijorat. „Nu-ţi face probleme, acum eşti în siguranţă.” îl zări pe Cadoc undeva, mai la distanţă, stând cu spatele în direcţia din care bătea vântul. În gând, băiatul îi transmise să se întoarcă la Brom, apoi se urcă pe spinarea Saphirei. Ea o porni cu paşi mici pe drum, luptându-se cu vijelia, în timp ce el se ghemuise pe spatele ei, ţinându-şi capul jos.

Ajunseră la Brom, care strigă, încercând să acopere zgomotul furtunii:

— E rănită?

Eragon dădu din cap că nu, apoi coborî. Cadoc veni lângă el, nechezând încet. Mângâind botul alungit al calului, îl văzu pe Brom care îi arăta o perdea întunecată de ploaie, care venea către ei în valuri cenuşii, tremurătoare.

— După asta ce-o mai veni? îi strigă Eragon, adunându-şi hainele pe lângă corp. Când potopul îi ajunse, el se înfioră – picăturile de ploaie erau reci ca gheaţa; în scurtă vreme, cu toţii tremurau, uzi până la piele.

Fulgerele brăzdau cerul, aprinzându-se şi stingându-se imediat. Scăpărări albastre, prelungi se întindeau peste orizont, urmate de tunete care făceau să le tremure pământul sub picioare. Era frumos, dar şi periculos. Ici şi colo, trăsnetele aprinseră iarba uscată, dar ploaia stinse de îndată flăcările.

Dezlănţuirea furtunii nu se potoli prea repede, dar după ceva timp se mută în altă parte. Cerul se limpezi din nou, iar soarele care apunea începu să strălucească puternic. Razele de lumină colorau norii în tonuri aprinse şi totul în jur căpătă un contrast puternic: pe o latură – inundat de lumină, pe alta – scufundat în umbră. Lucrurile dădeau o impresie ciudată de forţă; firele de iarbă păreau solide ca stâlpii de marmură. Fiecare detaliu banal se umpluse de o frumuseţe nepământească. Eragon avea

impresia că se află într-o pictură.

Pământul reîntinerit mirosea a proaspăt, limpezindu-le gândurile şi umplându-i de bună dispoziţie. Saphira se întinse, desţepenindu-şi gâtul, şi începu să ragă fericită. Caii se dădură înapoi, ferindu-se, dar Eragon şi Brom zâmbiră, văzându-i bucuria.

Înainte de lăsarea întunericului se opriră să înnopteze într-o scobitură nu prea adâncă. Se duseră direct la culcare, căci erau prea obosiţi să se mai antreneze.

Descoperirea de la Yazuac

Cu toate că furtuna îi ajutase să-şi umple din nou o parte din burdufuri, în dimineaţa următoare rămaseră fără apă.

— Sper că mergem în direcţia bună, îi zise Eragon, mototolind un burduf golit, pentru că, dacă nu ajungem azi la Yazuac, am încurcat-o.

Brom nu părea îngrijorat:

— Am mai călătorit prin părţile astea şi înainte. Până apune soarele, o să putem vedea orăşelul.

Eragon râse neîncrezător:

— Probabil că vezi ceva ce eu nu pot să văd. Cum poţi să fii aşa sigur, când totul împrejur arată exact la fel până-n depărtare?

— Pentru că nu mă iau după ce e pe pământ, ci după stele şi soare, iar cu ele n-o să ne rătăcim. Hai să mergem! E o prostie să chemi nenorocirea acolo unde nu-şi are locul. O să ajungem în Yazuac.

Cuvintele sale se adeveriră. Saphira zări prima orăşelul, dar ceilalţi nu-l putură observa decât mult mai târziu, ca un ghemotoc întunecat deasupra orizontului. Era încă foarte departe şi se putea vedea numai pentru că întreaga câmpie era întinsă. Când se apropiară, observară o linie şerpuitoare care îl înconjura pe ambele părţi şi se pierdea în depărtare.

— Râul Ninor, zise Brom, arătând spre ea.

Eragon strânse frâiele, făcându-l pe Cadoc să se oprească:

— Dacă mai stă mult timp cu noi, Saphira va fi observată. Crezi că ar trebui să-şi găsească un ascunziş cât stăm noi în Yazuac?

Brom îşi scărpină bărbia şi privi către oraş:

— Vezi cotul pe care îl face râul? Trimite-o să aştepte acolo! E destul de departe de Yazuac, încât nimeni n-ar trebui să dea peste ea, dar şi suficient de aproape ca să n-o pierdem. Noi o să intrăm în oraş, o să facem rost de ce avem nevoie şi-apoi ne întâlnim cu ea.

„Asta nu-mi place”, zise Saphira, după ce Eragon îi explică planul. „Mă supără faptul că trebuie să mă ascund mereu ca o ucigaşă.”

„Doar ştii ce s-ar întâmplă dacă ţi-ai dezvălui existenţa.” Ea mârâi, dar cedă şi porni în zbor, aproape de pământ.

Gândindu-se că în curând se vor bucura de mâncare şi băutură, cei doi îşi continuară drumul în ritm alert. Apropiindu-se de primele case micuţe, zăriră fumul care se înălţa din mai multe coşuri, dar niciun om pe străzi. Orăşelul era învăluit într-o tăcere nefirească. Înţelegându-se fără cuvinte, se opriră în faţa primei case. Eragon zise brusc:

— Nu latră niciun câine.

— Nu.

— Totuşi, asta nu înseamnă nimic.

— … Nu.

Eragon făcu o pauză:

— Până acum trebuia să ne vadă cineva.

— Da.

— Atunci, de ce n-a ieşit nimeni?

Brom privi în soare, mijindu-şi ochii:

— Poate că le e frică.

— Poate, zise Eragon, apoi rămase câteva clipe tăcut. Dar dacă-i o capcană? Poate că cei doi Ra’zac ne aşteaptă.

— Avem nevoie de provizii şi de apă.

— Putem lua apă din râu.

— Dar provizii de unde?

— Asta aşa e.

Eragon privi în jur:

— Aşadar, intrăm?

Brom strânse hăţurile:

— Da, dar nu ca nişte fraieri. Asta e principala intrare în Yazuac. Dacă e vreo ambuscadă, aici va fi. Nimeni nu se va aştepta să ne vadă venind dintr-o altă direcţie.

— Atunci să ocolim? îl întrebă Eragon.

Brom făcu semn că da şi-şi scoase sabia, punând-o pe şa, fără teacă. Eragon îşi încordă arcul şi scoase şi el o săgeată.

Ocoliră oraşul în trap uşor şi intrară grijulii. Străzile erau pustii, cu excepţia unei vulpi mici care, văzându-i, o luă la fugă. Casele erau întunecate şi ameninţătoare, cu ferestrele ferecate de obloane. Multe uşi atârnau cu balamalele sparte. Caii îşi roteau capetele speriaţi. Eragon simţi o mâncărime în palmă, dar se abţinu să se scarpine. Când ajunseră în centrul oraşului, mâna i se încordă pe arc şi păli.

— O, zei din ceruri! şopti el.

În faţa lor, se înălţa un munte de cadavre, ţepene şi schimonosite. Şi hainele, şi pământul umed dimprejur erau îmbibate de sânge. Bărbaţi măcelăriţi zăceau deasupra femeilor pe care încercaseră să le apere, mamele aveau mâinile încă încleştate pe trupurile copiilor, iar îndrăgostiţii care încercaseră să se acopere unul pe altul se odihneau acum în recea îmbrăţişare a morţii. Peste tot se vedeau capetele săgeţilor negre care li se înfipseseră în trup. Nimeni nu fusese cruţat: nici tineri, nici bătrâni. Dar lucrul cel mai oribil era suliţa cu ghimpi care se înălţa din vârful grămezii, în care fusese înfipt trupul unui prunc.

Ochii lui Eragon se umplură de lacrimi; încercă să privească în altă parte, dar chipurile moarte îi atrăgeau încontinuu atenţia. Se uita la ochii lor rămaşi deschişi şi se întreba cum de viaţa putuse să-i părăsească atât de uşor. „Ce mai înseamnă viaţa noastră, dacă se poate sfârşi aşa?” Un val de disperare îl doborî.

Din cer coborî un corb, ca o umbră neagră, şi se opri în vârful suliţei. Îşi lăsă capul pe o parte şi privi cu lăcomie cadavrul pruncului.

— Ah, nu, nici să nu te gândeşti! ţipă Eragon, trăgând coarda arcului şi dând drumul săgeţii cu un zbârnâit. Corbul se prăbuşi pe spate într-un nor de fulgi, cu săgeata ieşindu-i din piept. Eragon puse o altă săgeată în arc, dar deodată fu cuprins de greaţă şi vomită, întorcându-se pe o parte.

Brom îl bătu uşor pe spate şi, după ce se terminase totul, îl întrebă cu blândeţe:

— Vrei să mă aştepţi la ieşirea din Yazuac?

— Nu… rămân, zise Eragon cu glasul tremurându-i, ştergându-se la gură. Evită să privească spectacolul îngrozitor din faţa ochilor. Cine ar fi putut să facă… încercă el să zică, dar

nu fu în stare să isprăvească fraza.

Brom îşi plecă fruntea:

— Cei care se bucură de durerea şi de suferinţa celorlalţi. Au multe chipuri şi se prefac în multe feluri, dar au un singur nume: ticăloşi. Noi nu-l putem înţelege, putem doar să ne milostivim de victimele lor şi să le cinstim.

Coborî din şa şi păşi în jur, cercetând cu atenţie pământul bătătorit.

— Cei doi Ra'zac au trecut pe aici, zise el, dar n-au făcut-o ei. Asta-i treabă de urgal; suliţa e de-a lor. Pe-aici a trecut o întreagă companie, poate chiar în jur de o sută. E ciudat; după ştiinţa mea, numai de câteva ori s-a întâmplat să se adune atât...

Îngenunche şi cercetă foarte încordat o urmă, apoi, blestemând, veni în fugă către Văpaia Zăpezii şi sări în şa.

— Fugi, şuieră el scurt, îmboldind calul cu călcâiele. Mai sunt încă urgali pe aici!

Eragon îşi înfipse şi el călcâiele în coastele lui Cadoc.

Calul făcu un salt înainte şi o porni în goană după Văpaia Zăpezii. Se năpustiră pe lângă case şi aproape că ieşiseră din Yazuac, când palma lui Eragon începu din nou să-l mănânce. Văzu o mişcare furişă undeva la dreapta lui, apoi un pumn uriaş îl dădu jos din şa. Se repezi îndărăt spre Cadoc, dar se izbi de un zid, reuşind numai din instinct să nu-şi scape arcul din mână. Gâfâind ameţit, se ridică cu greu în picioare, ţinându-se de şold.

Deasupra lui se afla un urgal, cu un rânjet grosolan pe chip. Monstrul era înalt, masiv, mai lat în umeri decât o uşă, cu pielea cenuşie şi ochişori galbeni ca de porc. Avea braţele musculoase, la fel ca pieptul acoperit de o platoşă prea mică pentru el. Un coif de fier se sprijinea pe cele două coarne de berbec răsucite pe care le avea la tâmple, iar de un braţ avea legat un scut rotund. În mâna-i puternică ţinea o sabie scurtă, foarte ascuţită.

În spatele lui, Eragon îl zări pe Brom, care strângea frâiele încercând să se întoarcă, oprit la rândul lui de apariţia unui al doilea urgal, de data aceasta cu o secure de luptă în mână.

— Fugi, prostule! îi strigă Brom lui Eragon, încercând să-şi spintece duşmanul.

Urgalul care îl atacase pe băiat scoase un răget şi lovi puternic cu sabia. Eragon sări înapoi, ţipând speriat, iar lama îi vâjâi pe lângă obraz. Se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă spre

centrul oraşului, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Urgalul îl urmărea, tropăind cu încălţările sale mari. Eragon strigă disperat după Saphira, apoi se sili să fugă şi mai repede, dar urgalul câştiga teren, în ciuda eforturilor sale; colţii lui imenşi erau întredeschişi, într-un soi de muget tăcut. Când aproape îl ajunsese, Eragon puse o săgeată în arc, se întoarse, ţinti şi dădu drumul săgeţii. Urgalul îşi ridică braţul şi opri săgeata tremurătoare cu ajutorul scutului. Monstrul se izbi de Eragon înainte ca acesta să fi reuşit să mai tragă o dată, şi căzură amândoi grămadă la pământ.

Eragon ţâşni în picioare şi se năpusti înapoi către Brom, care schimba lovituri furioase cu duşmanul său, fiind încă în şa. „Oare unde sunt restul de urgali?" se întreba Eragon, îngrozit. „Să fie ăştia singurii rămaşi în Yazuac?" Se auzi zgomotul puternic al unei izbituri, iar Văpaia Zăpezii se ridică pe picioarele din spate, nechezând. Brom se ghemui în şa, cu sângele curgându-i din braţ. Urgalul de lângă el urlă victorios şi-şi ridică securea, căutând să-i dea ultima lovitură.

Eragon scoase un strigăt asurzitor şi se repezi către urgal, cu capul înainte. Monstrul se opri uimit, apoi se întoarse către el cu dispreţ, rotindu-şi securea prin aer. Eragon se lăsă în jos, evitând lovitura, şi îşi înfipse unghiile în şoldul urgalului, lăsând urme însângerate. Chipul monstrului se schimonosi de mânie; el încercă din nou să lovească, dar rată ţinta, căci Eragon se aruncase pe o parte şi o luase la fugă pe alee.

Băiatul se concentră, încercând să-i îndepărteze de Brom pe cei doi urgali. Se strecură într-un spaţiu îngust dintre două case, dar se opri, văzând că era o fundătură. Încercă să plece, dar urgalii blocaseră deja intrarea şi înaintau către el, blestemându-l cu glasurile lor răguşite. Eragon privi în toate părţile, căutând o cale de scăpare, dar nu exista niciuna.

Se întoarse cu faţa spre urgali, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de imagini: oamenii ucişi, îngrămădiţi în jurul suliţei, şi pruncul nevinovat care, de-acum, nu va mai putea să devină adult. Gândindu-se la soarta lor, simţi în tot corpul o putere imensă, arzătoare, mai mult chiar decât dorinţa de a face dreptate; întreaga lui fiinţă se revolta împotriva morţii, a faptului că nu va mai fi. Puterea crescu în el din ce în ce mai mult, până ce simţi că e gata să plesnească.

Îşi îndreptă spatele, fără să mai simtă vreo urmă de teamă, şi-

şi ridică arcul dintr-o mişcare. Urgalii râseră şi-şi ridicară scuturile. Eragon privi atent, aşa cum mai făcuse de sute de ori, şi îndreptă capătul săgeţii drept spre ţintă. Energia pe care o simţea în el ardea la un nivel insuportabil; dacă nu o elibera, l-ar fi mistuit. Pe negândite, îi veni pe buze un cuvânt, şi trase strigând:

— *Brisingr!*

Săgeata şuieră prin aer, înconjurată de o scânteiere albastră. Îl lovi în frunte pe primul urgal, iar în aer răsună zgomotul unei explozii. O undă albastră de şoc se răspândi din capul monstrului, ucigându-l pe loc şi pe al doilea. Ajunse şi la Eragon, înainte ca el să fi avut timpul să reacţioneze, dar trecu prin el fără să-i facă vreun rău şi se risipi în pereţii caselor.

Eragon rămase câteva clipe gâfâind, apoi îşi privi palma îngheţată. Semnul *gedwëy ignasia* strălucea ca metalul încins la alb, dar, chiar în timp ce-l privea, îşi reveni la normal. Îşi strânse pumnul, simţindu-se copleşit de un val de oboseală, ciudat de slab, ca şi cum n-ar fi mâncat de mai multe zile. Se sprijini de un zid, cu genunchii tremurând.

Dojeni

După ce-şi recăpătase, cât de cât, puterile, Eragon ieşi împleticindu-se din fundătură, ocolind trupurile celor doi monştri. Nu ajunsese prea departe, când Cadoc veni la trap lângă el.

— Bun, n-ai păţit nimic, mormăi Eragon.

Observă, fără să-i pese prea mult, că mâinile îi tremurau puternic şi că se mişca necontrolat, dar se simţea distant, ca şi cum tot ce vedea i se întâmpla altcuiva.

Îl găsi pe Văpaia Zăpezii cu nările mărite şi cu urechile lipite de cap, învârtindu-se pe lângă colţul unei case, gata să ţâşnească în galop. Brom zăcea încă în şa, nemişcat. Eragon linişti armăsarul cu ajutorul gândurilor şi, după ce animalul se potoli, se apropie de Brom.

Pe braţul drept al bătrânului se întindea o tăietură lungă, care sângera abundent, dar nu era nici adâncă, nici prea lată. Totuşi, Eragon îşi dădu seama că trebuia bandajată, înainte ca Brom să piardă prea mult sânge. Îl mângâie puţin pe Văpaia Zăpezii, apoi

îl dădu pe Brom jos din şa. Se dovedi că bătrânul era prea greu ca să-l poată duce, aşa că trupul său căzu grămadă la pământ. Eragon se simţi uimit de propria-i slăbiciune.

Deodată, un strigăt de furie îi umplu gândurile. Saphira veni în picaj din cer şi ateriză mânioasă în faţa lui, cu aripile pe jumătate deschise. Cu ochii arzând de furie, scuipa ca o pisică, bătând din coadă; când aceasta îi trecu peste cap, pe Eragon îl străbătu un fior de teamă. „Eşti rănit?" îl întrebă ea, cu glasul sugrumat de mânie.

— Nu, o linişti el, culcându-l pe Brom pe spate.

Ea mârâi şi zise tare: „Unde sunt cei care-au făcut asta? O să-i rup în bucăţi!"

Eragon arătă vag cu degetul înspre alee:

— Nu-i nevoie; sunt morţi deja.

„Tu i-ai omorât?" Saphira părea surprinsă.

El dădu din cap:

— Da, nici nu prea ştiu cum.

Din câteva cuvinte, îi povesti în linii mari ce se întâmplase, în timp ce scotocea în coburi, căutând cârpele în care fusese învelită Zar'roc. Saphira zise, pe un ton serios: „Ai crescut".

Eragon mârâi. Găsise o cârpă lungă, aşa că se apucă să-i ridice mâneca lui Brom, cu mare grijă. Din câteva mişcări pricepute, curăţă rana şi o legă strâns. „Mi-aş dori să fim tot în valea Palancar, îi zise Saphirei. Măcar acolo aş fi ştiut ce plante să strâng ca să-l vindec. Aici n-am habar ce l-ar putea ajuta." Luă sabia lui Brom de la pământ, o curăţă şi o puse la loc în teaca de la cingătoarea bătrânului.

„Mai bine plecăm, zise Saphira. Poate mai sunt ceva urgali care dau târcoale pe aici."

„Poţi să-l duci pe Brom în spate? Şaua o să-l susţină, iar tu poţi să-l aperi."

„Da, dar nu vreau să te las nici pe tine singur."

„Bine atunci, zboară pe lângă mine, dar hai să plecăm de aici!" Legă şaua pe spatele Saphirei, apoi îl apucă pe Brom şi încercă să-l ridice; nici de data asta puterile sale slăbite nu-l ajutară. „Saphira, ajută-mă"!

Ea îşi strecură capul pe lângă el, apucă în dinţi spatele veşmântului lui Brom, apoi, arcuindu-şi gâtul, îl ridică pe bătrân de la pământ, cum ar fi făcut o pisică cu puiul ei, şi-l urcă pe spinare. Eragon strecură picioarele lui Brom în scările de la şa şi

le legă. Auzindu-l pe bătrân că geme şi se foieşte, îşi ridică ochii către el.

Brom clipi nesigur, ducându-şi mâna la cap, apoi îl privi îngrijorat pe Eragon:

— A ajuns la timp Saphira?

Eragon dădu din cap că nu:

— O să-ţi spun mai târziu. Eşti rănit la braţ. Te-am bandajat cât de bine am putut, dar o să ai nevoie de un loc sigur de odihnă.

— Da, zise Brom, atingându-şi uşor braţul. Ştii cumva unde mi-e sabia? Aha, văd că ai găsit-o.

Eragon termină de legat curelele:

— Saphira o să te ducă şi o să vină pe sus pe urmele mele.

— Sigur vrei să călăresc eu pe spatele ei? îl întrebă Brom. Pot să-l iau pe Văpaia Zăpezii.

— Nu, cu braţul ăla nu poţi călări. Aşa, chiar dacă leşini, n-ai cum să cazi.

Brom acceptă, dând din cap:

— Mă simt onorat.

Îşi puse braţul sănătos pe după gâtul Saphirei, iar ea se înălţă rapid, sus de tot, pe cer. Eragon se dădu câţiva paşi înapoi, dezechilibrat din cauza curenţilor stârniţi de mişcarea aripilor, şi se întoarse la cai.

Îl legă pe Văpaia Zăpezii în spatele lui Cadoc, apoi părăsi oraşul, întorcându-se la drum şi apucând-o spre sud. Traversă o zonă stâncoasă, o coti spre stânga şi continuă să meargă pe lângă cursul râului Ninor. Pe marginea drumului se vedeau ferigi, porţiuni acoperite cu muşchi şi câteva tufişuri de mici dimensiuni. Sub copaci era o răcoare plăcută, dar Eragon nu se lăsă păcălit de atmosfera liniştitoare; încă nu se simţea în siguranţă. Se opri puţin ca să-şi umple burdufurile şi lăsă caii să se adape. Privind în jos, văzu şi urmele lăsate de cei doi Ra’zac. „Măcar mergem în direcţia cea bună.” Saphira se rotea prin văzduh, deasupra lui, păzindu-l atent.

Faptul că văzuse doar doi urgali îl neliniştea. Fusese nevoie de o întreagă hoardă ca să-i omoare pe toţi locuitorii şi să devasteze orăşelul, dar unde se afla aceasta acum? „Poate că noi i-am întâlnit numai pe cei care formau ariergarda sau fuseseră lăsaţi să-i atragă în capcană pe cei care s-ar fi putut lua după grupul principal.”

Se gândi din nou la modul în care îi omorâse pe urgali. O idee, o descoperire, îşi făcea loc, încet-încet, în mintea lui. El, Eragon – un băiat de fermieri din valea Palancar – făcuse o vrajă. „Magie!” Era singurul cuvânt potrivit pentru ceea ce se-ntâmplase. Părea imposibil, dar nu putea nega ceea ce văzuse cu ochii lui. „Nu ştiu cum, dar am ajuns un vrăjitor sau un magician!” Numai că nu ştia cum să folosească din nou această putere de-abia descoperită, nici cât de departe putea să meargă sau cât era de periculos. „Cum de am această putere? Oare era ceva obişnuit printre Cavaleri? Şi dacă Brom ştia de asta, de ce nu mi-a spus?” Clătină din cap, zăpăcit de uimire.

Schimbă câteva cuvinte cu Saphira, interesându-se de starea lui Brom şi împărtăşindu-i gândurile care-i treceau prin minte. Şi ea era la fel de nedumerită de ideea magiei. „Saphira, poţi să găseşti un loc în care să ne oprim? De-aici, de jos, nu pot vedea prea departe.” în timp ce ea căuta, Eragon îşi continuă drumul pe malul râului.

Chiar când începea să se întunece, îi simţi chemarea. „Vino!” Saphira îi transmise imaginea unui luminiş retras, undeva printre copacii de pe mal. Eragon întoarse caii în direcţia potrivită şi-i îmboldi la trap. Cu ajutorul Saphirei, găsi cu uşurinţă locul, dar acesta era atât de bine ascuns, încât nu credea că altcineva l-ar putea observa.

Când ajunse în luminiş văzu un foc mic, care ardea deja, fără să scoată fum. Lângă el stătea Brom, îngrijindu-şi braţul, pe care-l ţinea într-o poziţie nefirească. Saphira se aşezase alături, încordată. Ea îl privi lung pe Eragon şi-l întrebă: „Sigur nu eşti rănit?”

„Trupeşte nu… dar în rest, nu sunt chiar sigur.”

„Ar fi trebuit să ajung mai devreme.”

„Nu-ţi face griji! Astăzi am greşit cu toţii. Ar fi trebuit să mă ţin mai aproape de tine.” Simţi un val de recunoştinţă din partea ei, apoi se îndreptă către Brom:

— Cum te simţi?

Bătrânul îşi privi braţul:

— E o crestătură destul de mare şi mă doare groaznic, dar ar trebui să se vindece destul de repede. Îmi trebuie un alt bandaj; ăsta n-a ţinut cât mi-aş fi dorit.

Fierseră nişte apă, pentru a curăţa rana, apoi Brom îşi legă braţul cu o cârpă curată şi zise:

— Am nevoie de mâncare, şi tu arăţi la fel de flămând. Hai să luăm masa întâi şi vorbim după aceea!

După ce mâncară pe săturate şi se încălziră, Brom îşi aprinse pipa:

— Aşa, acum cred că-i momentul să-mi spui ce s-a mai întâmplat după ce mi-am pierdut cunoştinţa. Sunt tare curios.

Jocul flăcărilor i se oglindea pe chip, scoţându-i puternic în evidenţă sprâncenele.

Eragon îşi încleştă mâinile, nervos, şi-i spuse toată povestea fără înfloriturі. Brom ascultă în tăcere, cu o expresie de nepătruns, apoi, când Eragon tăcu, îşi lăsă privirea în pământ. O vreme îndelungată se mai auzi decât focul trosnind. În cele din urmă, Brom tresări şi zise:

— Ai mai folosit vreodată această putere?

— Nu. Ştii ceva despre ea?

— Puţin, zise Brom părând gânditor. Se pare că-ţi sunt dator pentru că mi-ai salvat viaţa. Sper ca într-o zi să-mi pot plăti această datorie. Poţi să fii mândru de tine; nu mulţi scapă nevătămaţi când omoară primul urgal din viaţa lor. Dar modul în care ai procedat a fost foarte periculos. Te-ai fi putut distruge şi pe tine, şi întregul oraş.

— Nu prea am avut de ales, zise Eragon, simţindu-se dojenit. Urgalii aproape că mă prinseseră. Dacă mai aşteptam puţin, mă făceau bucăţele.

Brom îşi încleştă dinţii pe pipă:

— Habar n-aveai ce făceai!

— Atunci spune-mi tu, îl provocă Eragon. Am căutat să înţeleg taina asta, dar nu găsesc nicio explicaţie. Ce s-a întâmplat? Cum de-am putut folosi magia? Nimeni nu mi-a explicat niciodată cum se face, nici nu m-a învăţat vreo vrajă.

Brom îl fulgeră cu privirea:

— Ăsta nu-i un lucru pe care e bine să-l înveţi – cu atât mai puţin să-l foloseşti!

— Bine, dar chiar l-am folosit acum şi poate că voi mai avea vreodată nevoie de el, într-o luptă. Dar, dacă nu mă ajuţi, n-am s-o mai pot face. Şi care-i problema? E vreo taină pe care nu trebuie s-o aflu până când nu ajung bătrân şi înţelept? Sau poate nici tu nu ştii nimic despre magie?

— Băiete, se răsti Brom, modul în care îmi ceri să-ţi răspund este de o îndrăzneală rar întâlnită. Dac-ai şti ce-mi ceri, n-ai mai

fi aşa dornic să afli. Nu mă provoca!

Se opri, apoi luă o atitudine mai binevoitoare:

— Ceea ce vrei să ştii este mai complicat decât poţi înţelege.

Eragon începu să protesteze vehement:

— Mă simt de parcă aş fi fost aruncat într-o lume cu legi ciudate, pe care nimeni nu vrea să mi le explice.

— Înţeleg asta, zise Brom, jucându-se cu un fir de iarbă. E târziu şi ar trebui să ne culcăm, dar, ca să nu mă mai baţi la cap, o să-ţi povestesc câte ceva chiar acum. Magia – căci despre ea este vorba – are şi ea legi, ca tot restul lumii. Dacă le încalci, pedeapsa cuvenită e moartea, fără greş. Ceea ce faci este determinat de propriile puteri, de cuvintele pe care le cunoşti şi de propria imaginaţie.

— Cum adică – de cuvinte? îl întrebă Eragon.

— Alte întrebări! îi strigă Brom. O clipă, am sperat că rămăseseşi fără. Dar asta e o întrebare bună. Când ai tras cu arcul în urgali, nu ai rostit nimic?

— Ba da, *brisingr.*

Focul pâlpâi, iar trupul lui Eragon fu străbătut de un fior. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, cuvântul îl făcea să se simtă incredibil de viu.

— M-am gândit eu. *Brisingr* este un cuvânt dintr-o limbă străveche, pe care o vorbeau cândva toate fiinţele vii. Cu timpul, ea a fost uitată, iar în Alagaësia nimeni n-a vorbit-o pentru vreo câteva epoci, până când elfii au readus-o cu ei, venind de peste mare, şi au instruit şi celelalte neamuri, care au folosit-o pentru a făuri şi a înfăptui lucruri mari. În această limbă există câte un nume pentru fiecare lucru, numai să poţi să-l afli.

— Şi ce-are asta de-a face cu magia? îl întrerupse Eragon.

— Totul! Este temeiul oricărei puteri. Această limbă descrie adevărata natură a lucrurilor, nu aspectele superficiale pe care le vede toată lumea. De exemplu, focul se numeşte *brisingr.* Acesta nu este doar *un* nume pentru foc, ci chiar *numele* focului. Dacă eşti destul de puternic, poţi folosi *brisingr* pentru a trimite focul acolo unde vrei. Şi asta s-a întâmplat şi azi.

Eragon rămase o clipă pe gânduri:

— Dar de ce focul era albastru? Şi cum de-a făcut exact ce voiam eu, dacă n-am spus decât atât – *foc?*

— Culoarea se schimbă de la om la om, depinde cine rosteşte cuvântul. Cât priveşte modul în care focul a făcut ceea ce doreai

de la el, asta ţine de antrenament. Cei mai mulţi începători trebuie să spună exact ce vor să se întâmple, dar, pe măsură ce acumulează experienţă, nu mai e nevoie de asta. Un adevărat maestru poate spune doar *apă* pentru a crea ceva cu totul diferit, cum ar fi o piatră preţioasă. Tu n-ai fi în stare să înţelegi cum a făcut-o, dar înseamnă că maestrul va fi găsit legătura dintre apă şi piatră, pe care o va fi folosit pentru a-şi concentra puterea asupra ei. Antrenamentul este o artă – mai mult decât oricare alt lucru. Ce-ai făcut tu a fost extrem de greu.

Saphira întrerupse firul gândurilor lui Eragon. „Şi Brom e magician! Numai aşa a reuşit să aprindă focul, acolo, pe câmpie. Nu numai că ştie câte ceva despre magie, ci o poate folosi el însuşi!”

„Ai dreptate!” Ochii lui Eragon se măriră din cauza uimirii.

„Pune-i întrebări despre această putere, dar ai grijă ce spui! Nu e înţelept să te joci cu cei care au asemenea daruri. Dacă e vrăjitor sau magician, cine ştie ce motive a avut să se stabilească în Carvahall!”

Eragon se gândi la asta şi zise cu prudenţă:

— Saphira şi cu mine tocmai ne-am dat seama de ceva. Şi tu poţi folosi magia, nu-i aşa? Aşa ai reuşit să aprinzi focul, în prima zi pe care am petrecut-o în câmpie.

Brom îşi lăsă capul într-o parte:

— Am o oarecare putere.

— Atunci de ce n-ai folosit-o ca să te lupţi cu urgalii? De fapt, îmi vin în minte mai multe momente în care ar fi fost de ajutor – puteai să ne aperi de furtună sau să ne fereşti ochii de praf.

După ce-şi umplu din nou pipa, Brom răspunse:

— Dintr-un motiv foarte simplu, la urma urmei. Nu sunt Cavaler şi asta înseamnă că tu eşti mai puternic decât mine, chiar în momentele tale de maximă slăbiciune. În plus, am cam trecut de tinereţe; nu mai am aşa multă putere ca altădată. De fiecare dată când recurg la magie, devine din ce în ce mai greu.

Eragon îşi lăsă ochii în jos, ruşinat:

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce, zise Brom schimbându-şi poziţia braţului. Tuturor li se întâmplă asta.

— Când ai învăţat să foloseşti magia?

— Lucrul ăsta am să-l păstrez pentru mine… Mulţumeşte-te să afli că eram într-un ţinut foarte îndepărtat şi că am avut un

profesor foarte bun. Măcar am cui să-i transmit mai departe lecţiile lui.

Brom îşi stinse pipa cu ajutorul unei pietricele:

— Ştiu că mai ai şi alte întrebări; îţi voi răspunde, dar va trebui să aştepţi până mâine dimineaţă.

Se aplecă spre Eragon, fulgerându-l din priviri:

— Până atunci, îţi spun un lucru, ca să nu cumva să te apuci să experimentezi: magia consumă la fel de multă energie, ca şi cum ţi-ai folosi braţele şi spatele. De-asta te-ai simţit aşa de obosit după ce i-ai omorât pe urgali. Şi de-asta m-am supărat. Ai trecut printr-o primejdie îngrozitoare. Dacă vraja ar fi consumat mai multă energie decât exista în trupul tău, te-ar fi ucis. Magia nu trebuie folosită decât pentru treburi pe care nu le poţi duce la îndeplinire în mod obişnuit.

— Şi de unde ştii dacă o vrajă nu-ţi va folosi cumva toată energia? îl întrebă Eragon, înspăimântat.

Brom îşi ridică braţele:

— De cele mai multe ori, nu ştii. De-asta vrăjitorii trebuie să-şi cunoască foarte bine limitele şi chiar şi atunci să fie grijulii. O dată ce te-ai angajat la un lucru şi ai dat drumul magiei, n-o poţi chema înapoi, chiar dacă te va ucide. Te previn: nu încerca nimic până când nu afli mai multe! Acum, gata; e destul pentru seara asta!

În timp ce-şi întindeau păturile, Saphira comentă mulţumită: „Devenim din ce în ce mai puternici, Eragon, şi tu, şi eu. În curând, nimeni nu ne va putea face faţă”.

„Aşa-i, dar pe ce cale să apucăm?”

„Pe cea pe care ne-o dorim”, zise ea, trufaşă, făcându-şi culcuş pentru noapte.

Ce simplă e magia!

— Ce părere ai? De ce urgalii ăia doi rămăseseră în Yazuac? îl întrebă Eragon, la câtva timp după ce porniseră la drum. Nu văd niciun motiv pentru care ei să fi rămas în urmă.

— Presupun că au părăsit grupul principal ca să prade oraşul. Dar lucrul ciudat este că, după ştiinţa mea, urgalii nu s-au adunat laolaltă decât de două sau trei ori în toată istoria lor. E îngrijorător să vezi că se întâmplă tocmai acum.

— Crezi că atacul a fost provocat de Ra’zac?

— Nu ştiu. Pentru noi, cel mai bun lucru de făcut este să ne îndepărtăm cât putem de repede de Yazuac. De altfel, tot pe-aici au luat-o şi cei pe care-i urmărim: spre sud.

Eragon încuviinţă:

— Totuşi, rămâne problema proviziilor. Mai e vreun oraş prin apropiere?

Brom clătină din cap:

— Nu, dar dacă o fi să trăim numai cu carne, Saphira poate să vâneze pentru noi. Prin pâlcul ăsta de copaci, deşi poate ţi se pare mic, se găsesc multe animale. Râul este singura sursă de apă pe o distanţă destul de mare, aşa că aici vin să se adape cam toate animalele din câmpie. N-o să murim de foame.

Eragon tăcu, mulţumit de răspunsul lui Brom. Păsări zgomotoase treceau repede pe lângă ei, în timp ce călăreau, iar râul curgea înainte liniştit. Locul era plin de forfotă, de viaţă şi de energie. Eragon întrebă:

— Cum de-a reuşit urgalul ăla să te rănească? Totul s-a întâmplat aşa de repede, că n-am putut să observ.

— Un adevărat ghinion, mormăi Brom. Văzând că eu îi pot ţine piept cu uşurinţă, l-a lovit pe Văpaia Zăpezii. Prostul de cal s-a ridicat pe picioarele din spate şi m-a dezechilibrat, destul pentru urgal ca să-mi facă tăietura asta.

Se scărpină pe bărbie şi adăugă:

— Presupun că tot te mai gândeşti la magie. Acum că ai descoperit-o, avem o problemă spinoasă. Nu multă lume ştie, dar toţi Cavalerii puteau folosi magia, deşi cu puteri diferite. Au ţinut secretă această capacitate, chiar când se aflau în culmea puterii, pentru că aşa aveau un mare avantaj faţă de duşmanii lor. Dacă s-ar fi ştiut, legăturile lor cu oamenii de rând ar fi fost mai grele. Mulţi cred că puterile magice ale regelui provin din faptul că el este magician sau vrăjitor. Dar nu-i aşa! Explicaţia e că şi el e Cavaler.

— Şi care-i diferenţa? Faptul că am folosit magia nu mă face magician?

— Câtuşi de puţin! Magicianul, la fel ca o Umbră, foloseşte spiritele pentru a realiza ceea ce doreşte. Puterile tale sunt cu totul diferite. Nici solomonar nu eşti, căci puterile acestora nu depind de ajutorul vreunui spirit sau dragon. Şi, în mod sigur, nu eşti vrăjitor; vrăjitorii îşi dobândesc puterea din diferite licori

magice sau vrăji. Şi-aşa ajungem de unde-am plecat. Problema pe care o reprezinţi tu. Tinerii Cavaleri, ca tine, erau supuşi unui regim de viaţă foarte strict, pentru a-şi întări trupurile, dar şi puterea minţii. Asta dura luni de zile, poate ani, până când Cavalerii erau consideraţi suficient de responsabili pentru a se apuca de magie. Până atunci, niciun ucenic nu afla ce potenţial are. Dacă vreunul descoperea magia din greşeală, era luat imediat şi educat separat de ceilalţi. Oricum, nu se întâmpla des ca să descopere cineva magia de unul singur, mai zise el, aplecându-şi capul către Eragon, dar, e adevărat, nici nu erau supuşi tensiunii în care ai trăit tu.

— Şi atunci cum se antrenau, până la urmă, să folosească magia? îl întrebă Eragon. Nu văd cum ar putea cineva să înveţe asta. Dacă ai fi încercat să-mi explici acum două zile, n-aş fi priceput nimic.

— Ucenicii erau supuşi mai multor exerciţii inutile, pentru a le crea un sentiment de frustrare. De exemplu, li se poruncea să mute grămezi de pietre, numai cu ajutorul picioarelor, să umple cu apă vase sparte şi alte lucruri imposibile. După o vreme se înfuriau îndeajuns pentru a putea folosi magia. De cele mai multe ori, procedeul dădea roade.

— Asta înseamnă, continuă Brom, că vei avea un dezavantaj dacă întâlneşti vreodată un duşman care a trecut prin acest tip de antrenament. Mai sunt încă în viaţă fiinţe care au apucat acele vremuri: regele, de exemplu, ca să nu mai vorbim de elfi. Oricare dintre ei te-ar putea rupe în bucăţi cu mare uşurinţă.

— Atunci, ce pot face?

— N-avem timp pentru un antrenament în toată puterea cuvântului, dar putem face multe lucruri în timp ce călătorim, zise Brom. Cunosc multe metode pe care le poţi deprinde pentru a dobândi putere şi a o putea controla, dar nu poţi, peste noapte, să capeţi disciplina pe care o aveau Cavalerii. Va trebui, adăugă el, privindu-l amuzat pe Eragon, să o câştigi la faţa locului. La început, o să fie greu, dar şi răsplata e mare. Poate o să te bucuri să afli că niciun Cavaler de vârsta ta nu a folosit vreodată magia aşa cum ai făcut tu ieri cu cei doi urgali.

Eragon zâmbi, auzindu-se lăudat:

— Mulţumesc. Dar limba asta străveche, are şi ea un nume?

Brom râse:

— Da, numai că nimeni nu-l ştie. Ar fi un cuvânt cu o putere

de necrezut, ceva cu ajutorul căruia ai putea controla întreaga limbă şi pe toţi cei care-o folosesc. Cuvântul a fost îndelung căutat, dar nimeni nu l-a putut descoperi.

— Tot nu înţeleg cum funcţionează magia asta, zise Eragon. Spune-mi mai limpede, cum fac s-o folosesc?

Brom părea uimit:

— Nu ţi-am explicat o dată?

— N-am priceput.

Brom inspiră adânc şi zise:

— Ca să foloseşti magia, trebuie să ai o anumită putere înnăscută, care în vremurile noastre se întâlneşte foarte rar. Mai trebuie şi să poţi invoca această putere, atunci când doreşti. O dată ce o invoci, trebuie fie s-o foloseşti, fie s-o laşi să se risipească. Ai înţeles? Bun, acuma, dacă vrei să foloseşti puterea, trebuie să rosteşti un cuvânt sau o frază din limba străveche, pentru a-ţi descrie intenţiile. De exemplu, dacă ieri tu n-ai fi rostit *brisingr*, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Asta înseamnă că puterile mele depind de cât de bine cunosc limba asta?

— Exact, zise Brom, repede. Mai mult, când o vorbeşti, este imposibil să înşeli.

Eragon clătină din cap a neîncredere:

— Asta nu se poate. Oamenii mint întotdeauna. Cuvintele astea străvechi n-au cum să-i oprească.

Brom ridică dintr-o sprânceană şi zise:

— *Fethrblaka, eka weohnata néiat haina ono. Blaka eom iet lam.*[9] Deodată, o pasăre se desprinse de pe o cracă şi i se aşează pe mână. Ciripea veselă şi îi privea cu ochii ei ca două mărgele. După câteva clipe, Brom zise:

— *Eitha.*[10]

Şi pasărea plecă în zbor.

— Cum ai făcut asta? îl întrebă Eragon, plin de uimire.

— I-am făgăduit să nu-i fac niciun rău. Poate că pasărea n-a înţeles exact ce vreau să spun, dar în limba aceasta a puterii, sensul cuvintelor mele era limpede. Pasărea a avut încredere în mine, pentru că ştie ceea ce ştiu toate animalele, şi anume că oamenii care vorbesc această limbă trebuie să-şi ţină cuvântul.

— Şi elfii vorbesc limba asta?

---

[9] „Pasăre, n-o să-ţi fac rău! Vino şi te aşază pe mâna mea!”

[10] A pleca

— Da.

— Aşa că ei nu mint niciodată?

— Nu-i chiar aşa, recunoscu Brom. Ei susţin că nu şi într-un fel e adevărat, dar au un meşteşug desăvârşit de a spune altceva decât cred, de fapt. Nu poţi şti niciodată ce gânduri au sau dacă le-ai înţeles bine. De multe ori, ei dezvăluie numai o parte din adevăr, iar restul îl ţin ascuns. Cel care vrea să aibă de-a face cu neamul lor are nevoie de o minte ascuţită şi subtilă.

Eragon se gândi la asta, apoi zise:

— Dar numele proprii? înseamnă ceva în limba asta? îţi dau putere asupra oamenilor?

Ochii lui Brom străluciră aprobator:

— Da, chiar aşa. Cei care vorbesc limba au două nume. Cel dintâi este folosit zi de zi şi nu are prea multă putere. Al doilea, în schimb, este numele lor adevărat şi numai câţiva oameni de încredere îl cunosc. Era o vreme când nimeni nu-şi ascundea numele adevărat, dar epoca noastră nu mai este aşa de blândă. Cine-ţi cunoaşte numele adevărat capătă o putere enormă asupra ta, ca şi cum ţi-ai fi pus viaţa însăşi în mâinile sale. Cu toţii avem un nume ascuns, dar puţini şi-l cunosc.

— Şi cum îţi afli numele adevărat? îl întrebă Eragon.

— Elfii şi-l cunosc din instinct. Dar niciun alt neam nu are această înzestrare. Oamenii care deveneau Cavaleri plecau de obicei în călătorii pentru a-l descoperi sau găseau un elf care să le spună, deşi asta nu se întâmplă des, căci elfii nu fac risipă cu lucrurile pe care le cunosc, îi răspunse Brom.

— Aş vrea să mi-l ştiu pe al meu, zise Eragon cu regret.

Chipul lui Brom se întunecă:

— Ai grijă. Să ştii că poate fi un lucru groaznic. Să afli cine eşti cu adevărat, fără iluzii şi fără cruţare, este un moment de iluminare din care nimeni nu scapă cu totul nevătămat. Unii au înnebunit din pricina acelui moment de adevăr pur. Cei mai mulţi încearcă să-l uite. Dar, la fel cum numele le dă altora putere asupra ta, şi tu poţi să dobândeşti putere asupra propriei fiinţe, dacă adevărul nu te striveşte cu greutatea lui.

„Sunt convinsă că nu va fi aşa”, declară Saphira.

— Tot aş vrea să-l aflu, zise Eragon, hotărât.

— E bine că nu te laşi prea uşor descurajat, căci numai cei decişi îşi află identitatea, dar cu asta eu nu te pot ajuta. Va trebui să cauţi de unul singur.

Brom îşi schimbă poziţia braţului rănit şi se strâmbă de durere.

— Şi de ce nu-ţi putem vindeca braţul prin magie, fie tu, fie eu? îl întrebă Eragon.

Brom clipi:

— Nu văd de ce nu – doar că nu m-am gândit la asta, pentru că e peste puterile mele. Tu probabil c-ai putea, dacă foloseşti cuvântul potrivit, dar eu, unul, nu vreau să-mi pierd puterile.

— Te-aş putea scuti de mult chin şi durere, protestă Eragon.

— O să le-ndur, zise Brom scurt. Să foloseşti magia pentru vindecarea unei răni îţi cere tot atâta energie ca şi cum s-ar vindeca singură. Nu vreau să te oboseşti şi să nu mai fi bun de nimic vreo câteva zile. N-ar trebui să încerci să faci un lucru aşa dificil, cel puţin nu încă.

— Totuşi, dacă e posibil să-ţi vindec braţul, crezi că pot scula pe cineva din morţi?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Brom, dar acesta răspunse repede:

— Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus, despre încercările care pot să te omoare? Asta-i una dintre ele. Cavalerilor le era interzis să încerce să readucă morţii la viaţă, pentru binele lor. Dincolo de hotarul vieţii, există o prăpastie unde magia nu înseamnă nimic. Dacă te aventurezi în ea, toate puterile te vor lăsa, iar sufletul ţi se va topi în întuneric. Vrăjitori, magicieni, Cavaleri – cu toţii au eşuat şi au murit pe acel hotar. Mulţumeşte-te cu ce se poate realiza – vindecarea tăieturilor, a vânătăilor, poate chiar a oaselor rupte; cât despre morţi – cu siguranţă, nu!

Eragon se încruntă:

— Totul e cu mult mai complicat decât credeam eu.

— Chiar aşa, zise Brom. Şi dacă nu înţelegi ce faci, o să încerci ceva care-ţi depăşeşte puterile şi o să mori.

Se răsuci în şa, apoi se aplecă, luând de jos un pumn de pietricele. Se îndreptă cu oarecare greutate şi le aruncă pe toate la loc, cu excepţia uneia:

— Vezi pietricica asta?

— Da.

— Ia-o!

Eragon se supuse şi examina pe toate feţele banalul obiect. Avea o culoare neagră mată, era netedă, cam la fel de voluminoasă ca vârful degetului lui mare. Pe cărare, erau sute

de pietre care arătau exact la fel.

— Ăsta ţi-este antrenamentul!

Eragon îl privi nedumerit:

— Nu înţeleg.

— Sigur că nu, zise Brom nerăbdător. De-asta eu te învăţ pe tine, şi nu invers. Acuma taci sau n-o să mai ajungem nicăieri. Ceea ce vreau de la tine este să faci piatra să-ţi plutească din palmă şi s-o ţii în aer cât de mult poţi. Cuvintele de care ai nevoie sunt *stenr reisa*[11]*.* Spune-le şi tu!

— *Stenr reisa*.

— Bun! Hai, încearcă!

Îmbufnat, Eragon se concentră asupra pietrei, scotocind în minte după urmele valului de energie care-l arsese pe dinăuntru în ziua precedentă. Piatra rămânea nemişcată, în timp ce el se holba la ea, transpirat şi frustrat.

„Şi cum s-o fac, mă rog?” în cele din urmă, îşi încrucişă braţele şi zise răstit:

— E imposibil.

— Nu, îi tăie Brom vorba. *Eu* o să-ţi spun ce e imposibil şi ce nu. Luptă-te, doar n-o să renunţi aşa uşor. Mai încearcă o dată!

Încruntându-se, Eragon închise ochii, lăsând la o parte toate gândurile care-i puteau abate atenţia. Inspiră adânc şi începu să caute până în cele mai adânci colţuri ale minţii sale, încercând să găsească locul în care i se ascundeau puterile. În căutarea sa, găsea numai gânduri şi amintiri, până ce dădu peste ceva diferit – o moviliţă care făcea şi nu făcea parte din el. Încântat, începu să caute acolo, încercând să descopere taina pe care-o ascundea. Simţi că i se opune rezistenţă, ca un obstacol în mintea sa, dar ştiu că de cealaltă parte se afla puterea. Încercă să străpungă obstacolul, dar, în ciuda eforturilor lui, acesta rămânea întreg. Începând să se mânie, Eragon se năpusti asupra lui, împingând din toată puterea, până ce obstacolul se sfărâmă ca un geam subţire de sticlă, inundându-i mintea cu un potop de lumină.

— *Stenr reisa,* îngână el.

Pietricica se înălţă în aer, plutind deasupra palmei sale care strălucea slab. Se chinui să o ţină aşa, dar puterea îi scăpă printre degete şi se topi îndărăt în spatele obstacolului. Pietricica îi căzu, cu un zgomot uşor, în palma care-şi reveni şi

[11] „Piatră, pluteşte!”

ea la normal. Se simţea puţin obosit, dar gândul la reuşită îl făcu să rânjească.

— Binişor, ţinând cont că a fost prima dată, zise Brom.

— De ce mâna mea se comportă astfel? Parc-ar fi o lampă micuţă.

— Nimeni nu ştie sigur, recunoscu Brom. Dintotdeauna, Cavalerii preferau să-şi dirijeze puterea prin mâna pe care purtau şi *gedwëy ignasia.* Poţi să-ţi foloseşti şi palma cealaltă, dar nu-i aşa uşor.

Îl privi o clipă pe Eragon, apoi continuă:

— O să-ţi cumpăr nişte mănuşi, în următorul oraş în care ne oprim, dacă nu-i şi ăsta distrus. Te descurci şi singur să ascunzi semnul ăla, dar nu ne-am dori să-l vadă cineva din greşeală. În plus, poate că va veni vremea când nu-ţi vei dori ca strălucirea din palmă să-l avertizeze pe duşman.

— Ai şi tu vreun semn?

— Nu. Doar Cavalerii au, zise Brom. Ar mai trebui să afli şi că magia este influenţată de distanţe, ca o săgeată sau o suliţă. Dacă încerci să ridici sau să mişti ceva ce se află la mare distanţă de tine, o să-ţi consumi mai multă energie decât dac-ar fi fost aproape. Aşa că, dacă vezi duşmanii năvălind spre tine din depărtare, nu folosi magia până ce nu se apropie. Gata, treci din nou la treabă! mai încearcă o dată să ridici piatra!

— Iar? îl întrebă Eragon cu voce slabă, gândindu-se la efortul pe care-l făcuse prima dată.

— Da! Şi mai repede, de data asta!

Continuară cu exerciţiile aproape toată ziua. Când, în sfârşit, se opri, Eragon era obosit şi prost dispus. Ajunsese să urască pietricica şi tot ce era legat de ea. Dădu să o arunce, dar Brom îi zise:

— Nu. Păstreaz-o!

Eragon se uită urât la el, dar, împotriva voinţei lui, îşi puse piatra într-un buzunar.

— N-am terminat încă, îl preveni Brom, aşa că nu te aşeza prea comod. Asta se cheamă *delois*[12]*,* adăugă, arătând cu degetul spre o plantă mititică.

Apoi începu să-l instruiască pe Eragon în tainele străvechii limbi, dându-i cuvinte să le ţină minte, de la *vöndr*[13]*,* care era un

[12] Plantă mică şi verde cu flori roşii

[13] Băţ subţire şi drept

băţ subţire şi drept, până la *Aiedail*[14], luceafărul de dimineaţă.

Seara, se luptară din nou în jurul focului. Brom ţinea sabia în mâna stângă, dar se dovedea la fel de priceput.

Zilele următoare se scurseră în acelaşi mod. Mai întâi, Eragon se chinuia să înveţe străvechile cuvinte şi să mişte pietricica. Apoi, seara, se antrena, luptându-se cu Brom cu săbii de lemn. Era mereu obosit şi îl durea tot trupul, dar încet-încet începu să se schimbe, aproape fără să-şi dea seama. Curând, piatra nu mai tremura, când o ridica în aer. Reuşi să ducă la bun sfârşit primele exerciţii la care-l supusese Brom şi trecu la altele mai grele; de asemenea, cunoştea din ce în ce mai bine străvechea limbă.

Când se luptau, Eragon avea mai multă încredere în el şi se mişca mai repede, lovind ca un şarpe. Începu să dea cu mai multă forţă, iar braţul nu-i mai tremura când para atacurile. Pe măsură ce învăţa cum să-i ţină piept lui Brom, încleştările se prelungeau. De-acum Eragon nu era singurul care-şi îngrijea vânătăile, când mergeau la culcare.

Şi Saphira continua să crească, dar mai puţin decât înainte. Zbura la distanţe mari şi din când în când vâna, ceea ce o ţinea în formă şi sănătoasă. De-acum depăşea în înălţime un cal şi, cu atât mai mult, în lungime. Din cauza mărimii şi a solzilor strălucitori, era foarte uşor de observat. Brom şi Eragon îşi făceau griji din această cauză, dar n-o puteau convinge să se murdărească, pentru ca praful să-i ascundă strălucirea pielii.

Continuau să meargă spre sud, pe urmele celor doi Ra’zac. Eragon se simţea frustrat de faptul că, oricât de repede călătoreau, aceştia rămâneau în faţa lor, la câteva zile distanţă. Uneori se simţea gata să renunţe, dar apoi se întâmpla să găsească o urmă sau vreun semn care le reda speranţa.

Nici de-a lungul râului Ninor, nici în câmpie nu existau semne ale prezenţei oamenilor, aşa că toţi trei mergeau netulburaţi cât era ziua de lungă. Până la urmă se apropiară de Daret, prima aşezare pe care-o întâlneau de când plecaseră din Yazuac.

*

Cu o noapte înainte să ajungă, Eragon visă ceva tare frumos.

Se făcea că-i vede pe Garrow şi pe Roran, stând acasă, în bucătăria distrusă. Îi cereau ajutorul pentru a reconstrui ferma,

[14] Luceafărul de dimineaţă

dar el nu făcea decât să clatine din cap, simţind în inimă înţepătura dorului.

— Acum îi urmăresc pe ucigaşii tăi, îi şopti unchiului.

Garrow îl privi pieziş şi-l întrebă:

— Ţi se pare c-aş fi mort?

— Nu te pot ajuta, îi zise încet Eragon, cu lacrimi în ochi.

Deodată, se auzi un răget şi Garrow se transformă în cei doi Ra’zac.

— Mori, atunci, sâsâiră ei, sărind la el.

Se trezi cu o stare foarte proastă şi începu să privească stelele mişcându-se lent pe cer.

„O să fie bine, micuţule”, îi zise, blând, Saphira.

Daret

Daret se afla pe malul râului Ninor – altfel, n-ar fi putut exista. Era un oraş mic, neîngrijit şi nu se vedea niciun semn că ar fi locuit cineva acolo. Eragon şi Brom se apropiară cu mare grijă. De data aceasta, Saphira se ascunsese în apropiere; dacă era vreun semn de primejdie, putea ajunge lângă ei în câteva clipe.

Intrară în Daret călare, încercând să nu facă zgomot. Brom îşi ţinea sabia cu mâna sănătoasă, căutând cu ochii în toate părţile. Eragon îşi ţinea şi el arcul la-ndemână, în timp ce se strecurau printre casele tăcute, privindu-se cu teamă unul pe celălalt. „Nu-mi miroase a bine”, îi transmise Eragon Saphirei. Ea nu-i răspunse, dar o simţi pregătindu-se să se năpustească pe urmele lor. Privi în jos şi se simţi uşurat să observe urme proaspete de copii. „Dar pe unde sunt?” Ajungând în centrul oraşului şi găsindu-l gol, Brom se încordă. Pe străzile pustii bătea vântul, stârnind ici şi colo vârtejuri de praf. Brom îl întoarse pe Văpaia Zăpezii, spunând:

— Hai să plecăm de-aici! Nu-mi place totuşi ce văd! îşi îndemnă calul la galop, iar Eragon îl urmă, îmboldindu-l pe Cadoc.

Făcuseră numai câţiva paşi, când nişte căruţe se prăbuşiră din spatele caselor, tăindu-le drumul. Cadoc necheză şi se propti în copite, oprindu-se cu greu lângă Văpaia Zăpezii. Un bărbat voinic sări peste o căruţă şi se postă în faţa lor, cu o sabie lată la şold şi cu un arc încordat în mână. Eragon îşi scoase şi el

arcul şi-l îndreptă către străin, care le porunci:

— Opriţi-vă! Jos armele! Sunteţi înconjuraţi de şaizeci de arcaşi. Dacă faceţi vreo mişcare, trag.

Ca la un semnal, un şir de bărbaţi se ridicară în picioare, pe acoperişurile caselor dimprejur.

„Rămâi acolo, Saphira! îi strigă Eragon. Sunt prea mulţi. Dacă vii, o să tragă cu săgeţi în tine înainte să poţi cobori. Rămâi acolo!” Ea îl auzise, dar Eragon nu era sigur că-l va asculta. Se pregăti să folosească magia. „Va trebui să opresc săgeţile înainte să ajungă la mine sau la Brom.”

— Ce vreţi? îl întrebă, calm, Brom.

— De ce-aţi venit încoace? vru să ştie omul.

— Ca să cumpărăm provizii şi să auzim ce mai e nou, doar atât. Mergem spre casa vărului meu din Dras[15]-Leona.

— Sunteţi tare bine înarmaţi.

— Şi voi la fel, zise Brom. Trăim în timpuri periculoase.

— Aşa-i!

Omul îi privi cu atenţie.

— Nu cred că ne-aţi pus vreun gând rău, dar am avut de prea multe ori de-a face cu urgalii şi bandiţii, aşa că nu pot să vă cred pe cuvânt.

— Dacă, orice-am spune, tot nu contează, atunci ce facem? îi replică Brom.

Bărbaţii cocoţaţi pe case nu se mişcaseră din loc, ceea ce-l făcea pe Eragon să creadă că erau fie foarte disciplinaţi… fie speriaţi de moarte. Spera că al doilea răspuns era cel corect.

— Zici că vreţi doar provizii. Eşti de acord să rămâneţi aici până ce v-aduc lucrurile de care aveţi nevoie, apoi să plătiţi şi să plecaţi imediat?

— Da.

— Atunci e în regulă, îi zise omul, coborându-şi arcul, deşi continua să-l ţină la-ndemână. Îi făcu semn unuia dintre arcaşi, care coborî şi fugi către ei. Spune ce vreţi.

Brom îi enumeră câteva lucruri, apoi adăugă:

— Şi, dacă aveţi o pereche de mănuşi pe măsura nepotului meu, le cumpăr şi pe ele.

Arcaşul dădu din cap aprobator şi plecă în fugă.

— Mă cheamă Trevor, spuse omul care stătea în faţa lor. În mod normal, v-aş strânge mâinile, dar, în condiţiile astea, mai

[15] Oraş

bine nu mă apropii. Spuneţi-mi, de unde veniţi?

— Dinspre nord, zise Brom, dar n-am rămas nicăieri aşa de mult, încât să zicem că locuim acolo. Din cauza urgalilor aţi fost siliţi să luaţi măsurile astea?

— Da, zise Trevor, a lor şi a unor duşmani şi mai periculoşi. Aveţi noutăţi de prin alte oraşe? Aflăm destul de rar ce se-ntâmplă cu ele, dar am auzit zvonuri că ar fi şi ele asediate.

Brom se întunecă la faţă:

— Aş vrea să nu fi fost eu acela care să vă dea veştile. Acum aproape două săptămâni am trecut prin Yazuac şi l-am găsit prădat. Locuitorii fuseseră măcelăriţi şi îngrămădiţi laolaltă. Am fi încercat să-i îngropăm cum se cuvine, dar ne-au atacat doi urgali.

Răvăşit, Trevor făcu un pas înapoi şi-şi plecă în jos ochii plini de lacrimi:

— Vai, ce zi cu adevărat tristă! Totuşi, nu-mi dau seama cum au putut doi urgali să-i învingă pe toţi oamenii din Yazuac la un loc. Cei de-acolo erau luptători buni – unii mi-erau prieteni.

— Erau semne că oraşul fusese devastat de o întreagă ceată de urgali, îi explică Brom. Cred că aceia pe care i-am întâlnit noi erau dezertori.

— Cât de mare era grupul?

Brom se jucă timp de câteva clipe cu tocul pistolului ce îi atârna la şa.

— Destul de numeros ca să distrugă oraşul, dar destul de mic ca să treacă neobservat prin zonele nelocuite. Undeva între o sută şi cincizeci. Dacă nu mă înşel, oricum ar fi, sunt prea mulţi pentru voi.

Trevor dădu din cap cu tristeţe.

— Ar trebui să plecaţi de aici, continuă Brom. Ţinutul ăsta a devenit prea periculos ca să mai poţi trăi în linişte.

— Ştiu, dar oamenii de pe-aici refuză să se gândească la plecare. Asta-i casa lor – şi a mea, deşi eu sunt aici doar de vreo doi ani – şi o consideră mai presus decât viaţa.

Trevor îi privi cu seriozitate.

— I-a respins pe câţiva urgali singuratici şi asta le-a dat locuitorilor o încredere care le depăşeşte cu mult posibilităţile. Mi-e teamă ca într-o dimineaţă să nu ne trezim cu toţii cu gâtul tăiat.

Arcaşul ieşi grabnic dintr-o casă, cu braţele încărcate de

diverse provizii. Le aşează lângă cai, iar Brom îi plăti. După ce omul plecă, Brom îl întrebă:

— De ce te-au ales pe tine să le aperi oraşul?

Trevor ridică din umeri:

— Am servit câţiva ani în armata regelui.

Brom cercetă cumpărăturile, îi dădu lui Eragon perechea de mănuşi şi împachetă restul în coburi. Eragon îşi trase mănuşile pe mâini, ţinându-şi, cu grijă, palma în jos, şi-şi mişcă degetele. Pielea părea solidă şi tare, deşi purta semne de folosinţă.

— Bun, zise Brom, acum plecăm, cum am promis.

Trevor dădu din cap:

— Când ajungeţi în Dras-Leona, vreţi să ne faceţi un serviciu? Anunţaţi Imperiul despre pericolele prin care trecem şi noi, şi celelalte aşezări. Dacă la urechile regelui n-a ajuns până acum niciun cuvânt, avem motive de îngrijorare. Iar dacă el ştie, dar a decis să nu ia măsuri, e la fel de îngrijorător.

— O să ducem mesajul. Fie ca săbiile să nu vi se tocească! zise Brom.

— Nici vouă!

Căruţele fură date la o parte din drumul lor, iar ei ieşiră din Daret, mergând printre copacii de pe malul râului Ninor. Eragon îi transmise Saphirei: „Ne întoarcem. Totul s-a terminat cu bine”. Singurul ei răspuns fu o senzaţie de mânie înăbuşită.

Brom se trase gânditor de barbă:

— Imperiul o duce mai rău decât mi-am imaginat. Când au fost negustorii în Carvahall, ne-au adus şi ei veşti despre aceste tulburări, dar nu puteam să cred că sunt atât de răspândite. Cu toţii urgalii ăştia prin jur, ai zice că Imperiul însuşi este atacat, dar n-au fost trimise niciun fel de trupe, niciun soldat. Ca şi cum regele nu este interesat să-şi apere stăpânirile.

— E ciudat, căzu de acord şi Eragon.

— Ţi-ai folosit puterile cât eram în Daret? îl întrebă Brom, aplecându-se ca să treacă pe sub o ramură.

— N-aveam de ce.

— Greşit, îl corectă Brom. Puteai cerceta intenţiile lui Trevor. Chiar şi eu, cu puterile mele limitate, am putut s-o fac. Dacă locuitorii ar fi fost hotărâţi să ne ucidă, n-aş fi stat aşa liniştit. Totuşi, mi s-a părut că există o şansă bună să cădem la învoială, adică tocmai ce-am făcut.

— Cum să aflu ce gândea Trevor? îl întrebă Eragon. Adică ar

trebui să pot citi minţile oamenilor?

— Ei, hai, îl dojeni Brom, ar trebui să ştii deja răspunsul. Ai fi putut descoperi ce plănuia Trevor aşa cum comunici cu Cadoc sau cu Saphira. Minţile oamenilor nu sunt foarte diferite de mintea unui dragon sau a unui cal. E un lucru simplu, dar care trebuie folosit rar şi cu mare grijă. Mintea unui om este ultimul său refugiu, care nu trebuie atacat decât dacă împrejurările te obligă. Cavalerii aveau legi foarte stricte cu privire la asta; dacă erau încălcate fără vreun motiv întemeiat, urma o pedeapsă severă.

— Şi tu poţi face asta, chiar dacă nu eşti Cavaler? îl întrebă Eragon.

— Ţi-am mai zis, oricine poate vorbi cu ajutorul minţii, dacă are pregătirea potrivită – deşi nu toţi au acelaşi succes. Totuşi, e greu de spus dacă-i vorba de magie. Sigur, puterile magice sau legătura dintre om şi dragon declanşează această capacitate, dar am întâlnit mulţi oameni care au învăţat şi singuri. Gândeşte-te: poţi vorbi cu orice fiinţă inteligentă, chiar dacă legătura nu e foarte clară. Poţi să-ţi petreci zile întregi ascultând gândurile vreunei păsări sau aflând cum se simte o râmă în timpul unei furtuni. Însă mie, unuia, păsările nu mi s-au părut niciodată prea demne de interes. Îţi sugerez să începi cu o pisică – pisicile au o fire neobişnuită.

Eragon strânse hăţurile lui Cadoc, gândindu-se la urmările celor spuse de Brom.

— Dar, dacă pot intra în mintea cuiva nu înseamnă că şi alţii îmi pot face asta mie? De unde ştiu dacă cineva trage cu urechea la ce gândesc? Pot să-l împiedic?

— Sigur că da. Nu ţi s-a-ntâmplat ca Saphira să te alunge din gândurile ei?

— Ba da, de câteva ori, recunoscu Eragon. Când m-a dus cu forţa în Şiră, nu puteam vorbi deloc cu ea, ca şi cum nu m-ar fi băgat în seamă; nici nu cred că mă putea auzi. Erau ca nişte ziduri în jurul minţii ei, pe care nu le puteam străpunge.

Brom îşi aranjă bandajul preţ de câteva clipe, ridicându-şi-l pe braţ:

— Puţini oameni îşi pot da seama când cineva le scotoceşte prin minte şi nici dintre aceia nu sunt mulţi cei care te-ar putea împiedica să pătrunzi. Asta ţine de antrenament şi de modul în care gândeşti. Datorită puterilor tare magice, tu vei şti

întotdeauna când cineva îţi umblă prin minte. O dată ce-ai aflat, ca să-i opreşti nu trebuie decât să te concentrezi asupra unui lucru, excluzându-le pe toate celelalte. E simplu! De exemplu, dacă te gândeşti numai la un zid de cărămidă, numai asta va găsi duşmanul în mintea ta. Totuşi, să opreşti pe cineva pentru multă vreme îţi ia o mare cantitate de energie şi cere multă disciplină. Dacă te laşi distras, fie şi de cel mai mic lucru, apărarea ta va slăbi, iar duşmanul se va strecura prin punctul slab.

— Cum pot să învăţ asta? îl întrebă Eragon.

— Ai un singur lucru de făcut: exerciţiu, exerciţiu şi iar exerciţiu. Imaginează-ţi ceva şi concentrează-te cât poţi de mult asupra acelui lucru, omiţându-le pe toate celelalte! Este o tehnică foarte avansată; numai câţiva o stăpânesc, îi răspunse Brom.

— Nu vreau să o stăpânesc la perfecţie, numai să fiu în siguranţă. „Şi dacă pot să intru în mintea cuiva, oare pot să-i schimb felul în care gândeşte? Cu cât învăţ mai multe lucruri despre magie, cu atât am mai puţină încredere în ea.”

Când ajunseră la Saphira, ea îi luă prin surprindere, îndreptându-şi brusc capul spre ei. Caii dădură speriaţi înapoi. Saphira îl privi pe Eragon cu atenţie, scuipând uşor. Avea privirea de gheaţă. Eragon îl privi îngrijorat pe Brom – n-o mai văzuse niciodată pe Saphira aşa de supărată – apoi întrebă: „Cine te-a supărat?”

„Tu, mârâi ea. Tu eşti de vină.”

Eragon se încruntă şi coborî din şaua lui Cadoc. De cum pusese picioarele jos, Saphira îl culcă pe spate, lovindu-l cu coada, şi-l pironi la pământ cu ghearele.

— Ce faci? ţipă el, zbătându-se să se ridice; ea era însă prea puternică.

Brom îi privea cu atenţie din şa.

Saphira îşi îndoi gâtul până ce ea şi Eragon ajunseră să se privească ochi în ochi. Sub privirea ei fixă, băiatul se foi neliniştit. „Tu! De câte ori pleci de lângă mine, ai necazuri. Îţi bagi nasul în toate, de parc-ai fi un puişor de-abia ieşit din ou. Şi ce-o să faci când o să dai peste ceva care muşcă? Atunci cum o să scapi cu viaţă? Nu te pot ajuta dacă sunt departe. Am rămas ascunsă până acum, ca să nu mă vadă nimeni, dar s-a terminat! Nu mai stau deoparte, când asta te poate costa viaţa.”

„Înţeleg de ce eşti supărată, zise Eragon, dar eu sunt mult mai în vârstă ca tine şi pot să-mi port de grijă. La o adică, tu eşti aceea care trebuie protejată.”

Ea scoase un răget şi clănţăni din dinţi pe lângă urechea lui. „Aşa zici?” îl întrebă. „Mâine călăreşti pe spinarea mea – nu pe căpriorul ăla amărât căruia îi zici cal – sau, dacă nu, te iau în gheare şi te duc. Eşti sau nu eşti Cavaler? Nu-ţi pasă deloc de mine?”

Întrebarea îl răni pe Eragon şi-l făcu să lase ochii în jos. Ştia că Saphira avea dreptate, numai că-i era frică să călărească pe spatele ei. Zborurile de până atunci fuseseră încercarea cea mai dureroasă prin care trecuse vreodată.

— Ei? îl întrebă Brom.

— Vrea să călăresc mâine pe spinarea ei, zise Eragon şovăielnic.

Brom căzu pe gânduri, cu ochii scăpărând:

— Păi, de-acum ai şi şa. Presupun că n-o să fie nicio problemă, câtă vreme aveţi grijă să nu fiţi văzuţi.

Saphira îi aruncă o privire, apoi reveni cu ochii la Eragon.

— Şi dacă tu eşti atacat sau se întâmplă vreun accident? N-o să pot ajunge la timp şi…

Saphira se lăsă puţin mai greu pe pieptul lui, tăindu-i vorba. „Exact asta ziceam şi eu, micuţule!”

Brom păru că încearcă să-şi ascundă un zâmbet:

— Merită riscul. Oricum, trebuie să înveţi să călăreşti. Gândeşte-te aşa: dacă zbori înaintea mea şi urmăreşti ce se-ntâmplă jos, o să poţi observa toate capcanele, ambuscadele sau alte surprize neplăcute.

Eragon o privi pe Saphira şi zise: „Bine, o fac şi pe asta. Dar lasă-mă să mă ridic”.

„Dă-mi cuvântul!”

„Chiar e nevoie?” o întrebă el, iar ea clipi din ochi. „Bine, atunci. Ai cuvântul meu că mâine zbor cu tine. Suficient?”

„Sunt mulţumită.”

Saphira îl lăsă să se ridice, apoi se înălţă în aer, împingându-se cu picioarele. Văzând-o cum se răsuceşte prin văzduh, pe Eragon îl străbătu un mic fior. Morocănos, se întoarse la Cadoc şi-l urmă pe Brom.

Nu se opriră până aproape de asfinţit. Ca de obicei, înainte de masă, Eragon se duelă cu Brom. În mijlocul luptei, el dădu o

lovitură atât de puternică, încât ambele beţe se rupseră ca nişte vreascuri. Bucăţile se răspândiră cu zgomot prin întuneric, într-un nor de aşchii. Brom aruncă în foc bucata care-i rămăsese în mână şi zise:

— Gata cu astea! Aruncă-l şi pe al tău! Ai învăţat bine, dar nu putem merge mai departe cu beţe. Nu mai ai ce să faci cu ele. E timpul să-ţi foloseşti sabia.

O scoase pe Zar'roc din bagajul lui Eragon şi i-o dădu.

— O să ne tăiem în bucăţi, protestă acesta.

— Nici vorbă! Iar ai uitat de magie, zise Brom.

Îşi scoase sabia şi o ţinu în aşa fel încât lumina focului se reflecta în lama pe care o luă între degete, concentrându-se într-atât încât ridurile de pe frunte i se adânciră. Timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi el rosti:

— Gëuloth du knífr![16]

Şi dintre degetele sale scăpără o scânteie mică şi roşie, care se deplasa încoace şi încolo. Brom îşi trecu degetele pe lamă în jos, apoi o întoarse şi făcu la fel pe partea cealaltă. În clipa în care degetele se desprinseră de pe metal, scânteia dispăru.

Bătrânul îşi ridică braţul, cu palma în sus, şi lovi cu sabia. Eragon sări să-l oprească, dar era prea târziu. Se minună văzându-l pe Brom zâmbind şi arătându-i mâna, care scăpase nevătămată.

— Ce-ai făcut? îl întrebă el.

— Pune mâna pe tăiş, zise Brom.

Eragon atinse sabia şi pipăi o suprafaţă nevăzută. Obstacolul avea aproape un centimetru şi era foarte alunecos.

— Fă şi tu la fel cu Zar'roc, îl învăţă Brom. Acoperământul tău va fi puţin diferit de al meu, dar ar trebui să aibă acelaşi efect.

Îi arătă cum să pronunţe cuvintele şi-l îndrumă ce trebuia să facă. Eragon nu reuşi din prima încercare, dar nici nu-i luă mult. Încrezător în sine, se aşeză în poziţie de luptă. Înainte să înceapă, Brom îl preveni:

— Acum, săbiile n-o să ne taie, dar tot ne pot rupe oasele. Aş prefera să nu se întâmple, aşa că nu te agita cum faci de obicei. O lovitură la gât ar putea fi mortală.

Eragon dădu din cap, apoi atacă fără veste; Brom pară lovitura. Lamele scoteau scântei, iar zgomotul loviturilor umplu tabăra. După ce luptase cu beţele atâta timp, sabia i se părea

[16] „Toceşte tăişul sabiei!"

lui Eragon grea şi înceată. Neputând s-o mişte suficient de repede, se alese cu o lovitură bunicică la genunchi.

Când se opriră, amândoi erau plini de vânătăi, Eragon având parcă mai multe decât Brom. El se miră că Zar'roc nu fusese zgâriată sau ciobită de loviturile dure pe care le încasase.

Prin ochii unui dragon

În dimineaţa următoare, Eragon se trezi înţepenit şi plin de vânătăi violete. Îl văzu pe Brom mergând către Saphira, cu şaua în braţe, şi încercă să-şi înăbuşe teama. Înainte ca micul dejun să fie gata, bătrânul terminase de legat şaua pe Saphira şi de atârnat de ea coburii lui Eragon.

După ce termină de mâncat, Eragon îşi luă arcul şi merse către Saphira, fără să spună vreo vorbă. Brom zise:

— Acuma, ţine minte: strânge bine genunchii, condu-o cu ajutorul gândurilor şi stai cât poţi de jos pe spatele ei. Totul va ieşi bine, dacă nu intri în panică.

Eragon făcu semn că a înţeles, în timp ce-şi închidea arcul neîncordat în tubul său de piele. Apoi, Brom îl ridică în şa.

Saphira aşteptă nerăbdătoare ca Eragon să-şi lege corzile în jurul picioarelor.

„Eşti gata?" îl întrebă ea.

El trase în piept aerul proaspăt al dimineţii şi îi răspunse:

„Nu, dar hai să pornim!" Ea aprobă cu entuziasm şi se ghemui, în timp ce băiatul se încordă. Picioarele ei puternice se destinseră; Eragon simţi aerul trecând rapid pe lângă el, tăindu-i răsuflarea. Din trei bătăi ale aripilor sale puternice, Saphira se şi înălţase, urcând repede în văzduh.

Ultima dată când băiatul călărise pe spatele ei, fiecare bătaie din aripi fusese un chin; acum, Saphira zbura în ritm egal şi fără efort. Eragon îşi încleştă braţele în jurul gâtului ei în timp ce ea vira, înclinându-se pe o parte. Dedesubtul lor, râul se transformase într-o linie cenuşie şi ceţoasă; norii pluteau de jur-împrejur.

Când se echilibrară, ajunşi undeva sus, deasupra câmpiei, copacii de dedesubt se vedeau numai ca nişte pete de culoare. Aerul era rarefiat, răcoros şi foarte limpede.

— Este minu… încercă el să spună, dar cuvintele îi îngheţară

pe buze când Saphira se lăsă pe o parte şi se rostogoli prin aer. Pământul se roti ameţitor, iar Eragon se simţi cuprins de ameţeală.

— Nu mai face asta, ţipă el. Am impresia că o să cad din şa!

„Obişnuieşte-te! Dacă mă atacă cineva cât sunt în văzduh, asta e una dintre cele mai simple manevre pe care le pot face”, replică ea. Nu-i veni în minte niciun argument prin care s-o contrazică, aşa că se concentră să-şi stăpânească greaţa. Saphira se înclină înainte şi se apropie, încet, de pământ.

Deşi stomacul lui Eragon tresărea la fiecare mişcare, el începu să se simtă mai bine. Îşi descleştă puţin braţele şi-şi dădu capul mai pe spate, admirând peisajul. Saphira îl lăsă câtva timp să se bucure de ce vedea, apoi spuse:

„Acum să-ţi arăt ce înseamnă cu adevărat să zbori.”

„Cum?” o întrebă el.

„Relaxează-te şi nu te mai teme”, îi răspunse ea.

Mintea ei o invadă pe a lui, scoţându-l afară din propriul trup. O clipă, Eragon opuse rezistenţă, apoi cedă, lăsând-o să preia controlul. Privirea i se înceţoşă, apoi se trezi privind prin ochii Saphirei. Totul părea schimbat: culorile deveniseră nişte nuanţe ciudate, străine; albastrul devenise mai viu, iar roşul şi verdele se atenuaseră. Eragon încercă să-şi întoarcă ochii şi să-şi mişte trupul, dar nu izbuti. Se simţea ca o fantomă scăpată din eter.

În timp ce urca mai sus în văzduh, Saphira nu mai putea de bucurie. Se simţea că iubeşte libertatea care-i îngăduia să meargă încotro dorea. După ce se înălţaseră sus de tot, ea îl privi pe Eragon, iar el se văzu prin ochii ei, ţinându-se de ea cu privirea lipsită de expresie. Putea să simtă cum i se încorda trupul la contactul cu aerul, căci ea folosea curenţii de aer pentru a se înălţa. Tot trupul ei era la fel ca al lui. Îi simţi coada tăind aerul, ca o cârmă gigantică pe care-o folosea ca să se menţină pe drumul cel bun, şi fu surprins să constate cât de mult se baza pe acest lucru.

Legătura dintre ei deveni şi mai puternică, până ce identităţile lor nu mai puteau fi deosebite. Îşi strânseră aripile şi se lăsară drept în jos, ca o suliţă zvârlită din înalt. Groaza că ar putea să cadă nu-l atingea pe Eragon, care fusese înghiţit de bucuria Saphirei. Vântul le adia peste chip. Coada lor tăia aerul, iar minţile lor reunite se bucurau de această experienţă.

Nici chiar când plonjau spre pământ nu se temură de o

izbitură, îşi deschiseră brusc aripile, exact la momentul potrivit, oprindu-şi căderea prin forţele lor reunite. Ridicându-se spre cer, ţâşniră în sus, apoi se lăsară pe spate, într-o uriaşă tumbă.

După ce reveniră în poziţia normală, minţile lor începură să se despartă, devenind din nou personalităţi distincte. O fracţiune de secundă, Eragon îşi simţi şi propriul trup, şi pe cel al Saphirei. Apoi, privirea i se tulbură şi se trezi din nou stând pe spatele ei. Gâfâi şi se prăbuşi în şa. Timp de câteva minute, continuă să-şi simtă inima bătând nebuneşte şi respiraţia, întretăiată. După ce-şi reveni, exclamă: „A fost de necrezut! Cum de-ţi mai vine să aterizezi, când îţi place aşa de mult să zbori?”

„Mai trebuie să şi mănânc, îi răspunse ea, amuzată. Mă bucur că ţi-a plăcut.”

„E puţin spus, pentru aşa o experienţă. Îmi pare rău că n-am zburat mai mult cu tine; n-am crezut că poate fi aşa. Mereu vezi aşa mult albastru?”

„Aşa e firea mea. Aşadar, de-acum o să zburăm mai mult împreună?”

„Da! De câte ori avem prilejul.”

„Bun”, îi răspunse ea mulţumită.

Mai schimbară multe gânduri în timpul zborului, vorbind cât n-o făcuseră timp de săptămâni întregi. Saphira îi arătă lui Eragon cum se ascundea după dealuri şi copaci, şi cum se putea face nevăzută în umbra unui nor. Cercetară şi drumul pe care mergea Brom, ceea ce se dovedi mai greu decât crezuse Eragon. Nu puteau zări cărarea decât dacă Saphira zbura foarte aproape de ea, iar atunci erau în primejdia de a fi observaţi.

Pe la prânz, urechile lui Eragon începură să ţiuie într-un mod neplăcut, iar el simţi o apăsare ciudată asupra minţii sale. Îşi scuturâ capul, încercând să scape de ea, dar asta nu făcu decât s-o întărească. Îşi aduse aminte de vorbele lui Brom, despre modul în care un om putea intra în mintea altuia, şi încercă disperat să-şi golească gândurile. Se concentră asupra unuia dintre solzii Saphirei şi se sili să nu bage de seamă nimic altceva. Apăsarea scăzu o clipă, apoi reveni, mai tare ca niciodată. Saphira se dezechilibra din pricina unui vârtej neaşteptat, şi toată concentrarea lui Eragon se risipi. Înainte să se poată gândi la vreun mod de apărare, puterea străină reuşi să pătrundă, numai că în locul prezenţei duşmănoase a unei alte minţi, auzi doar câteva cuvinte:

„Ce crezi că faci? Coboară imediat, am găsit ceva important!”

„Brom?” îl întrebă Eragon.

„Da”, zise bătrânul supărat. „Spune-i şopârlei ăleia uriaşe să coboare. Sunt aici…” şi-i transmise o imagine a locului în care se afla. Imediat, Eragon îi spuse Saphirei unde să meargă, iar ea se lăsă în jos către râu. Între timp, el îşi încordă arcul şi pregăti câteva săgeţi.

„Dacă e vreo problemă, am să fiu gata s-o înfrunt.”

„Şi eu”, zise Saphira.

Ajungând la Brom, îl găsiră într-un luminiş, făcându-le semne cu braţele. Saphira se lăsă la pământ, iar Eragon sări din şa şi căută din ochi pericolul. Caii erau legaţi de un copac la marginea luminişului, dar în rest Brom era singur. Eragon se grăbi spre el şi-l întrebă:

— Care-i problema?

Brom îşi scărpină bărbia, murmurând un şir de blesteme:

— Să nu mă mai respingi vreodată aşa! Mi-e destul de greu să te contactez, darmite să mă mai şi lupt ca să mă fac auzit!

— Îmi pare rău.

— Ajunsesem undeva, mai în josul râului, pufni bătrânul, când am observat că urmele celor doi Ra’zac dispăruseră. M-am întors să găsesc locul în care încetează. Uită-te-n jos şi spune-mi ce vezi!

Eragon îngenunche, cercetând pământul, şi descoperi o seamă de semne amestecate şi greu de descifrat. Mai multe urme de Ra’zac se înşirau una peste alta. Eragon aprecie că erau vechi de numai câteva zile. Deasupra lor, pământul fusese brăzdat de şanţuri lungi şi adânci. Păreau familiare, dar nu-şi dădea seama de ce.

Clătinând din cap, se ridică:

— Habar n-am ce…

Apoi privirea i se opri asupra Saphirei şi-şi dădu seama ce fiinţă lăsase acele şanţuri. De câte ori se înălţa, ghearele ei din spate se înfigeau în pământ, brăzdându-l chiar în acel mod.

— N-are niciun sens, zise el, dar singurul lucru la care mă pot gândi este că, într-adevăr, cei doi Ra’zac au pornit în zbor pe spatele unor dragoni. Dacă nu, înseamnă că s-au căţărat pe nişte păsări uriaşe şi au dispărut în ceruri. Spune-mi că ai o explicaţie mai bună.

Brom ridică din umeri:

— Am auzit eu zvonuri cum că ăştia doi se mişcă din loc în loc cu o repeziciune incredibilă, dar asta-i prima dovadă peste care am dat. Dacă au la dispoziţie fiinţe înaripate, va fi aproape imposibil să-i mai găsim. Dar nu-s dragoni – măcar atâta ştiu sigur. Niciun dragon nu ar fi vreodată de acord să ducă în spate un Ra'zac.

— Şi acum ce facem? Saphira nu le poate găsi urmele prin aer şi, chiar dac-ar putea, te-am lăsa cu mult în urmă.

— Taina asta n-are nicio soluţie uşoară, zise Brom. Hai să mâncăm, cât ne gândim la ea! Poate ne vine inspiraţia.

Posomorât, Eragon scoase mâncarea din coburi. Mâncară în tăcere, privind înspre pustietatea văzduhului.

Din nou Eragon se întoarse cu gândul acasă şi se întrebă ce făcea Roran. Imaginea fermei incendiate îi apăru dinaintea ochilor, iar durerea ameninţă să-l copleşească.

„Ce mă fac dacă nu-i putem ajunge pe cei doi Ra'zac? Atunci ce-mi mai rămâne de făcut? M-aş putea întoarce în Carvahall… — rupse o crenguţă de jos şi o frânse între degete – sau aş putea să merg mai departe cu Brom şi să-mi continuu antrenamentul." Rămase cu ochii la câmpie, încercând să se liniştească.

După ce Brom termină de mâncat, el se ridică şi-şi dădu gluga pe spate:

— M-am gândit la toate şmecheriile pe care le cunosc, la toate vorbele de putere pe care le am la dispoziţie, la toate câte putem face, dar tot nu-mi dau seama cum îi putem găsi pe cei doi Ra'zac.

Disperat, Eragon se sprijini de trupul Saphirei.

— Saphira s-ar putea arăta undeva, în vreun oraş, continuă Brom. Atunci cei doi ar veni ca muştele atrase de miere. Dar lucrul ăsta e extrem de periculos; ar veni cu soldaţi după ei şi poate că regele va fi destul de interesat ca să vină şi el, ceea ce-ar însemna moarte sigură şi pentru tine, şi pentru mine.

— Atunci, ce facem? îl întrebă Eragon, ridicându-şi braţele. „Saphira, tu ai vreo idee?"

„Nu."

— Tu hotărăşti, zise Brom. Misiunea asta-ţi aparţine.

Eragon strânse nervos din dinţi şi se îndepărtă de Brom şi de Saphira. Chiar înainte să ajungă sub copaci, lovi cu piciorul într-un obiect greu. Pe jos zăcea o ploscă de metal, cu o curea de

piele, îndeajuns de lungă pentru a putea fi purtată pe umăr. Pe ea se afla încrustat un simbol argintiu. Eragon recunoscu însemnele celor doi Ra'zac.

Plin de interes, el ridică plosca şi-i scoase dopul. În aer se răspândi un miros greu – acelaşi pe care-l mirosise când îl găsise pe Garrow printre dărâmăturile casei. Aplecă plosca şi o picătură de lichid limpede şi strălucitor îi căzu pe deget. De îndată, degetul începu să-i ardă de parcă ar fi luat foc. Ţipă înăbuşit şi-şi şterse mâna, frecând-o de pământ. Într-o clipă, durerea slăbi, rămânând ca o pulsaţie abia perceptibilă. O porţiune mică de piele i se jupuise.

Strâmbându-se de durere, se năpusti îndărăt către Brom:

— Uite ce-am găsit!

Brom luă plosca şi o cercetă, apoi turnă puţin lichid în dop. Eragon încercă să-l prevină:

— Ai grijă, o să-ţi arzi…

— Pielea, ştiu, zise Brom. Presupun că tu te-ai grăbit şi ţi-ai turnat pe mână. Aa, pe deget? Ei, măcar ai avut suficientă minte să nu bei. N-ar mai fi rămas din tine decât o băltoacă.

— Ce-i asta? îl întrebă Eragon.

— Uleiul extras din petalele plantei numite *Seithr*[17], care creşte pe o insuliţă din mările îngheţate ale nordului. În starea lui naturală, uleiul se foloseşte pentru păstrarea perlelor – le face strălucitoare şi tari. Dar când a fost descântat într-un anume fel şi i s-a adus şi un sacrificiu de sânge, el capătă puterea de a arde carnea. Şi nici chiar aşa nu ar fi prea special – există mulţi acizi care topesc fibra şi osul –, numai că are puterea de a lăsa tot restul neatins. Poţi scufunda orice lucru în acest ulei, şi-l poţi scoate în bună stare, cu condiţia să nu fi făcut vreodată parte din trupul vreunui om sau animal. Din cauza asta a devenit o armă predilectă pentru torturi şi asasinate. Poate fi păstrat în vase de lemn, uns pe vârful unei suliţe sau turnat pe cearşafuri, iar prima persoană care le atinge va arde. Îl poţi folosi în mii de feluri, numai să ai imaginaţie. Rănile pe care le provoacă se vindecă încet. E destul de rar şi de scump, mai ales în forma asta.

Eragon îşi aminti de arsurile cumplite de care era acoperit trupul lui Garrow. „Asta au folosit", îşi dădu el seama, cu groază.

— Mă întreb cum de au lăsat plosca aici, dacă-i aşa de

[17] Vrăjitoarea

valoroasă.

— Probabil, le-a căzut când au plecat în zbor.

— Şi de ce nu s-au întors s-o ia? Nu cred că regelui o să-i convină c-au pierdut-o.

— Nu, n-o să-i convină, zise Brom, dar şi mai puţin i-ar conveni dacă ar întârzia să vină cu veşti despre tine. De fapt, dacă cei doi Ra'zac au şi ajuns la el, poţi fi sigur că regele ştie cum te cheamă. Şi asta înseamnă că va trebui să fim mult mai atenţi când intrăm în vreun oraş. O să se umple Imperiul de veşti şi porunci.

Eragon stătu o clipă pe gânduri:

— Cam cât e de rar uleiul ăsta, până la urmă?

— Ca un trifoi cu patru foi, zise Brom.

După câteva clipe se corectă:

— Mă rog, uleiul în forma lui naturală e folosit de bijutieri, dar numai de cei care şi-l pot permite.

— Aşadar, există oameni care fac negoţ cu el.

— Unul, poate doi.

— Bun, zise Eragon. Mai spune-mi, oraşele de pe lângă coastă ţin evidenţa transporturilor pe care le fac?

Ochii lui Brom se luminară:

— Sigur că da. Dacă am putea ajunge să le vedem, am afla cine a adus uleiul în sud şi unde a plecat după aceea.

— Iar înregistrarea cumpărăturilor făcute de Imperiu ne va spune unde trăiesc cei doi Ra'zac! conchise Eragon. Nu ştiu cât de multă lume îşi poate permite să cumpere ulei dintr-ăsta, dar nu poate fi prea greu să ne dăm seama care dintre cumpărători nu lucrează pentru Imperiu.

— Genial! exclamă Brom, zâmbind. Ce n-aş da să mă fi gândit la asta acum mulţi ani; m-ar fi scutit de multă bătaie de cap. Coasta este înţesată de oraşe mari şi mici în care poate acosta o corabie. Cred că ar trebui să începem cu Teirm, pentru că pe acolo se face cel mai mult negoţ.

Brom făcu o pauză:

— După ultimele veşti pe care le-am primit, acolo trăieşte vechiul meu prieten, Jeod. Nu ne-am văzut de mulţi ani, dar poate că va accepta să ne ajute. Şi, fiind negustor, poate chiar ne va înlesni căutările.

— Cum ajungem la Teirm?

— Trebuie s-o luăm spre sud-vest, până ce ajungem la o

trecătoare înaltă, care traversează Şira. Traversând-o, ne putem îndrepta spre Teirm în susul coastei, zise Brom.

Un vânt uşor îi flutura părul.

— În cât timp ajungem la trecătoare? Mai puţin de-o săptămână?

— Sigur. Dacă o luăm spre dreapta, îndepărtându-ne de Ninor, putem zări munţii chiar mâine.

Eragon se urcă din nou în spatele Saphirei:

— Atunci ne vedem la cină.

După ce se înălţaseră destul de mult, el îi spuse:

„Mâine călăresc pe Cadoc. Înainte să protestezi, află că fac asta numai pentru că vreau să vorbesc cu Brom.”

„Cred că ar fi bine să călăreşti din două în două zile pe el. Aşa, tu o să-ţi poţi continua învăţătura, iar eu o să pot vâna.”

„Nu te supără asta?”

„N-am încotro.”

Când se opriră pentru noapte, Eragon observă cu bucurie că nu-l dureau picioarele. Şaua îl apărase bine de contactul cu solzii Saphirei.

Eragon şi Brom se luptară, ca în fiecare noapte, dar nu cu prea mult elan, căci amândoi erau preocupaţi de ce se petrecuse peste zi. Când terminară, muşchii braţelor lui Eragon îl dureau îngrozitor, din cauza greutăţii neobişnuite a sabiei Zar’roc.

Cântec pentru drum

A doua zi, în timp ce călăreau, Eragon îl întrebă pe Brom:

— Cum arată marea?

— Trebuie s-o fi auzit cândva descrisă, zise Brom.

— Da, dar vreau să ştiu cum e în realitate.

Ochii lui Brom se tulburară, ca şi cum privea o imagine ascunsă:

— Marea este întruchiparea emoţiilor. Iubeşte, urăşte, plânge. Sfidează orice încercare de a o prinde în cuvinte şi refuză să fie încătuşată. Orice spui despre ea, rămâne mereu ceva ce nu poţi spune. Ţi-aduci aminte că ţi-am povestit cum elfii au venit de peste mare?

— Da.

— Deşi trăiesc acum departe de coastă, ei şi-au păstrat totuşi pasiunea pentru oceanul care încă-i vrăjeşte. Zgomotul valurilor care se sparg de mal, mirosul sărat al aerului îi impresionează puternic şi le-au inspirat multe cântece, dintre cele mai frumoase. Unul vorbeşte despre dragoste – poate vrei să-l asculţi.

— Aş vrea, zise Eragon cu interes.

Brom îşi drese vocea, apoi spuse:

— O să traduc din limba străveche cât de bine pot. N-o să fie perfect, dar poate îţi vei face o idee despre cum sună în original.

Opri calul şi închise ochii. Rămase o vreme tăcut, apoi începu să cânte încetişor:

„Fluidă vrăjitoare, sub cerul azuriu
A ta imensitate străluce şi mă cheamă
Şi m-aş tot duce înainte
Dacă n-ar fi domniţa
Care mă cheamă, tot mă cheamă.
Ea inima mi-o leagă, cu-o bandă albă ca un crin,
Ce nu poate fi ruptă, decât poate de mare,
Mereu să se sfâşie între copaci şi valuri”.

Cuvintele cântecului răscoliră mintea lui Eragon.

— Mai este încă mult din acest cântec, zise Brom, numit *Du Silbena Datia*[18]*.* Ţi-am recitat doar o strofă. Este o poveste tristă despre doi îndrăgostiţi, Acallamh şi Nuada, pe care dorul de mare i-a despărţit. Ascultând acest cântec, elfii descoperă în el multe înţelesuri.

— E frumos, zise simplu Eragon.

În acea seară, când se opriră, la orizont se întrezărea Şira.

Ajunşi la poalele munţilor, ei schimbară direcţia şi porniră spre sud. Eragon se simţea bucuros să se afle din nou în apropierea lor; ei reprezentau un hotar sigur al lumii. Trei zile mai târziu, ajunseră la un drum larg, brăzdat de urme de roţi.

— Ăsta-i drumul principal care leagă Urû’baen, capitala, de Teirm, zise Brom. E foarte folosit şi este drumul preferat al negustorilor. Trebuie să fim mai prudenţi. Nu suntem chiar în perioada cea mai aglomerată a anului, dar tot trebuie să fie

[18] Negura Suspinelor (poem)

câţiva oameni pe drum.

Zilele treceau repede, în timp ce ei continuau să dea ocol Şirei, căutând trecătoarea. Eragon nu se putea plânge de plictiseală. Atunci când nu lua lecţii de limbă elfă, fie învăţa să aibă grijă de Saphira, fie făcea exerciţii de magie. Învăţase şi să vâneze cu ajutorul ei, ceea ce-i ajuta să economisească timpul pe care şi l-ar fi petrecut cu vânătoarea: lua o piatră în mână şi o arunca spre pradă. Nu avea cum să greşească ţinta. Roadele eforturilor sale se coceau în fiecare noapte pe foc. Iar după cină, el şi Brom se duelau cu săbiile sau, câteodată, se luptau cu pumnii.

Zilele lungi şi munca grea eliminaseră orice urmă de grăsime de pe trupul lui Eragon. Braţele sale deveniseră vânoase, iar muşchii îi jucau pe sub pielea bronzată. „Am devenit puternic, din toate punctele de vedere”, se gândea el.

Când, în sfârşit, ajunseră la trecătoare, Eragon observă că din ea curgea un râu care intersecta drumul.

— Acesta este Toark, îi explică Brom. O să ne ţinem după el până ajungem la mare.

— Cum aşa, râse Eragon, câtă vreme curge în direcţia asta, izvorând din Şiră? N-are cum să ajungă la ocean, decât dacă se întoarce pe propriile urme.

Brom îşi răsuci inelul de pe deget:

— Pentru că între munţi se află Lacul Woadark. De la fiecare din capetele sale izvorăşte un râu, şi ambele se numesc Toark. Ăsta-i cel dinspre răsărit. Curge spre sud şi şerpuieşte prin câmpie până ce se varsă în Lacul Leona. Celălalt se varsă în mare.

După două zile petrecute în Şiră, ajunseră la un prag de stâncă de pe care puteau vedea limpede dincolo de munţi. Eragon observă cum pământul devine tot mai jos în depărtare şi gemu, văzând cât mai aveau de mers. Brom îi arătă cu degetul:

— Acolo jos, spre nord, este Teirm. E un oraş vechi. Unii spun că acolo este locul în care s-au oprit elfii, când au venit prima dată în Alagaësia. Fortăreaţa lui n-a fost niciodată cucerită şi nici războinicii lui – înfrânţi.

Apoi îl îmboldi cu călcâiele pe Văpaia Zăpezii şi coborî de pe colţul de stâncă.

Coborârea printre dealuri le luă până a doua zi la prânz, când

ajunseră de cealaltă parte a Şirei, unde pământul împădurit deveni brusc mai neted. Nemaiavând munţii în spatele cărora să se ascundă, Saphira zbura jos, folosindu-se de orice scobitură şi movilă ca să rămână nevăzută.

Dincolo de pădure, observară o schimbare. Ţinutul era acoperit cu iarbă mică şi cu buruieni în care li se afundau tălpile. Toate pietrele erau acoperite de muşchiul care se întindea în lungul pârâiaşelor care brăzdau solul. În locurile bătătorite de cai, drumul era vârstat cu băltoace de noroi. În scurtă vreme, şi Brom, şi Eragon erau împroşcaţi cu nămol.

— De ce e verde totul? îl întrebă Eragon. Pe-aici nu e iarnă?

— Ba da, dar blândă. De pe mare se înalţă ceţuri şi neguri care menţin vegetaţia în viaţă. Unora le place, dar mie mi se pare trist şi deprimant.

La căderea serii, se opriră în cel mai uscat loc pe care-l putură găsi. În timp ce mâncau, Brom zise:

— Ar trebui să călăreşti în continuare pe Cadoc, până ajungem la Teirm. Acum, că am ieşit din Şiră, e probabil să întâlnim alţi călători şi-ar fi mai bine să fii alături de mine. Un bătrân care călătoreşte singur dă motive de bănuială. Dacă eşti cu mine, nimeni n-o să ne pună întrebări. În plus, nu vreau să ajung în oraş şi să dau peste cineva care m-a văzut pe drum şi care să se mire de unde-ai apărut şi tu, pe neaşteptate.

— Ne vom folosi numele adevărate? îl întrebă Eragon.

Brom căzu pe gânduri:

— Pe Jeod nu-l putem înşela. Îmi ştie deja numele şi cred că i-l putem încredinţa şi pe al tău. Dar pentru toţi ceilalţi eu voi fi Neal, iar tu nepotul meu, Evan. Dacă ne ia gura pe dinainte şi ne trădăm, probabil că n-o să conteze, dar nu vreau ca numele noastre să-i rămână cuiva în minte. Oamenii au prostul obicei să-şi amintească lucruri pe care ar fi fost mai bine să le uite.

Primele impresii despre Teirm

După două zile de călătorie spre nord, către ocean, Saphira zări oraşul Teirm. O ceaţă groasă se întindea deasupra pământului, întunecând privirile lui Brom şi Eragon, până ce briza venită dinspre răsărit o risipi. Eragon rămase cu gura căscată, văzând oraşul apărându-i brusc în faţă, cuibărit la malul

mării tremurătoare; corăbii mândre, cu pânzele strânse, erau trase la mal. În depărtare, se auzea mugetul înfundat al valurilor.

Oraşul era împrejmuit de un zid alb – înalt de o sută de picioare şi gros de treizeci – înţesat de şiruri de creneluri dreptunghiulare, având în vârf o pasarelă pentru soldaţi şi gărzi. Suprafaţa netedă a zidului era întreruptă de două porţi suspendate din fier, una îndreptată spre apus, către mare, alta deschizându-se spre drumul care venea din sud. Deasupra zidului, în partea sa de nord-est, se înălţa o fortăreaţă uriaşă, construită din blocuri mari de piatră şi turnuleţe, în turnul cel mai înalt se afla un far, care strălucea puternic. Castelul era singurul lucru care se putea zări pe deasupra fortificaţiilor.

Poarta din sud era păzită de soldaţi, dar aceştia îşi ţineau suliţele deoparte şi nu erau prea vigilenţi.

— Asta-i prima încercare! zise Brom. Să sperăm că n-au primit nicio veste despre noi de la Imperiu şi că n-o să ne oprească. Orice s-ar întâmpla, nu intra în panică şi nu da de bănuit!

„Mai bine cobori pe undeva şi te ascunzi. Noi intrăm”, îi zise Eragon Saphirei.

„Îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Iarăşi”, zise ea, cu amărăciune.

„Aşa e. Dar Brom şi cu mine avem nişte avantaje pe care cei mai mulţi nu le au. O să fie bine.”

„Dacă se întâmplă ceva, te ţintuiesc pe spatele meu şi nu-ţi mai dau drumul.”

„Şi eu te iubesc.”

„Atunci o să te leg cu atât mai strâns.”

Eragon şi Brom merseră călare către poartă, încercând să pară degajaţi. Deasupra intrării, flutura un stindard galben, pe care se vedea un leu şi o mână care ţinea o floare de crin. Apropiindu-se de ziduri, Eragon întrebă uimit:

— Cât de mare e oraşul ăsta?

— Mai mare decât oricare altul pe care l-ai văzut până acum, zise Brom.

La intrarea în Teirm, străjerii stăteau mai drepţi şi blocau poarta cu suliţele încrucişate.

— Cum v’zice? întrebă unul dintre ei, pe un ton plictisit.

— Mă cheamă Neal, zise Brom cu voce piţigăiată, ţinându-şi un umăr mai sus ca altul şi cu o expresie de stupizenie

mulţumită.

— Ş-ăsta cin-i? îl întrebă străjerul.

— Păi, tocma voiam s'spun. Ăsta mi-i nepotă-miu, Evan. Îi fiu' lu' sor-mea, nu-i...

— Mda, mda, îi zise străjerul, dând din cap cu nerăbdare. Şi ce treabă aveţi p-aici?

— Merge să-şi vadă un pr'eten vechi, îi spuse Eragon, folosind un accent pronunţat. Io am veni' cu el, ca-s' nu să piardă cumva, ştiţ' cum îi. Nu mai îi tânăr – şi l-a cam prins soarele acu' fo' câţva ani. A cam luat-o razna, ştiţ'.

Brom dădu fericit din cap.

— Bine. Treceţi, zise străjerul, făcând un semn cu mâna şi coborându-şi suliţa. Fii atent să nu facă vreun necaz!

— Nu, nu. O să am grijă, îi promise Eragon.

Îl îmboldi pe Cadoc şi intrară în Teirm. Pavajul răsuna sub copitele cailor.

După ce se îndepărtaseră de străjeri, Brom se îndreptă şi mârâi:

— Am luat-o razna, ai?

— Doar nu era să te las să te distrezi numai tu, îl tachină Eragon.

Brom tuşi a nemulţumire şi întoarse capul.

Casele erau triste şi rău-prevestitoare. Ferestrele mici şi groase nu lăsau să treacă decât puţine raze de lumină. Uşile erau înguste şi mici. Acoperişurile erau plate – cu excepţia unor balustrade de metal – şi acoperite, toate, cu plăci de ţiglă. Eragon observă că nicio casă din apropierea zidului exterior nu avea mai mult de un etaj, dar pe măsură ce înaintau, clădirile deveneau mai mari. Cele de lângă fortăreaţă erau cele mai înalte, deşi nici nu se puteau compara cu aceasta.

— Ai zice că locul ăsta e gata de război, zise Eragon.

Brom aprobă dând din cap:

— În Teirm, atacurile piraţilor, ale urgalilor şi ale altor duşmani au devenit o tradiţie. Oraşul a fost de mult un centru comercial, iar când se adună atâtea bogăţii, e normal să apară conflicte. Locuitorii au fost siliţi să ia măsuri foarte stricte ca să nu fie cuceriţi. Îi ajută şi faptul că Galbatorix le dă soldaţi să apere oraşul.

— De ce unele case sunt mai înalte decât celelalte?

— Uită-te la fortăreaţă, răspunse Brom, arătându-i cu degetul.

De-acolo poţi vedea în tot oraşul. Dacă zidul exterior ar fi străpuns, pe toate acoperişurile ar fi plasaţi arcaşi. Pentru că şi casele din faţă, de lângă zid, sunt mai joase, oamenii aflaţi mai în spate pot să tragă pe deasupra lor, fără să se teamă că-şi lovesc tovarăşii. Iar dacă duşmanii cuceresc casele acelea şi pun şi ei arcaşi să tragă de acolo, aceştia sunt uşor de doborât.

— N-am mai văzut niciun oraş care să fie construit aşa, zise Eragon uimit.

— Aşa-i, dar asta s-a făcut de-abia după ce oraşul Teirm a ars aproape din temelii în urma unui atac al piraţilor, îi explică Brom.

În timp ce mergeau în susul străzii, oamenii le aruncau priviri atente, dar nu stârniră vreun interes ieşit din comun.

„Faţă de cum am fost primiţi în Daret, aici se poate spune că am fost foarte bine veniţi. Poate că Teirm a scăpat de atenţia urgalilor”, se gândi Eragon, dar îşi schimbă părerea când un bărbat îşi croi drum pe lângă ei, cu o sabie la şold. Mai erau şi alte semne, mai greu de observat, că vremurile erau periculoase: nu era niciun copil care să se joace pe străzi, oamenii aveau chipurile aspre, iar multe case erau părăsite, pline de buruieni care creşteau prin crăpăturile curţilor pavate cu pietre.

— Pare-mi-se că au avut şi ei parte de necazuri, zise Eragon.

— Ca peste tot, spuse Brom, sumbru. Trebuie să-l găsim pe Jeod.

Îşi mânară caii peste drum, spre un han, şi-i legară de un stâlp.

— Castanul verde… minunat, murmură Brom, privind semnul mâncat de vreme care atârna deasupra lor, în timp ce intrau.

Camera înghesuită dădea un sentiment de nesiguranţă. În vatră ardea mocnit un foc, gata să se stingă, dar nimeni nu-şi dădea osteneala să mai pună lemne. Câţiva oameni singuratici, aşezaţi prin colţuri, sorbeau băuturile cu expresii posomorâte. La o masă îndepărtată şedea un bărbat cu două degete lipsă, care-şi tot privea cioturile tremurătoare. Hangiul avea un surâs cinic pe buze şi ţinea în mână un pahar pe care-l ştergea încontinuu, deşi era spart.

Brom îşi puse coatele pe tejghea şi întrebă:

— Nu ştii cumva unde-l putem găsi pe un bărbat căruia-i zice Jeod?

Eragon rămase lângă el, jucându-se cu un capăt al arcului, care-i ajungea la şold. Îl purta pe spate, dar în momentul acela şi-ar fi dorit să-l aibă în mână.

Cu o voce mult prea răsunătoare, hangiul zise:

— Păi, de unde să ştiu eu aşa ceva? Crezi că le ţin socoteala tuturor răpciugilor din locul ăsta prăpădit?

Eragon clipi cu teamă, când toţi ochii se întoarseră către ei. Brom continuă să vorbească liniştit:

— Şi n-ai putea fi convins să-ţi aminteşti? zise el, strecurând pe tejghea câteva monede.

Omul se înveseli şi puse jos paharul:

— Poate că da, îi răspunse el, coborând vocea, dar memoria mea trebuie mult îmboldită.

Brom se înnegură la faţă, dar mai puse câteva monede pe tejghea. Hangiul îşi sugea falca nehotărât.

— Ei, bine, zise el în cele din urmă şi dădu să ia banii.

Înainte să ajungă la ei, omul cu două degete lipsă strigă de la masa lui:

— Hei, Gareth, ce naiba faci? Orice om de pe stradă le poate spune unde stă Jeod. De ce le iei banii?

Dintr-o mişcare, Brom îşi puse banii înapoi în pungă. Gareth îl privi cu ură pe omul de la masă, apoi le întoarse spatele şi luă iar paharul. Brom se apropie de străin şi zise:

— Mulţumesc. Mă cheamă Neal, iar el e Evan.

Omul înălţă cana în semn de salut:

— Eu sunt Martin, iar pe Gareth, desigur, l-aţi cunoscut deja.

Avea un glas jos şi răguşit. Martin le făcu semn către două scaune libere:

— Haide, şedeţi! Nu mă supăr!

Eragon luă un scaun şi-l aşeză în aşa fel încât se afla cu spatele la perete şi cu faţa la uşă. Martin ridică dintr-o sprânceană, dar nu zise nimic.

— Tocmai m-ai ajutat să cruţ ceva bani, spuse Brom.

— Îmi pare bine c-am fost de ajutor. Dar nu-l pot învinui nici pe Gareth – treburile n-au mers prea bine de ceva timp.

Martin se scărpină pe bărbie:

— Jeod locuieşte în partea de apus a oraşului, chiar lângă Angela, cea care face leacuri. Aveţi treabă cu el?

— Cam aşa ceva, zise Brom.

— Ce să zic, n-o să vrea să vă cumpere nimic; tocmai şi-a mai

pierdut o corabie acum câteva zile.

Brom ascultă veştile cu interes:

— Ce s-a-ntâmplat? Doar nu urgalii?

— Nu, zise Martin, ei au plecat din ţinutul ăsta. Nimeni nu i-a mai văzut de vreun an. Se pare că s-au dus înspre sud şi est. Dar problema nu-i cu ei. Vezi tu, negoţul nostru se face mai ales pe mare, cred că ştii asta. Ei, şi, mai zise el, oprindu-se apoi ca să ia o înghiţitură, începând de acum câteva luni, cineva ne tot pradă corăbiile. Nu-s piraţii obişnuiţi, pentru că sunt atacate numai corăbiile anumitor negustori, printre care şi Jeod. Totul a ajuns aşa de rău, că niciun căpitan de corabie nu mai primeşte să ia mărfurile acestor neguţători, aşa că viaţa pe-aici a devenit cam grea. Mai ales că unii dintre ei au afaceri dintre cele mai mari din Imperiu. Sunt nevoiţi să trimită mărfurile pe pământ, aşa că preţurile au urcat groaznic şi caravanele nu ajung întotdeauna.

— Bănuieşti cumva cine-ar putea fi de vină? Trebuie să existe martori, zise Brom.

Martin clătină din cap:

— Nimeni nu scapă cu viaţă. Corăbiile pleacă, dispar şi nimeni nu mai ştie nimic de ele.

Se aplecă spre ei şi le zise încet:

— Corăbierii spun că-i vorba de magie.

Dădu din cap, le făcu cu ochiul, apoi se lăsă din nou pe spate.

Vorbele lui păreau să-l îngrijoreze pe Brom:

— Dar tu ce zici?

Martin ridică nepăsător din umeri:

— Habar n-am. Şi nici nu cred c-o să aflu, decât dacă am ghinionul să mă găsesc pe una dintre corăbiile capturate.

— Eşti corăbier? îl întrebă Eragon.

— Nu, mârâi Martin. Arăt eu a corăbier? Căpitanii mă angajează ca să le apăr corăbiile de piraţi, dar tâlharii ăia nemernici nu prea s-au mai arătat în ultima vreme. Oricum, e o slujbă bună.

— Dar periculoasă, zise Brom.

Martin ridică iar din umeri, apoi dădu pe gât toată berea care-i rămăsese în cană. Brom şi Eragon îşi luară rămas-bun şi se îndreptară spre partea de vest a oraşului, una dintre cele mai frumoase zone din Teirm. Casele erau curate, frumos împodobite şi mari. Oamenii de pe stradă purtau stofe scumpe

şi păşeau cu un aer de autoritate. Eragon se simţea expus şi destul de ciudat.

Un vechi prieten

Prăvălia femeii cu leacurile avea la intrare un semn în culori vii şi era uşor de găsit. Lângă uşă, stătea o femeie scundă, cu părul cârlionţat. Ţinea o broască într-o mână, iar cu cealaltă scria. Eragon presupuse că aceasta era Angela. Pe ambele laturi ale prăvăliei se afla câte o casă.

— Care crezi că e? îl întrebă el.

Brom cugetă, apoi spuse:

— Hai să aflăm!

Se apropie de femeie şi o întrebă politicos:

— Poţi să-mi spui unde locuieşte Jeod?

— Da, pot, zise ea continuând să scrie.

— Vrei să-mi spui?

— Da.

Ea tăcu, dar tocul i se mişca mai repede ca înainte. Broasca pe care o ţinea în mână orăcăi şi se uită la ei cu ochii mari. Brom şi Eragon aşteptară câteva clipe stânjeniţi, dar femeia nu mai zise nimic. Eragon era cât pe ce să scape câteva vorbe, când Angela îşi ridică ochii:

— Sigur că o să vă spun! Nu trebuie decât să întrebaţi. Mai întâi, m-ai întrebat dacă *pot* să vă spun, apoi, dacă *vreau*, dar nu m-ai întrebat pur şi simplu.

— Atunci, să te întreb cum se cuvine, zise Brom zâmbind. Care-i casa lui Jeod? Şi de ce ţii în mână o broască?

— Aşa mai merge, zise ea, mucalită. Jeod stă în casa din dreapta. Cât despre broască, de fapt, e o broască râioasă. Încerc să demonstrez că broaştele râioase nu există – că sunt broaşte pur şi simplu.

— Cum să nu existe, dacă ţii chiar acum una în mână? o întrerupse Eragon. Şi, în plus, cu ce te-ajută să demonstrezi că sunt broaşte pur şi simplu?

Femeia scutură din cap cu putere, făcând să-i tresalte cârlionţii de culoare şaten-închis.

— Nu, nu, n-ai înţeles! Dacă reuşesc să demonstrez că broaştele râioase nu există, atunci asta-i o broască pur şi

simplu, n-a fost niciodată una râioasă. Aşa că broasca râioasă la care te uiţi acum nu există. Şi, adăugă ea ridicând un deget micuţ, dacă pot să demonstrez că sunt broaşte pur şi simplu, atunci astea râioase n-o să mai fie în stare de lucruri rele – să-ţi strice dinţii, să-ţi facă negii să crească, să-i otrăvească pe oameni sau să-i omoare. Iar vrăjitoarele nu-şi vor mai putea folosi vrăjile rele, pentru că, fireşte, nu vor mai exista broaşte râioase.

— Înţeleg, zise Brom cu delicateţe. Pare interesant şi-aş vrea să aflu mai multe despre asta, dar acum trebuie să mergem să-l vedem pe Jeod.

— Sigur, sigur, zise ea, făcându-le cu mâna şi reîntorcându-se la scris.

Când negustoreasa de leacuri nu-i mai putea auzi, Eragon spuse:

— E nebună!

— Poate, zise Brom, dar nu se ştie niciodată. Poate descoperi ceva folositor, aşa că n-o mai vorbi de rău. Cine ştie, poate broaştele râioase chiar sunt broaşte pur şi simplu.

— Da, şi încălţările mele sunt din aur, îi replică Eragon.

Se opriră în faţa unei uşi pe care atârna un mâner din fier şi care avea un prag de marmură. Brom ciocăni de trei ori, dar nu-i răspunse nimeni. Eragon se simţea destul de prost.

— Poate-am greşit casa. Hai să încercăm la cealaltă, zise el.

Brom nu-l băgă în seamă şi ciocăni din nou, lovind cu putere din mâner.

Nici acum nu răspunse nimeni. Eragon se întoarse pe călcâie, scos din răbdări, apoi auzi pe cineva fugind către uşă. O tânără cu tenul palid şi părul blond-deschis întredeschise uşa. Avea ochii umflaţi, de parcă ar fi plâns, dar un glas perfect calm.

— Da, ce doriţi?

— Aici stă Jeod? îl întrebă Brom blând.

Femeia îşi plecă puţin capul.

— Da, e soţul meu. Vă aşteaptă? îi întrebă ea, fără să deschidă uşa mai mult.

— Nu, dar trebuie să-i vorbim, zise Brom.

— E foarte ocupat.

— Am venit de departe. E foarte important să-l vedem.

Chipul ei se înăspri:

— E ocupat!

Brom se zbârli, dar vocea îi rămase calmă:

— Atunci, dacă nu-l putem vedea, vreţi să-i transmiteţi un mesaj?

Ea strâmbă din buze, dar acceptă.

— Spuneţi-i că aşteaptă afară un prieten din Gil'ead.

Femeia avu un aer bănuitor, dar zise:

— Desigur.

Apoi închise brusc uşa şi Eragon îi auzi paşii îndepărtându-se.

— N-a fost prea politicoasă, comentă el.

— Ţine-ţi părerile pentru tine, se răsti Brom. Şi să nu spui nimic. Lasă-mă pe mine să vorbesc!

Îşi încrucişă braţele şi începu să bată din degete. Eragon îşi puse lacăt la gură şi privi în altă parte.

Deodată, uşa se deschise larg şi un bărbat înalt se năpusti afară din casă. Purta haine scumpe, dar boţite, avea părul cărunt şi rar, şi un chip trist, cu sprâncene scurte. La cap avea o cicatrice lungă, care i se întindea până la tâmplă.

Văzându-i, făcu ochii mari şi se sprijini de tocul uşii, rămas fără grai. Deschise şi închise gura de câteva ori, ca un peşte pe uscat, apoi întrebă încet, cu glas neîncrezător:

— Brom…?

Brom îşi duse degetul la buze şi întinse mâna, prinzându-l de braţ:

— Ce bine că te văd, Jeod! Mă bucur că nu te-a lăsat memoria, dar să nu mai foloseşti numele ăsta! N-ar fi bine să afle cineva că sunt aici.

Jeod privi speriat în jur, părând zguduit.

— Credeam c-ai murit, şopti el. Ce s-a-ntâmplat? De ce nu m-ai căutat niciodată?

— O să-ţi explic totul. Ai vreun loc în care să putem vorbi liniştiţi?

Jeod şovăi, plimbându-şi privirile de la Eragon la Brom, cu chipul de nepătruns. Până la urmă, zise:

— Aici nu putem, dar aşteptaţi o clipă şi vă duc undeva unde se poate.

— Bine, zise Brom.

Jeod dădu din cap şi dispăru în spatele uşii.

„Sper să aflu câte ceva despre trecutul lui Brom", se gândi Eragon.

Când Jeod reapăru, avea la şold o sabie subţire. Pe umeri îi

atârna neglijent o haină brodată, asortată cu o pălărie cu pană. Brom cercetă stofa fină cu un ochi mustrător, iar Jeod ridică din umeri stânjenit.

Îi conduse prin Teirm către fortăreaţă. Mergând în spatele celor doi, Eragon ducea caii. Jeod le arătă către ce se-ndreptau.

— Risthart, castelanul din Teirm, a hotărât ca toţi negustorii să-şi aibă cartierul general în castelul lui. Deşi cei mai mulţi dintre noi ne încheiem afacerile în altă parte, tot trebuie să ţinem camere cu chirie acolo. E o prostie, dar ne supunem, ca să nu-l supărăm. Acolo n-o să tragă nimeni cu urechea. Zidurile-s groase.

Trecură prin poarta principală şi intrară în fortăreaţă. Jeod merse către o uşă laterală şi le arătă un inel de fier:

— Caii îi puteţi lăsa acolo. Nimeni n-o să se lege de ei.

După ce Văpaia Zăpezii şi Cadoc fuseseră bine priponiţi, el deschise uşa cu o cheie de fier şi-i invită înăuntru.

Camera era un coridor lung şi gol, luminat de torţe fixate în zid. Eragon fu surprins să constate cât era de frig şi de umed. Atingând peretele, simţi cu degetele un strat alunecos de mâzgă, care-l făcu să se-nfioare.

Jeod smulse o torţă din soclu şi-i conduse de-a lungul coridorului. Se opriră în faţa unei uşi grele din lemn. O descuie şi intrară cu toţii într-o cameră unde trona un preş din piele de urs, pe care se aflau mai multe scaune umplute cu paie. Pereţii erau acoperiţi cu volume legate în piele.

Jeod îngrămădi vreascuri în cămin şi propti torţa sub ele. Pe dată, focul începu să ardă.

— Bătrâne, ai să-mi dai nişte explicaţii!

Chipul lui Brom se schimonosi într-un zâmbet:

— Pe cine faci tu bătrân? Când te-am văzut ultima dată, n-aveai niciun fir alb. Acum părul tău arată de parcă s-ar descompune.

— Iar tu arăţi la fel ca acum douăzeci de ani. Pare-se că timpul te-a păstrat în forma asta de bătrân deşirat, numai ca să bagi cu forţa înţelepciunea în minţile fiecărei noi generaţii. Gata cu asta! Treci la povestit! Dintotdeauna te-ai priceput la asta, zise Jeod nerăbdător.

Eragon ciuli urechile şi aşteptă cu nerăbdare să audă ce avea de zis Brom.

Brom se aşeză comod într-un scaun şi-şi scoase pipa.

Încetişor, suflă un rotocol de fum care se făcu verde, se năpusti în cămin, apoi zbură pe horn în sus:

— Ţi-aduci aminte ce făceam în Gil'ead?

— Da, sigur că da, îi răspunse Jeod. Un lucru de genul ăsta e greu de uitat.

— Cam puţin spus, dar adevărat, totuşi, zise Brom sec. Când am fost… despărţiţi, n-am mai izbutit să te găsesc. În mijlocul întregii nebunii, am ajuns din greşeală într-o cămăruţă. Înăuntru, nu era nimic ieşit din comun – numai lăzi şi cutii –, dar, de curiozitate, am continuat să scotocesc pe acolo. Atunci, Norocul mi-a zâmbit – am găsit ce căutam.

Pe chipul lui Jeod se aşternu o expresie de stupoare.

— O dată ce-aveam obiectul, continuă Brom, nu mai puteam să te aştept. În fiecare clipă puteam fi descoperit şi-atunci totul era pierdut. Deghizându-mă cât am putut de bine, am fugit din oraş şi am ajuns în…

Brom ezită, aruncându-i o privire lui Eragon, apoi continuă fraza:

— … Am ajuns la prietenii noştri. Ei au închis obiectul într-o hrubă, pentru a-l apăra, şi m-au pus să promit că voi avea grijă de cel care-l va primi. Până în ziua în care urma să fie nevoie de mine, trebuia să dispar. Nimeni nu trebuia să afle că trăiesc – nici chiar tu –, deşi nu-mi convenea să-ţi provoc o durere fără rost. Aşa că am plecat spre nord şi m-am ascuns în Carvahall.

Eragon strânse din dinţi, înfuriat că Brom îi ascundea, intenţionat, anumite lucruri. Jeod se încruntă şi întrebă:

— Atunci… prietenii noştri au ştiut tot timpul că eşti în viaţă?

— Da.

— Ei, suspină el, presupun că o asemenea înşelăciune era de neocolit, totuşi mi-aş fi dorit să-mi spună. Cât despre Carvahall – nu e un oraş de mai la nord, de cealaltă parte a Şirei?

Brom făcu semn că da. Jeod îl cercetă pentru prima dată pe Eragon cu privirea. Ochii lui cenuşii inspectară fiecare detaliu. Ridică din sprâncene şi zise:

— Presupun, aşadar, că acum îţi îndeplineşti misiunea.

Brom clătină din cap:

— Nu, nu-i chiar aşa de simplu. Obiectul a fost furat acum ceva timp – cel puţin, eu asta cred, căci n-am mai primit veşti de la prietenii noştri şi mi-e teamă că mesagerii lor au fost opriţi din drum –, aşa că am hotărât să aflu ce pot. S-a-ntâmplat ca şi

Eragon să călătorească în aceeaşi direcţie. Suntem împreună de ceva timp.

Jeod părea uimit:

— Dar dacă nu ţi-au trimis nicio veste, de unde ştii că a fost…

Brom îi tăie brusc vorba, spunând:

— Unchiul lui Eragon a fost ucis în mod brutal de către Ra'zac. I-au incendiat casa şi a fost cât pe ce să-l prindă şi pe el. Are dreptul să se răzbune, dar cei doi au plecat fără să lase urme, aşa că avem nevoie de ajutor ca să-i găsim.

Chipul lui Jeod se mai linişti:

— Pricep… dar de ce-ai venit încoace? Habar n-am unde se ascund cei doi Ra'zac, iar cei care ştiu n-o să-ţi spună.

Ridicându-se în picioare, Brom îşi băgă mâna în buzunarul robei şi scoase plosca pe care o găsiseră. I-o aruncă lui Jeod:

— Înăuntru este ulei de Seithr – din soiul periculos. Cei doi Ra'zac o aveau cu ei. Au pierdut-o în drum şi noi am găsit-o din întâmplare. Trebuie să aruncăm o privire prin registrele de transport din Teirm, ca să putem urmări calea pe care Imperiul a cumpărat uleiul. Aşa ar trebui să putem afla unde le e bârlogul.

Chipul lui Jeod se umplu de riduri, în timp ce se gândea. Apoi arătă cu degetul spre cărţile de pe rafturi:

— Vedeţi astea? Toate sunt înregistrările afacerii mele. *O singură* afacere. V-aţi înhămat la o treabă care ar putea să vă ia luni de zile. Şi mai e o problemă şi mai complicată. Înregistrările pe care le căutaţi sunt depozitate în castel, dar numai Brand, administratorul comerţului, slujbaşul lui Risthart, are acces la ele în mod curent. Negustorii de rând, cum sunt eu, nu au voie să le vadă. Se tem că am putea falsifica cifrele, privind Imperiul de preţioasele sale dări.

— O să ne ocupăm de asta la momentul potrivit, zise Brom. Dar, înainte să ne putem gândi s-o pornim mai departe, avem nevoie de câteva zile de odihnă.

— Se pare, zâmbi Jeod, că e rândul meu să-ţi dau ajutor. Casa mea e şi a voastră, desigur. Aveţi alte nume sub care să fiţi cunoscuţi cât timp rămâneţi aici?

— Da, zise Brom, eu sunt Neal, iar băiatul – Evan.

— Eragon, zise Jeod, gânditor. Ai un nume foarte rar. Puţini sunt cei botezaţi după primul Cavaler. În toată viaţa mea, am citit despre numai trei persoane cu numele ăsta. Eragon era

uimit că Jeod îi cunoştea originea numelui. Brom se întoarse către el:

— Vrei să vezi ce-i cu caii, să te asiguri că n-au păţit nimic? Nu cred că l-am legat bine pe Văpaia Zăpezii.

„Încearcă să-mi ascundă ceva. Cum plec eu de-aici, o să-nceapă să vorbească despre asta.” Eragon se ridică brusc din scaun şi ieşi din cameră, trântind uşa după el. Văpaia Zăpezii nu se mişcase din loc; nodul de care era priponit era intact. Scărpinând caii pe gât, Eragon se propti bosumflat de peretele castelului.

„Nu-i cinstit, se plânse. Măcar dac-aş putea auzi ce vorbesc.” Apoi sări în sus, nerăbdător. Într-una din zile, Brom îl învăţase câteva cuvinte care să-l ajute să audă mai bine. „Nu-i chiar ceea ce vreau, dar cred că pot să folosesc cuvintele alea. La urma urmei, să ne gândim ce-am reuşit cu *brisingr*!”

Se concentra adânc şi-şi adună puterea. O dată ce o simţi la dispoziţia lui, îmbibând cuvintele cu propria voinţă, rosti:

— *Thverr stenr un atra eka hórna!*[19]

În timp ce puterea se scurgea din el, auzi o şoaptă slabă în urechi, dar nimic mai mult. Dezamăgit, se lăsă la loc lângă perete, apoi tresări, auzind vocea lui Jeod:

— … Şi asta am făcut de-aproape opt ani.

Eragon privi în jur. Nu era nimeni acolo, în afara câtorva străjeri care stăteau proptiţi de peretele îndepărtat al fortăreţei. Rânjind, se aşeză jos, în curte, şi închise ochii.

— Nu mă aşteptam să devii negustor, zise Brom. După tot timpul pe care ţi-l petreceai cu cărţile. Şi după ce-ai găsit tunelul cu atâta uşurinţă! Ce te-a făcut să te-apuci de comerţ, în loc să rămâi învăţat?

— După povestea din Gil’ead, nu prea mai aveam chef să stau în camere îmbâcsite, citind pergamente. M-am hotărât să-l ajut pe Ajihad cât puteam mai bine, dar nu-s bun de războinic. Şi tata a fost negustor – poate-ţi aduci aminte. El m-a ajutat să mă pun pe picioare. Totuşi, în linii mari, afacerea mea nu este decât o acoperire, ca să pot trimite mărfuri în Surda.

— Dar înţeleg că treburile au mers rău de ceva vreme încoace, zise Brom.

— Da, niciun transport n-a ajuns la destinaţie, în ultimul timp,

[19] „Străbate zidul şi fă-mă să aud!”

iar cei din *Tronjheim*[20] au cam rămas fără provizii. Nu ştiu cum, dar Imperiul – cel puţin, eu asta bănuiesc – i-a descoperit pe aceia dintre noi care-i ajută pe cei din Tronjheim să supravieţuiască. Totuşi, nu sunt încă sigur că Imperiul e de vină. Nimeni n-a văzut vreun soldat prin împrejurimi. Nu pricep. Poate Galbatorix a angajat mercenari care să ne hărţuiască.

— Am auzit că tocmai ai pierdut o corabie.

— Ultima pe care-o mai aveam, îi răspunse Jeod cu amărăciune. Toţi oamenii din echipaj erau loiali şi curajoşi. Nu cred c-o să-i mai văd vreodată… de-acum, tot ce-mi rămâne de făcut este să trimit caravane spre Surda sau Gil'ead – care ştiu bine că nu vor ajunge la destinaţie, oricâţi străjeri aş tocmi – sau să închiriez corăbiile altcuiva. Dar nimeni nu mai e dispus să-mi transporte mărfurile.

— Câţi negustori te ajută? îl întrebă Brom.

— A, destul de mulţi, din susul şi din josul ţărmului. Toţi au avut aceleaşi necazuri. Ştiu la ce te gândeşti; şi eu m-am perpelit multe nopţi din cauza asta, dar nu pot îndura gândul că există un trădător, care ştie atâtea şi are atâta putere. Dacă-i aşa, suntem cu toţii în mare pericol. Ar trebui să te întorci în Tronjheim.

— Şi să-l duc pe Eragon acolo? îl întrerupse Brom. L-ar rupe în bucăţi. E locul cel mai prost în care ar putea fi acum. Poate în câteva luni sau, şi mai bine, într-un an. Poţi să-ţi imaginezi ce-ar face piticii? Cu toţii ar încerca să-l influenţeze, mai ales Islanzadi. Saphira şi cu el nu vor fi în siguranţă în Tronjheim, cel puţin până nu-i ajut să treacă de *tuatha du orothrim.*[21]

„Pitici! se gândi Eragon încântat. Unde-o fi acest Tronjheim? Şi cum de i-a spus lui Jeod despre Saphira? N-ar fi trebuit s-o facă fără să mă-ntrebe!"

— Totuşi, am impresia că le lipseşte puterea şi înţelepciunea ta.

— Înţelepciune, pufni Brom. Nu sunt decât ce-ai spus tu mai devreme – un bătrân deşirat.

— Mulţi ar zice altceva.

— N-au decât. Nu simt nevoia să dau explicaţii. Nu, Ajihad va trebui să se descurce fără mine. Ce fac acum e cu mult mai

---

[20] Căpetenia uriaşilor

[21] Ascuţirea minţii ucenicului nătâng (o etapă din instruirea Cavalerului)

important. Dar posibilitatea unui trădător ridică probleme îngrijorătoare. Mă-ntreb dacă nu cumva aşa a aflat Imperiul unde să…

Cuvintele sale se pierdură.

— Iar eu mă-ntreb de ce nimeni n-a luat legătura cu mine, ca să-mi dea veştile, zise Jeod.

— Poate c-au încercat. Dar dacă există un trădător…

Brom făcu o pauză:

— Trebuie să-i trimit vorbă lui Ajihad. Ai un mesager de încredere?

— Cred că da, zise Jeod. Depinde unde ar trebui să meargă.

— Nu ştiu, zise Brom. Am stat atâta timp deoparte, încât oamenii mei de legătură probabil c-au murit sau au uitat de mine. Nu-l poţi trimite la persoana care primeşte transporturile de mărfuri?

— Ba da, dar va fi periculos.

— În vremurile astea, ce nu-i periculos? Cât de repede poate pleca?

— Mâine dimineaţă. O să-l trimit în Gil’ead. O să meargă mai repede aşa, zise Jeod. Ce-ar putea lua cu el, ca să-l convingă pe Ajihad că mesajul vine de la tine?

— Poftim, dă-i inelul meu! Şi spune-i că, dacă-l pierde, o să-i sfâşii ficatul cu mâinile mele. Regina însăşi mi l-a dăruit.

— Ce vesel mai eşti, comentă Jeod.

Brom mârâi, apoi spuse, după o lungă pauză:

— Hai să ieşim, să mergem la Eragon! Nu-mi place să-l las singur. Flăcăul ăsta are un talent nefiresc să dea numai de necazuri.

— Te surprinde?

— Nu prea.

Eragon auzi zgomotul scaunelor trase la locurile lor. Îşi retrase iute gândurile şi deschise ochii:

„Ce se întâmplă? mormăi în sinea lui. Jeod şi ceilalţi negustori au necazuri pentru că-i ajută pe cei pe care Imperiul nu-i agreează. Brom a găsit ceva în Gil’ead şi s-a dus să se ascundă în Carvahall. Ce-ar putea fi obiectul ăsta aşa important, încât el să-l facă să creadă chiar şi pe prietenul său că a murit, vreme de douăzeci de ani? A pomenit şi de-o regină – dar în niciun regat din cele cunoscute nu există aşa ceva – şi de piticii, despre care chiar el mi-a spus că au dispărut acum mult timp

sub pământ”.

Voia să afle răspunsurile! Dar nu era momentul să se certe cu Brom, riscând să-şi pună misiunea în pericol. Nu, va aştepta să plece din Teirm, apoi va insista până ce bătrânul îi va explica toate tainele. Gândurile lui Eragon încă se învârtejeau de colo-colo, când uşa se deschise.

— Caii erau bine? îl întrebă Brom.

— Foarte bine, îi răspunse Eragon.

Dezlegară caii şi ieşiră din castel. Când ajunseseră din nou în partea principală a oraşului, Brom zise:

— Aşadar, Jeod, în sfârşit te-ai însurat. Şi, în plus, îi făcu el şiret cu ochiul, ai luat o tânără foarte frumoasă. Felicitări!

Jeod nu părea prea mulţumit de compliment. Cu umerii plecaţi, el privea fix în josul străzii:

— Nu sunt sigur că merit felicitări, cel puţin nu acum. Helen nu-i prea fericită.

— De ce? Ce-i lipseşte? îl întrebă Brom.

— Ca de obicei, zise Jeod, ridicând resemnat din umeri. O casă bună, copii fericiţi, masa plină şi companie plăcută. Problema e că ea provine dintr-o familie bogată; tatăl ei a băgat mulţi bani în afacerea mea. Dacă pierderile astea nu se opresc, n-o să mai fie bani de ajuns pentru ca ea să-şi continue viaţa cu care s-a obişnuit. Dar, te rog, continuă Jeod, necazurile mele nu te privesc! Gazda nu are voie să-şi tulbure oaspeţii cu grijile ei. Cât timp rămâneţi la mine, n-o să vă îngădui să suferiţi de altceva, decât că aţi mâncat prea mult.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, zise Brom. Am călătorit mult în condiţii destul de grele. Nu ştii cumva unde găsim o prăvălie mai ieftină? Avem nevoie de haine noi, astea s-au distrus de la călărie.

— Sigur că da, doar cu asta mă ocup, zise Jeod, înveselindu-se.

Le vorbi cu însufleţire despre preţuri şi mărfuri, până ce ajunseră înapoi la locuinţa lui, apoi îi întrebă:

— V-ar deranja să mergem să mâncăm în altă parte? Dacă intraţi acum, s-ar putea să fie cam neplăcut.

— Cum te simţi tu mai bine, zise Brom.

Jeod părea uşurat:

— Mulţumesc. Haide să vă lăsaţi caii în grajdul meu!

Făcură întocmai, apoi merseră cu el până la o cârciumă mare.

Spre deosebire de Castana Verde, aceasta era zgomotoasă, curată şi plină de oameni cheltuitori. Când sosi felul principal – purcel de lapte umplut –, Eragon se înfruptă plin de energie din carne, dar cel mai mult îi plăcură cartofii, morcovii, napii şi merele dulci servite ca garnitură. De multă vreme nu mai mâncase altceva decât vânat.

Masa dură mai multe ore, timp în care Brom şi Jeod povestiră cu rândul. Asta nu-l supără pe Eragon. Îi era cald, în fundal răsuna o muzică veselă, iar mâncarea era mai mult decât suficientă. Zumzăitul viu al vocilor din cârciumă îi mângâia plăcut urechile.

Când, în sfârşit, ieşiră din cârciumă, soarele tocmai se apropia de orizont.

— Duceţi-vă înainte; eu trebuie să verific ceva, le zise Eragon. Voia s-o vadă pe Saphira şi să se asigure că era bine ascunsă.

Brom încuviinţă, fără să-i dea prea multă atenţie:

— Ai grijă! Nu sta prea mult!

— Aşteaptă! zise Jeod. Vrei să ieşi din Teirm?

Eragon ezită, apoi, fără prea mare tragere de inimă, făcu semn că da.

— Ai grijă să intri înapoi înainte de căderea întunericului. Atunci, porţile se închid, iar străjerii n-o să-ţi mai dea drumul până dimineaţă.

— N-o să-ntârzii, îi promise Eragon, apoi se întoarse şi se strecură pe o străduţă laterală, către zidul exterior.

Odată ieşit din oraş, respiră adânc, bucurându-se de aerul proaspăt. „Saphira!” o strigă el. „Unde eşti?” Ea îl conduse afară de pe drum, către poalele unei culmi acoperite cu muşchi şi înconjurate cu arţari. Văzându-i capul iţindu-se de după copacii din vârf, băiatul îi făcu semn cu mâna, întrebând-o: „Cum crezi tu că am să pot ajunge acolo?”

„Găseşte un luminiş; cobor eu şi te iau.”

„Nu, zise el, privind panta, nu-i nevoie. O să urc pur şi simplu.”

„E prea periculos.”

„Eşti tu prea fricoasă. Lasă-mă puţin să mă distrez!”

Eragon îşi scoase mănuşile şi începu să se caţere. Efortul fizic îi făcea plăcere. Erau multe locuri în care se putea propti în mâini, aşa că urcuşul era uşor. Curând, se afla mult deasupra copacilor. La jumătatea distanţei, se opri să-şi tragă răsuflarea

pe un prag.

După ce-şi recăpătase puterile, se întinse încercând să ajungă la sprijinitoarea următoare, dar nu avea braţele îndeajuns de lungi. Pus în dificultate, el începu să caute o altă crevasă ori vreun prag pe care să-l apuce, dar nu exista niciunul. Încercă să coboare, dar nu putea ajunge cu piciorul la ultimul loc în care se sprijinise. Saphira îl privea fără să clipească. În cele din urmă, el cedă şi spuse:

„Aş cam avea nevoie de ajutor.”

„E numai vina ta.”

„Da! Ştiu. Mă ajuţi să cobor sau nu?”

„Dacă n-aş fi eu pe aici, ai fi într-o situaţie foarte dificilă.” Eragon îşi dădu ochii peste cap:

„Nu, zău! N-am nevoie să-mi mai spui şi tu!”

„O, aşa el La urma urmei, cum să aibă un bărbat ca tine nevoie de un amărât de dragon să-i spună ce să facă? De fapt, cu toţii ar trebui să ne înclinăm în faţa talentului tău de a găsi singura fundătură din jurul întregii culmi. Ce mai, dacă porneai să urci numai la câţiva metri în stânga sau în dreapta, drumul spre vârf ar fi fost limpede.” Ea îşi lăsă capul pe-o parte, privindu-l cu ochi strălucitori.

„Ei, da! Am greşit. Acuma, te rog, scoate-mă de aici!” se smiorcăi el. Ea îşi retrase capul de la marginea crestei. După o clipă, Eragon strigă:

„Saphira!” Deasupra lui se aflau numai copaci, ale căror crengi se mişcau în bătaia vântului. „Saphira! întoarce-te!”, strigă el îi din toate puterile.

Cu un zgomot puternic, Saphira se rostogoli din vârful culmii, răsucindu-se în aer. Veni plutind către Eragon, ca un liliac uriaş, îl apucă cu ghearele de cămaşă, zgâriindu-l pe spate. El dădu drumul stâncilor de care se ţinea, simţind cum ea îl saltă în aer. După un zbor scurt, îl lăsă jos cu blândeţe în vârful stâncii, şi-şi scoase ghearele din cămaşa lui.

„Ce prostie”, zise, liniştită, Saphira.

Eragon privi în altă parte, cercetând peisajul. Culmea le oferea o vedere nemaipomenită asupra împrejurimilor, mai ales asupra mării înspumate, dar şi adăpost împotriva privirilor celor nepoftiţi. Numai păsările puteau s-o găsească acolo pe Saphira. Era locul ideal. „Prietenul lui Brom e demn de încredere?” îl întrebă ea.

„Nu ştiu.” Eragon începu să-i povestească ce se-ntâmplase peste zi. „Ne dau târcoale nişte puteri de care noi nu ne dăm seama. Uneori, mă întreb dacă putem măcar să înţelegem adevăratele motivaţii ale oamenilor din jurul nostru. Parcă toţi au secrete.”

„Aşa-i lumea. Încrede-te mai bine în firea fiecărui om, nu în ceea ce plănuieşte să facă. Brom e un om bun. Nu trebuie să ne fie frică de intenţiile lui.”

„Sper”, zise el, privindu-şi mâinile.

„Mi se pare ciudat că voi vreţi să-i găsiţi pe cei doi Ra’zac prin intermediul unor scrieri, observă ea. Nu există nicio cale de-a folosi magia ca să poţi vedea notiţele fără să trebuiască să pătrunzi în încăpere?”

„Nu ştiu sigur. Ar trebui combinat echivalentul lui *a vedea* cu cel al cuvântului *distanţa... sau* poate echivalentele cuvintelor *distanţă* şi *lumină*. În orice caz, pare greu. O să-l întreb pe Brom.”

„Ar fi bine s-o faci.” Amândoi alunecară într-o tăcere liniştită.

„Ştii, s-ar putea să fie nevoie să rămânem destul de mult pe aici.”

Răspunsul Saphirei era destul de tăios: „Ca de obicei, pe mine o să mă laşi să aştept undeva, departe.

„Nu vreau să se întâmple asta! Curând, o să călătorim din nou împreună.”

„Fie ca ziua aceea să sosească repede!”

Eragon zâmbi şi o îmbrăţişa, observând apoi cât de repede se făcea seară. „Acum trebuie să plec, înainte să se închidă porţile oraşului. Mergi mâine la vânat şi ne vedem pe seară.”

Ea-şi desfăcu aripile. „Haide, te duc jos!” El se urcă în spinarea ei solzoasă şi se ţinu strâns, în timp ce ea porni în zbor din vârful culmii, pluti deasupra copacilor, apoi coborî pe o moviliţă. Eragon îi mulţumi şi fugi înapoi spre Teirm.

Ajunse în apropierea porţii glisante exact când aceasta începea să se închidă. Strigându-le străjerilor să aştepte, el mări pasul şi se strecură înăuntru, numai cu câteva clipe înainte ca poarta să se închidă cu zgomot.

— A fost cât pă ce, observă unul dintre străjeri.

— N-o să se mai întâmple, promise Eragon, aplecându-se ca să-şi tragă răsuflarea.

Apoi o porni, pe căi ocolite, până la locuinţa lui Jeod. Afară, ca

un semnal, fusese atârnat un felinar.

Uşa îi fu deschisă de un valet îndesat, care-l pofti înăuntru fără vorbe. Pereţii de piatră erau acoperiţi cu tapiserii. Parchetul din lemn lustruit era înţesat de covoare cu ţesături complicate, care străluceau în lumina celor trei candelabre aurite, atârnând din tavan. Fumul plutea prin aer şi se aduna în înălţimi.

— Pe aici, domnule! Prietenul dumneavoastră se află în birou.

Trecură printr-o sumedenie de uşi, până când valetul deschise una care dădea într-un birou. Pereţii camerei erau acoperiţi de cărţi, dar, spre deosebire de cele din încăperea lui Jeod din fortăreaţă, acestea aveau toate formele şi mărimile. Încăperea era încălzită de un cămin plin cu buşteni aprinşi. Brom şi cu Jeod stăteau la o măsuţă de scris ovală, vorbind prieteneşte. Văzându-l, Brom ridică pipa şi spuse cu un glas jovial:

— Aha, ai ajuns şi tu! Ne cam îngrijoraserăm. Cum a fost plimbarea?

„Mă întreb ce l-a bine dispus aşa. De ce nu dă cărţile pe faţă şi nu mă întreabă ce-i cu Saphira?”

— Plăcută, dar străjerii mai aveau puţin şi mă lăsau pe afară. Şi Teirm e un oraş mare. Mi-a venit greu să găsesc casa.

— Trebuie să vezi Dras-Leona, chicoti Jeod, Gil’ead sau chiar Kuasta, şi atunci n-o să te mai impresioneze atâta orăşelul ăsta de coastă. Totuşi, mie-mi place aici. Când nu plouă, Teirm e chiar frumos.

Eragon se întoarse spre Brom:

— Ai idee cam cât o să rămânem aici?

Brom îşi desfăcu braţele, cu palmele în sus:

— E greu de spus. Depinde dacă putem ajunge la registre şi cât ne va lua să găsim ce ne trebuie. O să fie mult de muncă; trebuie să contribuim cu toţii. Mâine o să vorbesc cu Brand, să vedem dacă ne lasă să ne uităm în registre.

— Nu cred că o să pot fi de ajutor, zise Eragon, mişcându-se de pe un picior pe altul.

— De ce nu? îl întrebă Brom. O să fie multă treabă şi pentru tine.

Eragon plecă ochii:

— Nu ştiu să citesc.

Brom se îndreptă din umeri neîncrezător:

— Adică Garrow nu te-a învăţat?

— Ştia să citească? îl întrebă Eragon uimit.

Jeod îi privea cu interes.

— Fireşte! pufni Brom. A fost un prost fudul – ce-o fi fost în mintea lui? Trebuia să-mi dau seama că n-o să te-nveţe. Probabil că el vedea asta ca pe-un lux nefolositor.

Brom se încruntă şi se trase nervos de barbă. Asta-mi dă planurile peste cap, dar nu de tot. Trebuie numai să te-nvăţ să citeşti. N-o să-mi ia prea mult, dacă pui şi tu osul la treabă.

Eragon clipi temător. Lecţiile lui Brom erau, în general, dure, la obiect şi brutale. „Cât mai pot să învăţ, aşa, dintr-o dată?”

— Dacă trebuie, murmură el, fără tragere de inimă.

— O să-ţi placă. Din cărţi şi din pergamente poţi afla multe lucruri, zise Jeod, arătându-şi pereţii plini. Cărţile astea sunt prietenii şi tovarăşii mei. Mă fac să râd, să plâng şi să descopăr sensul vieţii.

— Pare interesant, recunoscu Eragon.

— Ai fost şi-ai rămas un savant, aşa-i? îl întrebă Brom.

Jeod ridică din umeri:

— De-acum nu. Mi-e teamă că am devenit pur şi simplu un cărturar.

— Ce anume? îl întrebă Eragon.

— Unul care iubeşte cărţile, îi explică Jeod, reluându-şi discuţia cu Brom.

Plictisit, Eragon cercetă rafturile. Atenţia îi fu atrasă de o carte elegantă, care avea coperte aurite. O luă de pe raft şi o cercetă plin de curiozitate.

Era legată în piele neagră, încrustată cu rune misterioase. Eragon pipăi coperta, plăcându-i netezimea ei răcoroasă. Literele dinăuntru erau tipărite cu cerneală roşie, strălucitoare. Frunzări paginile cu degetele, atrăgându-i atenţia o coloană, tipărită cu alt fel de litere decât restul. Cuvintele erau lungi, curgătoare, alcătuite din curbe graţioase şi puncte ascuţite.

Eragon îi duse cartea lui Brom.

— Ce-i asta? îl întrebă el, arătând spre scrisul straniu.

Brom privi atent pagina şi ridică mirat din sprâncene.

— Jeod, se pare că ţi-ai mărit colecţia! De unde-ai luat asta? N-am mai văzut un exemplar de secole!

Jeod întinse gâtul ca să poată vedea cartea:

— A, da, *Domia abr Wyrda.*[22] Acum câţiva ani, a trecut pe-aici un om care încerca să i-o vândă unui negustor de pe lângă

[22] Stăpânirea sorţii (carte)

docuri. Din fericire, s-a întâmplat să fiu şi eu acolo şi am reuşit să salvez cartea, salvându-i şi lui pielea. N-avea habar ce este.

— Ciudat, Eragon, că ai pus mâna exact pe asta, pe *Stăpânirea sorţii*, zise Brom. Dintre toate lucrurile din casă, e probabil cel mai valoros. Este o istorie completă şi amănunţită a Alagaësiei – începând cu mult înainte ca elfii să vină încoace şi sfârşindu-se acum vreo câteva zeci de ani. E o carte foarte rară şi cea mai bună, în felul său. Când a fost scrisă, Imperiul a decretat că-i blasfemie şi l-a ars pe rug pe autor – călugărul Heslant. Nu credeam să mai existe vreo copie. Literele de care m-ai întrebat sunt cele ale limbii străvechi.

— Ce zice? îl întrebă Eragon.

Brom petrecu vreo câteva clipe citind textul:

— E o parte dintr-un poem al elfilor, care povesteşte despre vremea în care s-au luptat cu dragonii. Pasajul ăsta e o descriere a lui Ceranthor, unul dintre regii lor, care pleacă la luptă. Elfii iubesc acest poem şi-l recită cu regularitate, deşi, ca s-o faci cum trebuie, îţi ia trei zile – îi ajută să nu mai repete greşelile trecutului. Din când în când, îl interpretează aşa de frumos, încât chiar stâncile par că stau să plângă.

Eragon se întoarse la scaunul pe care stătea înainte, ţinând cartea cu grijă. „Ce uimitor că un mort poate vorbi cu ceilalţi oameni prin intermediul acestor pagini! Cât trăieşte cartea, supravieţuieşte şi ideea. Mă întreb dacă are vreo informaţie despre cei doi Ra’zac.”

Frunzări cartea, în timp ce Brom şi Jeod îşi continuară discuţia. Orele treceau şi Eragon începu să moţăie. Făcându-i-se milă de oboseala lui, Jeod le zise noapte bună.

— Valetul o să vă conducă în camere.

Pe drumul spre etajul de sus, servitorul spuse:

— Dacă aveţi nevoie de ajutor, trageţi de clopoţelul de lângă pat.

Se opri în faţa a trei uşi, apropiate una de alta, se înclină şi apoi se retrase.

Când Brom se pregătea să intre pe uşa din dreapta, Eragon îl întrebă:

— Pot să-ţi vorbesc?

— Tocmai am vorbit, dar, mă rog, hai, intră!

Eragon închise uşa după el:

— Saphira şi cu mine am avut o idee. Există…

Brom îl opri, ridicând o mână, apoi închise fereastra şi trase perdelele:

— Când vorbeşti despre astfel de lucruri, ar fi bine să te-asiguri că nu-s urechi nepoftite prin preajmă.

— Îmi pare rău, zise Eragon, mustrându-se pentru această greşeală. Oricum, crezi că e posibil să faci să apară, prin magie, o imagine a ceva ce nu poţi vedea?

Brom se aşeză pe marginea patului:

— Lucrul despre care vorbeşti se numeşte a vedea la distanţă. E foarte posibil şi, în anumite situaţii, foarte folositor, dar are un dezavantaj major. Nu-i poţi observa decât pe oameni, locurile şi lucrurile pe care le-ai văzut deja o dată. Dacă ai încerca să-i vezi pe Ra'zac, ai reuşi fără probleme, dar nu şi împrejurimile în care se află. Şi mai sunt şi alte greutăţi. Să zicem că vrei să vezi o pagină dintr-o carte, una pe care-ai văzut-o deja o dată. N-o poţi face, decât dacă acea carte este deja deschisă la pagina cu pricina. Dacă este închis, la momentul în care încerci isprava, îţi apare complet neagră.

— Şi de ce nu poţi vedea lucruri pe care nu le cunoşti? îl întrebă Eragon.

Chiar şi aşa, îşi dădu el seama, vederea la distanţă ar putea fi foarte utilă. „Mă întreb dac-aş putea vedea la o distanţă mare şi aş putea folosi magia pentru a schimba ce se întâmplă acolo."

— Pentru că, zise Brom răbdător, ca să vezi la distanţă, trebuie să ştii la ce te uiţi şi spre ce să-ţi îndrepţi puterea. Chiar dacă cineva ţi l-ar descrie pe un om pe care nu-l ştii, ar fi aproape imposibil să-l vezi, ca să nu mai vorbesc de locul în care se află sau de alte lucruri din jurul lui. Înainte *să poţi* vedea la distanţă, trebuie să ştii *ce* anume eşti pe cale să observi. Eşti mulţumit cu răspunsul?

Eragon căzu pe gânduri o clipă:

— Dar cum se face? Invoci imaginea, astfel ca ea să-ţi apară dinaintea ochilor din senin?

— În general, nu, zise Brom, clătinându-şi capul. Îţi consumă mai multă energie decât să o proiectezi pe o suprafaţă care reflectă, precum o apă stătătoare sau o oglindă. Unii Cavaleri obişnuiau să călătorească peste tot, încercând să vadă cât mai multe lucruri. Apoi, când izbucnea un război sau se întâmplă vreo altă nenorocire, ei puteau vedea toate lucrurile care aveau loc, oriunde în Alagaësia.

— Pot să încerc şi eu? îl întrebă Eragon.

Brom îl privi atent:

— Nu, acum nu. Eşti obosit, iar vederea la distanţă îţi solicită multă putere. O să-ţi spun cuvintele, dar numai dacă-mi promiţi că nu încerci în seara asta. Şi aş prefera s-o faci după ce plecăm din Teirm; mai am şi alte lucruri să te-nvăţ.

Eragon zâmbi:

— Promit!

— Foarte bine, atunci, zise Brom, aplecându-se şi şoptindu-i încet la ureche. *Draumr kópa*[23]*.*

În câteva clipe, Eragon memorase cuvintele.

— Poate, după ce plecăm din Teirm, o să-l văd de la distanţă pe Roran. Mi-ar plăcea să aflu cum îi merge. Mi-e teamă ca nu cumva cei doi Ra’zac să o ia pe urmele lui.

— N-aş vrea să te sperii, dar asta este, evident, o posibilitate, zise Brom. Deşi Roran a fost plecat cea mai mare parte din timpul cât au stat în Carvahall, sunt sigur că au pus întrebări şi despre el. Cine ştie, poate l-au şi întâlnit cât au stat în Therinsford! Oricum, mă îndoiesc că şi-au potolit curiozitatea! La urma urmei, tu ai scăpat, iar regele probabil că-i ameninţă cu pedepse grele dacă nu te găsesc. Dacă ajung suficient de dezamăgiţi, o să se-ntoarcă să-l interogheze pe Roran. E numai o chestiune de timp.

— Dacă-i aşa, atunci singura cale de a-l ţine pe Roran în siguranţă este să le spunem unde sunt, ca să vină după mine şi să nu mai meargă după el.

— Nu, nu-i bine nici aşa! Nu-ţi pui mintea la contribuţie, îl dojeni Brom. Dacă nu-ţi poţi înţelege duşmanii, cum vrei să le ghiceşti mişcările? Chiar dacă le dezvălui unde eşti, cei doi Ra’zac *tot* o să se ţină după Roran. Ştii de ce?

Eragon se îndreptă în scaun şi încercă să prevadă fiecare posibilitate:

— Păi, dacă stau ascuns destul timp, ar putea să devină nerăbdători şi să-l prindă pe Roran ca să mă silească să ies la lumină. Dacă nu le-ar ieşi bine lucrurile, l-ar omorî doar ca să mă facă să sufăr. De asemenea, dacă ajung un duşman al Imperiului, l-ar putea folosi ca momeală ca să mă prindă. Iar dacă m-aş întâlni cu Roran şi ei ar afla, l-ar tortura ca să afle unde sunt.

---

[23] A vedea la distanţă

— Foarte bine. Ai pus totul cap la cap aşa cum trebuie, zise Brom.

— Şi-atunci, care-i soluţia? Nu-i pot lăsa să-l omoare!

Brom îşi încrucişă braţele pe piept:

— Soluţia e la mintea cocoşului. Roran trebuie să-nveţe să se apere. Poate o să-ţi pară un lucru nemilos, dar, după cum chiar tu ai spus-o, nu poţi risca să te-ntâlneşti cu el. Nu cred că mai ştii – erai cu minţile aproape rătăcite când am plecat din Carvahall –, dar ţi-am zis că i-am lăsat o scrisoare în care-l preveneam, aşa încât să-şi dea seama de pericol. Dacă are cât de cât minte, când cei doi Ra'zac apar din nou în Carvahall, o să-mi asculte sfatul şi-o să fugă.

— Nu-mi place asta, zise Eragon, nefericit.

— A, dar ai uitat ceva.

— Ce? îl întrebă el.

— E ceva bun şi în treaba asta. Regele nu-şi poate permite să-l lase să umble liber pe un Cavaler pe care el nu-l controlează. În afară de tine, Galbatorix este singurul Cavaler cunoscut, aflat încă în viaţă, numai că i-ar plăcea să-l aibă pe altul la porunca sa. Înainte să te ucidă, pe tine sau pe Roran, o să-ţi dea şansa să-l slujeşti. Din nefericire, dacă ajunge vreodată destul de aproape de tine ca să-ţi facă această propunere, o să fie prea târziu s-o mai refuzi, dacă vrei să rămâi în viaţă.

— Şi zici că ăsta-i un lucru bun?!

— E singurul care-l apără pe Roran. Câtă vreme regele nu ştie de ce parte te-ai dat, n-o să rişte să te-ndepărteze, făcându-i rău vărului tău. Ţine bine minte asta! Cei doi Ra'zac l-au ucis pe Garrow, dar cred că hotărârea lor a fost nechibzuită. Din câte îl cunosc pe Galbatorix, n-ar fi fost de acord cu ea, decât dacă avea ceva de câştigat.

— Şi cum să pot să refuz dorinţele regelui, când mă ameninţă cu moartea? îl întrebă Eragon tăios.

Brom oftă, apoi se duse la noptieră şi-şi înmuie degetele într-un vas cu apă de trandafiri:

— Galbatorix vrea să îl slujeşti de bunăvoie. Altfel, îi eşti mai mult decât nefolositor. Aşa că întrebarea se pune: „Dacă vreodată ai de ales, eşti gata să mori pentru lucrurile în care crezi?" Căci numai aşa îl poţi refuza.

Întrebarea rămase suspendată în aer.

În cele din urmă, Brom spuse:

— E greu de răspuns şi n-ai cum s-o faci până în momentul respectiv. Ţine minte că mulţi oameni au murit pentru credinţa lor; e un lucru destul de des întâlnit, la urma urmei. Adevăratul curaj înseamnă să trăieşti şi să suferi pentru lucrurile în care crezi.

Vrăjitoarea şi pisica fermecată

De dimineaţă, Eragon se trezi târziu. Se îmbrăcă, se spălă pe faţă în vasul cu apă, apoi ridică oglinda şi-şi perie părul. Imaginea sa reflectată îl făcu să se oprească şi să se privească mai de-aproape. Chipul i se schimbase de când fugise din Carvahall, nu cu foarte mult timp în urmă. Nu mai era aşa bucălat ca un copil; călătoria, luptele şi antrenamentul îl făcuseră să slăbească. Pometii îi deveniseră mai proeminenţi, iar linia maxilarului – mai bine conturată. Avea în jurul ochilor o culoare ciudată, care, atunci când îl priveai de aproape, îi dădea chipului său un aspect sălbatic şi diferit de al celorlalţi. Ţinu oglinda la capătul braţului întins, iar chipul său apăru din nou ca mai înainte – dar tot nu părea să fie întru totul al lui.

Puţin tulburat, îşi luă arcul şi tolba pe spate, şi părăsi încăperea, înainte să fi apucat să ajungă la capătul coridorului, valetul îl ajunse din urmă şi-i spuse:

— Domnule, Neal a plecat ceva mai devreme la castel, cu stăpânul meu. A spus că puteţi face tot ce doriţi, pentru că n-o să se întoarcă până diseară.

Eragon îi mulţumi pentru veste, apoi plecă plin de însufleţire să cerceteze oraşul. Umblă mai multe ore pe străzi, intrând în fiecare prăvălie care-i atrăgea atenţia şi pălăvrăgind cu mai mulţi oameni, în cele din urmă, stomacul gol şi faptul că nu avea niciun ban îl siliră să se întoarcă la Jeod.

Ajungând pe strada unde locuia negustorul, se opri la uşa de alături – cea a negustoresei de leacuri. Era un loc neobişnuit pentru o prăvălie. Celelalte se aflau jos, lângă zidul oraşului, nu înghesuite între case luxoase. Încercă să privească printr-un geam, dar erau toate acoperite cu un strat gros de plante agăţătoare, aflate înăuntru. Plin de curiozitate, intră.

La început, nu putu să vadă nimic, fiindcă prăvălia era extrem de întunecoasă, dar până la urmă ochii i se obişnuiră cu lumina

slabă, verzuie, care trecea prin ferestre. O pasăre foarte colorată, cu o coadă stufoasă şi un cioc ascuţit şi puternic, îl privi pe Eragon cu atenţie, dintr-o colivie spânzurată lângă fereastră. Pereţii erau acoperiţi cu plante. Din tavan, atârnau coarde de viţă care acopereau totul, cu excepţia unui vechi candelabru, iar pe podea se afla un vas mare cu o floare galbenă în el. Pe o tejghea lungă, se zăreau mojare de tot soiul, pisăloage, vase de metal şi un glob de cristal, mare cât capul lui Eragon.

Băiatul înaintă până la tejghea, păşind cu grijă pe lângă maşinării complicate, lăzi pline cu pietre, grămezi de pergamente şi alte obiecte care nu ştia ce sunt. Peretele din spatele tejghelei era plin cu desene de toate mărimile. Unele nu erau mai mari decât degetul lui cel mic, altele – mari cât un butoi. Pe rafturile aflate mult deasupra lui, se observa un spaţiu gol, de aproape un metru.

Deodată, de acolo sclipiră doi ochi roşii, iar o pisică mare şi fioroasă sări pe tejghea. Era slabă, cu umeri puternici şi labe foarte mari. Faţa ei ascuţită era înconjurată de o coamă încâlcită; la urechi, avea smocuri de păr negru şi i se zăreau şi colţii ascuţiţi şi curbaţi. Pe scurt, nu aducea cu niciuna dintre pisicile pe care le văzuse Eragon până atunci. Îl cercetă cu ochi ageri, apoi dădu dispreţuitoare din coadă.

Fără să ştie nici el de ce, Eragon încercă să o contacteze cu gândul şi să-i atingă mintea. O îmboldi uşor cu propriile gânduri, încercând s-o facă să-nţeleagă că-i era prieten.

„Nu-i nevoie de asta.”

Eragon privi în jur, alarmat. Pisica nu-l băgă în seamă şi-şi linse o lăbuţă. „Saphira? Unde eşti?” o întrebă el. Nu-i răspunse nimeni. Nedumerit, se sprijini de tejghea şi se întinse către un obiect care aducea cu un toiag de lemn.

„Te-aş sfătui să n-o faci.”

„Gata cu joaca, Saphira!” se răsti el şi luă toiagul. Un şoc electric îi străbătu tot trupul şi el căzu la pământ, zvârcolindu-se. Durerea dispăru treptat, lăsându-l cu respiraţia întretăiată. Pisica sări jos şi-l privi. „Nu eşti prea deştept, pentru un Cavaler. Te-am prevenit.”

„Tu vorbeai!” exclamă Eragon. Pisica îşi deschise fălcile şi căscă, apoi se întinse şi îşi croi drum pe podea, printre diversele obiecte. „Cine altcineva?”

„Dar eşti doar o pisică!” protestă el.

Pisica miorlăi şi se îndreptă din nou spre el. Îi sări pe piept şi se cuibări acolo, privindu-l cu ochi strălucitori. Eragon încercă să se ridice, dar ea mârâi, arătându-şi colţii. „Ţi se pare că arăt ca alte pisici?” „Nu…”

„Atunci, ce te face să crezi că asta sunt?” Eragon încercă să spună ceva, dar animalul îi înţepă pieptul cu ghearele. „E clar că nu ai primit prea multă educaţie. Eu – ca să ştii – sunt o pisică fermecată. Nu au mai rămas multe din rasa mea, dar cred că până şi un băiat de fermieri ar fi trebuit să audă de noi.”

„Nu ştiam că existaţi cu adevărat”, zise Eragon fascinat. O pisică fermecată! Se putea considera de-a dreptul norocos. Acestea apăreau când şi când prin câte o poveste, dând sfaturi, dar fără să se implice prea mult. Dacă era adevărat ce spuneau legendele, pisicile fermecate aveau puteri magice, trăiau mai mult ca oamenii şi cunoşteau, de obicei, o sumedenie de taine.

Pisica fermecată clipi leneş. „A şti şi a fi sunt două lucruri diferite. Nici eu nu ştiam că exişti, înainte să dai buzna aici şi să mă trezeşti din somn. Dar asta nu-nseamnă că înainte să apari nu existai.” Raţionamentul ei îl zăpăci pe Eragon. „Îmi pare rău că te-am deranjat!”

„Oricum, trebuia să mă trezesc”, zise ea. Sări din nou pe tejghea şi-şi linse o lăbuţă. „Te-aş sfătui să nu mai ţii prea mult toiagul ăla în mână. În câteva clipe, o să te rănească iar.”

El se repezi să pună toiagul în locul în care-l găsise. „Ce-i ăsta?” „Un obiect magic banal şi plicticos, spre deosebire de mine.” „Dar, la ce foloseşte?”

„N-ai observat?” Pisica fermecată îşi termină de curăţat lăbuţa, se întinse din nou, apoi sări înapoi în locul în care dormise. Se aşeză acolo, cu lăbuţele strânse sub ea, şi închise ochii, începând să toarcă.

„Cum te cheamă?” o întrebă Eragon.

Pisica deschise unul din ochii săi oblici. „Am multe nume. Dacă vrei să-l afli pe cel adevărat, caută în altă parte.” Ochiul se închise. Eragon renunţă şi dădu să plece. „Totuşi, poţi să-mi spui Solembum.”

„Mulţumesc”, zise Eragon cu seriozitate. Solembum începu să toarcă şi mai tare.

Uşa prăvăliei se deschise, lăsând să pătrundă o rază de soare. Angela intră, cărând o geantă de pânză plină cu plante. Ea se

uită la Solembum şi păru dintr-odată foarte mirată:

— Zice că i-ai vorbit.

— Şi tu poţi să-i vorbeşti? o întrebă Eragon.

Ea dădu din cap:

— Fireşte, deşi asta nu înseamnă că-mi şi răspunde.

Lăsă plantele pe tejghea, apoi se duse în spatele acesteia, cu faţa la Eragon.

— Te place, continuă ea. Asta nu-i ceva obişnuit. În general, Solembum nu se arată în faţa clienţilor. De fapt, mi-a zis că promiţi destul de mult, cu ceva ani de muncă.

— Mulţumesc.

— Venind din partea lui, e chiar un compliment. Eşti a treia persoană, numai a treia, care a intrat aici şi a reuşit să-i vorbească. Prima a fost o femeie, acum mulţi ani; al doilea – un cerşetor orb; şi-acum, tu. Mda, dar nu ţin prăvălia ca să stau la taclale. Vrei ceva? Sau ai intrat numai ca să te uiţi?

— Doar ca să mă uit, îi răspunse Eragon, gândindu-se în continuare la pisica fermecată. În plus, nu am nevoie de ierburi.

— Dar eu mă pricep şi la altele, zise Angela cu un rânjet. Bărbaţii de viţă nobilă, bogaţi şi prostănaci, mă plătesc pentru poţiuni de dragoste şi alte cele. Eu nu le zic că dau rezultate, dar, nu ştiu de ce, se tot întorc şi mai cer. Tu însă nu cred că ai nevoie de flecuşteţe de-astea. Vrei să-ţi ghicesc viitorul? Fac şi asta, pentru femeile de viţă nobilă, bogate şi prostănace.

Eragon râse:

— Nu, mi-e teamă că viitorul meu e de neghicit. Şi n-am nici bani.

Angela se uită curioasă la Solembum.

— Cred… începu ea să zică, arătând apoi spre globul de cristal de pe tejghea. Ăsta-i numai de ochii lumii, oricum – nu face nimic. Dar am pe undeva… Stai aici! Mă-ntorc imediat!

Intră în fugă într-o cameră din fundul prăvăliei, de unde se întoarse cu răsuflarea tăiată, ducând în mână o pungă de piele pe care o aşează pe tejghea.

— N-am folosit astea de-atâta timp, că aproape am uitat unde le-am pus. Acum, aşază-te în faţa mea şi-o să-ţi arăt de ce mi-am dat atâta osteneală.

Eragon găsi un scăunel pe care se aşează. Ochii lui Solembum sclipeau din spaţiul gol de pe raft.

Angela întinse pe tejghea o pânză groasă, pe care înşiră o

mână de oase şlefuite, toate puţin mai lungi decât un deget. Pe laturi, oasele aveau încrustate rune şi simboluri.

— Astea, zise ea, atingându-le uşor, sunt falangele unui dragon. Nu mă-ntreba de unde le-am luat; e o taină pe care n-o să ţi-o dezvălui. Dar, spre deosebire de frunzele de ceai, de globurile de cristal sau chiar de cărţile de ghicit, astea au putere adevărată. Nu mint niciodată, deşi e... complicat să înţelegi ce vor să spună. Dacă vrei, o să le împrăştii şi o să le citesc pentru tine. Dar trebuie să pricepi că a-ţi cunoaşte soarta poate fi un lucru groaznic. Trebuie să fii sigur de hotărârea ta.

Eragon privi oasele cu frică. Astea au făcut parte din ceva ce a fost odată neam cu Saphira. Să-ţi cunoşti soarta... Cum să mă hotărăsc, dacă nici nu ştiu ce m-aşteaptă şi dacă o să-mi convină? Chiar că e mai fericit cel care nu ştie."

— De ce-mi oferi asta? o întrebă el.

— Datorită lui Solembum. O fi el cam nepoliticos, dar faptul că ţi-a vorbit îmi dovedeşte că eşti o persoană deosebită. La urma urmei, e o pisică fermecată. M-am oferit să fac asta şi pentru celelalte două persoane care i-au vorbit. Numai femeia a acceptat. O chema Selena. Ah, şi ce rău i-a mai părut! Soarta ei era tristă şi dureroasă. Nu cred că m-a crezut – cel puţin nu la-nceput.

Emoţia îl cuprinse pe Eragon, făcându-l să-i dea lacrimile.

„Selena", şopti în sinea lui. Numele mamei sale. „Poate fi vorba chiar de ea? A fost soarta ei atât de groaznică, încât să fi fost nevoită să mă părăsească?"

— Îţi mai aduci aminte ceva despre soarta ei? o întrebă, simţindu-se cam rău.

Angela clătină din cap, suspinând:

— A fost demult şi amănuntele au dispărut din memoria mea, care nu mai e aşa bună ca pe vremuri. În plus, n-am de gând să-ţi spun nici măcar ce-mi amintesc. Numai ei i-a fost dat să audă. Totuşi, era ceva tare trist; încă-mi amintesc expresia de pe chipul ei.

Eragon închise ochii, încercând să se liniştească.

— De ce te plângi că ţi-a slăbit memoria? o întrebă el, ca să-şi abată gândurile. Nu eşti chiar aşa bătrână!

Angela surâse, cu gropiţe în obraji:

— Mulţumesc, eşti drăguţ că spui asta, dar nu te lăsa amăgit; sunt mult mai bătrână decât par. Aspectul ăsta tineresc vine,

probabil, din faptul că, în vremuri mai grele, sunt silită să mănânc din propriile ierburi.

Eragon zâmbi şi inspiră adânc. „Dacă a fost mama şi a acceptat să i se ghicească viitorul, atunci pot şi eu s-o fac.”

— Împrăştie oasele! zise el solemn.

Chipul Angelei deveni serios; ea luă oasele cu ambele mâini. Ochii i se închiseră, iar buzele i se mişcară într-o şoaptă neauzită. Apoi zise tare:

— Manin! Wyrda! Hugin![24]

Şi, cu aceasta, aruncă oasele pe pânză. Ele căzură în diverse poziţii, sclipind în lumina slabă.

Cuvintele răsunau în urechile lui Eragon; el îşi dădu seama că sunt în limba străveche şi se gândi cu teamă că, de vreme ce le folosise în scopuri magice, Angela trebuie să fi fost vrăjitoare. Nu minţise; urma cu adevărat să-i citească viitorul. Trecură câteva minute, timp în care Angela cercetă oasele. Apoi ea se lăsă pe spate, oftând adânc. Îşi şterse fruntea şi scoase de sub tejghea un burduf cu vin.

— Vrei şi tu? îl întrebă.

Eragon făcu semn că nu. Ea ridică din umeri şi luă o înghiţitură bună.

— Asta, zise ea, ştergându-se la gură, este cea mai grea sarcină pe care-am avut-o vreodată. Ai avut dreptate. Viitorul tău este aproape imposibil de citit. N-am mai auzit de nimeni a cărui soartă să fie aşa de încâlcită şi de înceţoşată. Totuşi, am reuşit, cu multe eforturi, să smulg câteva răspunsuri.

Solembum sări pe tejghea şi se aşează acolo, privindu-i pe amândoi. Eragon îşi încleştă mâinile, în timp ce Angela îi arăta unul dintre oase.

— O să încep de-aici, zise ea încet, pentru că este cel mai uşor de înţeles.

Simbolul încrustat pe os era o linie orizontală lungă, cu un cerc deasupra ei.

— Eternitate sau viaţă lungă, zise Angela încetişor. E prima dată când simbolul ăsta se arată în viitorul cuiva. De cele mai multe ori, apare plopul sau ulmul; ambele semne arată că o persoană va trăi un număr obişnuit de ani. Nu sunt sigură dacă asta înseamnă că vei trăi veşnic sau că vei avea doar o viaţă nefiresc de lungă. Orice-ar fi, poţi fi sigur că mai ai de trăit mulţi

[24] „Memorie! Soartă! Gând!”

ani de-acum încolo.

„Asta-i normal – doar sunt Cavaler”, se gândi Eragon. Oare Angela o să-i spună şi alte lucruri decât cele pe care le ştia deja?

— Acum oasele devin mai greu de citit, căci restul sunt amestecate şi îngrămădite la un loc, zise Angela, atingând un grup de trei. Aici se află drumul rătăcitor, trăsnetul şi corabia plutitoare, una lângă cealaltă – n-am mai văzut niciodată alăturarea asta, doar am citit despre ea. Drumul rătăcitor arată că viitorul îţi rezervă multe alegeri, şi cu unele ai să te confrunţi chiar de-acum. Văd lupte crâncene în jurul tău, unele iscate chiar din cauza ta. Văd cum marile puteri ale acestui pământ se luptă să-ţi controleze voinţa şi destinul. Te aşteaptă nenumărate viitoruri posibile – toate pline de sânge şi de violenţă –, dar numai unul dintre ele îţi va aduce fericire şi linişte.

Ai grijă să nu te rătăceşti, căci eşti unul dintre puţinii care sunt cu adevărat liberi să-şi aleagă soarta! Această libertate este un dar, însă totodată şi o răspundere care te leagă mai strâns decât orice lanţ.

Apoi chipul i se întristă:

— Şi totuşi, parcă pentru a contrazice asta, apare trăsnetul. E un semn groaznic. Asupra ta atârnă o osândă, dar nu ştiu să-ţi spun de ce fel. O parte ţine de moarte – se apropie cu repeziciune moartea cuiva, care-ţi va provoca o mare durere în suflet. Restul are de-a face cu o lungă călătorie. Priveşte cu atenţie osul! Poţi vedea cum capătul lui stă deasupra celui al corabiei plutitoare. Aici n-am cum greşi. Soarta ta va fi să părăseşti pentru totdeauna acest pământ. Nu ştiu unde vei ajunge, dar nu te vei mai întoarce în Alagaësia. Este imposibil de schimbat. Se va întâmplă, chiar dacă te lupţi să nu fie aşa.

La auzul vorbelor ei, Eragon se simţi speriat. „O altă moarte… acum pe cine urmează să mai pierd?” Se gândi de îndată la Roran. Apoi se gândi la ţinutul său natal. „Ce-ar putea să mă silească să plec? Şi unde să mă duc? Dacă există pământuri dincolo de mare, către răsărit, numai elfii le cunosc.”

Angela îşi masă tâmplele şi respiră adânc:

— Osul care urmează este mai uşor de citit şi poate aduce veşti un pic mai plăcute.

Eragon se uită de-aproape la el şi văzu un boboc de trandafir, desenat între coarnele lunii noi.

Angela zâmbi şi zise:

— Te-aşteaptă o mare poveste de dragoste, ieşită din comun, aşa cum ne arată luna – căci acesta este un simbol magic –, şi îndeajuns de puternică pentru a dura mai mult decât un imperiu. Nu-ţi pot spune dacă această patimă se va sfârşi cu bine, dar cea pe care-o vei iubi este de viţă nobilă, din neam ales. Este puternică, înţeleaptă şi frumoasă dincolo de orice închipuire.

„De viţă nobilă”, se gândi, surprins, Eragon. „Cum aşa? Eu sunt numai un sărăntoc, un băiat de fermieri şi nimic mai mult.”

— Iar ultimele două oase, copacul şi rădăcina de măceş, au căzut limpede unul peste altul. Mi-aş fi dorit să nu iasă aşa – nu pot însemna decât alte nenorociri dar e sigur că vei fi trădat. Şi trădarea va veni din partea unuia din familia ta.

— Roran n-ar face asta! protestă, vehement, Eragon.

— N-am de unde să ştiu, zise Angela cu prudenţă. Dar oasele n-au minţit niciodată, şi-acum asta spun.

În mintea lui Eragon se strecură o îndoială, pe care încercă să n-o bage în seamă. Ce motiv ar putea avea Roran să se-ntoarcă împotriva lui? Angela îi puse mâna pe umăr, ca să-l liniştească, şi-i oferi din nou burduful cu vin. De data aceasta, Eragon primi; băutura îl făcu să se simtă mai bine.

— La urma urmei, poate că moartea va fi bine venită, glumi el, destul de agitat.

„Roran să mă trădeze? Asta nu se poate! Nu va fi aşa!”

— Poate, zise Angela solemn, apoi râse uşor. N-ar trebui să te agiţi pentru ceea ce urmează să se-ntâmple. Viitorul nu ne poate face rău decât silindu-ne să ne facem griji. Îţi garantez că te vei simţi mai bine odată ieşit la soare.

— Poate că da.

„Din păcate, se gândi el încurcat, nimic din ce mi-a spus nu va avea sens decât după ce se va fi întâmplat. Dacă se va întâmpla”, se corectă.

— Ai folosit vorbe cu greutate, observă el, încet.

Angela îl fulgeră din ochi:

— Ce n-aş da să văd cum se va desfăşura restul vieţii tale! Poţi vorbi cu pisicile fermecate, cunoşti limba străveche şi ai un viitor foarte interesant. Ca să nu mai spun că nu mulţi tineri cu buzunarele goale şi îmbrăcaţi în haine ponosite de călătorie se pot aştepta să fie iubiţi de fete de viţă nobilă. Cine eşti?

Eragon îşi dădu seama că, după cât se părea, pisica fermecată nu-i spusese Angelei că el e Cavaler. Fu pe punctul de a răspunde:

— Evan.

Dar apoi se răzgândi şi declară simplu:

— Sunt Eragon.

Angela ridică din sprâncene.

— Asta eşti sau aşa te cheamă? îl întrebă ea.

— Ambele, zise Eragon, surâzând şi gândindu-se la tizul său, primul Cavaler.

— Acum sunt şi mai curioasă să văd cum se va desfăşura viaţa ta. Şi zdrenţărosul ăla care era cu tine ieri cine e?

Eragon hotărî că n-are ce rău să facă dacă-i mai spune un nume:

— Îl cheamă Brom.

Brusc, Angelei îi scăpă un hohot de râs, care-o făcu să se-ndoaie de şale, veselindu-se. Se şterse la ochi şi luă o înghiţitură de vin, luptându-se cu o altă criză de râs. În cele din urmă, respirând din greu, zise chinuit:

— Oh… ăsta! Habar n-aveam!

— Ce e? o întrebă Eragon.

— Nu, nu, nu te supăra, zise Angela, încercând să nu zâmbească. Se-ntâmplă doar că el – ei, el e bine cunoscut celor din tagma mea. Mi-e teamă că osânda sau, mă rog, soarta bietului om este un soi de glumă printre noi.

— Nu-l vorbi de rău! E un om mai bun decât puteţi voi găsi vreodată! se răsti Eragon.

— Gata, gata, îl tachină, amuzată, Angela. Ştiu asta. Dacă ne vom mai întâlni la timpul potrivit, o să-ţi povestesc cu siguranţă despre el. Între timp, ai face bine…

Apoi se opri din vorbă, când Solembum veni între ei tiptil. Pisica fermecată îl privi pe Eragon fără să clipească.

„Ce e?”, întrebă Eragon, supărat.

„Ascultă cu atenţie; o să-ţi spun două lucruri. Când vine vremea să ai nevoie de o armă, caută sub rădăcinile copacului Menoa. Apoi, când totul pare pierdut, iar puterea ta nu este suficientă, du-te la stânca din Kuthian şi spune-ţi numele ca să deschizi Bolta Sufletelor.” înainte ca Eragon să-l poată întreba ce vrea să spună, Solembum plecă, dând din coadă cu multă graţie. Angela îşi lăsă capul pe-o parte, cu fruntea ascunsă de

bucle.

— Nu ştiu ce ţi-a zis, şi nici nu vreau să ştiu. Ţi-a vorbit ţie şi numai ţie. Nu povesti la nimeni!

— Cred că acum trebuie să plec, zise Eragon, tulburat.

— Dacă aşa vrei, zise Angela, zâmbindu-i din nou. Eşti bine venit să rămâi aici cât doreşti, mai ales dacă mai şi cumperi ceva. Dar dacă vrei să pleci, pleacă; sunt sigură că ţi-am spus destule lucruri la care să te gândeşti pentru o vreme.

— Da, zise Eragon, croindu-şi repede drum către uşă. Îţi sunt recunoscător că mi-ai citit viitorul. „Sau cred că sunt."

— Cu plăcere, zise Angela, zâmbind în continuare.

Eragon ieşi din prăvălie şi rămase în stradă, clipind des până când ochii i se obişnuiră cu lumina soarelui. Trecură câteva minute până izbuti să se gândească în linişte la ce aflase. O luă din loc, mergând, fără să-şi dea seama, din ce în ce mai repede, până când se năpusti afară din Teirm, zburând, nu alta, către ascunzătoarea Saphirei.

O strigă de la poalele stâncii, iar, o clipă mai târziu, ea veni jos şi-l ridică până în vârf. Ajunşi în siguranţă pe pământ, Eragon îi povesti cum îşi petrecuse ziua. „Aşadar, conchise el, cred că Brom are dreptate; pare-se că mereu nimeresc în mijlocul unor necazuri."

„Să ţii minte ce ţi-a zis pisica fermecată. E important."

„De unde ştii?", întrebă el, curios.

„Nu sunt sigură, dar numele pe care le-a rostit îmi dau o senzaţie de putere." „Kuthian", rosti ea, pronunţându-l cu mare grijă. „Nu, să nu cumva să uităm ce-a zis!"

„Crezi că ar trebui să-i spun lui Brom?"

„Faci cum vrei, dar gândeşte-te aşa: el n-are niciun drept să-ţi cunoască viitorul. Dacă-i spui de Solembum şi de vorbele lui, n-o să faci decât să provoci întrebări la care poate că n-o să-ţi convină să răspunzi. Iar dacă te hotărăşti să-l întrebi doar ce înseamnă vorbele astea, o să vrea să ştie de unde le-ai aflat. Crezi că-l poţi minţi cum trebuie?"

„Nu", recunoscu Eragon. „Poate mai bine nu-i spun nimic. Totuşi, ăsta poate fi un lucru prea important ca să-l ţin ascuns." Stătură de vorbă până când nu mai avură nimic de lămurit. Apoi rămaseră împreună ca doi prieteni, privind copacii, până la asfinţit.

Eragon se grăbi să se întoarcă în Teirm şi, în scurt timp, bătea

la uşa lui Jeod.

— S-a întors Neal? îl întrebă pe valet.

— Da, domnule. Cred că acum se află în birou.

— Mulţumesc, zise Eragon.

Se duse până la uşa încăperii şi privi înăuntru. Brom şedea în faţa focului, fumând.

— Cum a mers? îl întrebă Eragon.

— Rău ca naiba, mârâi Brom, fără să-şi scoată pipa din gură.

— Aşadar, ai vorbit cu Brand?

— Da, şi n-a fost de niciun folos. *Administratorul* negoţului este cel mai rău soi de om. Respectă toate regulile şi-i face plăcere să facă doar cum vrea el, când vine vorba să încurce pe cineva; în plus, are impresia că procedează cum e mai bine.

— Aşadar, nu ne lasă să ne uităm la registre? îl întrebă Eragon.

— Nu, se răsti Brom, scos din răbdări. Nimic din ce i-am spus nu l-a înduplecat. A refuzat şi mita! Şi-ncă îi oferisem destul. N-am crezut să întâlnesc vreodată un nobil care să nu fie corupt. Acum, că l-am întâlnit, descopăr că-i prefer pe cei care sunt doar nişte nemernici lacomi.

Pufăi din pipă furios şi continuă să murmure o serie de blesteme.

După ce păru că s-a mai liniştit, Eragon îl întrebă ezitant:

— Şi-acum?

— O să ne petrecem săptămâna care vine învăţându-te să citeşti.

— Şi după aceea?

Brom zâmbi larg:

— După aceea, o să-i facem lui Brand o surpriză neplăcută.

Eragon îl tot bătu la cap, cerându-i detalii, dar Brom refuză să-i mai spună ceva.

Cina fu servită într-o sufragerie somptuoasă. Jeod stătea la un capăt la mesei, iar la celălalt, Helen, cu o figură îngheţată. Brom şi Eragon se aşezaseră între ei; un loc periculos, din câte simţea băiatul. De ambele părţi avea câte un scaun gol, dar spaţiul liber nu-l deranja. Dimpotrivă, îl ajută să se apere de privirile supărate ale gazdei.

Mâncărurile fură aduse în tăcere, iar Jeod şi Helen începură să mănânce fără să scoată o vorbă. Eragon le urmă exemplul, gândindu-se: „Am avut parte de mese mai vesele la

înmormântări”.

Şi chiar aşa şi era, în Carvahall. Îşi aminti multe înmormântări care, e drept, fuseseră triste, dar nu foarte. Aici, situaţia era cu totul diferită; în timpul cinei, simţi cum dinspre Helen se revarsă valuri de ură.

Despre citit şi făcut planuri

Brom desenă o rună pe pergament, în cărbune, şi i-o arătă lui Eragon.

— Asta-i litera *a,* îi spuse. Învaţ-o!

Aşa îşi începu Eragon alfabetizarea. Era greu şi ciudat şi-i forţa inteligenţa până la limită, dar îi făcea plăcere. Neavând nimic altceva de făcut şi având parte de un profesor bun – deşi, uneori, cam nerăbdător –, progresa cu repeziciune.

În curând, îşi făcură un program zilnic. În fiecare dimineaţă, după ce se trezea, Eragon mânca în bucătărie, apoi trecea în birou la lecţii şi se chinuia să ţină minte sunetele asociate fiecărei litere şi regulile de scriere. Ajunsese ca, atunci când închidea ochii, să-i apară în minte litere şi cuvinte. În acest timp, nu se prea putea gândi la altceva.

Înainte de masa de seară, el şi Brom obişnuiau să meargă în spatele casei lui Jeod pentru a se lupta. Servitorii veneau să-i privească, laolaltă cu o ceată mică de copii cu ochii măriţi de admiraţie. Dacă-i mai rămânea timp, Eragon mergea apoi în camera sa să exerseze magia, trăgând bine perdelele.

Singura lui grijă era Saphira. Trecea pe la ea în fiecare seară, dar timpul nu era destul pentru niciunul din ei. Peste zi, Saphira îşi petrecea majoritatea timpului vânând, undeva la mare distanţă; nu putea vâna în apropiere de Teirm fără să trezească bănuieli. Eragon făcea şi el ce putea ca s-o ajute, dar ştia că singura soluţie ca s-o facă să uite de foame şi de singurătate ar fi fost să plece cât mai departe de oraş.

Cu fiecare zi, în Teirm ajungeau veşti din ce în ce mai sumbre. Negustorii care soseau povesteau despre atacuri îngrozitoare care aveau loc de-a lungul coastei. Se zvonea că diverşi oameni influenţi dispăruseră de acasă în timpul nopţii, pentru ca a doua zi dimineaţă să le fie găsite trupurile mutilate. Adesea, Eragon îi auzea pe Brom şi pe Jeod discutând cu voce scăzută despre cele

petrecute; când se apropia el, discuţiile încetau.

Zilele trecură destul de repede şi în curând se făcu o săptămână. Posibilităţile lui Eragon erau încă rudimentare, dar de-acum putea citi pagini întregi fără să-i ceară ajutorul lui Brom. Citea încet, dar ştia că, în timp, va reuşi s-o facă din ce în ce mai repede. Brom îl încuraja:

— Nicio problemă, o să te descurci bine cu ce-am plănuit să facem.

Într-o după-amiază, Brom îi chemă în birou şi pe Jeod, şi pe Eragon; făcu un semn către acesta din urmă şi-i spuse:

— Acum, că ne poţi ajuta, cred că-i timpul să mergem mai departe!

— La ce te-ai gândit? îl întrebă Eragon.

Pe chipul lui Brom se ivi un zâmbet înspăimântător. Jeod gemu:

— Îţi cunosc expresia asta; din cauza ei am intrat în bucluc şi prima dată.

— O mică exagerare, zise Brom, deşi nu total neîntemeiată. Bun, iată ce vom face…

„La noapte sau mâine plecăm”, îi spuse Eragon Saphirei, vorbind cu ea din camera sa.

„Nu mă aşteptam la asta. O să fii în siguranţă în timpul acestei aventuri?”

Eragon ridică din umeri. „Nu ştiu. S-ar putea s-ajungem să fugim din Teirm cu soldaţii pe urmele noastre.” O simţi îngrijorată şi încercă s-o încurajeze. „O să fie bine. Şi Brom, şi eu putem folosi magia şi suntem luptători buni.”

Se întinse pe pat, privind ţintă în tavan. Mâinile îi tremurau uşor şi mai simţea şi un nod în gât. Când era gata să cadă pradă somnului, brusc îl copleşi un sentiment de nelinişte. „Nu vreau să plec din Teirm, îşi dădu seama brusc. Timpul pe care l-am petrecut aici a fost… aproape normal. Ce n-aş da să nu mai fie nevoie să rătăcesc dintr-un loc într-altul! Ar fi minunat să pot rămâne aici şi să fiu ca toată lumea.” Apoi, prin minte îi trecu un alt gând. „Dar asta nu se poate întâmplă, câtă vreme există Saphira. Niciodată.”

Visele puseră stăpânire pe mintea lui, răsucind-o şi conducând-o după voia lor. Din când în când, tremura de frică; alteori, râdea de bucurie. Apoi se schimbă ceva – ca şi cum

deschisese ochii pentru prima dată – şi Eragon se cufundă într-un vis mai limpede decât oricare altul de până atunci.

Văzu o tânără ghemuită sub povara suferinţei, legată cu lanţuri într-o hrubă rece şi urâtă. O rază de lună străluceа prin fereastra cu gratii, aşezată undeva, sus în zid. Raza cădea pe faţa fetei. Pe obraz, i se rostogolea o singură lacrimă, ca un diamant lichid.

Eragon se trezi brusc şi văzu că plângea amarnic; după ce se linişti, căzu înapoi într-un somn agitat.

Hoţi la castel

Eragon se trezi din somn, în timp ce soarele auriu tocmai apunea. Razele portocalii şi roşii se revărsau în cameră, căzând pe pat. Îi încălzeau în mod plăcut spatele, făcându-l să-i pară rău că trebuia să se mişte. Moţăia, dar lumina soarelui se strecură departe de el şi i se făcu frig. Soarele se cufundă sub linia orizontului, colorând cerul şi marea. „Aproape că a venit timpul!”

Îşi petrecu pe spate arcul şi tolba, dar o lăsă pe Zar’roc în cameră; sabia n-ar fi făcut decât să-l încetinească şi parcă nu-i venea s-o folosească. Dacă ar fi trebuit să scoată pe cineva din luptă, se putea folosi de magie sau de o săgeată. Îşi trase vesta peste cămaşă şi o strânse bine.

Aşteptă nerăbdător în camera lui până când se-ntunecă de tot. Apoi ieşi pe coridor şi ridică din umeri, ca să-şi aşeze bine tolba pe spate. Brom veni şi el, ducându-şi spada şi toiagul.

Jeod, îmbrăcat cu un costum negru, fără mantie, îi aştepta afară. La brâu, îi atârna o sabie elegantă şi subţire, şi o pungă de piele. Brom cercetă sabia şi spuse:

— Frigăruia aia e prea subţire pentru o luptă adevărată. Ce te faci dacă te urmăreşte cineva cu o sabie lată sau cu o halebardă?

— Fii serios! zise Jeod. Străjerii nu au halebarde. În plus, *frigăruia* e mai rapidă decât o sabie lată.

Brom ridică din umeri:

— Mă rog, tu-ţi rişti pielea!

O porniră liniştiţi pe drum, evitându-i pe străjeri şi pe soldaţi. Eragon era încordat, cu inima bătându-i puternic. Trecând pe

lângă prăvălia Angelei, observă o mişcare uşoară pe acoperiş, dar nu văzu pe nimeni. Palma începu să-l mănânce. Se uită din nou în sus, dar acoperişul era tot pustiu.

Brom îi conduse de-a lungul zidului exterior. Când ajunseră lângă castel, cerul era complet negru. Zidurile ferecate ale fortăreţei îl făcură pe Eragon să tremure. Nu i-ar fi plăcut să fie închis acolo, în tăcere, Jeod trecu în frunte şi merse cu paşi mari către poartă, încercând să pară în largul său. Ciocăni tare şi aşteptă.

Se deschise un grilaj mic, din spatele căruia privea un străjer:

— Mda? mormăi el, scurt.

Eragon îi simţea răsuflarea îmbibată cu rom.

— Trebuie să intrăm, zise Jeod.

Străjerul îl privi mai cu atenţie:

— Pen' ce?

— Băiatul a uitat să ia din biroul meu ceva foarte preţios. Trebuie să recuperăm de îndată obiectul.

Eragon, încercând să pară ruşinat, lăsă ochii în jos.

Străjerul se-ncruntă, foarte nerăbdător să se-ntoarcă la sticlă.

— Ei, fie, fie, zise el, bălăngănindu-şi braţul. Ai grijă şi dă-i ş' din partea mea o mamă dă bătaie.

— Aşa o să fac, îl asigură Jeod, iar străjerul trase zăvorul de la o uşă mică tăiată în lemnul porţii. Intrară în fortăreaţă, apoi Brom îi dădu străjerului câteva monede.

— Mulţam, mormăi bărbatul, îndepărtându-se.

De îndată ce-l văzu plecat, Eragon îşi scoase arcul de la locul lui şi-l încordă. Jeod îi conduse cu repeziciune către partea principală a castelului. Se grăbeau să ajungă la destinaţie, ciulind urechile după patrulele de soldaţi. Ajunşi la camera registrelor, Brom încercă uşa. Era încuiată. Îşi lipi palma de ea şi murmură un cuvânt pe care Eragon nu-l recunoscu. Uşa se deschise cu un zgomot uşor. Brom smulse o torţă de pe perete şi cu toţii se năpustiră înăuntru, închizând uşa după ei fără zgomot.

Camera era înghesuită, plină cu rafturi din lemn în care se îngrămădeau pergamente. În peretele din fund, era tăiată o fereastră acoperită cu gratii. Jeod se strecură printre rafturi, cercetând din ochi pergamentele. Se opri undeva, în fundul camerei.

— Aici, zise el. Iată înregistrările tuturor mărfurilor

transportate pe corăbii de cinci ani încoace. Data o aflaţi de pe peceţile de ceară din colţ.

— Şi acum ce facem? îl întrebă Eragon, mulţumit că ajunseseră până aici fără să fie descoperiţi.

— Începi de sus în jos, zise Jeod. Unele dintre hârtii se referă doar la dări. Pe astea poţi să nu le bagi în seamă. Caută orice menţiune despre uleiul de Seithr.

El scoase din punga de la brâu o bucată de pergament pe care o întinse pe jos, aşezând alături o pană şi o călimară.

— Asta ca să putem nota ce găsim, le explică el.

Brom luă un vraf de pergamente din raftul de sus şi le îngrămădi pe podea. Se aşeză şi-l desfăcu pe primul. Eragon veni lângă el, aşezându-se astfel încât să poată vedea uşa. Această muncă plicticoasă se dovedi foarte grea pentru el, căci scrisul înghesuit de pe pergamente era diferit de cel pe care i-l arătase Brom.

Căutând doar numele corăbiilor care navigau înspre nord, reuşiră să elimine multe pergamente, dar, chiar şi aşa, avansau încet, notând fiecare transport de ulei de Seithr pe care-l găseau.

În afara încăperii era linişte, cu excepţia străjerilor care treceau când şi când. Deodată, pe Eragon începu să-l gâdile ceafa. Încercă să lucreze mai departe, dar sentimentul de nesiguranţă persista. Nervos, ridică ochii şi tresări surprins – pe pervaz, stătea ghemuit un băieţel. Avea ochii oblici şi purta o crenguţă de vâsc în părul negru şi bogat.

„Ai nevoie de ajutor?” întrebă o voce în mintea lui Eragon, care făcu ochii mari de uimire. Părea a fi Solembum.

„Chiar tu eşti?” o întrebă el neîncrezător.

„Crezi că sunt altcineva?”

Eragon înghiţi în sec şi se concentră pe pergamentul din faţa ochilor. „Dacă nu mă-nşală privirile, atunci chiar eşti altcineva.”

Băiatul zâmbi uşor, dezvăluindu-şi dinţii ascuţiţi. „Cum arăt nu are importanţă. Sunt cine sunt. Doar nu crezi că-mi zice degeaba pisică fermecată, nu?”

„Ce faci aici?” o întrebă Eragon.

Pisica fermecată îşi lăsă capul pe o parte, de parcă se gândea dacă merită să răspundă. „Depinde ce faci tu aici. Dacă citeşti pergamentele alea de plăcere atunci înseamnă că vizita mea nu e de niciun folos. Dar dacă faci un lucru neîngăduit şi nu vrei să

fii descoperit, poate că mă aflu aici ca să te previn că străjerul pe care l-aţi mituit tocmai i-a povestit înlocuitorului său despre voi şi că acest al doilea slujbaş al Imperiului a trimis soldaţii să vă caute.”

„Mulţumesc că mi-ai spus”, zise Eragon.

„Zău, chiar ţi-am spus ceva? Ei, da, presupun că da. Şi-acum ai face bine să ţii cont de asta.”

Băiatul se ridică şi-şi dădu pe spate părul încâlcit. Eragon îl întrebă repede:

„Ce-ai vrut să spui ultima dată cu bolta şi copacul?”

„Exact ce-am spus.”

Eragon încercă să-l mai întrebe câte ceva, dar pisica fermecată dispăruse pe fereastră. Apoi le spuse celorlalţi, brusc:

— Ne caută nişte soldaţi.

— De unde ştii? îl întrebă Brom bănuitor.

— Am ascultat ce spunea străjerul. Înlocuitorul lui tocmai a trimis nişte oameni să ne caute. Trebuie să plecăm de-aici. Cred că au descoperit deja că biroul lui Jeod este gol.

— Eşti sigur? îl întrebă Jeod.

— Da! zise Eragon, nerăbdător. Vin încoace.

Brom smulse alt pergament din raft:

— Nu contează. Acum trebuie să isprăvim ce-am început!

În următoarele minute, munciră cu furie, cercetând înregistrările cât puteau de repede. După ce terminaseră şi cu ultimul pergament, Brom îl aruncă la loc pe raft, iar Jeod îşi îndesă în pungă pergamentul, pana şi călimara. Eragon luă torţa.

Ieşiră în goană din cameră şi închiseră uşa, dar, chiar când aceasta se închidea, auziră paşii apăsaţi ai soldaţilor la capătul coridorului. Se întoarseră ca să plece, dar Brom şopti furios:

— Blestemăţie! Nu-i încuiată.

Îşi puse mâna pe uşă. Zăvorul trosni chiar în clipa în care trei soldaţi înarmaţi le apărură înaintea ochilor.

— Hei! Daţi-vă la o parte din faţa uşii! strigă unul dintre ei.

Brom se dădu cu un pas în spate, luându-şi o expresie nedumerită. Cei trei bărbaţi veniră către ei. Cel mai înalt întrebă:

— De ce aţi încercat să intraţi în camera registrelor?

Eragon îşi strânse arcul în mâini şi se pregăti s-o ia la fugă.

— Mi-e teamă că ne-am rătăcit.

Glasul lui Jeod era, evident, neliniştit. Pe ceafă, i se prelingea o picătură de sudoare.

Soldatul îi privi bănuitor:

— Vezi în cameră, îi porunci el unuia dintre ceilalţi.

Eragon îşi ţinu răsuflarea, când soldatul se apropie de uşă, încercă s-o deschidă, apoi bătu în ea cu pumnul său îmbrăcat într-o mănuşă de fier.

— Să trăiţi, e încuiată!

Conducătorul îşi scărpină bărbia.

— E bine, atuncea... Nu ştiu ce gânduri aveaţi, dar, câtă vreme uşa-i încuiată, cred că vă pot da drumul. Hai!

Soldaţii îi înconjurară, conducându-i înapoi prin fortăreaţă.

„Nu pot să cred”, gândi Eragon. „Ne ajută să ieşim.”

La poarta principală, soldatul le arătă cu degetul şi le zise:

— Acuma, ieşiţi frumuşel pe acolo şi nu mai încercaţi nicio şmecherie. O să vă urmărim. Dacă trebuie să vă-ntoarceţi, aşteptaţi până dimineaţă.

— Desigur, îi promise Jeod.

Eragon simţea privirile străjerilor sfredelindu-le spatele, în timp ce părăseau în grabă castelul. În clipa în care porţile se închiseră în urma lor, un rânjet triumfător i se întipări pe faţă şi sări în sus de bucurie. Brom îi aruncă o privire de avertisment şi mârâi:

— Mergi normal până acasă! Sărbătoreşti acolo!

Dojenit, Eragon îşi luă o înfăţişare umilă, dar pe dinăuntru continuă să fie plin de energie. După ce ajunseseră în grabă acasă, intrând în birou, el exclamă:

— Am izbutit!

— Da, dar acum să vedem dac-a meritat, zise Brom.

Jeod luă din raft harta întregii Alagaesii şi o desfăşură pe masa de lucru.

În stânga hărţii se afla oceanul, pierzându-se în zonele necercetate de la apus. De-a lungul coastei se întindea Şira – un lanţ imens de munţi. Centrul hărţii era ocupat de deşertul Hadarac – iar capătul dinspre răsărit era alb. Undeva, în pustietatea aceea, se ascundeau vardenii. La sud era Surda, o ţară mică, desprinsă din Imperiu după căderea Cavalerilor. Eragon aflase deja că, în secret, Surda îi sprijinea pe vardeni.

La graniţa de răsărit a acestui regat se afla un lanţ muntos, numit Beor. Eragon auzise de aceşti munţi din multe poveşti –

se spunea că ar fi de zece ori mai înalţi decât Şira, deşi, în sinea lui, el credea că e o exagerare. La răsărit de munţii Beor, harta era goală.

În larg de Surda se aflau cinci insule: Nia, Parlim, Uden, Illium şi Beirland. Nia era doar un petic de stâncă, dar Beirland, cea mai întinsă, avea chiar şi un orăşel. Mai sus, lângă Teirm, se afla o insulă cu ţărmuri neregulate, numită Colţul Rechinului, iar undeva sus, în nord, se mai găsea una, imensă, de forma unei mâini zbârcite. Eragon îi ştia numele fără să se uite pe hartă: Vroengard, străvechiul loc de baştină al Cavalerilor – fusese cândva un loc faimos, dar acum era doar o cochilie goală, pustiită, bântuită de fiare ciudate. În mijlocul insulei, se afla oraşul abandonat Doru Areaba.

Carvahall era numai un punctuleţ situat la capătul de sus al văii Palancar. La acelaşi nivel, dar dincolo de câmpie, se întindea pădurea Du Weldenvarden. La fel ca munţii Beor, capătul ei de răsărit ieşea din hartă. O parte a graniţei de apus a pădurii fusese colonizată, dar centrul ei rămăsese misterios şi necercetat. Pădurea era mai sălbatică decât Şira; puţinii oameni care se aventurau în adâncurile ei se întorceau adesea cu minţile rătăcite sau nu se mai întorceau deloc.

Eragon fu cuprins de un fior, văzând în centrul Imperiului oraşul Urû'baen. Acolo domnea regele Galbatorix cu dragonul său negru, Shruikan. Eragon puse degetul pe Urû'baen:

— Sunt sigur că aici se ascund cei doi Ra'zac.

— Mai bine speră că ăsta nu-i singurul lor refugiu, zise Brom, sec. Altfel n-o să te apropii niciodată de ei.

El netezi harta cu mâinile sale zbârcite.

Jeod scoase coala de pergament din pungă şi zise:

— După cum am văzut din registre, au existat transporturi de ulei de Seithr către toate oraşele mari din Imperiu în ultimii cinci ani. Din câte ştiu eu, toate ar fi putut fi comandate de bijutierii bogaţi. Nu-mi dau seama cum putem restrânge lista, fără să obţinem alte informaţii.

Brom îşi trecu o mână peste hartă:

— Cred că putem scoate din discuţie anumite oraşe. Cei doi Ra'zac trebuie să călătorească oriunde vrea regele şi sunt sigur că le dă destul de mult de lucru. De vreme ce li se cere să ajungă oriunde şi oricând, singurul loc firesc în care ar putea locui ar fi la o răspântie de drumuri, de unde pot ajunge relativ

uşor în toate colţurile regatului.

Bătrânul se însufleţise şi se plimba cu paşi mari prin cameră.

— Această răspântie trebuie să fie suficient de mare pentru ca ei să treacă neobservaţi. Trebuie să aibă şi un negoţ bine dezvoltat, pentru ca o comandă neobişnuită – mâncarea specială pentru animalele pe care călăresc, de exemplu – să nu iasă în evidenţă.

— Pare logic, zise Jeod, încuviinţând din cap. Judecând aşa, putem trece peste cele mai multe oraşe din nord. Singurele oraşe mari sunt Teirm, Gil'ead şi Ceunon. Ştiu sigur că în Teirm nu sunt şi mă îndoiesc că uleiul a fost expediat mai sus pe coastă, către Narda – e un oraş prea mic. Ceunon e prea izolat… Rămâne Gil'ead.

— S-ar putea să fie acolo, recunoscu Brom. Ar fi destul de ironic.

— Cam aşa ceva, fu de acord şi Jeod, cu glas scăzut.

— Dar oraşele din sud? întrebă Eragon.

— Păi, zise Jeod, este, desigur, Urû'baen, dar asta nu-i o destinaţie probabilă. Dacă ar muri cineva din cauza uleiului de Seithr la curtea lui Galbatorix, ar fi mult prea simplu pentru vreun conte sau cine ştie ce alt nobil să descopere că Imperiul a cumpărat mari cantităţi din acest produs. Dar mai sunt şi alte oraşe, şi oricare dintre ele poate fi cel care ne interesează.

— Da, zise Eragon, dar nu în toate s-a trimis ulei. N-am notat pe pergament decât Kuasta, Dras-Leona, Aroughs şi Belatona. Kuasta nu e potrivit pentru cei doi Ra'zac; e pe coastă şi e înconjurat de munţi. Aroughs e la fel de izolat precum Ceunon, deşi e un centru comercial. Rămânem cu Belatona şi Dras-Leona, care sunt destul de apropiate. Dintre ele, cred că mai potrivit e Dras-Leona. E mai mare şi mai bine plasat.

— Şi de-asta aproape toate mărfurile din Imperiu trec pe acolo la un moment dat, zise Jeod. Ar fi o ascunzătoare bună pentru cei doi.

— În concluzie… Dras-Leona, zise Brom aşezându-se şi aprinzându-şi pipa. Ce ne arată registrele?

Jeod privi pergamentul:

— Iată! La începutul anului, trei transporturi de ulei de Seithr au ajuns în Dras-Leona, la interval de două săptămâni şi, după cum ne arată înregistrările, trimise de acelaşi negustor. La fel a fost şi anul trecut, şi acum doi ani. Mă îndoiesc că un singur

bijutier sau chiar un grup are bani pentru atâta ulei.

— Ce zici de Gil’ead? îl întrebă Brom, ridicând dintr-o sprânceană.

— N-are atâta deschidere spre restul Imperiului. În plus, zise Jeod, bătând cu degetul în pergament, n-au primit ulei decât de două ori în ultimii ani. Se gândi o clipă, apoi adăugă:

— În plus, cred că am uitat ceva – *Helgrind*[25].

Brom aprobă:

— Ah, da, Porţile Negre. De mulţi ani nu m-am mai gândit la ele. Ai dreptate! în felul ăsta, Dras-Leona devine locul perfect pentru cei doi Ra’zac. Aşadar, cred că asta e; acolo mergem.

Eragon se ridică brusc, prea ostenit ca să mai întrebe ce era Helgrind. „Credeam că voi fi fericit să plec iar la vânătoare. Când colo, mă simt de parcă mi s-ar fi deschis o prăpastie sub picioare. Dras-Leona! E aşa departe…”

Harta foşni când Jeod o strânse la loc. I-o înmână lui Brom, spunându-i:

— Mi-e teamă că o să aveţi nevoie de asta. Adesea, drumul te duce în regiuni necunoscute.

Dând din cap, Brom luă harta. Jeod îl strânse de umăr:

— Parcă nu mi se pare firesc să pleci fără mine. Inima îmi dă ghes să vin cu voi, dar restul fiinţei mele îmi aminteşte de vârstă şi de responsabilităţile pe care le am.

— Ştiu, zise Brom, dar acum ai o viaţă în Teirm. E momentul ca noua generaţie să preia ştafeta. Ţi-ai făcut treaba; fii fericit!

— Dar tu? îl întrebă Jeod. Oare drumul tău se termină vreodată?

De pe buzele lui Brom scăpă un râs sinistru:

— Văd sfârşitul apropiindu-se, dar nu chiar imediat.

Îşi stinse pipa şi plecară cu toţii în camere, osteniţi. Înainte să adoarmă, Eragon o căută pe Saphira şi-i povesti aventurile din timpul nopţii.

O greşeală periculoasă

De dimineaţă, Eragon şi Brom îşi luară coburii din grajd şi se pregătiră de plecare. Jeod îl salută pe Brom, în timp ce Helen îi privea din prag. Cu o expresie serioasă întipărită pe chip, cei doi

[25] Porţile Morţii

bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— O să-mi fie dor de tine, bătrâne, îi mărturisi Jeod.

— Şi mie, îi răspunse Brom, emoţionat, înclinându-şi capul cărunt, apoi se întoarse către Helen. Vă mulţumesc pentru ospitalitate, îi zise el. Aţi fost foarte amabilă.

Ea se înroşi la faţă. Eragon credea că se pregăteşte să-i dea o palmă. Netulburat, Brom continuă:

— Aveţi un soţ bun. Îngrijiţi-vă de el! Nu sunt mulţi bărbaţi pe lume aşa de curajoşi şi de hotărâţi. Dar nici măcar el nu poate trece peste greutăţi fără ajutorul celor pe care-i iubeşte.

Se înclină din nou şi rosti cu blândeţe:

— E doar o sugestie, scumpă doamnă!

Eragon văzu cum indignarea şi tristeţea îşi făceau loc pe rând pe chipul lui Helen. Ea le aruncă o privire scânteietoare şi închise uşa. Suspinând, Jeod îşi trecu degetele prin păr. Eragon îi mulţumi pentru tot ajutorul pe care li-l dăduse, apoi se urcă în şaua lui Cadoc. Luându-şi rămas-bun, Brom şi cu el plecară.

La poarta de sud a oraşului, gărzile îi lăsară să treacă fără să-i bage prea mult în seamă. În timp ce călărea pe sub uriaşul zid exterior, Eragon zări ceva mişcându-se în umbră. Solembum era acolo, culcată pe jos, dând din coadă. Pisica fermecată îi urmări cu ochi de nepătruns. Când oraşul se pierdu în urma lor, Eragon îl întrebă:

— Ce sunt pisicile fermecate?

Brom păru surprins de întrebare:

— De ce eşti aşa curios dintr-o dată?

— Am auzit pomenindu-se de ele în Teirm. Nu există, nu-i aşa? continuă Eragon, prefăcându-se neştiutor.

— Ba sigur că există. În timpul perioadei de glorie a Cavalerilor, ele erau la fel de faimoase ca dragonii. Regii şi elfii le ţineau pe lângă ei ca însoţitoare – dar pisicile erau, de fapt, libere să facă ce doreau. Nu s-a ştiut niciodată prea mult despre ele. Mi-e teamă că, în ultima vreme, neamul lor s-a cam împuţinat.

— Puteau folosi magia? îl întrebă Eragon.

— Nimeni nu ştie sigur, dar e limpede că puteau face lucruri neobişnuite. Parcă ştiau întotdeauna ce se-ntâmpla şi, într-un fel sau altul, reuşeau să se bage şi ele la mijloc.

Brom îşi trase gluga pe ochi, ca să se apere de vântul rece.

— Ce e Helgrind? mai întrebă Eragon, după câteva clipe de

gândire.

— O să vezi când ajungem în Dras-Leona.

După ce Teirm nici nu se mai zărea, Eragon îşi deschise mintea şi strigă: „Saphira!” Strigătul său mintal avu atâta putere, încât Cadoc îşi scuturǎ urechile, deranjat.

Saphira răspunse şi se grăbi cât putu să vină. Eragon şi Brom văzură mai întâi o pată întunecată desprinzându-se dintr-un nor, apoi auziră un zgomot surd când ea îşi deschise aripile. Soarele străluceа prin membranele subţiri, făcându-le transparente şi scoţând în evidenţă venele închise la culoare. Ea ateriză într-un vârtej.

Eragon îi aruncă lui Brom hăţurile:

— Ne vedem la prânz!

Brom dădu din cap că da, părând totuşi îngrijorat de ceva.

— Distracţie plăcută, zise el, apoi o privi pe Saphira şi zâmbi. Îmi pare bine să te revăd.

„Şi mie.”

Eragon sări pe umerii Saphirei şi se ţinu strâns când ea ţâşni în sus. Ajutată de vânt, Saphira tăie aerul. „Ţine-te bine”, îl preveni pe Eragon şi, scoţând un muget sălbatic, făcu o tumbă uriaşă. Eragon ţipă de încântare, ridicându-şi braţele în aer şi ţinându-se numai cu genunchii.

„N-am ştiu că este posibil să rămân în spinarea ta, când te roteşti aşa, chiar dacă nu sunt prins în şa”, zise el, rânjind.

„Nici eu”, recunoscu Saphira, râzând în felul ei ciudat. Eragon o îmbrăţişă strâns şi o porniră într-un zbor drept, simţindu-se stăpânii văzduhului.

Până la prânz, picioarele începură să-l doară pentru că zbura fără şa, iar faţa şi mâinile îi amorţiseră de la aerul rece. Solzii Saphirei erau mereu calzi la pipăit, dar nici măcar ea nu-l putea apăra de răcoare. Când coborâră să mănânce, băiatul îşi vârî mâinile la adăpost sub haine şi se aşeză într-un loc călduros şi însorit. În timp ce el şi Brom mâncau, o întrebă pe Saphira: „Te superi dacă-l iau acum pe Cadoc?” Hotărâse să-l mai tragă de limbă pe Brom în legătură cu trecutul său.

„Nu, dar să-mi spui şi mie ce zice.” Eragon nu se simţi surprins că Saphira îi cunoştea planurile. De vreme ce erau aşa de strâns legaţi prin gânduri, era aproape imposibil să-i ascundă ceva. Odată masa terminată, ea îşi luă zborul, în timp ce el porni la drum alături de Brom. După ceva timp, făcându-l pe

Cadoc să încetinească, Eragon zise:

— Trebuie să-ţi vorbesc. Am vrut s-o fac încă de când am ajuns în Teirm, dar m-am hotărât să aştept până acum.

— Despre ce? îl întrebă Brom.

Eragon făcu o pauză:

— Se întâmplă multe lucruri pe care nu le-nţeleg. De exemplu, cine sunt „prietenii“ despre care vorbeai şi de ce te ascundeai în Carvahall? Am încredere în tine chiar cu preţul vieţii – de-asta şi călătorim încă împreună –, dar trebuie să aflu mai multe despre tine, cine eşti şi ce faci. Ce-ai furat din Gil’ead şi ce este această *tuatha du orothrim* prin care trebuie să trec cu ajutorul tău. Cred că merit o explicaţie, după tot ce s-a-ntâmplat.

— Ai tras cu urechea la ce vorbeam!

— O singură dată, zise Eragon.

— Văd că mai ai încă de învăţat regulile politeţii, zise Brom sumbru, trăgându-se de barbă. Ce te face să crezi că toate astea te privesc?

— De fapt, nimic, zise Eragon ridicând din umeri. Numai că e o coincidenţă curioasă că s-a-ntâmplat ca tu să te ascunzi în Carvahall exact când eu am găsit oul Saphirei, ca să nu mai spunem că ştii atâtea despre dragoni. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pare mai puţin probabil. Mai erau şi alte indicii pe care, de cele mai multe ori, nu le-am băgat în seamă, dar acum, când mi le amintesc, mi se par limpezi. De exemplu, cum de ştiai despre cei doi Ra’zac şi de ce ei au luat-o la fugă la apropierea ta. Şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ai avut cumva de-a face cu apariţia oului Saphirei. Sunt multe lucruri pe care ni le-ai ascuns, dar Saphira şi cu mine nu ne mai putem permite să trecem cu vederea nimic ce poate fi periculos.

Pe fruntea lui Brom apărură riduri întunecate; el trase frâiele, oprindu-l în loc pe Văpaia Zăpezii.

— Nu vrei să mai aştepţi? îl întrebă el.

Eragon scutură încăpăţânat din cap. Brom oftă.

— Tot ce mi-ai spus n-ar fi o problemă, dacă n-ai fi tu aşa de bănuitor, dar, ce să zic, dacă n-ai fi aşa, atunci n-ar merita să-mi pierd timpul cu tine.

Eragon nu ştia dacă să ia asta drept un compliment. Brom îşi aprinse pipa şi suflă încet o pală de fum în văzduh.

— O să-ţi povestesc, zise el, dar trebuie să înţelegi că nu-ţi

pot dezvălui totul.

Eragon dădu să protesteze, dar Brom i-o tăie scurt:

— Nu spun asta din dorinţa de a-ţi refuza dreptul la cunoaştere, ci pentru că nu accept să-ţi dezvălui secrete care nu-mi aparţin. Mai sunt şi alte poveşti aici, ţesute laolaltă. Ca să afli tot restul, va trebui să vorbeşti cu cei implicaţi.

— Bine, atunci. Explică-mi ce poţi, fu de acord Eragon.

— Eşti convins? îl întrebă Brom. Am avut motivele mele să păstrez secretul. Am încercat să te apăr, ţinându-te la adăpost de nişte forţe care te-ar putea sfâşia. După ce afli adevărul despre ele şi despre scopurile lor, n-o să mai ai nicio şansă să trăieşti liniştit. Va trebui să-ţi alegi o tabără şi să treci la fapte. Chiar vrei să afli?

— Nu pot să-mi trăiesc viaţa în neştiinţă, zise Eragon încet.

— Un scop nobil… Ei, fie! în Alagaësia are loc un război crâncen, între vardeni şi Imperiu. Totuşi, conflictul dintre ei merge dincolo de rarele înfruntări armate. Sunt încleştaţi într-o luptă titanică pentru putere… în centrul căreia te afli tu.

— Eu? îl întrebă Eragon, nevenindu-i să creadă. Nu se poate! Nu am nimic de-a face nici cu unii, nici cu alţii.

— Încă nu, zise Brom, dar simplul fapt că exişti este elementul principal asupra căruia se concentrează lupta lor. Vardenii şi Imperiul nu se luptă să controleze acest tărâm sau pe locuitorii lui. Scopul lor este de a stăpâni noua generaţie de Cavaleri, din care tu eşti primul. Cei care-i stăpânesc pe Cavaleri vor deveni stăpânii de necontestat în Alagaësia.

Eragon încercă să înţeleagă ce-i spunea Brom. Părea inexplicabil motivul pentru care atâţia oameni să se intereseze de el şi de Saphira. Nimeni în afară de Brom nu-l considerase demn de luat în seamă. Ideea că Imperiul şi vardenii se luptau pentru el era prea abstractă ca s-o poată înţelege pe de-a-ntregul. Imediat, se gândi la nişte obiecţii:

— Dar toţi Cavalerii au fost ucişi, cu excepţia Trădătorilor, care-au trecut de partea lui Galbatorix. Din câte ştiu, chiar şi aceştia au murit. Iar tu mi-ai spus, când eram în Carvahall, că nimeni nu ştie dacă mai există dragoni în Alagaësia.

— În legătură cu dragonii, te-am minţit, zise Brom sec. Chiar dacă au dispărut Cavalerii, mai există încă trei ouă de dragon – toate aflate în stăpânirea lui Galbatorix. De fapt, acum au rămas doar două, de când Saphira a ieşit la lumină. Regele le-a salvat

în timpul ultimei mari lupte dintre el şi Cavaleri.

— Adică, în curând pot să mai apară doi Cavaleri, amândoi devotaţi regelui? îl întrebă Eragon, simţindu-se pierdut.

— Chiar aşa, zise Brom. Are loc o cursă infernală. Galbatorix încearcă disperat să găsească oamenii potriviţi pentru ca dragonii săi să iasă din ou, iar vardenii îşi folosesc toate mijloacele pentru a-i omorî pe cei aleşi de el sau pentru a fura ouăle.

— Dar oul Saphirei de unde a apărut? Cum de-a putut cineva să-l ia de la rege? Şi cum de ştii tu toate lucrurile astea? îl întrebă Eragon, năucit.

— Atâtea întrebări, râse, amar, Brom. Mai există un capitol din povestea asta, unul care a avut loc cu mult înainte să te naşti tu. Pe-atunci eram puţin mai tânăr, deşi, poate, nu aşa de înţelept. Uram Imperiul – din motive pe care o să le păstrez pentru mine – şi voiam să-i fac rău cu orice preţ. Patima mea m-a condus către un savant, Jeod, care pretindea că a descoperit o carte care vorbea despre un pasaj secret de intrare în castelul lui Galbatorix. Plin de însufleţire, l-am adus pe Jeod la vardeni – ei sunt „prietenii“ despre care vorbeam – iar ei au făcut planuri pentru a fura ouăle.

„Vardenii!”

— Totuşi, ceva a mers prost, iar hoţul trimis de noi a obţinut un singur ou. Dintr-un motiv oarecare, a fugit cu el şi nu s-a mai întors la vardeni. Când el n-a mai apărut, Jeod şi cu mine am fost trimişi să-l aducem înapoi, pe el şi pe ou.

Privirea lui Brom deveni absentă, iar el continuă, cu un glas ciudat:

— A fost începutul uneia dintre cele mai mari căutări din istorie. Ne-am întrecut cu cei doi Ra’zac şi cu Morzan, ultimul dintre Trădători, cel mai bun slujitor al regelui.

— Morzan! îl întrerupse Eragon. Păi el a fost cel care i-a trădat pe Cavaleri lui Galbatorix! „Şi asta s-a-ntâmplat acum atâţia ani! Morzan trebuie să fi fost foarte bătrân.”

Nu-i convenea să i se aducă aminte ce vieţi lungi aveau Cavalerii.

— Ei, şi? îl întrebă Brom, ridicând dintr-o sprânceană. Da, era bătrân, dar puternic şi crud. Era unul dintre primii care-l urmaseră pe rege şi de departe cel mai credincios. Între noi se mai vărsase sânge şi înainte, aşa că vânătoarea oului a ajuns o

luptă personală. Când oul a fost descoperit în Gil’ead, m-am repezit acolo şi m-am luptat cu Morzan pentru a-l dobândi. A fost o luptă teribilă, dar până la urmă l-am ucis. În acest timp, m-am pierdut de Jeod. Nu mai aveam timp să-l caut, aşa că am luat oul şi l-am dus vardenilor, care mi-au cerut să-l educ pe cel care avea să devină noul Cavaler. Am fost de acord şi m-am hotărât să mă ascund în Carvahall – unde mai fusesem de câteva ori – până când vardenii luau legătura cu mine. N-am mai fost chemat nici până în ziua de azi.

— Atunci cum de oul Saphirei a apărut în Şiră? A mai fost vreunul furat de la rege? îl întrebă Eragon.

Brom mormăi:

— Nu prea cred. Le ţine pe cele două care i-au mai rămas sub o asemenea pază, încât să încerci să le furi ar fi curată sinucidere. Nu, Saphira a fost luată de la vardeni, şi cred că ştiu şi cum. Ca să apere oul, paznicul său trebuie să fi încercat să mi-l trimită prin magie. Vardenii nu au luat legătura cu mine ca să-mi explice cum de au pierdut oul, aşa că bănuiesc că mesagerii lor au fost interceptaţi de Imperiu, iar cei doi Ra’zac – trimişi în locul lor. Sunt sigur că erau de-a dreptul nerăbdători să mă găsească, fiindcă le stricasem deja multe planuri.

— Atunci ei nu ştiau nimic despre mine când au ajuns în Carvahall, zise Eragon uimit.

— Aşa-i, răspunse Brom. Dacă măgarul ăla de Sloan şi-ar fi ţinut gura, poate că n-ar fi aflat nimic. Atunci lucrurile ar fi evoluat cu totul diferit. Într-un fel, ţie trebuie să-ţi mulţumesc că am scăpat cu viaţă. Dacă nu ar fi fost atât de îngrijoraţi din pricina ta, cei doi Ra’zac poate că m-ar fi luat prin surprindere şi atunci gata cu Brom, povestitorul. Singurul motiv pentru care au fugit a fost că eu sunt mai puternic decât ei amândoi, mai ales pe timpul zilei. Cred că intenţionau să-mi dea să beau vreo licoare, noaptea, iar apoi să mă chestioneze în legătură cu oul.

— Le-ai trimis vreun mesaj vardenilor să le spui despre mine?

— Da. Sunt convins că ei o să vrea să te duc acolo cât de curând posibil.

— Dar n-o s-o faci, nu?

Brom scutură din cap:

— Nu, n-o s-o fac.

— De ce nu? Probabil că oricine ar fi mai în siguranţă cu vardenii decât urmărindu-i pe cei doi Ra’zac, mai ales un

Cavaler nou.

Brom pufni şi se uită cu duioşie la Eragon:

— Vardenii sunt oameni periculoşi. Dacă mergem la ei, o să fii prins în toate manevrele lor politice. Conducătorii te-ar putea trimite în vreo misiune numai ca să demonstreze câte ceva, chiar dacă, poate, n-ai fi îndeajuns de puternic pentru a o îndeplini. Vreau să fii bine pregătit înainte să ne-apropiem de vardeni. Măcar câtă vreme îi urmărim pe cei doi Ra'zac, nu trebuie să-mi fac griji că cineva ţi-ar putea otrăvi apa din care bei. Dintre două lucruri rele, l-am ales pe cel mai mic. În plus, zise el zâmbind, asta te ţine fericit cât timp te antrenez... *Tuatha du orothrim* e doar o etapă din pregătirea ta. Am de gând să te ajut să-i găseşti – poate chiar să-i omori – pe cei doi, pentru că ei sunt şi duşmanii mei, în egală măsură. Dar apoi va trebui să alegi.

— Între ce şi ce? îl întrebă Eragon, cu prudenţă.

— Dacă să te-alături vardenilor sau nu, zise Brom. Dacă-i omori pe cei doi Ra'zac, singurele căi prin care poţi scăpa de mânia lui Galbatorix vor fi să te pui sub protecţia vardenilor, să fugi în Surda sau să implori mila regelui şi să te-alături forţelor lui. Şi chiar dacă nu-i omori, tot va trebui la un moment dat să alegi una din aceste căi.

Eragon ştia că modul cel mai bun de a rămâne în siguranţă era să se alăture vardenilor, dar nu voia să-şi petreacă restul vieţii luptându-se cu Imperiul, aşa cum făceau ei. Cântări vorbele lui Brom, încercând să le întoarcă pe toate feţele:

— Tot nu mi-ai spus de unde ştii atâtea despre dragoni.

— Aşa-i, nu ţi-am spus, zise Brom zâmbind ciudat. Ei, despre asta o să vorbim altă dată.

„De ce eu?" se întrebă Eragon. Ce-l făcea atât de special, încât să devină Cavaler?

— Ai cunoscut-o pe mama? bâigui el.

— Da, zise Brom serios.

— Cum era?

Bătrânul oftă:

— Era o persoană foarte demnă şi foarte mândră, la fel ca Garrow. Până la urmă, asta a dus-o la pierzanie, dar oricum era una dintre cele mai mari înzestrări pe care le avea... Indiferent de cum o ducea, îi ajuta întotdeauna pe cei săraci şi mai puţin norocoşi.

— Ai cunoscut-o bine? îl întrebă Eragon, plin de uimire.

— Îndeajuns de bine ca să-i duc dorul, după ce s-a dus.

Pe când Cadoc îşi continua drumul, Eragon încercă să-şi amintească vremurile în care credea că Brom nu era decât un bătrân jerpelit care spunea poveşti. Acum înţelese pentru prima dată cât fusese de neştiutor.

Îi spuse şi Saphirei ce aflase. Ea era mirată de explicaţiile lui Brom, dar se înfioră la gândul de a intra în stăpânirea lui Galbatorix. În cele din urmă, ea îi spuse: „Nu te bucuri că n-ai rămas în Carvahall? Gândeşte-te câte lucruri interesante ai fi pierdut!” Eragon gemu, prefăcându-se supărat.

Când se opriră pentru noapte, Eragon plecă să caute apă, în timp ce Brom pregătea cina. Băiatul îşi freca mâinile ca să le-ncălzească, mergând într-un cerc larg în jurul taberei şi încercând să audă susurul vreunui pârâiaş sau izvor. Printre copaci, era întuneric şi umezeală.

Până la urmă, găsi un pârâu aflat la o oarecare distanţă de tabără; se ghemui pe malul său, privind cum apa sălta peste pietre, şi-şi înmuie vârful degetelor. Apa îngheţată de munte se învârteji în jurul mâinii sale, făcând să-i amorţească degetele. „Ce-i pasă izvorului ce se-ntâmplă cu noi sau cu oricine altcineva”, se gândi Eragon. Înfiorându-se, se ridică.

O urmă neobişnuită de pe celălalt mal îi atrase atenţia. Avea o formă stranie şi era foarte mare. Curios, sări peste pârâu, oprindu-se pe o bucată de piatră. Când puse picioarele jos, nimeri un petic de muşchi umed. Se apucă de o cracă pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar aceasta se rupse, aşa că fu nevoit să întindă o mână ca să-şi atenueze căderea. Îşi simţi încheietura dreaptă trosnind, atunci când atinse pământul. Braţul îi fu săgetat de durere.

Încercă să nu ţipe, lăsând să-i scape printre dinţi un lung şir de blesteme. Aproape orb de durere, se chirci la pământ, ţinându-şi strâns braţul. „Eragon!” auzi şi strigătul alarmat al Saphirei. „Ce s-a-ntâmplat?”

„Mi-am rupt încheietura… am făcut o prostie… am căzut.” „Vin”, zise Saphira.

„Nu – pot să ajung înapoi. Nu… veni! Copacii sunt prea deşi… ca să încapă aripile tale.”

Ea îi transmise o imagine în care o putea vedea scoţând pădurea din rădăcini ca s-ajungă la el, apoi îi spuse: „Grăbeşte-

te!”

Gemând, el se ridică în picioare, cu mare greutate. Urma pe care-o văzuse era aproape de el, întipărită adânc în sol. Era urma lăsată de încălţăminte grea, placată cu metal. De îndată, Eragon îşi aminti de urmele care înconjurau mormanul de cadavre din Yazuac.

— Urgali, zise el dezgustat, dorindu-şi s-o fi avut pe Zar’roc cu el. Cu o singură mână, nu-şi putea folosi arcul. Îşi înălţă capul cu o mişcare bruscă şi strigă în minte: „Saphira! Urgalii! Apără-l pe Brom!” Eragon sări înapoi peste pârâu şi se năpusti spre tabără, scoţându-şi cuţitul de vânătoare. I se părea că vede duşmani în spatele fiecărui copac sau tufiş. „Sper că e doar un urgal.” Ţâşni în tabără, lăsându-se în jos atunci când coada Saphirei îi vâjâi pe deasupra capului.

— Opreşte-te! Eu sunt, ţipă el.

„Hopa”, zise Saphira, care-şi ţinea aripile adunate la piept ca un zid.

— Hopa?! mârâi Eragon, alergând către ea. Puteai să mă omori. Unde-i Brom?

— Aicea sunt, se auzi vocea iritată a lui Brom, venind din spatele aripilor Saphirei. Spune-i nebunei ăsteia să-mi dea drumul; pe mine nu m-ascultă.

— Dă-i drumul, zise Eragon, la capătul răbdării. Nu i-ai explicat? „Nu, “ zise ea stânjenită. „Mi-ai spus doar să-l apăr.” îşi ridică aripile şi Brom făcu un pas în faţă, nervos.

— Am găsit o urmă de urgal. Proaspătă.

Brom deveni brusc foarte serios:

— Pune şaua pe cai! Plecăm!

El stinse focul, dar Eragon nu se mişcă din loc.

— Ce-ai păţit la braţ?

— Mi-am rupt încheietura, îi răspunse el, clătinându-se pe picioare.

Brom blestemă şi puse şaua pe Cadoc. Îl ajută să se urce pe cal, apoi îi spuse:

— Trebuie să-ţi leg braţul în aţele cât mai repede. Până atunci, încearcă să nu-ţi mişti încheietura!

Eragon luă hăţurile, strângându-le în mâna stângă. Brom îi spuse Saphirei:

» Aproape că s-a-ntunecat; ai putea să zbori drept în faţa noastră. Dacă apar urgalii, n-o să le vină să atace, cu tine prin

apropiere.”

„Ar face bine, altfel, n-o să le mai vină nimic”, îi răspunse Saphira, înălţându-se.

Se întuneca repede, iar caii erau obosiţi, dar cei doi îi îmboldeau fără încetare cu călcâiele. Încheietura lui Eragon, roşie şi umflată, continua să pulseze. Cam la un kilometru de tabără, Brom se opri:

— Ascultă! zise el.

Eragon auzi în spatele lor zgomotul slab al unui corn de vânătoare. Când acesta încetă, se simţi cuprins de panică.

— Probabil că au descoperit unde eram, zise Brom, şi cred că şi urmele Saphirei. Acum o să ne urmărească. Nu le stă în fire să lase prada să le scape.

Imediat, auziră două cornuri sunând. Urmăritorii se apropiau. Eragon fu străbătut de un fior.

— N-avem altă scăpare decât fuga, zise Brom.

Îşi înălţă mâna spre cer, chemând-o pe Saphira, cu chipul împietrit.

Ea veni în picaj din cerul întunecat şi se lăsă la pământ.

— Lasă-l pe Cadoc! Du-te cu ea! O să fii mai în siguranţă, porunci Brom.

— Dar tu? protestă Eragon.

— N-o să păţesc nimic. Acum du-te!

Eragon era prea obosit ca să-l mai contrazică. Se urcă în spatele Saphirei, în timp ce Brom legă hăţurile Văpăii Zăpezii şi o porni mai departe cu Cadoc. Saphira zbura după el, dând din aripi deasupra cailor care alergau în galop.

Eragon se ţinea cât putea de bine de Saphira; de fiecare dată când mişcările ei îi scuturau încheietura, strângea din dinţi. Cornurile răsunară în apropiere, provocându-i un nou val de frică. Brom zbura ca vântul prin iarba mică, forţând caii până la limita puterilor. Cornurile sunară la unison, puţin în urma lui, apoi tăcură.

Trecură câteva minute. „Unde sunt urgalii?” se mira Eragon. Răsună încă un corn, de data aceasta la distanţă. El oftă de uşurare, aplecându-se pe gâtul Saphirei, în timp ce jos, pe pământ, Brom îşi încetinea goana. „A fost cât pe ce”, zise Eragon.

„Da, dar nu ne putem opri până când…” cuvintele Saphirei fură întrerupte de sunetul unui corn, chiar dedesubtul lor.

Eragon tresări de uimire, iar Brom îşi reluă fuga înfrigurată. Urgali încornoraţi, ţipând cu vocile lor răguşite, tropăiau pe drum în urma cailor, câştigând repede distanţă. Aproape că-l ajunseseră pe Brom; bătrânul nu mai putea scăpa cu fuga. „Trebuie să facem ceva!” exclamă Eragon. „Ce?”

„Lasă-te jos, în faţa urgalilor!”

„Eşti nebun?” îl întrebă Saphira.

„Lasă-te jos! Ştiu ce fac, zise Eragon. N-avem timp de altceva. O să-l ajungă pe Brom!”

„Cum vrei.” Saphira se îndepărtă de urgali, apoi se întoarse, pregătindu-se să coboare pe drum. Eragon încercă să-şi invoce puterea, simţind obstacolul cu care deja se obişnuise despărţindu-l de magie. Nu încercă încă să-l străpungă. Un muşchi îi tresărea pe gât. În timp ce urgalii fugeau pe drum, el strigă: „Acum!”

Saphira îşi strânse brusc aripile şi se lăsă drept în jos de deasupra copacilor, coborând pe cărare şi împroşcând în jur cu praf şi pietricele.

Urgalii scoaseră strigăte de alarmă şi smuciră frâiele cailor. Aceştia înţepeniră şi se izbiră unii de alţii, dar urgalii se eliberară repede şi se întoarseră spre Saphira cu armele scoase. Privind-o, ura li se oglindea pe faţă. Erau doisprezece, cu toţii nişte monştri oribili, brute batjocoritoare. Eragon se întrebă de ce nu fugiseră. Crezuse că doar vederea Saphirei îi va speria, împrăştiindu-i. „Ce mai aşteaptă? Ne atacă sau nu?”

Se simţi tulburat când urgalul cel uriaş făcu un pas înainte şi scuipă:

— Stăpânul nostru vrea să-ţi vorbească, omule!

Monstrul vorbea cu un glas răguşit, rostogolind sunetele din fundul gâtului.

„E o capcană”, îl preveni Saphira, înainte ca Eragon să apuce să spună ceva. „Nu-l asculta!”

„Măcar să auzim ce are de spus”, sugeră el, curios, dar foarte prudent.

— Cine ţi-e stăpânul? îl întrebă pe urgal.

Acesta rânji dispreţuitor:

— Numele său nu poate fi rostit în faţa unuia atât de umil ca tine. El stăpâneşte cerul şi pământul. În faţa lui, tu eşti o gânganie rătăcită. Totuşi, el a hotărât să-i fii adus, *în viaţă.* Bucură-te că ai ajuns vrednic de o asemenea cinste!

— Nu merg cu voi, nici cu vreun altul dintre duşmani! declară Eragon, gândindu-se la Yazuac. Fie că slujeşti o Umbră, urgalule, sau vreun alt monstru pocit de care n-am auzit, nu doresc să stau la vorbă cu el.

— Faci o mare greşeală, mârâi urgalul, rânjindu-şi colţii. N-ai cum să-i scapi! Până la urmă, tot ai să ajungi în faţa stăpânului. Dacă i te opui, o să-ţi facă viaţa un chin.

Eragon se întrebă cine avea destulă putere pentru a-i uni pe toţi urgalii sub un singur steag. Mai exista oare şi o a treia forţă dezlănţuită în regat – pe lângă Imperiu şi vardeni?

— Păstrează-ţi propunerile pentru tine şi spune-i stăpânului, că din partea mea, n-au decât să-i mănânce corbii maţele.

Urgalii fură cuprinşi de mânie; conducătorul lor urlă, scrâşnind din dinţi:

— Atunci o să te ducem cu forţa în faţa lui!

Îşi flutură braţul şi urgalii se năpustiră către Saphira. Ridicându-şi mâna dreaptă, Eragon rosti aspru:

— Jierda![26]

„Nu”, strigă Saphira, dar era prea târziu.

Monştrii se clătinară, când palma lui Eragon începu să strălucească. Din ea ţâşniră raze care-i loviră în stomac, aruncându-i prin aer şi lovindu-i de trunchiurile copacilor, făcându-i să cadă grămadă la pământ.

Dintr-o dată, oboseala îi luă toate puterile lui Eragon, iar el se rostogoli de pe spatele Saphirei. Îşi simţea capul tulbure şi amorţit. Saphira se aplecă deasupra lui, iar el îşi dădu seama că probabil mersese prea departe. Era nevoie de o cantitate imensă de energie pentru a ridica şi a arunca doisprezece urgali. Îl cuprinse groaza, în timp ce se lupta să nu leşine.

Cu ochii împăienjeniţi, văzu un urgal împleticindu-se către el, cu sabia în mână. Eragon încercă s-o prevină pe Saphira, dar era prea slab. „Nu…” se gândi el, slab. Urgalul se strecură spre Saphira, până când reuşi să treacă dincolo de coada ei, apoi ridică sabia să-i taie gâtul. „Nu!…” Saphira se răsuci spre monstru, scoţând un răget sălbatic. Ghearele ei sfâşiară aerul cu o repeziciune orbitoare. Sângele ţâşni peste tot, când urgalul fu rupt în două.

Saphira scrâşni din dinţi hotărâtă şi se întoarse la Eragon. Îşi înfipse blând ghearele în pieptarul lui, apoi mârâi şi se înălţă de

[26] „Loveşte!”

la pământ. Noaptea deveni o mare de durere. Bătaia adormitoare a aripilor Saphirei îl cufundă într-un leşin ceţos: sus, jos, sus, jos…

Când Saphira se lăsă în cele din urmă la pământ, Eragon îl auzi vag pe Brom vorbind cu ea; nu putea înţelege ce se spunea, dar îşi dădu seama că trebuia să se fi ajuns la o decizie, căci Saphira se înălţă din nou.

Leşinul lui se transformă în somn, care-l învălui ca o pătură moale.

Imaginea desăvârşirii

Eragon se tot sucea sub pături, refuzând să deschidă ochii. Aţipi, apoi îi trecu prin minte un gând confuz… „Cum am ajuns aici?” Nedumerit, îşi strânse păturile pe lângă trup şi simţi ceva dur prins de braţul drept. Încercă să-şi mişte încheietura, dar îl străfulgeră o durere. „Urgalii!” se gândi el şi sări din aşternut.

Se afla într-un mic luminiş, gol – cu excepţia unui foc de tabără pe care se încălzea o oală plină cu fiertură de carne. Pe o creangă, scheuna o veveriţă. Arcul şi tolba sa se găseau lângă pături. Încercă să se ridice, dar se strâmbă de durere, căci muşchii îi erau amorţiţi şi slabi. Pe braţul său drept, plin de vânătăi, se afla o atelă solidă.

„Unde or fi ceilalţi?” se întrebă, simţindu-se părăsit. Încercă să o strige pe Saphira şi se alarmă văzând că nu-şi poate da seama pe unde era. Îi era o foame de lup, aşa că mâncă toată fiertura; nu se sătură şi începu să-şi caute coburii, sperând să găsească o bucată de pâine, dar nici şeile, nici caii nu se aflau în luminiş. „Fără îndoială că există un motiv bun şi pentru asta”, se gândi el, încercând să uite de grijă.

Făcu turul luminişului, apoi se întoarse la locul în care dormise şi strânse păturile. Nu avea nimic mai bun de făcut, aşa că se aşeză sprijinit de un trunchi de copac şi se uită la norii care-i treceau pe deasupra. Orele se scurgeau, dar nici Brom, nici Saphira nu se arătară. „Sper că nu s-a-ntâmplat nimic.”

Pe măsură ce orele după-amiezii se scurgeau încet, Eragon se plictisi şi porni să cerceteze pădurea din jur. Simţindu-se obosit, se aşeză sub un pin care se înclina deasupra unui bolovan; acesta avea o adâncitură de forma unui vas, plină cu apă

limpede.

Eragon rămase pe gânduri, privind ochiul de apă, şi-şi aminti ce-l învăţase Brom în legătură cu vederea la distanţă. „Poate o să pot vedea unde-i Saphira. Brom zicea că asta cere multă energie, dar eu sunt mai puternic decât el…” Respiră adânc şi închise ochii, îşi alcătui în minte imaginea Saphirei, cu cât mai multe amănunte. Era un lucru mai greu decât s-ar fi aşteptat. Apoi, privind către oglinda apei, rosti:

— Draumr kópa!

Suprafaţa apei deveni complet netedă, ca şi cum ar fi fost îngheţată de o putere invizibilă. Imaginile reflectate dispărură şi apa se limpezi. Deasupra ei, se formă o imagine tremurată a Saphirei. Împrejurimile ei nu se puteau distinge, dar Eragon îşi dădu seama că zbura. Brom şedea pe spatele ei, cu barba în vânt şi sabia pe genunchi.

Obosit, Eragon lăsă imaginea să se şteargă. „Măcar sunt în siguranţă.” îşi lăsă un răgaz de câteva minute ca să-şi revină, apoi se aplecă din nou deasupra apei. „Ce-o mai fi făcând Roran?” în gând, îşi vedea limpede vărul. Fără să cugete, apelă la magie şi rosti cuvintele.

Apa se linişti şi pe suprafaţa ei se formă o imagine. Roran apăru, aşezat pe un scaun invizibil. La fel ca în cazul Saphirei, totul în jurul său rămăsese alb. Pe chipul lui Roran apăruseră riduri – semăna cu Garrow mai mult decât oricând. Eragon păstră imaginea cât de mult reuşi. „Oare Roran era în Therinsford? Trebuie să fi fost într-un loc prin care eu n-am trecut niciodată.”

Efortul de a folosi magia îl făcuse să transpire. Oftă şi, o bună bucată de vreme, se mulţumi să rămână nemişcat. Apoi îi veni o idee absurdă: „Şi dacă aş încerca să privesc de la distanţă ceva ce doar mi-am imaginat sau am văzut în vis?” Zâmbi. „Poate că mi s-ar arăta chiar imaginea minţii mele.”

Era o idee prea atrăgătoare pentru a mai renunţa la ea. Îngenunche din nou lângă apă. „Ce să caut?” Se gândi la mai multe lucruri, dar le dădu pe toate la o parte, amintindu-şi visul despre femeia din hrubă.

După ce-şi întipărise scena în minte, rosti cuvintele, privind fix către apă. Aşteptă, dar nu se-ntâmplă nimic. Cuprins de dezamăgire, era gata să dea drumul magiei, când pe suprafaţa apei se revărsă un întuneric ca de cerneală. În beznă, licări

imaginea unei lumânări care pâlpâia într-o temniţă de piatră. Femeia din vis era culcată pe o rogojină, într-un colţ. Ea îşi înălţă capul cu plete negre, care-i cădeau pe spate, şi privi drept către Eragon. El îngheţă, căci forţa privirii ei îl ţintuia în loc. Când ochii li se întâlniră, fiori reci începură să-i alerge pe şira spinării. Apoi, femeia tremură şi căzu moale la pământ.

Apa se limpezi. Eragon se lăsă pe călcâie, inspirând adânc:

— Nu se poate.

„N-ar trebui să existe; mi-a apărut numai în vis. De unde o fi ştiut că o privesc? Şi cum de-am putut vedea înăuntrul unei fortăreţe pe care n-o cunosc?” Clătină din cap, întrebându-se dacă şi vreun alt vis al său fusese, de fapt, o viziune.

Fâlfâitul aripilor Saphirei îi tăie firul gândurilor. Se grăbi înapoi spre luminiş şi ajunse chiar când ea se lăsa la pământ. Brom şedea pe spatele ei, exact aşa cum îl văzuse Eragon, dar acum sabia lui era plină de sânge. Avea chipul schimonosit şi barba plină de pete roşii.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Eragon, înfricoşat că bătrânul ar putea fi rănit.

— Ce s-a-ntâmplat? tună Brom. Am tot încercat să dreg ce-ai stricat tu!

Tăie aerul cu spada, împroşcând cu picături de sânge:

— Ai idee ce-ai făcut cu şmecheria aia a ta? Ia zi!

— I-am împiedicat pe urgali să te prindă, zise Eragon, simţind un gol din ce în ce mai adânc în stomac.

— Da, mormăi Brom, numai că magia mai avea puţin şi te omora! Ai dormit două zile întregi. Erau doisprezece urgali acolo. *Doisprezece!* Dar asta nu te-a împiedicat să încerci să-i azvârli până în Teirm, nu-i aşa? Ce-a fost în capul tău? Ar fi fost mult mai înţelept să le spargi capul cu câte o piatră. Dar nu, tu a trebuit să-i ameţeşti, ca după aia să o poată lua la fugă. Mi-am petrecut ultimele două zile încercând să-i găsesc. Chiar şi cu ajutorul Saphirei, trei au scăpat!

— Dar nu voiam să-i omor, zise Eragon, simţindu-se foarte umil.

— În Yazuac n-ai avut remuşcări s-o faci.

— Atunci n-aveam de ales şi nu puteam controla magia. De data asta, mi s-a părut pur şi simplu… prea mult.

— Prea mult! strigă Brom. Nu-i prea mult, ţinând cont că lor nu le-ar fi fost milă de tine. Şi de ce, spune-mi, de ce i-ai lăsat

să te *vadă?*

— Tu mi-ai zis că găsiseră urmele Saphirei. De-acum nu mai conta dacă mă văd sau nu, zise Eragon, încercând să se apere.

Brom îşi înfipse sabia în pământ şi se răsti la el:

— Ţi-am zis că *probabil* i-au găsit urmele. Nu ştiam sigur dacă-i aşa. Poate li s-o fi părut că urmăresc nişte călători rătăciţi. Dar de-acum, ce să mai creadă? La urma urmei, ai coborât din cer *chiar în faţa lor!* Şi, fiindcă i-ai lăsat să scape cu viaţă, acuma s-au răspândit în tot regatul cu fel de fel de poveşti fantastice! Asta ar putea să ajungă chiar la urechile Imperiului!

Bătrânul ridică braţele, scos din răbdări:

— După chestia asta, *băiete,* nici nu mai meriţi să fii numit Cavaler!

Brom îşi smulse sabia din pământ şi se apropie cu paşi mari de foc. Scoase o cârpă dintr-un buzunar al robei şi începu să-şi cureţe sabia.

Eragon rămase cu gura căscată. Încercă să-i ceară sfatul Saphirei, dar ea nu-i zise decât: „Vorbeşte cu Brom”.

Şovăind, Eragon se duse lângă foc şi întrebă:

— Ajută cu ceva dacă-ţi spun că-mi pare rău?

Brom oftă şi-şi băgă sabia în teacă:

— Nu, nu ajută. Ce simţi tu acum nu poate schimba ce s-a întâmplat.

Apoi, împungându-l pe Eragon cu degetul în piept, adăugă:

— Ai luat nişte hotărâri foarte proaste, care ar putea avea urmări periculoase, printre care şi faptul că era gata să mori. Să mori, Eragon! De-acum înainte, va trebui să te gândeşti la ce faci. Există un motiv pentru care ne-am născut cu creier în cap, nu cu pietre.

Eragon dădu din cap, abătut:

— Totuşi nu-i aşa de rău cum crezi; urgalii ştiau deja de existenţa mea. Primiseră poruncă să mă ia prizonier.

Brom făcu ochii mari de uimire, vârându-şi pipa neaprinsă în gură:

— Nu, nu-i aşa de rău cum credeam. E şi mai rău! Mi-a zis Saphira că ai vorbit cu urgalii, dar de asta nu mi-a pomenit.

Eragon se grăbi să-i descrie înfruntarea.

— Aşadar, de-acuma au un soi de conducător, nu? îl întrebă Brom.

Eragon făcu semn că da.

— Iar tu tocmai l-ai sfidat, l-ai insultat şi i-ai atacat slujitorii?

Brom clătină din cap:

— Nu credeam că poate fi mai rău. Dacă urgalii ar fi fost ucişi, grosolănia ta ar fi trecut neobservată, dar acum ea nu mai poate fi ignorată. Felicitări, tocmai ţi-ai făcut un duşman: una dintre cele mai puternice fiinţe din Alagaësia.

— Aşa e, am greşit, zise Eragon, mohorât.

— Da, ai greşit, zise şi Brom, fulgerând din ochi. Totuşi, pe mine mă îngrijorează cine este acest şef al urgalilor.

Tremurând, Eragon întrebă cu voce joasă:

— Şi-acum ce facem?

Se lăsă o tăcere grea.

— Braţului tău o să-i trebuiască vreo două săptămâni ca să se vindece. Am face bine să ne petrecem timpul băgându-ţi puţin minţile în cap. Trebuie să recunosc că, într-un fel, e şi vina mea. Te-am tot învăţat *cum* să faci anumite lucruri, dar nu şi *dacă* trebuie să le faci. Ai nevoie de discreţie, un lucru care e limpede că acum îţi lipseşte. Nici chiar toată magia din Alagaësia n-o să te ajute, dacă nu ştii când s-o foloseşti.

— Dar mai mergem în Dras-Leona, nu? îl întrebă Eragon.

Brom îşi dădu ochii peste cap:

— Da, putem să-i căutăm în continuare pe cei doi Ra’zac, dar, chiar dacă-i găsim, n-o să putem face nimic până nu te vindeci. Poţi să călăreşti? îl întrebă el, începând să scoată şaua de pe Saphira.

— Cred că da.

— Bun, atunci mai putem face un pic de drum azi.

— Unde sunt caii?

Brom arătă cu degetul într-o parte:

— Puţin mai departe, într-acolo. I-am priponit într-un loc cu iarbă.

Eragon se pregăti de plecare, apoi îl urmă pe Brom până la locul unde se aflau caii.

Saphira îi spuse cu reproş: „Dacă mi-ai fi explicat ce aveai de gând să faci, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ţi-aş fi spus că-i o idee proastă să nu-i omori pe urgali. Am primit să fac ce-mi cereai numai pentru că am presupus că e un lucru cât de cât de bun-simţ!”

„Nu mai vreau să vorbesc despre asta.”

„Fie cum vrei tu”, zise ea supărată.

Pe măsură ce înaintau călare, fiecare movilă şi gropiţă de pe drum îl făcea pe Eragon să strângă din dinţi de durere. Dacă ar fi fost singur, s-ar fi oprit, dar cu Brom acolo nu îndrăznea să se plângă. Mai mult, Brom începu să-l bată la cap, inventând tot felul de situaţii complicate în care apăreau urgalii, magia şi Saphira. Luptele imaginare erau multe şi variate. Uneori, era implicată şi o Umbră sau alţi dragoni. Eragon descoperi că era posibil să-şi supună la tortură şi trupul, şi mintea, în acelaşi timp. Răspunse greşit la cele mai multe întrebări şi deveni din ce în ce mai nervos.

Când se opriră pentru noapte, Brom mormăi scurt:

— E şi ăsta un început!

Eragon îşi dădu seama că bătrânul era dezamăgit.

Maestru în mânuirea sabiei

A doua zi, amândurora le veni mai uşor. Eragon se simţea mai bine, aşa că reuşi să răspundă corect la mai multe dintre întrebările puse de Brom. După un exerciţiu extrem de greu, Eragon pomeni de femeia pe care o văzuse. Brom se trase de barbă:

— Zici că era închisă acolo?

— Da.

— I-ai văzut chipul? îl întrebă Brom foarte serios.

— Nu prea bine. Lumina era slabă, dar tot mi-am putut da seama că era frumoasă. E ciudat. I-am văzut foarte limpede ochii. Iar ea chiar m-a privit.

Brom clătină din cap:

— Din câte ştiu eu, este imposibil ca să ştie cineva că este urmărit de la distanţă.

— Bănuieşti cine ar putea fi? îl întrebă Eragon, surprins de propria însufleţire.

— Nu prea, recunoscu Brom. Dacă trebuie, cred că aş putea să fac câteva presupuneri, dar niciuna prea sigură. Visul ăsta al tău e ciudat. Nu ştiu cum, dar ai reuşit să vezi în somn ceva ce nu mai văzuseşi niciodată – şi fără să rosteşti cuvintele de putere. Uneori, visele noastre ating lumea spiritelor, dar asta-i altceva.

— Poate că pentru a înţelege trebuie să căutăm în fiecare închisoare şi în fiecare donjon, până când o găsim pe femeie, glumi Eragon.

De fapt, i se părea o idee chiar bună. Brom râse şi porni mai departe.

Lecţiile dure ale lui Brom umpleau aproape fiecare clipă din zilele care, încet-încet, deveniră săptămâni. Din cauza rănii, Eragon era silit să se dueleze cu mâna stângă şi în scurt timp reuşi să o folosească la fel de bine ca pe cealaltă.

Până când trecură Şira şi ajunseră în câmpie, peste Alagaësia venise primăvara, aducând cu ea o mulţime de flori. Copacii, rămaşi peste iarnă fără frunze, se umpluseră de muguri, iar printre firele uscate de iarbă, rămase din iarna trecută, începură să apară unele noi. Păsările se întorceau din lungile lor călătorii, începând să-şi facă noi cuiburi şi să se-mperecheze.

Călătorii urmau cursul râului Toark, spre sud-vest, pe lângă munţii Şirei. Apele se umflau treptat, pe măsură ce mai multe pâraie se vărsau în râu pe ambele părţi, hrănindu-i albia pântecoasă. Când râul ajunsese mai lat de o leghe, Brom arătă către peticele de noroi care se zăreau ici-colo şi zise:

— Ne apropiem de Lacul Leona. E numai la vreo două leghe depărtare.

— Crezi că ajungem până la căderea nopţii? îl întrebă Eragon.

— Putem să-ncercăm.

În curând, amurgul îi făcu să nu mai poată urma drumul cu uşurinţă, dar susurul apei care-i însoţea îi conduse în direcţia cea bună. La răsăritul lunii, discul său strălucitor dădu suficientă lumină pentru ca ei să poată vedea pe unde mergeau.

Lacul Leona arăta ca o pojghiţă subţire de argint, răspândită pe pământ. Apa era atât de netedă şi de liniştită, încât nici nu părea lichidă. Dacă razele lunii nu s-ar fi reflectat în apă, lacul nu s-ar fi putut distinge nicicum de uscat. Saphira se afla deja pe ţărmul stâncos, fâlfâindu-şi aripile pentru a le usca. Eragon o salută, iar ea spuse: „Apa e minunată – adâncă, rece şi limpede.”

„Poate înot şi eu puţin mâine”, îi răspunse el. Îşi făcură tabăra sub nişte copaci şi în scurt timp adormiră.

În zori, Eragon se trezi nerăbdător să vadă lacul la lumina zilei – o imensă întindere de ape, pe care vântul o încreţea ici-colo, ca pe-un evantai. Mărimea lacului îl umplu de bucurie. Scoase

un chiot şi fugi către apă. „Saphira, unde eşti? Hai să ne distrăm puţin!”

Chiar în clipa în care Eragon i se urcă în spate, Saphira ţâşni deasupra apei. Se înălţară în văzduh, dând ocol lacului, dar malul opus nu se vedea nici măcar de-acolo de sus. „Vrei să faci o baie?” o întrebă Eragon pe Saphira, prefăcându-se nepăsător.

Ea rânji cu viclenie. „Ţine-te bine!” îşi întinse aripile şi se lăsă aproape de valuri, brăzdându-le crestele cu ghearele. Apa sclipea în lumina soarelui, în timp ce ei zburau peste ea. Eragon chiui din nou. Apoi Saphira îşi strânse aripile şi se scufundă în lac, intrând cu capul înainte şi gâtul întins, ca o suliţă.

Apa îl lovi pe Eragon ca un zid îngheţat, tăindu-i răsuflarea şi aproape răsturnându-l de pe spatele Saphirei. Se ţinu strâns, în timp ce ea înota către suprafaţă. Din trei lovituri din picioare, ieşi deasupra apei, trimiţând în văzduh o ploaie strălucitoare. Eragon trase aer în piept şi-şi scutură părul, în timp ce Saphira plutea pe lac, folosindu-şi coada drept cârmă.

„Eşti pregătit?”

Eragon făcu semn că da şi inspiră adânc, încordându-şi braţele. De data aceasta se scufundară încet. Apa curată le permitea să vadă la mare distanţă. Saphira se răsuci în fel şi chip, strecurându-se prin apă ca un ţipar. Lui Eragon i se părea că se află pe spatele unuia dintre monştrii marini despre care povesteau legendele.

Chiar când simţea că-i plesnesc plămânii, Saphira îşi arcui spatele şi-şi îndreptă capul în sus. O explozie de stropi îi întâmpină, atunci când ea ţâşni în aer cu aripile desfăcute. Din două mişcări puternice, se ridică în înalt.

„Oho! A fost minunat“ exclamă Eragon.

„Da”, zise, fericită, Saphira. „Păcat că nu-ţi poţi ţine respiraţia mai mult timp.”

„Asta-i situaţia”, zise el, storcându-şi apa din păr. Hainele îi erau complet ude, iar vântul stârnit de aripile Saphirei îl înfrigura. Trăgând de atelă, simţi cum încheietura îl durea îngrozitor.

După ce se uscă, Eragon înşeuă caii împreună cu Brom şi o porniră la drum, ocolind lacul, foarte bine dispuşi, în timp ce Saphira se juca plonjând în apă şi ieşind apoi din nou la suprafaţă.

Înainte de cină, Eragon îşi acoperi sabia cu stratul protector, pregătindu-se pentru antrenamentul de zi cu zi. Nici el, nici Brom nu se mişcară din loc, fiecare aşteptându-l pe celălalt să lovească primul. Eragon se uită în jur, căutând ceva care i-ar fi putut fi de folos. Atenţia îi fu atrasă de un băţ care zăcea lângă foc. El se aplecă rapid, luă băţul şi-l aruncă spre Brom. Atela îi stânjenea mişcările, aşa că Brom reuşi cu uşurinţă să se dea în lături din calea bucăţii de lemn. Bătrânul se repezi înainte, rotindu-şi sabia. Eragon se lăsă în jos chiar în momentul în care aceasta îi vâjâi pe deasupra capului, mârâi şi-l apucă strâns pe Brom de picioare.

Se prăvăliră la pământ, fiecare încercând să rămână deasupra. Eragon se rostogoli pe o parte şi lovi cu sabia la nivelul pământului, către gleznele lui Brom. Acesta pară lovitura cu mânerul sabiei, apoi sări în picioare. Răsucindu-se în loc, Eragon atacă încă o dată, răsucind-o pe Zar’roc cu o mişcare complicată. Tăişurile scoteau scântei, în timp ce ei loveau o dată şi încă o dată. Brom îi bară toate atacurile, cu chipul încordat din cauza efortului, dar Eragon îşi dădu seama că e pe cale să obosească. Lupta continuă fără întrerupere, fiecare dintre ei căutând o breşă în apărarea celuilalt.

Apoi Eragon simţi cum balanţa se înclină în favoarea lui. Câştiga teren cu fiecare lovitură; Brom para din ce în ce mai slab şi se retrăgea. Încercă să atace, dar Eragon îl blocă uşor. Venele de pe fruntea bătrânului pulsau, iar tendoanele gâtului i se umflaseră din cauza efortului.

Devenit mai încrezător, Eragon îşi roti sabia mai repede ca niciodată, ţesând o pânză de oţel în jurul sabiei lui Brom. Dintr-o dată, el lovi cu latul lamei mâna bătrânului şi-i zbură sabia la pământ. Înainte ca Brom să poată reacţiona, Eragon îi puse vârful lui Zar’roc la gât.

Rămaseră pe loc gâfâind, cu vârful sabiei roşiatice odihnindu-se pe clavicula lui Brom. Apoi Eragon îşi coborî încet braţul şi se dădu înapoi. Era prima dată când îl învingea pe Brom fără să-l păcălească. Bătrânul îşi ridică sabia şi o vârî în teacă. Respirând greu, spuse:

— Gata pentru azi!

— Dar de-abia am început, zise Eragon, mirat.

Brom clătină din cap:

— În privinţa mânuirii sabiei, nu mai am ce să te-nvăţ. Dintre

toţi luptătorii pe care i-am întâlnit, numai trei m-ar fi putut învinge aşa şi mă-ndoiesc că vreunul dintre ei ar fi reuşit să facă acest lucru cu mâna stângă.

Bătrânul zâmbi trist:

— N-oi mai fi eu aşa tânăr cum eram, dar oricum e limpede că ai un talent de luptător rar întâlnit.

— Asta înseamnă că de-acum înainte nu ne mai duelăm? îl întrebă Eragon.

— Nu scapi tu aşa uşor! râse Brom. Dar de-acum o s-o luăm mai încet. Nu mai contează dacă pierdem o noapte când şi când.

El îşi şterse fruntea şi continuă:

— Ţine minte un lucru: dacă vreodată ai ghinionul să te lupţi cu un elf – cât ar fi de slab pregătit, fie bărbat, fie femeie – aşteaptă-te să pierzi. Elfii, la fel ca dragonii sau alte fiinţe magice, sunt mult mai puternici decât e firesc. Chiar şi cel mai slab dintre elfi te-ar putea întrece cu uşurinţă. E valabil şi pentru cei doi Ra’zac – ei nu sunt oameni şi obosesc mult mai greu decât noi.

— Există vreo cale să ajung la fel ca ei? îl întrebă Eragon, aşezându-se lângă Saphira cu picioarele încrucişate.

„Te-ai luptat bine”, zise ea, iar el îi zâmbi.

Brom se aşeză şi el, ridicând din umeri:

— Ar fi, dar niciuna nu-i la îndemâna ta, deocamdată. Cu ajutorul magiei îi poţi înfrânge pe toţi, în afara celor mai puternici duşmani. Iar pentru aceştia vei avea nevoie de Saphira şi de mult noroc pe deasupra. Ţine minte: când fiinţele fermecate folosesc magia, ele pot face lucruri care pe un om l-ar ucide, datorită puterii sporite.

— Cum te lupţi cu ajutorul magiei? îl întrebă Eragon.

— Adică?

— Păi, zise el, lăsându-se într-un cot, să zicem că mă atacă o Umbră. Cum pot să-i opresc vrăjile? Cele mai multe au loc într-o clipă, ceea ce înseamnă că e imposibil să reacţionezi la timp. Şi, chiar dacă aş putea reacţiona, cum să fac să risipesc vraja duşmanului? Pare-mi-se că ar trebui să-i cunosc planurile încă dinainte să facă vreo mişcare.

Eragon făcu o pauză, apoi zise:

— Pur şi simplu nu înţeleg cum s-ar putea face. Cine atacă primul câştigă.

Brom oftă:

— Lucrul despre care vorbeşti – un duel între vrăjitori, să-i zicem – este foarte periculos. Nu te-ai întrebat niciodată cum a reuşit Galbatorix să-i învingă pe toţi Cavalerii, doar cu ajutorul celor doisprezece Trădători?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu Eragon.

— Sunt mai multe căi. Despre unele vei învăţa mai târziu, dar lucrul hotărâtor este că Galbatorix era şi este încă un adevărat maestru când vine vorba de a invada minţile celorlalţi. Vezi tu, într-un duel între vrăjitori există anumite reguli stricte pe care ambele părţi trebuie să le respecte; dacă nu, amândoi luptătorii mor. Pentru început, niciunul nu foloseşte magia decât atunci când unul din ei reuşeşte să intre în mintea celuilalt.

Saphira îşi încolăci comod coada în jurul lui Eragon şi întrebă: „Ce să mai aştepţi atâta? Până când duşmanul îşi dă seama că ai atacat, va fi prea târziu pentru el.” Eragon repetă întrebarea cu voce tare.

Brom clătină din cap:

— Nu, nu-i aşa. Dacă eu mi-aş folosi dintr-o dată puterea împotriva ta, Eragon, ai muri cu siguranţă, dar, în acea scurtă clipă de dinainte să mori, ai avea timp să mă ataci la rândul tău. Aşadar, niciunul din combatanţi nu atacă până când nu a străpuns apărarea celuilalt, decât dacă îşi doreşte să moară la rândul lui.

— Şi-apoi? îl întrebă Eragon.

Brom ridică din umeri şi zise:

— După ce-ai pătruns în mintea duşmanului, e destul de uşor să prevezi ce va face şi să-l opreşti. Chiar şi bucurându-te de acest avantaj, poţi să pierzi, dacă nu ştii să contracarezi vrăjile.

El îşi umplu pipa şi o aprinse.

— Iar asta, mai zise, cere o gândire foarte rapidă. Înainte să te poţi apăra, trebuie să înţelegi exact natura forţelor dezlănţuite împotriva ta. Dacă eşti atacat cu căldura, trebuie să ştii dacă aceasta e transmisă prin aer, foc, lumină sau prin vreun alt mijloc. Numai după ce afli asta poţi opri magia, de exemplu, răcind materia încinsă.

— Pare greu.

— E foarte greu, întări Brom, în timp ce o pală de fum i se înălţa din pipă. Rar se întâmplă ca oamenii să supravieţuiască mai mult de câteva clipe într-un astfel de duel. Uriaşa cantitate

de efort şi talentul de care este nevoie îl condamnă la o moarte grabnică pe cel căruia-i lipseşte antrenamentul cuvenit. După ce mai faci ceva progrese, o să-ncep să te-nvăţ nişte metode pe care le poţi folosi. Între timp, dacă te trezeşti cumva în mijlocul unui duel de vrăjitori, ai face bine să o iei la fugă cât de repede poţi.

Mlaştina din Dras-Leona

Luară prânzul la Fasaloft, un orăşel aglomerat de pe malul lacului. Era un loc încântător, aşezat undeva la înălţime, cu vedere spre lac. În timp ce mâncau în încăperea comună a hanului, Eragon asculta înfrigurat tot ce se vorbea şi se simţi uşurat că nu auzi niciun zvon despre el sau Saphira.

Poteca pe care veniseră, de-acum un drum în toată puterea cuvântului, se înrăutăţise în ultimele două zile. Roţile de la căruţe şi copitele potcovite cu fier reuşiseră, lucrând împreună, să sfâşie pământul, făcând ca multe părţi ale drumului să devină de netrecut. Numărul din ce în ce mai mare de călători o sili pe Saphira să rămână ascunsă în timpul zilei şi să-i prindă din urmă noaptea.

Mai merseră de-a lungul malului Lacului Leona câteva zile bune. Eragon începu să se întrebe dacă-l vor înconjura vreodată, aşa că se simţi încurajat când un bărbat pe care-l întâlniră le spuse că Dras-Leona era la mai puţin de o zi în faţa lor.

În dimineaţa următoare, Eragon se trezi devreme. Degetele îi tremurau, pline de speranţă, la gândul că-i va găsi în cele din urmă pe cei doi Ra’zac. „Trebuie să aveţi grijă amândoi, zise Saphira. Se poate ca urmăriţii să aibă iscoade care să caute nişte călători cu înfăţişarea voastră.”

„O să ne străduim să nu ieşim în evidenţă”, o asigură el.

Ea îşi plecă ochii până când privirile li se întâlniră. „Sper, dar dă-ţi seama că eu n-o să te pot apăra, aşa cum am făcut cu urgalii. Am să fiu prea departe ca să-ţi pot veni în ajutor şi nici nu aş rămâne multă vreme în viaţă pe străduţele înguste care-i sunt pe plac neamului tău. În cursul acestei vânători, ţine-te după Brom; el ştie ce face.”

„Ştiu”, zise Eragon sumbru.

„Vei accepta să mergi cu el la vardeni? După ce-i omorâţi pe cei doi Ra’zac, o să vrea să te ducă acolo. Şi, de vreme ce moartea lor o să-l înfurie pe Galbatorix, asta ar putea fi calea cea mai sigură.”

Eragon îşi frecă braţele. „Nu vreau să ajung ca vardenii, să mă lupt mereu cu Imperiul. Viaţa înseamnă mai mult decât un război permanent. O să avem timp să ne gândim la asta după ce terminăm treaba.”

„Nu fi aşa de sigur”, îl preveni ea, apoi plecă să se ascundă până la căderea nopţii.

Drumul era plin de fermieri care-şi duceau mărfurile la târg în Dras-Leona. Brom şi Eragon fură siliţi să meargă la pas şi să le facă loc căruţelor care îi împiedicau să treacă.

Deşi încă dinainte de prânz începură să vadă fum la orizont, oraşul nu se arătă decât după încă o leghe. Spre deosebire de Teirm, un oraş construit după un plan anume, Dras-Leona era o amestecătură încâlcită, întinsă pe malul lacului, plină de case prăvălite într-o parte, construite pe străzi strâmbe. Centrul oraşului era înconjurat de un zid galben-deschis, făcut din lut.

Ceva mai spre răsărit, un pisc de stâncă străpungea văzduhul cu crestele şi coloanele sale, ca o corabie întunecată, de coşmar. Pantele lui aproape verticale se înălţau din pământ ca un capăt de os sfărâmat.

Brom arătă spre el:

— *Ăsta* e Helgrind! De-asta a fost întemeiat aici Dras-Leona. Oamenii sunt fascinaţi de el, deşi este un loc nesănătos şi de rău augur.

El făcu un semn către clădirile de dincolo de zid:

— Ar fi mai bine să începem cu centrul oraşului.

Mergând încet pe drumul spre Dras-Leona, Eragon observă că totuşi cea mai înaltă clădire din oraş era o catedrală masivă, care se înălţa în spatele zidului. Avea o stranie asemănare cu Helgrind, mai ales când lumina cădea drept pe arcadele şi pasarelele sale.

— La cine se închină? îl întrebă el.

Brom se strâmbă dispreţuitor:

— Se roagă la Helgrind. Religia pe care o practică e foarte crudă. Beau sânge de om şi aduc ofrande de carne. Adesea, preoţii lor se mutilează, crezând că eşti cu atât mai puţin legat de lumea muritoare cu cât îţi sacrifici mai mult din trup. Îşi

petrec multă vreme certându-se care dintre cele trei vârfuri ale lui Helgrind este cel mai înalt şi mai important, şi dacă al patrulea – cel mai jos – ar trebui inclus şi el în ritualuri sau nu.

— Ce oribil! zise Eragon înfiorându-se.

— Aşa-i, fu de acord Brom, dar să nu-i spui asta unui credincios, căci o să-ţi pierzi de îndată mâna în semn de „pocăinţă”.

Ajunşi la porţile enorme ale oraşului, îşi mânară caii prin înghesuială. De ambele părţi ale intrării, se aflau câte zece străjeri care cercetau mulţimea cu un aer degajat. Eragon şi Brom intrară fără nicio problemă.

Casele din oraş erau foarte înalte şi zvelte, pentru a compensa lipsa de spaţiu. Cele de lângă zid se sprijineau pe acesta, dar cele mai multe se înălţau deasupra străduţelor înguste şi lăturalnice, acoperind cerul, astfel încât era greu de spus dacă-i noapte sau zi. Aproape toate clădirile erau făcute din acelaşi soi de lemn, de culoare maroniu-închis, ceea ce făcea oraşul să pară şi mai întunecat, în aer, plutea un miros ca de canal; străzile erau foarte murdare.

Printre case alerga un grup de copii zdrenţăroşi, care se băteau între ei pentru câte o bucată de pâine. Cerşetori cu trupul schilodit stăteau ghemuiţi lângă poartă, cerând bani. Strigătele lor de ajutor sunau ca un cor al blestemaţilor. „Noi nici măcar cu animalele nu ne purtăm aşa”, se gândi Eragon, făcând ochii mari de mânie.

— Nu vreau să rămân aici, zise el, revoltându-se de ce vedea.

— Înăuntru e mai bine, zise Brom. Deocamdată, trebuie să găsim un han şi să ne facem un plan de bătaie. Dras-Leona poate fi un loc periculos chiar şi pentru omul cel mai grijuliu. Nu vreau să rămân pe străzi mai mult decât e nevoie.

Pătrunseră mai adânc spre centrul oraşului, lăsând în urmă poarta cu tabloul ei dezagreabil. Ajungând în părţile mai bogate, Eragon se întrebă: „Cum de pot oamenii ăştia să trăiască în linişte, când suferinţa din jurul lor e aşa vădită?”

Găsiră camere la hanul Globul de Aur, ieftin, dar nu sărăcăcios, în cameră se afla un pat îngust, înghesuit într-un perete, o masă şubredă şi un lighean. Eragon se uită la saltea şi zise:

— Eu dorm pe jos. Cred că sunt destule gângănii în chestia asta ca să mă mănânce de viu.

— Ei, eu nu vreau să le lipsesc de o masă, zise Brom, lăsându-şi coburii pe saltea. Eragon şi-i lăsă pe ai lui pe jos şi-şi dădu arcul jos de pe spate.

— Şi acum ce facem? întrebă el.

— Găsim ceva de mâncare şi nişte bere. Pe urmă, dormim. Mâine putem începe să-i căutăm pe cei pe care-i urmărim.

Înainte să plece din cameră, Brom îl preveni:

— Orice s-ar întâmpla, ai grijă să nu te ia gura pe dinainte. Dacă suntem descoperiţi, trebuie să plecăm imediat.

Mâncarea de la han nu era cine ştie ce, dar berea era nemaipomenită. Când se întoarse pe trei cărări în cameră, Eragon îşi simţea capul plutind într-un mod foarte plăcut. Îşi întinse păturile pe podea şi se vârî sub ele, în timp ce Brom se prăvălea pe pat.

Chiar înainte să adoarmă, o căută pe Saphira şi-i spuse: „O să rămânem aici câteva zile, dar n-ar trebui să ne ia aşa mult ca în Teirm. Când aflăm unde sunt cei doi Ra’zac, poate că ne vei ajuta şi tu să-i prindem. Vorbim mâine dimineaţă. Acuma nu gândesc prea limpede.”

„Ai băut”, veni răspunsul pe un ton de reproş. Eragon se gândi o clipă şi nu putu să nu-i dea dreptate. Dezaprobarea ei era limpede, dar nu spuse decât atât: „N-o să te invidiez pentru cum o să te simţi mâine dimineaţă”.

„Tu nu, gemu Eragon, dar Brom – da. El a băut de două ori mai mult ca mine.”

Pe urma uleiului

„Ce-o fi fost în mintea mea?” se gândea Eragon a doua zi dimineaţă. Capul îl durea groaznic şi-şi simţea limba îngroşată şi moale. Când un şobolan începu să alerge uşor pe podea, Eragon se strâmbă din cauza zgomotului.

„Cum te simţi?” îl întrebă Saphira mulţumită.

Eragon nu o băgă în seamă.

O clipă mai târziu, Brom se rostogoli jos din pat, mormăind. Îşi băgă capul în apa rece din lighean, apoi ieşi din cameră. Eragon îl urmă în hol.

— Unde te duci? întrebă el.

— Să-mi revin.

— Vin şi eu.

La bar, Eragon descoperi că metoda aleasă de Brom pentru a-şi reveni presupunea să dea pe gât cantităţi uriaşe de ceai fierbinte şi apă de la gheaţă, ajutându-se şi de coniac. Când se întoarseră în cameră, Eragon se simţea ceva mai bine.

Brom îşi legă sabia la şold şi-şi netezi roba:

— Primul lucru pe care-l avem de făcut este să punem câteva întrebări discrete. Vreau să aflu unde anume în Dras-Leona a ajuns uleiul de Seithr şi unde a plecat de acolo. Cel mai probabil, în transportarea lui au fost amestecaţi soldaţi sau lucrători. Trebuie să-i găsim şi să-l facem pe unul dintre ei să vorbească.

Plecară de la Globul de Aur şi începură să caute depozitele cărora li s-ar fi putut furniza ulei de Seithr. Aproape de centrul oraşului, străzile începură să urce în pante line, către un palat din piatră şlefuită. Era clădit pe o ridicătură, aşa că se înălţa mai sus decât orice altă clădire, cu excepţia catedralei.

Curtea era acoperită cu un mozaic de sidef, iar unele bucăţi din zid erau placate cu aur. Se vedeau, de asemenea, nişe cu statui din piatră neagră, în ale căror mâini reci fumegau ofrande. Străjerii, aflaţi din loc în loc, la distanţe mici, îi priveau cu atenţie pe trecători.

— Cine stă aici? întrebă Eragon, impresionat.

— Marcus Tábor, cel care conduce oraşul. El se supune numai regelui şi propriei conştiinţe, care în ultima vreme a fost cam amorţită, zise Brom.

Ocoliră palatul, privind casele cu porţi înalte şi împodobite din jur.

Până la prânz, nu aflaseră nimic folositor, aşa că se opriră să mănânce.

— Oraşul ăsta e prea mare ca să-l cercetăm împreună, zise Brom. Hai să ne despărţim! Ne vedem diseară, la apus, la Globul de Aur.

Se uită pieziş la Eragon, pe sub sprâncenele sale stufoase, şi adăugă:

— Am încredere în tine; să nu faci vreo prostie!

— N-o să fac, îi promise Eragon.

Brom îi dădu câteva monede, apoi plecă fiecare pe alt drum.

În tot restul zilei, Eragon vorbi cu negustorii şi cu lucrătorii, încercând să fie cât mai fermecător şi mai politicos. Întrebările sale îl purtară dintr-un capăt al oraşului în celălalt, dar nimeni

nu părea să ştie nimic despre ulei. Oriunde se ducea, catedrala îl privea de sus. Nu putea să scape din umbra turnurilor ei.

În sfârşit, găsi un bărbat care ajutase la transportul uleiului de Seithr şi-şi amintea în ce depozit fusese dus. Încântat, Eragon se duse să vadă clădirea, apoi se întoarse la Globul de Aur. Brom sosi după mai mult de o oră, rupt de oboseală.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Eragon.

Brom îşi dădu părul pe spate:

— Am auzit foarte multe lucruri interesante azi, printre care şi că Galbatorix va vizita Dras-Leona în cursul acestei săptămâni.

— Ce!? se miră Eragon.

Brom se cuibări lângă perete, cu fruntea încreţită de riduri:

— Se pare că Tábor şi-a permis cam multe, aşa că Galbatorix s-a hotărât să vină să-i dea o lecţie de umilinţă. E prima dată când regele pleacă din Urû'baen de mai mult de zece ani.

— Crezi că a aflat ceva despre noi? îl întrebă Eragon.

— Fireşte că *a aflat* ceva, dar cu siguranţă nu locul în care ne aflăm! Dacă ar fi ştiut asta, acum am fi fost deja în mâna celor doi Ra'zac. Totuşi, asta înseamnă că, orice ne-am hotărî să facem cu cei doi, trebuie făcut înainte de sosirea lui Galbatorix. Nu ne dorim să rămânem nici măcar la douăzeci de leghe de el. Există şi o parte bună a lucrurilor: cei pe care-i căutăm sunt sigur aici, pregătindu-se pentru vizita lui.

— Vreau să-i prind, zise Eragon, cu pumnii strânşi, dar nu şi dacă asta înseamnă să mă lupt cu regele. Probabil că m-ar face bucăţele.

Brom păru amuzat:

— Foarte bine! Ai învăţat ce-i aia prudenţă! Şi ai şi dreptate; n-ai avea nicio şansă în faţa lui Galbatorix. Acuma spune-mi ce-ai aflat azi! Poate că întăreşte ce-am auzit eu.

Eragon ridică din umeri:

— Sunt mai ales fleacuri, dar am reuşit să stau de vorbă cu un bărbat care ştia unde-a fost dus uleiul – acolo este numai un depozit vechi şi nimic mai mult. În afară de asta, n-am descoperit nimic folositor.

— Ziua mea a fost ceva mai rodnică decât a ta. Am auzit şi eu acelaşi lucru, aşa că am mers la depozit şi am vorbit cu lucrătorii. N-a trebuit să mă rog de ei prea mult, ca să aflu că lăzile cu ulei de Seithr sunt trimise întotdeauna de la depozit la palat.

— Şi-aşa că te-ai întors aici, termină Eragon fraza.

— Nu! Nu mă întrerupe! După aceea am mers la palat şi m-am ales cu o invitaţie în locuinţele servitorilor, în calitate de bard. M-am plimbat pe acolo vreo câteva ore, distrându-le pe cameriste şi pe ceilalţi servitori cu cântece şi poeme – şi punând tot timpul întrebări.

Brom îşi umplu pipa cu mişcări lente:

— E uimitor cât de multe lucruri află servitorii! Ştiai că unul dintre nobili are *trei* amante şi că toate trăiesc în aceeaşi aripă a palatului?

Clătină din cap şi îşi aprinse pipa:

— În afară de aceste nimicuri fascinante, mi s-a spus, dintr-o pură întâmplare, unde ajunge uleiul, plecând de la palat.

— Adică…? îl întrebă Eragon, nerăbdător.

Brom trase din pipă şi suflă un cerculeţ de fum:

— Afară din oraş, desigur. La fiecare lună plină, doi sclavi sunt trimişi la poalele lui Helgrind, cu provizii pentru o lună. Când uleiul de Seithr ajunge în Dras-Leona, este trimis şi el o dată cu acestea. Sclavii nu se mai întorc. Iar când cineva i-a urmărit, a dispărut şi acela.

— Credeam că negoţul cu sclavi a fost desfiinţat de Cavaleri, zise Eragon.

— Din păcate, a înflorit din nou sub domnia regelui.

— Aşadar, cei pe care-i căutăm sunt în Helgrind, zise Eragon, gândindu-se la muntele stâncos.

— Acolo sau undeva prin apropiere.

— Dacă sunt chiar pe munte, o să-i găsim fie la poale – apăraţi de o uşă masivă de piatră –, fie undeva sus, unde pot ajunge doar fiarele lor înaripate sau Saphira. Fie sus, fie jos, adăpostul lor trebuie să fie ascuns.

Se gândi o clipă, apoi zise:

— Dacă Saphira şi cu mine mergem să facem o tură pe acolo, precis că o să ne vadă, şi cei doi Ra’zac, şi toată Dras-Leona.

— E o problemă, fu de acord şi Brom.

Eragon se încruntă:

— Şi dacă le-am lua locul celor doi sclavi? Nu mai e mult până la o noapte cu lună plină. Am avea o ocazie perfectă de-a ne apropia de ei.

Brom se trase gânditor de barbă:

— E riscant, ca să nu spun mai mult. Dacă sclavii sunt omorâţi

de la distanţă, am încurcat-o. Nu-i putem distruge pe cei doi Ra'zac dacă nu-i vedem.

— Dar nici nu ştim sigur dacă sclavii sunt sau nu omorâţi, remarcă Eragon.

— Sunt sigur că da, zise Brom, cu o expresie serioasă întipărită pe chip.

Apoi ochii îi străluciră şi suflă încă un nor de fum.

— Totuşi, ideea este interesantă. Dacă ar fi şi Saphira ascunsă prin apropiere şi dac-am avea şi...

Apoi cuvintele sale se pierdură.

— S-ar putea să meargă, dar trebuie să ne mişcăm repede. Nu avem mult timp până la sosirea regelui.

— N-ar trebui să mergem până la Helgrind să aruncăm o privire? Ar fi bine să vedem locurile la lumina zilei, ca să nu fim luaţi prin surprindere de vreo ambuscadă, zise Eragon.

Brom îşi pipăi toiagul:

— Asta o putem face şi mai târziu. Mâine mă întorc la palat ca să văd cum putem lua locul sclavilor. Trebuie totuşi să am grijă să nu dau naştere la bănuieli – aş putea fi dat cu uşurinţă de gol de spionii şi de curtenii care ştiu de existenţa celor doi.

— Nu-mi vine să cred; chiar i-am găsit, zise Eragon încetişor.

Îi veni în minte imaginea unchiului său mort şi a fermei arse. Strânse din dinţi.

— De-abia acum vine greul, dar recunosc că ne-am descurcat bine, continuă Brom. Dacă norocul ne surâde, în curând te vei fi răzbunat, iar vardenii vor fi scăpat de un duşman periculos. Ce vine după aceea, depinde numai de *tine.*

Eragon îşi deschise mintea şi-i spuse Saphirei, foarte bucuros: „Am găsit bârlogul celor doi Ra'zac!"

„Unde?" El îi explică în câteva cuvinte ce descoperiseră. „Helgrind", zise ea gânditoare. „Un loc bun pentru ei."

Eragon căzu de acord. „Când terminăm aici, poate trecem prin Carvahall."

„Ce vrei să spui?" îl întrebă ea, dintr-o dată plină de amărăciune. „Să te întorci la viaţa pe care o aveai înainte? Ştii că asta nu se poate, aşa că nu te mai smiorcăi! Vine o vreme când trebuie să hotărăşti în ce parte o iei. Ai de gând să te ascunzi pentru tot restul vieţii sau vrei să-i ajuţi pe vardeni? Astea sunt singurele lucruri pe care le poţi face, dacă nu te dai de partea lui Galbatorix, ceea ce eu nu primesc şi nu voi primi

niciodată.”

Cu voce joasă, el îi spuse: „Dacă trebuie să aleg, atunci îmi leg soarta de cea a vardenilor. Ştii bine asta.”

„Da, dar din când în când trebuie să te auzi pe tine însuţi spunând-o”, zise ea, apoi îl lăsă să-i cântărească vorbele.

Credincioşii din Helgrind

A doua zi dimineaţă, Eragon se trezi singur în cameră. Pe perete se afla un mesaj, scrijelit cu un băţ de cărbune:

„Eragon,

Mă întorc diseară târziu. Ai bani de mâncare sub saltea. Plimbă-te prin oraş, distrează-te, dar *rămâi neobservat!*

Brom

P.S. Stai departe de palat! Oriunde te-ai duce, ia-ţi arcul cu tine şi ţine-l încordat!”

Eragon şterse peretele, apoi luă banii de sub pat. Îşi luă arcul pe spate, gândindu-se: „Mi-aş dori să nu fie nevoie să merg peste tot înarmat”.

Plecă de la Globul de Aur şi rătăci pe străzi, oprindu-se să se uite la toate lucrurile care-i atrăgeau atenţia. Erau multe prăvălii interesante, dar niciuna nu o întrecea pe cea a Angelei din Teirm. Din când în când, el arunca o privire către casele întunecoase şi înghesuite, dorindu-şi să scape din acest oraş. Când i se făcu foame, cumpără o bucată de brânză şi o pâine, şi le mâncă, stând pe capacul unei fântâni.

Ceva mai târziu, într-un colţ îndepărtat al oraşului, auzi glasul unui licitator care citea o listă de preţuri. Curios, se îndreptă spre locul din care venea glasul şi ajunse la un spaţiu mare şi gol dintre două clădiri. Pe o platformă care-i ajungea cam până la brâu, se aflau zece bărbaţi, iar în faţa lor o mulţime colorată şi zgomotoasă. „Unde or fi mărfurile?” se întrebă Eragon.

Licitatorul termină lista şi îi făcu semn unui tânăr din spatele platformei să vină lângă el. Omul se căţără cu greutate, căci de picioare şi de mâini îi atârnau lanţuri.

— Iată primul obiect! strigă licitatorul. Un bărbat sănătos din

deşertul Hadarac, prins chiar luna trecută şi aflat într-o stare foarte bună. Uitaţi-vă ce braţe, ce picioare; e puternic ca un taur! Ar fi foarte bun să care scutul sau, dacă nu aveţi încredere să-i daţi o asemenea misiune, atunci puneţi-l la muncă grea! Dar, doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să vă spun că ar fi o mare pierdere. E şi foarte deştept, dacă-l puteţi face să vorbească într-o limbă civilizată!

Mulţimea râse, iar Eragon scrâşni din dinţi de furie. Dădu să rostească un cuvânt care l-ar fi eliberat pe sclav, iar braţul, de-abia scăpat de atelă, i se ridică. Semnul din palmă îi strălucea. Era pe punctul să dea drumul magiei, când îşi dădu seama: „N-ar avea nicio şansă de scăpare!” Sclavul ar fi fost prins înainte să ajungă la zidurile oraşului. Dacă încerca să-l ajute, Eragon n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Îşi coborî braţul şi blestemă în surdină. „Gândeşte-te! Aşa ai intrat în încurcătura cu urgalii.”

Privi neajutorat cum sclavul fu vândut unui bărbat înalt, cu nasul coroiat. Următorul sclav era o fetiţă, nu mai în vârstă de şase ani, smulsă din braţele mamei sale care plângea. Când licitatorul începu tocmeala, Eragon se sili să plece, împietrit de mânie şi de umilinţă.

Fu nevoit să străbată o distanţă destul de mare.ca să nu mai audă plânsetele. „Ce-aş mai vrea să apară acuma un hoţ care să-ncerce să-mi taie punga”, se gândi el sumbru, aproape dorindu-şi să se întâmple. Frustrat, lovi cu pumnul într-un zid din preajmă, zdrelindu-şi degetele.

„Aş putea pune capăt acestui gen de lucruri, dacă lupt împotriva Imperiului, îşi dădu el seama. Cu Saphira alături, i-aş putea elibera pe sclavii aceia. Mi s-au dăruit puteri speciale; aş fi egoist să nu le folosesc pentru binele altora. Atunci, de ce aş mai fi Cavaler?” îi luă ceva timp să-şi dea seama unde se afla – ajunsese în faţa catedralei. Turnurile sale răsucite erau acoperite de statui şi decoraţiuni. Pe marginile acoperişului, se înşirau gargui, ghemuiţi cu gura căscată. Pe ziduri, se încolăceau monştri de legendă, iar de-a lungul lor, pe la poale, mărşăluiau eroi şi regi, îngheţaţi în marmura rece. Pe toate laturile catedralei, se aflau arcade rotunjite, vitralii înalte şi coloane de diverse mărimi. Un turn singuratic încununa clădirea ca un catarg.

Ascunsă în umbra din partea din faţă a catedralei, era o uşă

ferecată în fier şi acoperită cu un scris argintiu; Eragon recunoscu limba străveche. Din câte îşi putea da el seama, textul spunea: „Fie ca, intrând aici, să înţelegi cât eşti de pieritor şi să uiţi ce te leagă de ceea ce iubeşti”.

Întreaga clădire îl făcu pe Eragon să se înfioare. Era în ea ceva ameninţător, ca şi cum ar fi fost un animal de pradă, ghemuit în mijlocul oraşului şi aşteptându-şi următoarea victimă.

Un şir de trepte late ducea către intrarea în catedrală. Eragon le urcă solemn şi se opri în faţa uşii. „Mă întreb dacă o să mă lase să intru.” Simţindu-se aproape vinovat, încercă uşa; aceasta se deschise uşor, alunecând în balamalele sale bine unse. Băiatul păşi înăuntru.

Catedrala era goală şi cufundată într-o linişte de mormânt. Aerul dinăuntru era răcoros şi uscat. Pereţii goi se întindeau până la tavanul arcuit, care era aşa de înalt, încât Eragon se simţi cât o furnică. Vitraliile străpungeau pereţii, înfăţişând tablouri de mânie, de ură şi de remuşcare; raze fantomatice de lumină scăldau porţiuni ale scaunelor de granit, îmbrăcându-le în nuanţe transparente, dar lăsând restul în umbră. Mâinile sale căpătaseră o culoare albastru-închis.

Între vitralii se aflau statui cu ochi ficşi, palizi. El le întoarse privirile severe pe care i le aruncau, apoi păşi uşor prin spaţiul din centru, temându-se să nu facă prea mult zgomot. Încălţările sale de piele se strecurau pe podeaua lustruită de piatră.

Altarul era o piatră mare, fără nicio podoabă. Pe el cădea o rază singuratică de lumină, în care pluteau particule aurii de praf. În spatele altarului, o orgă mare străpungea tavanul cu tuburile sale, care se deschideau în exterior. Instrumentul nu putea cânta decât atunci când asupra oraşului Dras-Leona se abătea vreo furtună.

Din respect, Eragon îngenunche în faţa altarului şi-şi plecă fruntea. Nu se ruga, dar aducea omagii catedralei înseşi. Din piatra ei se degaja tristeţea vieţilor la care fusese martoră, precum şi stânjeneala provocată de spectacolele complicate care aveau loc între aceste ziduri. Era un loc neprimitor, pustiu şi rece. Totuşi, chiar în acea atmosferă îngheţată, puteai parcă întrezări eternitatea şi puterile care se găseau în ea.

În cele din urmă, Eragon se înclină şi se ridică în picioare. Liniştit şi serios, murmură pentru sine câteva cuvinte din limba

străveche, apoi dădu să plece, dar rămase pironit locului. Inima îi zvâcni în piept şi începu să-i bată cu putere.

La intrarea în catedrală se aflau cei doi Ra'zac, urmărindu-l cu privirea. Aveau săbiile scoase; tăişul lor strălucea însângerat din cauza luminii stacojii. Cel mai mic de statură dintre ei şuieră. Niciunul nu se mişca din loc.

Eragon se simţi copleşit de mânie. Îi urmărise atâta vreme, încât durerea provocată de faptele lor criminale începuse a se mai atenua. Dar acum răzbunarea era aproape. Furia lui explodă ca un vulcan, hrănită de sentimentele pe care şi le înăbuşise la vederea sclavilor. De pe buze îi scăpă un strigăt ce răsună ca un tunet, în timp ce-şi lua arcul de la spate. Cu multă îndemânare, potrivi o săgeată şi-i dădu drumul. O clipă mai târziu, urmară alte două.

Cei doi Ra'zac se feriră din calea săgeţilor cu o repeziciune nefirească pentru un om şi porniră în fugă pe spaţiul dintre scaune, şuierând, cu mantiile fluturând ca nişte aripi de corb. Eragon se întinse după altă săgeată, dar se opri prudent. „Dacă au ştiut unde să mă găsească înseamnă că şi Brom e în pericol! Trebuie să-l previn!" Apoi, spre groaza lui Eragon, în catedrală mărşălui un şir de soldaţi şi mai multe uniforme puteau fi văzute înghesuindu-se la uşă.

Eragon privi lacom către cei doi care veneau spre el, apoi se răsuci pe călcâie, căutând o cale de scăpare. Atenţia îi fu atrasă de un coridor din stânga altarului. El se năpusti pe sub arcadă, apucând-o pe coridorul care ducea către clopotniţa unei abaţii. Zgomotul paşilor urmăritorilor săi îl făcu să se grăbească, până ce dădu brusc de o uşă închisă.

Se împinse în ea, încercând s-o deschidă, dar lemnul se dovedi prea tare. Cei doi Ra'zac aproape că-l ajunseseră. Cu sufletul la gură, el trase aer în piept şi rosti scurt:

— Jierda!

Uşa se sfărâmă în bucăţi şi căzu la pământ. Eragon sări în cămăruţa a cărei uşă o deschisese şi continuă să alerge.

Străbătu câteva camere, speriind un grup de preoţi. În urma lui, se înălţară strigăte şi blesteme. Clopotul abaţiei începu să bată. Eragon se strecură printr-o bucătărie, trecu de doi călugări, apoi se furişă pe o uşă laterală. Ajungând într-o grădină înconjurată de un zid uriaş de cărămidă, fără nicio crăpătură, se opri, gata să cadă. Nu exista nicio altă ieşire.

Eragon dădu să se întoarcă, dar auzi un şuierat înăbuşit când cei doi Ra'zac dădură uşa de perete. Disperat, se repezi în goană spre zid. Magia nu-i mai putea fi de folos – dacă sfărâma zidul printr-o vrajă, ar fi fost prea obosit ca să mai alerge.

Sări. Chiar şi cu braţele întinse la maximum, numai vârfurile degetelor trecură de marginea zidului. Restul trupului său se izbi de cărămizi, tăindu-i răsuflarea. Eragon gâfâi şi rămase atârnat, încercând să nu cadă. Cei doi Ra'zac se furişară în grădină, răsucindu-şi capetele încoace şi încolo, ca nişte ogari adulmecând prada.

Eragon le simţi apropierea şi îşi încordă braţele. Umerii îl săgetau de durere, în timp ce se căţără cu greu pe zid, şi îşi dădu drumul în partea cealaltă. Se împiedică, apoi îşi regăsi echilibrul şi se năpusti pe o alee, chiar când cei doi Ra'zac săriră peste zid. Recăpătându-şi forţele, Eragon o luă din nou la goană.

Alergă mai mult de un kilometru, înainte să trebuiască să se oprească pentru a-şi trage sufletul. Neştiind sigur dacă-i pierduseră urma, el găsi o piaţă aglomerată şi se strecură sub o căruţă oprită în loc. „Cum de m-au găsit?" se tot frământa băiatul, gâfâind. „N-ar fi trebuit să ştie unde sunt… doar dacă nu i s-a-ntâmplat ceva lui Brom!" Luă legătura mintal cu Saphira şi îi zise: „M-au găsit cei doi Ra'zac. Suntem cu toţii în pericol! Vezi dacă Brom e bine şi, dacă-l găseşti, avertizează-l şi trimite-l la han, să ne întâlnim acolo. Şi fii gata să zbori încoace cât de repede poţi. S-ar putea s-avem nevoie de ajutorul tău ca să scăpăm".

Ea rămase o vreme tăcută, apoi îi spuse scurt: „Vă întâlniţi la han. Nu te opri din mers; eşti în mare pericol".

„Ca şi cum n-aş şti", murmură Eragon, rostogolindu-se de sub căruţă. Se grăbi înapoi la Globul de Aur, îşi împacheta repede lucrurile, înşeuă caii şi-i scoase în stradă. Brom sosi curând, cu toiagul în mână, încruntându-se fioros. Sări în şa pe Văpaia Zăpezii şi întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Eram în catedrală şi dintr-o dată cei doi Ra'zac au apărut pur şi simplu în spatele meu, zise Eragon, urcând pe Cadoc. Am alergat înapoi cât de repede am putut, dar ei pot să apară în orice clipă. O să ne-ntâlnim cu Saphira după ce ieşim din Dras-Leona.

— Trebuie să trecem de ziduri până să închidă porţile, dacă n-

au şi făcut-o, zise Brom. Dacă sunt închise, o să ne fie aproape imposibil să plecăm. Orice-ai face, să nu te pierzi de mine.

Eragon împietri, văzând un şir de soldaţi mărşăluind pe o parte a străzii.

Brom blestemă, smuci hăţurile şi porni în galop. Eragon se aplecă peste gâtul lui Cadoc şi-l urmă. De câteva ori, în goana lor nebună şi periculoasă, aproape că se prăbuşiră, năpustindu-se printre mulţimile de oameni care umpleau străzile, pe măsură ce se apropiau de zidul exterior. Când, în sfârşit, se zări poarta, Eragon trase frâiele cu disperare. Aceasta era deja pe jumătate închisă, iar în drumul lor stătea un şir dublu de soldaţi înarmaţi cu suliţe.

— O să ne facă bucăţi! strigă el.

— Trebuie să încercăm, zise Brom cu glas hotărât. Mă ocup eu de soldaţi, dar tu trebuie să faci în aşa fel încât poarta să rămână deschisă.

Eragon făcu semn că da, strânse din dinţi şi-l îmboldi pe Cadoc cu călcâiele.

Se năpustiră către şirul de soldaţi nemişcaţi, care-şi coborâră suliţele către pieptul cailor şi le înfipseră capetele în pământ. Deşi caii nechezau de frică, Eragon şi Brom îi îndemnară înainte. Eragon auzi strigătele soldaţilor, dar îşi concentră toată atenţia asupra porţii care se închidea încet.

Când se apropiară de zidul de suliţe, Brom ridică braţul şi rosti ceva. Cuvintele loviră acolo unde trebuia; soldaţii căzură într-o parte şi în cealaltă, ca şi cum picioarele le-ar fi fost retezate de sub ei. Cu fiecare clipă, poarta se închidea mai mult. Sperând ca efortul să nu se dovedească peste puterile lui, Eragon îşi adună puterea şi strigă:

— Du grind huildr![27]

Poarta scrâşni cu un zgomot asurzitor, clătinându-se şi apoi oprindu-se în loc. Mulţimea şi străjerii tăcură, privind-o uimiţi. Brom şi Eragon ţâşniră din spatele zidului; copitele cailor răsunau pe drum. În clipa în care se văzură scăpaţi, Eragon dădu drumul porţii. Ea se clătină din temelii, apoi se închise cu zgomot.

Eragon tremura din cauza oboselii, aşa cum se aşteptase, dar reuşi să rămână în şa. Brom îl privea îngrijorat. Continuară să galopeze, străbătând împrejurimile oraşului, în timp ce pe zid

[27] „Opreşte poarta!”

răsunară trompetele care dădeau alarma. Saphira îi aştepta la marginea oraşului, ascunsă după nişte copaci. Ochii îi ardeau, iar coada îi zvâcnea încoace şi încolo.

— Hai, urcă-te în spatele ei, zise Brom. Şi de data asta, orice mi s-ar întâmpla mie, rămâi în văzduh. O să o iau spre sud. Zboară undeva aproape de mine; nu-mi pasă dacă vă vede cineva.

Eragon se urcă repede în şaua Saphirei. În timp ce pământul se pierdea sub ei, îl văzu pe Brom galopând pe drum.

„Eşti teafăr?" îl întrebă Saphira.

„Da, răspunse Eragon. Dar numai fiindcă am avut noroc."

Ea suflă fum pe nări. „Am petrecut atâta timp căutându-i pe cei doi Ra'zac, şi degeaba."

„Ştiu, zise el, culcându-şi capul pe solzii ei. Dacă ei ar fi fost singurii duşmani, aş fi rămas să mă lupt, dar cu toţi soldaţii ăia nu ar fi fost o luptă dreaptă!"

„Îţi dai seama că de-acum se va vorbi despre noi? Nu se poate spune că aţi scăpat neobservaţi. Va fi mai greu ca niciodată să fugim din calea Imperiului." Glasul ei avea o nuanţă tăioasă cu care nu era obişnuit.

„Ştiu."

Zburau jos şi repede pe lângă drum. Lacul Leona dispărea în spatele lor; pământul deveni tare şi stâncos, plin de tufişuri dure şi ascuţite şi de cactuşi înalţi. Norii întunecau cerul. Undeva, în depărtare, scăpără un fulger. Când vântul începu să geamă, Saphira pluti drept în jos, către Brom. Acesta opri caii şi întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vântul e prea puternic.

— Nu-i aşa rău, protestă Brom.

— Ba da, acolo sus e, zise Eragon arătând spre cer.

Brom blestemă şi-l îndemnă pe Cadoc. Porniră mai departe la trap; Saphira îi urma pe jos, dar de-abia reuşea să ţină pasul cu caii.

Vântul deveni mai puternic, ridicând în aer nori de praf şi răsucindu-se ca o tornadă. Îşi legară câte o eşarfă în jurul capului pentru a-şi apăra ochii. Roba lui Brom flutura în vânt, iar barba i se smucea de parcă ar fi fost însufleţită. Eragon spera să plouă; deşi asta i-ar fi nenorocit, măcar le-ar fi şters urmele.

În curând, întunericul îi obligă să se oprească. Ghidându-se numai după stele, ei părăsiră drumul şi îşi făcură tabăra între

doi bolovani. Ar fi fost prea periculos să aprindă focul, aşa că mâncară bucate reci, în timp ce Saphira îi apăra de vânt.

După masa frugală, Eragon întrebă simplu:

— Cum de ne-au găsit?

Brom dădu să-şi aprindă pipa, dar se gândi mai bine şi o puse deoparte:

— Unul dintre servitorii de la palat m-a prevenit că erau spioni printre ei. Probabil că zvonurile despre mine şi despre întrebările mele au ajuns la urechile lui Tábor… şi după aceea la cei doi Ra’zac.

— Nu ne putem întoarce în Dras-Leona, nu? îl întrebă Eragon.

— Măcar câţiva ani de-acum încolo, zise Brom, clătinând din cap.

Eragon îşi luă capul în mâini:

— Atunci poate ar trebui să-i momim pe ei afară. Dacă o lăsăm pe Saphira să fie zărită, o să vină iute acolo.

— Da, împreună cu cincizeci de soldaţi, zise Brom. Oricum, nu-i momentul să vorbim acum despre asta. Trebuie să ne concentrăm să scăpăm cu viaţă. În noaptea asta, pericolul va fi cel mai mare, pentru că cei doi Ra’zac o să ne urmărească pe întuneric, când dispun de cele mai mari puteri. Va trebui să facem de pază cu schimbul până mâine dimineaţă.

— Aşa-i! zise Eragon, ridicându-se.

El şovăi o clipă şi-şi miji ochii. I se păru că ar fi observat o mişcare, un petic de culoare care se distingea prin întuneric. Se duse către marginea taberei, încercând să vadă mai bine.

— Ce e? îl întrebă Brom, în timp ce-şi desfăcea păturile.

Eragon privi atent în întuneric, apoi se întoarse:

— Nu ştiu. Mi s-a părut c-am zărit ceva. Trebuie să fi fost o pasăre, în ceafă îi explodă o durere. Saphira scoase un răget. Apoi Eragon se prăvăli leşinat la pământ.

Cei doi Ra’zac se răzbună

Un zgomot înfundat îl trezi pe Eragon. De câte ori sângele îi pulsa prin cap, aducea cu el un nou val de durere. Băiatul deschise ochii şi se cutremură; ochii i se umplură de lacrimi, căci privea drept într-o lampă strălucitoare. Clipi şi întoarse capul. Încercând să se ridice, îşi dădu seama că avea mâinile

legate la spate.

Se întoarse cu mişcări lente şi văzu braţele lui Brom. Eragon observă, uşurat, că fusese şi el legat. Simţea că e un lucru bun, dar de ce oare? Se chinui să-şi amintească, apoi îi veni dintr-o dată ideea: „Ei nu s-ar obosi să lege un mort!” Dar cine erau „ei”? îşi răsuci capul ceva mai mult, dar se opri când dădu cu ochii de o pereche de încălţări negre.

Eragon ridică ochii, privind drept în faţa acoperită cu glugă a unui Ra’zac. Se cutremură de frică. Încercă să adune magia, să rostească un cuvânt care să-i ucidă pe cei doi, dar se opri, nedumerit. Nu-şi mai putea aminti cuvintele. Simţindu-se frustrat, încercă din nou, dar ele continuau să-i scape.

Deasupra lui se auzi râsul duşmanului, care-i îngheţa sângele în vine:

— Leacul îşi face efectul, aşa-i? Cred că de-acum n-o să ne mai faci necazuri.

Undeva, la stânga, se auzi un zăngănit şi, spre marea lui groază, Eragon văzu cum cel de-al doilea Ra’zac petrecea o botniţă peste capul Saphirei. Aripile ei erau strânse pe lângă corp cu lanţuri negre; avea picioarele încătuşate. Eragon încercă să-i vorbească, dar nu simţi nimic.

— A fost foarte înţelegătoare, după ce am ameninţat-o că te omorâm, şuieră cel care se aplecase peste el.

Lăsându-se pe vine lângă lampă, el scotoci prin desagii lui Eragon, cercetând şi apoi dând la o parte diverse obiecte, până când ajunse la Zar’roc.

Se aplecă mai aproape de băiat şi chicoti:

— Ssau, poate, dacă te porţi frumos, sstăpânul nostru o ssă te lasse ss-o cureţi.

Răsuflarea lui umedă răspândea un miros de carne crudă.

Apoi, el întoarse sabia pe partea cealaltă şi scoase un ţipăt ascuţit la vederea simbolului încrustat pe teacă. Tovarăşul lui se grăbi să i se alăture. Amândoi se aplecară peste sabie, şuierând şi cloncănind. În cele din urmă, se întoarseră cu faţa spre Eragon:

— O ssă-l sslujeşşti bine pe sstăpânul nosstru, da.

Eragon îşi forţă limba umflată să formeze cuvinte:

— Dacă o fac, am să vă omor.

Ei scoaseră un hohot de râs îngheţat:

— Ah, nu, ssântem prea preţioşşi. Dar tu… tu poţi fi

ssacrificat.

Saphira scoase un mârâit înfundat şi o trâmbă de fum pe nări.

Cei doi Ra'zac nu-i dădură nicio atenţie.

În schimb, tresăriră amândoi când Brom gemu şi se rostogoli pe o parte. Unul din cei doi îl apucă de cămaşă şi-l trase în sus fără niciun efort.

— Sse trezeşşte.

— Mai dă-i ssă bea!

— Mai bine ssă-l omorâm, zise cel mai scund dintre ei. Ne-a făcut deja prea multe probleme.

Silueta mai înaltă îşi trecu un deget peste sabie:

— E un plan bun. Dar aminteşşte-ţi că regele ne-a cerut ssă-i ţinem în *viaţă.*

— Putem sspune că a fosst ucis din greşşeală, când i-am prinss.

— Şşi cu ăssta ce facem? întrebă celălalt, arătând cu sabia către Eragon. Dacă vorbeşşte?

Tovarăşul său râse şi scoase un pumnal foarte ascuţit:

— N-o ssă-ndrăzneasscă.

Se lăsă o tăcere lungă, apoi primul zise:

— De acord.

Îl târâiră pe Brom până în mijlocul taberei şi-l aşezară în genunchi. Eragon privea cu o groază crescândă. „Trebuie să mă eliberez!" Trase de frânghiile cu care era legat, dar erau prea tari şi nu le putea rupe.

— Gata cu asstea, zise cel mai înalt dintre cei doi Ra'zac, împungându-l cu latul sabiei.

Apoi îşi ridică nările în vânt şi adulmecă; părea că-l nelinişteşte ceva.

Cel de-al doilea mârâi, trase capul lui Brom pe spate şi flutură pumnalul către gâtul său descoperit. Chiar în acel moment se auzi un zbârnâit uşor şi duşmanul scoase un urlet. O săgeată i se înfipsese în umăr. Cel de lângă Eragon căzu la pământ, de-abia izbutind să scape din calea altei săgeţi. Se târî către tovarăşul său rănit şi îşi aţintiră amândoi privirile în întuneric, şuierând de mânie. Nu făcură niciun gest ca să-l oprească pe Brom, care se ridică în picioare cu multă greutate, clătinându-se ca un om beat.

— Culcă-te la pământ! strigă Eragon.

Brom se împletici, apoi se îndreptă spre Eragon. În timp ce

atacatorii nevăzuţi umpleau tabăra de săgeţi, cei doi Ra’zac se rostogoliră după nişte bolovani. O clipă se lăsă liniştea, apoi săgeţile începură să vină din direcţia opusă. Luaţi prin surprindere, cei doi Ra’zac reacţionară prea încet. Mantiile lor fuseseră străpunse în mai multe locuri, iar unul din ei avea o săgeată ruptă înfiptă în braţ.

Cu un strigăt sălbatic, cel mai mic dintre ei o luă la fugă spre drum, lovindu-l tare pe Eragon cu piciorul în şold, atunci când trecu pe lângă el. Tovarăşul său ezită o clipă, apoi îşi smulse pumnalul de pe jos şi se năpusti după el. Când să plece din tabără, el azvârli pumnalul către Eragon.

Deodată, în ochii lui Brom luci o lumină stranie. El se aruncă în faţa lui Eragon, cu gura deschisă, ca şi cum ar fi zis ceva, fără a scoate însă vreun sunet. Pumnalul îl lovi cu un zgomot înfundat, iar el căzu grămadă, izbindu-se cu umărul de pământ. Capul îi atârna moale.

— Nu! ţipă Eragon, deşi durerea îl făcea să se-ndoaie de şale.

Auzi paşi, apoi ochii i se închiseră şi-şi pierdu cunoştinţa.

Murtagh

O lungă vreme, Eragon nu-şi dădu seama de altceva decât de şoldul care-l ardea. Fiecare încercare de a respira era dureroasă. Se simţea de parcă el, nu Brom, ar fi fost cel înjunghiat. Nu mai ştia nici măcar cât timp trecuse: poate săptămâni sau poate doar câteva minute. Când, în sfârşit, îşi reveni în simţiri, deschise ochii şi privi cu multă curiozitate focul de tabără care se afla la mică distanţă de el. Avea mâinile încă legate, dar se părea că efectul drogului trecuse, căci îşi simţea din nou mintea limpede. „Saphira, eşti rănită?” „Nu, dar tu şi Brom sunteţi.” Ea stătea ghemuită deasupra lui Eragon, cu aripile întinse de-o parte şi de alta, apărându-l.

„Saphira, n-ai făcut tu focul, nu? Şi cred că nu puteai scăpa din lanţuri de una singură.”

„Nu.”

„Aşa mă gândeam şi eu.” Eragon se chinui să se ridice în genunchi şi-l văzu pe un tânăr care şedea de cealaltă *parte* a focului.

Străinul, îmbrăcat în haine ponosite, avea un aer liniştit, care

trăda siguranţă de sine. În mâini ţinea un arc, iar la şold avea o sabie lungă, care-i depăşea cu mult lungimea braţului. În poală ţinea un corn alb de vânătoare, legat în argint, iar din cizmă îi ieşea mânerul unui pumnal. Avea un chip grav şi privirea mândră, iar şuviţele de păr castaniu îi cădeau peste faţă. Părea cu vreo câţiva ani mai în vârstă decât Eragon şi poate şi puţin mai înalt. În spatele său, se afla priponit un cal masiv, cenuşiu. Străinul o privea bănuitor pe Saphira.

— Cine eşti? îl întrebă Eragon, respirând cu greutate.

Bărbatul îşi încleşta mâinile pe arc.

— Murtagh, zise el, cu voce joasă şi bine controlată, dar ciudat de caldă.

Eragon îşi trecu mâinile pe sub picioare, aducându-şi-le în faţă. Simţind o durere ascuţită la şold, strânse din dinţi.

— De ce ne-ai ajutat?

— Nu sunteţi singurii duşmani ai celor doi Ra’zac. Eram pe urmele lor.

— Ştii cine sunt ei?

— Da.

Eragon îşi îndreptă atenţia spre frânghiile care-i ţineau încheieturile legate şi-şi adună puterea. Şovăi o clipă, văzând că Murtagh îl priveşte, apoi hotărî că nu conta.

— *Jierda!* mormăi el.

Frânghiile de la mâini se rupseră, iar el începu să-şi frece mâinile una de alta, ca să-şi pună sângele în mişcare.

Murtagh inspiră adânc, luat prin surprindere. Eragon se încordă şi încercă să se ridice, dar coastele îl dureau îngrozitor. Căzu la loc, gâfâind, cu fălcile încleştate. Murtagh încercă să-l ajute, dar Saphira îl opri printr-un mârâit:

— Ţi-aş fi venit mai de mult în ajutor, dar dragonul tău nu mă lasă deloc să mă apropii.

— O cheamă Saphira, zise Eragon, cu greu.

„Hai, lasă-l să vină! Nu mă pot descurca singur, iar el ne-a salvat vieţile.” Saphira mârâi din nou, dar îşi strânse aripile şi se dădu la o parte. Murtagh o privi pieziş, în timp ce se apropia.

Îl luă pe Eragon de mână, ajutându-l cu blândeţe să se ridice. Eragon ţipă şi-ar fi căzut din nou, dacă nu ar fi avut cine să-l sprijine. Se duseră lângă foc, acolo unde Brom zăcea pe spate.

— Cum îi merge? îl întrebă Eragon.

— Rău, zise Murtagh, ajutându-l să se aşeze. Cuţitul i s-a

înfipt drept între coaste. Poţi să te uiţi şi tu la el într-o clipă, dar mai întâi hai să vedem ce ţi-au făcut ţie cei doi!

Îl ajută pe Eragon să-şi scoată cămaşa, apoi fluieră:

— Aoleu!

— Aoleu, îl imită Eragon, cu voce slabă.

Pe partea stângă a trupului, i se întindea o vânătaie urâtă. Pielea roşie, umflată era crăpată în mai multe locuri. Murtagh pipăi rana, apăsând uşor. Eragon ţipă, iar Saphira scoase un mârâit de avertizare.

Murtagh îi aruncă o privire Saphirei, în timp ce luă de jos o pătură:

— Cred că ai nişte coaste rupte. E greu de spus câte, dar cel puţin două, zic eu, dacă nu şi mai multe. Ai noroc că nu scuipi sânge.

El rupse pătura în fâşii, pe care le legă peste pieptul lui Eragon.

Băiatul îşi puse la loc cămaşa:

— Da… am mare noroc.

El trase cu multă greutate aer în piept şi se duse lângă Brom, văzând că Murtagh îi tăiase roba ca să-i poată bandaja rana. Desfăcu bandajul cu degete tremurătoare.

— Mai bine nu face asta, îl preveni Murtagh. Fără bandaj, o să-i curgă tot sângele şi-o să moară.

Eragon nu-l băgă în seamă şi ridică pânza de pe trupul lui Brom. Rana era mică şi îngustă, nelăsând să se vadă cât era de adâncă. Sângele curgea năvalnic. Aşa cum aflase de când cu Garrow, rănile provocate de cei doi Ra’zac se vindecau greu.

Îşi scoase mănuşile, încercând din greu să-şi reamintească vorbele despre care Brom îi spusese că aveau puterea de a vindeca. „Ajută-mă, Saphira, o imploră el. Sunt prea slăbit ca să mă descurc singur.”

Saphira se ghemui lângă el, aţintindu-şi privirile asupra lui Brom. „Am venit, Eragon!” Când mintea ei se uni cu a lui, Eragon simţi cum forţe noi i se revarsă în trup. El strânse laolaltă puterile şi se concentră asupra vorbelor. Mâna, ţinută deasupra rănii, tremura:

— *Waíse heill!*[28] rosti el.

Palma îi străluci, iar pielea lui Brom se refăcu, de parcă rana nici n-ar fi existat vreodată. Murtagh privi cu atenţie.

---

[28] „Vindecă-l!”

Totul se termină repede. Când lumina din palmă se stinse, Eragon se aşează, simţind cum i se face greaţă. „N-am mai făcut asta niciodată”, zise el.

Saphira făcu un semn din cap. „Împreună, putem face vrăji care, în mod normal, sunt peste puterile noastre.”

Murtagh cercetă trupul lui Brom şi întrebă:

— Acum e complet vindecat?

— Nu pot să vindec decât ce este la suprafaţă. Nu ştiu destul de multe, încât să vindec şi răul din interior. De-acum depinde de el. Am făcut tot ce-am putut.

Eragon îşi închise o clipă ochii, simţindu-se îngrozitor de epuizat.

— Parcă… parcă aş pluti cu capul în nori.

— Cred că trebuie să mănânci, zise Murtagh. O să fac o supă.

În timp ce Murtagh se ocupa de mâncare, Eragon se întrebă cine-o fi străinul acesta. Sabia şi arcul său erau foarte bine lucrate; la fel, şi cornul de vânătoare. Era fie un hoţ, fie un om obişnuit să aibă mulţi bani. „De ce-i urmărea pe cei doi Ra’zac? Ce i-or fi făcut, de le-a devenit duşman? Mă întreb dacă e în slujba vardenilor.”

Murtagh îi dădu un castron cu fiertură. Eragon o dădu iute pe gât şi întrebă:

— Cât a trecut de când au fugit cei doi?

— Câteva ore.

— Trebuie să plecăm înainte să apuce să se întoarcă, aducându-şi întăriri.

— Tu poate că ai reuşi să călătoreşti, zise Murtagh, dar el nu poate – şi arătă către Brom. După ce-ai primit o lovitură în coaste, nu-i aşa simplu să te ridici şi s-o porneşti la drum călare.

„Dacă facem o targă, ai putea să-l duci pe Brom în gheare, cum ai făcut cu Garrow?” o întrebă Eragon pe Saphira.

„Da, dar va fi greu să cobor pe pământ.”

„Măcar să poţi să-l duci”, zise Eragon, apoi i se adresă lui Murtagh:

— Saphira poate să-l transporte, dar avem nevoie de o targă. Poţi să fabrici una? Eu nu am atâta putere.

— Aşteaptă aici!

Murtagh părăsi tabăra cu sabia scoasă. Eragon se târî până la desagi şi-şi luă arcul, din locul în care fusese aruncat de cei doi Ra’zac. Îl încordă, îşi găsi şi tolba, apoi o recuperă şi pe Zar’roc,

care zăcea undeva, în umbră. În sfârşit, el mai luă şi o pătură, pentru a acoperi targa.

Murtagh se întoarse cu doi copăcei tineri pe care-i retezase. Îi aşeză unul lângă altul pe jos, apoi legă pătura între ei. După ce-l aşeză, cu atenţie, pe Brom pe targa improvizată, legându-l ca să nu cadă, Saphira apucă marginile şi se înălţă cu greu.

— Nu credeam să văd vreodată aşa ceva, zise Murtagh, cu o voce ciudată.

După ce Saphira dispăru în văzduhul întunecat, Eragon se duse şchiopătând spre Cadoc şi se ridică în şa, cu mare greutate:

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Acum ar trebui să pleci. Ţine-te cât mai departe de noi! Dacă Imperiul ne găseşte împreună, ai să fii în mare pericol. Nu te putem ajuta şi n-aş vrea să ţi se-ntâmple ceva rău din cauza noastră.

— Frumoase vorbe, zise Murtagh, stingând focul, dar încotro o să vă duceţi? Este vreun loc prin apropiere unde să vă puteţi odihni în siguranţă?

— Nu, recunoscu Eragon.

Ochii lui Murtagh sclipiră, în timp ce-şi pipăia mânerul sabiei:

— Atunci cred că o să vă-ntovărăşesc, până scăpaţi de pericol. Nu văd unde ar fi mai bine să mă duc. Şi, dacă rămân cu voi, cine ştie? S-ar putea să am ocazia să-i prind pe cei doi Ra’zac mai repede decât dac-aş merge de unul singur. În jurul unui Cavaler e musai să se-ntâmple tot felul de lucruri interesante.

Eragon căzu pe gânduri, neştiind dacă e bine să primească ajutorul unuia pe care nu-l cunoştea deloc. Dar, în acelaşi timp, îşi dădea prea bine seama, ceea ce nu-i făcea nicio plăcere, că era prea slab pentru a-şi impune voinţa, indiferent ce-ar fi hotărât. „Dacă se dovedeşte că nu putem avea încredere în Murtagh, o să-l alunge Saphira.”

— Rămâi cu noi, dacă vrei, zise el, ridicând din umeri.

Murtagh încuviinţă şi se urcă pe calul său sur. Eragon îl apucă de căpăstru pe Văpaia Zăpezii şi părăsi tabăra, îndepărtându-se de drum. Luna încovoiată răspândea o lumină slabă, dar el îşi dădea seama că aceasta i-ar putea ajuta pe cei doi Ra’zac să le ia urma.

Eragon dorea să-i mai pună câteva întrebări lui Murtagh, dar rămase tăcut, păstrându-şi puterile pentru călărit. Aproape de

zori, Saphira zise: „Trebuie să mă opresc. Mi-au obosit aripile, iar Brom are nevoie de îngrijire. Am descoperit un loc potrivit, cam la doi kilometri în faţa voastră”.

O găsiră aşezată la poalele unei movile late de piatră, care se înălţa din pământ ca un deal masiv. Pe laturile acesteia, se aflau peşteri de diferite mărimi. Diverse alte stânci asemănătoare erau răspândite peste tot prin jur. Saphira părea mândră de ea însăşi: „Am găsit o peşteră care nu se vede de pe pământ. E destul de mare ca să încăpem toţi, chiar şi caii. Urmaţi-mă!” Se întoarse şi se căţără pe masivul de piatră, agăţându-se cu ghearele de stâncă. Pentru cai era mai greu, căci le alunecau copitele. Eragon şi Murtagh petrecură aproape o oră împingându-i sau trăgându-i de hăţuri, până să ajungă în peşteră.

Aceasta avea cel puţin o sută de picioare în lungime şi mai mult de douăzeci în lăţime, dar intrarea strâmtă îi putea apăra de vremea rea şi de privirile iscoditoare. Capătul îndepărtat era cufundat în întunericul care învelea pereţii, ca nişte fuioare de lână moale.

— Impresionant! zise Murtagh. Mă duc să adun vreascuri.

Eragon se îndreptă grăbit spre Brom. Saphira îl aşezase pe o lespede mică din fundul peşterii. Eragon luă mâna moale a bătrânului şi-i privi îngrijorat chipul ridat. După câteva clipe, oftă şi se duse lângă focul pe care-l făcuse Murtagh.

Mâncară în tăcere şi încercară să-i dea şi lui Brom puţină apă, dar bătrânul refuză să bea. Neavând ce face, îşi întinseră păturile şi se culcară.

Moştenirea unui Cavaler

„Eragon, trezeşte-te!” El se mişcă prin somn şi gemu.

„Am nevoie de ajutor. Ceva e în neregulă!” Eragon încercă să nu bage în seamă glasul care-l chema şi să adoarmă din nou.

„Trezeşte-te!”

„Lasă-mă-n pace”, mormăi el.

„Eragon!” în peşteră răsună un zgomot asurzitor. El sări în picioare, căutându-şi pe pipăite arcul. Saphira stătea ghemuită privindu-l pe Brom, care se rostogolise de pe lespede şi se zvârcolea pe podeaua peşterii. Chipul îi era schimonosit şi avea

pumnii încleştaţi. Eragon se grăbi către el, temându-se de ce putea fi mai rău.

— Ajută-mă să-l ţin! O să se rănească! îi strigă el lui Murtagh, înşfăcându-l pe Brom de braţe.

Coastele îl ardeau, când bătrânul se zvârcolea de pe-o parte pe alta. Împreună, reuşiră să-l ţină pe Brom până când îi trecu criza. Apoi îl puseră la loc pe lespede, cu mare grijă.

Eragon îi atinse fruntea lui Brom. Era atât de fierbinte, încât căldura se putea simţi înainte să-ţi lipeşti mâna de ea.

— Dă-mi apă şi o bucată de pânză, ceru el, îngrijorat.

Murtagh i le aduse, iar Eragon umezi cu blândeţe faţa lui Brom, încercând să-l răcorească. Acum, că în peşteră era din nou linişte, observă că afară strălucea soarele. „Cât de mult am dormit?” o întrebă pe Saphira.

„Destul de mult. În tot timpul ăsta, eu l-am păzit pe Brom. Era bine până acum câteva clipe, când a început să se zvârcolească. Te-am trezit după ce l-am văzut căzând.”

Eragon se întinse şi tresări de durere, simţind o înţepătură în coaste. Deodată, o mână îl apucă de umăr. Ochii lui Brom se deschiseră brusc, iar privirea lui sticloasă se întoarse spre Eragon.

— Hei, tu! zise el răguşit. Adu-mi burduful cu vin!

— Brom? exclamă Eragon, bucurându-se să-l audă vorbind. N-ar trebui să bei vin! O să-ţi facă mai rău!

— Adu-l, băiete, adu-l odată… oftă Brom.

Mâna îi alunecase de pe umărul lui Eragon.

— Vin imediat! Aşteaptă puţin!

Eragon se năpusti la desagi şi scotoci în mare grabă.

— Nu-l găsesc! strigă el, uitându-se disperat în jur.

— Poftim, ia-l pe al meu, zise Murtagh, întinzându-i un burduf de piele.

Eragon îl luă şi se întoarse la Brom.

— Uite vinul, îi zise, îngenunchind lângă el.

Murtagh se duse la gura peşterii ca să-i lase să vorbească între patru ochi.

Cu glasul slab şi şovăielnic, Brom zise:

— Bun… şi îşi mişcă moale braţul. Acuma… spală-mi palma dreaptă!

— Ce… dădu să întrebe Eragon.

— Nu pune întrebări! N-avem timp!

Năucit, Eragon desfăcu burduful şi turnă vinul, frecându-i palma lui Brom şi pe faţă şi pe dos.

— Mai pune, zise Brom, răguşit.

Eragon îi mai turnă nişte vin în palmă, frecând cu putere. Văzând cum o vopsea de culoare închisă iese din pielea bătrânului, rămase cu gura căscată de uimire. În palma lui Brom se putea zări acum *gedwëy ignasia.*

— Eşti Cavaler? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Pe faţa lui Brom trecu un zâmbet îndurerat:

— Am fost cândva… dar de-acum nu mai sunt. Când eram tânăr, mai tânăr decât eşti tu acum, Cavalerii m-au ales… m-au ales să intru în rândurile lor. În timp ce-mi făceam ucenicia, m-am împrietenit cu un alt elev… Morzan, înainte să devină unul dintre Trădători.

Eragon rămase uluit – asta se întâmplase cu mai bine de o sută de ani în urmă.

— Apoi, el ne-a trădat lui Galbatorix… şi în lupta de la Doru Areaba – oraşul de pe insula Vroengard – mi-a fost omorât dragonul. Numele… ei… era Saphira.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum? îl întrebă Eragon, cu glasul stins.

Brom râse:

— Pentru că… nu aveam de ce.

Apoi tăcu o clipă; respira cu greu şi avea mâinile încleştate.

— Sunt bătrân, Eragon… aşa de bătrân! Deşi mi-a fost omorât dragonul, viaţa mea a fost mai lungă decât a altora. N-ai de unde să ştii cum e să ajungi la vârsta mea, să priveşti înapoi şi să-ţi dai seama că nici nu-ţi mai aminteşti mare lucru; apoi să priveşti spre viitor şi să ştii că-ţi mai rămân încă mulţi ani de trăit… După tot timpul ăsta încă mai jelesc după Saphira mea… şi-l urăsc pe Galbatorix pentru ceea ce mi-a răpit. Ochii săi, aprinşi de febră, îl sfredeleau pe Eragon. Ai grijă să nu ţi se întâmple aşa ceva! îi zise el insistent. Ai grijă! Păzeşte-o pe Saphira cu preţul vieţii, căci fără ea, aproape că nu mai meriţă să trăieşti.

— N-ar trebui să spui aşa ceva. Ea n-o să păţească nimic, zise Eragon, îngrijorat.

Brom îşi întoarse capul pe-o parte:

— Poate c-am luat-o razna.

Privirea lui trecu peste Murtagh, fără să-l vadă, apoi se opri

iarăşi asupra lui Eragon şi vorbi din nou, cu glasul ceva mai puternic:

— Eragon! Eu nu mai rezist mult. Rana asta... e cumplită; toate puterile mi se scurg din trup. Nu mai am forţa să mă lupt... înainte să mă duc, primeşti binecuvântarea mea?

— Te vei face bine, zise Eragon cu lacrimi în ochi. Nu-i nevoie să faci asta.

— E în firea lucrurilor... Trebuie s-o fac. Primeşti binecuvântarea mea?

Eragon îşi plecă fruntea şi făcu un semn de acceptare, copleşit de tristeţe. Brom îi puse o mână tremurătoare pe frunte:

— Atunci, te binecuvântez. Fie ca anii care vin să-ţi aduc multă fericire!

Îi făcu semn lui Eragon să vină mai aproape. Foarte încet, îi şopti şapte cuvinte din limba străveche, apoi, şi mai încet, îi spuse ce înseamnă.

— Asta-i tot ce pot să-ţi dau... Foloseşte-le numai la mare ananghie.

Brom îşi întoarse ochii spre tavanul peşterii, fără să-l mai vadă.

— Şi acum, murmură el, plec în aventura cea mai mare dintre toate...

Plângând, Eragon îl ţinea de mână, încercând să-l aline cât putea mai bine. Îl veghe fără să se mişte din loc, fără să mănânce sau să bea. Orele trecură încet; chipul lui Brom deveni din ce în ce mai palid şi mai cenuşiu, iar privirea – din ce în ce mai stinsă. Mâna îi era rece ca gheaţa; în jurul lui, începu să se răspândească un miros respingător. Eragon, neputincios, vedea cum rana provocată de Ra’zac îşi cere drepturile.

De-abia se înnoptase, iar umbrele erau încă lungi, când Brom înţepeni deodată. Eragon îl strigă pe nume şi-l chemă pe Murtagh în ajutor, dar nu era nimic de făcut. În liniştea de gheaţă care se lăsase, privirile lui Brom se încrucişară cu cele ale lui Eragon. Apoi, pe chipul bătrânului se aşternu o expresie de mulţumire, iar de pe buze îi scăpă o ultimă răsuflare înceată. Aşa muri Brom, povestitorul.

Cu degetele tremurătoare, Eragon închise ochii lui Brom şi se ridică. În spatele lui, Saphira îşi dădu capul pe spate şi scoase un răget de jale către cer, ca un bocet. Lacrimile curgeau pe

obrajii lui Eragon, care se simţea copleşit de o senzaţie îngrozitoare de pierdere. Cu glas şovăielnic, el spuse:

— Trebuie să-l îngropăm.

— Şi dacă ne vede cineva? îl preveni Murtagh.

— Nu-mi pasă!

Murtagh ezită, apoi luă trupul lui Brom şi-l duse afară din peşteră, împreună cu sabia şi toiagul. Saphira îi urmă.

— Du-l sus! zise Eragon cu vocea răguşită, făcând un gest spre culmea movilei de piatră.

— Nu putem săpa un mormânt în piatră, protestă Murtagh.

— Eu pot.

Eragon se căţără pe movila cea netedă, înaintând greu din cauza coastelor care-l dureau. Ajunşi acolo, Murtagh îl întinse pe Brom la pământ.

Eragon se şterse la ochi şi-şi fixă privirile asupra pietrei. Făcând un semn cu mâna, el rosti:

— *Moi stenr!*[29]

Suprafaţa pietrei se văluri. Ea începu să curgă ca o apă, formând o adâncitură în creasta dealului, de lungimea unui trup de om. Modelând piatra ca şi cum ar fi fost lut, el ridică în jurul adânciturii pereţi care-i ajungeau cam până la brâu.

Îl aşezară pe Brom în bolta neterminată de piatră, împreună cu sabia şi toiagul său. Dându-se înapoi, Eragon începu iarăşi să modeleze piatra cu ajutorul magiei. Ea se închise peste chipul nemişcat al lui Brom şi se înălţă deasupra, formând o coloană înaltă, cu mai multe feţe. Ca un ultim omagiu, Eragon înscrise în piatră aceste rune:

„AICI ZACE BROM
Cavaler al Dragonului
Care mi-a fost
Ca un tată.
Fie ca numele şi gloria lui să trăiască în veci!”

Apoi lăsă capul în jos şi-şi dădu frâu liber durerii. Rămase acolo nemişcat ca o statuie până seara, când totul în jur se întunecă.

În noaptea aceea, o visă din nou pe femeia întemniţată.

Îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu ea. Respira greu şi tremura – poate de frig sau poate de durere. În semiîntunericul

[29] „Preschimbă piatra!”

din temniţă, singurul lucru bine luminat era mâna ei, care atârna peste marginea rogojinii pe care dormea. Din vârful degetelor, îi curgea un lichid de culoare închisă. Eragon ştia că e sânge.

Mormântul de diamant

Când se trezi, Eragon îşi simţi ochii împăienjeniţi şi trupul înţepenit. În peşteră, rămăseseră doar caii. Dispăruse şi targa; din Brom nu mai era nicio urmă. El merse la intrarea în peşteră şi se aşeză pe piatra tasată. „Deci, vrăjitoarea Angela a avut dreptate – mă aştepta o moarte”, se gândi el, privind melancolic în jur. Soarele strălucitor făcea să fie cald ca în deşert, deşi era dimineaţă devreme.

Pe chipul său împietrit, se scurse o lacrimă care se evaporă la lumina soarelui, lăsându-i pe piele o urmă sărată. El închise ochii şi se bucură de căldură, golindu-şi mintea de gânduri. Fără să-şi dea seama, scrijeli ceva cu unghia în piatră. Deschizând ochii, observă că scrisese: „De ce eu?”

Se afla încă acolo când Murtagh se întoarse la peşteră, aducând doi iepuri. El se aşeză lângă Eragon în tăcere, apoi întrebă:

— Cum te simţi?

— Foarte rău.

Murtagh îl privi gânditor:

— O să-ţi revii?

Eragon ridică din umeri. După câteva clipe de gândire, Murtagh zise:

— Nu-mi face nicio plăcere să te-ntreb asta chiar acum, dar trebuie să aflu… Brom al tău era chiar *vestitul Brom*? Cel care a luat parte la furtul unui ou de dragon de la rege, l-a urmărit prin tot Imperiul şi l-a omorât pe Morzan în duel? Te-am auzit rostindu-i numele şi am citit inscripţia de pe mormânt, dar vreau să ştiu sigur. Chiar el a fost?

— Da, chiar el, zise Eragon cu glas stins.

Pe chipul lui Murtagh se aşternu o expresie tulburată.

— De unde ştii toate astea? Vorbeşti despre nişte lucruri pe care cei mai mulţi nu le cunosc, ca să nu mai spun că-i urmăreai pe cei doi Ra’zac exact când noi aveam nevoie de ajutor. Faci

parte dintre vardeni? îl întrebă Eragon.

Ochii lui Murtagh erau de nepătruns:

— Sunt un fugar, la fel ca tine.

În glas i se ghicea o tristeţe reţinută.

— Nu le aparţin nici vardenilor, nici Imperiului. Şi nici nu datorez ascultare altuia, ci doar mie însumi. Cât despre faptul că v-am sărit în ajutor, recunosc că am auzit zvonuri tainice despre un nou Cavaler şi mi-am dat seama că, urmărindu-i pe cei doi Ra'zac, pot să descopăr dacă erau sau nu adevărate.

— Credeam că vrei să-i omori, zise Eragon.

Murtagh zâmbi:

— Chiar asta şi vreau; dar, dac-aş fi făcut-o, nu v-aş mai fi întâlnit.

„Dar Brom ar fi încă în viaţă… Ce mi-aş dori să fie aici! El ar şti dacă să aibă sau nu încredere în Murtagh." Eragon îşi aminti cum reuşise Brom să-i afle intenţiile lui Trevor, când se aflau în Daret, şi se-ntrebă dacă putea face şi el la fel cu Murtagh. Încercă să-i atingă gândurile, dar, fără veste, dădu peste un zid tare ca fierul, pe care încercă să-l ocolească. Mintea lui Murtagh era foarte bine apărată. „De unde a învăţat să facă asta? Brom zicea că sunt foarte puţini cei care puteau să-i împiedice pe ceilalţi să le pătrundă gândurile, fără vreun antrenament. Cine este, aşadar, acest Murtagh, de poate s-o facă?" Simţindu-se îngândurat şi singur, Eragon întrebă:

— Unde-i Saphira?

— Nu ştiu, răspunse Murtagh. Când am plecat la vânătoare, s-a ţinut o vreme după mine, apoi a pornit-o singură în zbor. N-am mai văzut-o de dinainte de prânz.

Eragon sări în picioare şi se întoarse în peşteră. Murtagh îl urmă:

— Acum ce-ai de gând să faci?

— Nu m-am hotărât.

„Şi nici nu vreau să mă gândesc la asta acum."

Îşi strânse păturile şi le legă de coburii lui Cadoc. Coastele îl dureau. Murtagh se duse să pregătească iepurii. Aranjându-şi lucrurile în desagi, Eragon dădu peste Zar'roc. Teaca roşie scânteia puternic. El scoase sabia… şi o cântări în mâini.

N-o purtase niciodată pe Zar'roc, nici n-o folosise în vreo luptă – decât atunci când se duela cu Brom –, pentru că nu dorise ca oamenii s-o vadă. Dar de-acum nu-i mai păsa. Avusese impresia

că sabia îi uimise şi-i speriase pe cei doi Ra'zac; era un motiv în plus s-o poarte cu el. Străbătut de un fior, el îşi dădu jos arcul şi o legă pe Zar'roc la cingătoare. „De-acum înainte, o să trăiesc cu ajutorul sabiei. Întreaga lume trebuie să vadă cine sunt. Nu mă tem. Acum sunt Cavaler, un Cavaler întreg şi desăvârşit."

Căută şi prin lucrurile lui Brom, dar nu găsi decât haine, câteva lucruri fără importanţă şi o punguţă cu bani. Luă harta Alagaësiei şi puse coburii deoparte, apoi se aşeză lângă foc. Murtagh ridică privirile de la iepurele pe care-l jupuia; ochii i se îngustară.

— Pot să-ţi văd şi eu sabia? întrebă el, ştergându-se pe mâini.

Eragon ezită la gândul de a-şi lăsa sabia din mână, fie şi pentru o clipă, apoi făcu semn că da. Murtagh cercetă cu multă atenţie simbolul încrustat pe lamă. Chipul i se întunecă:

— De unde-ai luat asta?

— Mi-a dat-o Brom. De ce?

Murtagh îi aruncă sabia şi-şi încrucişă furios braţele, respirând adânc.

— Cândva, zise el mişcat, sabia aceasta era la fel de cunoscută ca acela care-o stăpânea. Ultimul Cavaler care-a purtat-o a fost Morzan – un bărbat fioros şi sălbatic. Credeam că eşti duşmanul Imperiului şi, când colo, porţi la brâu sabia unui nemernic de Trădător!

Eragon privi năucit la Zar'roc. Îşi dădu seama că Brom o luase de la Morzan după ce se luptaseră în Gil'ead.

— Brom nu mi-a spus niciodată de unde provine, zise el cu sinceritate. Habar n-aveam c-a fost a lui Morzan.

— Nu ţi-a spus? îl întrebă Murtagh, parcă nevenindu-i să creadă.

Eragon clătină din cap.

— E ciudat, nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care să-ţi fi ascuns lucrul ăsta.

— Nici mie. Pe de altă parte el avea multe taine, zise Eragon. Nu se simţea în largul lui ştiind că are în stăpânire sabia celui care-i trădase pe Cavaleri lui Galbatorix! „Probabil că sabia asta a ucis, la vremea ei, mulţi Cavaleri, se gândi ei revoltat. Şi, mai rău, mulţi dragoni!"

— Chiar şi aşa, tot am de gând s-o port. Nu am o sabie care să-mi aparţină pe de-a-ntregul. Până îmi găsesc una, am s-o folosesc pe Zar'roc.

Murtagh se cutremură, auzindu-l pe Eragon rostindu-i numele.

— Faci cum vrei, zise el, plecându-şi ochii şi apucându-se din nou să jupoaie iepurele.

Odată masa pusă, Eragon mâncă încet, deşi îi era destul de foame. Mâncarea caldă îl făcu să se simtă mai bine. După ce-şi curăţară castroanele, el zise:

— Va trebui să-mi vând calul.

— De ce nu pe-al lui Brom? îl întrebă Murtagh, căruia părea că-i trecuse supărarea.

— Văpaia Zăpezii? Brom a făgăduit să aibă grijă de el. Acum că el... nu mai e, o s-o fac eu.

Murtagh îşi lăsă castronul în poală:

— Dacă asta vrei, sunt sigur că vom găsi un cumpărător prin oraşe sau prin târguri.

— *Vom* găsi? îl întrebă Eragon.

Murtagh îl privi gânditor dintr-o parte:

— Nu cred că o să mai vrei să rămâi aici multă vreme. Dacă într-adevăr cei doi Ra’zac sunt prin apropiere, mormântul lui Brom o să-i atragă fără îndoială încoace.

Eragon nu se gândise la asta.

— Şi o să mai dureze ceva până să ţi se vindece coastele. Ştiu că te poţi apăra cu ajutorul magiei, dar ai nevoie de-un tovarăş care să poată ridica lucrurile de la pământ şi folosi sabia. Îţi cer să călătorim împreună, cel puţin deocamdată. Dar trebuie să te previn că Imperiul mă caută. Până la urmă, o să curgă şi sânge.

Eragon râse uşor şi se trezi de îndată plângând de durere. Îşi trase sufletul, apoi zise:

— Nu mi-ar păsa nici dacă te-ar căuta toată armata. Ai dreptate! Chiar am nevoie de ajutor. Mi-ar face plăcere să vii cu noi, numai că trebuie să vorbesc şi cu Saphira. Şi trebuie să te previn şi eu, la rândul meu, că s-ar putea ca Galbatorix chiar să trimită întreaga armată pe urmele mele. Dacă rămâi cu Saphira şi cu mine, să nu crezi că vei fi mai în siguranţă decât de unul singur.

— Ştiu asta, zise Murtagh, aruncându-i un zâmbet. Dar n-o să mă facă să-mi schimb hotărârea.

— Bine, atunci, îi zâmbi şi Eragon, recunoscător.

În timpul acestei discuţii, Saphira se strecură în peşteră şi-l salută pe Eragon. Se bucura să-l vadă, dar în gândurile şi în vorbele ei se ghicea o adâncă tristeţe. Îşi lăsă jos capul mare şi

albastru şi-l întrebă:

„Ţi-ai revenit?”

„Nu întru totul.”

„Mi-e dor de bătrân.”

„Şi mie… nici n-am bănuit că a fost şi el Cavaler. Brom! Era într-adevăr un om foarte bătrân – de vârsta Trădătorilor. Toate lucrurile despre magie pe care mi le-a spus trebuie să le fi aflat chiar de la Cavaleri.”

Saphira se foi uşor. „Eu ştiam ce-i cu el încă de când m-a atins, acolo, la fermă.”

„Şi de ce nu mi-ai spus?”

„El mi-a cerut să n-o fac”, zise ea, simplu.

Eragon hotărî să nu facă mare caz de asta. Saphira n-avusese intenţia să-i facă vreun rău. „Brom avea mult mai multe taine, nu doar una”, îi spuse el, apoi îi explică totul despre Zar’roc şi reacţia pe care o avusese Murtagh. „Acum înţeleg de ce Brom nu mi-a dezvăluit originile sabiei, atunci când mi-a dăruit-o. Dacă mi-ar fi spus, cred că l-aş fi părăsit cu prima ocazie.”

„Ai face bine să scapi de sabia asta, zise ea, dezgustată. Ştiu că-i o armă fără pereche, dar ţi-ar fi mai bine cu una obişnuită, în locul celei cu care Morzan a masacrat atâtea fiinţe.”

„Poate că da. Saphira, de-acum încotro s-o apucăm? Murtagh s-a oferit să vină cu noi. Nu-i cunosc trecutul, dar pare un om destul de cinstit. Crezi că ar trebui să mergem la vardeni? Problema e că nu ştiu cum să dau de ei. Brom nu ne-a spus asta niciodată.”

„Ba mie mi-a spus”, zise Saphira.

Eragon se înfurie. „De ce ţi-a încredinţat ţie, şi nu mie, toate tainele?”

Solzii ei foşniră pe piatra uscată, când ea se ridică în picioare, privindu-l lung. „După ce-am plecat din Teirm şi am fost atacaţi de urgali, mi-a spus multe lucruri; despre unele n-am de gând să-ţi spun nimic, decât la mare nevoie. Era îngrijorat la gândul morţii sale şi nu ştia ce se va-ntâmpla cu tine după aceea. Unul dintre lucrurile pe care mi le-a împărtăşit a fost numele unui bărbat, Dormnad, care trăieşte în Gil’ead. El ne poate ajuta să-i găsim pe vardeni. Brom voia şi ca tu să mai ştii că, dintre toţi oamenii din Alagaësia, pe tine te credea cel mai potrivit să primeşti moştenirea Cavalerilor.”

Ochii lui Eragon se scăldară în lacrimi. Aceasta era cea mai

mare laudă pe care ar fi putut-o primi vreodată din partea lui Brom. „O să mă arăt demn de această responsabilitate.”

„Aşa să faci!”

„Atunci, să mergem spre Gil’ead, declară Eragon, simţind cum îi revin puterile şi hotărârea. De Murtagh ce crezi? Să-l luăm cu noi?” „îi datorăm vieţile, zise Saphira. Şi, chiar dacă n-ar fi aşa, de-acum ne-a văzut pe amândoi, aşa că ar trebui să-l ţinem pe-aproape. Altfel, de voie sau de nevoie, ar putea dezvălui Imperiului cum arătăm şi unde suntem.”

El îi dădu dreptate, apoi îi povesti şi ce visase. „Ce-am văzut m-a întristat; cumva, am simţit că timpul ei e pe sfârşite – în curând, i se va întâmpla ceva groaznic. Sunt sigur că e în pericol de moarte, dar nu ştiu cum s-o găsesc! Ar putea fi oriunde.”

„Inima ce-ţi spune?” îl întrebă Saphira.

„Inima mea a murit acum ceva vreme, zise Eragon, cu o umbră de umor negru. Totuşi, cred c-ar trebui s-o pornim spre nord, către Gil’ead. Dacă avem puţin noroc, oraşul în care este închisă femeia este unul dintre cele pe care le vom străbate în drum. Mi-e groază la gândul că, data viitoare când o voi visa, voi vedea un mormânt. Asta n-aş putea îndura.”

„De ce?”

„Nu ştiu precis, zise el, ridicând din umeri. Numai că, de fiecare dată când o văd, simt că ea este o fiinţă de preţ, pe care n-ar trebui s-o pierd… E foarte ciudat.” Saphira îşi deschise gura mare şi începu să râdă pe înfundate; colţii îi sclipeau. „Ce este?” se răsti Eragon. Ea clătină din cap şi plecă tăcută.

Eragon bombăni ceva în sinea lui, apoi îi spuse lui Murtagh ce hotărâseră. Murtagh zise:

— Dacă-l găsiţi pe acest Dormnad şi vă duceţi apoi la vardeni, am să vă părăsesc. Ajungând la ei, aş fi într-un pericol la fel de mare ca intrând neînarmat în Urû’baen, în sunetul trompetelor care-mi anunţă sosirea.

— Deocamdată, nu va trebui să ne despărţim, zise Eragon. E mult de mers până în Gil’ead.

Vocea îi tremura uşor şi-şi întoarse privirile către soare, ca să-şi abată gândurile. Ar fi mai bine să plecăm, să nu mai zăbovim aici prea mult.

— Poţi să călătoreşti? îl întrebă Murtagh, încruntându-se.

— Trebuie să fac ceva, altfel o să-nnebunesc, zise Eragon, scurt. Pe moment, nu prea pot nici să mă duelez, nici să fac

exerciţii de magie, nici să stau degeaba, aşa că m-am hotărât să călăresc.

Stinseră focul, îşi strânseră bagajele şi scoaseră caii din peşteră. Eragon îi dădu lui Murtagh hăţurile ambilor cai şi-i spuse:

— Ia-o înainte! Vin şi eu imediat!

Murtagh începu să coboare încet, îndepărtându-se de peşteră.

Eragon se chinui să ajungă pe culme, oprindu-se ca să se odihnească ori de câte ori durerea îi tăia respiraţia. Sus, o găsi pe Saphira şi împreună rămaseră în faţa mormântului lui Brom, luându-şi rămas-bun. „Nu pot să cred că s-a dus... pentru totdeauna.” Când Eragon se întoarse să plece, Saphira îşi întinse gâtul şi atinse mormântul cu vârful nasului, începând să tremure uşor, în timp ce în aer se auzea un zumzăit înfundat.

De jur-împrejurul nasului ei, piatra sclipea ca picăturile de rouă, devenind transparentă; ici-colo dansau sclipiri argintii. Eragon privi uimit cum fâşii albe de diamant se încolăceau pe suprafaţa mormântului, ţesând o pânză nepreţuită. Pe pământ, se întindeau umbre strălucitoare, în care se oglindeau pete orbitoare de culoare. Piatra continuă să se transforme până când, pufnind mulţumită, Saphira se retrase să-şi admire opera.

Ceea ce fusese cu câteva clipe mai înainte un monument de piatră se transformase într-o boltă strălucitoare de diamant, sub care se ghicea chipul lui Brom, rămas neatins. Eragon îl privi cu dor pe bătrânul care părea că doarme.

„Ce-ai făcut?” o întrebă, plin de respect, pe Saphira.

„I-am dăruit singurul lucru care-mi stătea în putere. Acum, timpul n-o să-i mai facă niciun rău. Se poate odihni în pace, pentru veşnicie.”

„Îţi mulţumesc.” Eragon îşi puse mâna pe spatele ei şi plecară împreună.

Capturaţi la Gil’ead

Călăritul era foarte dureros pentru Eragon – coastele rupte îl împiedicau să meargă altfel decât la pas şi nici nu putea să respire adânc fără să simtă o durere îngrozitoare. Totuşi, el refuza să se oprească. Saphira zbura prin apropiere, împletindu-şi gândurile cu ale lui, ca să-l ajute şi să-i dea putere.

Murtagh călărea sigur pe sine alături de Cadoc, armonizându-şi mişcările cu cele ale armăsarului său. O vreme, Eragon privi animalul sur, apoi spuse:

— Ai un cal foarte frumos. Cum îl cheamă?

— Tomac. L-am botezat după cel care m-a-nvăţat să lupt, zise Murtagh, mângâindu-şi calul. Mi-a fost dăruit când era încă mânz. Nu cred că poţi găsi în toată Alagaësia un animal mai curajos şi mai deştept, în afară de Saphira, fireşte!

— E minunat, zise Eragon cu admiraţie.

Murtagh râse:

— Da, dar Văpaia Zăpezii este aproape la fel de frumos; e printre puţinii cai pe care i-am văzut că se pot compara cu Tomac.

Nu merseră prea mult în ziua aceea, dar Eragon se bucura, oricum, că se află din nou la drum. Asta-l ajuta să nu se mai gândească la alte probleme, mai grave. Ţinutul prin care călăreau nu era populat. Drumul spre Dras-Leona se afla la câteva leghe în stânga lor. Mergând spre Gil’ead, care se afla aproape la fel de departe spre nord ca oraşul Carvahall, aveau de gând să ocolească locul pe la mare distanţă.

Pe Cadoc reuşiră să-l vândă într-un sătuc. În timp ce noul proprietar se îndepărta, ducându-l de căpăstru, Eragon băgă în buzunar, cu regret, cei câţiva bănuţi pe care-i câştigase. Nu-i venea uşor să renunţe la Cadoc, după ce străbătuse cu el jumătate din Alagaësia şi se întrecuse la fugă cu urgalii.

Zilele treceau fără a se întâmplă ceva deosebit, în timp ce mica lor ceată străbătea pustietăţile. Eragon descoperi cu bucurie că el şi Murtagh aveau multe pasiuni comune; petrecură multe ore discutând diverse amănunte despre trasul cu arcul şi vânătoare.

Rămânea totuşi un subiect pe care, printr-o înţelegere nerostită, îl ocoleau: vieţile lor trecute. Eragon nu-i dădu nicio explicaţie despre cum o găsise pe Saphira, cum îl întâlnise pe Brom şi nici despre locul din care se trăgea. Nici Murtagh nu-i povestise nimic despre motivele pentru care îl urmărea Imperiul. S-ar fi zis că încheiaseră un târg – simplu, dar eficient.

Totuşi, faptul că trăiau unul în apropierea celuilalt însemna că, vrând-nevrând, ajunseseră să se cunoască destul de bine. Eragon era intrigat de Murtagh, văzându-l cât e de familiarizat cu lupta pentru putere şi cu politica din Imperiu. Părea să ştie ce

făceau toţi nobilii şi curtenii, şi cum faptele lor îi afectau pe ceilalţi. Eragon asculta cu atenţie, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de bănuieli.

Prima săptămână trecu fără niciun semn al prezenţei vreunui Ra'zac, ceea ce îi alină, într-o oarecare măsură, temerile lui Eragon. Chiar şi aşa, noaptea făceau de strajă. Eragon se aşteptase să-i întâlnească pe urgali pe drumul spre Gil'ead, dar nu găsiră nici urmă de ei. „Credeam că locurile astea retrase sunt pline de monştri, se gândea el. Dar dacă s-au dus în altă parte, eu, unul, nu mă plâng."

Nu mai visă nimic despre femeia misterioasă. Încercă, în schimb, să o privească de la distanţă, dar nu văzu decât o temniţă goală. Ori de câte ori treceau printr-un oraş, mai mic sau mai mare, el mergea să vadă dacă există vreo închisoare acolo. Dacă exista, se ducea s-o cerceteze, schimbându-şi înfăţişarea, dar nu reuşi să găsească nicio urmă. Deghizările sale deveniră din ce în ce mai complicate, pe măsură ce începu să observe anunţurile, cu numele şi descrierea lui, prin care se oferea o recompensă substanţială celui care l-ar fi luat prizonier.

Călătoria spre nord îi obliga să treacă pe lângă Urû'baen, capitala Imperiului. Era un ţinut foarte populat, aşa că le venea greu să treacă neobservaţi. Soldaţii patrulau pe drumuri şi păzeau podurile. Le luă câteva zile să treacă de capitală – zile pline de îngrijorare şi de mânie.

O dată ce trecură cu bine de Urû'baen, ajunseră la marginea unei câmpii întinse. Era aceeaşi pe care Eragon o străbătuse după plecarea din valea Palancar, numai că acum se afla de cealaltă parte a ei. Rămaseră la marginea câmpiei şi continuară să meargă spre nord, urmând cursul râului Ramr.

În acest timp, cea de-a şaisprezecea aniversare a lui Eragon veni şi trecu. Dacă ar îl rămas în Carvahall, ar fi avut parte de o sărbătorire a momentului ajungerii sale la vârsta bărbăţiei, dar, acolo unde se afla, în pustietate, nici nu se obosi să-i spună lui Murtagh.

Având de-acum aproape şase luni, Saphira crescuse mult. Aripile îi erau uriaşe şi foarte necesare pentru a-şi sălta de la pământ trupul musculos şi oasele groase. Colţii ei erau la bază aproape de grosimea pumnului lui Eragon, cu vârfurile ascuţite ca ale sabiei Zar'roc.

Veni, în sfârşit, şi ziua când Eragon îşi scoase pentru ultima oară bandajul de pe coaste. Rănile i se vindecaseră complet, rămânând o singură cicatrice micuţă acolo unde încălţămintea grea a unuia din cei doi Ra'zac îi zdrobise carnea. Sub ochii Saphirei, el se întinse uşor, apoi din ce în ce mai tare, văzând că nu mai simte nicio durere, încordându-şi muşchii fericit. În alte vremuri, ar fi zâmbit într-o asemenea situaţie, dar acum, după moartea lui Brom, nu-i mai venea prea uşor s-o facă.

Îşi îmbrăcă tunica şi se întoarse la micul foc pe care-l aprinseseră. Lângă el stătea Murtagh, care sculpta o bucată de lemn. Eragon o scoase din teacă pe Zar'roc, iar Murtagh se încordă, deşi chipul îi rămase liniştit.

— Acuma, că m-am întremat, n-ai vrea să ne duelăm? îl întrebă Eragon.

Murtagh aruncă bucata de lemn:

— Cu săbii ascuţite? Ne putem omorî din greşeală.

— Dă-mi spada! zise Eragon.

Murtagh ezită, apoi îi întinse sabia sa cea lungă. Eragon îi acoperi tăişul prin magie, aşa cum îl învăţase Brom. În timp ce Murtagh îşi cerceta sabia, Eragon zise:

— După ce terminăm, o s-o fac la loc!

Murtagh verifică greutatea armei, apoi zise mulţumit:

— E bine aşa!

Eragon o acoperi şi pe Zar'roc, luă poziţia de luptă, apoi atacă înspre umărul lui Murtagh. Săbiile li se întâlniră în aer. Răsucindu-şi sabia, Eragon se eliberă, atacă şi ripostă când Murtagh îi para lovitura, mişcându-se cu repeziciune.

„Ce repede se mişcă!" se gândi Eragon.

Se mişcau înainte şi-napoi, încercând să se doboare unul pe celălalt. După o serie de lovituri foarte dure, Murtagh începu să râdă. Nu numai că niciunul din ei nu putea obţine vreun avantaj, dar erau atât de asemănători, încât şi oboseau în acelaşi timp. Recunoscându-şi reciproc talentul printr-un rânjet, continuară să se lupte până când braţele le amorţiră şi amândoi începură să transpire abundent.

Până la urmă, Eragon strigă:

— Gata, e destul!

Murtagh se opri în mijlocul unei mişcări şi se aşeză, oftând din greu. Eragon se prăvăli la pământ, gâfâind din toţi rărunchii. Luptele sale cu Brom nu fuseseră atât de aprinse.

Încercând să-şi recapete suflul, Murtagh exclamă:

— Eşti uimitor! Am studiat meşteşugul armelor de când mă ştiu, dar niciodată nu m-am luptat cu unul ca tine. Dacă ai vrea, ai putea ajunge maestrul de arme al regelui.

— Şi tu eşti la fel de bun, remarcă Eragon, respirând din greu. Omul care te-a-nvăţat, acest Tomac, ar putea să facă avere deschizându-şi o şcoală. S-ar aduna oameni din toată Alagaësia să-nveţe de la el.

— A murit, zise, simplu, Murtagh.

— Îmi pare rău.

De atunci, se obişnuiră să se lupte în fiecare seară; asta-i ţinea supli şi în formă, ca două săbii de acelaşi fel. Însănătoşindu-se, Eragon se reapucă şi să exerseze magia. Murtagh era foarte curios să-l urmărească şi, în curând, se dezvălui că ştia foarte multe lucruri despre cum funcţiona aceasta, deşi nu cunoştea amănuntele exacte şi nu putea face vrăji. Ori de câte ori Eragon îşi revizuia cunoştinţele, vorbind în limba străveche, Murtagh obişnuia să asculte în tăcere, întrebându-l din când în când ce însemna vreun cuvânt anume.

Ajungând la împrejurimile oraşului Gil’ead, îşi opriră caii unul lângă altul. Le luase cam o lună să ajungă acolo, timp în care primăvara reuşise, în cele din urmă, să alunge şi ultimele rămăşiţe ale iernii. Eragon simţise cum se transformă în timpul călătoriei, devenind mai puternic şi mai liniştit. Se gândea încă la Brom şi vorbea despre el cu Saphira, dar, de cele mai multe ori, se străduia să nu-şi trezească amintirile dureroase.

De la distanţă, puteau observa că oraşul era un loc grosolan şi necivilizat, plin de case făcute din buşteni şi de câini care lătrau. În centrul lui, se afla o fortăreaţă din piatră, de formă neregulată. Aerul era îmbâcsit de fum albăstrui. Locul părea mai degrabă o aşezare temporară, dedicată negoţului, decât un loc stabil. La cinci kilometri distanţă, se vedea conturul ceţos al Lacului Isenstar.

Se hotărâră să-şi facă tabăra la doi kilometri de oraş, pentru siguranţă. În timp ce mâncarea fierbea pe foc, Murtagh zise:

— Nu ştiu dacă ar fi bine să intri tu în Gil’ead.

— De ce nu? Pot să-mi schimb înfăţişarea destul de bine, zise Eragon. Şi cred că Dormnad va vrea să vadă *gedwëy ignasia,* ca să se convingă că sunt într-adevăr Cavaler.

— Poate, zise Murtagh, dar Imperiul te vrea pe tine mult mai mult decât pe mine. Dacă mă prind, o să pot, până la urmă, să scap. Dar dacă *tu* eşti cel prins, o să te ducă la rege şi o să ai parte de o moarte înceată prin tortură – dacă nu i te alături. În plus, Gil'ead este unul dintre principalele locuri de adunare a armatei. Alea de-acolo nu sunt case, ci barăci de soldaţi. Dacă te duci, ar fi ca şi cum te-ai oferi regelui pe o tavă de argint.

Eragon ceru şi părerea Saphirei. Ea îşi înfăşură coada în jurul picioarelor lui şi se aşeză alături. „Mai bine nu mă-ntrebai; el a spus numai lucruri de bun-simţ. Pot să-i dezvălui câteva cuvinte care-l vor convinge pe Dormnad că spune adevărul. Şi Murtagh are dreptate; dacă este ca vreunul din voi să rişte să fie prins, ar trebui să fie el, căci are şanse să scape cu viaţă."

El se strâmbă: „Nu-mi place ideea ca el să se pună în pericol din cauza noastră."

— Bine, du-te atunci, zise el cu voce tare, fără tragere de inimă. Dar dacă se-ntâmplă ceva, vin după tine.

Murtagh râse:

— Asta ar fi o legendă nemaipomenită: un Cavaler singuratic a înfrânt de unul singur armata regelui.

Chicoti din nou şi se ridică:

— Ar trebui să aflu ceva înainte să plec?

— Nu-i mai bine să ne odihnim şi să aşteptăm până mâine? îl întrebă Eragon, prudent.

— De ce? Cu cât stăm mai mult aici, cu atât cresc şansele să fim descoperiţi. Dacă acest Dormnad te poate duce la vardeni, trebuie găsit cât mai repede. Niciunul din noi n-ar trebui să rămână mai mult de câteva zile pe lângă Gil'ead.

„Încă o dată, din gură i se revarsă înţelepciunea", zise Saphira sec. Ea îi transmise lui Eragon vorbele care trebuiau să ajungă la urechile lui Dormnad, iar el îl informă şi pe Murtagh.

— Foarte bine, atunci, zise Murtagh, potrivindu-şi sabia la brâu. Dacă nu dau de vreun necaz, mă întorc cam în două ore. Ai grijă să-mi rămână şi mie ceva de mâncare.

Făcându-le cu mâna, sări în şaua lui Tomac şi porni la drum. Eragon se aşeză lângă foc, bătând gânditor cu degetele în mânerul sabiei.

Orele trecură, dar Murtagh tot nu se întorcea. Eragon se fâţâia în jurul focului, cu Zar'roc în mână, în timp ce Saphira privea atent către Gil'ead. Nu i se mişcau decât ochii. Niciunul

din ei nu dădea glas grijilor pe care le simţea, deşi Eragon se pregătea, pe ascuns, să plece – în caz că vreo ceată de soldaţi ar fi ieşit din oraş, îndreptându-se către tabără.

„Priveşte”, zise Saphira, deodată.

Eragon se întoarse rapid cu faţa spre Gil’ead. În depărtare, îl văzu pe un călăreţ ieşind din oraş şi îndreptându-se către tabăra lor. „Asta nu-mi place”, zise el, urcând în spatele Saphirei. „Fii gata să-ţi iei zborul.”

„Sunt gata de mai mult, chiar.”

Când călăreţul se apropie, Eragon îl recunoscu pe Murtagh, aproape culcat pe spatele lui Tomac. Nu părea să-l urmărească nimeni, dar asta nu-l făcu să-şi încetinească goana nebunească. El intră în galop în tabără şi sări jos, trăgându-şi sabia.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Eragon.

Murtagh se încruntă:

— M-a urmărit cineva, când am venit din Gil’ead?

— Noi n-am văzut pe nimeni.

— Bun. Atunci lasă-mă să mănânc şi pe urmă îţi explic. Sunt lihnit.

Apucă un castron şi începu să mănânce cu mare poftă. După câteva îmbucături hulpave, începu să vorbească, cu gura plină:

— Dormnad a fost de acord să vină să se întâlnească mâine dimineaţă cu noi, la răsăritul soarelui, la ieşirea din Gil’ead. Dacă se convinge că eşti într-adevăr Cavaler şi că nu-i o capcană, o să te ducă la vardeni.

— Şi unde urmează să ne-ntâlnim? îl întrebă Eragon.

Murtagh arătă spre vest:

— Pe un deluşor de dincolo de drum.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

Murtagh îşi umplu încă o dată castronul:

— Un lucru destul de simplu, dar cu atât mai periculos: m-a văzut pe stradă cineva care mă cunoaşte. Am făcut singurul lucru care-mi rămânea, adică am luat-o la fugă, dar a fost prea târziu: m-a recunoscut.

Era un ghinion, desigur, dar Eragon nu-şi dădu seama cât de grave ar fi putut fi urmările.

— De vreme ce nu-ţi cunosc prietenul, trebuie să te-ntreb: crezi că va spune cuiva?

Murtagh râse încordat:

— Dacă l-ai cunoaşte, nici n-ar mai fi nevoie să-ţi răspund. Are

o gură spartă, care-i atârnă mereu deschisă, lăsând să i se scurgă afară toate gândurile care-i trec prin minte. Întrebarea nu e *dacă* va spune cuiva, ci *cui* îi va spune. Dacă zvonul ăsta ajunge la anumite urechi, am încurcat-o!

— Mă îndoiesc că o să trimită cineva soldaţi pe urmele tale, pe întuneric, remarcă Eragon. Măcar putem conta să rămânem în siguranţă până dimineaţă, iar atunci, dacă totul merge bine, o să plecăm cu Dormnad.

Murtagh clătină din cap:

— Nu, numai tu o să mergi cu el. Ţi-am spus că nu merg la vardeni.

Eragon îl privi cu tristeţe. Şi-ar fi dorit ca Murtagh să rămână.

În cursul călătoriei se împrieteniseră, iar acum nu-i venea să rupă legăturile înfiripate între ei. Încercă să protesteze, dar Saphira îi atrase atenţia să tacă şi-i spuse blând: „Aşteaptă până mâine! Acum nu-i momentul potrivit”.

„Bine, bine”, zise el, sumbru. Rămaseră, de vorbă până când stelele începură să strălucească pe cer, apoi se culcară. Saphira rămase prima de veghe.

Cu două ore înainte de răsărit, Eragon se trezi, simţind o mâncărime în palmă. În jur, era tăcere şi linişte, dar ceva îi atrăgea atenţia, ca şi cum i-ar fi trecut prin cap un gând ciudat. Îşi legă sabia la cingătoare şi se ridică, având grijă să nu facă vreun zgomot. Saphira îl privi curioasă, cu ochi mari şi strălucitori. „Ce e?” îl întrebă ea.

„Nu ştiu”, îi răspunse Eragon, văzând că nimic nu părea în neregulă.

Saphira adulmecă aerul plină de curiozitate. Şuieră uşor şi-şi înălţă capul de la pământ. „Mirosul îmi spune că sunt cai prin apropiere, dar nu se mişcă. Răspândesc o duhoare ciudată.”

Eragon se strecură spre Murtagh şi-l scutură de umăr. Murtagh se trezi tresărind, smulse de sub pătură un pumnal, apoi se uită uimit la Eragon. El îi făcu semn să tacă, şoptindu-i:

— Sunt cai prin apropiere.

Fără vreun cuvânt, Murtagh îşi trase sabia. În linişte, se aşezară fiecare de-o parte şi de alta a Saphirei, pregătiţi de un atac. În timp ce aşteptau, la răsărit apăru luceafărul de dimineaţă. Se auzi chiţăitul unei veveriţe.

Deodată, un mârâit ameninţător îl făcu pe Eragon să se întoarcă pe călcâie, cu sabia ridicată. La marginea taberei

stătea un urgal masiv, înarmat cu o secure foarte ascuţită. „De unde-a apărut? N-am văzut nicio urmă pe nicăieri!” se gândi Eragon. Urgalul scoase un răget şi-şi flutură arma, dar nu porni la atac.

— *Brisingr!* strigă Eragon, atacând prin intermediul magiei. Chipul urgalului se schimonosi de frică înainte ca el să explodeze, într-un fulger de lumină orbitoare. Sângele îl împroşcă pe Eragon, iar prin aer zbură ceva de culoare maronie. În spatele lui, Saphira dădu alarma printr-un zgomot ascuţit, ridicându-se pe picioarele din spate. Eragon se răsuci pe călcâie. În timp ce el era ocupat cu primul urgal, o ceată întreagă venise în fugă prin altă parte. „Ce prosteşte m-am lăsat păcălit!”

Când Murtagh îi atacă pe urgali, răsună un zgomot metalic. Eragon încercă să ajungă lângă el, dar patru monştri îi tăiară calea. Primul încercă să-l lovească la umăr cu o sabie. Se lăsă în jos şi-l omorî, folosind magia. Celui de-al doilea îi străpunse gâtul cu sabia, apoi se răsuci sălbatic şi-l împunse în inimă pe cel de-al treilea. În acest timp, al patrulea urgal se năpustea spre el, cu o bâtă uriaşă în mâini.

Eragon îl văzu venind şi încercă să-şi ridice sabia în întâmpinarea bâtei, dar reacţionă cu o clipă prea târziu. Când bâta i se prăvăli pe creştet, el strigă: „Fugi, Saphira!”

Văzu o lumină puternică în faţa ochilor şi-şi pierdu cunoştinţa.

Du Súndavar Freohr

Cel dintâi lucru pe care-l observă Eragon era că se afla într-un loc cald şi uscat, cu obrazul culcat pe o bucată de pânză grosolană şi cu mâinile libere. Se mişcă, dar îi trebui ceva timp ca să se poată ridica şi să privească în jur.

Se afla într-o temniţă, întins pe o rogojină îngustă şi plină de noduri. Sus, în perete, se vedea o fereastră prevăzută cu gratii. Exista şi o uşă cu întăriturі de fier, cu o ferestruică tăiată în partea de sus, prevăzută cu gratii la fel ca aceea din perete. Uşa era închisă şi ferecată.

Când se mişcă, Eragon simţi o crustă de sânge închegat pe faţă. Nu era al lui – dar îi luă ceva timp ca să-şi amintească. Capul îl durea groaznic – era de aşteptat, după lovitura pe care o primise – şi simţea o ameţeală ciudată. Încercă să folosească

magia, dar nu se putea concentra îndeajuns pentru a-şi aminti niciun cuvânt din limba străveche. „Probabil că mi-au dat ceva să beau”, hotărî el, în cele din urmă.

Se ridică gemând, observând că i se luase sabia, pe care se obişnuise s-o simtă la şold, şi se duse împleticit până la fereastra din perete. Ridicându-se pe vârfuri, reuşi să privească afară. Îi trebuiră câteva clipe pentru ca ochii să i se obişnuiască oarecum cu lumina strălucitoare. Fereastra se afla la nivelul solului. De ambele părţi ale temniţei, se întindea o stradă plină cu trecători grăbiţi, dincolo de care se aflau şiruri de case identice, făcute din buşteni.

Simţindu-se slăbit, Eragon se lăsă să cadă pe podea şi rămase cu ochii în jos. Ceea ce văzuse afară îl neliniştea, dar nu-şi putea da seama de ce. Blestemându-şi mintea înceată, îşi dădu capul pe spate şi încercă să-şi limpezească gândurile. Un bărbat intră în cameră şi aşeză pe rogojină o tavă cu mâncare şi un vas cu apă. „Ce drăguţ din partea lui”, se gândi Eragon, zâmbindu-i frumos. Luă câteva îmbucături din supa subţire de varză şi din bucata veche de pâine, dar stomacul său de-abia reuşi să le suporte. „Măcar dacă mi-ar fi adus ceva mai bun”, se plânse el în gând, lăsând lingura să-i cadă.

Dintr-o dată, îşi dădu seama ce nu era în regulă. „Am fost prins de urgali, nu de oameni! Cum am ajuns aici?” Mintea sa ameţită se luptă cu taina, neizbutind s-o dezlege. Renunţând, depozită descoperirea într-un colţişor al minţii, plănuind să revină asupra ei când va înţelege mai bine de unde s-o apuce.

Se aşeză pe rogojină şi rămase cu ochii în gol. După câteva ore, i se mai aduse de mâncare. „Şi de-abia mi se făcea foame”, se gândi el cu greutate. De data aceasta reuşi să mănânce fără să i se facă rău. După ce termină, decise că venise momentul să doarmă puţin. La urma urmei, se afla pe un pat; altceva, ce putea face?

Mintea sa începu să rătăcească; somnul îl învăluia. Apoi, undeva se auzi zgomotul unei porţi deschizându-se şi ecoul unor cizme cu talpă de oţel păşind pe podeaua de piatră. Zgomotul deveni din ce în ce mai puternic, până când lui Eragon i se păru că cineva se află chiar în mintea lui, lovind cu lingura într-un castron. „De ce nu mă lasă în pace să mă odihnesc?” mormăi el. Dar o curiozitate neclară se dovedi mai puternică decât oboseala, aşa că se târî până la uşă, clipind din ochi ca o

bufniţă.

Prin ferestruică reuşi să vadă un coridor larg de aproape zece iarzi. Pe peretele de vizavi, se aflau temniţe identice cu aceea în care se găsea el. Prin coridor mărşăluia un şir de soldaţi, cu săbiile scoase din teacă şi ţinute la-ndemână. Cu toţii purtau armuri identice; pe chipuri aveau aceeaşi expresie dură şi păşeau cu precizia unui mecanism, fără să greşească ritmul nici măcar o dată. Sunetul era fascinant. Era o desfăşurare impresionantă de forţe.

Eragon îi privi pe soldaţi până când se plictisi. Apoi observă un spaţiu gol la mijlocul şirului. O femeie leşinată era dusă pe braţe de doi soldaţi vânjoşi.

Părul lung, negru ca smoala, îi cădea peste faţă, în ciuda unei fâşii de pânză legate la tâmple pentru a i-l ţine la locul lui. Era îmbrăcată cu pantaloni de piele de culoare închisă şi cu o cămaşă din acelaşi material. În jurul taliei subţiri, avea o curea strălucitoare, pe care, la şoldul drept, se afla atârnată o teacă goală. Picioarele ei mici, cu glezne subţiri, erau ascunse de cizmele înalte până la genunchi.

Capul îi atârna pe o parte. Eragon rămase cu gura căscată, de parcă cineva l-ar fi lovit în stomac. Era chiar femeia pe care-o visase. Faţa ei fină era desăvârşită ca o pictură. Bărbia rotundă, pomeţii înalţi şi genele lungi îi dădeau o înfăţişare exotică. Singurul lucru care-i ştirbea frumuseţea era o cicatrice pe obraz, de-a lungul fălcii; totuşi, rămânea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Eragon o privea cu sângele clocotindu-i în vene. În el se trezi ceva – ceva ce nu mai simţise niciodată. Era ca o obsesie, dar şi mai puternică, aproape ca un delir provocat de febră. Apoi, părul femeii se revărsă într-o parte, dându-i la iveală urechile ascuţite. Băiatul fu străbătut de un fior rece. Era o elfă.

Soldaţii continuau să mărşăluiască, îndepărtându-se cu ea cu tot. În urma lor, venea cu paşi apăsaţi un bărbat înalt şi mândru, cu o mantie de culoarea nisipului, care se învolbura în urma lui. Avea chipul palid ca moartea şi părul roşu, roşu ca sângele.

Trecând pe lângă temniţa lui Eragon, bărbatul întoarse capul şi privi drept spre el, cu ochii săi injectaţi. Buza de sus i se strâmbă într-un rânjet de fiară, dând la iveală dinţii ascuţiţi ca nişte pumnale. Eragon se trase înapoi. Ştia ce era acel bărbat. „O Umbră. Pe toţi zeii din ceruri… o Umbră.” Alaiul continuă să

înainteze şi Umbra dispăru din ochii lui.

Eragon se lăsă la podea, strângându-şi trupul cu braţele. Chiar în starea de zăpăceală în care se afla, el ştia că prezenţa Umbrei era un semn că răul fusese slobozit din lanţuri şi umbla liber prin regat. Peste tot, pe unde apăreau Umbrele, era limpede că vor curge valuri de sânge. „Ce face aici o Umbră? Soldaţii ar fi trebuit să o omoare pe loc!" Apoi gândurile i se întoarseră la femeia elfă şi se simţi cuprins din nou de emoţiile de mai devreme.

„Trebuie să scap de aici." Dar hotărârea sa dispăru grabnic, din cauza tulburării din minte. Se întoarse la rogojină. Înainte ca zgomotul din coridor să înceteze, el deja adormise buştean.

De îndată ce deschise ochii, Eragon îşi dădu seama că se petrecuse o schimbare. Îi venea mai uşor să-şi adune gândurile; îşi aminti că se afla în Gil'ead. „Au greşit! Leacul îşi pierde puterea!" Plin de speranţă, încercă să ia legătura cu Saphira şi să folosească magia, dar nu reuşi să facă niciuna, nici alta. În suflet, neliniştea i se zvârcolea ca un şarpe, în timp ce se întreba dacă Saphira şi Murtagh reuşiseră să scape. Îşi întinse braţele şi privi pe fereastră. Oraşul tocmai se trezea la viaţă; străzile erau goale, cu excepţia a doi cerşetori.

Se întinse după cana cu apă, frământându-se cu gândul la elfă şi la Umbră. Dând să bea, simţi că apa avea un miros slab, ca şi cum ar fi fost amestecată cu câteva picături de parfum rânced. Strâmbându-se, puse cana jos. „Probabil că leacul se află aici, şi poate şi-n mâncare!" îşi aminti că, atunci când fusese prins de cei doi Ra'zac, îi trebuiseră câteva ore ca să-şi revină din ameţeală. „Dacă mă abţin destul timp de la mâncare şi băutură, ar trebui să pot folosi magia. Apoi, voi izbuti s-o salvez pe elfă..." Gândul îl făcu să zâmbească. Se aşeză într-un colţ, visând la modul în care putea s-o facă.

O oră mai târziu, apăru temnicerul cel gras, aducând tava cu mâncare. Eragon îl aşteptă să plece, apoi duse tava la fereastră. Masa consta numai din pâine, brânză şi o ceapă, dar mirosul îi făcu stomacul să chiorăie jalnic. Împăcându-se cu gândul unei zile cumplite, el aruncă mâncarea pe fereastră, în stradă, sperând ca nimeni să nu bage de seamă.

Eragon îşi petrecu întreaga zi încercând să scape de ameţeală. Îi venea greu să se concentreze mai mult timp, dar,

pe măsură ce clipele treceau, mintea îi deveni mai ageră. Începu să-şi amintească unele cuvinte din limba străveche, deşi, rostindu-le, nu se întâmpla nimic. Îi venea să strige de furie.

Când sosi prânzul, îl trimise şi pe el pe fereastră, pe urmele micului dejun. Foamea îl chinuia, dar nu mai mult decât lipsa de apă. Gâtul îi era uscat ca iasca. Cu fiecare răsuflare, îl chinuia gândul la apa limpede, de băut, iar gâtul şi gura i se uscau şi mai tare. Chiar şi aşa, se sili să nu bage de seamă vasul cu apă.

O ceartă izbucnită în coridor îi abătu gândurile de la situaţia grea în care se afla. Un bărbat striga cu voce puternică:

— N-ai voie să intri acolo! Ordinele pe care le-am primit au fost foarte clare. Nimeni n-are voie să-l vadă!

— Aşa? Şi o să fii tu acela care o să moară, încercând să mă împiedice, căpitane? îl întrerupse un glas molatic.

— Nu… dar regele… se mai auzi primul glas, deodată îmblânzit.

— De rege mă ocup eu, îl întrerupse din nou al doilea. Acum, descuie uşa!

După câteva clipe, în faţa uşii lui Eragon se auzi un clinchet de chei. El încercă să-şi ia o expresie cât mai rătăcită. „Trebuie să mă port ca şi când n-aş înţelege ce se-ntâmplă. Orice mi-ar spune omul acesta, nu trebuie să par surprins.”

Uşa se deschise, iar lui i se tăie respiraţia, văzând chipul Umbrei. Parcă privea o mască mortuară sau un craniu lustruit, îmbrăcat în piele ca să pară viu.

— Te salut, zise Umbra cu un zâmbet îngheţat, arătându-şi dinţii ascuţiţi. Am aşteptat mult până să te cunosc.

— Cine… cine eşti? întrebă Eragon, rostind poticnit cuvintele.

— Nu-s o persoană importantă, îi răspunse Umbra, cu ochii injectaţi arzând de focul unei ameninţări de-abia înăbuşite.

Se aşeză, fluturându-şi mantia:

— Pentru unul aflat în situaţia ta, numele meu nu contează. Oricum, n-ai înţelege nimic din el. Tu, în schimb, mi-ai trezit interesul. Cine eşti?

Întrebarea era destul de nevinovată, dar Eragon îşi dădu seama că trebuie să fie o capcană la mijloc, deşi nu vedea unde. O vreme se prefăcu nedumerit, apoi zise lent, încruntând din sprâncene:

— Nu ştiu prea bine. M’cheamă Eragon, dar sunt mai mult d-atât, nu?

Buzele înguste ale Umbrei se răsfrânseră într-un hohot de râs ascuţit:

— Da, chiar aşa. Ce minte interesantă ai, tinere Cavaler!

Umbra se aplecă spre el. Pielea de pe fruntea sa era subţire şi translucidă:

— Se pare că trebuie să fiu mai direct. Care ţi-e numele?

— Era…

— Nu! Nu acesta! îl întrerupse Umbra, fluturându-şi mâna. Nu mai ai şi altul, unul pe care-l foloseşti numai din când în când?

„Vrea să-mi ştie numele adevărat ca să mă poată controla!” îşi dădu seama Eragon. „Dar nu pot să i-l spun. Nici eu nu mi-l ştiu.” Se gândi cu înfrigurare, căutând să inventeze ceva care să-i ascundă neştiinţa. „Şi dacă i-aş da un nume fals?” Ezită – lucrul l-ar fi putut da cu uşurinţă de gol –, apoi se chinui să fabrice un nume care să poată fi crezut. Era pe punctul de a-l rosti, când se hotărî să rişte şi să încerce să bage spaima în Umbră. Schimbă locul câtorva sunete, apoi dădu prosteşte din cap şi zise:

— Mi l-a spus odată Brom. Era…

Tăcerea ţinu câteva clipe, apoi chipul i se lumină, ca şi cum şi-ar fi amintit:

— Era *Du Súndavar Freohr*[30].

Ceea ce însemna, aproape cuvânt cu cuvânt, „moartea umbrelor”.

În temniţă, se lăsă o tăcere îngheţată. Umbra rămase nemişcată, cu ochi de nepătruns. Părea să se gândească adânc, cântărind ceea ce aflase. Eragon se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Aşteptă ca Umbra să facă o mişcare, apoi întrebă cu un aer nevinovat:

— De ce-ai venit?

Umbra îl privi cu ochii săi roşii, dispreţuitori şi zâmbi:

— Ca să mă fălesc cu izbânda, fireşte! N-are niciun rost să învingi, dacă nu te poţi bucura.

Glasul îi suna încrezător, dar părea stingherită de ceva, ca şi cum s-ar fi izbit de o piedică în calea planurilor sale. Se ridică brusc şi adăugă:

— Trebuie să mă ocup de anumite lucruri, dar, cât lipsesc eu, ai face bine să te gândeşti pe cine ai prefera să slujeşti: pe un Cavaler care şi-a trădat ordinul, de care aparţii şi tu, sau pe

[30] Moartea Umbrelor

cineva de seama mea, dar cunoscător al artelor tainice. Când va veni momentul să alegi, nu vei avea nicio cale de mijloc.

Se îndreptă spre uşă, apoi se uită la cana cu apă şi se opri, cu chipul împietrit, şi strigă scurt:

— Căpitane!

Un bărbat lat în umeri intră în temniţă cu sabia în mână.

— Ce s-a-ntâmplat, stăpâne? întrebă el, neliniştit.

— Lasă jucăria aia deoparte! îi porunci Umbra.

Se întoarse spre Eragon şi spuse cu un calm ucigător:

— Băiatul nu şi-a băut apa. De ce?

— Am vorbit mai devreme cu temnicerul. A mâncat absolut tot ce i-am dat.

— Foarte bine, zise Umbra cu un glas mai blând. Dar ai grijă să înceapă din nou să bea.

Se aplecă spre căpitan şi-i şopti ceva la ureche. Eragon prinse ultimele cuvinte:

— … O doză mai mare, pentru orice eventualitate.

Căpitanul încuviinţă dând din cap. Umbra îşi îndreptă din nou atenţia spre Eragon:

— O să mai vorbim şi mâine, când nu voi mai fi aşa grăbit. Ca să ştii, numele mă fascinează cu adevărat. O să-mi facă plăcere să vorbim despre el, cu mult *mai multe* amănunte.

Tonul pe care fuseseră rostite cuvintele îl făcu pe Eragon să se simtă pierdut. Văzându-i plecaţi, se culcă pe rogojină şi închise ochii. Lecţiile lui Brom îşi arătau valoarea; se bizuia pe ele pentru a nu intra în panică şi pentru a-şi recăpăta încrederea. „Mi s-a pus totul la dispoziţie; acum doar trebuie să profit.” Şirul gândurilor îi fu întrerupt de zgomotul scos de soldaţii care se apropiau.

Plin de teamă, el se apropie de uşă şi văzu doi soldaţi târâind-o pe elfă pe coridor. Când se îndepărtară, Eragon căzu moale pe podea şi încercă din nou să atingă magia. Văzând că-i scapă, de pe buze i se revărsă un şir de blesteme.

Privi oraşul, scrâşnind din dinţi. Era încă după-amiază devreme. Respirând adânc, ca să se liniştească, încercă să aştepte cu răbdare.

Lupta cu Umbrele

În temniţa lui Eragon era de-acum întuneric, când el se trezi tresărind, plin de însufleţire. Ceva se întâmplase! Timp de câteva ore, simţise magia, undeva la marginea minţii sale, dar, de fiecare dată când încercase s-o folosească, eşuase. Cu ochii arzând de nerăbdare şi emoţie, el îşi încleştă mâna şi zise:

— Nagz reisa![31]

Cu un zgomot sec, pătura de pe rogojină zbură în aer şi se strânse într-un ghemotoc de mărimea pumnului său, care căzu la podea, bufnind înfundat.

Încântat, Eragon se ridică. Se simţea slăbit, din cauza postului pe care fusese silit să-l ţină, dar însufleţirea lui se dovedi mai puternică decât foamea. „Acum, să facem o încercare adevărată.” îşi întinse gândurile, până când simţi lacătul de pe uşă. În loc să încerce să-l spargă sau să-l taie, nu făcu decât să-i mişte mecanismul interior, astfel încât să se deschidă. Clincănind, uşa alunecă înspre interior.

Băiatul devenise mult mai puternic decât era atunci când folosise întâia oară magia pentru a-i ucide pe urgalii din Yazuac, ceea ce-i consumase aproape toată energia. Un lucru care, altădată, l-ar fi stors de puteri acum doar îl obosea puţintel.

El ieşi cu grijă în coridor. „Trebuie s-o găsesc pe Zar’roc şi pe elfă. Pesemne că ea se află într-una dintre temniţele astea, dar n-am timp să caut în toate. Cât despre Zar’roc, poate că Umbra o ţine cu ea.” îşi dădu seama că încă nu gândeşte foarte limpede. „De ce mă aflu aici? Aş putea scăpa chiar acum, dacă mă întorc înăuntru şi deschid fereastra prin magie. Dar, atunci, n-aş mai putea s-o salvez pe elfă… Saphira, unde eşti? Am nevoie de ajutorul tău.” în tăcere, se dojeni că n-o căutase mai repede. Era primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, după ce-şi recăpătase puterile.

Răspunsul ei veni cu o repeziciune surprinzătoare: „Eragon! Mă aflu deasupra oraşului. Nu face nimic. Vine Murtagh”.

„Ce…”, începu el, dar fu întrerupt de un zgomot de paşi. Se răsuci pe călcâie, lăsând umerii în jos când şase soldaţi apărură în coridor. Ei se opriră brusc, privind de la Eragon la uşa deschisă a temniţei, pălind. „Bine, aşadar, ei ştiu cine sunt. Poate că reuşesc să-i sperii, ca să nu trebuiască să ne luptăm.”

— Înainte! strigă unul dintre soldaţi, luând-o la fugă spre el.

Ceilalţi îşi scoaseră săbiile din teacă şi o porniră cu paşi

[31] „Piatră, ridică-te!”

apăsaţi pe coridor.

Era o nebunie să se lupte cu şase soldaţi, fiind aşa de slab şi, în plus, neînarmat, dar gândul la elfă îl ajută să rămână pe loc. Nu se putea hotărî s-o părăsească. Fără să ştie dacă efortul îi va mai îngădui să rămână în picioare, el îşi adună puterea şi ridică mâna; *gedwëy ignasia* îi strălucea. În ochii soldaţilor se ivi o scânteie de frică, dar erau războinici încercaţi, aşa că nu se opriră. Când Eragon deschise gura pentru a pronunţa cuvintele ucigătoare, se auzi un zbârnâit uşor şi ceva se mişcă aproape nevăzut. Unul dintre soldaţi se prăbuşi la pământ, lovit în spate de o săgeată. Încă doi fură doborâţi înainte să poată înţelege ce se petrecea.

La capătul coridorului, pe unde intraseră soldaţii, se afla un bărbat zdrenţăros şi bărbos, înarmat cu un arc. Pe jos, la picioarele lui, zăcea o cârjă, de care nu părea să aibă nevoie, căci era înalt şi puternic.

Cei trei soldaţi rămaşi se întoarseră în loc, pentru a face faţă noii ameninţări. Eragon profită de încurcătura lor şi strigă:

— *Thrysta!*[32]

Unul dintre ei îşi duse mâna la piept şi se prăbuşi. Eragon se împletici, simţind cum magia îi slăbeşte puterile. Încă un soldat căzu, cu gâtul străpuns de o săgeată. Văzându-l pe salvatorul său ţintind către ultimul rămas, Eragon îi strigă:

— Nu-l ucide!

Bărbosul îşi coborî arcul.

Eragon se concentră asupra bărbatului din faţa lui. Acesta respira greu şi i se vedea albul ochilor. Părea că înţelege că viaţa îi fusese cruţată.

— Ai văzut ce pot face, zise Eragon cu voce aspră. Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, o să-ţi petreci restul vieţii în chinuri groaznice. Spune-mi unde mi-e sabia – are o teacă roşie, la fel ca lama – şi în ce temniţă se află femeia elfă!

Bărbatul îşi încleştă buzele.

Palma lui Eragon străluci ameninţător, când el se pregăti să dea drumul magiei.

— Răspuns greşit, se răsti el. Ai idee cât de multă durere poate provoca un fir de nisip, mai ales atunci când este fierbinte ca focul şi ţi se află în stomac? Şi ce să mai zic de faptul că o să-i ia douăzeci de ani să se răcească, timp în care o să-şi facă

[32] „Ţinteşte-l!”

drum, încet, încet, prin trupul tău, până la călcâie!? Până când o să ajungă afară, ai să-nnebuneşti.

El se opri o clipă, pentru a mări efectul:

— Asta dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu.

Soldatul se holbă, dar rămase tăcut. Eragon luă o mână de praf de pe podeaua de piatră şi observă calm:

— Asta-i puţin mai mult decât un grăunte de nisip, dar, fii liniştit, o să-şi croiască drum cu atât mai repede prin trupul tău. Ce-i drept, o să facă o gaură ceva mai mare.

O dată cu aceste cuvinte, praful începu să scânteieze roşu-aprins, fără să-l ardă la mână.

— Bine, bine, numai să nu îmi pui aia în mine! strigă soldatul. Elfa se află în ultima temniţă de pe partea stângă! Despre sabia ta nu ştiu nimic, dar cred că este sus, în camera de gardă. Acolo sunt toate armele.

Eragon dădu din cap în semn de aprobare, apoi murmură:

— *Slytha.*[33]

Soldatul îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi moale la pământ.

— L-ai ucis?

Eragon îl privi pe străin, care acum se afla numai la câţiva paşi depărtare. Îşi îngustă ochii, încercând să vadă cum arăta fără barbă:

— Murtagh? Tu eşti? îl întrebă el.

— Da, zise Murtagh, ridicându-şi o clipă barba de pe faţa proaspăt bărbierită. Nu vreau să mi se vadă chipul. L-ai ucis?

— Nu, doar l-am adormit. Cum ai intrat?

— N-am timp să-ţi explic. Trebuie să ajungem sus, înainte să ne găsească cineva. În câteva minute, o să avem o cale de scăpare şi nu vrem s-o ratăm.

— N-ai auzit ce-am spus? îl întrebă Eragon, arătând spre soldatul leşinat. Aici, în temniţă, se află şi o elfă. Am văzut-o! Trebuie s-o salvăm, şi pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

— O elfă…!

Murtagh alergă pe coridor, protestând:

— E o greşeală, ar trebui să fugim cât mai avem ocazia.

El se opri în faţa temniţei despre care-i vorbise soldatul şi scoase o legătură de chei de sub haina zdrenţuită pe care o purta.

---

[33] A adormi

— Am luat-o de la unul dintre străjeri, îi explică el.

Eragon făcu un semn, arătând spre chei. Murtagh ridică din umeri şi i le dădu. Eragon o găsi pe cea potrivită şi deschise uşa. Prin fereastră, îşi croia drum o singură rază de lumină, care inunda chipul elfei într-o lumină rece, argintie.

Ea îl privea, ghemuindu-se încordată, pregătită pentru orice s-ar mai fi putut întâmpla. Îşi ţinea capul sus, ca o regină. Ochii ei verde-închis, aproape negri, uşor oblici, ca ai unei pisici, se ridicară către cei ai lui Eragon, care se simţi străbătut de fiori.

O clipă, privirile li se încrucişară, apoi elfa tremură şi se prăbuşi, fără nicio vorbă, la pământ. Eragon de-abia reuşi s-o prindă, înainte să se lovească. Era surprinzător de uşoară şi răspândea un miros de ace de pin de-abia strivite.

Murtagh intră în temniţă:

— Ce frumoasă el

— Dar e şi rănită.

— O putem îngriji mai târziu. Poţi s-o duci în braţe?

Eragon clătină din cap.

— Atunci am s-o fac eu, zise Murtagh, luând trupul elfei pe umeri. Hai, sus, cu noi!

Îi dădu şi lui Eragon un pumnal şi amândoi se grăbiră înapoi, în coridorul înţesat de trupurile soldaţilor. Cu paşi mari, Murtagh îl conduse către o scară tăiată în piatră, din capătul coridorului. În timp ce urcau, Eragon întrebă:

— Cum să facem să ieşim neobservaţi?

— N-o să fie cazul, mormăi Murtagh.

Aceste vorbe nu reuşiră să-i aline frica lui Eragon. El asculta atent, încercând să surprindă orice zgomot scos de soldaţi sau de altcineva care s-ar fi putut afla prin apropiere, îngrozit la gândul unei întâlniri cu Umbra. În capul scărilor se afla o sală mare, plină cu mese lungi, de lemn. Pe pereţi erau înşirate scuturi, iar tavanul, tot din lemn, era străbătut de bârne curbate. Murtagh o aşeză pe elfă pe una dintre mese şi privi îngrijorat spre tavan:

— Poţi să-i transmiţi ceva Saphirei?

— Da.

— Spune-i să mai aştepte cinci minute.

Undeva, în depărtare, se auziră strigăte. Dincolo de intrarea în sală mărşăluiau soldaţi. Buzele lui Eragon se strânseră din cauza încordării pe care încerca să şi-o stăpânească.

— Orice-ai avea de gând să faci, să ştii că nu cred să mai avem mult timp.

— Spune-i ce ţi-am zis şi rămâi ascuns! se răsti Murtagh, luând-o la fugă.

În timp ce Eragon transmitea mesajul, el auzi cu groază zgomotul scos de bărbaţii care urcau scările. Luptându-se cu foamea şi cu oboseala, el o trase pe elfă jos de pe masă şi o ascunse dedesubt. Se ghemui lângă ea, ţinându-şi respiraţia, cu mâna încleştată pe pumnal.

În cameră intrară zece soldaţi. Ei trecură în grabă, privind numai sub vreo două mese, apoi îşi continuară drumul. Eragon se sprijini de unul din picioarele mesei, oftând din greu. Clipele de linişte îl făcură dintr-o dată să-şi dea seama că stomacul şi gâtlejul îl ardeau. Atenţia îi fu atrasă de o halbă cu capac, care se afla alături de o tavă cu resturi de mâncare, în celălalt capăt al camerei.

Eragon ieşi în fugă din ascunzătoare, înşfacă mâncarea, apoi se năpusti înapoi sub masă. În halbă se afla bere limpede, pe care o bău din două înghiţituri mari. Când lichidul rece i se scurse pe gât, alinându-i setea, se simţi uşurat. Se abţinu din greu să nu râgâie, apoi începu să devoreze o bucată de pâine.

Murtagh se întoarse, având-o cu el pe Zar’roc, împreună cu un arc de formă ciudată şi o sabie elegantă, fără teacă. I-o dădu pe Zar’roc lui Eragon, spunându-i:

— Am găsit cealaltă sabie şi arcul în camera de gardă. N-am mai văzut până acum asemenea arme, aşa că am presupus că sunt ale elfei.

— Hai să aflăm, zise Eragon, cu gura plină de pâine.

Sabia – îngustă şi uşoară, cu mânerul curbat şi ascuţit la capete – se potrivea perfect în teaca elfei. Nu aveau cum să-şi dea seama dacă şi arcul îi aparţinea, dar avea o formă atât de fină, încât Eragon se îndoia că ar fi putut fi al altcuiva.

— Acum ce facem? întrebă el, îndesându-şi în gură altă îmbucătură. Nu putem rămâne aici pe vecie. Mai devreme sau mai târziu, soldaţii o să ne găsească.

— Acum, zise Murtagh, luându-şi arcul în mâini şi potrivind o săgeată la locul ei, aşteptăm. După cum ţi-am mai spus, evadarea noastră a fost plănuită cu grijă.

— Nu pricepi? E şi o Umbră aici! Dacă ne găseşte, am păţit-o.

— O Umbră! exclamă Murtagh. Atunci spune-i Saphirei să vină

imediat. Trebuia să aşteptăm până la schimbarea gărzii, dar acum este prea periculos să mai amânăm, chiar şi atât.

Eragon transmise pe scurt mesajul, fără să-i mai distragă atenţia Saphirei cu întrebări.

— Ai scăpat de unul singur şi mi-ai stricat planurile, mormăi Murtagh, urmărind intrarea în cameră, de frică să nu vadă soldaţii apărând.

Eragon zâmbi:

— Atunci, mai bine aşteptam. Una peste alta, *tu* ai venit la ţanc. Dacă aş fi fost silit să mă lupt cu toţi soldaţii prin magie, n-aş mai fi reuşit nici să mă târâi.

— Mă bucur c-am putut fi de folos, îi răspunse Murtagh, apoi înţepeni, auzind zgomotul unor bărbaţi care alergau prin apropierea lor. Să sperăm că Umbra nu ne găseşte.

Un hohot de râs îngheţat umplu sala:

— Mi-e teamă că-i mult prea târziu.

Murtagh şi Eragon se răsuciră pe călcâie. Umbra, singură, stătea la celălalt capăt al camerei, având în mână o sabie de culoare deschisă, a cărei lamă era străbătută de o dungă subţire. Îşi desfăcu broşa care-i ţinea mantia, lăsând-o să cadă pe pământ. Avea un trup ca al unui alergător, subţire şi bine legat, dar Eragon îşi aminti că Brom îl prevenise şi-şi dădu seama că înfăţişarea Umbrei era înşelătoare; era, de multe ori, mai puternică decât un om normal.

— Aşadar, tinere *Cavaler*, vrei să-ţi măsori puterile cu mine? îl batjocori Umbra. N-ar fi trebuit să am încredere, când căpitanul mi-a spus că ai mâncat tot. N-o să mai fac niciodată greşeala asta!

— Mă ocup eu, zise Murtagh liniştit, punând jos arcul şi trăgându-şi sabia din teacă.

— Nu, îi şopti Eragon. Pe mine mă vrea viu, nu pe tine. Pot să o întârzii o vreme, dar ar fi cel mai bine să ai o cale de scăpare pregătită.

— Bine, du-te, zise Murtagh. Nu va trebui să rezişti prea mult.

— Sper că nu, zise Eragon sumbru.

Îşi scoase şi el sabia şi înaintă încet. Lama cea roşie sclipea în lumina torţelor de pe perete. Ochii injectaţi ai Umbrei ardeau ca nişte cărbuni. Ea râse încet:

— Chiar crezi că mă vei învinge, *Du Súndavar Freohr*? Ce nume jalnic! M-aş fi aşteptat la ceva mai subtil din partea ta,

dar, până la urmă, poate numai de atâta eşti în stare.

Eragon se sili să nu se lase umilit. Privi ţintă spre chipul Umbrei, aşteptând să vadă o sclipire în ochi sau un tremur al buzelor, care să-i trădeze următoarea mişcare. „Nu pot folosi magia, de teamă să nu o provoc să facă la fel. Probabil, crede că poate învinge şi fără asta – şi cred că are dreptate.”

Înainte ca vreunul să apuce să facă vreo mişcare, tavanul răsună şi se clătină. Praful începu să curgă, făcând totul în jur să pară cenuşiu, în timp ce pe lângă ei căzeau bucăţi de lemn care se sfărâmau de podea. Dinspre acoperiş se auziră ţipete şi zgomote metalice. Temându-se să nu fie strivit de bârnele care se prăbuşeau, Eragon îşi ridică ochii spre tavan. Umbra profită de momentul său de neatenţie şi atacă.

Eragon de-abia reuşi să-şi ridice sabia la timp pentru a para o lovitură care i se îndrepta spre coaste. Săbiile se întâlniră cu un zgomot care-i făcu dinţii să clănţănească şi braţul să amorţească. „Pe flăcările iadului! Ce putere!” O luă pe Zar’roc cu ambele mâini şi o răsuci din toate puterile către capul Umbrei, care pară lovitura cu uşurinţă, mişcându-şi sabia prin aer mai repede decât ar fi crezut Eragon că e cu putinţă.

Deasupra lor răsună un scârţâit înfricoşător, ca zgomotul unor spiţe de fier care scrijeleau piatra. Pe tavan se întinseră trei crăpături lungi, prin care începură să cadă ţigle de pe acoperiş. Eragon nu le băgă în seamă, nici chiar când una dintre ele se sfărâmă pe podea exact lângă el. Deşi se pregătise cu Brom, un adevărat maestru, şi cu Murtagh, care era şi el un spadasin desăvârşit, nu se simţise niciodată atât de depăşit de situaţie. Umbra nu făcea altceva decât să se *joace* cu el.

Eragon se retrase spre Murtagh, parând loviturile Umbrei cu braţe tremurătoare. Acestea păreau din ce în ce mai puternice. Eragon nu mai avea nici măcar destulă putere pentru a recurge la ajutorul magiei, chiar dacă ar fi dorit s-o facă. Deodată, mişcându-şi dispreţuitoare mâna din încheietură, Umbra îi smulse sabia. Puterea loviturii îl făcu să cadă în genunchi şi să rămână acolo, gâfâind. Scârţâitul se auzi mai tare ca oricând. Orice se întâmpla, era clar că se apropia.

Umbra îl privi trufaşă:

— Poate că reprezinţi o piesă importantă în jocul care se desfăşoară, dar sunt dezamăgită să văd că asta-i tot ce poţi. Dacă şi ceilalţi Cavaleri erau la fel de slabi, probabil că nu

controlau Imperiul decât prin mulţimea lor.

Eragon îşi ridică ochii şi clătină din cap. Îşi dăduse seama ce plănuise Murtagh. „Saphira, cred c-ar fi momentul.”

— Nu, ai uitat ceva.

— Şi cam ce-ar putea fi asta? îl întrebă Umbra în bătaie de joc.

Un zgomot ca de tunet răsună în încăpere, atunci când o bucată din tavan se desprinse, lăsând să se vadă cerul nopţii.

— Dragonii! spuse Eragon cu glas puternic, ca să acopere zgomotul, aruncându-se într-o parte, unde Umbra nu-l mai putea ajunge.

Aceasta mârâi de mânie, rotindu-şi sabia prin aer cu ură. Nu-l nimeri, aşa că se întinse încă o dată, împietrind de uimire atunci când una dintre săgeţile lui Murtagh i se înfipse în umăr. După o clipă de tăcere, Umbra hohoti şi rupse săgeata cu două degete.

— Dacă vrei să mă opreşti, va trebui să faci mai mult de atât.

Următoarea săgeată îl lovi drept în frunte. Umbra urlă de durere şi începu să se zvârcolească, luându-şi faţa în mâini. Pielea îi deveni cenuşie. În jurul său, în aer, începu să se formeze o negură care o înghiţea. Se auzi un zgomot înspăimântător, apoi negura dispăru.

În locul în care fusese Umbra, nu se mai vedea nimic decât mantia sa şi o grămăjoară de haine.

— Ai ucis-o! exclamă Eragon. Din legendele pe care le auzise, cunoştea doar doi eroi care scăpaseră cu viaţă, după ce uciseseră o Umbră.

— N-aş fi aşa sigur, zise Murtagh.

— Gata, se auzi strigătul unui bărbat A dat greş. Intraţi şi prindeţi-i!

Soldaţi înarmaţi cu plase şi cu suliţe se revărsară din ambele capete ale încăperii. Eragon şi Murtagh se retraseră înspre perete, luând-o cu ei şi pe elfă. Bărbaţii formară un semicerc ameninţător în jurul lor. Apoi Saphira îşi strecură capul prin gaura din tavan şi scoase un răget; ea prinse marginea deschizăturii cu ghearele sale puternice şi rupse o altă bucată din tavan. Trei soldaţi dădură bir cu fugiţii, dar restul rămaseră pe poziţii. Cu un zgomot răsunător, bârna care susţinea tavanul pe la mijloc se crăpă, trimiţând în jos o ploaie de aşchii de mari dimensiuni. Rândul de soldaţi se împrăştie în toate părţile, încercând să scape de grindina ucigătoare. Eragon şi Murtagh se

înghesuiră lângă perete, ca să nu fie loviţi de resturile care cădeau. Saphira scoase un alt răget, iar soldaţii o luară la fugă, călcându-se unii pe alţii.

Cu un efort suprem, Saphira rupse şi bucata de tavan care mai rămăsese, apoi pătrunse în sala de mese, cu aripile strânse. Sub greutatea ei, o masă se prăbuşi cu un zgomot sec. Aproape plângând de uşurare, Eragon o îmbrăţişă, iar ea începu să toarcă mulţumită. „Mi-a fost dor de tine, micuţule!”

„Şi mie. Mai avem pe cineva cu noi. Poţi să ne duci pe toţi trei?”

„Desigur”, zise ea, îndepărtându-şi din drum, printr-o lovitură de picior, aşchii şi mese, ca să se poată înălţa. Murtagh şi Eragon o scoaseră pe elfă din ascunzătoare; văzând-o, Saphira şuieră uimită. „O elfă!”

„Da, este femeia pe care am visat-o”, zise Eragon, luând-o pe Zar’roc de pe jos. Îl ajută pe Murtagh să o aşeze pe elfă în şa în siguranţă, apoi se urcară şi ei pe spatele Saphirei. „Am auzit zgomot de luptă de pe acoperiş. Sunt străjeri acolo?”

„Erau, dar acum nu mai sunt. Sunteţi gata?”

„Da.”

Saphira sări afară din sala de mese, drept pe acoperişul fortăreţei, unde se aflau împrăştiate trupurile oamenilor care stătuseră de pază.

— Priviţi! strigă Murtagh, arătând cu degetul.

De cealaltă parte a sălii rămase fără acoperiş, pe un turn, se afla un şir de arcaşi.

— Saphira, ia-ţi zborul chiar acum! o preveni Eragon.

Ea îşi desfăcu aripile, alergă până la marginea acoperişului şi-şi luă avânt, proptindu-se în picioarele puternice. Greutatea din spinare o făcu să se lase îngrijorător de jos. În timp ce ea se străduia să se înalţe, Eragon auzi zbârnâitul armonios scos de corzile arcurilor.

În jurul lor, săgeţile vâjâiau prin întuneric. Saphira, rănită, scoase un muget de durere şi se rostogoli grabnic spre stânga, pentru a evita rafala următoare. Alte săgeţi străpunseră văzduhul, dar noaptea îi apără de muşcătura lor mortală. Îngrijorat, Eragon se aplecă pe gâtul Saphirei. „Unde te-au lovit?”

„Mi-au străpuns aripile… o săgeată n-a apucat să iasă, ci a rămas acolo, înfiptă”, răspunse ea, respirând greu.

„Cât de departe poţi să ne duci?”

„Destul.” Eragon o sprijini pe elfă; ei plutiră pe deasupra oraşului, apoi îl lăsară în urmă şi se îndreptară spre răsărit, tot mai sus, pierzându-se în noapte.

Războinic şi tămăduitor

Saphira pluti în jos înspre un luminiş, lăsându-se pe creasta unui deal, şi-şi întinse aripile desfăcute la pământ. Eragon o simţea cum tremură. Erau numai la o jumătate de leghe de Gil’ead.

În luminiş, erau priponiţi Tomac şi Văpaia Zăpezii, care începură să necheze speriaţi la sosirea Saphirei. Eragon sări jos şi începu de îndată să-i cerceteze rănile, în timp ce Murtagh pregătea caii.

Neputând să vadă prea bine pe întuneric, Eragon pipăi orbeşte aripile Saphirei. Găsi trei locuri în care săgeţile străpunseseră membrana subţire, lăsând în urma lor găuri însângerate, de grosimea degetului mare. De asemenea, o bucăţică din partea din spate a aripii stângi îi fusese smulsă. Ea tremură, simţindu-i degetele cum îi pipăie rănile. Adunându-şi toate puterile care-i mai rămăseseră, el vindecă rănile cu ajutorul unor cuvinte din limba străveche, apoi îşi îndreptă atenţia către săgeata care rămăsese înfiptă într-unul dintre muşchii de pe braţul care susţinea aripa. Capătul săgeţii ieşise prin partea de dedesubt; din el picura sânge cald.

Eragon îl chemă pe Murtagh şi-i spuse ce avea de făcut.

— Ţine-i aripa! Trebuie să scot săgeata, zise el, arătându-i de unde să o apuce.

„O să te doară, o preveni pe Saphira, dar o să se termine repede, încearcă să nu te zbaţi, ca să nu ne loveşti.”

Ea îşi întinse gâtul şi apucă un trunchi tânăr şi înalt de copac în colţii săi curbaţi. Dintr-o singură mişcare a capului, scoase copacul din rădăcini şi-l strânse bine între fălci. „Sunt gata.”

„Bine”, zise Eragon.

— Ai grijă, îi şopti el lui Murtagh, apoi rupse capătul săgeţii. Încercând să nu-i mai facă şi alt rău, scoase restul din trupul Saphirei cu o mişcare dibace. Simţind cum îi iese din carne, ea îşi dădu capul pe spate, scâncind, ţinând copacul în dinţi. Aripa îi

zvâcni fără să vrea, lovindu-l pe Murtagh sub bărbie şi culcându-l la pământ.

Mârâind, Saphira scutură copacul, împroşcându-i cu noroi, apoi îl aruncă într-o parte. După ce Eragon îi vindecă rana, el îl ajută pe Murtagh să se ridice.

— M-a luat prin surprindere, recunoscu acesta, ducându-şi mâna la falca jupuită.

„Îmi pare rău.”

— N-a vrut să-ţi facă vreun rău, îl asigură Eragon, apoi se duse să vadă cum îi mai mergea elfei, care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa.

„Va trebui s-o mai duci în spate încă puţin, îi spuse Saphirei. Nu putem s-o luăm pe cai, căci n-am mai putea să mergem îndeajuns de repede. Acum, că ţi-am scos săgeata, ar trebui să poţi zbura mai uşor.”

Saphira îşi înclină capul. „Am s-o fac.”

„Mulţumesc”, zise Eragon şi o strânse tare în braţe. „Ai făcut un lucru nemaipomenit; n-am să uit niciodată.

Privirea ei se îmblânzi. „Plec acum.” El se dădu înapoi, lăsând-o să-şi ia zborul într-un vârtej de aer, care-i făcea părul elfei să fluture, în numai câteva clipe, dispărură din vedere. Eragon se grăbi spre Văpaia Zăpezii, se urcă în şa şi o porni în galop alături de Murtagh.

În timp ce călăreau, Eragon încercă să-şi amintească ce ştia despre elfi. Ei trăiau mult – toată lumea spunea asta –, deşi nu ştia cât de mult. Vorbeau limba străveche, şi mulţi dintre ei puteau folosi magia. După căderea Cavalerilor, elfii se retrăseseră în ascunzătorile lor şi de-atunci niciunul nu mai fusese zărit prin Imperiu. „Atunci de ce este ea aici acum? Şi cum de-a reuşit Imperiul s-o prindă? Dacă poate folosi magia înseamnă că i s-au dat aceleaşi leacuri ca şi mie.”

Merseră toată noaptea, fără să se oprească nici măcar atunci când oboseala începu să-i stingherească. Ochii îi ardeau şi de-abia mai puteau să se mişte, dar îşi continuau drumul. În urma lor, şiruri de călăreţi cu torţele în mână le căutau urma pe lângă Gil’ead.

Trecură multe ore mohorâte până când zorile făcură cerul să se lumineze. Înţelegându-se fără vorbe, Eragon şi Murtagh îşi opriră caii.

— Trebuie să facem un popas pe undeva, zise Eragon, mort

de oboseală. E musai să dorm – chiar dacă ne prind din urmă.

— De acord, zise Murtagh, frecându-se la ochi. Spune-i Saphirei să coboare ca să ne putem întâlni.

Urmând instrucţiunile Saphirei, o găsiră la poalele unei creste, bând apă dintr-un râu; elfa era în continuare ghemuită pe spinarea ei. Saphira îi întâmpină, nechezând uşor, când Eragon coborî din şa.

Murtagh îl ajută să o dea jos pe elfă şi să o întindă pe pământ, apoi se prăbuşiră amândoi cu spatele rezemat de stâncă, frânţi de oboseală. Saphira o cercetă plină de curiozitate pe elfă. „De ce nu s-o fi trezit? Au trecut câteva ore bune de când am plecat din Gil’ead.”

„Cine ştie ce i-au făcut?” zise Eragon, întristat.

Murtagh le urmări privirile.

— Din câte ştiu, zise el, este primul elf luat prizonier de rege. De când s-au ascuns, el i-a tot căutat, în zadar – până acum. Deci, din două una: fie le-a descoperit refugiul, fie ea a fost prinsă din greşeală – şi eu asta înclin să cred. Dacă i-ar fi descoperit, regele le-ar fi declarat război şi şi-ar fi trimis armata împotriva lor. De vreme ce asta nu s-a-ntâmplat, întrebarea e dacă oamenii lui Galbatorix au reuşit sau nu să-i afle taina, înainte ca noi s-o salvăm.

— Asta n-o s-o ştim până când nu-şi revine în simţiri. Spune-mi ce s-a-ntâmplat după ce m-au prins. Cum am ajuns în Gil’ead?

— Urgalii lucrează pentru Imperiu, zise Murtagh scurt, dându-şi părul pe spate. Şi, pare-se că şi Umbra la fel. Saphira şi cu mine i-am văzut pe urgali cum te-au dat pe mâna ei – deşi, la momentul respectiv, nu ştiam cine e; era acolo şi o ceată de soldaţi. Ei te-au dus în Gil’ead.

„Aşa-i”, zise Saphira, culcându-se lângă ei.

Gândurile lui Eragon se întoarseră la urgalii cu care vorbise la plecarea din Teirm şi la „stăpânul“ despre care pomeniseră. „Despre rege vorbeau! L-am insultat pe omul cel mai puternic din Alagaësia!” îşi dădu el seama, îngrozit. Apoi îşi aminti şi spectacolul oribil al locuitorilor din Yazuac, măcelăriţi. O senzaţie de scârbă şi mânie îi invadă stomacul. „Urgalii se supuneau ordinelor lui Galbatorix! Dar de ce să comită asemenea fapte cumplite împotriva propriilor supuşi?”

„Pentru că-i rău până în măduva oaselor”, zise Saphira scurt.

Aprins de furie, Eragon exclamă:

— Asta înseamnă război! După ce vor afla oamenii din Imperiu, ei se vor răscula şi-i vor ajuta pe vardeni.

Murtagh îşi sprijini bărbia în palmă:

— Chiar dacă ar auzi de grozăvia asta, nu mulţi ar reuşi să ajungă la vardeni. Avându-i pe urgali sub porunca lui, regele are destui războinici ca să închidă graniţele Imperiului şi să rămână la putere, oricât ar fi oamenii de neliniştiţi. Cu un asemenea regim de teroare, el poate face din Imperiu tot ce vrea. Deşi este urât de toţi, oamenii pot fi mobilizaţi să i se alăture, dacă se iveşte un duşman comun.

— Şi cine să fie acesta? îl întrebă Eragon, nedumerit.

— Elfii şi vardenii. Zvonurile potrivite pot face din ei cei mai îngrozitori monştri din Alagaësia – fiare care de-abia aşteaptă să-ţi smulgă din mâini pământul şi averea. Imperiul ar putea spune şi că urgalii au fost, de fapt, numai nişte neînţeleşi şi că ne sunt prieteni şi aliaţi împotriva unor asemenea duşmani îngrozitori. Eu mă întreb numai ce le-a promis regele în schimbul serviciilor pe care i le aduc.

— N-ar ţine, zise Eragon, clătinând din cap. Nimeni nu s-ar lăsa aşa de uşor înşelat în privinţa lui Galbatorix şi a urgalilor. Mai mult decât atât, de ce-ar vrea regele s-o facă? Doar e deja la putere.

— Da, numai că vardenii îl sfidează, iar oamenii sunt de partea lor. Mai e şi Surda, care i s-a împotrivit de când s-a desprins din Imperiu. Puterea lui Galbatorix e mare în interiorul Imperiului, dar nu şi în afara lui. Cât despre ceea ce spuneai, că oamenii îşi vor da seama de minciunile lui, să ştii că ei o să creadă orice vrea el să le spună. S-a mai întâmplat şi înainte.

Murtagh tăcu şi rămase pe gânduri, cu privirile aţintite în gol.

Vorbele lui îl neliniştiră pe Eragon. Saphira îi atinse gândurile:

„Unde-i trimite Galbatorix pe urgali?”

„Poftim?”

„Şi în Carvahall, şi în Teirm ai auzit că urgalii îşi părăsesc ţinuturile şi migrează spre sud-est, ca şi cum ar vrea să străbată deşertul Hadarac. Dacă regele îi controlează într-adevăr, atunci de ce-i trimite într-acolo? Poate că el îşi alcătuieşte o armată de urgali, în folosul propriu sau poate vrea să întemeieze un oraş al lor.”

Eragon se înfioră la acest gând. „Sunt prea obosit ca să-mi

dau seama. Orice planuri ar avea Galbatorix, nouă n-o să ne facă decât necazuri. Aş vrea doar să ştim unde sunt vardenii. Acolo ar trebui să mergem, dar fără ajutorul lui Dormnad suntem pierduţi. Orice-am face, Imperiul o să ne găsească."

„Nu renunţa", zise ea ca să-l încurajeze, apoi adăugă sec, „deşi cred că ai dreptate."

„Mulţumesc." Eragon se uită la Murtagh:

— Ţi-ai pus viaţa-n pericol pentru mine; îţi rămân dator. Singur n-aş fi putut scăpa.

Dar era mai mult de-atât. De-acum, între ei exista o legătură, făurită în focul luptei şi călită de loialitatea pe care Murtagh i-o dovedise:

— Mă bucur că te-am putut ajuta. Asta…

Murtagh se opri şi se frecă pe faţă:

— Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult acum este cum o să mai putem călători, când ne caută atâţia. De mâine, soldaţii din Gil'ead o să pornească după noi; după ce găsesc urmele cailor, o să-şi dea seama că nu ai zburat mai departe cu Saphira.

Eragon, mohorât, îi dădu dreptate.

— Dar cum ai reuşit să intri în castel? mai întrebă el.

Murtagh râse încet:

— Am mituit din greu şi m-am târât printr-o ţeavă împuţită de la bucătărie. Dar n-am fi izbutit să scăpăm fără Saphira. Ea, zise el, apoi se întrerupse şi i se adresă direct ei, adică tu, eşti singurul motiv pentru care am scăpat cu viaţă.

Eragon îşi puse solemn mâna pe gâtul ei. În timp ce ea torcea mulţumită, el privi fascinat chipul elfei. Fără tragere de inimă, se ridică în picioare:

— Ar trebui să-i facem un culcuş.

Murtagh se ridică şi el şi întinse o pătură. Când o ridicară în braţe ca s-o aşeze pe ea, mâneca i se prinse într-o creangă şi i se rupse. Eragon dădu să i-o prindă la loc, dar rămase uluit.

Braţul elfei era acoperit de un strat de vânătăi şi tăieturi; unele erau pe jumătate vindecate, altele erau proaspete şi încă sângerau. Eragon scutură mânios din cap şi-i trase mâneca mai sus. Rănile se întindeau până la umăr. Cu degete tremurătoare, el îi desfăcu spatele cămăşii, îngrozit de ce-ar putea găsi dedesubt.

Când bucata de piele se dădu la o parte, Murtagh blestemă. Spatele elfei era puternic şi musculos, dar era acoperit cu plăgi

din cauza cărora pielea ei arăta ca noroiul uscat şi crăpat. Fusese biciuită fără milă şi însemnată cu fierul roşu, care-i lăsase urme ca nişte gheare. În locurile în care pielea rămăsese intactă, era vânătă sau neagră din cauza bătăilor. Pe umărul stâng, avea un tatuaj cu cerneală violetă. Era acelaşi simbol care se aflase şi pe inelul cu safir al lui Brom. În sinea lui, Eragon jură să-l omoare pe cel răspunzător de chinurile îndurate de elfă.

— Poţi s-o vindeci? îl întrebă Murtagh.

— N-nu ştiu, zise Eragon, încercând să-şi învingă greaţa care-l cuprinsese dintr-o dată. Sunt aşa multe răni!

„Eragon!” zise Saphira pe un ton grav. „Este o elfă. N-o putem lăsa să moară! Oricât ai fi de obosit şi de flămând, trebuie s-o salvezi. O să-mi unesc puterile cu ale tale, dar tu trebuie să mânuieşti magia.”

„Da… ai dreptate”, murmură el, fără să-şi poată lua ochii de la elfă. Decis, îşi scoase mănuşile şi-i spuse lui Murtagh:

— O să dureze ceva timp. Poţi să-mi faci rost de mâncare? Şi te mai rog şi să fierbi nişte cârpe ca s-o bandajăm; nu-i pot vindeca toate rănile.

— Nu putem face focul fără să fim văzuţi, protestă Murtagh. Va trebui să foloseşti cârpe nespălate şi să mănânci mâncare rece.

Eragon se strâmbă, dar încuviinţă. Îşi puse mâna uşor pe spatele elfei, iar Saphira se aşeză lângă el, privind-o şi ea cu ochi sclipitori. El inspiră adânc, apoi chemă magia şi îşi începu misiunea.

Mai întâi, rosti cuvintele străvechi:

— *Waíse heill!*

Arsura pe ca*re o atinsese străluci, iar pielea se refăcu, netedă* şi curată, fără să rămână vreo cicatrice. Lăsă la o parte vânătăile şi rănile care nu erau periculoase – dacă le-ar fi vindecat pe toate, şi-ar fi consumat energia de care avea nevoie pentru cele mai adânci. În tot acest timp, Eragon nu încetă să se minuneze că elfa rămăsese încă în viaţă, după ce fusese torturată de atâtea ori şi adusă în pragul morţii, cu o siguranţă care-i îngheţa sângele în vine.

Cu toate că încerca să nu se uite prea insistent la ea, nu putu să nu observe că avea un trup de o frumuseţe uimitoare, în ciuda rănilor care-l sluţeau. Se simţea sleit de puteri, aşa că se

strădui să nu se mai gândească la asta – dar, din când în când, se înroşea până în vârful urechilor, sperând ca Saphira să nu-şi dea seama ce avea el în minte.

Trudi până în zori, oprindu-se când şi când, dar numai ca să mănânce şi să bea, încercând să se refacă după perioada de post, fuga din castel şi vindecarea elfei. Saphira îi rămase alături, împărtăşindu-i din puterea ei ori de câte ori avea prilejul. Soarele se înălţase deja pe cer când el se ridică, în sfârşit, gemând de durere din cauza muşchilor care-i amorţiseră. Mâinile i se învineţiseră şi avea ochii uscaţi şi împăienjeniţi. Se împletici până la coburi şi luă o înghiţitură bună din burduful cu vin.

— Gata? îl întrebă Murtagh.

Eragon făcu semn că da, tremurând din toate încheieturile. Nici nu îndrăznea să vorbească. Locul i se învârtea în faţa ochilor; aproape că-şi pierdu cunoştinţa. „Te-ai descurcat bine”, zise Saphira, încercând să-l aline.

— O să scape cu viaţă?

— Nu ştiu – chiar nu ştiu, răspunse el cu glasul răvăşit. Elfii sunt fiinţe puternice, dar nici măcar ei nu pot îndura asemenea chinuri fără să sufere. Poate că, dacă aş şti mai mult despre căile de vindecare, aş putea s-o readuc la viaţă, dar…

Făcu un gest de neajutorare. Mâna îi tremura atât de tare, încât vărsă vinul. Mai luă o înghiţitură, ca să-şi poată reveni.

— Ar trebui să pornim iar la drum.

— Nu! Trebuie să dormi, protestă Murtagh.

— P-pot să dorm în şa. Dar nu ne mai permitem să rămânem aici; o să ne încolţească soldaţii.

Fără tragere de inimă, Murtagh acceptă:

— Atunci, tu odihneşte-te şi o să-ţi duc eu calul de căpăstru, înşeuară din nou caii, o aşezară pe elfă pe spatele Saphirei şi părăsiră tabăra. Eragon mâncă în timp ce stătea în şa, încercând să-şi refacă puterile, apoi se întinse pe Văpaia Zăpezii şi închise ochii.

Apă din nisip

Când se înnopta şi veni timpul să se oprească, Eragon se simţea la fel de rău şi, parcă, şi mai prost dispus. Cea mai mare

parte a zilei şi-o petrecuseră făcând lungi ocoluri, pentru a nu fi descoperiţi de soldaţii care aveau cu ei şi câini de vânătoare. El descălecă de pe Văpaia Zăpezii şi o întrebă pe Saphira: „Cum se simte fata?”

„Din câte îmi dau seama, nu-i e mai rău decât înainte. A tresărit de vreo câteva ori, în rest, nu s-a mişcat deloc.” Saphira se ghemui la pământ, pentru ca el s-o poată ridica pe elfă din şa. O clipă, trupul ei moale se lipi de Eragon, dar el o aşeză grăbit la pământ.

Pregăti o masă frugală, împreună cu Murtagh, dar amândurora le venea greu să-şi învingă nevoia de somn. După ce terminară de mâncat, Murtagh zise:

— N-o mai putem ţine aşa. Nu ne îndepărtăm deloc de soldaţi, încă o zi sau două ca asta şi precis ne ajung din urmă.

— Altceva ce putem face? se răsti Eragon. Dacă eram numai noi doi şi ai fi fost dispus să renunţi la Tomac, Saphira ne putea duce în zbor. Dar aşa, cu elfă cu tot, nu se mai poate.

Murtagh îl privi cercetător:

— Dacă vrei să pleci de unul singur, n-ai decât. Nu pot să vă cer, nici ţie, nici Saphirei, să rămâneţi cu mine, când sunteţi în pericol să ajungeţi în temniţă.

— Mă jigneşti, bombăni Eragon. Numai datorită ţie sunt în libertate. N-am de gând să te las în ghearele Imperiului. Ce mai recunoştinţă ar fi asta!

Murtagh îşi lăsă capul în jos.

— Cuvintele tale mă îmbărbătează, zise el, apoi tăcu o clipă şi adăugă: dar ele nu ne scot din necazuri.

— Şi care ce-ar putea s-o facă? îl întrebă Eragon, arătând spre elfă. Măcar dacă ea ne-ar fi putut spune unde sunt elfii; poate am fi putut să ne refugiem la ei.

— Ţinând cont de cât de bine s-au apărat până acum, mă îndoiesc că ar fi de acord să ne dezvăluie locul. Şi, chiar dacă ar face-o, ceilalţi din neamul ei s-ar putea să nu ne considere bine veniţi. La urma urmei, de ce să ne adăpostească? Ultimii Cavaleri cu care au avut de-a face au fost Galbatorix şi Trădătorii. Nu prea cred că le-au lăsat în urmă nişte amintiri plăcute. Cât despre mine, nu am nici măcar nesigura onoare de a fi Cavaler, ca tine. Nu, pe mine sigur nu m-ar dori printre ei.

„Pe noi ne-ar primi”, zise Saphira plină de încredere, aranjându-şi aripile într-o poziţie mai comodă.

Eragon ridică din umeri:

— Chiar admiţând că ei ne-ar putea apăra, n-avem cum să-i găsim, iar pe elfă n-o putem întreba până când nu-şi revine în simţiri. Trebuie să fugim, dar încotro – spre nord, sud, răsărit sau apus?

Murtagh îşi împreună mâinile şi-şi apăsă tâmplele cu degetele mari:

— Cred că n-avem altceva de făcut decât să părăsim Imperiul. Puţinele locuri sigure sunt departe de aici şi ne-ar veni greu să ajungem acolo fără să fim prinşi sau urmăriţi… în nord, e doar pădurea *Du Weldenvarden*[34] – în care ne-am putea ascunde –, dar nu-mi surâde ideea de a trece din nou pe lângă Gil’ead. La apus, sunt doar Imperiul şi marea. La sud, e Surda, unde am putea găsi pe cineva care să ne îndrume către vardeni. Iar la răsărit…

El ridică din umeri.

— … La răsărit, între noi şi ce-ar mai putea fi acolo se întinde deşertul Hadarac. Undeva prin el sunt şi vardenii, dar, fără vreo îndrumare, ne-ar putea lua ani de zile să-i găsim.

„Totuşi, am fi în siguranţă”, observă Saphira. „Atâta timp cât nu dăm peste urgali.”

Eragon îşi încreţi fruntea, simţind o durere de cap care ameninţa să-i înece gândurile cu pulsaţiile ei fierbinţi:

— E prea periculos să mergem în Surda. Ar trebui să străbatem aproape tot Imperiul, ţinându-ne departe de orice aşezare. Între noi şi Surda sunt prea mulţi oameni ca să putem trece neobservaţi.

Murtagh ridică dintr-o sprânceană:

— Aşadar, vrei s-o pornim prin deşert?

— Altă cale nu văd. În plus, aşa putem părăsi Imperiul înainte să ne ajungă din urmă cei doi Ra’zac. Cu animalele lor zburătoare, probabil că vor fi în Gil’ead într-o zi sau două, aşa că nu prea mai avem timp.

— Chiar dacă ajungem în deşert înainte să ne prindă ei, zise Murtagh, tot ne pot ajunge din urmă. N-am putea merge mai repede ca ei sub niciun chip.

Eragon o mângâie pe Saphira pe şold, simţindu-i solzii duri cu degetele:

— Asta dacă presupunem că ne pot lua urma. Dar, ca să ne

[34] Pădurea ocrotitoare

prindă, trebuie să-şi lase soldaţii în urmă, ceea ce ne prinde bine. Dacă se ajunge la luptă, cred că noi trei putem să-i învingem… dacă nu ne iau prin surprindere, cum s-a-ntâmplat cu mine şi cu Brom.

— Şi dacă ajungem cu bine de cealaltă *parte* a deşertului, zise Murtagh rar, de-acolo încotro ne-ndreptăm? Ţinuturile acelea sunt mult în afara Imperiului. Nici nu ştim dacă există oraşe şi, oricum, nu pot fi prea multe. În plus, mai e şi deşertul. Ştii ceva despre el?

— Ştiu doar că e fierbinte, uscat şi plin de nisip, îi mărturisi Eragon.

— Cam asta-i tot, zise Murtagh. Dar e plin şi de plante otrăvitoare, pe care nu le poţi mânca, de şerpi veninoşi, scorpioni, iar soarele arde ca focul. Ai văzut câmpia cea mare din drumul spre Gil’ead?

Era o întrebare care nu aştepta răspuns, dar, oricum, Eragon spuse:

— Da, şi o mai văzusem o dată.

— Atunci ştii cât e de întinsă. Ocupă toată inima Imperiului. Acum închipuie-ţi ceva de două sau de trei ori mai mare şi ai să înţelegi cât e de uriaş deşertul Hadarac, cel pe care tu propui să-l străbatem.

Eragon încercă să vadă cu ochii minţii un ţinut atât de mare, dar nu-şi putu face o imagine a distanţelor. El luă harta Alagaësiei din coburi. Pergamentul, întins pe jos, răspândea un miros de mucegai. Eragon cercetă câmpiile şi scuturâ din cap, uluit:

— Nu mă mir că Imperiul se sfârşeşte aici. Tot ce se află dincolo e mult prea departe pentru ca Galbatorix să-l poată controla.

Murtagh îşi plimbă mâna peste partea dreaptă a hărţii:

— Toate ţinuturile de dincolo de deşert, care pe harta asta sunt albe, se aflau sub o singură stăpânire pe când trăiau Cavalerii. Dacă regele reuşeşte să făurească noi Cavaleri care să-i dea ascultare, asta i-ar permite să extindă Imperiul, aducându-l la dimensiuni nemaivăzute. Dar nu asta voiam să spun. Deşertul Hadarac e atât de mare şi atât de primejdios, încât şansele să-l putem străbate nevătămaţi sunt foarte mici. E o idee nebunească să alegem calea asta.

— Noi chiar nu avem nicio speranţă, zise Eragon cu tărie.

Cercetă cu atenţie harta şi continuă:

— Dacă am încerca să trecem chiar prin centrul deşertului, ne-ar lua ceva mai mult de-o lună, poate chiar două. Dar, dacă am porni spre sud-est, spre munţii Beor, am putea scăpa mult mai repede. Apoi avem de ales: fie să urmăm şirul de munţi, afundându-ne în sălbăticie, fie să mergem spre vest, în Surda. Dacă harta e bine făcută, distanţa de aici până la munţi este cam la fel de mare ca aceea pe care-am străbătut-o mergând spre Gil'ead.

— Dar asta ne-a luat aproape o lună!

Eragon clătină din cap nerăbdător:

— Am călătorit încet din cauza rănilor mele. Dacă ne forţăm puţin, o să ne ia mult mai puţin timp să ajungem la munţi.

— Destul. Te-ai făcut înţeles, recunoscu Murtagh. Totuşi, înainte să mă declar de acord, trebuie să rezolvăm ceva. Sunt convins că ai observat că am cumpărat provizii şi pentru noi, şi pentru cai, cât am fost în Gil'ead. Dar de unde putem lua destulă apă? Triburile nomade care trăiesc în deşert îşi ascund, în general, puţurile şi oazele, ca nimeni să nu le poată fura apa. Şi este, practic, imposibil să cărăm cu noi o cantitate mai mare decât ceea ce ne trebuie pentru o zi. Gândeşte-te cât bea Saphira! Ea şi caii consumă mai multă apă o dată decât noi într-o lună. Dacă nu poţi să faci aşa încât să plouă la poruncă, nu văd cum am putea s-o apucăm în direcţia propusă de tine.

Eragon se lăsă pe călcâie. Era cu mult peste puterile lui să aducă ploaia şi bănuia că nici măcar cel mai puternic Cavaler n-ar fi putut s-o facă. Să mişti atâţia nori era ca şi cum ai fi încercat să ridici un munte. Avea nevoie de o soluţie care să nu-i sece toată puterea. „Mă întreb dacă pot preschimba nisipul în apă. Asta ne-ar scoate din necazuri, dar numai dacă nu-mi consumă prea multă energie."

— Am o idee, zise el. Lasă-mă să fac o încercare, apoi îţi dau răspunsul.

Eragon ieşi din tabără, cu Saphira pe urmele lui.

„Ce-ai de gând să încerci?" îl întrebă ea.

— Habar n-am, şopti el. „Saphira, tu n-ai putea să cari apă destulă pentru noi toţi?"

Ea îşi clătină capul enorm. „Nu. Nici n-aş putea să ridic atâta greutate, darmite să mai şi zbor cu ea."

„Păcat." El îngenunche şi luă o piatră care avea o scobitură

de ajuns de mare pentru a conţine o înghiţitură de apă. Îndesă o mână de praf în scobitură şi o privi gânditor. Acum venea partea grea. Trebuia cumva să prefacă praful în apă. „Dar ce cuvinte să folosesc?” Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi alese două care spera să-i fie de folos. Străpungând obstacolul din minte, cu care se obişnuise deja, simţi atingerea de gheaţă a magiei şi porunci:

— Deloi moi![35]

De îndată, praful începu să-i absoarbă puterile, într-un ritm de necrezut. Eragon îşi aminti fulgerător că Brom îl prevenise că anumite încercări îi pot consuma toată puterea şi-l pot chiar omorî. Se simţi cuprins de panică. Încercă să dea drumul magiei, dar nu izbuti. Aceasta făcea parte din el, până când reuşea să-şi ducă treaba la bun sfârşit sau până când îşi dădea duhul. Nu putea decât să rămână nemişcat, simţindu-se din ce în ce mai slăbit.

Chiar când se convinsese că va muri acolo, îngenuncheat, praful sclipi şi se preschimbă într-un deget de apă. Uşurat, Eragon se lăsă pe spate, respirând din greu. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar foamea îi găurea măruntaiele.

„Ce s-a-ntâmplat?” îl întrebă Saphira.

Eragon clătină din cap, încă în stare de şoc şi slăbit. Era mulţumit că nu încercase să preschimbe altceva mai mare. „N-o… n-o să meargă”, zise el. „N-am putere nici cât să-mi fac mie însumi rost de apă.”

„Trebuia să ai mai mare grijă”, îl dojeni ea. „Magia poate duce la lucruri neaşteptate, când cuvintele străvechi se combină într-un fel nou.”

El o privi urât. „Ştiu asta, dar era singura cale să-mi încerc ideea. Doar nu era să aştept să ajungem în deşert!” Apoi îşi reaminti că ea nu dorea decât să fie de ajutor şi zise: „Cum de-ai reuşit să preschimbi mormântul lui Brom în diamant, fără să mori din cauza efortului? Eu de-abia pot să mă descurc cu un pic de praf, ce să mai zic de toată piatra aia…”

„Nu ştiu cum am făcut-o”, zise ea liniştită. „Pur şi simplu s-a-ntâmplat.”

„N-ai putea s-o faci din nou, dar de data asta să preschimbi piatra în apă?”

„Eragon, îi zise ea, privindu-l drept în ochi, nu-mi pot controla

[35] „Preschimbă nisipul în apă!”

puterile nici cât ştie s-o facă un păianjen. Astfel de lucruri se-ntâmplă cu sau fără voinţa mea. Brom ţi-a spus doar că în jurul dragonilor se petrec tot felul de lucruri ciudate. Asta-i adevărat. Nu ţi-a dat nicio explicaţie şi nici eu nu pot să-ţi dau. Uneori, fac lucrurile să e schimbe doar din instinct, aproape fără să mă gândesc. În rest – ca acum, de exemplu – sunt la fel de lipsită de putere ca Văpaia Zăpezii."

„Nu eşti niciodată lipsită de putere", zise el încet, mângâind-o pe gât. O lungă vreme rămaseră amândoi tăcuţi. Eragon îşi aduse aminte de mormântul pe care-l făurise şi de Brom zăcând înăuntru. Putea încă să vadă piatra curgând peste chipul bătrânului.

— Măcar l-am îngropat aşa cum trebuie, şopti el.

Alene, el îşi mişcă un deget prin praf, desenând o linie curbă. Două astfel de linii alcătuiră o vale în miniatură, aşa că desenă şi munţii din jurul ei. Cu unghia, scrijeli şi un râu care curgea prin vale, apoi, fiindcă i se păruse prea puţin adânc, îl îngroşă. Mai adăugă câteva amănunte, până când desenul deveni o imagine destul de bună a văii Palancar. Dorul de casă îl copleşi, aşa că şterse valea dintr-o singură mişcare a mâinii.

„Nu vreau să vorbesc despre asta", mormăi el supărat, ca să o împiedice pe Saphira să pună întrebări. Îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase cu ochii în jos. Aproape fără să vrea, privirea i se întoarse către locul în care zgâriase pământul. Se îndreptă de spate, surprins. Deşi pământul era uscat, şănţuleţul pe care-l făcuse se umpluse cu apă. Curios, el săpă mai adânc în praf şi găsi un strat umed aflat la mică distanţă, dedesubt.

— Ia uită-te! zise el încântat.

Saphira îşi aplecă botul să vadă ce găsise. „Şi asta cu ce ne ajută? Apa din deşert trebuie să fie îngropată aşa de adânc, încât ar trebui să săpăm vreo săptămână până s-o găsim."

„Da, zise Eragon foarte mulţumit de el, dar câtă vreme ştiu că-i acolo, pot să ajung la ea. Ia priveşte!" El adânci groapa, apoi îşi umplu mintea de magie. În loc să preschimbe praful în apă, nu făcu decât să cheme la suprafaţă apa care se afla deja în pământ. Gâlgâind uşor, apa umplu groapa. El zâmbi şi luă o sorbitură. Era rece şi curată, foarte bună de băut. „Vezi? Putem obţine toate lucrurile de care avem nevoie."

Saphira adulmecă ochiul de apă. „Da, aici da. Dar în deşert? S-ar putea să nu fie destulă apă în pământ ca s-o poţi aduce la

suprafaţă.” „O să meargă”, o asigură Eragon. „Nu fac decât să ridic apa, o treabă destul de uşoară. Câtă vreme o fac încet, puterile o să mă ţină. Chiar dacă e îngropată la o adâncime destul de mare, n-o să fie nicio greutate, mai ales dacă mă ajuţi şi tu.”

Saphira îl privi cu îndoială. „Eşti sigur? Gândeşte-te bine înainte să răspunzi, căci o să plătim cu viaţa dacă faci vreo greşeală.” Eragon ezită, apoi spuse ferm: „Sunt sigur”.

„Atunci du-te şi spune-i lui Murtagh. Eu o să stau de veghe cât timp voi dormiţi.”

„Dar şi tu ai stat trează toată noaptea”, protestă el. „Ar trebui să dormi.”

„N-o să păţesc nimic – sunt mai puternică decât crezi tu”, zise ea cu blândeţe. Solzii îi foşniră în momentul în care se încolăci pe jos, privind cu atenţie înspre nord, de unde se aşteptau să apară urmăritorii. Eragon o îmbrăţişa, iar ea începu să toarcă gros; tot trupul îi vibra. „Hai, du-te!”

El mai rămase o clipă pe loc, apoi se întoarse la Murtagh, care-l întrebă:

— Ei? Putem străbate deşertul?

— Putem, încuviinţă Eragon.

Aşezându-se pe pături, îi explică tot ce aflase. După ce terminară de vorbit, Eragon se întoarse cu faţa spre elfă. Chipul ei fu ultimul lucru pe care-l văzu înainte de-a adormi.

Râul Ramr

Cu mare greutate, ei se treziră în orele cenuşii de dinaintea zorilor. Aerul răcoros îl făcu pe Eragon să tremure:

— Cum să facem s-o ducem pe elfă? Nu mai poate sta multă vreme în spinarea Saphirei; solzii ei o să-i facă rău. Dar Saphira n-o poate duce nici în gheare, căci ar obosi, iar coborârea ar fi periculoasă. O targă n-are rost să facem, căci s-ar sfărâma în timpul mersului, şi nici nu vreau să îngreuiem caii, urcând-o în şa cu unul din noi.

Murtagh se gândi, în timp ce punea şaua pe Tomac:

— Dacă tu mergi cu Saphira, o putem lega în şa pe Văpaia Zăpezii, dar tot i-ar face rău.

„Ştiu eu ce să facem”, zise Saphira pe neaşteptate. „Ce-ar fi

să o legaţi de pieptul meu? Nu mi-ar stingheri mişcările şi ar fi mai în siguranţă decât oriunde altundeva. Singurul pericol ar fi săgeţile, dar pot să zbor deasupra lor, dacă e cazul.”

Niciunul nu găsi o soluţie mai bună, aşa că făcură după cum propusese ea. Eragon aranjă o pătură, o înveli pe elfă şi o duse către Saphira. Alte pături şi haine de schimb fură folosite pentru a face din ele funii îndeajuns de lungi, cu care să-i poată înconjura trupul. Cu ajutorul lor, o legară pe elfă cu spatele pe burta Saphirei şi cu capul între picioarele ei din faţă. Eragon îşi privi opera cu un ochi critic:

— Mi-e teamă ca funiile să nu se rupă din cauza solzilor tăi, zise el.

— O să ne uităm din când în când, să vedem dacă nu s-au ros, îi răspunse Murtagh.

„Plecăm?” întrebă Saphira, iar Eragon repetă întrebarea cu voce tare.

În ochii lui Murtagh apăru o strălucire periculoasă, iar buzele i se ridicară într-un surâs uşor. El aruncă o privire în direcţia din care veniseră, unde fumul de la focurile făcute de soldaţi începea să se distingă limpede, şi zise:

— Dintotdeauna mi-au plăcut întrecerile.

— Şi-acum sunt în joc chiar vieţile noastre!

Murtagh sări în şaua lui Tomac şi ieşi din tabără la trap. Eragon îl urmă la mică distanţă, pe Văpaia Zăpezii. Saphira îşi luă zborul cu elfă cu tot, ţinându-se aproape de pământ, ca să nu fie zărită de soldaţi. Astfel, toţi trei o porniră spre sud-est, către îndepărtatul deşert Hadarac.

În timp ce călărea, Eragon se uita din când în când după urmăritori. Gândul îi tot zbura la elfă. O *elfă!* Reuşise să vadă una şi acum ea era împreună cu ei! se întrebă ce-ar fi zis Roran şi-şi dădu seama că, dacă s-ar întoarce vreodată în Carvahall, i-ar veni foarte greu să-i convingă pe ceilalţi că toate aceste aventuri chiar se-ntâmplaseră.

În tot restul zilei, Eragon şi Murtagh străbătură în grabă ţinutul, fără să bage de seamă oboseala şi lipsa de confort. Îşi mânau caii cât puteau de repede, până la limita rezistenţei. Alteori, descălecau şi o luau la fugă pe jos, încercând să-i mai cruţe pe Tomac şi pe Văpaia Zăpezii. Se opriră numai de două ori – ca să le dea cailor nutreţ şi apă.

Deşi de-acum soldaţii din Gil’ead rămăseseră mult în urma lor, Eragon şi Murtagh se treziră că trebuie să ocolească alţi soldaţi, ori de câte ori treceau de vreun oraş mai mic sau mai mare. Cumva, toate locurile prin care treceau intraseră în alertă. De două ori era cât pe ce să cadă într-o ambuscadă pe drum, reuşind să scape numai datorită Saphirei, care, din întâmplare, simţi mirosul oamenilor care-i aşteptau. După ce asta se-ntâmplă a doua oară, hotărâră să părăsească drumul cu totul.

Amurgul îndulci contururile împrejurimilor, apoi seara îmbrăcă cerul într-o mantie neagră. Ei nu se opriră toată noaptea, străbătând o distanţă din ce în ce mai mare. La miezul nopţii, ajunseră într-un loc în care pământul începea să se înalţe sub ei, formând dealuri înţesate de cactuşi.

Murtagh arătă cu degetul în faţă:

— Acolo, la câteva leghe, e oraşul Buliridge, pe care trebuie să-l ocolim. Precis că sunt şi acolo soldaţi cu ochii după noi. Ar trebui să încercăm să ne strecurăm pe lângă ei pe întuneric.

După trei ore, zăriră lămpile galbene din Buliridge. În jurul oraşului, o adevărată mare de soldaţi patrula printre focurile de veghe răspândite peste tot. Eragon şi Murtagh descălecară şi o porniră mai departe cu băgare de seamă, având grijă ca săbiile să nu facă zgomot. Îşi duseră caii de dârlogi, ocolind oraşul pe la mare distanţă şi cu urechea ciulită, ca nu cumva să nimerească în vreun loc de popas al soldaţilor.

Lăsând oraşul în urmă, Eragon se mai linişti. În cele din urmă, zorii se revărsară în cer, umplându-l de o roşeaţă fină, şi aerul rece al nopţii se mai încălzi. Se opriră pe creasta unui deal ca să cerceteze împrejurimile. Râul Ramr se afla în stânga lor, dar şi la ceva distanţă înspre dreapta. El curgea spre sud cale de câteva leghe, apoi se întorcea pe propriile urme într-un cot îngust, înainte să o apuce spre apus. Făcuseră mai mult de 80 de kilometri într-o singură zi.

Eragon se aplecă pe gâtul calului, fericit că străbătuseră o asemenea distanţă:

— Hai să găsim o vale sau o râpă în care să putem dormi nestingheriţi.

Se opriră lângă un pâlc de ienuperi şi-şi întinseră păturile. Saphira aşteptă răbdătoare ca trupul elfei să fie dezlegat de pe pieptul ei.

— Fac eu de strajă primul şi te trezesc pe la amiază, zise

Murtagh, punându-şi sabia pe genunchi, la îndemână.

Eragon încuviinţă cu glasul înfundat şi-şi trase pătura peste umeri.

La căderea nopţii, erau frânţi de oboseală şi ameţiţi, dar hotărâţi să meargă mai departe. Pregătindu-se să plece, Saphira îi spuse lui Eragon: „Asta-i a treia noapte de când te-am salvat din Gil'ead, şi elfa tot nu s-a trezit. Mă îngrijorează. În plus, continuă ea, tot timpul ăsta nici n-a mâncat, nici n-a băut. Nu ştiu prea multe despre elfi, dar ea e firavă şi nu cred că poate rezista multă vreme fără hrană."

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Murtagh lăsându-se pe spatele lui Tomac.

— E vorba de fată, zise Eragon, aplecându-se deasupra ei s-o privească. Saphira e neliniştită că n-a mâncat şi n-a băut nimic, şi asta mă îngrijorează şi pe mine. I-am vindecat rănile, cel puţin la suprafaţă, dar parcă n-am ajutat-o deloc.

— Poate că Umbra i-a făcut ceva în minte, sugeră Murtagh.

— Atunci, trebuie s-o ajutăm.

Murtagh îngenunche lângă ea, privind-o cu multă atenţie, apoi clătină din cap şi se ridică:

— Din câte pot eu să-mi dau seama, doarme pur şi simplu. S-ar zice că aş putea s-o trezesc doar atingând-o sau vorbindu-i, dar nici vorbă de asta. Leşinul ăsta ar putea să şi-l fi provocat singură, cum fac elfii pentru a scăpa de dureri şi a se vindeca – dar, atunci, de ce nu-i pune capăt? De-acum nu mai e în pericol.

— Dar crezi că ştie? îl întrebă Eragon cu voce înceată.

Murtagh îi puse mâna pe umăr:

— N-avem timp pentru asta. Acum trebuie să plecăm! Dacă nu, riscăm să ne pierdem avansul pe care de-abia l-am câştigat. Te poţi ocupa de ea mai târziu, când ne oprim.

— Doar un lucru să fac, zise Eragon.

El udă o cârpă, apoi o stoarse, făcând apa să picure printre buzele elfei. Făcu asta de câteva ori la rând, apoi o şterse pe frunte, deasupra sprâncenelor ascuţite, simţind, într-un mod ciudat, că trebuie să o apere.

Porniră printre dealuri, fără să urce pe creste, de frică să nu fie văzuţi de vreo santinelă. Din aceleaşi motive, Saphira rămase şi ea pe pământ. În ciuda masivităţii ei, ştia să se

strecoare; nu făcea zgomot decât cu coada, care se târa pe pământ ca un şarpe mare şi albastru.

În cele din urmă, cerul se lumină la răsărit. Apăru şi luceafărul de dimineaţă, Aiedail, chiar când ei ajunseră la marginea unui mal abrupt, acoperit cu tufişuri pitice. Apa mugea dedesubt, prăvălindu-se peste bolovani şi foşnind printre crengi.

— Ramr! zise Eragon, încercând să se facă auzit.

Murtagh încuviinţă:

— Da! Acum trebuie să găsim un vad sigur.

„Nu-i nevoie”, zise Saphira. „Pot eu să vă duc pe partea cealaltă, oricât ar fi râul de mare.”

Eragon îi privi silueta de un albastru-cenuşiu. „Şi cu caii ce facem? Nu-i putem lăsa aici. Sunt prea grei ca să-i poţi ridica.”

„Câtă vreme nu sunteţi şi voi în spatele lor şi nu se zbat prea tare, sunt sigură că îi pot duce. Dacă am reuşit eu să scap de săgeţi, având trei oameni în spinare, cred că pot şi să duc un cal peste un râu, în linie dreaptă.”

„Te cred, dar hai să nu încercăm decât dacă nu avem încotro. E prea periculos.”

Ea coborî în râpă, spunând: „Nu ne permitem să pierdem prea mult timp pe aici.”

Eragon o urmă, trăgându-şi calul de dârlogi. Malul se termină brusc; dincolo de el, apele întunecate ale râului curgeau repede la vale. Deasupra apei se înălţa un abur alb, ca sângele care fumega pe zăpadă. Nu puteau vedea până pe malul celălalt. Murtagh aruncă o creangă în râu şi o privi îndepărtându-se, rotindu-se pe deasupra apei.

— Cât de adânc crezi că e? îl întrebă Eragon.

— N-am de unde să-mi dau seama, îi răspunse Murtagh, părând îngrijorat. Nu poţi să vezi cât e până dincolo, cu ajutorul magiei?

— Numai dacă fac aici o lumină ca un foc de tabără.

Într-un vârtej de aer, Saphira se ridică şi pluti peste Ramr. După o scurtă vreme, Eragon o auzi spunând: „Am trecut. Râul are ceva mai puţin de un kilometru. Nici că puteaţi găsi un loc mai prost de traversat; aici Ramr face cotul şi este foarte lat.”

— Aproape un kilometru?!? se miră Eragon, apoi îi spuse lui Murtagh despre propunerea Saphirei de a-i ajuta să treacă.

— De dragul cailor, aş prefera să nu încercăm. Tomac nu s-a obişnuit cu Saphira, ca Văpaia Zăpezii. S-ar putea să se

nelinişteascâ şi să-i facă şi ei vreun rău. Spune-i Saphirei să caute un loc cu apă mică, pe unde putem înota în siguranţă. Dacă nu găseşte niciunul prin apropiere, cred că nu avem de ales şi va trebui să ne treacă ea în zbor.

La rugămintea lui Eragon, Saphira primi să caute un vad. În timp ce ea cerceta locul, ei se aşezară lângă cai şi mâncară nişte pâine tare ca piatra. Nu după multă vreme, Saphira se întoarse; aripile ei catifelate se auzeau fâlfâind uşor pe cerul care tocmai se lumina. „Şi în sus, şi în jos, apa este adâncă şi învolburată."

Aflând asta, Murtagh zise:

— Mai bine trec eu primul, ca să am grijă de cai.

El se urcă în spinarea Saphirei, spunându-i:

— Să ai grijă cu Tomac! îl am de mulţi ani şi n-aş vrea să păţească cine ştie ce.

De îndată, Saphira se înălţă în văzduh.

Când se întoarse, Eragon văzu că n-o mai aducea cu ea pe elfa leşinată. El îl conduse pe Tomac spre Saphira, făcându-se că nu-i aude nechezatul slab. Saphira se ridică pe picioarele din spate, pentru a putea să ia calul la piept cu cele din faţă. Cu ochii la ghearele ei fioroase, Eragon îi zise:

— Aşteaptă!

Apoi aranjă pătura de sub şaua lui Tomac, legându-i-o de piept, ca să-i apere părţile mai sensibile, şi-i făcu semn Saphirei să treacă la fapte.

Tomac pufni înfricoşat pe nări şi dădu să sară, când labele din faţă ale Saphirei i se încolăciră în jurul trupului, dar ea îl ţinu strâns. Calul îşi dădea ochii peste cap, îngrozit; albul lor parcă ameninţa să se reverse peste pupilele dilatate. Eragon încercă să-l calmeze cu ajutorul gândurilor, dar Tomac era prea înfricoşat pentru a-l putea atinge. Înainte ca el să mai încerce încă o dată să scape, Saphira îşi luă avânt, proptindu-se atât de tare pe picioarele din spate, încât lăsă urme adânci de gheare în stâncile de dedesubt. Aripile i se încordară într-un efort gigantic, încercând să ridice enorma greutate. O clipă, se păru că ea se va prăbuşi la pământ, apoi, cu o ultimă zvâcnire, se înălţă. Tomac ţipă de groază, lovind cu copitele în toate direcţiile şi zvârcolindu-se. Zgomotul era îngrozitor, asemenea scârţâitului unei uşi metalice.

Eragon blestemă, întrebându-se dacă se afla cineva prin

apropiere, ca să-i audă. „Grăbeşte-te, Saphira!” Aşteptând-o să se întoarcă, îşi ciuli urechea după soldaţi, scrutând peisajul întunecos şi căutând luminile torţelor. În curând, dădu cu ochii de ele şi zări un şir de călăreţi care alunecau în josul unei pante, la mai puţin de cinci kilometri distanţă.

Saphira se întoarse să-l ia pe Văpaia Zăpezii şi spuse: „Prostul de animal al lui Murtagh a turbat de tot. A trebuit să-l lege ca să nu o ia la fugă”. Ea îl înşfăcă pe Văpaia Zăpezii şi se duse cu el, fără să dea nicio atenţie protestelor vehemente ale calului. Eragon o privi îndepărtându-se, simţindu-se singur în noapte. Călăreţii se apropiaseră.

În sfârşit, Saphira veni să-l ia şi pe el, şi în curând ajunseră din nou cu picioarele pe pământ, cu spatele spre râu. După ce-şi liniştiră caii şi le puseră şeile la loc, o luară din nou la goană înspre munţii Beor. Văzduhul se umpluse de zgomotele păsărilor care se trezeau din nou la viaţă.

Eragon moţăia chiar şi când mergea pe jos. De-abia îşi dădea seama că Murtagh era la fel de somnoros. Din când în când, niciunul nu mai mâna caii şi numai datorită vigilenţei Saphirei rămaseră pe drumul cel bun.

În cele din urmă, picioarele începură să li se înfunde în pământul înmuiat, silindu-i să se oprească. Soarele se afla sus deasupra capetelor lor, iar râul Ramr rămăsese doar o dungă subţire, undeva în urmă.

Ajunseseră în deşertul Hadarac.

Deşertul Hadarac

O mare de dune se întindea spre orizont, ca valurile unui ocean. Din când în când, câte o pală de vânt făcea nisipul roşu-auriu să se învârtejească în văzduh. Pe nişte petice de pământ tare – pe care orice fermier l-ar fi găsit nepotrivit pentru cultivat –, răspândite ici-colo, creşteau copaci piperniciţi. În depărtare, se vedea un şir de stânci abrupte, de culoare roşu-aprins. În toată uriaşa pustietate nu se zărea niciun animal, în afară de o pasăre care plutea în aer, dusă de zefir.

— Eşti convins că vom găsi nutreţ pe acolo? întrebă Eragon, rostind cuvintele cu greutate, căci gâtul îl înţepa din cauza aerului fierbinte şi uscat.

— Vezi stâncile? întrebă Murtagh, arătându-le cu mâna. În jurul lor creşte iarbă, mică şi aţoasă, ce-i drept, dar pentru cai o să fie îndeajuns.

— Sper să ai dreptate, zise Eragon, uitându-se în soare cu ochii mijiţi. Hai să ne odihnim puţin înainte să mergem mai departe! Mintea mi-e înceată ca un melc şi de-abia îmi mai pot mişca picioarele.

Dădură trupul elfei jos de la pieptul Saphirei, mâncară, apoi se culcară la umbra unei dune. După ce Eragon se cuibări în nisip, Saphira se încolăci lângă el şi-şi întinse aripile deasupra lor. „Locul ăsta e minunat”, zise ea. „Aş putea sta aici ani de zile fără să-mi dau seama că a trecut timpul.”

Eragon închise ochii. „E un loc bun pentru zburat”, încuviinţă el, pe jumătate adormit.

„Nu doar asta. Mă simt ca şi cum aş fi fost făcută pentru deşertul ăsta. Are spaţiul de care am eu nevoie, munţi unde-mi pot face cuibul şi pradă ascunsă, pe care aş putea s-o urmăresc zile de-a rândul. Şi ce căldură! Frigul nu mă deranjează, dar căldura mă face să mă simt plină de viaţă şi de energie.” Saphira îşi înălţă capul spre cer, întinzându-se fericită.

„Aşa mult îţi place?” mormăi Eragon.

„Da.”

„Atunci, când totul se va termina, poate o să ne-ntoarcem aici…” El adormi înainte să-şi termine vorba. Saphira era încântată şi începu să toarcă blând, în timp ce Eragon şi Murtagh se odihneau.

Era cea de-a patra dimineaţă de la plecarea din Gil’ead. Făcuseră deja aproximativ 150 de kilometri.

Dormiră îndeajuns de mult pentru a-şi limpezi minţile şi a le da cailor timp să se refacă. Nu se mai vedeau soldaţi în urma lor, dar asta nu-i determină să micşoreze pasul, căci ştiau că Imperiul va continua să-i caute până când se vor fi îndepărtat îndeajuns pentru ca regele să nu-i mai poată ajunge. Eragon zise:

— Pesemne că oamenii de la Curte i-au dat deja lui Galbatorix vestea că am scăpat, iar el i-a trimis pe cei doi Ra’zac. Sunt sigur că ei sunt, de-acum, pe urmele noastre. O să le ia ceva timp să ne ajungă, chiar şi în zbor, dar ar trebui să fim pregătiţi să dăm oricând peste ei.

„Şi de data asta o să vadă că nu mă pot pune în lanţuri aşa de uşor”, zise Saphira.

Murtagh se scărpină pe bărbie:

— Sper să nu ne mai poată urmări dincolo de Buliridge. Trecerea râului a fost o cale bună de a face să ni se piardă urmele; putem nădăjdui să nu le mai găsească.

— Ce bine ar fi, zise Eragon, cercetând starea elfei.

Nu se schimbase nimic; oricât ar fi încercat s-o facă să-i răspundă, nu izbutea.

— Totuşi, nu m-aş bizui pe noroc. Cine ştie, poate chiar în clipa asta cei doi sunt pe urmele noastre.

La apus, ajunseră în dreptul stâncilor pe care le văzuseră de la depărtare, în acea dimineaţă. Blocurile uriaşe de piatră se înălţau ameninţător deasupra lor, aruncând umbre subţiri. În jurul lor, pe o oarecare distanţă, nu se aflau dune. Când coborî din şa, păşind pe pământul uscat şi crăpat, Eragon simţi lovitura ca de pumn a arşiţei. Ceafa şi faţa îi erau deja arse de soare; pielea îi era extrem de fierbinte, ca şi cum ar fi avut febră.

Priponind caii într-un loc în care puteau paşte iarba rară, Murtagh făcu un foc mic.

— Cât crezi că am mers? întrebă Eragon, dezlegând-o pe elfă de la pieptul Saphirei.

— Habar n-am! se răsti Murtagh. Pielea i se înroşise şi avea ochii injectaţi. El luă un castron, blestemând cu voce înceată. Nu avem apă, mai zise el. Şi caii trebuie să se adape.

Şi pe Eragon îl supăra căldura şi uscăciunea, dar el îşi ţinea firea:

— Adu caii!

Saphira săpă cu ghearele o groapă, iar el închise ochii, încercând să apeleze la magie. Deşi pământul era foarte uscat, dedesubt exista destulă umezeală pentru ca plantele să poată trăi sau pentru a umple groapa cu apă de câteva ori la rând.

În timp ce apa se aduna în groapă, Murtagh umplu burdufurile, apoi se dădu la o parte, făcându-le loc cailor să se adape. Animalele însetate băură pe săturate. Pentru a face faţă, Eragon se văzu silit să scoată apa şi mai de jos, ceea ce aproape că-i secă puterile. În cele din urmă, după ce caii se săturară, el îi spuse Saphirei: „Dacă vrei să bei, fă-o acum”. Unduindu-şi capul pe după el, ea luă două înghiţituri mari, dar nu mai mult de-atât.

Înainte să lase apa să se scurgă la loc în pământ, Eragon

dădu şi el pe gât cât putu, apoi rămase pe gânduri, privind ultimele picături cum dispar din nou în praf. Menţinerea apei la suprafaţă era un lucru mai greu decât crezuse. „Măcar bine că pot s-o fac”, se gândi el, distrându-se la gândul că, odinioară, îi venise greu până şi să ridice în aer o pietricică.

A doua zi, când se treziră, era foarte frig. În lumina dimineţii, nisipul căpătase o tentă de roz, iar cerul era tulbure, ascunzând linia orizontului. Somnul nu-i readusese lui Murtagh buna dispoziţie, iar Eragon observă că şi el devenea tot mai prost dispus. În timp ce mâncau de dimineaţă, el întrebă:

— Crezi că mai avem mult până să ieşim din deşert?

Murtagh se înveseli puţin:

— Avem de străbătut doar o mică parte din el, aşa că nu cred să ne ia mai mult de două-trei zile.

— Dar uită-te ce departe am ajuns, deja!

— Da, poate nici atât. Deocamdată, tot ce mă interesează este să scăpăm de Hadarac cât mai repede posibil. Avem o treabă destul de dificilă chiar şi fără să trebuiască să ne scoatem nisipul din ochi la fiecare câteva minute.

Terminară de mâncat şi Eragon se duse lângă elfă. Ea zăcea la pământ ca şi cum ar fi murit – dacă nu i s-ar fi simţit respiraţia uşoară, s-ar fi zis că e numai un cadavru.

— Unde eşti rănită? şopti Eragon, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe chip. Cum de poţi rămâne în viaţă dormind aşa?

Ţinea încă minte cum o văzuse prima dată, în temniţă, plină de viaţă şi în putere. Necăjit, o pregăti pentru drum, apoi puse şaua pe cal şi se urcă în spatele lui.

Părăsind locul, observară un şir de pete întunecate, încă neclare din cauza văzduhului tulbure, pe linia orizontului. Murtagh credea că ar putea fi nişte dealuri, aflate undeva în depărtare. Eragon nu era sigur, dar nici nu prea putea să le distingă bine.

Starea elfei îl obseda. Era convins că, dacă n-o ajuta în vreun fel, ea avea să moară, numai că nu ştia ce să facă. Şi Saphira era la fel de îngrijorată. Vorbiră îndelung despre asta, dar niciunul nu ştia îndeajuns de multe lucruri despre vindecare pentru a putea rezolva problema.

La prânz, făcură o scurtă oprire, apoi, când porniră din nou la drum, Eragon observă că pâcla se mai limpezise, o dată cu trecerea timpului, iar petele din depărtare ajunseseră să se

vadă mai bine.

Nu mai erau doar nişte moviliţe vinete, ci păreau, mai degrabă, a fi culmi mari, împădurite, bine reliefate. Deasupra lor, cerul era alb, pierzându-şi nuanţele obişnuite – ca şi cum acea dungă orizontală de cer care se afla deasupra dealurilor, întinzându-se către marginile orizontului, şi-ar fi pierdut orice urmă de culoare.

Eragon privea, nedumerit, dar cu cât încerca mai mult să înţeleagă, cu atât se tulbura mai tare. El clipi din ochi şi scuturǎ din cap, gândindu-se că ar putea fi un miraj provocat de deşert. Totuşi, deschizând din nou ochii, văzu aceeaşi imagine nepotrivită şi supărătoare, într-adevăr, albeaţa acoperea, ca o pătură, văzduhul, de la jumătate în sus. Dându-şi seama că trebuie să fie o problemă, dădu să le arate şi lui Murtagh, şi Saphirei, când, deodată, înţelese ce vedea.

Ceea ce luaseră ei drept dealuri erau, de fapt, poalele unor munţi uriaşi, care se întindeau pe o mare distanţă. În partea de jos, se aflau păduri dese, dar în sus erau cu totul acoperiţi de zăpadă şi gheaţă – iată ce-l făcuse pe Eragon să se înşele, crezând că cerul se albise. El îşi dădu capul pe spate, încercând să le zărească vârfurile, dar nu izbuti. Munţii se înălţau spre cer până când nu mai puteau fi cuprinşi cu vederea. Văi înguste, neregulate, cu praguri care aproape se atingeau, îi străbăteau ca nişte defilee adânci. Semănau cu un zid zgrunţuros, dărăpănat, care lega Alagaësia de ceruri.

„Nu se mai termină!” se gândi el, impresionat. Toate poveştile despre munţii Beor vorbeau despre mărimea lor, dar el crezuse că astfel de relatări erau doar nişte invenţii, pentru a înfrumuseţa adevărul. Totuşi, acum se vedea silit să le dea dreptate.

Simţindu-i uimirea, Saphira îi urmă privirile şi, în câteva clipe, recunoscu şi ea munţii. „Mă simt de parcă de-abia aş fi ieşit din ou. Pe lângă ei, chiar şi eu par mică.”

„Probabil că ne apropiem de capătul deşertului”, zise Eragon. „N-am mers decât două zile şi deja putem vedea dincolo de el.” Saphira se învârti în zbor pe deasupra dunelor. „Aşa-i, dar, ţinând cont de mărimea acelor vârfuri, ar putea să fie şi la 200 de kilometri de-aici. E greu să judeci distanţele după ceva atât de mare. Nu crezi că ar fi un ascunziş foarte potrivit pentru elfi sau pentru vardeni?”

„Şi nu numai”, răspunse el. „Acolo s-ar putea găsi popoare întregi, ascunse din calea Imperiului. Închipuie-ţi cum e să trăieşti cu monştrii ăia de piatră deasupra ta!” El se apropie de Murtagh şi-i arătă cu degetul, rânjind.

— Ce-i? îl întrebă Murtagh, privind în jur.

— Uită-te mai atent! îl îndemnă Eragon.

Murtagh se uită lung spre orizont, apoi dădu din umeri:

— Nu înţe…

Apoi cuvintele îi pieriră de pe buze şi rămase cu gura căscată, clătinând din cap şi murmurând:

— Nu se poate!

Privea cu atâta concentrare, încât colţurile ochilor i se încreţiseră. Dădu din nou din cap:

— Ştiam eu că munţii Beor sunt masivi, dar nu chiar aşa de uriaşi!

— Să sperăm că animalele care trăiesc pe acolo nu sunt şi ele pe măsură, zise Eragon, vesel.

Murtagh zâmbi:

— O să ne prindă bine să găsim ceva umbră şi să petrecem câteva săptămâni în tihnă. M-am săturat de marşul ăsta forţat.

— Şi eu sunt obosit, recunoscu Eragon, dar nu vreau să ne oprim până când elfa nu se vindecă… sau moare.

— Nu văd cum ar putea s-o ajute dacă mergem încontinuu, zise Murtagh serios. Un pat i-ar prinde mai bine decât să stea toată ziua la pieptul Saphirei.

Eragon ridică din umeri:

— Cine ştie? Când ajungem la munţi, aş putea s-o duc în Surda – nu-i aşa departe. Trebuie să fie pe-acolo cineva care s-o poată vindeca; e clar că noi nu reuşim.

Murtagh îşi duse mâna streaşină la ochi şi privi munţii:

— Vorbim mai încolo despre asta. Deocamdată, scopul nostru este să ajungem la Beor. Măcar ştim că acolo cei doi Ra’zac n-o să ne mai găsească aşa uşor, aşa că o să fim la adăpost de Imperiu.

Pe măsură ce orele treceau, munţii Beor păreau să rămână la fel de îndepărtaţi, deşi peisajul se schimbă radical. Nisipul se preschimbă încet, din grăunţe roşietice în pământ bătătorit, de culoare maroniu-închis. Locul dunelor fu luat de petice neregulate de verdeaţă şi de şanţuri adânci pe care inundaţiile le lăsaseră în pământ. Prin aer se simţea o briză răcoroasă,

foarte bine venită. Şi caii simţeau schimbarea şi se grăbeau să înainteze.

La căderea serii, poalele munţilor se aflau la mai puţin de cinci kilometri. Pe pajiştile cu iarbă grasă, unduitoare, ţâşneau turme de gazele. Eragon o observă pe Saphira cum se uită la ele cu poftă. Îşi stabiliră tabăra la malul unui pârâu, uşuraţi că scăpaseră de apăsătorul deşert Hadarac.

Se descoperă o cale

Răvăşiţi şi frânţi de oboseală, dar cu zâmbete triumfătoare, se aşezară în jurul focului, felicitându-se reciproc. Saphira scotea mugete de bucurie, care, evident, speriară caii. Eragon privea ţintă flăcările, mândru că reuşiseră să facă aproape 250 de kilometri în cinci zile. Era ceva ieşit din comun, chiar pentru un călăreţ care-şi putea schimba caii la intervale regulate.

„Am ieşit din Imperiu.” Era un gând ciudat. Se născuse în Imperiu şi îşi petrecuse întreaga viaţă sub stăpânirea lui Galbatorix, îşi pierduse cei mai apropiaţi prieteni şi familia din cauza slujitorilor regelui şi de vreo câteva ori chiar şi viaţa, între aceste graniţe. Acum însă era liber. Nici el, nici Saphira nu mai erau nevoiţi să se ferească de soldaţi, să fugă din oraşe sau să-şi ţină ascunsă identitatea. Era o descoperire plăcută, dar şi dureroasă, căci preţul pe care-l plătise fusese pierderea întregii sale lumi.

Eragon privi stelele care sclipeau pe cer. Şi, cu toate că gândul de a-şi construi o casă acolo, la adăpostul pustietăţii, îl atrăgea, fusese martor la prea multe nedreptăţi înfăptuite în numele lui Galbatorix pentru a putea întoarce spatele Imperiului. De-acum nu-l mai mâna numai dorinţa de a răzbuna moartea lui Brom şi pe cea a lui Garrow – oricât ar fi fost aceasta de îndreptăţită. În calitate de Cavaler, era de datoria lui să-i ajute pe cei slabi să ţină piept tiraniei lui Galbatorix.

Oftând, el se trezi din meditaţie şi cercetă starea elfei, care se afla întinsă lângă Saphira. Lumina portocalie a focului îi dădea feţei ei o roşeaţă plăcută. Umbre vagi îi fluturau pe sub pomeţi. Tot privind-o, îi veni o idee.

Putea auzi gândurile oamenilor şi ale animalelor – şi, de asemenea, putea vorbi cu ei, dacă dorea –, dar nu o făcuse de

prea multe ori, în afară de momentele în care stătea de vorbă cu Saphira. Îşi amintea în permanenţă de avertismentul lui Brom, care-i atrăsese atenţia să nu intre în mintea nimănui decât dacă era absolută nevoie, în afara momentului în care căutase să afle gândurile lui Murtagh, se abţinuse de la orice încercare.

Totuşi, acum, el se întrebă dacă exista vreo cale să ia legătura cu elfa cufundată în leşin. „Poate reuşesc să-mi dau seama din amintirile ei de ce starea nu i se schimbă. Dar, dacă-şi revine, oare mă va ierta pentru asta?... Oricum ar fi, trebuie să încerc. E aproape o săptămână de când nu s-a trezit.” Fără să le povestească lui Murtagh sau Saphirei ce avea de gând, Eragon îngenunche lângă elfă şi îi puse mâna pe frunte.

Închizând ochii, el încercă să-i atingă mintea ca şi când ar fi pipăit-o uşor, cu un singur deget. Reuşi să o găsească fără nicio greutate. Nu era nici tulbure, nici plină de durere, cum se aşteptase, ci limpede ca sunetul scos de un clopot de cristal. Deodată, lama unui pumnal îngheţat îi pătrunse în minte. Simţi o explozie de durere, care-l făcea să vadă stele verzi. Încercă să evite atacul, dar îşi dădu seama că cineva îl ţine ca într-o menghină de fier, nelăsându-l să fugă.

Eragon se luptă din toate puterile, folosind toate căile de apărare care-i veneau în minte, dar lama pumnalului îi străpunse din nou gândurile. Speriat, el încercă să-i ridice în cale toate obstacolele pe care le avea la dispoziţie, pentru a face atacul să înceteze. Durerea nu mai era atât de sfâşietoare ca prima dată, dar îl împiedica să se concentreze. Elfa profită de zăpăceala lui pentru a-i distruge fără milă orice mijloc de apărare.

Eragon se simţea apăsat din toate părţile de o pătură care-l înăbuşea, împiedicându-l să gândească. Uriaşa putere începu să se strângă uşor, storcându-l încet-încet de viaţă, cu toate că el nu renunţa la luptă, încercând să reziste.

Elfa îşi spori strânsoarea, de parcă dorea să-l facă să se stingă ca o lumânare. Disperat, el strigă în limba străveche:

— *Eka aí fricai un Shur’tugal!*[36] Sunt Cavaler şi-ţi sunt prieten! Strânsoarea nu cedă, dar nici nu spori; în schimb, Eragon simţi că elfa era surprinsă.

O clipă mai târziu, ea deveni bănuitoare, dar Eragon era

[36] „Sunt Cavaler şi-ţi sunt prieten!”

conştient de faptul că acum ea trebuia să-l creadă; vorbind în limba străveche, el nu putea minţi. Totuşi, faptul că-i spusese că-i e prieten nu însemna neapărat că-i vrea binele. Din punctul ei de vedere, Eragon se credea prieten, aşadar, nu minţise în ceea ce-l privea, dar asta nu însemna că şi ea îl considera prieten. „Şi limba asta străveche are propriile limite”, se gândi Eragon, sperând că elfa va fi destul de curioasă, încât să-i dea drumul.

Aşa se şi întâmplă. Greutatea se ridică, iar obstacolele din jurul minţii ei dispărură şovăielnic. Precaută, elfa primi ca minţile lor să se atingă, ca două animale care se întâlnesc pentru prima oară. Un fior rece îl străbătu pe Eragon. Mintea ei era foarte ciudată. Lăsa o impresie de măreţie şi putere, fiind îngreunată cu amintiri din nenumăraţi ani. Gânduri negre pluteau în locurile pe care el nu le putea vedea sau atinge, născociri ale neamului ei, care făceau să i se ridice în cap părul măciucă atunci când se atingeau de ale sale. Cu toate acestea, printre toate senzaţiile îşi făcea loc o melodie de o frumuseţe sălbatică, obsedantă, care era chiar temelia fiinţei ei.

„Cum te cheamă?” îl întrebă ea, vorbind în limba străveche, cu un glas obosit şi calm, din care răzbătea disperarea.

„Eragon. Dar pe tine?” Mintea ei îl atrăgea tot mai aproape, chemându-l să se înece în acordurile dulci ale sângelui ei. Cu mare greutate, el reuşi să reziste chemării, deşi parcă îl durea inima să o facă. Pentru prima dată, Eragon înţelese devastatorul farmec al elfilor. Erau fiinţe magice, nesupuse vreunei legi ale muritorilor – la fel de diferite de ale oamenilor pe cât erau dragonii de animale.

„...Arya. De ce ai luat legătura cu mine pe această cale? Sunt tot prizonieră în Imperiu?”

„Nu, eşti liberă!” zise Eragon. Deşi nu cunoştea decât cuvinte disparate din limba străveche, reuşi să-i explice: „Am fost şi eu luat prizonier în Gil’ead, ca tine, dar am scăpat şi te-am luat cu mine. Au trecut cinci zile de atunci, timp în care am trecut de deşertul Hadarac, iar acum ne-am oprit lângă munţii Beor. De-atunci, tu nu te-ai mişcat şi nici n-ai scos vreo vorbă.”

„Ah... deci în Gil’ead a fost.” Ea făcu o pauză. „Ştiu că rănile mi-au fost vindecate. Atunci nu mi-am dat seama de ce – eram aproape sigură că mi se pregăteşte vreun nou chin. Acum înţeleg că tu ai făcut-o.” Apoi, cu voce înceată, ea continuă:

„Chiar şi aşa, nu m-am trezit, şi asta te nedumereşte.”

„Da.”

„Cât timp am fost prizonieră, mi-a fost dată o otravă foarte rară, *Skilna Bragh,* împreună cu un leac care să-mi ia puterile. În fiecare dimineaţă mi se dădea şi antidotul pentru otrava pe care o înghiţisem cu o zi în urmă, iar dacă refuzam să-l iau, îmi era turnat cu forţa pe gât. Fără el, aş fi murit în câteva ore. Iată de ce am ales să rămân în această transă – ea încetineşte acţiunea otrăvii, dar nu o poate opri… M-am gândit să mă trezesc ca să-mi pun capăt vieţii şi să-l sfidez pe Galbatorix, dar gândul că ai putea fi un aliat m-a împiedicat…” Cu aceste cuvinte, vocea i se stinse.

„Cât de mult poţi rămâne în starea asta?” o întrebă Eragon.

„Mai multe săptămâni, dar mi-e teamă că nu am atâta timp la dispoziţie. Somnul acesta nu poate ţine pe veşnicie moartea deoparte… Chiar şi acum o simt cum îmi curge prin vine. Dacă nu primesc antidotul, în trei sau patru zile voi muri din cauza otrăvii.” „Şi unde se poate găsi antidotul?”

„În afara Imperiului, el se află numai în două locuri: la neamul meu şi la vardeni. Dar la casa mea nu se poate ajunge zburând cu un dragon.”

„Dar cu vardenii cum rămâne? Te-am fi dus drept la ei, dar nu ştim unde să-i găsim.”

„O să-ţi spun eu – dacă-mi dai cuvântul că niciodată nu-i vei dezvălui asta lui Galbatorix sau vreunuia care-l slujeşte. În plus, trebuie să-mi juri că nu m-ai înşelat şi că nu le vrei răul elfilor, piticilor, vardenilor şi nici dragonilor.”

Ce-i cerea Arya ar fi fost destul de simplu – dacă nu ar fi vorbit în limba străveche. Eragon ştia că ea dorea de la el nişte jurăminte mai puternice decât viaţa însăşi. Odată rostite, nu mai puteau fi încălcate. Le simţi povara, în timp ce-şi dădea cuvântul în mod solemn.

„Aşa să fie…” Un vârtej ameţitor de imagini îi trecu deodată prin minte. Se văzu călărind pe lângă lanţul munţilor Beor, călătorind multe leghe spre răsărit. Se strădui să ţină minte drumul, în timp ce munţii şi dealurile alergau pe lângă el. De-acum se îndrepta spre sud, urmând în continuare linia munţilor. Apoi totul se roti brusc, iar el pătrunse într-o vale îngustă şi şerpuită, care se strecura printre munţi până la poalele unei cascade înspumate, care se prăvălea într-un lac adânc.

Imaginile dispărură. „E departe, spuse Arya, dar nu te lăsa descurajat de distanţă. Când ajungi la lacul *Kóstha-mérna*[37], la vărsarea râului Beartooth, ia o piatră, loveşte-o de creasta de lângă cascadă şi strigă: *Aí varden abr du Shur'tugals gata vanta!*[38] Atunci ai să fii primit. O să fii şi pus la încercare, dar nu şovăi oricât de periculos pare."

„Şi ce-ar trebui să-ţi dea ca leac pentru otravă?" o întrebă el.

Glasul ei tremură, dar apoi îşi recăpătă puterea. „Spune-le – să-mi dea Nectarul lui Tunivor. Acum lasă-mă… am risipit deja prea multă putere. Nu-mi mai vorbi decât dacă nu există nicio nădejde să ajungi la vardeni. Dacă se întâmplă aşa, va trebui să-ţi spun nişte lucruri fără de care ei nu pot rămâne în viaţă. Adio, Eragon, Cavaler al Dragonilor… viaţa mea e în mâinile tale."

Arya rupse legătura. Acordurile nepământene care răsunaseră tot timpul discuţiei dispărură. Eragon respiră întretăiat şi deschise ochii. Murtagh şi Saphira stăteau de-o parte şi de cealaltă a lui, privindu-l îngrijoraţi.

— Ţi-e bine? îl întrebă Murtagh. Stai acolo în genunchi de vreun sfert de oră.

— Aşa mult? îl întrebă Eragon, clipind des.

„Da, şi te strâmbai ca o fiară apucată de dureri", comentă Saphira sec.

Eragon se ridică, întinzându-şi genunchii amorţiţi cu o strâmbătură de durere.

— Am vorbit cu Arya!

Murtagh se încruntă întrebător, ca şi cum i s-ar fi părut că a luat-o razna. Eragon îi explică:

— Elfa – aşa o cheamă.

„Şi de ce suferă?" îl întrebă Saphira, nerăbdătoare.

În grabă, Eragon le povesti întreaga discuţie.

— Cât de departe sunt vardenii? îl întrebă Murtagh.

— Nu sunt chiar sigur, mărturisi Eragon. Din ce mi-a arătat, cred că sunt chiar mai departe decât e de-aici până în Gil'ead.

— Şi vrei să zici că trebuie să facem tot drumul ăsta în trei sau patru zile? întrebă Murtagh, supărat. Ne-a luat cinci zile *foarte lungi* să ajungem aici. Ce-ai de gând, să omori caii? Şi-aşa sunt la capătul puterilor!

— Dar, dacă nu facem nimic, ea va muri! Dacă se dovedeşte

[37] Lacul Foot

[38] „Pasajul de sub lac al vardenilor şi cavalerilor"

prea greu pentru cai, Saphira poate să o ia înainte, cu Arya şi cu mine; măcar aşa am ajunge la vardeni la timp. Iar tu poţi ajunge după câteva zile.

Murtagh mormăi şi-şi încrucişă braţele pe piept:

— Ei, da, sigur! Murtagh, animalul de povară. Murtagh, cel care mână caii. Trebuia să-mi aduc aminte că, în ultima vreme, numai de asta sunt bun. Ah, şi să nu uităm că de-acum toţi soldaţii din Imperiu mă caută pentru că tu nu te-ai putut apăra singur şi a trebuit să vin eu să te *salvez*. Da, ce să fac, o să-ţi ascult poruncile şi o să vin cu amândoi caii în urmă, ca un slujitor de nădejde.

Veninul care apăruse pe neaşteptate în glasul lui Murtagh îl lăsă pe Eragon cu gura căscată:

— Ce ţi-a venit? îţi sunt recunoscător pentru ce-ai făcut. N-ai niciun motiv să te superi pe mine! Nu ţi-am cerut eu să mă întovărăşeşti, nici să mă salvezi din Gil'ead. A fost alegerea ta. Eu nu te-am silit să faci nimic.

— A, nu, nu pe faţă. Dar ce puteam să fac, să nu te ajut să scapi de cei doi Ra'zac? Şi, după aceea, în Gil'ead, cum aş fi putut să plec mai departe fără să am mustrări de conştiinţă? Problema cu tine, zise Murtagh, împungându-l cu degetul în piept, este că eşti atât de neajutorat, încât îi sileşti pe toţi să-ţi poarte de grijă!

Cuvintele lui loviră adânc în mândria lui Eragon; el recunoscu că aveau şi un sâmbure de adevăr.

— Nu mă atinge! mârâi el.

Murtagh râse cu asprime:

— Şi ce-o să-mi faci, o să-mi dai un pumn? N-ai putea să nimereşti niciun zid de cărămidă.

Încercă să-l mai îmbrâncească o dată, dar Eragon îi prinse braţul şi-l lovi în stomac:

— Ţi-am spus să nu mă atingi!

Murtagh se îndoi de şale, blestemând. Apoi scoase un strigăt şi se năpusti la Eragon. Căzură la pământ, unul peste altul, lovindu-se cu pumnii. Eragon încercă să-i dea un picior în şold, dar nu izbuti, nimerind, în schimb, focul. Prin aer se împrăştiară scântei şi cărbuni aprinşi.

Cei doi se rostogoliră încoace şi încolo, încercând să se prindă unul pe altul. Eragon reuşi să-şi petreacă picioarele pe sub pieptul lui Murtagh, lovindu-l cu putere. Murtagh zbură cu capul

în jos peste el, lovindu-se cu spatele de pământ, cu o bufnitură. El respiră şuierător, se ridică ţeapăn şi se întoarse cu faţa la Eragon, gâfâind din greu. Săriră din nou la bătaie, dar coada Saphirei se prăvăli între ei, însoţită de un răget asurzitor. Eragon nu o băgă în seamă şi încercă să sară peste coadă, dar o labă cu gheare ascuţite îl lovi şi-l culcă la pământ.

„Gata!”

El încercă, fără folos, să-şi dea piciorul musculos al Saphirei jos de pe piept, apoi văzu că şi Murtagh se afla în aceeaşi situaţie. Saphira scoase din nou un răget, scrâşnind din fălci. Ea îşi răsuci capul spre Eragon şi îl privi încruntată: „Tocmai tu, care ar trebui să te porţi mai frumos! auzi, să vă încăieraţi ca doi câini pentru un ciolan! Ce-ar zice Brom?”

Eragon îşi simţi obrajii îmbujoraţi şi lăsă ochii în jos. Ştia ce-ar fi zis Brom. Saphira îi ţinu la pământ, lăsându-i să fiarbă, apoi îi zise lui Eragon, fără drept de apel: „Acuma, dacă nu vrei să stai toată noaptea sub piciorul meu, o să-l întrebi frumos pe Murtagh ce e cu el”. Ea îşi întoarse capul către Murtagh şi-l privi fix, cu ochii ei albaştri şi nemişcaţi. „Şi spune-i că n-am de gând să vă las nici să vă insultaţi.”

„Vrei, te rog, să ne laşi să ne ridicăm?” se plânse Eragon.

„Nu.”

Fără tragere de inimă, Eragon se întoarse către Murtagh, simţind că îi curgea sânge din colţul gurii. Murtagh îi ocoli privirea şi se uită la cer.

— Ei, are de gând să ne lase în pace?

— Numai dacă stăm de vorbă… Mi-a cerut să te întreb care este, de fapt, problema, zise Eragon, ruşinat.

Saphira mârâi în semn de aprobare şi continuă să-l privească fix pe Murtagh. El nu-i putea ocoli privirea sfredelitoare. În cele din urmă, ridică din umeri, mormăind ceva cu voce înceată. Ghearele Saphirei se încordară pe pieptul lui, iar coada îi vâjâi prin aer. Murtagh îi aruncă o privire mânioasă, apoi, morocănos, zise puţin mai tare:

— Ţi-am mai spus – nu vreau să merg la vardeni.

Eragon se încruntă. Doar atâta era?

— Nu vrei… sau nu poţi?

Murtagh încercă să dea jos piciorul Saphirei, apoi renunţă, blestemând.

— Nu vreau! O să-mi ceară lucruri pe care nu le pot da.

— Ai furat ceva de la ei?

— Ce n-aş da să fie aşa simplu!

Scos din răbdări, Eragon îşi dădu ochii peste cap:

— Atunci, care-i problema? Ai omorât vreo persoană însemnată sau ai împărţit patul cu cine nu trebuia?

— Nu, doar m-am născut, zise Murtagh, enigmatic.

O împinse din nou pe Saphira şi, de data asta, ea le dădu drumul. Sub ochii ei vigilenţi, cei doi se ridicară de la pământ şi-şi scuturară praful de pe spate.

— Încerci să ocoleşti răspunsul, zise Eragon, pipăindu-şi buza spartă.

— Şi ce dacă? scuipă Murtagh, mergând spre munte.

După o clipă, oftă:

— Nu contează cum am ajuns în încurcătura asta, dar îţi spun că vardenii nu m-ar primi bine nici dacă aş sosi cu capul tăiat al regelui în mână. Oh, poate că m-ar întâmpina politicos şi m-ar primi la sfaturile lor, dar n-ar avea niciodată încredere în mine. Iar dacă aş ajunge la ei în împrejurări mai puţin fericite, ca acum, de exemplu, cred că m-ar azvârli în lanţuri.

— N-ai vrea să-mi spui despre ce e vorba? îl întrebă Eragon. Şi eu am făcut lucruri cu care nu mă mândresc, aşa că să nu crezi că am să te judec.

Murtagh clătină încet din cap, cu ochi sclipitori:

— Nu-i vorba de asta. *Eu* nu am făcut nimic ca să merit să fiu tratat aşa, deşi ar fi fost mai simplu să ispăşesc ceva de soiul ăsta. Nu… singura mea greşeală este că am venit pe lume.

El se opri, şi trase aer în piept, tremurând:

— Vezi tu, tatăl meu…

Şuieratul brusc al Saphira îl întrerupse. „Uită-te!”

Urmându-i privirile, îşi întoarseră capul spre apus. Murtagh păli:

— Pe demonii din cer şi de sub pământ!

Cam la o leghe distanţă, paralel cu munţii, se afla un şir de siluete care mărşăluiau spre răsărit. Erau sute şi se întindeau pe mai mult de un kilometru. Praful stârnit de picioarele lor se învârtejea prin aer. Armele le sclipeau în lumina slabă a serii. În faţa lor, călărea un purtător de stindard într-un car negru, fluturând un steag roşu-aprins.

— Imperiul, zise Eragon stors de puteri. Cine ştie cum… dar ne-au găsit.

Saphira îşi înălţă capul peste umărul lui, privind şirul de soldaţi.

— Da… dar sunt urgali, nu oameni, zise Murtagh.

— De unde ştii?

Murtagh arătă spre steag:

— Vezi? Alea sunt însemnele personale ale unei căpetenii de urgali. E un monstru nemilos, cunoscut pentru crizele lui de nebunie şi de violenţă.

— Îl cunoşti?

Ochii lui Murtagh se îngustară:

— L-am întâlnit o dată, în treacăt. M-am ales cu nişte cicatrice pe care le mai am şi acum. Poate că urgalii ăştia nu au fost trimişi aici pe urmele noastre, dar de-acum sunt singur că ne-au văzut şi că o să ne urmărească. În niciun caz, căpetenia nu va lăsa să-i scape un dragon, mai ales dacă a auzit ce s-a-ntâmplat în Gil’ead.

Eragon se repezi la foc şi-l acoperi cu pământ.

— Trebuie să fugim! Chiar dacă tu nu vrei să mergi la vardeni, eu trebuie s-o duc pe Arya acolo, până nu moare. Uite ce-ţi propun: vino cu mine până la lacul Kóstha-mérna, apoi du-te unde vrei.

Murtagh şovăi, iar Eragon adăugă repede:

— Dacă pleci acum, în văzul lor, urgalii o să se ia după tine. Şi-atunci, cum ai să te descurci, dacă e să le faci faţă singur?

— Fie, zise Murtagh, punând şaua pe Tomac, dar să ştii că, atunci când vom ajunge în apropierea vardenilor, chiar voi pleca.

Eragon ardea de dorinţa de a-i mai pune întrebări, dar, cu urgalii în apropiere, nu putea s-o facă. Îşi adună lucrurile şi puse şaua pe Văpaia Zăpezii. Saphira îşi desfăcu aripile şi se înălţă în grabă, dând târcoale pe deasupra lor şi păzindu-i la ieşirea din tabără.

„Încotro să zbor?” îl întrebă ea.

„Spre răsărit, pe lângă munţi.”

Ţinându-şi aripile drepte, Saphira se ridică, folosindu-se de curenţii de aer; plutind în vârful coloanei de aer cald, ea se învârti în cer, pe deasupra cailor. „Mă întreb de ce-au venit urgalii. Poate că au fost trimişi să-i atace pe vardeni.

Atunci ar trebui să încercăm să-i prevenim”, zise Eragon, îndemnându-şi calul să ocolească piedicile de-abia vizibile. Pe

măsură ce se întuneca, urgalii dispărură în negura din urma lor.

Înfruntarea voinţelor

La revărsatul zorilor, obrazul lui Eragon ardea din cauza frecării cu grumazul calului; bătaia cu Murtagh îi lăsase vânătăi pe tot corpul. Pe rând, cei doi dormiseră în şa, toată noaptea. Asta le îngăduise să lase în urmă şirul de urgali, dar niciunul dintre ei nu ştia dacă pot păstra avansul câştigat. Caii erau atât de osteniţi, încât se aflau pe punctul de a se opri, deşi ţineau încă pasul. Pentru a scăpa, era musai să-şi ţină caii în viaţă. Dar scăparea depindea şi de monştri – de cât erau ei de odihniţi.

Munţii Beor aruncau umbre lungi peste pământ, furând căldura soarelui. La nord, se întindea deşertul Hadarac, o dungă albă, strălucitoare, ca zăpada la amiază.

„Trebuie să mănânc”, zise Saphira. „Au trecut câteva zile de când n-am mai vânat. Foamea îmi găureşte stomacul. Dacă pornesc de-acum, pot să mai prind câţiva dintre cerbii ăia săltăreţi, destul cât să iau câteva îmbucături.”

Eragon zâmbi, auzind-o cum exagerează. „Dacă trebuie, du-te, dar las-o pe Arya aici.”

„N-o să dureze mult.”

El dezlegă trupul elfei şi o aşezară în şa. Saphira se înălţă, dispărând înspre munţi. Eragon fugea pe lângă cai, destul de aproape de Văpaia Zăpezii pentru a o sprijini pe Arya. Nici el, nici Murtagh nu rupseră tăcerea. Cearta de ieri nu mai părea aşa importantă, din cauza urgalilor, dar vânătăile nu trecuseră încă.

Într-o oră, Saphira termină de vânat şi-l anunţă pe Eragon că totul mersese bine. Eragon era mulţumit, ştiind că se va-ntoarce curând. Lipsa ei îl neliniştea.

Se opriră lângă o baltă, pentru a-şi adăpa caii. Eragon, cu mintea aiurea, culese un fir de iarbă de jos şi începu să-l răsucească între degete, uitându-se pierdut la elfă. Scrâşnetul metalic al unei săbii scoase din teacă îl trezi din visare. O înşfăcă pe Zar’roc din instinct şi se întoarse pe călcâie, căutând duşmanul, dar nu-l văzu decât pe Murtagh, cu sabia lui cea lungă în mână. El arătă către un deal din faţa lor, unde se afla un bărbat înalt, îmbrăcat cu o mantie închisă la culoare, care, cu

un buzdugan în mână, şedea în şaua unui roib. În spatele lui, se mai aflau douăzeci de călăreţi. Niciunul nu se mişca.

— Pot fi vardeni? îl întrebă Murtagh.

Pe ascuns, Eragon îşi încordă arcul.

— Arya spunea că mai avem de făcut multe leghe până la ei. Dar asta ar putea fi o patrulă de-a lor sau o ceată trimisă-n recunoaştere.

— Asta dacă nu-s bandiţi, zise Murtagh, sărind în şaua lui Tomac şi pregătindu-şi, la rândul său, arcul.

— Să încercăm să scăpăm cu fuga? îl întrebă Eragon, acoperind-o pe Arya cu o pătură.

Călăreţul nu avea cum să n-o fi văzut, dar măcar spera să ascundă faptul că era elfă.

— N-ar folosi la nimic, zise Murtagh, clătinând din cap. Tomac şi Văpaia Zăpezii sunt cai minunaţi de luptă, nu de curse, iar acum sunt şi obosiţi. Uită-te ce cai au oamenii ăia! Sunt făcuţi pentru alergare. Ne-ar ajunge din urmă înainte să fi făcut vreun kilometru. În plus, ar putea avea să ne transmită ceva important. Mai bine spune-i Saphirei să se grăbească.

Eragon făcea deja asta. El îi explică situaţia şi o preveni: „Nu te arăta decât dacă e musai. Nu mai suntem în Imperiu, dar tot nu vreau ca lumea să afle despre existenţa ta.”

„Lasă asta, răspunse ea. Ţine minte, magia te poate apăra, acolo unde agilitatea şi norocul dau greş.” El o simţi pornind repede în zbor către ei, ţinându-se aproape de pământ.

Grupul de bărbaţi îi privea de pe deal.

Eragon, neliniştit, strânse sabia în mână, apucând ferm mânerul împodobit cu fir de aur. Cu glas scăzut, el zise:

— Dacă ne ameninţă, pot să-i sperii cu ajutorul magiei. Dacă asta nu ţine, mai e şi Saphira. Mă întreb ce reacţie ar avea să vadă un Cavaler. S-au povestit atâtea despre puterile lor… ar putea fi destul pentru a scăpa de luptă.

— Nu te bizui pe asta, zise Murtagh simplu. Dacă se ajunge la luptă, tot ce trebuie să facem e să omorâm cât mai mulţi, ca să-şi dea seama că nu meritǎm efortul.

Chipul său era liniştit şi lipsit de expresie.

Bărbatul călare pe roib făcu un semn cu buzduganul, trimiţându-şi călăreţii la trap către ei. Aceştia fluturau deasupra capului suliţe scurte, apropiindu-se cu un zgomot puternic. Aveau scuturi ciobite care le atârnau pe o parte şi arme ruginite

şi pătate. Patru dintre ei îşi îndreptară arcurile, cu săgeţile gata pregătite, către Murtagh şi Eragon.

Conducătorul lor îşi răsuci buzduganul în aer, iar oamenii îi răspunseră prin strigăte scurte, în timp ce-i înconjurau în grabă pe cei doi. Buza lui Eragon tremură. Era cât pe ce să trimită un fulger de magie drept în mijlocul lor, dar se abţinu. „Încă nu ştim ce vor”, îşi reaminti, ţinându-şi în frâu neliniştea, care se făcea din ce în ce mai puternică.

În clipa în care Eragon şi Murtagh fuseseră înconjuraţi din toate părţile, conducătorul smuci hăţurile, apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi-i privi cercetător, ridicând din sprâncene:

— Ei, da, ăştia-s mai buni decât prăpădiţii pe care-i găsim de obicei. Măcar de data asta am pus mâna pe unii sănătoşi. Şi nici n-a trebuit să tragem în ei. Grieg o să fie mulţumit, chicoti bărbatul.

Auzind aceste cuvinte, Eragon simţi cum se învârteşte pământul cu el. În mintea lui, îşi făcu loc o bănuială. „Saphira…”

— Acuma, voi doi, zise conducătorul către Eragon şi Murtagh, rogu-vă frumos, aruncaţi-vă armele şi aşa oamenii mei n-o să vă ciuruiască.

Arcaşii rânjiră cu subînţeles, iar ceilalţi râseră din nou.

Murtagh nu făcu decât să-şi schimbe sabia dintr-o mână în alta.

— Cine sunteţi şi ce vreţi? Noi suntem oameni liberi care călătoresc prin acest ţinut. Nu aveţi niciun drept să ne opriţi.

— Ah, ba am toate drepturile, zise bărbatul cu dispreţ. Cât despre cum mă cheamă, află că un *sclav* nu vorbeşte aşa cu stăpânul său, dacă nu vrea să ia o mamă de bătaie.

Eragon blestemă în sinea lui. „Negustori de sclavi!” îşi reaminti foarte limpede de oamenii pe care-i văzuse scoşi la târg în Dras-Leona şi începu să clocotească de mânie, privindu-i pe oamenii care-l înconjurau cu o nouă izbucnire de furie şi dezgust.

Ridurile de pe faţa conducătorului se adânciră:

— Aruncaţi-vă săbiile şi predaţi-vă!

Negustorii de sclavi se încordară, privindu-i cu ochi reci, atunci când nici Eragon, nici Murtagh nu-şi coborâră armele. Pe Eragon începu să-l mănânce palma. Auzi un foşnet, apoi un blestem răsunător în spatele lui. Uimit, se răsuci pe călcâie.

Unul dintre atacatori trăsese pătura de pe trupul Aryei,

descoperindu-i chipul. El rămase cu gura căscată de uimire, apoi strigă:

— Torkenbrand, asta-i o elfă!

Oamenii se foiră miraţi, în timp ce conducătorul lor îşi îmboldi calul să se apropie de Văpaia Zăpezii. El o privi pe Arya şi fluieră.

— Ei, da’ cât face? întrebă cineva.

Torkenbrand rămase câteva clipe tăcut, apoi îşi desfăcu palmele şi spuse:

— Cel mai mic preţ? Averi peste averi. Imperiul o să ne dea pe ea un munte de aur!

Negustorii de sclavi scoaseră strigăte de încântare şi se loviră unul pe altul peste spate. În mintea lui Eragon răsună un răget, când Saphira se lăsă dintr-o dată în jos, din văzduh. „Atacă-i acum!” strigă el. „Dar, dacă o iau la fugă, lasă-i să scape.” De îndată, ea îşi strânse aripile şi veni în picaj. Eragon îi atrase atenţia lui Murtagh, dându-i semnalul cu un strigăt ascuţit. Murtagh înţelese şi îi dădu un cot zdravăn în faţă unuia dintre atacatori, doborându-l din şa, apoi îşi înfipse călcâiele în coastele lui Tomac.

Scuturând din cap, calul sări înainte, se răsuci şi se ridică pe picioarele din spate. Murtagh tăie aerul cu sabia, în timp ce Tomac se lăsa din nou la pământ, lovind cu copitele din faţă în spinarea bărbatului rămas fără cal. Acesta începu să zbiere.

Înainte ca negustorii de sclavi să-şi poată veni în fire, Eragon se furişă afară din încercuire şi îşi ridică mâinile, rostind cuvinte din limba străveche. Un glob de foc indigo lovi pământul drept în mijlocul agitaţiei, explodând într-un şuvoi de picături topite care se risipiră ca roua în bătaia soarelui. O clipă mai târziu, Saphira se lăsă din văzduh şi se aşeză lângă el. Ea îşi desfăcu fălcile, arătându-şi colţii uriaşi şi scoase un muget.

— Priviţi! strigă Eragon, încercând să se facă auzit. Sunt Cavaler!

El o ridică pe Zar’roc deasupra capului, aţintind-o apoi spre negustorii de sclavi; lama cea roşie sclipea în lumina soarelui.

— Fugiţi, dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă!

Oamenii scoaseră strigăte neînţelese şi începură să se îmbrâncească unul pe celălalt, grăbindu-se să scape. În toată agitaţia, Torkenbrand fu lovit la tâmplă de o suliţă scurtă; ameţit, el se prăvăli la pământ. Ceilalţi nici nu băgară de seamă

căderea conducătorului şi o luară la fugă în dezordine, aruncându-i Saphirei priviri pline de teamă.

Cu greu, Torkenbrand se ridică în genunchi. Sângele îi curgea de la tâmplă, scurgându-i-se pe obraz ca nişte firişoare roşii. Murtagh descălecă şi veni spre el cu sabia în mână. Torkenbrand ridică moale un braţ, ca şi cum ar fi încercat să oprească o lovitură. Murtagh îl privi cu răceală, apoi îşi coborî sabia spre gâtul lui.

— Nu, ţipă Eragon, dar era prea târziu.

Trupul lui Torkenbrand, rămas fără cap, se prăvăli la pământ, ridicând praful. Capul lui lovi pământul cu un zgomot puternic. Eragon se repezi spre Murtagh, strigând în gura mare:

— Ce-ai în cap, câlţi? De ce l-ai omorât?

Murtagh îşi şterse sabia de spatele veşmântului lui Torkenbrand, lăsând o pată întunecată.

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de supărat...

— Supărat! izbucni Eragon. E mult mai mult de-atât! Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că puteam să-l lăsăm aici pur şi simplu şi să ne vedem de drum? Nu! în loc de asta, tu faci pe călăul şi îi zbori capul. Nici nu se putea apăra!

Murtagh părea uimit de mânia lui Eragon.

— Păi, nu puteam să-l luăm cu noi – în fond, chiar *era* periculos. Ceilalţi au fugit... iar, fără cal, el n-ar fi putut ajunge prea departe. Nu voiam să-l găsească urgalii şi să afle despre Arya. Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine...

— Da, dar ce l-ai *omorât?* îl întrerupse Eragon.

Saphira adulmecă trupul lui Torkenbrand cu multă curiozitate. Ea îşi întredeschise gura, ca şi cum ar fi vrut să-l înghită, apoi păru că se răzgândeşte şi se duse lângă Eragon.

— Mă străduiesc numai să scap cu viaţă, declară Murtagh. Viaţa unui străin nu este mai importantă decât a mea.

— Dar nu poţi să recurgi la astfel de cruzimi nejustificate. De ce nu încerci să te pui în locul lor? mârâi Eragon, arătând spre capul tăiat.

— Poftim? Să mă pun în locul lor? Crezi că-mi permit să mă pun în locul duşmanilor mei? Vrei să stau pe gânduri dacă să mă apăr sau nu, pentru că asta-i va produce altuia suferinţă? Păi, dac-aş fi procedat aşa, aş fi fost mort de ani de zile. Indiferent de preţ, trebuie să fii gata să te aperi, pe tine şi pe cei pe care-i iubeşti.

Eragon îşi trânti sabia la loc, în teacă, clătinând nervos din cap:

— Dacă gândeşti aşa, poţi găsi scuze pentru orice sălbăticie.

— Şi crezi că mie-mi place? strigă Murtagh. Din clipa în care m-am născut, viaţa mi-a fost ameninţată! Mi-am petrecut toate zilele de veghe încercând să evit pericolul, într-o formă sau alta. Iar de adormit, nu pot s-o fac cu uşurinţă, pentru că mă tot întreb dacă voi mai ajunge să văd zorii. Dacă m-am simţit vreodată în siguranţă, pesemne că a fost în pântecele mamei, deşi nici acolo pe de-a-ntregul! Tu nu pricepi – dar dacă ai fi trăit cu această *groază,* ai fi învăţat aceeaşi lecţie pe care-am învăţat-o eu: *Nu risca niciodată.*

El se opri şi arătă spre cadavrul lui Torkenbrand:

— Ăsta a fost un risc, pe care l-am eliminat. Nu accept să mă căiesc şi n-am de gând să mă chinuiesc pentru ceea ce nu mai poate fi schimbat.

Eragon îşi apropie ameninţător chipul de cel al lui Murtagh:

— Totuşi, a fost ceva rău.

Legând-o pe Arya la pieptul Saphirei, el se urcă în şa:

— Hai să mergem!

Murtagh îşi îmboldi calul, făcându-l să ocolească trupul lui Torkenbrand, prăvălit în praful însângerat.

Călătoriră într-un ritm pe care, cu o săptămână în urmă, Eragon l-ar fi crezut cu totul imposibil; străbăteau kilometru după kilometru, ca şi când ar fi avut aripi la picioare. O apucară spre sud, printre două braţe ale munţilor, care aveau forma unui cleşte pe cale să se strângă; vârfurile erau la o distanţă de-o zi de mers unul faţă de celălalt, dar distanţa părea mai mică din pricina măreţiei munţilor. Parcă s-ar fi aflat într-o vale croită pentru uriaşi.

Când se opriră pentru noapte, Eragon şi Murtagh mâncară în tăcere, fără să-şi ridice privirile din pământ. După aceea, Eragon zise încordat:

— O să fac eu primul de veghe.

Murtagh încuviinţă şi se întinse pe pături, cu spatele la el.

„Vrei să vorbim?” îl întrebă Saphira.

„Nu, nu chiar acum”, murmură Eragon. „Lasă-mi ceva vreme să mă gândesc; sunt… tulburat.”

Ea îşi retrase gândurile, mângâindu-l şi şoptindu-i: „Te iubesc,

micuţule!”

„Şi eu pe tine”, zise el. Ea se încolăci alături, încălzindu-l, iar el rămase nemişcat în întuneric, luptându-se cu neliniştea care-l chinuia.

Fuga prin vale

De dimineaţă, Saphira se înălţă, ducându-l şi pe Eragon, laolaltă cu Arya. Eragon voia să plece o vreme de lângă Murtagh. El tremură, strângându-şi hainele pe lângă corp. Părea că o să ningă. Alene, Saphira se lăsă să urce cu ajutorul unui curent de aer şi îl întrebă: „La ce te gândeşti?”

Eragon admiră munţii Beor, care se înălţau cu mult deasupra lor, chiar dacă Saphira zbura sus, peste pământ. „Ce s-a-ntâmplat ieri a fost o crimă. Nu am cum să-i spun altfel.”

Saphira viră la stânga. „A fost o faptă pripită şi necugetată, dar să ştii că Murtagh a încercat să facă tot ce trebuia. Oamenii care cumpără şi vând alţi oameni merită orice nenorocire care se abate asupra lor. Dacă nu ar trebui să o ajutăm pe Arya, m-aş lua după fiecare dintre ei în parte şi l-aş sfâşia în bucăţi.”

„Da, zise Eragon nefericit, dar Torkenbrand era lipsit de apărare. Nu se putea folosi de scut, nici nu putea fugi. Dacă ar mai fi apucat, probabil că s-ar fi predat. Murtagh nici nu i-a dat ocazia. Măcar, dacă Torkenbrand ar fi fost în stare să se lupte, nu ar fi fost aşa de rău.”

„Eragon, chiar dacă s-ar fi luptat, s-ar fi ajuns la acelaşi lucru. Ştii la fel de bine ca mine că puţini oameni pot să se măsoare cu Murtagh sau cu tine în mânuirea sabiei. Torkenbrand tot ar fi murit – dar tu eşti înclinat să crezi că ar fi fost mai drept sau mai onorabil să moară într-o luptă pe care nici n-ar fi putut s-o câştige.”

„Nici nu ştiu cum e drept!” recunoscu Eragon, întristat. „Nu pot da niciun răspuns potrivit.”

„Uneori, zise Saphira cu blândeţe, nu există răspunsuri. Află de la Murtagh tot ce poţi despre asta. Apoi iartă-l! Şi, dacă nu-l poţi ierta, măcar uită, fiindcă el nu ţi-a dorit răul, oricât de pripită i-ar fi fost fapta. Tu încă mai ai capul pe umeri, nu?”

Încruntându-se, Eragon se mişcă în şa. El se scutură, ca un cal care încearcă să scape de o muscă, apoi se uită peste umărul

Saphirei, să vadă unde era Murtagh. Atenţia îi fu atrasă de o pată de culoare, aflată mai jos pe drum.

Erau urgalii, care-şi făcuseră tabăra pe malul unui pârâiaş pe care ei îl trecuseră în ziua precedentă, târziu. Inima lui Eragon începu să bată mai tare. Cum de reuşeau urgalii să-i ajungă din urmă, deşi mergeau pe jos? Saphira îi văzu şi ea pe monştri şi-şi strânse pe jumătate aripile pe lângă corp, lăsându-se să coboare brusc, străpungând aerul. „Nu cred că ne-au văzut”, zise ea.

Eragon spera să fie adevărat. În timp ce ea cobora, într-un unghi şi mai mic, el îşi încordă privirile. „Probabil că îi mână căpetenia într-o grabă nemaipomenită”, spusese el.

„Da – poate mor cu toţii de oboseală.”

Când îi văzu venind, Murtagh întrebă tăios:

— Acum ce mai e?

— Urgalii ne ajung, îl înştiinţă Eragon, arătând spre tabăra urmăritorilor.

— Cât mai avem de mers? îl întrebă Murtagh, ridicând mâinile spre cer şi măsurând cât timp mai aveau până la apus.

— În mod normal?... Aş zice că încă vreo cinci zile, dar, la cât de repede mergem, numai vreo trei. Numai că, dacă nu reuşim să ajungem mâine, probabil că urgalii ne vor prinde, iar Arya va muri cu siguranţă.

— Poate că mai rezistă o zi.

— Nu ne putem bizui pe asta, protestă Eragon. Singura cale pe care putem ajunge la vardeni la timp este să nu ne mai oprim pentru nimic, în niciun caz ca să dormim. Nu avem altă şansă.

Murtagh râse cu amărăciune:

— Şi cum ai vrea să facem asta? Deja am mers zile întregi fără să dormim îndeajuns. Şi tu pari la fel de obosit ca mine, dacă nu cumva Cavalerii sunt făcuţi din alt aluat decât noi, muritorii de rând. Am străbătut o distanţă ameţitoare, iar caii, dacă n-ai observat, mai au puţin şi cad din picioare. Încă o zi de felul ăsta şi putem muri cu toţii.

Eragon ridică din umeri:

— Oricum ar fi, nu avem de ales.

Murtagh privi gânditor spre munţi:

— Am putea să ne despărţim, iar tu să zbori înainte cu Saphira... Asta i-ar sili pe urgali să se despartă la rândul lor şi ţi-

ar da o şansă mai bună să ajungi la vardeni.

— Ar fi adevărată sinucidere, zise Eragon, încrucişându-şi braţele. Nu ştiu cum, dar urgalii ăştia merg mai repede pe jos decât noi, care avem cai. Te-ar hăitui ca pe un cerb. Singura cale să scăpăm de ei este să ne apere vardenii.

În ciuda a ceea ce spunea, Eragon nu era sigur că-şi dorea ca Murtagh să rămână. „Îmi place, îşi mărturisi el în gând, dar nu mai sunt sigur dacă ăsta e un lucru bun.”

— O să scap eu mai târziu, zise Murtagh dintr-o dată. Când ajungem la vardeni, pot să mă strecor printr-o vale mai dosnică şi să-mi croiesc drum în Surda, unde mă pot ascunde fără să atrag prea multă atenţie.

— Aşadar, rămâi?

— Fie că dormim, fie că nu, o să te-nsoţesc până la vardeni, îi promise Murtagh.

Cu hotărârea încolţită în suflet, cei doi se chinuiră să se îndepărteze de urgali, dar urmăritorii se tot apropiau, pas cu pas. La căderea nopţii, monştrii erau cam cu a treia parte din drum mai aproape decât fuseseră dimineaţa. Când oboseala îi storcea de puteri, Eragon şi Murtagh dormeau, pe rând, în şa; cel rămas treaz mâna caii în direcţia cea bună.

Eragon se bizuia pe amintirile Aryei, care să-i ducă la ţintă. Mai şi greşea, din cauza ciudatei alcătuiri a minţii ei, ceea ce-i făcea să piardă un timp preţios. După o vreme, ei o cotiră spre poalele braţului muntos de la răsărit, căutând valea care urma să-i ducă la vardeni. Miezul nopţii veni şi trecu, fără ca ei să poată găsi valea mult căutată.

Când soarele răsări din nou, observară cu bucurie că urgalii rămăseseră mult în urmă.

— Asta-i ultima zi, zise Eragon, căscând din greu. Dacă până la prânz nu ajungem destul de aproape de vardeni, o să zbor înainte cu Arya. Atunci, tu ai să poţi pleca oriunde vrei, dar va trebui să-l iei cu tine şi pe Văpaia Zăpezii, căci eu nu voi avea cum să mă-ntorc după el.

— S-ar putea să nu fie nevoie; poate totuşi ajungem la timp, zise Murtagh, frecându-şi mânerul sabiei.

Eragon ridică din umeri:

— S-ar putea.

El se apropie de Arya şi-i puse o mână pe frunte. Era umedă şi

fierbinte. Ochii i se mişcau uşor pe sub pleoape, ca şi cum ar fi avut un coşmar. Eragon îi puse pe frunte o cârpă umedă, dorindu-şi să fi putut face mai mult pentru ea.

Aproape de amiază, după ce ocoliseră un munte foarte mare, Eragon zări o vale îngustă, cuibărită la capătul îndepărtat al acestuia. Valea era aşa de bine ascunsă, încât putea fi uşor trecută cu vederea. Râul Beartooth, pe care îl pomenise Arya, se revărsa din ea şi apoi şerpuia fără grijă prin ţinut. Eragon zâmbi uşurat; aici trebuia să ajungă.

Privind înapoi, el observă cu groază că distanţa dintre ei şi urgali se micşorase, ajungând să fie nu mai mare de patru-cinci kilometri. Arătându-i valea lui Murtagh, îi spuse:

— Dacă ne putem strecura acolo fără să fim văzuţi, s-ar putea să-i zăpăcim.

Murtagh părea sceptic:

— Merită să încercăm. Dar, până acum, s-au ţinut destul de uşor pe urmele noastre.

Apropiindu-se de intrarea văii, trecură pe sub crengile noduroase ale pădurii care acoperea munţii Beor. Copacii erau înalţi, cu scoarţa adânc brăzdată, de culoare aproape neagră, cu ace de aceeaşi culoare şi rădăcini noduroase, care ieşeau din pământ ca nişte genunchi dezveliţi. Pe jos, se aşternuseră conuri, fiecare de mărimea unui cap de cal. Veveriţe argintii se auzeau chiţăind din vârful copacilor, iar în scorburi se vedeau sclipirile mai multor perechi de ochi. De crengile strâmbe, atârnau smocuri încâlcite de omag.

Pădurea îi dădea lui Eragon o senzaţie de nelinişte; părul de pe ceafă i se zbârlise. În aer plutea ceva duşmănos, ca şi cum copacii priveau cu ochi răi venirea lor. „Sunt foarte bătrâni”, zise Saphira, atingând cu botul un trunchi.

„Da, zise Eragon, dar nu şi prietenoşi.” Pădurea devenea din ce în ce mai deasă, pe măsură ce se afundau în ea. Din cauza locului strâmt, Saphira se văzu nevoită să se înalţe împreună cu Arya. În lipsa unei cărări pe care s-o poată urma, Eragon şi Murtagh erau încetiniţi de plantele tari peste care călcau. Pe lângă ei se unduia râul Beartooth, care umplea văzduhul cu susurul său. Soarele era ascuns de un pisc din apropiere, cufundându-i într-un întuneric timpuriu.

Ajuns la intrarea văii, Eragon îşi dădu seama că, deşi părea

numai o despărţitură îngustă dintre creste, aceasta era, de fapt, la fel de largă precum multe văi din Şiră; părea înghesuită numai din cauza dimensiunilor uriaşe ale munţilor cu multe creste şi umbroşi. De ambele părţi, pe pereţii abrupţi, se prăvăleau cascade. Cerul nu se mai vedea decât ca o fâşie subţire care se unduia pe deasupra lor, ascunsă aproape cu totul de nişte nori cenuşii. Din pământul umed se înălţa o ceaţă persistentă, care făcea aerul să se răcească tot mai mult, până când călătorilor începură să le iasă aburi din gură. Pe covorul de muşchi şi ferigi se întindeau rugi de căpşuni sălbatici, care se luptau să prindă lumina slabă a soarelui. Ciuperci roşii şi galbene răsăriseră pe grămezile de lemne putrezite.

Era un loc tăcut şi liniştit, căci orice zgomot era înăbuşit de aerul greu. Saphira se lăsă la pământ, într-un luminiş din apropierea lor; sunetul aripilor ei răsuna nefiresc de încet. Întorcându-şi capul de colo-colo, ea cercetă împrejurimile. „Tocmai am trecut în zbor de un stol de păsări care aveau semne verzi şi roşii pe aripi. N-am mai văzut niciodată unele ca astea.”

„Totul pare ciudat în munţii ăştia”, îi răspunse Eragon. „Ai ceva împotrivă să zbor cu tine o vreme? Vreau să mai văd pe unde sunt urgalii.”

„N-am nimic împotrivă.”

Eragon se întoarse spre Murtagh:

— Vardenii se ascund undeva, la capătul văii. Dacă ne grăbim, putem ajunge până la căderea nopţii.

Murtagh mormăi, punându-şi mâinile în şolduri:

— Cum mai ies eu de aici? Nu văd nicio altă vale care să dea în asta, iar urgalii o să ne înghesuie în curând. Îmi trebuie o cale de scăpare.

— Nu te îngrijora, zise Eragon, nerăbdător. Valea e lungă; precis există o ieşire pe undeva.

El o dezlegă pe Arya şi o urcă în şa, pe Văpaia Zăpezii.

— Ai grijă de ea – eu zbor cu Saphira. Ne întâlnim mai în faţă.

Se urcă pe spinarea Saphirei şi se prinse bine în şa.

— Ai grijă! îl preveni Murtagh, încruntându-se şi căzând pe gânduri.

Apoi le dădu ghes cailor şi se grăbi să se cufunde la loc în pădure.

În timp ce Saphira se înălţa spre cer, Eragon zise: „Crezi că ai

putea să zbori până la unul dintre piscurile alea? De-acolo am putea vedea unde trebuie să ajungem şi să-i găsim şi lui Murtagh o cale. Nu mai am chef să-l aud smiorcăindu-se tot drumul."

„Putem încerca, încuviinţă Saphira, dar o să fie cu mult mai frig decât aici."

„Sunt îmbrăcat gros."

„Atunci, ţine-te bine!" Brusc, Saphira se înălţă drept în sus, făcându-l să se lase pe spate în şa. Bătea cu putere din aripi, ridicându-se din ce în ce mai sus. Dedesubtul lor, valea devenise o simplă dungă verde. Râul Beartooth sclipea ca argintul, în bătaia luminii.

Se ridicară până la nivelul norilor, acolo unde aerul era saturat de umezeala îngheţată. Pătura cenuşie, fără formă, îi înghiţi; nu mai puteau vedea nici la o palmă în faţa lor. Eragon spera să nu se ciocnească de ceva, în toată negura aceea. Făcu o încercare şi întinse mâna, fluturând-o prin aer. Apa se condensă pe ea şi i se scurse pe braţ, udându-i mâneca.

Deasupra capului său flutură ceva cenuşiu, şi el izbuti să zărească un porumbel care dădea din greu din aripi. Avea o fâşie albă legată de picior. Saphira se năpusti spre pasăre, cu limba scoasă şi fălcile căscate. Porumbelul piui când dinţii ascuţiţi ai Saphirei se strânseră, la numai un deget de penele sale din coadă, apoi ţâşni înainte şi dispăru în ceaţă; zgomotul bătăilor sale disperate din aripi se stinse în depărtare.

Când străpunseră norii şi ieşiră la suprafaţa lor, solzii Saphirei erau acoperiţi cu mii de picături de apă, care făceau să se reflecte curcubee minuscule, şi sclipeau albastru. Eragon se scutură, împroşcând cu apă în jur, şi tremură. Nu mai putea zări pământul, doar grămezile de nori care se strecurau printre munţi.

Copacii de pe pante le făcuseră loc gheţarilor groşi, care apăreau albaştri şi albi în bătaia razelor de soare. Strălucirea zăpezii îl sili pe Eragon să închidă ochii. Încercă să-i deschidă la loc după vreun minut, dar lumina îl năuci. Nervos, îşi acoperi ochii cu braţul. „Cum de poţi îndura?" o întrebă pe Saphira.

„Ochii mei sunt mai puternici decât ai tăi", îi răspunse ea.

Era un ger năprasnic. Apa din părul lui Eragon îngheţă, ca un coif lucitor. Pantalonii şi cămaşa îi acopereau trupul ca o carapace. Solzii Saphirei deveniră alunecoşi din cauza gheţii, iar

aripile i se acoperiseră de brumă. Nu mai zburaseră niciodată atât de sus, dar vârfurile munţilor erau încă la mare distanţă.

Încet-încet, bătăile aripilor Saphirei încetiniră, iar ea începu să respire greu. Eragon îşi pierdu răsuflarea şi începu să gâfâie; parcă nu mai era suficient aer în jur. Luptându-se cu panica, el se apucă de ţepii de pe gâtul Saphirei ca să se sprijine.

„Trebuie... să plecăm de-aici”, zise el. În faţa ochilor îi jucau punctuleţe roşii. „Nu pot... să respir.” Saphira părea că nu-l aude, aşa că îi mai spuse o dată, mai tare, dar nici acum nu primi vreun răspuns. „Nu mă poate auzi”, îşi dădu el seama. Se clătină, venindu-i foarte greu să se mai gândească la ceva, apoi o lovi cu putere şi strigă:

— Coboară!

Efortul îl ameţi şi o negură îi învălui privirile.

Îşi recăpăta cunoştinţa exact când ieşeau de sub plafonul de nori. Capul îi zvâcnea dureros. „Ce s-a-ntâmplat?” o întrebă el, ridicându-se în şa şi privind în jur, nedumerit.

„Ai leşinat”, îi răspunse Saphira.

El încercă să-şi treacă degetele prin păr, dar se opri, dând peste un ţurţure de gheaţă. „Da, asta ştiu, dar de ce nu mi-ai răspuns?” „Mintea mi se tulburase. Cuvintele tale parcă nu aveau niciun înţeles. Când ţi-ai pierdut cunoştinţa, mi-am dat seama că era ceva în neregulă şi am coborât. Nici n-a trebuit să ajung prea jos ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat.”

„Ce bine că n-ai leşinat şi tu”, zise Eragon râzând stingherit. Saphira nu făcu decât să dea din coadă. El privi cu jind spre piscurile care, de-acum, erau ascunse de nori. „Ce păcat că nu am putut ajunge undeva sus... Ei, dar de-acuma ştim: din valea asta nu putem ieşi decât pe unde am intrat. Dar cum de-am rămas fără aer? De ce aicea, jos, este îndeajuns, iar acolo nu?”

„Nu ştiu, dar n-o să mai îndrăznesc vreodată să zbor atât de aproape de soare. Ar trebui să ţinem minte asta. Ne-ar putea fi de folos dacă ajungem vreodată să ne luptăm cu un alt Cavaler.”

„Sper să nu se întâmple asta niciodată”, zise Eragon. „Hai să rămânem aicea, jos, deocamdată. Aventurile astea îmi ajung pentru o zi.” Ei plutiră pe deasupra curenţilor uşori de aer, alunecând de la un munte la altul, până când Eragon observă că şirul de urgali ajunsese la intrarea în vale. „Oare ce-i mână cu atâta grabă şi cum de pot îndura?”

„Acum că ne-am apropiat, zise Saphira, observ că urgalii ăştia sunt mai mari decât cei pe care i-am întâlnit mai înainte. Cred că un om, oricât ar fi de înalt, le ajunge cam până la brâu. Nu ştiu din ce tărâm vin, dar pesemne că e un loc sălbatic, de dă naştere unor asemenea fiare.”

Eragon privi în jos, spre pământ – nu putea observa ce văzuse ea. „Dacă o ţin tot aşa, o să-l prindă pe Murtagh înainte să-i putem găsi pe vardeni.”

„Nu-ţi pierde speranţa! Poate că pădurea îi va mai încetini… Nu i-am putea opri cu ajutorul magiei?”

Eragon clătină din cap. „Să-i oprim… nu. Sunt prea mulţi.” Apoi îi trecu prin minte stratul subţire de ceaţă de pe podeaua văii şi rânji. „Totuşi, cred că pot să-i încetinesc un pic.” El închise ochii, alese cuvintele de care avea nevoie, fixă ceaţa cu privirile şi porunci:

— Gath un reisa du rakr![39]

Jos se produse o învălmăşeală. Privind de sus, părea că pământul curge şi se adună ca apele leneşe ale unui râu. O fâşie de ceaţă întărită se adună în faţa urgalilor, îngroşându-se şi formând un zid impresionant, întunecat ca un nor de furtună. Urgalii şovăiră văzându-l, apoi continuară să înainteze ca un berbec de luptă, de neoprit. Obstacolul de ceaţă se răsuci în jurul lor, ascunzându-i vederii pe cei care mergeau în primele rânduri.

Deodată, Eragon simţi cum puterea i se scurge năvalnic din trup, făcându-i inima să bată cu putere, ca o pasăre muribundă. Îşi pierdu răsuflarea, iar ochii mai că-i ieşiră din orbite. Încercă să scape de magia care pusese stăpânire pe el, să astupe gaura prin care viaţa i se scurgea din trup. Cu un strigăt sălbatic, el se îndepărtă de magie şi rupse legătura cu ea. Firişoare de vrajă i se învârtejeau prin minte ca nişte şerpi cu capetele tăiate, apoi se retraseră încet din gândurile sale, smulgându-i şi ultimele rămăşiţe de putere. Zidul de ceaţă dispăru, iar negura se prăvăli la pământ ca un turn de noroi. Urgalii nu fuseseră câtuşi de puţin deranjaţi.

Eragon se lăsă să zacă moale pe spatele Saphirei, gâfâind. De-abia acum îşi amintea ce-i spusese Brom: „Magia este influenţată de distanţe, ca o săgeată sau o suliţă. Dacă încerci să ridici sau să mişti ceva ce se află la mare distanţă de tine, o

[39] „Ceaţă, învăluie-l!”

să-ţi consumi mai multă energie decât dac-ar fi fost aproape”. „N-o să mai uit de asta”, se gândi el încruntat.

„Nu trebuia să uiţi nicio clipă”, îi atrase Saphira atenţia, băgându-se şi ea în vorbă. „Întâi povestea cu praful, la Gil’ead, acum asta. N-ai fost atent la nimic din ce ţi-a spus Brom? Dacă o ţii tot aşa, o să te omori.”

„Ba am fost atent”, insistă el, frecându-şi bărbia. „Numai că a trecut ceva vreme şi nu am mai avut când să cuget la asta. N-am mai folosit magia de la distanţă, aşa că nu aveam de unde să ştiu cât va fi de greu.”

Ea mârâi. „Parcă văd că o să încerci şi să readuci morţii la viaţă. Nu uita că Brom te-a prevenit şi în legătură cu asta.”

„N-o să uit”, zise el nerăbdător. Saphira se lăsă înspre pământ, căutându-l pe Murtagh şi caii. Eragon ar fi vrut s-o ajute, dar de-abia mai putea sta ridicat.

Cu o zvâcnitură, Saphira coborî într-o poieniţă, iar Eragon, mirat, îl văzu pe Murtagh care oprise caii şi acum îngenunchease şi cerceta pământul. Observând că Eragon nu se dă jos din şa, Murtagh se grăbi spre el şi-l întrebă:

— Ai păţit ceva?

Părea supărat, îngrijorat şi foarte obosit în acelaşi timp.

— … Am făcut o greşeală, îi mărturisi Eragon. Urgalii au intrat în vale. Am încercat să-i zăpăcesc, dar am uitat legile magiei şi asta m-a costat scump.

Cu o strâmbătură, Murtagh arătă cu degetul peste umăr:

— Am găsit nişte urme de lup, dar sunt late de două palme şi foarte adânci. Pe-aici sunt fiare care ar putea fi periculoase şi pentru tine, Saphira, adăugă el întorcându-se spre ea. Ştiu că nu poţi intra în pădure, dar crezi că ai putea să zbori pe deasupra mea? Poate că aşa fiarele o să se îndepărteze. Altfel, s-ar putea să nu rămână din mine decât nişte fărâme.

— Îţi arde de glume, Murtagh? îl întrebă Eragon, zâmbind uşor.

Muşchii îi tremurau şi îi venea greu să se concentreze.

— Numai când sunt la ananghie.

Murtagh se frecă la ochi.

— Nici nu-mi vine să cred că pe urmele noastre sunt aceiaşi urgali. Ar trebui să fie păsări ca să ne prindă din urmă.

— Saphira spune că sunt mai mari decât cei pe care i-am văzut înainte, îi mărturisi Eragon.

Murtagh blestemă, încleştându-şi mâna pe mânerul sabiei:

— Asta era! Saphira, dacă ai dreptate, înseamnă că ăştia-s kulli, cei mai zdraveni dintre urgali. Trebuia să-mi dau seama că ei i-au fost încredinţaţi căpeteniei. Nu călăresc, pentru că niciun cal nu-i poate duce – niciunul dintre ei nu are mai puţin de doi metri şi jumătate în înălţime – şi pot să alerge zile-n şir fără să doarmă, şi tot sunt gata de luptă. Ca să omori unul, poate fi nevoie şi de cinci oameni. Kullii nu ies din peşteri decât când pleacă la război, aşa că pesemne se aşteaptă la un mare măcel, dacă s-au adunat atâţia.

— Putem să rămânem înaintea lor?

— Cine ştie? zise Murtagh. Sunt puternici, hotărâţi şi mulţi la număr. S-ar putea să trebuiască să-i înfruntăm. Dacă se întâmplă aşa, nu pot să sper decât că vardenii au oameni ascunşi pe undeva, care să ne poată sări în ajutor. În ciuda priceperii noastre şi a faptului că o avem pe Saphira, pe ăştia nu-i putem învinge.

Eragon se clătină:

— Poţi să-mi aduci nişte pâine? Trebuie să mănânc.

Murtagh îi aduse în grabă o bucată. Era veche şi tare, dar Eragon o mâncă recunoscător. Murtagh cercetă pereţii văii, cu priviri îngrijorate. Eragon ştia că el caută o cale de ieşire:

— O să găsim ceva, mai încolo.

— Sigur că da, zise Murtagh, silindu-se să pară vesel, apoi se lovi peste coapsă.

— Hai, la drum!

— Cum se simte Arya? îl întrebă Eragon.

— Febra i-a crescut, zise Murtagh ridicând din umeri. S-a tot zvârcolit de pe o parte pe alta. La ce te-aştepţi? Puterile o părăsesc. Ar trebui să zbori cu ea la vardeni înainte ca otrava să-i afecteze şi mai mult organismul.

— Nu te pot lăsa în urmă, insistă Eragon, recăpătându-şi puterile cu fiecare îmbucătură. Nu acum, când urgalii sunt aşa aproape.

Murtagh ridică din nou din umeri:

— Faci cum vrei! Dar, te previn, dacă rămâi cu mine ea o să moară.

— Nu spune asta, zise Eragon, ridicându-se în şaua Saphirei. Ajută-mă s-o salvez! încă putem să reuşim. Priveşte asta ca pe o răscumpărare – pentru moartea lui Torkenbrand.

Pe dată, chipul lui Murtagh se întunecă:

— Nu-ţi datorez nimic. Tu…

Apoi se opri, auzind sunetul unui corn care străbătea pădurea întunecată.

— O să-ţi spun mai multe, ceva mai târziu, zise el scurt, mergând cu paşi apăsaţi spre cai.

Apucă hăţurile şi o porni la drum, aruncându-i lui Eragon o privire mânioasă.

Eragon închise ochii, iar Saphira se înălţă în zbor. El şi-ar fi dorit să zacă pe un pat moale, uitând de toate grijile. „Saphira, zise el în cele din urmă, cuprinzându-şi urechile în palme ca să şi le încălzească, şi dacă am duce-o pe Arya la vardeni? După ce ea ajunge în siguranţă, putem zbura înapoi la Murtagh ca să-l ajutăm.”

„Vardenii n-o să te lase”, zise Saphira. „Cum pot fi ei siguri că nu te întorci ca să le dezvălui urgalilor ascunzătoarea? Modul în care venim la ei nu este cel mai bun pentru a le câştiga încrederea. O să vrea să ştie cum de-am adus o întreagă ceată de kulli drept la uşa lor.”

„O să le spunem adevărul şi sperăm că o să ne creadă”, zise Eragon.

„Şi ce ne facem dacă Murtagh este atacat de kulli?”

„Ne luptăm cu ei, desigur! N-o să-l las nici pe el, nici pe Arya, să fie prinşi sau ucişi”, zise Eragon, indignat.

În glasul ei se simţi o umbră de ironie: „Ce nobil eşti! Da, o să culcăm mulţi urgali la pământ – tu cu magia şi cu spada, eu cu armele mele: dinţii şi ghearele –, dar până la urmă tot degeaba va fi. Sunt prea numeroşi… Izbânda poate fi numai a lor, nu a noastră.” „Şi-atunci?” o întrebă el. „Să ştii că n-o las pe Arya sau pe Murtagh la mila lor.”

Saphira îşi flutură coada, cu un sunet puternic. „Nu-ţi cer asta! Pe de altă parte, dacă atacăm noi primii, am putea obţine un avantaj.”

„Ai înnebunit? O să…” Dar, gândindu-se la asta, Eragon se opri. „N-o să poată face nimic”, conchise el cu uimire.

„Chiar aşa”, zise Saphira. „Le putem face multe pagube, ţinându-ne în siguranţă, la depărtare.”

„Să-i lovim cu pietre de sus!” propuse Eragon. „Poate se împrăştie.”

„Doar dacă nu au capetele îndeajuns de tari.” Saphira zbură

spre dreapta şi coborî repede spre râu. Ea apucă un bolovan destul de mare cu ghearele sale puternice, în timp ce Eragon adună câteva pietre cât pumnul. Încărcată, Saphira pluti în linişte până când ajunseră deasupra cetei de urgali. „Acum!” strigă ea, dând drumul bolovanului. Proiectilele se prăvăliră printre crengile copacilor, făcându-le să se sfărâme şi pârâind înăbuşit. O clipă mai târziu, valea se umplu de gemete de durere.

Eragon zâmbi satisfăcut, auzind cum urgalii se înghesuiau să caute un adăpost. „Hai să mai găsim pietre”, îi propuse el, aplecându-se pe gâtul Saphirei. Ea mârâi a încuviinţare şi se întoarse la malul râului.

Era o muncă tare grea, dar izbutiră să-i încetinească pe urgali – deşi nici nu se punea problema să-i oprească de tot. Urgalii câştigau teren ori de câte ori Saphira se ducea după pietre. Totuşi, efortul lor îi permise lui Murtagh să rămână la distanţă de urmăritori.

Valea se întuneca, pe măsură ce treceau orele. Acum că soarele nu mai încălzea, gerul se lăsase peste tot ţinutul, iar ceaţa îngheţase printre crengile copacilor, îmbrăcându-i în alb. Animale de noapte începură să iasă din vizuinile lor, pentru a-i privi, din ascunzători întunecoase, pe străinii care le încălcau teritoriul.

Eragon continua să cerceteze coastele munţilor, căutând cascada care ar fi însemnat că ajunseseră la capătul drumului. Cu durere, el îşi dădea seama că fiecare clipă care trecea o aducea pe Arya tot mai aproape de moarte.

— Mai repede, mai repede, mormăia cu voce înceată, privindu-l de sus pe Murtagh.

Înainte ca Saphira să mai adune pietre, el îi spuse: „Hai să ne luăm un răgaz şi să vedem ce e cu Arya. Ziua aproape că s-a sfârşit şi mi-e teamă că viaţa ei se măsoară de-acum în ore, dacă nu în minute.”

„Viaţa Aryei este în mâinile sorţii. Ai ales să rămâi cu Murtagh; acum e prea târziu să-ţi mai schimbi hotărârea, aşa că nu te mai chinui… Mă gândili! Cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut acum este să-i lovim pe urgali.” Eragon ştia că are dreptate, dar vorbele ei nu-l ajutau să-şi potolească neliniştea. Încercă să caute cascada, dar o culme masivă ascundea tot ce se afla în faţa lor.

În vale începu să se întunece de-a binelea; bezna se lăsa peste copaci şi peste munţi ca un nor de cerneală. Nici chiar Saphira, cu auzul ei ascuţit şi cu mirosul fin, nu-i mai putea găsi pe urgali prin desişul pădurii. Luna, care i-ar fi putut ajuta, nu se vedea; mai erau multe ore până când avea ea să se ridice deasupra munţilor.

Saphira făcu un viraj larg şi uşor la stânga, plutind pe după culmea muntoasă. Eragon simţi vag cum aceasta trece pe lângă ei, apoi îşi miji ochii, văzând o dungă albă, slabă, în faţa lor. „O fi cascada?" se întrebă el.

Privi cerul, care păstra încă urme din strălucirea amurgului. Siluetele întunecate ale munţilor se arcuiau laolaltă, formând un arc neregulat care închidea valea. „Ne-am apropiat de capătul văii!" strigă el, arătând spre munţi. „Crezi că vardenii ştiu că venim? Poate ne trimit pe cineva în ajutor."

„Nu prea cred să ne ajute până când nu află dacă suntem prieteni sau duşmani", zise Saphira, lăsându-se brusc la pământ. „Mă întorc la Murtagh – de-acum ar trebui să rămânem cu el. De vreme ce nu-i mai pot găsi pe urgali înseamnă că pot da năvală peste el fără să ne dăm seama."

Eragon îşi scoase sabia pe jumătate din teacă, întrebându-se dacă avea destulă putere pentru o luptă. Saphira coborî pe malul stâng al râului, apoi se ghemui în aşteptare. În depărtare, se auzea mugetul cascadei. „Vine Murtagh", zise ea. Eragon îşi încordă auzul şi reuşi să audă zgomot de copite. Murtagh ieşi în fugă din pădure, mânând caii înaintea lui. Îi văzu, dar nu încetini.

Eragon sări din şa, împiedicându-se puţin, şi se luă după Murtagh. În spatele lui, Saphira se duse spre râu, ca să-i poată urma fără să fie stânjenită de copaci. Înainte ca Eragon să-i poată da veştile, Murtagh zise:

— V-am văzut cum aruncaţi cu bolovani – bună ispravă! Kullii s-au oprit, s-au întors din drum?

— Sunt tot în spatele nostru, dar am ajuns aproape de capătul văii. Cum se simte Arya?

— N-a murit încă, zise Murtagh cu asprime, gâfâind uşor, şi adăugă, cu un calm prefăcut, ca un om care încearcă să-şi ascundă un sentiment puternic: Există vreo vale sau vreun defileu prin care să mă pot strecura?

Neliniştit, Eragon încercă să-şi amintească dacă văzuse vreo

spărtură în munţii care-i înconjurau; de la o vreme, problema lui Murtagh îi ieşise din minte.

— E întuneric, începu el, şovăielnic, aplecându-se ca să treacă pe sub o creangă, deci aş fi putut s-o trec cu vederea, dar... nu e nimic.

Murtagh blestemă cu glas tare şi se opri brusc, smucind hăţurile, până când caii se opriră la rândul lor:

— Vrei să-mi spui că n-am unde să mă duc decât la vardeni?

— Da, dar nu te opri! Aproape că ne-au ajuns urgalii.

— Nu! strigă Murtagh, mânios, arătând cu degetul spre Eragon. Te-am prevenit că eu la vardeni nu mă duc, dar nici nu ţi-a păsat şi m-ai adus aici între ciocan şi nicovală! Tu eşti cel care a văzut amintirile elfei. De ce nu mi-ai spus că aici e o fundătură?

Eragon se zbârli la rândul său şi răspunse:

— Nu ştiam decât unde trebuie să ajungem, nu şi ce se afla pe parcurs. Nu da vina pe mine pentru că ai ales să vii încoace!

Murtagh respira şuierat printre dinţi, întorcându-se furios pe călcâie. Eragon nu mai putea vedea din el decât o siluetă nemişcată, adusă de spate. La rândul său, el stătea cu umerii încordaţi şi cu o venă pulsându-i la gât. Îşi puse mâinile în şolduri, din ce în ce mai nerăbdător.

„De ce v-aţi oprit?” îl întrebă Saphira, îngrijorată.

„Nu-mi distrage atenţia!”

— Ce ai de împărţit cu vardenii? Nu poate fi ceva atât de îngrozitor, încât să trebuiască să-mi ascunzi adevărul chiar şi acum. Preferi să te lupţi cu kullii, în loc să-mi spui? De câte ori trebuie să mai trecem prin asta, înainte să ai încredere în mine?

Se lăsă o tăcere îndelungată.

„Urgalii!” îi reaminti Saphira cu insistenţă.

„Ştiu, ştiu”, zise Eragon, încercând să se liniştească. „Dar treaba asta trebuie rezolvată.”

„Repede, repede!”

— Murtagh, zise Eragon, cu sinceritate, dacă nu vrei să mori, trebuie să mergem la vardeni. Nu mă lăsa să ajung la ei fără să aflu cum o să reacţioneze la vederea ta. O să fie şi-aşa destul de periculos şi n-am nevoie de surprize.

În cele din urmă, Murtagh se întoarse spre Eragon, respirând greu şi repede, ca un lup încolţit. El rămase o clipă tăcut, apoi spuse, cu vocea gâtuită:

— Ai dreptul să afli. Sunt... sunt fiul lui Morzan, primul şi ultimul dintre Trădători.

O situaţie cu adevărat dificilă

Eragon rămase mut de uimire. Nu-i venea să creadă şi încerca să găsească o cale să refuze cuvintele lui Murtagh. „Niciunul dintre Trădători n-a avut copii, mai ales Morzan. Morzan! Cel care i-a trădat pe Cavaleri lui Galbatorix şi a rămas până la sfârşitul vieţii slujitorul preferat al regelui. Poate fi adevărat?”

O clipă mai târziu, simţi şi uimirea Saphirei. Ea se năpusti printre copaci şi tufişuri, venind dinspre râu şi lăsându-se lângă el, având colţii dezveliţi şi coada ridicată ameninţător. „Fii gata de orice”, îl preveni ea. „Poate că ştie să folosească magia.”

— Eşti moştenitorul lui? îl întrebă Eragon, luându-şi pe furiş sabia în mână.

„Ce-o fi vrând de la mine? Oare chiar lucrează pentru rege?”

— N-a fost alegerea mea, strigă Murtagh cu chipul schimonosit de suferinţă.

Îşi smulse hainele de pe el cu gesturi deznădăjduite, rupându-şi tunica şi cămaşa ca să-şi arate pieptul.

— Uită-te! se rugă el, întorcându-se cu spatele la Eragon.

Nesigur pe el, Eragon se aplecă înainte, încercând să vadă prin întuneric. Pe pielea bronzată şi musculoasă a lui Murtagh se vedea o cicatrice lungă, albă, care se întindea de la umărul drept până la şoldul stâng – urmă a vreunui chin îngrozitor.

— Vezi asta? îl întrebă Murtagh cu amărăciune.

De-acum vorbea repede, ca şi cum s-ar fi simţit uşurat că taina fusese, în sfârşit, dată în vileag.

— Când m-am ales cu ea, aveam numai trei ani. Într-o criză de beţie – lucru care se întâmplă des –, Morzan s-a înfuriat şi a aruncat cu sabia în mine, când treceam pe lângă el. Spatele mi-a fost sfâşiat chiar de sabia pe care tu o porţi acum la şold – singurul lucru pe care m-aşteptam să-l moştenesc, până când Brom a furat-o de pe cadavrul tatălui meu. Am avut noroc, pot spune, că era un vindecător prin apropiere care m-a salvat de la moarte. Înţelege că nu iubesc Imperiul şi nici pe rege! Nu am nicio obligaţie să-i slujesc şi nu vreau să-ţi fac vreun rău!

Destăinuirile lui sunau ca ale unui om cuprins de febră.

Eragon, stingherit, îşi luă mâna de pe mânerul sabiei.

— Atunci, zise el cu voce slabă, pe tatăl tău l-a omorât…

— Brom, da, zise Murtagh, trăgându-şi hainele la loc cu mult calm.

În spatele lor răsună un corn, care-l făcu pe Eragon să strige:

— Hai, să fugim!

Murtagh smuci hăţurile cailor şi-i sili să o ia, osteniţi, la trap, cu privirile aţintite înainte, în timp ce Arya se legăna uşor în şa, pe Văpaia Zăpezii. Saphira rămase lângă Eragon, ţinând pasul cu uşurinţă, cu picioarele sale lungi. „Pe malul râului, ai putea să mergi nestingherită”, îi zise el, văzând-o silită să treacă printre nişte crengi înnodate strâns.

„Nu te las singur cu el.”

Eragon se bucură să o ştie acolo. „Fiul lui Morzan!” Fără să se oprească din alergare, el spuse:

— Povestea ta e greu de crezut. De unde ştiu că nu minţi?

— De ce să mint?

— Ai putea fi…

Murtagh îl întrerupse brusc:

— Deocamdată, nu-ţi pot dovedi nimic. Păstrează-ţi îndoielile până ajungem la vardeni. Ei o să mă recunoască destul de repede.

— Trebuie s-o ştiu, insistă Eragon. Eşti în slujba Imperiului?

— Nu. Iar dacă aş fi, ce aş rezolva călătorind cu tine? Dacă aş fi vrut să te iau prizonier sau să te omor, te-aş fi lăsat în temniţă.

Murtagh se împiedică, sărind peste un buştean prăbuşit.

— Poate că vrei să-i duci pe urgali la vardeni.

— Atunci, zise Murtagh scurt, de ce mai sunt alături de tine? De-acum ştiu unde sunt vardenii. Ce motiv aş avea să mă dau în mâinile lor? Dacă aveam de gând să-i atac, aş fi putut să mă-ntorc şi să mă alătur urgalilor.

— Poate eşti un ucigaş, zise Eragon brusc.

— Poate. N-ai de unde să ştii, nu?

„Saphira?” o întrebă, simplu, Eragon.

Coada ei îi vâjâi pe deasupra capului. „Dacă voia să-ţi facă rău, ar fi putut s-o facă de mult.”

O creangă îl zgârie pe Eragon pe gât, făcând să-i apară pe piele o dâră de sânge. Cascada se auzea din ce în ce mai tare. „Când ajungem la vardeni, te rog să fii cu ochii pe Murtagh.

Poate să facă vreo prostie şi nu vreau să fie ucis din greşeală.”

„O să fac tot ce pot”, zise ea, făcându-şi loc cu umerii printre doi copaci, jupuindu-i de scoarţă. În spatele lor, cornul răsună din nou. Eragon aruncă o privire peste umăr, aşteptându-se să-i vadă pe urgali năvălind din întuneric. Zgomotul monoton al cascadei de care se apropiau acoperea toate celelalte sunete ale nopţii.

Pădurea se termină, iar Murtagh opri caii. Se aflau pe o plajă de pietricele, chiar la stânga faţă de gura râului Beartooth. Adâncul lac Kóstha-mérna umplea valea, tăindu-le drumul. Apa sclipea în lumina stelelor. Pavăza munţilor făcea ca în jurul lacului să existe un singur loc de trecere – o fâşie de ţărm, de-o parte şi de alta, nu mai lată de câţiva paşi. La capătul îndepărtat al lacului, o perdea deasă de apă se prăvălea din înălţimea unei culmi negre, fierbând înspumată.

— Mergem la cascadă? îl întrebă Murtagh, cu glasul sugrumat.

— Da.

Eragon trecu în faţă, alegând să-şi continue drumul prin stânga lacului. Pietricelele pe care călca erau umede şi acoperite de noroi. Saphira de-abia avea loc să umble între peretele abrupt al văii şi apa lacului; trebuia să păşească prin apă cu două picioare.

Se aflau deja la jumătatea drumului spre cascadă, când Murtagh îi preveni:

— Urgalii!

Eragon se întoarse într-o clipă, risipind pietrele cu călcâiul. La malul lacului, acolo unde se aflaseră şi ei cu câteva clipe mai devreme, văzu nişte siluete masive ieşind din pădure. Urgalii se adunară în faţa lacului. Unul dintre ei arătă spre Saphira; peste apă, se făcură auzite cuvinte rostite cu glasuri înfundate. De îndată, hoarda se împărţi în două şi o apucă de-o parte şi de alta a lacului, lăsându-i fără nicio cale de scăpare. Malul îngust îi silea pe masivii kulli să meargă în şir indian.

— Fugi! strigă Murtagh, scoţându-şi sabia şi lovind caii peste crupă.

Fără veste, Saphira se înălţă în aer şi se roti înapoi, pornind spre urgali.

— Nu! strigă Eragon, îndemnând-o şi cu gândul să se întoarcă, dar ea zbură înainte, fără să-i ia în seamă rugăminţile.

Cu un efort suprem, el îşi luă ochii de la ea şi se repezi înainte, smulgându-şi sabia din teacă.

Saphira se năpusti spre urgali, scoţând răgete fioroase. Aceştia încercară să scape, dar erau prinşi în capcană din cauza peretelui de stâncă. Ea prinse în gheare un kull, care începu să strige, şi-l ridică în sus, sfâşiindu-l cu colţii. O clipă mai târziu, corpul lui se prăvăli în apele lacului, fără un braţ şi un picior.

Netulburaţi, kullii continuară să înconjoare Kóstha-mérna. Saphira se năpusti din nou spre ei, scoţând foc pe nări. Ea se răsuci şi se rostogoli prin aer, când un nor negru de săgeţi se îndreptă către ea. Cele mai multe ricoşară în solzii care-i acopereau trupul, lăsând cel mult o vânătaie, dar câteva îi străpunseră aripile şi o făcură să scoată un răget.

Eragon simţi la rândul său dureri în braţe, datorită legăturii care-i unea, şi trebui să se sforţeze să nu-i sară în ajutor. Frica îl copleşi, văzând şirul de urgali care se apropia de ei. Încercă să fugă mai repede, dar era prea obosit, iar pietrele, prea alunecoase.

Deodată, Saphira se aruncă în lac, cu un pleoscăit puternic. Ea se scufundă cu totul, făcând oglinda apei să se încreţească. Urgalii priveau neliniştiţi valurile întunecate care se spărgeau de picioarele lor. Unul mârâi ceva imposibil de înţeles şi îşi întinse suliţa spre lac.

Apa sări în toate părţile când capul Saphirei ieşi la iveală din adâncuri. Fălcile ei se încleştară în jurul suliţei, frângând-o ca pe o crenguţă şi smulgând-o din mâna urgalului cu o smucitură puternică. Înainte să-l poată prinde şi pe urgal, tovarăşii acestuia îşi aruncară suliţele înspre ea, rănind-o la bot.

Saphira se trase înapoi şi şuieră mânioasă, lovind apa cu coada. Ţinându-şi în continuare suliţa aţintită asupra ei, cel care mergea în faţă încercă să se strecoare pe lângă ea, dar se opri când ea se năpusti să-l muşte de picioare. Şirul de urgali era silit să rămână pe loc, neputând să treacă. Între timp, cei de pe cealaltă parte a lacului se grăbeau în continuare spre cascadă.

„I-am prins, îi spuse Saphira lui Eragon, scurt, dar grăbiţi-vă – nu-i pot ţine mult.” Arcaşii rămaşi pe mal începuseră deja să ţintească spre ea. Eragon îşi adună puterile ca să meargă mai repede, dar o piatră pe care călcă se rostogoli de la locul ei, făcându-l să se împiedice. Braţul puternic al lui Murtagh îl ajută să rămână în picioare; ţinându-şi mâinile încleştate unul de

altul, ei îmboldiră caii prin strigăte.

Aproape că ajunseseră la cascadă. Zgomotul scos de aceasta era foarte puternic, ca o avalanşă. De pe stâncă se prăvălea un zid alb de apă, ce lovea cu furie bolovanii de mai jos, trimiţând în aer un nor de picături care le împroşcau feţele. În apropierea perdelei tunătoare, plaja se lăţea, făcându-le loc să se mişte.

Saphira scoase un răget când suliţa unui urgal îi zgârie un picior, apoi se adăposti sub apă. Văzând aceasta, kullii o luară la fugă cu paşi mari. Erau numai la câteva sute de metri distanţă.

— Acum ce facem? îl întrebă Murtagh, cu răceală.

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc! îi strigă Eragon, scotocind în amintirile Aryei după ultimele instrucţiuni pe care i le dăduse. El se uită în jur, până când găsi o piatră de mărimea unui măr, o luă şi bătu cu ea în stânca de lângă cascadă, strigând:

— Aí varden abr du Shur'tugals gata vanta!

Nu se întâmplă nimic.

Mai încercă o dată, strigând şi mai tare ca înainte, dar nu izbuti altceva decât să-şi jupoaie pielea de pe mână. Disperat, se întoarse spre Murtagh:

— Suntem prinşi în cap…

Saphira îi tăie vorba, ieşind la suprafaţa lacului şi împroşcându-i cu apă rece ca gheaţa. Ea se aşeză pe mal şi se ghemui acolo, pregătită de luptă.

Caii se mişcau de colo-colo înfricoşaţi, gata să o ia la fugă. Eragon încercă să-i liniştească, atingându-le mintea. „Ai grijă în spate!" ţipă Saphira. El se întoarse şi-l zări pe urgalul care conducea şirul alergând către el, cu suliţa ridicată. Văzut de-aproape, un kull era de înălţimea unui uriaş din cei mai mici, cu picioare şi braţe groase cât un trunchi de copac.

Murtagh îşi dădu braţul pe spate şi-şi aruncă sabia cu o forţă de necrezut. Arma cea lungă se răsuci o dată prin aer, apoi îl lovi pe kull cu vârful în piept, înfigându-se cu un zgomot înfundat. Urgalul cel uriaş se prăbuşi la pământ, scoţând un strigăt gâtuit. Înainte ca vreun alt kull să poată ataca, Murtagh se repezi şi-şi luă sabia din trupul celui ucis.

Eragon îşi ridică palma, strigând:

— Jierda theirra kalfis![40]

Un pocnet puternic se auzi dinspre stâncă. Douăzeci dintre urmăritori căzură în lac, urlând şi ducându-şi mâinile la picioare,

[40] „Loveşte-i în picioare!"

acolo unde oasele se vedeau ieşindu-le prin piele. Netulburaţi, ceilalţi înaintară, trecând peste tovarăşii lor căzuţi la pământ. Eragon încercă să-şi recapete forţele, sprijinindu-se de Saphira.

Un nor de săgeţi, imposibil de văzut din cauza întunericului, zbură pe lângă ei, lovind peretele de piatră. Eragon şi Murtagh se lăsară în jos, acoperindu-şi capetele. Mârâind uşor, Saphira sări lângă ei, pentru ca trupul ei acoperit cu solzi să-i apere şi pe ei, şi pe cai. De îndată se făcu auzit zgomotul scos de al doilea nor de săgeţi, care ricoşa din trupul ei.

— Ce facem acum? îi strigă Murtagh.

În stâncă, nu se vedea încă nicio deschizătură.

— Nu putem rămâne aici.

Eragon o auzi pe Saphira gemând de durere când o săgeată îi lovi vârful aripii, străpungând membrana subţire. El îşi întoarse capul în toate părţile, încercând să-şi dea seama de ce instrucţiunile date de Arya nu dăduseră niciun rezultat:

— Nu ştiu! Ăsta e locul în care trebuie să fim!

— De ce nu o întrebi pe elfă, ca să te-asiguri? îi sugeră Murtagh.

El îşi lăsă sabia din mână, înşfacă arcul din coburii lui Tomac şi, cu o mişcare meşteşugită, slobozi o săgeată printre ţepii de pe spinarea Saphirei. O clipă mai târziu, un urgal se prăbuşi în apă.

— Acum? De-abia mai trăieşte! De unde să mai aibă puterea să spună ceva?

— Habar n-am! strigă Murtagh, dar mai bine gândeşte-te la ceva, pentru că nu putem ţine pe loc o întreagă armată!

„Eragon”, mârâi Saphira alarmată.

„Ce-i?”

„Trebuia să ajungem pe cealaltă parte a lacului! Am văzut şi eu amintirile Aryei prin ochii tăi şi tocmai mi-am dat seama că nu e ăsta locul cel bun.” Ea îşi trase capul între umeri, văzând un alt nor de săgeţi îndreptându-se spre ei. Coada îi zvâcni de durere când o atinseră. „N-o mai pot ţine aşa! Ăştia mă fac bucăţele!”

Eragon îşi vârî sabia la loc în teacă, dintr-o mişcare bruscă, şi strigă:

— Vardenii sunt pe cealaltă parte a lacului. Trebuie să trecem prin cascadă.

Observă cu groază că urgalii de dincolo aproape că

ajunseseră la cascadă. Ochii lui Murtagh se îndreptară imediat spre revărsarea de ape care le tăia drumul:

— N-o să reuşim niciodată să trecem caii pe aici, chiar dacă noi ne putem ţine pe picioare.

— O să-i conving eu să ne urmeze, se răsti Eragon. Iar pe Arya o poate duce Saphira.

Strigătele şi mugetele urgalilor îl făceau pe Văpaia Zăpezii să tresară speriat. Elfa se clătina pe spatele lui, fără să-şi dea seama de primejdie.

Murtagh ridică din umeri:

— Oricum, e mai bine decât să mori sfârtecat.

De îndată, el tăie legăturile care-o ţineau pe Arya în şa, iar Eragon o prinse în braţe.

„Sunt gata”, zise Saphira, ridicându-se pe jumătate. Urgalii care se apropiau şovăiră o clipă, neştiind ce vrea să facă.

— Acum! îi strigă Eragon.

El şi cu Murtagh o ridicară pe Arya pe spinarea Saphirei, legându-i picioarele în curele. Nici nu apucaseră să termine, când Saphira îşi deschise aripile şi zbură peste lac. Urgalii din spatele ei începură să urle, văzând-o plecând. Săgeţile o loviră în stomac, fără să-i poată pătrunde în carne. Kullii de pe celălalt mal grăbiră pasul, ca să ajungă la cascadă înaintea ei.

Eragon îşi întinse gândurile, încercând să intre cu forţa în mintea cailor, şi le spuse, în limba străveche, că, dacă nu înoată prin cascadă, vor fi ucişi şi mâncaţi de urgali. Deşi nu pricepură tot ce le spuse, înţeleseră totuşi cât de cât ce-au de făcut.

Tomac şi Văpaia Zăpezii îşi dădură capetele pe spate, apoi se năpustiră spre şuvoiul de apă, nechezând când acesta îi lovi în spate, şi se aruncară, încercând să rămână la suprafaţă. Murtagh îşi băgă sabia în teacă şi sări după ei; capul său dispăru sub un val de spumă, apoi se ivi din nou, scuipând apa care-i intrase în gură.

Urgalii erau chiar în spatele lui Eragon, care le auzea pietrele trosnind sub picioare. Cu un strigăt sălbatic, el sări pe urmele lui Murtagh, închizând ochii cu o clipă înainte ca apa rece ca gheaţa să-l lovească.

Uriaşa greutate a cascadei îi căzu pe umeri, mai-mai să-i rupă spinarea. Zgomotul de neînţeles al apei îi umplu auzul. Apa îl trăgea în jos, până când atinse fundul lacului cu genunchii. Îşi luă avânt cu picioarele cât putu de mult şi se ridică pe jumătate

la suprafaţă, dar, înainte să poată trage aer în piept, cascada îl băgă din nou la fund.

Dedesubt, nu putea vedea decât o negură albă – apa înspumată care se învârtejea în jurul său. Încerca din răsputeri să iasă la suprafaţă şi să-şi umple plămânii care-l ardeau, dar se ridică numai câţiva metri înainte ca revărsarea să-l oprească. Intrând în panică, începu să dea din mâini şi din picioare, luptându-se cu apa. Îngreunat de Zar’roc şi de hainele îmbibate cu apă, se duse din nou la fundul lacului, neputând nici măcar să rostească vreun cuvânt din limba străveche care ar fi putut să îl salveze.

Deodată, un braţ puternic îl apucă de spatele tunicii şi-l trase în sus, prin apă. Salvatorul său străbătea lacul cu mişcări repezi şi scurte; Eragon spera că era Murtagh, şi nu vreun urgal. Ieşiră la suprafaţă şi se împleticiră pe plaja de pietricele. Eragon tremura din toate încheieturile, străbătut de fiori reci.

La dreapta sa, izbucniră zgomote de luptă, iar el se răsuci într-acolo, aşteptându-se la un atac al urgalilor. Monştrii de pe malul celălalt – acolo unde se aflase şi el cu numai câteva clipe mai devreme – se prăbuşiră sub o grindină cumplită de săgeţi care veneau din scobiturile ce se vedeau ici şi colo, în peretele de stâncă. În apă pluteau deja o sumedenie de cadavre de urgali, cu burta în sus, ciuruiţi de săgeţi. Şi cei de pe malul pe care se afla Eragon se aflau în aceeaşi situaţie. Niciunul din grupuri nu se putea retrage din locurile descoperite în care se aflau, căci, ca prin farmec, în spatele lor apăruseră şiruri de războinici, acolo unde lacul întâlnea pereţii muntelui. Un kull se afla foarte aproape de Eragon, dar nu-l putea atinge, din cauza unei ploi neîntrerupte de săgeţi – arcaşii nevăzuţi păreau decişi să-i ţină pe urgali la distanţă.

Un glas răguşit, venind de undeva de lângă Eragon, zise:

— *Akh Guntéraz dorzâda!*[41] Pentru numele lui Guntéraz! Era cât pe ce să vă-necaţi!

Eragon tresări, surprins. Lângă el nu se afla Murtagh, ci un omuleţ care nu-i ajungea mai sus de cot.

Piticul era ocupat să-şi stoarcă de apă barba lungă şi împletită. Avea pieptul lat şi purta o cămaşă de zale, despicată la umeri, din care ieşeau două braţe puternice. O toporişcă era prinsă de o cingătoare lată de piele, care-i strângea mijlocul. Pe

[41] „Pentru numele lui Guntera!”

cap, bine înfundat, avea un coif din piele de bou, legat în fier, pe care era încrustat un simbol: un ciocan înconjurat de douăsprezece stele. Nici cu acel coif pe cap nu avea nici măcar un metru jumătate înălţime. Privind cu jind lupta, zise:

— *Barzul*[42], ce n-aş da să fiu şi eu acolo!

„Un pitic!” Eragon îşi scoase sabia şi îi căută pe Saphira şi pe Murtagh. În peretele de stâncă se deschiseseră două uşi, groase de aproape patru metri, dând la iveală un tunel larg, înalt de aproape zece metri, care-şi croia drum în adâncurile tainice ale muntelui. Un şir de lămpi, care luminau fără flacără, scăldau tunelul într-o lumină albastră şi palidă, care se revărsa înspre lac.

Saphira şi Murtagh stăteau la intrarea în tunel, înconjuraţi de un grup amestecat de oameni şi pitici. La cotul lui Murtagh se afla un om chel şi fără barbă, îmbrăcat cu o robă în dungi purpurii şi aurii. Era mai înalt decât toţi ceilalţi – şi ţinea un pumnal la gâtul lui Murtagh.

Eragon încercă să-şi adune puterile, dar omul în robă îi zise cu un glas sec şi ameninţător:

— Opreşte-te! Dacă foloseşti magia, o să-ţi omor drăgălaşul prieten care a fost aşa de bun şi ne-a spus că eşti Cavaler. Să nu crezi că n-am să-mi dau seama dacă încerci s-o faci. Nu-mi poţi ascunde nimic!

Eragon încercă să vorbească, dar bărbatul mârâi şi apăsă pumnalul pe gâtul lui Murtagh:

— Ai grijă! Dacă spui sau faci ceva fără să-ţi dau eu voie, ăsta moare. Hai, toată lumea înăuntru!

El intră cu spatele în tunel, trăgându-l pe Murtagh şi cu ochii aţintiţi asupra lui Eragon.

„Ce să fac, Saphira?” o întrebă Eragon repede, în timp ce oamenii şi piticii se luau după cel care-l prinsese pe Murtagh, mânând şi caii.

„Mergi cu ei, îl sfătui ea, şi să sperăm că rămânem în viaţă.” Intră şi ea în tunel, atrăgând privirile neliniştite ale celor care o înconjurau. De nevoie, Eragon o urmă, simţind privirile războinicilor aţintite asupra lui. Piticul care-l salvase mergea lângă el, ţinând o mână pe mânerul toporului.

Stors de puteri, Eragon se împletici în tunel. Uşile de piatră se închiseră în urma lui cu un zgomot ca o şoaptă. Întorcând capul,

[42] Blestem

el văzu un perete de stâncă fără nicio crăpătură, acolo unde fuseseră uşile. De-acum erau prinşi înăuntru. Dar, oare, erau mai în siguranţă?

Căutând răspunsuri

— Pe-aici! zise poruncitor chelul.

El făcu un pas înapoi, ţinându-şi în continuare pumnalul sub bărbia lui Murtagh, apoi se răsuci spre dreapta, dispărând printr-o uşă cu arcadă. Războinicii îl urmară precauţi, cu ochii aţintiţi la Eragon şi la Saphira. Caii fură conduşi printr-un alt tunel.

Năucit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Eragon o apucă pe urmele lui Murtagh. Îi aruncă o privire Saphirei, pentru a se convinge că Arya se mai afla încă pe spatele ei. „Trebuie să-i dea antidotul!” se gândi el înfricoşat, ştiind că otrava era chiar pe punctul de a-i da elfei lovitura de graţie.

El trecu în grabă pe sub arcadă şi o luă pe urmele chelului, coborând într-un coridor îngust. Războinicii îşi ţineau în continuare armele aţintite asupra lui. Trecură pe lângă o sculptură care reprezenta un animal ciudat, cu ghimpi groşi pe spate. Coridorul o lua la stânga, într-un unghi ascuţit, apoi la dreapta. Se deschise o uşă, iar ei intrară într-o încăpere goală, destul de mare pentru ca Saphira să se poată mişca uşor prin ea. Uşa se închise cu un zgomot răsunător, apoi se auzi scrâşnetul zăvorului, tras pe partea cealaltă.

Eragon privi atent în jur, ţinându-şi sabia strâns în mână. Pereţii, podeaua şi tavanul erau din marmură şlefuită în care imaginea lor se reflecta palid, ca într-o oglindă de lapte închegat. În fiecare colţ, se afla câte o lampă din soiul acela neobişnuit pe care-l mai văzuse.

— Avem cu noi o… începu el, dar un gest poruncitor al chelului îl făcu să se oprească:

— Taci! O să vorbim despre asta după ce te punem la încercare.

Îl îmbrânci pe Murtagh spre unul dintre războinici, care-i puse sabia la gât. Chelul bătu uşor din palme:

— Dă-ţi armele jos şi împinge-le încet spre mine!

Un pitic îi desfăcu sabia lui Murtagh de la cingătoare, lăsând-o să cadă la pământ cu un zgomot puternic.

Fără nicio tragere de inimă, la gândul că rămâne fără Zar'roc, Eragon desprinse teaca şi o aşează pe podea, împreună cu sabia. Alături, îşi puse arcul şi tolba şi împinse grămada spre războinici.

— Acum îndepărtează-te de dragon şi vino încet spre mine! îi porunci chelul.

Uimit, Eragon înaintă. Când ajunse în faţa lui, la mică distanţă, bărbatul îi spuse:

— Opreşte-te acolo! îndepărtează-ţi toate obstacolele prin care îţi aperi mintea şi pregăteşte-te să mă laşi să-ţi cercetez gândurile şi amintirile. Dacă încerci să-mi ascunzi ceva, o să iau cu forţa ceea ce-mi doresc... şi asta o să te facă să-nnebuneşti. Dacă nu primeşti, tovarăşul tău va fi omorât.

— De ce? îl întrebă Eragon, îngheţat de spaimă.

— Ca să fim siguri că nu eşti în slujba lui Galbatorix şi ca să-nţelegem de ce ne-am trezit cu sute de urgali la uşă, mârâi chelul.

Ochii săi mici şi apropiaţi se mişcau cu mare repeziciune dintr-o parte într-alta:

— Nimănui nu-i este permis să intre în Farthen Dûr[43] fără să fie pus la încercare.

— Nu avem timp! Avem nevoie de un vindecător, protestă Eragon.

— Linişte! tună bărbatul, îndreptându-şi roba cu degetele sale subţiri. Cuvintele tale nu înseamnă nimic pentru noi până când nu te punem la încercare!

— Dar Arya e pe moarte! ripostă Eragon, furios, arătând spre ea.

Erau într-o situaţie dificilă, dar nu avea de gând să lase să se mai întâmple ceva înainte s-o ştie pe Arya în siguranţă.

— Va trebui să aştepte! Nimeni nu părăseşte încăperea până când nu descoperim adevărul. Decât dacă vrei...

Piticul care-l scosese pe Eragon din lac sări ca ars:

— Eşti orb, Egraz Cam? Nu vezi că acolo e o elfă? N-o putem ţine aici dacă e în pericol! Ajihad şi regele o să ne ia capul dacă moare.

Ochii bărbatului se îngustară de mânie, dar după o clipă se linişti şi spuse calm:

— Sigur, Orik, sigur că nu vrem să se-ntâmple asta.

---

[43] Tatăl nostru

El pocni din degete şi arătă spre Arya:

— Daţi-o jos de pe dragon!

Doi războinici, amândoi oameni, îşi puseră săbiile în teacă şi se apropiară şovăitor de Saphira, care-i privea cu atenţie.

— Hai, repede, repede!

Oamenii o dezlegară pe Arya din şa şi o întinseră pe podea. Unul din ei îi cercetă chipul şi spuse tare:

— E Arya, aceea care a plecat cu oul de dragon!

— Poftim? strigă chelul.

Orik, piticul, îşi căscă ochii de uimire. Chelul îşi aţinti privirea tăioasă asupra lui Eragon şi îi spuse simplu:

— Ai multe explicaţii de dat!

Eragon îi întoarse privirea cu toată dârzenia de care era în stare:

— A fost otrăvită cu Skilna Bragh, în timp ce se afla în temniţă. De-acum, numai Nectarul lui Tunivor o mai poate salva.

Chipul chelului deveni imposibil de descifrat. El rămase nemişcat; doar buzele îi tresăreau din când în când.

— Bine, atunci. Duceţi-o la vindecători şi spuneţi-le de ce are nevoie! Păziţi-o până când se termină ritualul. După aceea o să primiţi alte porunci.

Războinicii încuviinţară scurt din cap şi o scoaseră pe Arya din încăpere. Eragon îi urmări cu privirea, dorindu-şi să o poată însoţi. Apoi, atenţia îi fu din nou atrasă de chel, care spuse:

— Gata cu asta, am pierdut şi-aşa destul timp! Pregăteşte-te să fii cercetat!

Eragon nu voia ca acest om ameninţător şi fără păr să-i pătrundă în minte, descoperindu-i fiecare gând şi sentiment, dar ştia că ar fi zadarnic să se opună. Tensiunea plutea în aer. Privirea lui Murtagh îi ardea fruntea. În cele din urmă, el lăsă capul în jos:

— Sunt gata.

— Bun, atunci…

Orik îl întrerupse brusc:

— Ai grijă să nu-l răneşti, Egraz Cam, sau regele o să-ţi zică vreo două.

Chelul îl privi supărat, apoi se întoarse spre Eragon cu un surâs uşor:

— Nu-i fac niciun rău dacă nu se opune.

El îşi lăsă capul în jos şi îngână câteva cuvinte pe care nimeni

nu le putu auzi.

Eragon îngheţă de durere şi de spaimă, când simţi cum cineva îşi croieşte drum în mintea lui, pas cu pas. Dădu ochii peste cap şi, fără să se gândească la ce face, începu să-şi ridice zidurile de apărare în minte. Atacul era incredibil de puternic.

„Nu face asta!” îi strigă Saphira. Mintea ei i se alătură, dându-i putere. „Îl pui pe Murtagh în pericol!” Eragon se opri, strânse din dinţi, apoi se sili să-şi coboare pavezele, lăsându-se pradă minţii care-l cerceta hămesită. Simţi dezamăgirea chelului, care-şi înteţi atacurile. Din mintea lui părea că se desprinde o putere nesănătoasă; era ceva în neregulă în toată povestea asta.

„Vrea să mă lupt cu el!” îi strigă Eragon, simţind cum se revarsă peste el un nou val de durere. O clipă mai târziu, acesta se retrase, dar un altul îi luă locul. Saphira făcea tot ce putea pentru a-l ajuta, dar nici măcar ea nu putea ţine piept în întregime atacurilor.

„Dă-i ce vrea să afle, zise ea repede, dar ţine tot restul ascuns. O să te-ajut şi eu. Puterea lui nu se compară cu a mea; deja am izbutit să tăinuiesc această discuţie.”

„Şi-atunci, de ce mai simt durere?”

„Asta vine din tine.”

Eragon se chirci când simţi cum mintea celuilalt pătrunde şi mai adânc, căutând să afle totul, ca un cui înfipt în creştet. Chelul îi înşfăcă amintirile din copilărie şi începu să scotocească prin ele. „De astea n-are nevoie – scoate-l de-acolo!” mârâi Eragon, furios.

„Nu pot, ar însemna să te pun în pericol”, zise Saphira. „Pot să ascund anumite lucruri, dar trebuie s-o fac înainte să ajungă la ele. Gândeşte repede şi spune-mi ce vrei să ţii ascuns.”

Eragon încercă să-şi adune gândurile, în ciuda durerii. El îşi parcurse în grabă amintirile, începând cu momentul în care găsise oul Saphirei. Ascunse câteva bucăţi din discuţiile cu Brom şi toate cuvintele străvechi pe care le aflase de la acesta. Drumurile prin valea Palancar, Yazuac, Daret şi Teirm le lăsă neatinse, dar o puse pe Saphira să tăinuiască tot ce-şi amintea despre profeţiile Angelei şi Solembum. Trecu de la momentul jafului din Teirm la moartea lui Brom, apoi la întemniţarea din Gil’ead şi, în cele din urmă, la clipa în care Murtagh îi dezvăluise adevărata sa identitate.

Ar fi vrut să tăinuiască şi asta, dar Saphira ripostă. „Vardenii

au dreptul să afle cui îi oferă adăpost sub acoperişul lor, mai ales dacă-i vorba de fiul unui Trădător!”

„Fă-o”, zise el, strângând din dinţi, simţindu-se răscolit de un alt val de durere. „N-o să fiu eu cel care îl dă de gol, cel puţin nu în faţa omului ăstuia.”

„O să se descopere adevărul de îndată ce-l cercetează şi pe Murtagh”, îl preveni cu seriozitate Saphira.

„Fă-o, îţi spun!”

După ce ascunse cele mai importante lucruri, lui Eragon nu-i mai rămase nimic de făcut decât să aştepte sfârşitul cercetării. Era ca şi cum ar fi încercat să rămână nemişcat în timp ce i se smulgeau unghiile cu cleşti ruginiţi. Tot trupul îi înţepenise; fălcile i se încleştaseră. Avea pielea încinsă şi, pe gât, transpiraţia îi curgea şiroaie. Simţea fiecare clipă din lungile minute care trecură.

Chelul se învârti alene prin amintirile lui, ca o coardă de viţă care-şi croieşte drum către lumina soarelui. Acordă multă atenţie unor lucruri pe care Eragon le considera irelevante, precum amintirile despre mama sa, Selena, insistând intenţionat asupra lor ca şi cum ar fi vrut să-i prelungească suferinţa. Petrecu multă vreme cercetându-i amintirile despre cei doi Ra’zac, şi apoi despre Umbră. Numai după ce-i parcursese pas cu pas toate aventurile, chelul începu să se retragă din mintea lui Eragon.

De data aceasta, băiatul se simţea de parcă i s-ar fi scos o aşchie din trup. Tremură din toate încheieturile, se clătină şi căzu la pământ.

Două braţe puternice îl prinseră în ultima clipă, aşezându-l cu blândeţe pe marmura rece. În spatele său, îl auzi pe Orik exclamând:

— Ai mers prea departe! Nu era atât de puternic încât să îndure asta!

— O să scape cu viaţă, asta-i important, îi răspunse chelul, scurt.

Se auzi un mormăit mânios:

— Ce-ai descoperit?

Linişte.

— Ei, este sau nu de încredere?

Răspunsul veni, şovăielnic:

— Nu… nu vă este duşman.

În încăpere, se făcură auzite răsuflări de uşurare.

Ochii lui Eragon se deschiseră încetişor. Se ridică în picioare, cu grijă.

— Hai, ia-o uşor, zise Orik, petrecându-şi un braţ puternic după umerii lui şi ajutându-l să se ridice.

Eragon se clătină, nesigur pe el, uitându-se urât la chel. Saphira mârâi în surdină.

Chelul nici nu-i băgă în seamă, ci se întoarse spre Murtagh, care era în continuare înconjurat de săbii îndreptate spre el.

— E rândul tău acum!

Murtagh înţepeni şi scutură din cap. Sabia de la gât îi făcu o tăietură uşoară din care începu să picure sânge.

— Nu.

— Ai să rămâi fără apărare dacă nu primeşti.

— Eragon a fost declarat om de încredere, aşa că nu mă puteţi ameninţa că-l omorâţi, ca să-mi schimbaţi hotărârea. De vreme ce nu puteţi face asta, nimic din ce-mi puteţi spune sau face nu mă va îndupleca să-mi deschid mintea.

Chicotind, chelul făcu o strâmbătură, de parcă ar fi ridicat din sprâncenele pe care nu le avea.

— Dar viaţa ta? încă ţi-o pot lua.

— Degeaba mă ameninţi, zise Murtagh cu încăpăţânare şi cu o asemenea hotărâre, încât nu-i puteai pune vorbele la îndoială.

Chelul începu să gâfâie de supărare:

— N-ai de ales!

El făcu un pas înainte şi îi atinse fruntea lui Murtagh, înşfăcându-i braţul ca să-l ţină pe loc. Murtagh se încordă, cu chipul ca de piatră şi pumnii încleştaţi, umflându-şi muşchii gâtului. Era limpede că se împotriveşte din toate puterile. Chelul îşi rânji dinţii de furie şi de necaz că i se opune rezistenţă; degetele lui îl strângeau pe Murtagh cu putere.

Eragon tresări, simţind parcă pe pielea lui lupta care se dădea între ei. „Nu-l poţi ajuta?” o întrebă el pe Saphira.

„Nu”, zise ea în şoaptă. „Nu dă voie nimănui să-i pătrundă în minte.”

Orik se încrunta din ce în ce mai tare, privind lupta.

— *Ilf carnz oroduiûm*[44]*,* mormăi el, apoi sări înainte şi strigă:

— Gata!

Îl apucă de braţ pe bărbatul cel chel şi-l smulse de lângă

[44] „E o hotărâre a sorţii.”

Murtagh cu o putere nefirească pentru mărimea sa.

Chelul se împletici, apoi se întoarse furios către Orik.

— Cum îndrăzneşti? ţipă el. Îmi pui autoritatea la îndoială, deschizi porţile fără permisiunea mea şi-acum asta! Te porţi ca un trădător neobrăzat! Crezi că acum regele tău o să-ţi mai ia apărarea?

Orik se zbârli:

— Tu i-ai fi lăsat să moară! Dacă mai aşteptam puţin, urgalii i-ar fi ucis.

Apoi arătă spre Murtagh, care respira greu:

— Nu avem niciun drept să-l torturăm ca să-i smulgem informaţii. Ajihad n-ar îngădui asta, mai ales după ce l-ai cercetat pe Cavaler şi ai văzut că n-ai ce să-i reproşezi. Ca să nu mai spun că ei ne-au adus-o pe Arya.

— Ai de gând să-l laşi să intre necercetat? Eşti atât de prost, încât să ne pui pe toţi în primejdie? îl întrebă chelul.

Avea o privire ca de fiară, plină de o mânie care era pe cale să se reverse; părea gata să-l rupă în bucăţi pe pitic.

— Ştie să folosească magia?

— Asta…

— Ştie să folosească magia? tună Orik.

Glasul său grav răsună în încăpere.

Chipul chelului rămase dintr-o dată fără expresie. El îşi încleşta mâinile la spate:

— Nu.

— Atunci, de ce ţi-e teamă? N-are cum să scape şi nu poate pune nimic la cale, dacă suntem noi toţi aici, mai ales dacă puterile tale sunt aşa de mari cum spui. Dar nu-i nevoie să-mi dai mie ascultare; întreabă-l pe Ajihad ce vrea să faci.

Chelul îl privi o clipă, cu o expresie de nedescifrat pe chip, apoi îşi ridică faţa spre tavan şi închise ochii. Umerii îi înţepeniră într-o poziţie ciudată, în timp ce buzele i se mişcau fără zgomot. Pielea palidă de deasupra ochilor i se încreţi, iar degetele i se încleştară, de parcă îl sugruma pe un duşman nevăzut. Rămase aşa câteva minute, cufundat într-o discuţie care nu se putea auzi.

Când deschise ochii, el nu-l băgă în seamă pe Orik, ci se răsti la ceilalţi războinici:

— Plecaţi acum!

În timp ce ei ieşeau pe uşă, unul după altul, el i se adresă cu

răceală lui Eragon:

— Pentru că nu mi-am putut duce cercetarea la bun sfârşit, tu şi cu... prietenul tău veţi rămâne peste noapte aici. Dacă încearcă să plece, va fi ucis.

Cu aceste cuvinte, el se întoarse pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din încăpere, cu craniul său palid care sclipea în lumina lămpilor.

— Mulţumesc, îi şopti Eragon lui Orik.

Piticul mormăi:

— O să vă trimit ceva de mâncare.

Apoi, murmurând ceva cu voce scăzută, începu să clatine din cap şi plecă. Zăvorul fu tras la loc, pe cealaltă parte a uşii.

Eragon se aşeză, simţindu-se într-o stare ciudată de visare, după toate aventurile din acea zi şi după marşul forţat. Pleoapele i se îngreunaseră. Saphira se aşeză lângă el. „Trebuie să avem grijă. Se pare că avem tot atâţia duşmani pe aici câţi aveam şi în Imperiu.” El încuviinţă din cap, prea obosit ca să mai vorbească.

Murtagh, cu ochii aprinşi şi lipsiţi de expresie, se sprijini cu spatele de peretele îndepărtat şi alunecă până pe podeaua strălucitoare. Îşi duse mâna la gât, încercând să-şi oprească sângerarea.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Eragon.

Murtagh făcu un semn tremurat că nu.

— A scos ceva de la tine?

— Nu.

— Cum de-ai putut să i te împotriveşti? E foarte puternic.

— M-am antrenat din greu.

În glasul lui răsuna o umbră de amărăciune.

Liniştea îi învălui. Privirea lui Eragon fu atrasă de una dintre lămpile care atârnau în colţuri. Gândurile sale o luară razna, până când el spuse dintr-o dată:

— Să ştii că nu le-am spus cine eşti.

Murtagh părea uşurat. Îşi plecă fruntea:

— Îţi mulţumesc că nu m-ai trădat.

— Nu te-au recunoscut.

— Nu.

— Şi încă pretinzi că eşti fiul lui Morzan?

— Da, oftă el.

Eragon dădu să vorbească, dar se opri, simţind cum îi curge

pe mână o picătură de lichid fierbinte. Se uită în jos şi observă cu uimire că pielea i se pătase de sânge negru, care picura din aripa Saphirei. „Am uitat că eşti rănită!” exclamă el, ridicându-se cu greutate. „Hai să te vindec.”

„Ai grijă. E uşor să greşeşti când eşti aşa obosit.”

„Ştiu.”

Saphira îşi desfăcu aripa şi o lăsă la podea. Murtagh îl privi pe Eragon, care-şi trecea mâinile peste membrana albastră şi caldă, rostind, de fiecare dată când găsea o urmă de săgeată:

— *Waíse heill.*

Din fericire, rănile erau destul de uşoare, chiar şi cele de pe bot.

Terminându-şi treaba, Eragon se lipi de Saphira, respirând din greu. Îi auzea uriaşa inimă bătând, în ritmul neîntrerupt al vieţii.

— Sper să vină repede cu mâncarea, zise Murtagh.

Eragon ridică din umeri; era prea obosit ca să-i mai fie foame. El îşi încrucişă braţele pe piept, simţind lipsa sabiei, pe care se obişnuise să o poarte la şold:

— De ce eşti aici?

— Poftim?

— Dacă eşti într-adevăr fiul lui Morzan, Galbatorix n-avea cum să-ţi dea voie să te plimbi liber prin Alagaësia. Cum de-ai reuşit să-i găseşti pe cei doi Ra’zac de unul singur? De ce n-am auzit ca vreunul dintre Trădători să aibă copii? Şi ce faci aici?

La sfârşit, el îşi ridicase glasul, ajungând aproape să strige.

Murtagh îşi trecu mâinile peste faţă:

— E mult de povestit.

— Doar nu plecăm nicăieri, îi răspunse Eragon.

— E prea târziu ca să mai stăm de vorbă.

— Mâine nu cred că vom mai avea răgaz.

Murtagh îşi cuprinse genunchii cu braţele şi îşi puse bărbia pe ei, legănându-se înainte şi-napoi cu privirea aţintită în jos.

— Nu e… începu el, apoi se întrerupse. Nu vreau să fiu nevoit să mă opresc… aşa că aşază-te bine! O să-mi ia ceva timp să-ţi povestesc tot.

Eragon se foi pe lângă Saphira, aşezându-se mai bine, şi încuviinţă din cap. Saphira îi privea cu mare atenţie pe amândoi.

Murtagh începu să spună cu o voce stinsă, dar, pe parcurs, aceasta deveni mai puternică şi mai hotărâtă:

— Din câte ştiu… sunt singurul copil al unuia dintre cei

Treisprezece Slujitori sau Trădători cum li se mai spune. Poate că mai există şi alţii, căci ei aveau puterea să ţină ascunse diverse lucruri, dar eu nu cred; o să-ţi explic mai târziu şi de ce. Părinţii mei s-au întâlnit într-un târguşor – n-am reuşit să aflu locul exact – în timp ce tatăl meu călătorea, trimis de rege într-o misiune. Morzan a vrăjit-o pe mama cu nişte fleacuri – doar ca să-i câştige încrederea prin înşelăciune, şi ea a plecat după aceea cu el. Au călătorit împreună o vreme şi, după cum se întâmplă adesea, ea s-a îndrăgostit nebuneşte de el. Morzan s-a bucurat să afle asta, nu doar pentru că-i dădea prilejul să o chinuiască, ci şi pentru că înţelegea cât era de important să aibă o slujitoare care să nu-l trădeze niciodată. Aşa că, întorcându-se la curtea lui Galbatorix, mama a devenit unealta pe care el se bizuia cel mai mult. O folosea pentru a trimite mesaje de taina şi a învăţat-o şi o formă grosolană de magie, care o ajuta să treacă neobservată şi, din când în când, să obţină de la oamenii din jur diverse informaţii. A făcut tot ce-a putut ca s-o apere de ceilalţi doisprezece tovarăşi – nu pentru că i-ar fi păsat de ea, ci pentru că ei ar fi folosit-o împotriva lui, dacă ar fi prins prilejul. Aşa au trecut trei ani, până când mama a rămas însărcinată.

Murtagh se opri o clipă, jucându-se cu o şuviţă de păr. Apoi continuă, cu vocea întretăiată:

— Orice s-ar spune, tata a fost un om foarte şiret. Ştia că această sarcină îl punea în pericol şi pe el, şi pe mama – ca să nu mai vorbesc de copil, adică de mine. Aşa că, la miezul nopţii, el a scos-o pe furiş din palat şi a dus-o în castelul lui. Ajuns acolo, a făcut nişte vrăji puternice pentru ca nimeni să nu poată pătrunde pe domeniu, în afara câtorva slujitori de încredere. Astfel că sarcina a rămas o taină pentru toţi, în afară de Galbatorix. El ştia toate amănuntele despre viaţa Celor Treisprezece: intrigile lor, certurile şi – lucrul cel mai important – chiar gândurile lor. Îi făcea plăcere să-i vadă luptându-se şi, adesea, îl ajuta pe unul sau pe altul, numai ca să se distreze. Nu ştiu de ce, dar el nu a dezvăluit niciodată taina existenţei mele. M-am născut la momentul sorocit şi am fost încredinţat unei doici, pentru ca mama să se poată întoarce lângă Morzan. Ea n-a avut de ales. Morzan îi îngăduia să vină să mă vadă, o dată la câteva luni, dar în afară de asta am fost despărţiţi. Au mai trecut trei ani, după care el mi-a dăruit… cicatricea de pe spate.

Murtagh rămase pe gânduri aproape un minut, apoi continuă:

— Aş fi crescut aşa, dacă Morzan nu ar fi fost chemat să pornească după oul Saphirei. De îndată ce-a plecat, mama, care nu plecase cu el, a dispărut. Nimeni nu ştie unde s-a dus sau de ce. Regele a încercat să o găsească, dar oamenii lui nu i-au putut lua urma – mulţumită lecţiilor lui Morzan, fără îndoială. În momentul naşterii mele, numai cinci dintre Cei Treisprezece mai erau în viaţă. Până când a plecat Morzan, rămăseseră numai trei, iar când, în cele din urmă, el s-a luptat cu Brom în Gil'ead, era singurul rămas în viaţă. Trădătorii au murit în diverse feluri: s-au sinucis, au fost atacaţi pe neaşteptate, au folosit prea multă magie… dar de cele mai multe ori a fost opera vardenilor. Am auzit că regele s-a mâniat teribil din pricina acestor pierderi. Totuşi, înainte să se afle vestea despre moartea lui Morzan şi a celorlalţi, mama s-a întors. Trecuseră mai multe luni de la dispariţia ei. Era suferindă, ca şi cum ar fi trecut printr-o boală grea, şi, treptat, starea ei s-a înrăutăţit. În mai puţin de două săptămâni, a murit.

— Şi după aceea? îl întrebă Eragon.

Murtagh ridică din umeri:

— Am crescut. Regele m-a adus la palat şi s-a ocupat de cele necesare pentru educaţia mea, dar, în rest, m-a lăsat în pace.

— Şi-atunci, de ce-ai plecat?

Murtagh râse zgomotos:

— Mai corect spus, am fugit. La ultima mea aniversare, când am împlinit optsprezece ani, regele m-a chemat în camerele lui ca să luăm masa împreună. Asta m-a uimit, pentru că mă ţinusem în permanenţă departe de Curte şi nu-l întâlnisem decât rareori. Din când în când vorbeam cu el, dar de fiecare dată erau de faţă alţi nobili, care trăgeau cu urechea. Am acceptat invitaţia, fireşte, ştiind că nu ar fi un lucru prea inteligent să refuz. Masa a fost foarte bogată, numai că el a stat tot timpul cu ochii lui negri aţintiţi asupra mea. Avea o privire care mă nedumerea, de parcă ar fi căutat pe faţa mea nişte semne ascunse. N-am ştiut ce să înţeleg şi m-am străduit din greu să port o conversaţie politicoasă, dar el nu mi-a răspuns, aşa că am renunţat să mai încerc. În sfârşit, după ce am terminat de mâncat, a început să vorbească. Tu nu i-ai auzit niciodată glasul, aşa că mi-e greu să te fac să înţelegi cum a fost. Vorbele lui erau fascinante, ca ale unui şarpe care-mi şoptea la ureche minciuni poleite cu aur. N-am auzit niciodată

un om mai convingător şi mai înfricoşător. Mi-a descris o viziune: Imperiul, aşa cum şi-l imagina el. În tot regatul se vor construi oraşe superbe, pline cu cei mai aleşi războinici, meşteşugari, muzicieni şi învăţaţi. Urgalii vor fi, în sfârşit, distruşi. Imperiul se va extinde în cele patru zări până când va ajunge în cele mai îndepărtate colţuri din Alagaësia. Pacea şi bogăţia vor înflori, dar, un lucru şi mai minunat, Cavalerii vor fi readuşi la viaţă, pentru a conduce cu blândeţe teritoriile stăpânite de Galbatorix. L-am ascultat, vrăjit, timp de mai multe ore. Când a terminat, l-am întrebat plin de însufleţire cum vor fi readuşi la viaţă Cavalerii, căci toată lumea ştia că nu mai există niciun ou de dragon. Atunci, Galbatorix a amuţit şi m-a privit gânditor. A rămas o lungă vreme tăcut, apoi mi-a întins mâna şi m-a întrebat: „Accepţi, fiu al prietenului meu, să mă slujeşti în efortul meu de a crea acest rai pământesc?" Cu toate că ştiam povestea despre cum el şi cu tata ajunseseră la putere, visul pe care mi-l înfăţişase mă atrăgea prea tare, era prea plin de farmec ca să-l pot trece cu vederea. M-am simţit plin de zel pentru această misiune şi, fără să preget, i-am jurat că-l voi sluji. Galbatorix m-a binecuvântat, fiind vizibil mulţumit, apoi m-a lăsat să plec, spunându-mi că mă va chema când va avea nevoie de mine. Au mai trecut câteva luni până să o facă. Iar când mi-a trimis vorbă, m-am simţit la fel de încântat ca şi prima dată. Ne-am întâlnit din nou între patru ochi, dar de această dată regele nu a mai fost plăcut sau fermecător. Vardenii tocmai îi măcelăriseră trei brigăzi, undeva în sud, iar el era în culmea furiei. Cu un glas înspăimântător, mi-a poruncit să iau un detaşament de soldaţi şi să distrug oraşul Cantos, unde se ştia că se ascund, din când în când, rebelii. Când l-am întrebat ce urmează să fac cu locuitorii şi cum să aflu dacă sunt vinovaţi sau nu, a strigat: „Cu toţii sunt nişte trădători! Arde-i pe rug şi îngroapă-le cenuşa în bălegar!" Apoi a continuat să urle, blestemându-şi duşmanii şi descriindu-mi cum va devasta pământurile tuturor celor care-l privesc cu ochi răi. Tonul lui era foarte diferit de cum fusese prima dată şi m-a făcut să-mi dau seama că nu e capabil de milă şi nu are acea minte luminată prin care să câştige devotamentul oamenilor; domneşte numai prin forţă brută, stăpânit de propriile patimi. Atunci m-am hotărât să fug de el şi de Urû'baen pentru totdeauna. De îndată ce-am rămas din nou singur, m-am pregătit să fug împreună cu

Tomac, slujitorul meu credincios. Am plecat chiar în noaptea aceea, dar, nu ştiu cum, Galbatorix şi-a dat seama ce aveam de gând, căci la poartă ne aşteptau nişte soldaţi. Da, şi sabia mea era însângerată şi sclipea în lumina slabă a lămpilor. I-am înfrânt… dar Tomac a fost ucis în acea luptă. Singur şi trist, am fugit la un vechi prieten care m-a adăpostit pe moşia lui. Cât am stat ascuns, am tras cu urechea la toate zvonurile, încercând să prevăd ce va face Galbatorix şi să-mi plănuiesc viitorul, în acel timp, mi-a ajuns la urechi că doi Ra'zac fuseseră trimişi să prindă sau să omoare pe cineva. Amintindu-mi planurile regelui în legătură cu readucerea la viaţă a Cavalerilor, m-am hotărât să-i găsesc şi să-i urmăresc pe Ra'zac. Exista şansa ca ei chiar să descopere un dragon. Şi aşa v-am întâlnit pe voi… astea-s toate tainele mele.

„Tot nu ştim dacă spune adevărul", îl preveni Saphira pe Eragon.

„Ştiu, îi răspunse el, dar de ce să ne mintă?"

„Poate că-i nebun."

„Nu prea cred." Eragon mângâie cu un deget solzii Saphirei, privindu-i cum reflectă lumina.

— Şi atunci, de ce nu te alături vardenilor? O vreme, n-o să aibă încredere în tine, dar, după ce-ţi demonstrezi loialitatea, o să te trateze cu respect. Nu-ţi sunt, într-un fel, aliaţi? Şi ei se luptă să pună capăt domniei regelui. Nu asta vrei şi tu?

— Chiar trebuie să-ţi explic totul ca unui copil? îl întrebă Murtagh. Nu vreau ca Galbatorix să afle unde sunt, iar asta este de neocolit dacă oamenii încep să vorbească, spunând că m-am aliat cu duşmanii lui, ceea ce n-am făcut niciodată.

El făcu o pauză, apoi spuse cu scârbă:

— *Răzvrătiţii* ăştia încearcă nu numai să-l răstoarne pe rege, ci şi să distrugă Imperiul… Dar eu nu vreau asta. N-ar face decât să işte dezordine şi haos. Da, regele are părţile lui rele, dar sistemul este bun. Cât despre respectul vardenilor – ce să zic! O dată ce află despre mine, o să mă trateze ca pe-un ucigaş sau chiar mai rău. Şi, mai mult, bănuiala o să cadă şi asupra voastră, pentru că am călătorit împreună!

„Are dreptate", zise Saphira.

Eragon nu o luă în seamă:

— Nu-i chiar aşa rău, zise el, încercând să pară optimist.

Murtagh pufni cu dispreţ şi-şi întoarse privirea.

— Sunt sigur că n-o să fie…

Eragon se întrerupse, când uşa se deschise de un lat de palmă şi înăuntru fură împinse două castroane. Urmară o pâine şi o halcă de carne crudă, apoi uşa se închise din nou.

— În sfârşit! mormăi Murtagh, mergând să ia mâncarea.

Carnea i-o aruncă Saphirei, care o prinse din aer şi o înghiţi pe nemestecate. Apoi rupse pâinea în două, îi dădu jumătate lui Eragon, îşi luă castronul şi se retrase într-un colţ.

Mâncară în tăcere. Murtagh îşi înfigea nervos lingura în mâncare.

— Mă duc la culcare, îi anunţă el de îndată, lăsând castronul jos, fără să mai zică nimic.

— Noapte bună, îi spuse Eragon, culcându-se şi el lângă Saphira, cu braţele sub cap.

Ea îşi încolăci gâtul în jurul lui, cum îşi încolăcesc pisicile coada, şi-şi puse capul jos lângă al lui. Una din aripile ei se întinse peste el ca un cort albastru, învăluindu-l în întuneric.

„Noapte bună, micuţule!”

Colţurile gurii lui Eragon se ridicară într-un zâmbet slab, dar el deja adormise.

Splendoarea oraşului Tronjheim

Eragon sări în picioare, auzind un mârâit în ureche. Saphira dormea încă; ochii i se mişcau uşor sub pleoape, iar buza de sus îi tremura, ca şi cum se pregătea să ragă. El zâmbi, apoi tresări, auzind-o mârâind încă o dată.

„Pesemne că visează”, îşi dădu el seama. O mai privi câteva clipe, apoi se strecură uşor de sub aripa ei. Se ridică şi se întinse. În încăpere, era o răcoare plăcută. În colţul îndepărtat, Murtagh şedea întins pe spate, cu ochii închişi.

Când Eragon păşi pe după Saphira, Murtagh se mişcă.

— ’Neaţa, zise el, încet, ridicându-se.

— De când te-ai trezit? îl întrebă Eragon pe şoptite.

— De ceva vreme. Mă mir că Saphira nu te-a trezit mai de mult.

— Eram aşa de obosit, că puteam să dorm şi în mijlocul unei furtuni, zise Eragon, zâmbind.

El se aşează lângă Murtagh şi-şi sprijini capul de perete:

— Ştii ce oră e?
— Nu. De-aici, dinăuntru, nu-mi pot da seama.
— A venit cineva să ne vadă?
— Încă nu.

Rămaseră unul lângă altul, fără să se mişte sau să-şi vorbească. Eragon se simţea legat de Murtagh într-un fel foarte ciudat. „Am purtat cu mine sabia tatălui lui, care-ar fi trebuit să fie… moştenirea lui. Suntem asemănători în multe privinţe, deşi înfăţişarea şi felul în care am fost crescuţi se deosebesc atât de mult.” Se gândi la cicatricea lui Murtagh şi se înfiora. „Ce fel de om e în stare să îi facă asta unui copil?”

Saphira îşi înălţă capul şi clipi, ca să-şi limpezească privirea. Ea adulmecă aerul, apoi căscă larg, răsucindu-şi vârful limbii. „S-a-ntâmplat ceva?” Eragon clătină din cap. „Sper să-mi dea mai mult de mâncare decât gustarea aia de azi-noapte. Mi-e aşa o foame, că aş mânca o cireadă de vaci.”

„O să-ţi dea”, o asigură el.

„Ar face bine.” Ea se aşeză lângă uşă şi se puse pe aşteptat, dând din coadă. Eragon închise ochii, bucurându-se de clipele de răgaz. Moţăi puţin, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Plictisit, se apucă să cerceteze o lampă. Era făcută dintr-o singură bucată de sticlă, în formă de lacrimă, cam de două ori mai mare decât o lămâie, şi umplută cu o lumină plăcută, albastră, care nu pâlpâia. Patru gratii subţirele de metal se încolăceau uşor în jurul sticlei, întâlnindu-se la vârf pentru a forma un mic cârlig, şi la fund, unde se uneau şi se desfăceau la loc, formând trei picioare de o formă foarte graţioasă. În întregul său, obiectul era de-a dreptul atrăgător.

Eragon fu întrerupt din cercetarea sa de glasurile care se auziră în afara încăperii. Uşa se deschise şi intrară o duzină de războinici. Cel care mergea în faţă înghiţi în sec la vederea Saphirei. Pe urmele lor, veneau Orik şi chelul, care le spuse:

— Aţi fost chemaţi dinaintea lui Ajihad, conducătorul vardenilor. Dacă trebuie să mâncaţi, o veţi face în mers.

Eragon şi Murtagh se ridicară, privindu-l cu neîncredere:

— Unde ne sunt caii? Şi aş vrea să mi se înapoieze sabia şi arcul, dacă se poate, zise Eragon.

Chelul îl privi dispreţuitor:

— Armele vă vor fi înapoiate când consideră de cuviinţă Ajihad, nu înainte. Caii vă aşteaptă în tunel. Haideţi!

Pregătindu-se să plece, Eragon întrebă repede:

— Cum se simte Arya?

Chelul şovăi:

— Nu ştiu. Este încă în grija vindecătorilor.

El ieşi din încăpere, însoţit de Orik. Unul dintre războinici făcu un semn spre Eragon:

— Tu primul!

Eragon trecu pe sub arcadă, urmat de Saphira şi de Murtagh. Se întoarseră prin coridorul pe care-l străbătuseră noaptea trecută, trecând şi de statuia animalului ţepos. Ajunşi la tunelul uriaş prin care se ajungea la intrarea în munte, îi găsiră pe chel şi pe Orik, aşteptându-i. Orik ţinea hăţurile celor doi cai.

— O să călăriţi unul în spatele celuilalt, pe mijlocul tunelului, îi înştiinţa chelul. Dacă încercaţi să o apucaţi pe altă parte, veţi fi opriţi.

Eragon dădu să se urce în spatele Saphirei, dar chelul strigă:

— Nu! Vei merge pe cal până când îţi spun eu.

Eragon ridică din umeri şi-l luă de hăţuri pe Văpaia Zăpezii. El sări în şa, veni lângă Saphira şi-i spuse: „Stai pe aproape, în caz că am nevoie de ajutorul tău”.

„Sigur că da”, răspunse ea.

Murtagh se urcă pe Tomac şi porni pe urmele Saphirei. Chelul cercetă şirul, apoi le făcu semn războinicilor, care se împărţiră în două, pentru a-i înconjura, lăsând totuşi cât mai mult loc pentru Saphira. Orik şi chelul porniră în fruntea alaiului.

Aruncându-le încă o privire, chelul bătu de două ori din palme şi o porni înainte, pe jos. Eragon îl atinse uşor pe Văpaia Zăpezii, îmboldindu-l înainte. Tot grupul se îndreptă spre inima muntelui. Copitele cailor, lovind podeaua de piatră, făceau să răsune tot tunelul, sunetele amplificându-se în coridorul pustiu. Din când în când, treceau pe lângă uşi şi porţi care străpungeau zidurile netede, dar acestea erau mereu închise.

Eragon se minună de imensitatea tunelului, care fusese săpat cu mult meşteşug – pereţii, podeaua şi tavanul erau perfect şlefuite, fără niciun cusur. Zidurile coborau în unghiuri drepte şi, după cât îşi dădea seama, tunelul nu se abătea nici măcar cu un deget de la drumul pe care-l urma.

Pe măsură ce înaintau, Eragon deveni din ce în ce mai îngrijorat de întâlnirea cu Ajihad. Conducătorul vardenilor era un personaj misterios pentru oamenii din Imperiu. El venise la

putere cu aproape douăzeci de ani în urmă şi, de-atunci, pornise un război crâncen împotriva regelui Galbatorix. Nimeni nu ştia de unde apăruse şi nici măcar cum arăta. Se zvonea că este un maestru al strategiei, un luptător fără scrupule. Cu o asemenea reputaţie, Eragon se întreba cu îngrijorare cum îi va primi. Totuşi, ştiind că Brom avusese destulă încredere în vardeni pentru a-i sluji, se simţea puţin mai încrezător.

Văzându-l din nou pe Orik, îi veniseră în minte alte întrebări. Tunelul era, fără îndoială, opera piticilor – nimeni altcineva nu putea săpa stânca într-un chip aşa de meşteşugit –, dar oare piticii făceau parte dintre vardeni sau doar îi protejau? Şi cine era regele de care pomenise Orik? Să fi fost Ajihad? Eragon înţelesese de-acum că vardenii reuşiseră să rămână nedescoperiţi, ascunzându-se sub pământ, dar ce era cu elfii? Aceştia unde se aflau?

Aproape o oră, chelul îi conduse prin tunel, fără să se abată sau să schimbe direcţia. „Probabil, am străbătut deja vreo patru kilometri”, îşi dădu seama Eragon. „Poate ne duc până în cealaltă parte a munţilor.” în cele din urmă, în faţa lor se zări o lumină slabă. El îşi încordă privirile, încercând să afle de unde venea, dar era încă prea departe pentru a putea observa amănuntele. Lumina se intensifica, pe măsură ce se apropiau de ea.

De-acum, Eragon putea zări stâlpii groşi de marmură, împodobiţi cu rubine şi ametiste, care se înşirau de-a lungul pereţilor. Zeci de lămpi atârnau între stâlpi, revărsând în aer o strălucire schimbătoare. La picioarele stâlpilor, era sculptată o decoraţiune aurie care sclipea, precum metalul topit. Arcuindu-se pe tavan, se vedeau capete de corbi sculptate, cu ciocurile larg deschise. La capătul sălii, erau două uşi negre, uriaşe, puse şi mai mult în evidenţă de dungile argintii, sclipitoare, care închipuiau o coroană cu şapte vârfuri, întinsă pe ambele uşi.

Chelul se opri şi ridică o mână. Se întoarse spre Eragon:

— De-acum ai să mergi pe spatele dragonului. Să nu încerci să fugi în zbor! O să fii supravegheat, aşa că aminteşte-ţi cine şi ce eşti!

Eragon se dădu jos de pe cal, apoi se căţără pe spatele Saphirei. „Cred că vor să ne înfăţişeze lumii, ca să se laude cu noi”, zise ea, în timp ce el se aşeza în şa.

„O să vedem. Aş fi vrut s-o am cu mine pe Zar’roc”, răspunse

el, legându-şi curelele în jurul picioarelor.

„Poate că e mai bine că nu porţi sabia lui Morzan, când te arăţi vardenilor pentru prima oară.”

„Aşa-i.”

— Sunt gata, zise Eragon, îndreptându-şi spatele.

— Bine, zise chelul, apoi el şi Orik trecură de o parte şi de alta a Saphirei, rămânând însă destul de în urmă; astfel, ea era, fără îndoială, aceea care deschidea şirul.

— Acum mergi spre uşi şi, când se deschid, urmează-ţi drumul! Mergi încet!

„Eşti gata?” îl întrebă Eragon.

„Sigur.” Saphira se apropie de uşi cu paşi măsuraţi. Solzii îi scânteiau în lumină, făcând ca pe stâlpii de marmură să danseze pete de culoare. Eragon respiră adânc, ca să se liniştească.

Fără veste, uşile se desfăcură în afară, rotindu-se în balamalele lor nevăzute. Pe măsură ce deschizătura din faţa lor se lărgea, razele soarelui pătrunseră în tunel, căzând pe Saphira şi pe Eragon. Orbit, acesta din urmă clipi şi-şi miji ochii. După ce se obişnui cu lumina, rămase cu gura căscată de ce vedea.

Se aflau înăuntrul unui uriaş crater vulcanic. Pereţii acestuia se îngustau până la o deschizătură cu formă neregulată, aflată atât de sus, încât Eragon nu-şi putea da seama de distanţă – puteau să fie chiar mai mult de douăzeci de kilometri. Prin deschizătură, cădea un fascicul de raze care luminau mijlocul craterului, lăsând restul uriaşei peşteri în penumbră.

Capătul îndepărtat al craterului, care se vedea de la distanţă într-un albastru tulbure, părea la mai mult de cincisprezece kilometri depărtare. Ţurţuri uriaşi, groşi de zeci de metri şi lungi de sute sau chiar mii, atârnau la mare distanţă deasupra capetelor lor, ca nişte pumnale sclipitoare. De pe urma întâmplării din vale, Eragon ştia că nimeni, nici măcar Saphira, nu putea atinge acele înălţimi semeţe. Mai în jos, pereţii interiori ai craterului erau acoperiţi de pete întunecate de muşchi şi licheni.

El îşi coborî ochii şi zări o potecă largă, pavată, care pornea din pragul uşii. Ea ducea drept în mijlocul craterului, unde se isprăvea, la poalele unui munte alb ca zăpada, care sclipea ca o piatră preţioasă neşlefuită, încărcat de mii de luminiţe colorate. Acesta părea a avea mai puţin de o zecime din înălţimea

craterului care se ridica deasupra şi în jurul său, dar asta nu era decât o aparenţă, căci, de fapt, avea ceva mai mult de 4 000 de metri.

Cât era de lung, tunelul nu-i purtase decât pe o latura a peretelui craterului. Eragon rămase cu ochii holbaţi, apoi îl auzi pe Orik spunând cu solemnitate:

— Uită-te bine, omule, căci niciun Cavaler n-a mai dat cu ochii de asta, de mai bine de o sută de ani! Uriaşul pisc sub care ne aflăm este Farthen Dûr, pe care l-a descoperit, acum mii de ani, strămoşul neamului nostru, Korgan, în timp ce săpa după aur. Iar în centru se află cea mai mare operă a noastră: Tronjheim, oraşul-munte, clădit din marmura cea mai pură.

Uşile se închiseră cu zgomot.

„Un oraş!”

Apoi, Eragon zări mulţimea. Fusese atât de captivat de ceea ce vedea, încât nu observase marea de oameni care se înghesuiau la intrarea în tunel. Ei se înşirau de-a lungul cărării pavate – pitici şi oameni laolaltă, vârâţi unul într-altul precum copacii dintr-un desiş. Erau sute… mii. Toţi ochii, toate chipurile erau îndreptate spre Eragon. Şi cu toţii erau tăcuţi.

Eragon apucă unul dintre ţepii de pe gâtul Saphirei. El văzu copii în hăinuţe murdare, bărbaţi vânjoşi cu mâinile brăzdate de cicatrice, femei în rochii ţesute în casă şi pitici îndesaţi, bine făcuţi, care-şi treceau degetele prin barbă. Toţi aveau aceeaşi expresie încordată – cea a unui animal rănit, care ştie că fiara este prin apropiere şi că nu mai are scăpare.

O picătură de sudoare se rostogoli pe chipul lui Eragon, dar el nu îndrăznea să facă nicio mişcare ca s-o şteargă. „Ce să fac?” o întrebă el, în culmea îngrijorării.

„Zâmbeşte, ridică mâna, fă ceva!” îi răspunse Saphira imediat.

Eragon încercă să zâmbească forţat, dar nu reuşi decât să-şi facă buzele să tremure puţin. Adunându-şi tot curajul, el îşi ridică o mână în sus, fluturând-o uşor. Văzând că nu se întâmplă nimic, se înroşi de ruşine, îşi coborî braţul şi-şi lăsă capul în jos.

Tăcerea fu ruptă de un glas, care începu să aclame. Cineva începu să bată tare din palme. O clipă, mulţimea şovăi, apoi se auzi un muget sălbatic şi se ridică un vacarm care-l copleşi pe Eragon.

— Foarte bine, zise chelul, din spatele lui. Acum începe să

mergi!

Uşurat, Eragon se îndreptă în şa şi o întrebă vesel pe Saphira: „Ei, mergem?” Ea îşi arcui gâtul şi păşi înainte. Trecând de primul rând de oameni, ea privi într-o parte şi în cealaltă, şi suflă o pală de fum pe nări. Mulţimea tăcu şi se trase înapoi, apoi reîncepu să aclame cu şi mai multă tragere de inimă.

„Ce-ţi place să te făleşti!” o tachină Eragon. Saphira dădu din coadă, fără să-l bage în seamă. În timp ce ea înainta pe cărarea pietruită, el se uită curios la mulţimea care se înghesuia. Piticii erau mult mai numeroşi decât oamenii... iar mulţi dintre ei îl priveau cu ură. Ba chiar, unii se întoarseră cu spatele şi plecară, cu chipuri ca de piatră.

Oamenii erau zdraveni şi trecuţi prin multe încercări. Toţi bărbaţii aveau la brâu cuţite sau pumnale; mulţi erau înarmaţi ca pentru luptă. Femeile se ţineau foarte drepte, dar păreau să ascundă o oboseală profundă. Copiii – nu erau prea mulţi, nici prunci, nici din cei mărişori – îl priveau pe Eragon cu ochii mari de uimire. El îşi dădu limpede seama că aceşti oameni trecuseră prin multe chinuri şi că, de-acum, vor face tot ce va fi nevoie ca să se apere.

Vardenii îşi găsiseră ascunzişul perfect. Pereţii lui Farthen Dûr erau prea sus pentru ca un dragon să poată zbura peste ei şi nicio armată nu putea sfărâma stânca, şi dacă ar fi reuşit să găsească intrările ascunse.

Mulţimea venea la câţiva paşi în urma lor, făcându-i loc suficient Saphirei. Încet-încet, oamenii se liniştiră, deşi atenţia lor rămase îndreptată spre Eragon. El privi în urmă şi-l văzu pe Murtagh călărind ţeapăn şi palid la faţă.

Se apropiară de oraşul-munte, iar Eragon văzu că marmura albă din care era clădit Tronjheim era bine şlefuită şi că i se dăduseră forme meşteşugite, ca şi cum ar fi fost turnată în acel loc. Era înţesată cu nenumărate ferestre rotunde, înconjurate de sculpturi măiestre. La fiecare fereastră atârna câte o lampă colorată, care arunca o strălucire slabă asupra pietrei dimprejur. Nu se vedeau turnuri, nici hornuri. Drept în faţa lor, doi grifoni de aur, înalţi de aproape zece metri, străjuiau o poartă masivă din lemn, care se adâncea cam douăzeci de metri în temelia oraşului, umbrită de stâlpi groşi care susţineau o boltă arcuită, aflată undeva sus.

Ajungând la temelie, Saphira se opri, aşteptând poruncile

chelului. Văzând că nu primeşte niciuna, ea o luă spre poartă. Pe lângă pereţi, se înşirau coloane acoperite de jur-împrejur cu şănţuleţe, făcute din jasp roşu ca sângele. Printre ele, se zăreau statui masive ale unor fiinţe nemaivăzute, imortalizate de dalta sculptorilor.

Poarta cea mare se deschise în faţa lor cu un zgomot înfundat, când lanţuri nevăzute făcură să se ridice uriaşele grinzi. Un coridor înalt cât patru niveluri se întindea drept spre centrul Tronjheimului. Cele trei niveluri de sus erau străpunse de arcade care dădeau la iveală tunele cenuşii, care o coteau şi se pierdeau în depărtare. Arcadele erau pline de grupuri de oameni, care-i aşteptau cu nerăbdare pe Eragon şi pe Saphira. În schimb, la nivelul solului, arcadele erau închise cu uşi zdravene. Printre diferitele niveluri atârnau tapiserii bogate, brodate cu figuri de eroi şi scene aprige de luptă.

Când Saphira păşi în sală şi începu să o străbată ţanţoşă, se înălţară din nou urale. Eragon îşi ridică mâna, făcând mulţimea să-l aclame, deşi mulţi dintre pitici nu se alăturară strigătelor de bun venit.

Coridorul, lung de mai mult de un kilometru jumătate, se termina printr-o arcadă, flancată de stâlpi negri de onix. Pietre de zircon, de trei ori mai mari decât un om, încununau stâlpii întunecaţi, făcând ca prin sală să se alerge raze aurii. Saphira păşi prin deschizătură, apoi se opri şi-şi dădu capul pe spate, torcând gros.

Se aflau într-o încăpere rotundă, care părea să aibă cam 30 de metri în diametru şi atingea bolta oraşului, aflată la peste 1500 de metri înălţime, îngustându-se pe măsură ce urca. Pereţii erau înţesaţi de arcade – câte un şir pentru fiecare nivel al oraşului-munte iar podeaua era făcută din cornalină şlefuită, pe care era încrustat un ciocan înconjurat de douăsprezece pentagrame, la fel ca pe coiful lui Orik.

În încăpere, se întâlneau patru coridoare – printre care cel pe care veniseră ei – care împărţeau oraşul pe sferturi. Acestea erau identice, în afară de cel aflat drept în faţa lui Eragon. La dreapta şi la stânga acestuia, se aflau arcade înalte care se deschideau spre un şir de trepte care coborau, plasate simetric una faţă de cealaltă.

Tavanul era încununat de un safir în formă de stea, albastru-violet, de o mărime uriaşă. Piatra avea cam douăzeci de metri în

diametru şi aproape la fel de mult în grosime. Una dintre feţele ei fusese şlefuită astfel încât să închipuie un trandafir înflorit, iar lucrătura era atât de meşteşugită, încât floarea părea reală. În jurul safirului, se afla un cerc larg de lămpi care aruncau dungi striate de lumină roşiatică pe tot ce se afla jos. Razele care pâlpâiau în interiorul stelei de safir făceau să pară că un ochi uriaş îi privea de sus.

Eragon nu putea decât să caşte gura de uimire. Nimic nu-l pregătise pentru această privelişte. Părea imposibil ca oraşul să fi fost clădit de fiinţe muritoare. Tronjheim făcea de ruşine tot ce văzuse până atunci în Imperiu. Eragon credea că nici măcar Urû'baen nu-l putea egala în bogăţie şi splendoare. Tronjheim era un monument ameţitor al puterii şi al răbdării piticilor.

Chelul păşi în faţa Saphirei şi zise:

— De-acum o să mergeţi pe jos.

Când el vorbi, din mulţime răsunară ici-colo huiduieli. Un pitic veni să ia caii. Eragon se dădu jos de pe spatele Saphirei, dar rămase lângă ea, în timp ce chelul îi conducea de-a lungul podelei de cornalină, spre coridorul din dreapta.

Merseră de-a lungul lui vreo sută de metri, apoi intrară într-un tunel mai mic. Cei care-i păzeau rămaseră cu ei, în ciuda spaţiului îngust. După ce dădură patru colţuri, în unghi ascuţit, ajunseră la o uşă masivă din lemn de cedru, cu pete negre – semne ale vechimii. Chelul o deschise şi-i duse pe toţi înăuntru, în afară de străjeri.

Ajihad

Eragon intră într-un birou elegant, cu două etaje, cu pereţii plini de un şir de rafturi de cărţi din lemn de cedru. O scară de fier urca, în spirală, până la un balconaş unde se aflau două scaune şi o masă de citit. Pe pereţi şi pe tavan atârnau lămpi albe, aşa că peste tot prin încăpere era loc să citeşti o carte. Podeaua de piatră era acoperită de un covor oval, cu o lucrătură complicată. La capătul îndepărtat al încăperii se afla un bărbat, în spatele unei mese mari, din lemn de castan.

Pielea lui, de culoarea fildeşului uns cu ulei, sclipea. Avea capul complet ras, dar o barbă tăiată scurt îi acoperea bărbia şi buza de sus. Chipul lui era umbrit de trăsături puternice, iar sub

frunte i se zăreau ochii serioşi şi inteligenţi. Avea umeri laţi şi puternici, puşi în evidenţă de un surtuc roşu, brodat cu fir de aur, purtat peste o cămaşă largă, purpurie. Se ţinea foarte demn, cu un aer grav şi impresionant.

Când vorbi, glasul său era puternic şi sigur pe sine:

— Bine aţi venit în Tronjheim, Eragon şi Saphira! Eu sunt Ajihad. Vă rog, luaţi loc!

Eragon se strecură într-un fotoliu, alături de Murtagh, în timp ce Saphira se aşeză în spatele lor, protectoare. Ajihad ridică mâna şi pocni din degete. Din spatele scării ieşi un bărbat, care semăna leit cu chelul, aflat chiar lângă el. Eragon se holbă uimit la cei doi, iar Murtagh înţepeni.

— Încurcătura voastră e explicabilă; sunt fraţi gemeni, zise Ajihad, cu un zâmbet şters. V-aş spune şi numele lor, numai că n-au.

Saphira şuieră a neplăcere. Ajihad o privi o clipă, apoi se aşeză într-un scaun cu spătar înalt, din spatele mesei. Gemenii se retraseră sub scară şi rămaseră acolo nemişcaţi, unul lângă altul. Privindu-i pe Eragon şi pe Murtagh, Ajihad îşi strânse mâinile laolaltă. Îi cercetă îndelung, fără să-şi ia ochii de la ei.

Eragon se foi stingherit. După o pauză, care i se păru că durase câteva minute, Ajihad îşi lăsă mâinile în jos şi le făcu un semn Gemenilor. Unul din ei se grăbi spre el. Ajihad îi şopti ceva la ureche. Chelul păli brusc şi clătină puternic din cap. Ajihad se încruntă, apoi încuviinţă din cap, ca şi cum i s-ar fi confirmat o bănuială. Îl privi pe Murtagh şi-i spuse:

— M-ai pus într-o situaţie foarte dificilă, refuzând să fii cercetat. Ai fost primit în Farthen Dûr pentru că Gemenii m-au asigurat că te pot ţine în frâu şi datorită a ceea ce-ai făcut pentru Eragon şi Arya. Înţeleg că pot exista anumite lucruri pe care doreşti să le ţii ascunse în minte, dar, câtă vreme e aşa, nu putem avea încredere în tine.

— Oricum n-aţi avea, zise Murtagh, sfidător.

Auzind acestea, chipul lui Ajihad se întunecă, iar în ochi i se aprinse o strălucire periculoasă:

— Au trecut douăzeci şi trei de ani de când l-am auzit... dar cunosc acest glas.

El se ridică ameninţător în picioare; pieptul i se umflă puternic. Gemenii, părând alarmaţi, îşi apropiară capetele unul de altul, discutând în şoapte aprinse.

— Era glasul altuia, un bărbat care era mai mult fiară decât om. Ridică-te!

Murtagh se supuse de nevoie, privind când la Gemeni, când la Ajihad.

— Scoate-ţi cămaşa, îi porunci acesta din urmă.

Ridicând din umeri, Murtagh făcu întocmai.

— Acum, în toarce-te!

Când tânărul se întoarse pe o parte, lumina căzu pe cicatricea de pe spatele său.

— Murtagh, şopti Ajihad.

Orik mormăi, surprins. Fără veste, Ajihad se întoarse spre Gemeni şi tună:

— Ştiaţi asta?

Gemenii îşi lăsară capetele în jos:

— Am descoperit acest nume în mintea lui Eragon, dar n-am bănuit că *băiatul* ăsta era fiul unui personaj aşa de puternic precum Morzan. Nu ne-a trecut prin cap că…

— Şi nu mi-aţi spus? îi întrebă Ajihad.

El ridică mâna, împiedicându-i să mai dea vreo explicaţie.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise el şi se întoarse din nou spre Murtagh. Mai întâi, trebuie să descâlcesc încurcătura asta. Tot nu primeşti să fii pus la încercare?

— Nu, îi răspunse Murtagh cu hotărâre, trăgându-şi tunica la loc. Nu o să dau voie nimănui să-mi intre în minte.

Ajihad se sprijini pe birou:

— Refuzul tău va avea urmări neplăcute. Dacă Gemenii nu pot confirma că nu reprezinţi o ameninţare, nu-ţi putem acorda încredere, în ciuda sau poate tocmai din cauza ajutorului pe care i l-ai dat lui Eragon. Dacă nu treci prin această încercare, toţi cei de-aici, fie pitici, fie oameni, te vor face bucăţi de îndată ce află de prezenţa ta. Va trebui să te ţin închis în permanenţă – şi pentru siguranţa ta, şi pentru a noastră. Va fi şi mai rău după ce regele piticilor, Hrothgar, îmi va cere să te ia sub puterea lui. Nu te băga în încurcătura asta, câtă vreme ea poate fi cu uşurinţă evitată!

Murtagh scutură din cap cu încăpăţânare:

— Nu… chiar dacă m-aş supune, tot aş fi tratat ca un lepros şi un om de nimic. Nu vreau decât să plec. Dacă mă lăsaţi s-o fac în linişte, n-o să dezvălui niciodată Imperiului locul în care vă aflaţi.

— Şi ce se va-ntâmpla dacă eşti prins şi adus în faţa lui Galbatorix? îl întrebă Ajihad. Oricât ai fi de puternic, el va afla toate tainele direct din mintea ta. Chiar dacă i-ai putea ţine piept, cum să avem încredere în tine că nu vei trece din nou de partea lui, la un moment dat? Nu pot să-mi asum acest risc.

— O să mă ţii închis pentru totdeauna? îl întrebă Murtagh, îndreptându-şi spatele.

— Nu, zise Ajihad, numai până când primeşti să fii cercetat. Dacă se descoperă că eşti de încredere, Gemenii o să îndepărteze din mintea ta toate informaţiile despre Farthen Dûr, apoi vei fi lăsat să pleci. N-o să ne asumăm riscul ca un om care ştie astfel de lucruri să cadă în mâinile lui Galbatorix. Cum rămâne, Murtagh? Hotărăşte-te repede, altfel altcineva va alege în locul tău!

„Hai, cedează”, se rugă Eragon în sinea lui, îngrijorat pentru siguranţa lui Murtagh. „Nu merită să te lupţi pentru asta.”

În cele din urmă, Murtagh vorbi, rostind cuvintele limpede şi fără grabă:

— Mintea mea este cel din urmă refugiu care nu mi-a fost furat. Au mai încercat şi alţii să-l încalce, dar eu am învăţat să mă apăr cu străşnicie, pentru că numai cu gândurile mele cele mai ascunse mă simt în siguranţă. Îmi ceri singurul lucru pe care nu-l pot da, mai ales ăstora doi, zise el, arătând spre Gemeni. Fă ce vrei cu mine, dar află un lucru: o să mor mai degrabă decât să mă las cercetat de ei.

Ochii lui Ajihad sclipiră de admiraţie:

— Alegerea ta nu mă surprinde, deşi nădăjduiam să fie altfel… Străjeri!

Uşile din lemn de cedru se dădură de perete şi războinicii se năpustiră înăuntru, cu armele la îndemână. Ajihad arătă spre Murtagh şi porunci:

— Duceţi-l într-o încăpere fără ferestre şi zăvorâţi uşa bine! Puneţi şase oameni de pază la intrare şi nu lăsaţi pe nimeni înăuntru, până nu vin eu să-l văd! Şi să nu vorbiţi cu el!

Războinicii îl înconjurară pe Murtagh, aruncându-i priviri bănuitoare. În timp ce ei părăseau sala, Eragon prinse privirea lui Murtagh şi-i spuse, din vârful buzelor:

— Îmi pare rău!

Murtagh ridică din umeri, apoi îşi aţinti privirea înainte, cu hotărâre. El dispăru în coridor, împreună cu străjerii. Zgomotul

paşilor lor se stinse în depărtare.

Ajihad zise brusc:

— Să iasă toţi, în afară de Eragon şi Saphira. Imediat!

Făcând o plecăciune, Gemenii ieşiră, dar Orik spuse:

— Domnule, regele va dori să afle despre Murtagh. Şi mai e şi povestea cu nesupunerea mea…

Ajihad se încruntă, apoi făcu un semn cu mâna:

— O să-i vorbesc chiar eu lui Hrothgar. Cât despre faptele tale… aşteaptă afară să te chem. Nu-i lăsa pe Gemeni să plece! Nici cu ei n-am terminat.

— Foarte bine, zise Orik, plecându-şi capul, apoi ieşi şi închise uşa cu zgomot.

După o lungă pauză, Ajihad se aşeză, oftând obosit. Îşi trecu o mână peste faţă şi-şi ridică privirile înspre tavan. Eragon aştepta nerăbdător să-i vorbească. Văzând că Ajihad nu spune nimic, el întrebă dintr-o dată:

— Arya e bine?

Ajihad se uită la el şi spuse cu seriozitate:

— Nu… dar vindecătorii mi-au spus că o să-şi revină. S-au ocupat de ea toată noaptea. Otrava i-a făcut mult rău şi, dacă nu erai tu, n-ar fi supravieţuit. Pentru asta, ai cele mai adânci mulţumiri din partea vardenilor.

Umerii lui Eragon se lăsară în jos de uşurare. Pentru prima dată simţea că plecarea lor din Gil’ead meritase efortul.

— Şi acum? îl întrebă el.

— Vreau să-mi povesteşti cum ai găsit-o pe Saphira şi tot ce s-a-ntâmplat de-atunci, zise Ajihad, lipindu-şi palmele una de alta. Anumite lucruri le ştiu din mesajul trimis de Brom, altele de la Gemeni. Dar vreau să aud totul de la tine, mai ales amănuntele despre moartea lui Brom.

Eragon nu prea se simţea în largul său, împărtăşindu-şi viaţa unui străin, dar Ajihad era răbdător. „Haide”, îl îmboldi Saphira cu blândeţe. Eragon se foi, apoi începu să povestească. La-nceput îi venea greu, dar pe parcurs totul deveni mai simplu. Intervenind din când în când, Saphira îl ajută să-şi amintească toate amănuntele. În tot acest timp, Ajihad ascultă cu mare atenţie.

Eragon vorbi timp de câteva ore, oprindu-se adesea pentru a-şi găsi cuvintele. Îi spuse lui Ajihad de Teirm – păstrând pentru el profeţiile Angelei – şi despre felul în care el şi cu Brom îi

găsiseră pe cei doi Ra’zac. Povesti chiar şi despre faptul că o visase pe Arya. Când ajunse la ce se-ntâmplase în Gil’ead şi pomeni de Umbră, chipul lui Ajihad se înăspri, iar el se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii tulburi.

Terminându-şi povestea, Eragon tăcu, tot gândindu-se la ce se petrecuse. Ajihad se ridică, ducându-şi mâinile la spate, şi începu să se uite la un raft de cărţi, cu gândurile aiurea. După o vreme, se întoarse la masă:

— Moartea lui Brom este o mare pierdere. Îmi era prieten apropiat şi un aliat puternic al vardenilor. De multe ori ne-a salvat de la pieire, numai prin curajul şi inteligenţa sa. Chiar şi acum, după ce-a murit, ne-a dat singurul lucru care ne poate asigura victoria – pe tine.

— Dar ce se poate aştepta să fac eu? îl întrebă Eragon.

— O să-ţi explic totul, zise Ajihad, dar sunt lucruri mai urgente de care trebuie să ne ocupăm mai întâi. Veştile despre alianţa urgalilor cu Imperiul sunt foarte grave. Dacă Galbatorix adună o armată de urgali ca să ne distrugă, vardenii vor avea mult de lucru pentru a scăpa cu viaţă, chiar dacă mulţi dintre noi sunt la adăpost aici, în Farthen Dûr. Faptul că un Cavaler, chiar unul aşa de ticălos ca Galbatorix, poate accepta să facă un pact cu astfel de monştri este o dovadă limpede a nebuniei sale. Mi-e groază să mă gândesc ce le-a făgăduit, în schimbul credinţei lor înşelătoare. Şi mai e şi Umbra. Poţi să mi-o descrii?

Eragon făcu semn că da:

— Arăta ca un bărbat înalt, slab şi foarte palid, cu păr şi ochi roşii. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare.

— Dar sabia – i-ai văzut-o? îl întrebă Ajihad, cu multă seriozitate. Avea o zgârietură lungă pe lamă?

— Da, zise Eragon, surprins. De unde ştii?

— Pentru că eu i-am făcut-o, încercând să-i scot inima din piept, zise Ajihad cu un zâmbet sumbru. I se spune Durza – este unul dintre cei mai ticăloşi şi mai vicleni duşmani care au bântuit vreodată acest ţinut. Este slujitorul perfect pentru Galbatorix şi un duşman foarte periculos pentru noi. Spui că l-aţi omorât. Cum aţi făcut-o?

Eragon îşi amintea foarte bine:

— Murtagh a tras în el cu arcul, de două ori. Prima dată l-a nimerit în umăr; a doua oară, în frunte.

— De-asta mi-era teamă, zise Ajihad, încruntat. Nu l-aţi

omorât. Umbrele nu pot fi distruse decât dacă le străpungi inima. Orice altceva le va face să dispară şi să reapară ca spirite, în altă parte. Este un lucru neplăcut, dar Durza o să scape cu viaţă şi o să se-ntoarcă, mai puternic ca niciodată.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare, ca un nor ameninţător de furtună. Apoi Ajihad declară:

— Eşti o enigmă, Eragon, o problemă pe care nimeni nu poate s-o rezolve. Toată lumea ştie ce vor vardenii – sau urgalii, sau chiar Galbatorix –, dar nimeni nu ştie ce vrei tu. Şi asta te face periculos, mai ales pentru Galbatorix. Îi este teamă de tine, pentru că nu ştie ce vei face mai departe.

— Vardenii se tem de mine? îl întrebă Eragon, cu voce scăzută.

— Nu, îi răspunse Ajihad, grijuliu. Noi ne punem speranţa în tine. Dar dacă acea speranţă se dovedeşte înşelătoare, atunci, da, ne vom teme.

Eragon lăsă ochii în jos.

— Trebuie să înţelegi în ce poziţie ciudată te afli. Există nişte grupuri care vor să slujeşti numai interesele lor şi pe ale nimănui altcuiva. În clipa în care ai intrat în Farthen Dûr, influenţa şi puterea lor a început să-ţi dea târcoale.

— E vorba şi de tine? îl întrebă Eragon.

Ajihad chicoti, deşi privirea îi rămase gravă.

— Da, e vorba şi de mine. Trebuie să afli anumite lucruri: mai întâi, cum de s-a-ntâmplat ca oul Saphirei să apară în Şiră. Ţi-a spus Brom ce s-a făcut cu oul ei, după ce ni l-a adus aici?

— Nu, zise Eragon, aruncându-i o privire Saphirei.

Ea clipi din ochi şi scoase limba la el.

Ajihad bătu cu degetele în tăblia mesei, apoi spuse:

— Când Brom a adus oul la vardeni pentru prima oară, toată lumea a fost foarte interesată de soarta lui. Crezusem că toţi dragonii fuseseră nimiciţi. Piticii doreau numai să se asigure că viitorul Cavaler va fi un aliat – deşi unii nu acceptau deloc ideea de a avea un nou Cavaler în timp ce elfii şi vardenii aveau un motiv mai personal pentru a se interesa de asta. Motivul e destul de simplu: toţi Cavalerii din istorie au fost elfi sau oameni, elfii fiind cei mai mulţi la număr. N-a existat niciodată un pitic Cavaler. Din cauza trădării lui Galbatorix, elfii nu prea ar fi vrut să lase oul pe mâna vardenilor, de teamă ca nu cumva dragonul dinăuntru să se ataşeze de un om la fel de instabil

cum a fost regele. Era o situaţie foarte încordată, căci ambele părţi doreau să aibă un Cavaler al lor. Piticii n-au făcut decât să îngreuneze situaţia, certându-se cu încăpăţânare şi cu elfii, şi cu noi, de câte ori aveau prilejul. Spiritele s-au încins şi, nu după mult timp, au început să apară ameninţări pe care după aceea cu toţii le-au regretat. Atunci, Brom a propus un compromis care le-a permis ambelor tabere să-şi salveze prestigiul – anume ca oul să fie transportat de la vardeni la elfi şi înapoi, în fiecare an. În ambele locuri, copiii se perindau pe lângă el, iar purtătorii oului aşteptau să vadă dacă dragonul ieşea sau nu la iveală. Dacă nu, se întorceau cu el în cealaltă tabără. Dar, dacă dragonul ar fi ieşit, urma ca noul Cavaler să-şi înceapă de îndată antrenamentul. La început, un an sau doi, el sau ea ar fi rămas aici, în grija lui Brom, apoi ar fi fost dus la elfi, care să-i desăvârşească educaţia. De voie, de nevoie, elfii au fost de acord cu acest plan... numai cu precizarea că, dacă Brom ar fi murit înainte ca dragonul să iasă din ou, ei ar fi fost liberi să-l antreneze pe noul Cavaler după cum ar fi dorit. Târgul înclina în favoarea lor – căci ştiam cu toţii că, după toate probabilităţile, dragonul va alege un elf –, dar el dădea o impresie de egalitate de care aveam mare nevoie.

Ajihad se opri, cu privirea întunecată. Umbrele i se întindeau pe chip, sub pomeţi, făcându-i să iasă în evidenţă.

— Se nădăjduia ca acest nou Cavaler să aducă cele două neamuri mai aproape unul de altul. Am aşteptat mai mult de zece ani, dar dragonul nu a ieşit din ou. Problema nu ne-a mai preocupat şi nu ne mai gândeam decât rareori la ea, mulţumindu-ne să ne plângem de faptul că oul nu dădea niciun semn. Apoi, anul trecut, am suferit o mare pierdere. Arya şi oul au dispărut, în timp ce se întorceau de la Tronjheim în Osilon, oraşul elfilor. Aceştia le-au descoperit cei dintâi lipsa. I-au găsit calul şi pe cei doi însoţitori ucişi, în Du Weldenvarden, lângă un grup de urgali măcelăriţi. Dar nici Arya, nici oul nu se mai aflau acolo. Când veştile au ajuns până la mine, m-am temut că o prinseseră urgalii, care ar fi aflat în curând unde era Farthen Dûr, precum şi capitala elfilor, Ellesméra, unde trăieşte regina Islanzadi. Acum înţeleg că urgalii slujeau Imperiul, ceea ce este mult mai rău. Până nu se trezeşte Arya, nu o să ştim precis ce s-a-ntâmplat în timpul acelui atac, dar, din ce mi-ai povestit, am dedus câteva amănunte.

Vesta îi foşni, când Ajihad îşi lăsă coatele pe birou.

— Pesemne că atacul a fost scurt şi puternic, altfel, Arya ar fi scăpat. Luată prin surprindere şi neavând unde să se ascundă, nu putea face decât un lucru – să folosească magia pentru a duce oul în altă parte.

— Ea ştie să folosească magia? îl întrebă Eragon.

Arya pomenise că i se dăduse un leac care să-i ia puterile, dar Eragon voia să fie sigur că vorbea despre magie. Se întrebă dacă ea ar fi putut să-l înveţe alte cuvinte în limba străveche.

— Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a fost aleasă să păzească oul. Oricum, Arya nu-l putea trimite îndărăt la noi – era prea departe –, iar regatul elfilor este apărat de graniţe secrete care nu permit ca vreun lucru să treacă de ele prin mijloace magice. Pesemne că s-a gândit la Brom şi, în disperare de cauză, a trimis oul înspre Carvahall. Neavând timp să se pregătească, nu mă mir că a nimerit aşa de departe. Ştiu de la Gemeni că asta este o artă lipsită de precizie.

— Dar cum de se afla mai aproape de valea Palancar decât de vardeni? îl întrebă Eragon. De fapt, unde trăiesc elfii? Unde este acest oraş… Ellesméra?

Privirea pătrunzătoare a lui Ajihad îl sfredeli pe Eragon, în timp ce bărbatul cugeta la întrebare:

— Nu-mi vine uşor să-ţi dezvălui locul, căci elfii păzesc cu mare grijă această informaţie. Dar tu ai dreptul s-o afli, aşa că o să-ţi spun totuşi, în semn de încredere. Oraşele lor se află departe, spre nord, în cele mai îndepărtate colţuri ale nesfârşitei păduri Du Weldenvarden. Din vremea Cavalerilor, nimeni – nici pitic, nici om – nu a fost destul de apropiat de elfi pentru a pătrunde în bolţile lor înverzite. Eu nici nu ştiu să ajung la Ellesméra. Cât despre Osilon… dacă mă gândesc la locul în care a dispărut Arya, bănuiesc că se află lângă partea de apus a pădurii, înspre Carvahall. Probabil că mai ai şi alte întrebări, dar dă-mi răgaz să termin!

Îşi adună amintirile, apoi vorbi ceva mai repede:

— După dispariţia Aryei, elfii au refuzat să-i mai ajute pe vardeni. Mai ales regina Islanzadi s-a mâniat şi n-a vrut să mai aibă de-a face cu noi. Drept urmare, deşi eu am primit mesajul lui Brom, elfii încă nu ştiu de tine şi de Saphira… Nemaiavând ajutorul lor, cu care să-mi susţin soldaţii, am dus-o destul de rău în aceste ultime luni, în luptele cu Imperiul. Acum, că Arya s-a

întors şi ai sosit şi tu, sper ca duşmănia reginei să se risipească. Faptul că tu ai salvat-o pe Arya o să ne fie de mare folos, când vom avea de-a face cu ea. Pe de altă parte, antrenamentul tău va fi o problemă şi pentru vardeni, şi pentru elfi. E limpede că Brom a avut ocazia să te-nveţe, dar trebuie să aflăm cât de bine s-a descurcat. Aşa că e necesar să fii pus la încercare, ca să-ţi cunoaştem puterile. În plus, elfii vor dori ca tu să-ţi termini antrenamentul printre ei, deşi nu sunt sigur că avem timp pentru asta.

— De ce nu? îl întrebă Eragon.

— Din mai multe motive, dar mai ales din cauza veştilor pe care ni le-ai adus despre urgali, zise Ajihad, cu ochii la Saphira. Vezi tu, Eragon, vardenii se află într-o situaţie foarte delicată. Pe de o parte trebuie să le facem pe plac elfilor, dacă dorim să ni-i păstrăm ca aliaţi. În acelaşi timp, nu-i putem supăra nici pe pitici, ca să putem rămâne în Tronjheim.

— Dar piticii nu sunt şi ei vardeni? îl întrebă Eragon.

Ajihad şovăi:

— Într-un fel, da. Ei ne îngăduie să locuim aici şi ne ajută în lupta împotriva Imperiului, dar sunt loiali numai regelui lor. Eu nu am nicio putere asupra lor, în afară de ce-mi îngăduie Hrothgar, şi chiar şi el are uneori necazuri cu clanurile. Cele treisprezece clanuri îi sunt supuse lui Hrothgar, dar fiecare şef de clan are o putere enormă; când un rege moare, ei sunt cei care-l aleg pe următorul. Hrothgar priveşte cu ochi buni misiunea noastră, dar mulţi dintre şefi – nu. Nu-şi poate permite să-i supere fără un motiv întemeiat, altfel, îşi va pierde sprijinul poporului, aşa că măsurile pe care le-a luat în favoarea noastră nu au mers prea departe.

— Şefii ăştia de clan, zise Eragon, sunt şi împotriva mea?

— Chiar mai mult decât împotriva noastră, din păcate, îi răspunse Ajihad obosit. Între pitici şi dragoni există o duşmănie veche – înainte ca elfii să vină să facă pace, dragonii se obişnuiseră să mănânce turmele piticilor şi să le fure aurul –, iar piticii nu uită prea uşor relele trecute. De fapt, ei niciodată nu i-au acceptat întru totul pe Cavaleri, nici nu le-au îngăduit să ţină ordinea în regatul lor. Venirea la putere a lui Galbatorix nu a făcut decât să-i convingă pe mulţi dintre ei că ar fi mai bine să nu mai aibă nimic de-a face cu vreun Cavaler sau cu vreun dragon.

Aceste ultime vorbe îi erau adresate direct Saphirei.

Eragon zise rar:

— Cum de Galbatorix nu ştie unde sunt Farthen Dûr şi Ellesméra? Trebuie să i se fi povestit despre ele când a fost educat de Cavaleri.

— I s-a povestit, da – dar nu i s-a arătat unde se află. Una e să ştii că Farthen Dûr se află în aceşti munţi, cu totul altceva e să-l găseşti. Galbatorix nu fusese dus în niciunul dintre aceste locuri înainte să-i moară dragonul. După aceea, fireşte, Cavalerii nu au mai avut încredere în el. A încercat el să scoată cu forţa aceste informaţii de la unii Cavaleri, în timpul răzvrătirii sale, dar ei au preferat să moară mai degrabă decât să-i dezvăluie taina. Cât despre pitici, el n-a reuşit până acum să prindă niciunul viu, deşi e doar o chestiune de timp.

— Atunci, de ce nu-şi ia o armată cu el, ca s-o pornească prin Du Weldenvarden până găseşte Ellesméra? îl întrebă Eragon.

— Pentru că elfii au încă destulă putere pentru a-i ţine piept, zise Ajihad. Nu îndrăzneşte să se măsoare cu ei, cel puţin nu încă. Dar puterile lui vrăjitoreşti blestemate cresc cu fiecare an. Cu un alt Cavaler alături, ar fi de neoprit. Tot încearcă el să facă unul din cei doi dragoni să iasă din ouăle pe care le are, dar până acum nu a izbutit.

Eragon se miră:

— Dar cum să-i crească puterile? Forţa trupească îi limitează capacităţile – nu poate să se refacă la nesfârşit.

— Nu ştim asta, zise Ajihad, ridicând din umerii săi laţi, şi nici elfii n-o ştiu. Nu putem decât să nădăjduim că, într-o zi, va pieri din cauza uneia dintre vrăji le sale.

El băgă mâna într-un buzunar al vestei şi, cu un aer grav, scoase o bucată zdrenţuită de pergament.

— Ai idee ce e asta? îl întrebă el, aşezând pergamentul pe masă.

Eragon se aplecă să-l cerceteze. Pagina era umplută cu rânduri scrise cu negru, într-o limbă pe care nu o cunoştea. Mai multe părţi din scrisoare nu se mai vedeau, pentru că fuseseră stropite cu sânge. Una dintre marginile pergamentului era arsă. Eragon clătină din cap:

— Nu, nu ştiu.

— A fost luată de la căpetenia urgalilor pe care i-am distrus în noaptea trecută. Ne-a costat vieţile a doisprezece oameni – s-au

sacrificat ca să puteţi fi voi în siguranţă. Scrisul acesta este o găselniţă a regelui, de care se foloseşte pentru a ţine legătura cu slujitorii săi. Mi-a luat ceva timp, dar am reuşit să-i înţeleg sensul, cel puţin acolo unde se poate citi. Spune aşa:

„...Paznicului porţii de la *Ithrö Zhâda*[45] i se porunceşte să-l lase să treacă pe purtătorul acesteia şi pe cei care-l urmează. Ei trebuie puşi laolaltă cu ceilalţi din neamul lor şi alături... Dar numai dacă cele două grupuri nu se încaieră. Se vor da porunci în numele lui Tarok, al lui Gashz, al lui Durza şi al lui *Ushnark*[46] cel Puternic”.

— Ushnark e Galbatorix. În limba urgalilor, cuvântul înseamnă „tată”, iar lui îi place să fie flatat.

„Aflaţi la ce sunt buni şi... Pedestraşii şi... trebuie ţinuţi separat. Să nu li se dea arme până când... pentru drum.”

— După asta, nu se mai poate citi nimic, în afara câtorva cuvinte vagi, zise Ajihad.

— Unde-i Ithrö Zhâda? N-am auzit niciodată de asta.

— Nici eu, îi confirmă Ajihad, ceea ce mă face să bănuiesc că Galbatorix a dat un alt nume unui loc deja existent, pentru motive numai de el ştiute. După ce-am citit asta, mi-am pus întrebarea ce făceau sute de urgali prin munţii Beor, atunci când i-aţi văzut voi prima dată, şi unde se duceau. Pergamentul vorbeşte de „ceilalţi din neamul lor“ aşa că presupun că acolo unde se duceau se află şi mai mulţi urgali. Regele nu poate avea decât un singur motiv să adune o asemenea forţă – vrea să alcătuiască o armată corcită, din oameni şi monştri, cu care să ne distrugă. Deocamdată, nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm şi să fim cu ochii în patru. Fără alte informaţii, nu avem cum să găsim Ithrö Zhâda. Farthen Dûr nu a fost încă descoperit, aşa că mai putem nădăjdui. Singurii urgali care l-au văzut au murit azi-noapte.

— Dar de unde ştiaţi că venim? îl întrebă Eragon. Unul din Gemeni ne aştepta şi mai era pregătită şi o ambuscadă pentru kulli...

---

[45] Oraşul Răzvrătiţilor

[46] Tata

Băiatul îşi dădu seama că Saphira îi asculta cu atenţie. Deşi nu spusese nimic până atunci, era limpede că va avea ceva de comentat mai târziu.

— Avem oameni de pază la intrarea în valea prin care aţi venit voi – pe ambele maluri ale râului Beartooth. Au trimis un porumbel cu vestea, îi explică Ajihad.

Eragon se întrebă dacă nu cumva era chiar pasărea pe care Saphira încercase s-o mănânce.

— Când oul şi Arya au dispărut, i-aţi trimis vorbă lui Brom? El a zis că nu primise nicio veste de la vardeni.

— Am încercat să-l prevenim, zise Ajihad, dar presupun că oamenii noştri au fost prinşi şi ucişi de Imperiu. Altfel, de ce s-ar fi dus cei doi Ra'zac în Carvahall? După aceea, Brom a plecat cu tine, şi n-am mai reuşit să aflăm nimic de el. Când mi-a trimis vorbă din Teirm, m-am simţit uşurat şi nu m-a mirat că s-a dus la Jeod; erau prieteni vechi. Iar lui Jeod nu i-a venit greu să ne trimită vorbă, pentru că el ne-ajută să facem rost de provizii, aducându-le prin Surda. Dar toate astea ne ridică probleme serioase. De unde a ştiut Imperiul unde s-o aştepte pe Arya şi, mai târziu, pe cei trimişi în Carvahall? Cum a aflat Galbatorix ce negustori îi ajută pe vardeni? De când ai plecat de la el, afacerea lui Jeod a fost, practic, distrusă; la fel, şi cele ale celorlalţi negustori care ne ajută. Toate corăbiile care pleacă dispar. Piticii nu ne pot face rost de tot ce avem nevoie, aşa că acum vardenii au o nevoie disperată de provizii. Mi-e teamă că printre noi se află unul sau mai mulţi trădători, în ciuda eforturilor noastre de a cerceta minţile oamenilor, căutând să vedem dacă ne-nşală.

Eragon se cufundă în gânduri, cântărind ce aflase. Ajihad îl aşteptă liniştit să vorbească; tăcerea nu părea să-l deranjeze. Pentru prima dată de când găsise oul Saphirei, Eragon simţea că înţelege ce se-ntâmplă în jurul lui. Măcar ştia de unde provenea Saphira şi ce l-ar mai putea aştepta.

— Ce vreţi de la mine? îl întrebă el.

— Cum adică?

— Vreau să spun, ce aşteaptă cei din Tronjheim de la mine? Şi voi, şi elfii v-aţi făcut planuri în legătură cu mine, dar dacă nu-mi convin?

Glasul i se înăspri:

— O să lupt când e nevoie, o să mă bucur când am prilejul, o

să jelesc când e timpul pentru jale şi o să mor dacă-mi sună ceasul... dar n-o să las pe nimeni să se folosească de mine, împotriva voinţei mele.

El făcu o pauză, pentru a se face bine înţeles:

— Cavalerii din vechime erau cei care împărţeau dreptatea, dincolo şi chiar mai presus de conducătorii din vremea lor. Nu pretind acest rol – nu prea cred că oamenii vor accepta o asemenea supraveghere, după ce toată viaţa n-au avut parte de ea, mai ales de la unul aşa tânăr ca mine. Dar am şi eu putere şi o s-o folosesc cum cred de cuviinţă. Ceea ce vreau să aflu este cum plănuiţi *voi* să vă folosiţi de mine. Apoi o să mă hotărăsc dacă sunt sau nu de acord.

Ajihad îl privi pieziş:

— Dacă ai fi fost altcineva şi te-ai fi înfăţişat altui conducător, probabil că ai fi fost omorât pentru vorbele astea trufaşe. Ce te face să crezi că o să-ţi dezvălui planurile mele, numai pentru că mi-o ceri?

Eragon roşi, dar nu-şi plecă privirea.

— Totuşi, ai dreptate. Poziţia ta îţi dă dreptul să spui astfel de lucruri. Nu ai cum scăpa de aspectele politice ale situaţiei tale – o să fii influenţat, într-un fel sau altul. Dar nici eu nu vreau să te văd devenind un pion al vreunui grup, după cum nici tu nu vrei. Trebuie să-ţi păstrezi libertatea, căci asta ţi-e adevărata putere: capacitatea de a lua hotărâri, indiferent de părerea oricărui conducător sau rege. Şi puterea pe care o voi avea eu asupra ta va fi mică, dar cred că e mai bine aşa. Greutatea este să ne asigurăm că aceia care deţin puterea te primesc la sfaturile lor. În plus, în ciuda neîncrederii tale, oamenii de aici aşteaptă anumite lucruri de la tine. O să-ţi destăinuiască problemele lor, oricât ar fi de mărunte, şi o să-ţi ceară să le rezolvi.

Ajihad se aplecă spre el, vorbind cu voce foarte gravă:

— O să fie momente când viitorul vreunei persoane va fi în mâinile tale... Cu un singur cuvânt poţi să-i faci fericiţi sau nefericiţi. Fetele o să te întrebe cu cine ar trebui să se mărite – multe dintre ele te vor vrea chiar pe tine de soţ –, iar bătrânii, căruia dintre copii să-i lase moştenirea. Trebuie să te arăţi blând şi înţelept cu toţi, căci ei au încredere în tine. Nu vorbi cu dispreţ sau necugetat, căci vorbele tale vor avea un impact mult mai mare decât ai vrea tu să aibă.

Ajihad se lăsă pe spate, cu o privire de nepătruns:

— A fi conducător e o povară, căci eşti responsabil pentru bunăstarea oamenilor care s-au lăsat în grija ta. Am avut de-a face cu asta din prima zi în care am fost ales să-i conduc pe vardeni, iar acum vei înţelege şi tu. Ai grijă! Sub comanda mea, nu accept nedreptatea. Nu te îngrijora că eşti tânăr şi lipsit de experienţă! În curând, nu vei mai avea asemenea probleme.

Eragon nu era prea încântat de ideea ca oamenii să vină să-i ceară sfatul:

— Dar tot nu mi-ai spus ce urmează să fac aici.

— Deocamdată, nimic. Ai străbătut mai mult de 900 de kilometri în opt zile – o ispravă de care poţi fi mândru. Sunt convins că odihna o să-ţi prindă bine. După ce-ţi revii, o să te punem la încercare, ca să vedem cum te comporţi în luptă şi ce poţi face cu ajutorul magiei. După aceea – mă rog, o să-ţi explic pe ce căi poţi s-o apuci şi va trebui să hotărăşti singur.

— Şi cu Murtagh ce-o să fie? îl întrebă, cu asprime, Eragon.

Chipul lui Ajihad se întunecă. El băgă mâna sub birou şi o scoase de-acolo pe Zar’roc. Teaca poleită a sabiei sclipea în lumină. Ajihad îşi trecu palma peste ea, zăbovind asupra sigiliului încrustat.

— O să rămână aici până când le permite Gemenilor să-i cerceteze gândurile.

— Nu-l poţi întemniţa! încercă Eragon să protesteze. Nu e vinovat de nicio crimă.

— Nu-i putem da libertatea fără să fim siguri că n-o să se-ntoarcă împotriva noastră. Nevinovat sau nu, poate fi la fel de periculos pentru noi ca taică-său, zise Ajihad, cu o umbră de tristeţe în glas.

Eragon îşi dădu seama că nu-l poate convinge în niciun fel şi că Ajihad era într-adevăr îngrijorat.

— Cum de i-ai recunoscut glasul?

— L-am întâlnit o dată pe taică-său, zise Ajihad scurt.

El bătu cu degetele în mânerul sabiei.

— Mi-aş fi dorit ca Brom să-mi spună că a luat cu el sabia lui Morzan. Îţi sugerez să nu o porţi la vedere, în Farthen Dûr. Mulţi dintre cei de-aici îşi aduc aminte cu ură de vremea în care trăia Morzan, mai ales piticii.

— O să ţin minte, promise Eragon.

Ajihad i-o dădu pe Zar’roc:

— Că veni vorba, am aici inelul lui Brom, pe care mi l-a trimis

ca să-şi dovedească identitatea. Îl păstram pentru el, dacă s-ar fi întors în Tronjheim. Acum, că el e mort, cred că inelul îţi revine ţie şi cred că şi-ar fi dorit să-l ai.

El deschise un sertar al biroului şi scoase de-acolo inelul. Eragon îl primi cu respect. Simbolul încrustat pe faţa safirului era acelaşi cu tatuajul de pe umărul Aryei. Îşi puse inelul pe degetul arătător, privind cu admiraţie cum reflecta lumina.

— Sunt… sunt onorat, zise el.

Ajihad încuviinţă din cap cu seriozitate, apoi îşi dădu scaunul în spate şi se ridică. Se întoarse spre Saphira şi i se adresă, cu glas din ce în ce mai tare:

— Să nu crezi că te-am uitat, puternice dragon! Am spus toate astea atât pentru tine cât şi pentru Eragon. E chiar mai important să le afli tu, întrucât îţi revine sarcina de a-l apăra în aceste vremuri periculoase. Nu-ţi subestima puterile şi nu şovăi să fii lângă el, căci fără tine va pieri cu siguranţă.

Saphira îşi lăsă capul în jos, până când privirile lor se aflau la acelaşi nivel, şi se uită fix la el, cu pleoapele sale negre pe jumătate închise. Se cercetară unul pe celălalt în tăcere, fără să clipească. Ajihad se mişcă primul. El îşi plecă privirea şi zise încet:

— Este, într-adevăr, o onoare pentru mine să te-ntâlnesc.

„E un om de treabă”, zise Saphira, întorcându-se spre Eragon. „Spune-i că sunt impresionată şi de Tronjheim, şi de el. Pe bună dreptate se teme Imperiul de el. Mai spune-i totuşi că, dacă s-ar fi hotărât să te omoare, aş fi distrus oraşul, iar pe el l-aş fi făcut bucăţi cu colţii.”

Eragon şovăi, surprins de tonul ei duşmănos, apoi transmise mesajul. Ajihad o privi pe Saphira cu gravitate.

— Nu m-aş fi aşteptat la mai puţin din partea unei fiinţe atât de nobile – dar mă îndoiesc că ai fi reuşit să treci de Gemeni.

Saphira pufni cu dispreţ. „Hm!”

Ştiind ce voia să spună, Eragon zise:

— Atunci înseamnă că ei sunt mult mai puternici decât par. Cred că ar fi puşi într-o mare încurcătură, dacă ar trebui să ţină piept mâniei unui dragon. Împreună, poate că ei m-ar putea învinge pe mine, dar pe Saphira niciodată. Ar trebui să afli că dragonul întăreşte puterile magice ale Cavalerului, dincolo de limitele normale. De-asta Brom era tot timpul mai slab ca mine. Cred că, în lipsa Cavalerilor, Gemenii şi-au făcut o idee cam

exagerată despre puterile lor.

Ajihad părea tulburat:

— Brom era considerat unul dintre cei mai puternici vrăjitori ai noştri. Numai elfii îl întreceau. Dacă spui adevărul, va trebui să ne schimbăm părerea despre multe lucruri.

El se înclină în faţa Saphirei:

— Dacă-i pe aşa, mă bucur că n-a fost nevoie să îi fac rău vreunuia din voi.

La rândul său, Saphira înclină din cap.

Cu un gest mândru, Ajihad se ridică şi strigă:

— Orik!

Piticul intră grăbit şi rămase în picioare în faţa mesei, cu braţele încrucişate. Ajihad se încruntă nervos la el:

— Mi-ai făcut foarte multe necazuri, Orik! Toată dimineaţa a trebuit să-l ascult pe unul din Gemeni plângându-se de nesupunerea ta. N-o să se lase până nu te văd pedepsit. Din păcate, au dreptate. E o problemă serioasă, care nu poate fi trecută cu vederea. Trebuie să dai socoteală.

Orik îi aruncă o privire lui Eragon, dar pe chipul său nu se oglindi nicio emoţie. Vorbi repede, cu voce răguşită:

— Kullii aproape că înconjuraseră lacul. Trăgeau cu săgeţi în dragon, Eragon şi Murtagh, dar Gemenii nu făceau nimic ca să-i oprească. Ca nişte… *sheilven*[47], se împotriveau să se deschidă porţile, chiar dacă îl văzusem pe Eragon rostind vorbele cuvenite, de cealaltă parte a cascadei. N-au făcut nimic nici când au văzut că Eragon nu mai iese din apă. Poate am greşit, dar nu puteam lăsa un Cavaler să moară.

— N-aveam destulă putere ca să ies singur din apă, zise şi Eragon. Dacă el nu m-ar fi scos la suprafaţă, m-aş fi înecat.

Ajihad îi aruncă o privire, apoi îl întrebă grav pe Orik:

— Dar după aceea, de ce te-ai mai împotrivit?

Orik îşi ridică sfidător privirea:

— Nu era drept să-i las să intre cu forţa în mintea lui Murtagh. Dar, dacă aş fi ştiut cine e, nu i-aş fi oprit.

— Nu, ai făcut bine, deşi lucrurile ar fi mai simple dacă n-ai fi făcut-o. Nu se cuvine să intrăm cu forţa în minţile oamenilor, oricine ar fi ei.

Ajihad îşi trecu degetele prin barba deasă:

— Ai făcut ceea ce se cuvenea, dar ai încălcat porunca venită

[47] Laş

din partea unui conducător. Pentru asta, pedeapsa a fost întotdeauna moartea.

Orik înţepeni.

— Nu-l poţi omorî pentru ce-a făcut! Nu voia decât să mă ajute! strigă Eragon.

— Nu te băga, zise Ajihad cu gravitate. Orik a încălcat legea şi trebuie să suporte consecinţele.

Eragon dădu să protesteze din nou, dar Ajihad ridică mâna să-l oprească:

— Totuşi, ai dreptate. Pedeapsa va fi mai blândă, datorită împrejurărilor. Din acest moment, Orik, nu mai faci parte dintre războinici şi nu mai ai dreptul să te lupţi sub porunca mea. Ai înţeles?

Chipul lui Orik se întunecă, dar după aceea păru doar nedumerit. El încuviinţă tăios:

— Da!

— Mai mult, pentru că nu mai trebuie să-ţi îndeplineşti sarcinile obişnuite, te numesc călăuza lui Eragon şi a Saphirei, pentru tot timpul cât vor sta aici. Îţi revine sarcina de a te asigura că au parte de tot confortul pe care-l putem oferi. Saphira va avea locuinţa mai sus de *Isidar Mithrim*[48], iar Eragon poate sta unde doreşte. Când îşi revine de pe urma călătoriei, du-l la câmpurile de antrenament. Cei de-acolo îl aşteaptă, zise Ajihad, cu o sclipire amuzată în ochi.

Orik se aplecă până la pământ:

— Am înţeles.

— Bine, vă puteţi retrage, cu toţii. Trimiteţi-mi-i pe Gemeni!

Eragon făcu o plecăciune şi dădu să plece, apoi întrebă:

— Unde este Arya? Aş vrea s-o văd.

— Nimeni nu are voie să o viziteze. Va trebui să aştepţi să vină ea la tine.

Ajihad îşi lăsă ochii în jos, către masa de lucru, dând de înţeles că venise momentul ca ei să plece.

Argetlam, binecuvântează pruncul!

Ajuns în coridor, Eragon se întinse; după ce şezuse jos atâta vreme, se simţea amorţit. În spatele lui, Gemenii intrară în

[48] Steaua de Safir

camera de lucru a lui Ajihad şi închiseră uşa. Eragon îl privi pe Orik:

— Îmi pare rău că ai necazuri din cauza mea, se scuză el.

— Nu te frământa, mormăi Orik, trăgându-se de barbă. Ajihad mi-a dat exact ce-am vrut.

Chiar şi Saphira fu luată prin surprindere de această declaraţie.

— Cum adică? îl întrebă Eragon. Nu mai ai dreptul să te antrenezi sau să lupţi şi ai rămas şi cu mine pe cap, să mă călăuzeşti. Cum să fie asta ceea ce-ţi doreai?

Piticul îl privi liniştit:

— Ajihad este un bun conducător. El înţelege cum să facă să menţină legea, fără să fie nedrept. Am fost pedepsit de el, dar, în acelaşi timp, eu sunt supusul lui Hrothgar, aşa că sunt încă liber să fac tot ce-mi doresc.

Eragon îşi dădu seama că n-ar fi înţelept să uite că Orik slujea la doi stăpâni şi că puterea în Tronjheim era împărţită.

— Ajihad tocmai te-a pus într-o poziţie foarte importantă, nu-i aşa?

Orik chicoti mulţumit:

— Chiar aşa, şi într-un fel de care nici Gemenii nu se pot plânge. Asta precis o să-i enerveze. Ajihad e tare şmecher, să ştii că da! Hai, flăcăule, precis că ţi-e foame! Şi trebuie să conducem dragonul în noua locuinţă.

Saphira şuieră înfundat, iar Eragon spuse:

— O cheamă Saphira.

Orik îi făcu o scurtă plecăciune:

— Îmi cer iertare, o să ţin minte asta.

El luă o lampă portocalie de pe perete şi-i conduse de-a lungul coridorului.

— Mai este lume în Farthen Dûr care să ştie să folosească magia? îl întrebă Eragon, străduindu-se să ţină pasul cu piticul, care mergea foarte repede, şi ţinând-o cu grijă pe Zar’roc, astfel ca simbolul de pe teacă să fie acoperit de braţul său.

— Nu prea multă, zise Orik, ridicând uşor din umerii îmbrăcaţi în zale. Iar cei pe care-i avem nu prea pot face altceva decât nişte vânătăi. A fost nevoie de puterile tuturor laolaltă ca s-o îngrijească pe Arya şi să încerce s-o vindece.

— Nu şi de Gemeni.

— Eh, bombăni Orik, oricum ea n-ar fi primit ajutorul lor;

meşteşugul lor nu e vindecarea. Au un mare talent pentru intrigi şi mereu plănuiesc să pună mâna pe putere – împotriva tuturor celorlalţi. Deynor, înaintaşul lui Ajihad, le-a îngăduit să se alăture vardenilor pentru că avea nevoie de sprijinul lor... nu te poţi împotrivi Imperiului fără să ai nişte vrăjitori care pot face faţă pe câmpul de luptă. Sunt o pereche periculoasă, dar au rolul lor.

Intrară într-unul dintre cele patru tuneluri care împărţeau oraşul. Pe-acolo treceau grupuri de pitici şi de oameni, ale căror glasuri răsunau puternic lovindu-se de podeaua lustruită. Văzând-o pe Saphira, discuţiile încetară dintr-o dată; o sumedenie de ochi se întoarseră către ea. Orik nu-i băgă în seamă pe privitori şi se întoarse spre stânga, apucând-o spre una din porţile pe care se ieşea din Tronjheim, aflată undeva la distanţă.

— Unde mergem? îl întrebă Eragon.

— Ieşim de-aici, pentru ca Saphira să poată zbura spre cuibul de dragoni aflat deasupra lui Isidar Mithrim, Steaua de Safir. Cuibul nu are acoperiş – piscul oraşului Tronjheim se deschide către cer, la fel ca Farthen Dûr –, aşa că ea, adică tu, Saphira, vei putea să te strecori direct în adăpost. Acolo stăteau de obicei Cavalerii, când veneau să viziteze oraşul.

— Dar, fără acoperiş, nu e frig şi umezeală? îl întrebă Eragon.

— Nu, clătină Orik din cap. Farthen Dûr ne apără de furia naturii. Aici nu intră nici ploaie, nici zăpadă. În plus, pe pereţii cuibului sunt mai multe peşteri de marmură făcute special pentru dragoni, bine adăpostite. Numai de ţurţuri trebuie să te temi; în cădere, pot tăia în două şi un cal.

„O să fie bine”, îl linişti Saphira pe Eragon. „O peşteră de marmură este cel mai sigur loc în care am stat până acum.”

„Poate că da... Crezi că lui Murtagh o să-i fie bine?”

„Ajihad îmi pare un om de cuvânt. Dacă Murtagh nu încearcă să scape, nu cred că i se va face vreun rău.”

Eragon îşi încrucişă braţele, fără să mai aibă chef să continue discuţia. Era năucit de cât de mult se schimbaseră lucrurile, faţă de ziua precedentă. După fuga lor nebunească din Gil’ead, ajunseseră, în sfârşit, la ţintă, dar trupul său parcă aştepta încă să alerge sau să călărească.

— Unde ne sunt caii?

— În grajduri, lângă poartă. Putem trece pe-acolo înainte să

ieşim din Tronjheim.

Ieşiră din oraş pe aceeaşi poartă pe care intraseră. Grifonii aurii sclipeau în mai multe culori, în lumina numeroaselor lămpi. Cât timp Eragon stătuse de vorbă cu Ajihad, soarele se mişcase din loc – de-acum în Farthen Dûr nu mai intra lumină, prin gura craterului. În lipsa razelor soarelui, interiorul scobit al muntelui era cufundat într-o beznă ca de catifea. Singura sursă de lumină era Tronjheim, care sclipea puternic prin întuneric. Strălucirea oraşului-munte era îndeajuns pentru a lumina pământul la zeci de metri distanţă.

Orik arătă spre piscul alb al oraşului.

— Ai acolo carne proaspătă şi apă limpede de munte, îi spuse Saphirei. Poţi să stai în orice peşteră doreşti. După ce te hotărăşti, o să vină cineva să-ţi pună aşternuturile, apoi n-o să te mai deranjeze nimeni.

— Credeam că mergem cu toţii. Nu vreau să mă despart de ea, protestă Eragon.

Orik se întoarse către el:

— Cavaler Eragon, o să fac tot ce pot ca să-ţi îndeplinesc dorinţele, dar ar fi mai bine ca Saphira să aştepte în cuib până când mănânci. Tunelele care duc la sala de banchet nu sunt destul de mari pentru a ne însoţi şi ea.

— De ce nu mi se poate aduce mâncare în cuib?

— Pentru că, zise Orik cu chipul nemişcat, mâncarea se pregăteşte aici, jos, şi până sus e cale lungă. Dacă vrei, pot trimite un servitor să-ţi ducă masa sus. O să ia ceva timp, dar apoi vei putea mânca împreună cu Saphira.

„Vorbeşte serios”, se gândi Eragon, mirat că oamenii aceştia erau gata să facă atâtea pentru el. Dar felul în care o spusese Orik îl făcu să se întrebe dacă nu cumva piticul îl punea la încercare.

„Sunt obosită”, zise Saphira. „Iar cuibul ăsta de dragoni pare a fi pe gustul meu. Du-te, mănâncă, apoi vino la mine! O să fie plăcut să ne odihnim împreună, fără teamă de fiare sau soldaţi. Prea mult am îndurat greutăţile drumului.”

Eragon o privi gânditor, apoi îi spuse lui Orik:

— O să mănânc jos!

Piticul zâmbi, părând mulţumit. Eragon îi scoase şaua Saphirei, pentru ca ea să se poată aşeza comod. „Vrei, te rog, s-

o iei pe Zar’roc cu tine?”

„Da”, zise ea, luând sabia şi şaua în gheare. „Dar arcul păstrează-l! Trebuie s-avem încredere în oamenii ăştia, dar asta nu-nseamnă să ne purtăm prosteşte.”

„Ştiu”, zise el, neliniştit.

Făcând o săritură înaltă, Saphira îşi luă zborul de la pământ şi se înălţă în văzduhul liniştit. Zgomotul ritmic al aripilor ei era singurul care se auzea în întuneric. După ce ea dispăru, ajungând în vârful oraşului, Orik respiră adânc:

— Ah, băiete, să ştii că ai fost într-adevăr binecuvântat! Dintr-o dată m-a apucat dorul de cerul liber şi de piscurile înalte, şi de senzaţia minunată de a vâna ca un uliu. Totuşi, picioarele mele stau mai bine pe pământ – sau, şi mai bine, sub el.

Piticul bătu zgomotos din palme:

— Dar nu-mi fac decât datoria de gazdă. Ştiu că n-ai mai mâncat nimic de la masa aceea jalnică pe care-au binevoit să ţi-o dea Gemenii, aşa că hai să-i găsim pe bucătari, să le cerem nişte carne şi nişte pâine.

Eragon îl urmă înapoi în Tronjheim şi printr-un labirint de coridoare, până când ajunseră într-o încăpere lungă, plină cu mese de piatră, înalte ca pentru pitici. În spatele unei tejghele, se afla un cuptor de piatră în care ardea focul.

Orik îi vorbi într-o limbă necunoscută unui pitic îndesat şi roşu la faţă, care le înmână de îndată farfurii de piatră pline ochi cu ciuperci aburinde şi peşte. Apoi Orik îl duse pe Eragon sus, urcând câteva şiruri de trepte, într-un intrând tăiat în zidul exterior al oraşului, unde se aşezară cu picioarele încrucişate sub ei. Fără nicio vorbă, Eragon începu să mănânce.

După ce-şi goliră farfuriile, Orik răsuflă mulţumit şi scoase o pipă lungă, pe care-o aprinse, spunând:

— Bine-am mai mâncat, deşi ar fi trebuit şi o gură bună de mied ca să se ducă mai bine pe gât.

Eragon privi pământul de dedesubt:

— Aveţi şi ferme în Farthen Dûr?

— Nu, nu-i suficientă lumină decât pentru muşchi, ciuperci şi mucegai. Tronjheim nu poate supravieţui fără proviziile care-i vin din văile din împrejurimi şi de-asta mulţi dintre noi preferă să trăiască în altă parte în munţii Beor.

— Mai sunt şi alte oraşe de pitici?

— Nu câte ne-am fi dorit. Tronjheim e cel mai mare.

Sprijinindu-se într-un cot, Orik trase adânc din pipă:

— N-ai văzut decât etajele de jos, aşa că nu ţi-ai dat seama, dar să ştii că totuşi cea mai mare parte din Tronjheim e părăsită. Cu cât urci mai sus, cu atât e mai pustiu. Etaje întregi au rămas neatinse de secole. Mulţi pitici preferă să locuiască sub Tronjheim şi Farthen Dûr, în peşterile şi tunelele care sfredelesc stânca. De-a lungul vremurilor, am săpat adânc în munţii Beor. Acum poţi trece dintr-o parte a munţilor în cealaltă, fără să pui piciorul afară.

— Mi se pare o risipă să fie atâta loc nefolosit în Tronjheim, zise Eragon.

Orik încuviinţă:

— Unii au propus să părăsim cu totul acest loc, pentru că ne secătuieşte resursele, dar Tronjheim mai îndeplineşte un scop foarte important.

— Care?

— În vremuri de restrişte, aici se poate adăposti tot neamul nostru. De când ne ştim, numai de trei ori am fost siliţi să recurgem la asta, dar de fiecare dată ne-a salvat pe toţi de la o moarte sigură. De-asta îl ţinem mereu populat, ca să ne putem folosi de el în orice clipă.

— N-am văzut niciodată ceva aşa de minunat, recunoscu Eragon.

Orik zâmbi, fără să-şi scoată pipa din gură:

— Mă bucur că spui asta. Oraşul a fost construit vreme de mai multe generaţii – iar noi trăim mai mult decât oamenii. Din păcate, din pricina blestematului de Imperiu, nu mulţi străini îi pot admira frumuseţea.

— Câţi vardeni sunt aici?

— Pitici sau oameni?

— Oameni – vreau să aflu câţi au fugit din Imperiu.

Orik suflă o pală lungă de fum, care i se încolăci încetişor în jurul capului:

— Sunt aici aproape patru mii din neamul tău. Dar asta nu te-ajută să afli ce vrei să ştii de fapt. Aici vin numai oamenii care vor să lupte. Ceilalţi sunt în Surda, sub protecţia regelui Orrin.

„Aşa puţini?” se gândi Eragon, simţind că-şi pierde nădejdea. Numai armata regelui număra şaisprezece mii de oameni, când se aduna, fără să-i pună la socoteală şi pe urgali.

— De ce nu se luptă şi Orrin cu Imperiul? îl întrebă el.

— Dacă ar declara război pe faţă, îi răspunse Orik, Galbatorix l-ar distruge. Aşa, nu se grăbeşte s-o facă, pentru că are impresia greşită că Surda reprezintă un pericol minor. Dar numai cu ajutorul lui Orrin au putut vardenii să dobândească cele mai multe arme şi provizii. Fără el, nimeni n-ar mai putea să ţină piept Imperiului. Să nu te înfricoşeze numărul mic de oameni din Tronjheim. Sunt mulţi pitici aici – mult mai mulţi decât ai văzut până acum – şi vor lupta cu toţii când va veni vremea. Şi Orrin ne-a promis trupe, pentru momentul în care îl vom ataca pe Galbatorix, iar elfii ne-au făgăduit şi ei ajutorul.

Cu gândurile aiurea, Eragon o căută pe Saphira; ea tocmai mânca, cu mare plăcere, o halcă de carne însângerată. El observă din nou ciocanul şi stelele gravate pe coiful lui Orik.

— Ce semnifică desenul ăsta? L-am văzut şi pe podea, în Tronjheim.

Orik îşi scoase coiful de fier şi mângâie semnul, cu degetele sale groase:

— Este însemnul clanului meu. Noi suntem Ingietum, lucrători în metal şi maeştri fierari. Ciocanul şi stelele au fost gravate în podeaua din Tronjheim pentru că era blazonul personal al lui Korgan, strămoşul nostru, al tuturor. Un clan care domneşte şi alte douăsprezece care-l înconjoară. Şi regele Hrothgar este *Dûrgrimst*[49] *Ingietum*[50] şi a adus multă faimă şi multă cinstire casei mele.

Când se întoarseră cu farfuriile ca să i le dea bucătarului, dădură peste un pitic pe coridor. El se opri în faţa lui Eragon, făcu o plecăciune şi spuse cu respect:

— *Argetlam!*[51]

Eragon rămase în încurcătură, neştiind ce să-i răspundă, roşu la faţă şi stingherit dar, în acelaşi timp, ciudat de încântat de acest gest. Nimeni nu-i mai făcuse plecăciuni până atunci.

— Ce-a zis? îl întrebă el, apropiindu-se de Orik.

Încurcat, acesta ridică din umeri:

— E un cuvânt de-al elfilor, cu care erau denumiţi în general Cavalerii. Înseamnă „Mână-Argintie”.

Eragon îşi privi mâna înmănuşată, gândindu-se la *gedwëy ignasia* care-i făcea palma să strălucească.

---

[49] Clan

[50] Lucrători în metal, maiştri fierari

[51] Mână-Argintie

— Vrei să te întorci la Saphira?

— Nu m-aş putea îmbăia mai întâi? De mult n-am mai putut scăpa de praful adunat de pe drum. Iar cămaşa mea e ruptă, pătată de sânge şi mai şi miroase urât. Aş vrea s-o schimb, dar nu am bani să-mi cumpăr una nouă. N-aş putea să muncesc, în schimbul ei?

— Eragon, cauţi să insulţi ospitalitatea lui Hrothgar? îl întrebă Orik. Cât timp te afli în Tronjheim, nu va trebui să cumperi nimic.

O să plăteşti pe alte căi – Ajihad şi Hrothgar vor avea grijă de asta. Hai! O să-ţi arăt unde poţi să te speli, apoi îţi aduc şi o cămaşa.

Îl conduse pe Eragon în jos, pe o scară cu multe trepte, până când ajunseră cu mult sub nivelul oraşului. De-acum, coridoarele deveniseră tunele – prin care Eragon fu silit să se ghemuiască, pentru că aveau numai cinci picioare în înălţime – şi toate lămpile erau roşii.

— Asta pentru ca lumina să nu te orbească, atunci când intri sau ieşi dintr-o peşteră întunecoasă, îi explică Orik.

Intrară într-o încăpere goală, cu o uşă mică în capătul celălalt. Orik îi arătă:

— Acolo sunt bazinele, perii şi săpun. Lasă-ţi hainele aici! Până te întorci, o să-ţi aduc altele.

Eragon îi mulţumi şi începu să se dezbrace. Se simţea stingher aici, singur, sub pământ, mai ales din cauza tavanului jos de piatră. Se dezbrăcă repede şi, înfrigurat, se repezi pe uşă, ajungând într-un loc complet întunecat. Pipăi cu degetele de la picioare până ce atinse apa caldă, apoi se cufundă încet în ea.

Bazinul era uşor sărat, dar îi dădea o senzaţie de pace şi linişte. O clipă, se temu ca nu cumva să se îndepărteze de uşă, ajungând într-o zonă cu apă adâncă, dar, înaintând, îşi dădu seama că aceasta îi venea numai până la brâu. Pipăi un perete alunecos până când găsi periile şi săpunul, apoi se spălă şi se lăsă să plutească, închizând ochii şi bucurându-se de căldură.

Revenind în încăperea luminată, cu apa picurându-i de pe trup, găsi un prosop, o cămaşă frumoasă de în şi o pereche de pantaloni. Hainele îi veneau destul de bine. Mulţumit, ieşi în tunel.

Orik îl aştepta acolo, cu pipa în mână. Urcară din nou în Tronjheim, apoi ieşiră din oraşul-munte. Eragon privi către vârful

acestuia şi o chemă în gând pe Saphira. În timp ce ea cobora din cuibul de dragoni, el întrebă:

— Cum reuşiţi să ajungeţi la cei aflaţi sus?

Orik chicoti:

— Am rezolvat de mult problema asta. Tu n-ai observat, dar în spatele arcadelor deschise care marchează fiecare etaj se află o scară neîntreruptă care urcă în spirală în jurul pereţilor încăperii centrale din Tronjheim. Ea duce până sus, la cuibul de dragoni de deasupra lui Isidar Mithrim. Noi îi spunem Vol Turin, „Scara fără Sfârşit”. Numai că să fugi în sus sau în jos pe ea îţi ia cam mult timp, când este vreo urgenţă, şi nu e prea uşor, pentru treburile de zi cu zi. Aşa că transmitem ce-avem de spus cu ajutorul lămpilor. Mai există o cale, dar e rar folosită. Când s-a construit *Vol Turin*[52]*,* alături a fost tăiat în piatră şi un jgheab lung, pe care poţi aluneca în jos; e uriaş, înalt cam cât un munte.

Buzele lui Eragon schiţară un surâs:

— E periculos?

— Să nu-ţi dea prin cap să-l încerci! A fost construit pentru pitici, iar pentru un om e prea strâmt. Dacă aluneci de pe el, poţi să fii azvârlit pe scări şi să te izbeşti de arcade sau chiar să cazi în gol.

Saphira coborî la o aruncătură de suliţă de ei; solzii îi foşneau ca nişte frunze uscate. În timp ce îl salutau pe Eragon, o mulţime de oameni şi pitici ieşiră din Tronjheim şi se adunară în jurul ei, murmurând interesaţi. Eragon privi stingherit grupul, care devenea din ce în ce mai numeros.

— Mai bine du-te, îi spuse Orik, împingându-l din spate. Mâine dimineaţă te aştept să ne întâlnim aici, la poarta asta.

Eragon întrebă şovăielnic:

— Şi de unde ştiu când se face dimineaţă?

— O să pun pe cineva să te trezească. Hai, du-te!

Fără să mai protesteze, Eragon se strecură printre oamenii care se îmbrânceau s-o vadă pe Saphira şi sări în spinarea ei. Înainte ca ea să apuce să-şi ia zborul, o bătrână înaintă şi îl apucă strâns pe Eragon de picior. El încercă să se elibereze, dar mâna ei era ca o gheară de fier în jurul gleznei sale – nu putea s-o facă să-i dea drumul. Ea îşi aţinti ochii asupra lui – erau cenuşii, arzători şi înconjuraţi de zbârcituri adunate de-o viaţă;

[52] Scara fără sfârşit

pielea de pe obrajii ei supţi se încreţea, formând riduri lungi. Avea în braţe o boccea învelită în zdrenţe.

Înfricoşat, Eragon o întrebă:

— Ce vrei de la mine?

Femeia îşi mişcă braţul şi o cârpă care acoperea bocceaua căzu, dând la iveală chipul unui prunc. Cu voce spartă şi deznădăjduită, ea spuse:

— Copilul nu mai are părinţi – n-are cine altcineva să aibă grijă de ea decât mine, iar eu sunt slabă. Binecuvânteaz-o cu puterea ta, Argetlam! Binecuvânteaz-o, ca să aibă noroc!

Eragon se uită la Orik, cerându-i ajutorul din priviri, dar piticul nu făcu decât să-l privească; pe chip, nu i se desluşea nicio expresie. Mulţimea tăcu, aşteptându-i răspunsul. Femeia continua să-l ţintuiască din priviri.

— Binecuvânteaz-o, Argetlam, binecuvânteaz-o! insistă ea.

Eragon nu mai binecuvântase pe nimeni până atunci. În Alagaësia, acesta nu era un lucru uşor, căci o binecuvântare putea imediat s-o ia razna şi să devină mai curând un blestem – mai ales dacă era rostită cu rea voinţă sau fără convingere. „Oare îndrăznesc să-mi iau această responsabilitate?” se întrebă el.

— Binecuvânteaz-o, Argetlam, binecuvânteaz-o!

Hotărându-se dintr-odată, el căută o frază sau o expresie pe care s-o poată folosi. Nu-i veni nimic în cap până când, inspirat, se gândi la limba străveche. Da, va fi o binecuvântare în toată puterea cuvântului, rostită cu vorbe de putere de către un om cu mari puteri.

Se aplecă şi-şi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă. Atingând fruntea pruncului, el rosti:

— Atra gülai un ilian tauthr ono un atra ono waíse skölir frá rauthr.[53]

Spre surprinderea lui, vorbele îl istoviră, ca şi cum ar fi folosit magia. Îşi puse mănuşa la loc, cu mişcări încete, apoi îi spuse femeii:

— Asta-i tot ce pot face pentru ea. Dacă există vorbe care să poată împiedica nenorocirile, atunci acestea sunt.

— Îţi mulţumesc, Argetlam, şopti ea, făcând o uşoară plecăciune. Dădu să acopere la loc pruncul, dar Saphira pufni şi se răsuci, până când capul ei se înălţă deasupra acestuia.

[53] „Să ai parte de noroc şi fericire, iar necazurile să te ocolească!”

Femeia înţepeni şi rămase cu respiraţia tăiată. Saphira îşi coborî botul şi mângâie copilul între ochi cu vârful nasului, apoi se îndepărtă uşor.

Se auziră exclamaţii de uimire, căci pe fruntea copilului, acolo unde o atinsese Saphira, se afla acum o pată în formă de stea, la fel de albă şi de strălucitoare ca *gedwëy ignasia* din palma lui Eragon. Femeia se holbă la Saphira cu o privire rătăcită, mulţumindu-i din ochi.

De îndată, Saphira îşi luă zborul, făcându-i pe privitorii rămaşi cu gura căscată să se clatine din cauza vârtejului stârnit de bătăile ei puternice din aripi. În timp ce pământul rămânea jos, sub ei, Eragon trase adânc aer în piept şi-i îmbrăţişă strâns gâtul. „Ce-ai făcut?” o întrebă el încet.

„I-am dat o speranţă. Iar tu i-ai dat un viitor.”

Deodată, în ciuda prezenţei Saphirei, Eragon se simţi copleşit de singurătate. Împrejurimile îi erau atât de străine – pentru prima dată îşi dădu seama cât era de departe de casă. O casă distrusă, dar în care îi rămăsese inima. „Ce-am ajuns, Saphira?” o întrebă el. Nu sunt nici măcar de un an la vârsta bărbăţiei, dar iată că am stat la sfat cu conducătorul vardenilor, sunt urmărit de Galbatorix, am călătorit cu fiul lui Morzan – iar acum lumea îmi cere binecuvântarea! Ce înţelepciune pot eu să le ofer, pe care ei să n-o fi dobândit deja? Ce fapte vitejeşti pot face eu, pe care o armată să nu le facă mai bine ca mine? E o nebunie! Ar trebui să fiu îndărăt în Carvahall, cu Roran.” Saphirei îi trebui multă vreme ca să-i răspundă, dar, în cele din urmă, îi spuse cu voce blândă: „Eşti un puişor, asta eşti. Un puişor care se zbate să se descurce în lume. Poate că eu sunt mai tânără ca tine ca vârstă, dar ca minte, sunt din vremurile străvechi. Nu te îngrijora de aceste lucruri! Găseşte-ţi pacea acolo unde eşti şi simte-te bine cu ceea ce eşti! Adesea, lumea ştie ce trebuie făcut – dar tu nu trebuie decât să le arăţi calea; asta e înţelepciunea. Cât despre isprăvile tale, să ştii că nicio armată nu ar fi putut dărui o binecuvântare, aşa ca tine.”

„Dar n-a fost mare lucru”, protestă el. „Un fleac.”

„Nu, n-ai dreptate! Ceea ce-ai văzut a fost începutul unei alte poveşti, al unei alte legende. Crezi că acel copil se va mulţumi să devină hangiu sau fermier, când pe fruntea sa străluceşte semnul dragonului, iar cuvintele tale îi călăuzesc viaţa? Nu subestima nici puterea ta, nici pe cea a sorţii.”

Eragon lăsă capul în jos. „Este copleşitor. Mă simt de parcă trăiesc într-o iluzie, într-un vis în care orice e posibil. Ştiam că se întâmplă şi lucruri uimitoare pe lume, dar credeam că ele se întâmplă totdeauna altcuiva, într-un loc îndepărtat şi în alte vremuri. Dar iată că eu am găsit oul în care erai tu, am fost educat de un Cavaler şi m-am luptat cu o Umbră – nu se poate ca toate astea să fie aventurile unui băiat de la ţară, cum sunt eu sau cum eram. Ceva mă preschimbă.” „Da, e vorba de *wyrda*, zise Saphira. „Fiecare epocă are nevoie de un erou – poate că rolul ăsta îţi revine ţie. Nu degeaba un băiat de la ţară primeşte numele primului Cavaler. Ăsta a fost începutul, iar acum tu eşti urmarea. Sau poate sfârşitul.”

„Of, zise Eragon clătinând din cap. Tot ce-mi spui e o enigmă… Dar dacă toate faptele noastre sunt scrise dinainte, ce mai înseamnă alegerile pe care le facem? Sau, poate, tot ce-avem de făcut este să ne împăcăm cu soarta?”

Saphira zise cu tărie: „Eragon, eu te-am ales, dinăuntrul oului meu. Ţi s-a dat o şansă pentru care mulţi ar muri s-o aibă. Asta te face nefericit? Alungă din minte astfel de gânduri! Ele nu au răspuns şi nu-ţi vor readuce mulţumirea.”

„Aşa-i, zise el înnegurat. Totuşi, ele nu-mi dau pace.”

„De când a murit Brom, totul a fost… tulbure. Şi pe mine m-a neliniştit”, recunoscu Saphira, ceea ce-l uimi, pentru că ea nu părea prea des îngrijorată. De-acum se aflau deasupra oraşului. Eragon privi prin deschizătura din vârf şi văzu podeaua cuibului de dragoni – Isidar Mithrim, marea stea de safir. Ştia că dedesubtul ei se afla numai uriaşa sală centrală din Tronjheim. Fără zgomot, Saphira coborî în cuib. Ea se strecură peste margine şi se lăsă pe Isidar Mithrim; ghearele îi atinseră podeaua cu un sunet ascuţit.

„Să nu cumva s-o zgârii”, zise Eragon.

„Nu cred. Nu-i o piatră ca toate celelalte.” Eragon coborî de pe spatele ei şi se răsuci uşor pe călcâie, cercetând priveliştea neobişnuită. Se aflau într-o încăpere rotundă, fără acoperiş, înaltă de şaizeci de picioare şi la fel de lungă în diametru. Pe pereţi, se înşirau intrările întunecate ale peşterilor, de mărimi diferite – de la grote cam de mărimea unui om, până la guri căscate, mai mari decât o casă. În pereţii de marmură erau scări bine lustruite, pe care oamenii puteau ajunge până la peşterile de sus. Din cuib, se ieşea printr-o arcadă enormă.

Eragon cercetă piatra preţioasă pe care călca şi, dintr-un impuls, se culcă pe ea. Îşi lăsă obrazul pe safirul rece, încercând să vadă prin el. Contururi strâmbe şi pete schimbătoare de culoare sclipeau prin piatră, dar grosimea ei nu-i îngăduia să vadă limpede nimic din ce se afla pe podeaua sălii, aflată la un kilometru dedesubt. „Trebuie să dorm separat de tine?”

Saphira îşi clătină capul uriaş. „Nu, în peştera mea e şi un pat pentru tine. Vino să vezi!” Ea se întoarse şi, fără să-şi deschidă aripile, sări douăzeci de picioare în aer, până la o peşteră mijlocie. El se căţără după ea.

Interiorul peşterii era de culoare brun-închis şi mai mare decât se aşteptase. Pereţii aspri dădeau impresia că fuseseră creaţi de natură, nu de om. Lângă peretele din spate, se afla o pernă groasă, pe care Saphira se putea încolăci comod. Lângă ea, era un pat săpat în perete. Peştera era luminată de o singură lampă roşie, dotată şi cu întrerupător, pentru ca strălucirea ei să poată fi oprită.

„Îmi place”, zise Eragon. „Pare un loc sigur.”

„Da.” Saphira se culcă pe pernă, privindu-l. Oftând, el se lăsă pe saltea, simţindu-se frânt de oboseală.

„Saphira, de când am ajuns aici, nu mi-ai spus mare lucru. Ce crezi despre Tronjheim şi despre Ajihad?”

„O să vedem… Mi se pare, Eragon, că am dat aici de un război cu totul diferit de cel cu care eram obişnuiţi. Săbiile şi ghearele nu folosesc la nimic, în schimb, vorbele şi alianţele sunt la mare preţ. Gemenii ne urăsc – şi ar trebui să fim cu ochii în patru, să nu pună la cale vreo înşelăciune. Mulţi pitici nu au încredere în noi. Elfii nu doreau un Cavaler uman, aşa că şi ei ne vor face greutăţi. Cel mai bun lucru de făcut ar fi să-i descoperim pe cei care deţin puterea şi să ne împrietenim cu ei. Şi încă repede.”

„Crezi că putem să rămânem independenţi de toţi conducătorii ăştia?”

Ea îşi aranjă aripile într-o poziţie mai comodă. „Ajihad este de acord să ne păstrăm libertatea, dar s-ar putea să nu scăpăm cu viaţă dacă nu jurăm credinţă vreunuia dintre grupuri. În curând, vom afla şi asta.”

Eragon se trezi cu păturile ghemuite sub el, dar încă îi era cald. Saphira dormea pe perna ei, respirând regulat.

Pentru prima dată de la sosirea în Farthen Dûr, Eragon se simţea în siguranţă şi plin de speranţă. Încet-încet, sentimentul lui de tensiune scădea – o tensiune care se acumulase încă de la moartea lui Brom, şi chiar de mai înainte, de la plecarea din valea Palancar.

„Nu mai trebuie să mă tem. Dar cum rămâne cu Murtagh?” Oricât ar fi fost vardenii de ospitalieri, Eragon nu putea primi asta cu conştiinţa împăcată, atâta vreme cât – intenţionat sau nu – el fusese cel din cauza căruia Murtagh fusese întemniţat. Situaţia trebuia cumva rezolvată.

Gândindu-se la Arya, privirea începu să-i rătăcească pe tavanul grosolan al peşterii. Dojenindu-se pentru că visa cu ochii deschişi, el îşi mută capul şi începu să cerceteze cuibul de dragoni. La gura peşterii şedea o pisică mare, lingându-şi o lăbuţă. Îl privi şi el observă strălucirea ochilor săi roşii, alungiţi.

„Solembum?” o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

„Evident.” Pisica fermecată îşi scutură coama bogată şi căscă din toate puterile, arătându-şi colţii lungi. Se întinse, apoi sări din peşteră, aterizând douăzeci de picioare mai jos, pe Isidar Mithrim, cu o bufnitură răsunătoare. „Hai, vii?”

Eragon privi spre Saphira. Şi ea se trezise şi-l privea nemişcată. „Du-te liniştit, eu n-o să păţesc nimic”, şopti ea. Solembum îl aştepta sub arcada prin care se cobora spre Tronjheim.

În clipa în care picioarele lui Eragon atinseră Isidar Mithrim, pisica fermecată se întoarse, cu o mişcare bruscă, şi dispăru prin arcadă. Eragon se luă după ea, frecându-se la ochi. El trecu de arcadă şi ajunse la capătul „Scării fără Sfârşit“ – Vol Turin. Nu avea unde să se mai ducă, aşa că o luă în jos spre etajul următor.

Ajuns acolo, se opri sub arcada care făcea o curbă uşoară spre stânga şi ocolea sala centrală din Tronjheim. Printre coloanele zvelte care sprijineau arcada, Eragon putea zări Isidar Mithrim, care sclipea puternic deasupra lui, la fel ca podeaua oraşului-munte, aflată la mare distanţă dedesubt. Diametrul sălii centrale se mărea cu fiecare etaj. Scara cobora prin podeaua

arcadei către nivelul de dedesubt, la fel cu cel de deasupra, şi astfel străbătea zeci de arcade până când se pierdea în depărtare. La capătul ei, se găseau mai multe pătrate din piele pe care te puteai aşeza pentru a-ţi da drumul în jos. La dreapta lui Eragon, se afla un coridor plin de praf care dădea spre încăperile şi locuinţele de la acel etaj. Solembum ţopăi pe el, dând din coadă.

„Aşteaptă”, zise Eragon. Încercă să-l ajungă din urmă, dar nu mai apucă să-l zărească decât în treacăt, pe coridorul părăsit. Apoi, după ce dădu un colţ al coridorului, îl văzu din nou, oprindu-se în faţa unei uşi şi mieunând. Ca de la sine, uşa se deschise spre interior. Solembum se strecură în încăpere, apoi uşa se închise. Eragon se opri uimit în faţa ei. Îşi ridică mâna ca să bată, dar, înainte să apuce s-o facă, uşa se mai deschise o dată şi o lumină caldă se revărsă în coridor. După o clipă de nehotărâre, el păşi înăuntru.

Ajunse într-o locuinţă cu două încăperi, frumos împodobite, cu decoraţiuni din lemn sculptat şi cu plante agăţătoare. Aerul era cald, proaspăt şi umed. Pe pereţi şi pe tavanul jos, atârnau lămpi care străluceau puternic. Pe podea, prin colţuri, erau grămezi de obiecte ciudate. În camera din spate se afla un pat cu baldachin, acoperit de un număr şi mai mare de plante.

În mijlocul încăperii principale, pe un scaun din piele acoperit cu pluş, stătea Angela, prezicătoarea şi vrăjitoarea. Ea îi zâmbi larg.

— Ce faci aici? lăsă să-i scape Eragon.

Angela îşi strânse mâinile în poală:

— Păi, aşază-te pe jos şi-ţi spun! Ţi-aş da un scaun, dar nu mai e altul în afară de cel pe care stau.

Lui Eragon îi treceau prin minte tot felul de întrebări. El se aşeză între două flacoane pline cu poţiuni verzi, cu miros înţepător, care fierbeau.

— Aşa! exclamă Angela, aplecându-se înainte. Aşadar, chiar eşti Cavaler. Bănuiam eu, dar până ieri n-am fost sigură. Sunt convinsă că Solembum ştia, dar nu mi-a spus. Trebuia să-mi dau seama, de când ai pomenit de Brom. Saphira… îmi place numele – e potrivit pentru un dragon.

— Brom a murit, zise Eragon dintr-o dată. L-au omorât cei doi Ra’zac.

Angela se înnegură şi începu să-şi răsucească pe deget o

şuviţă din părul său des.

— Îmi pare rău, zău că da, zise ea încet.

Eragon zâmbi amărăciune:

— Dar nu eşti surprinsă, nu? La urma urmei, i-ai prezis moartea.

— Nu ştiam despre a cui moarte va fi vorba, zise ea clătinând din cap. Dar nu... nu sunt surprinsă. L-am întâlnit pe Brom o dată sau de două ori. Nu-i plăcea atitudinea mea „neserioasă“ faţă de magie. Îl enerva.

Eragon se încruntă:

— În Teirm, ai râs de soarta lui şi ai zis că era un fel de glumă. De ce?

O clipă, chipul Angelei se încordă.

— Privind în urmă, îmi dau seama că a fost o glumă cam de prost gust, dar atunci nu ştiam ce urma să i se întâmple. Cum să-ţi spun? într-un fel, Brom era blestemat de *wyrda* să eşueze în toate, cu o singură excepţie, deşi nu era cu nimic de vină. A fost ales Cavaler, dar i-a murit dragonul. A iubit o femeie, dar tocmai sentimentele lui au dus-o la pieire. A fost ales, presupun, să te păzească şi să te pregătească pe tine, dar până la urmă şi în asta a eşuat. Singurul lucru pe care a reuşit să-l facă a fost să-l omoare pe Morzan, şi nici că putea face un lucru mai bun.

— Brom nu mi-a vorbit niciodată despre vreo femeie, îi răspunse Eragon.

Angela ridică nepăsătoare din umeri:

— Am auzit asta de la cineva care nu mă putea minţi. Dar gata cu vorbele astea! Viaţa merge înainte şi n-ar trebui să-i tulburăm pe morţi cu grijile noastre.

Ea adună de pe jos un braţ de rădăcini şi începu să le împletească apoi, cu mult meşteşug, punând capăt discuţiei.

Eragon şovăi, apoi cedă:

— Fie. Aşadar, spune-mi de ce te afli în Tronjheim, şi nu în Teirm?

— Ah, în sfârşit o întrebare interesantă, zise Angela. Auzind numele lui Brom, o dată cu vizita pe care mi-ai făcut-o, mi-am dat seama că trecutul se întoarce în Alagaësia. Se şoptea că Imperiul pornise în urmărirea unui Cavaler. Am înţeles că dragonul din oul vardenilor trebuia să fi ieşit la lumină, aşa că mi-am închis prăvălia şi am pornit să aflu mai multe.

— Ştiai de ou?

— Sigur că da. Doar nu-s proastă! Am trăit mult mai mult decât îţi poţi închipui. Se întâmplă foarte puţine lucruri de care eu să nu ştiu.

Ea făcu o pauză, concentrându-şi atenţia asupra rădăcinilor pe care le împletea:

— Oricum, ştiam că trebuie să ajung cât mai repede la vardeni. Sunt aici de vreo lună, deşi zău că nu-mi place locul ăsta – e prea întunecos pentru gustul meu. Şi toată lumea din Farthen Dûr e aşa de serioasă şi de nobilă! Probabil că toţi sunt sortiţi să moară în chip tragic, cine ştie.

Ea oftă adânc, cu o expresie batjocoritoare:

— Iar piticii sunt numai o ceată superstiţioasă de pămpălăi care se mulţumesc să dea cu dalta în piatră toată viaţa. Singurul lucru care-mi place aici este că în Farthen Dûr cresc o grămadă de ciuperci.

— Atunci de ce mai rămâi? o întrebă Eragon, zâmbind.

— Pentru că îmi place să fiu acolo unde se petrec lucruri importante, zise Angela, lăsându-şi capul pe o parte. În plus, dacă rămâneam în Teirm, Solembum ar fi plecat fără mine, şi mie-mi place tovărăşia lui. Dar spune-mi, prin ce aventuri ai mai trecut de când nu am mai vorbit?

Timp de o oră, Eragon îi povesti pe scurt ce i se întâmplase în ultimele două luni şi jumătate. Angela îl ascultă în tăcere, dar, auzind numele lui Murtagh, ea pufni:

— Murtagh!

Eragon încuviinţă:

— Mi-a spus cine e. Dar lasă-mă să-mi termin povestea, apoi poţi să comentezi.

Şi continuă să vorbească. După ce termină, Angela se lăsă pe spătarul scaunului, gânditoare, uitând să mai împletească rădăcinile. Fără veste, Solembum ţâşni de unde se ascunsese şi-i sări în poală. Se încolăci acolo, privindu-l trufaş pe Eragon.

Angela mângâie pisica fermecată:

— Fascinant! Galbatorix s-a aliat cu urgalii, iar Murtagh a ieşit, în sfârşit, la iveală… Te-aş preveni să ai grijă cu Murtagh, dar văd că-ţi dai şi singur seama de pericol.

— Murtagh mi-a fost prieten credincios şi un tovarăş de încredere, zise Eragon, cu hotărâre.

— Totuşi, ai grijă, zise Angela, apoi tăcu o clipă. Şi mai e şi problema cu Umbra, Durza. Cred că, în acest moment, el este

cel mai mare pericol pentru vardeni, în afara lui Galbatorix. *Urăsc* Umbrele – ele practică magia cea mai murdară, în afară de necromanţie. Mi-ar plăcea să-i scot inima din piept cu un ac de păr bont şi să i-o dau unui porc s-o mănânce.

Eragon rămase uimit de vehemenţa ei neobişnuită:

— Nu înţeleg. Brom mi-a spus că Umbrele sunt magicieni care folosesc spiritele pentru a-şi îndeplini dorinţele, dar de ce asta îi face aşa de ticăloşi?

Angela clătină din cap:

— Nu-i vorba de asta! Magicienii obişnuiţi sunt doar atât – obişnuiţi; nici mai buni, nici mai răi decât noi, ceilalţi. Îşi folosesc puterea magică pentru a controla spiritele şi forţele acestora. Umbrele, în schimb, renunţă la această putere, căutând să dobândească una şi mai mare, şi îngăduie ca trupurile lor să fie stăpânite de spirite. Din păcate, numai spiritele cele mai ticăloase caută să-i stăpânească pe oameni şi, o dată ce şi-au găsit locul, nu mai pleacă de acolo. Asta se poate întâmpla şi fără voia magicianului, dacă el cheamă un spirit care este mai puternic decât el însuşi. Problema este că, o dată ce se naşte o Umbră, ea e foarte greu de omorât. După cum sunt sigură că ştii, numai două persoane, Laetri elful şi Cavalerul Irnstad au scăpat cu viaţă dintr-o asemenea încercare.

— Am auzit poveştile, zise Eragon, apoi arătă spre încăpere. De ce locuieşti aşa de sus în Tronjheim? Nu-i incomod să fii aşa izolată? Şi cum de-ai urcat toate lucrurile astea până aici?

Angela îşi dădu capul pe spate şi râse cu subînţeles:

— Sincer? Mă ascund. Când am ajuns acum în Tronjheim, am avut parte doar de câteva zile de linişte, până când unul dintre străjerii care mi-au dat drumul în Farthen Dûr şi-a dat drumul la gură şi a spus cine sunt. Apoi, toţi cei de-aici care practică magia – deşi nu prea îşi merită numele – m-au tot bătut la cap să mă alătur grupului lor de taină. Mai ales acei Gemeni *drajl*[54] care-l conduc. Până la urmă, i-am ameninţat că-i preschimb pe toţi în broaşte râioase – scuză-mă, în broaşte pur şi simplu, dar când am văzut că nici asta nu-i sperie, am fugit aici în miez de noapte. N-a fost aşa greu, mai ales pentru cineva cu puterile mele.

— A trebuit şi tu să-ţi deschizi mintea în faţa Gemenilor, înainte să fii primită în Farthen Dûr? o întrebă Eragon. Eu am

[54] Vierme

fost silit să-i las să-mi scotocească amintirile.

În ochii Angelei apăru o sclipire rece:

— Gemenii n-ar îndrăzni niciodată să mă cerceteze pe mine; le e frică de ce le-aş putea face. Ah, ce le-ar mai plăcea, dar ştiu că efortul i-ar sfărâma şi i-ar face să-şi piardă minţile. Eu vin aici de mult, dinainte ca vardenii să înceapă să caute în minţile oamenilor… şi doar n-o să se ia de mine acum.

Ea aruncă o privire în cealaltă încăpere şi zise:

— Ei, a fost o discuţie foarte interesantă, dar mi-e teamă că acum trebuie să pleci. Fiertura de rădăcină de mătrăgună şi limbă de şopârlă aproape că a clocotit, şi trebuie să mă ocup de ea. Mai vino pe aici când ai timp. Şi, *te rog,* nu spune nimănui că sunt aici. Nu mi-ar conveni să trebuiască iar să mă mut. M-ar… enerva foarte tare. Şi doar nu vrei să mă enervezi!

— O să păstrez taina, îi promise Eragon, ridicându-se.

Angela se ridică şi ea, după ce Solembum îi sărise jos din poală.

— Perfect! exclamă ea.

Eragon îi spuse la revedere şi plecă. Solembum îl conduse înapoi în cuibul de dragoni, apoi îl concedie cu o mişcare a cozii şi se îndepărtă sprinten.

Sala regelui de sub munte

În cuibul de dragoni, Eragon găsi un pitic care-l aştepta. Acesta făcu o plecăciune şi murmură:

— Argetlam.

Apoi îi spuse, cu un accent pronunţat:

— Bun. Treaz. *Knurla*[55] Orik te aşteaptă.

Mai făcu o plecăciune şi plecă în grabă. Saphira sări din peşteră, venind lângă Eragon, cu Zar’roc în gheare.

„De ce-ai mai adus şi asta?” o întrebă el, încruntat.

Ea îşi lăsă capul într-o parte. „Poart-o! Eşti Cavaler şi ar trebui să porţi sabia unui Cavaler. Poate că Zar’roc are un trecut sângeros, dar asta nu ar trebui să-ţi influenţeze acţiunile. Făureşte-i o nouă istorie şi poart-o cu mândrie!”

„Eşti sigură? îţi aminteşti de sfaturile lui Ajihad?”

Saphira pufni şi suflă pe nas o pală de fum. „Poart-o, Eragon!

[55] Pitic

Dacă vrei să rămâi mai presus de forţele care se-nfruntă aici, nu lăsa ca dezaprobarea cuiva să-ţi spună ce să faci.”

„Cum vrei”, zise el, fără tragere de inimă, legându-şi sabia la şold. Se căţără pe spinarea ei, iar Saphira îşi luă zborul. De-acum era destulă lumină în Farthen Dûr, astfel că siluetele tulburi ale pereţilor craterului se puteau zări, la opt kilometri în fiecare direcţie, în timp ce coborau spre intrarea în oraşul-munte, Eragon îi povesti Saphirei despre întâlnirea cu Angela.

De îndată ce ajunseră la poartă, Orik veni în fugă spre Saphira:

— Regele meu, Hrothgar, vrea să vă vadă pe amândoi. Dă-te repede jos! Trebuie să ne grăbim!

Pe urmele piticului, Eragon intră grabnic în Tronjheim, cu Saphira după el. Nebăgându-i în seamă pe oamenii care-i priveau din coridorul înalt, Eragon întrebă:

— Unde ne întâlnim cu Hrothgar?

Fără să încetinească, Orik răspunse:

— În sala tronului, aflată sub oraş. Va fi o audienţă privată, ca semn de *otho*[56]... — de „credinţă”. Nu ţi se cere să i te adresezi în vreun fel anume, dar vorbeşte-i cu respect. Hrothgar se mânie iute, dar e înţelept şi poate pătrunde cu uşurinţă în gândurile oamenilor, aşa că gândeşte-te bine înainte să vorbeşti.

După ce intrară în sala centrală din Tronjheim, Orik îl conduse spre cele două scări care coborau. O apucară pe cea din dreapta, care se răsucea uşor spre interior, ajungând cu faţa în direcţia din care veniseră, apoi se întâlnea cu cea din partea opusă, dând naştere unui şir de trepte late şi slab luminate care, după vreo 30 de metri, se terminau în faţa a două uşi de granit. De-a latul acestora, se afla încrustată o coroană cu şapte vârfuri.

De fiecare parte a uşilor stăteau de strajă şapte pitici, având în mâini târnăcoape sclipitor de curate şi purtând cingători încrustate cu diamante. Când Eragon, Saphira şi Orik se apropiară, piticii izbiră cu cozile târnăcoapelor de podea, cu un zgomot care răsună în sus pe scări. Uşile se deschiseră înspre interior.

În faţa lor se afla o sală întunecată, lungă cam cât bătaia unei săgeţi. Sala tronului era o peşteră naturală; pe pereţi, se

[56] Credinţă

înşiruiau stalactite şi stalagmite, mai groase decât un trup de om. Ici şi colo atârnau lămpi ce răspândeau o lumină mohorâtă. Podeaua brună era netedă şi bine lustruită. La capătul sălii se afla un tron negru, pe care şedea o siluetă nemişcată.

Orik făcu o plecăciune:

— Regele vă aşteaptă.

Eragon îşi puse mâna pe spatele Saphirei şi înaintară împreună, în spatele lor, uşile se închiseră, lăsându-i singuri cu regele în sala întunecată a tronului.

Zgomotul paşilor lor răsună prin sală, în timp ce înaintau către tron. În locurile dintre perechile de stalactite şi stalagmite se observau statui de mari dimensiuni. Fiecare dintre ele îl reprezenta pe câte un rege al piticilor, având coroana pe cap şi stând pe tron; ochii lor goi priveau ferm în depărtare, iar pe chip aveau expresii trufaşe. La baza fiecărei statui se afla un nume, încrustat în piatră, scris cu rune.

Eragon şi Saphira păşiră solemn printre cele două şiruri de regi, de mult dispăruţi. Erau peste patruzeci de statui, după care veneau nişe goale şi întunecate, care-i aşteptau pe viitorii regi. Cei doi se opriră la capătul sălii, în faţa lui Hrothgar.

Regele stătea şi el, ca o statuie, pe un tron înălţat, tăiat într-o singură bucată de marmură neagră. Era grosolan, neîmpodobit, dar sculptat cu o precizie uimitoare – tronul emana putere, o putere care se întindea înapoi până în vremurile străvechi, când piticii domniseră în Alagaësia fără vreo împotrivire din partea elfilor sau a oamenilor. Pe cap, în loc de coroană, Hrothgar avea un coif de aur, împodobit cu diamante şi rubine. Chipul său era mohorât şi zbârcit; se vedea că trecuse prin multe. Sub fruntea sa ridată sclipeau ochii adânciţi în orbite, scăpărători şi pătrunzători. O cămaşă vălurită de zale îi acoperea pieptul. Barba albă era prinsă în cingătoare, iar în poală ţinea un mare ciocan de luptă, care avea încrustate pe cap însemnele clanului lui Orik.

Eragon făcu o plecăciune stângace şi îngenunche. Saphira rămase dreaptă. Regele tresări, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat şi mormăi:

— Ridică-te, Cavalere, nu trebui să-mi arăţi mie supunere!

Îndreptându-se, Eragon întâlni privirea de nepătruns a lui Hrothgar.

Regele îl cercetă cu ochi duri, apoi rosti, cu o voce guturală:

— *Az knurl deimi lanok*[57]. „Ai grijă, piatra se preschimbă“ – este un vechi dicton al nostru. Iar în aceste vremuri, piatra se preschimbă chiar foarte repede.

El pipăi ciocanul pe care-l avea în poală şi continuă:

— Nu am avut timp să te primesc mai repede, cum a făcut Ajihad, pentru că a trebuit să mă ocup de duşmanii pe care-i am în interiorul clanurilor. Mi-au cerut să refuz să-ţi dau adăpost şi să te alung din Farthen Dûr. A fost nevoie de un efort susţinut ca să-i conving să-şi schimbe părerea.

— Îţi mulţumesc, Maiestate, zise Eragon. Nu am bănuit ce necazuri va isca sosirea mea.

Regele îi acceptă mulţumirile, apoi ridică o mână zbârcită şi-i arăta:

— Priveşte, Cavaler Eragon, acolo sunt predecesorii mei, aşezaţi pe tronurile lor sculptate. Sunt patruzeci şi unul, cu toţii, iar eu al patruzeci şi doilea. Când voi pleca din această lume, ajungând în grija zeilor, *hírna*[58] mea va ajunge şi ea printre ei. Prima statuie îl reprezintă pe Korgan, strămoşul meu, care a făurit acest buzdugan, Volund. De opt mii de ani – de când a apărut neamul nostru – piticii au domnit aici, sub Farthen Dûr. Noi suntem oasele pământului, mai vechi şi decât elfii cei fermecători, şi decât dragonii cei sălbatici.

Saphira se foi uşor. Hrothgar se aplecă în faţă şi continuă, cu glas profund şi aspru:

— Sunt bătrân, omule – chiar şi după socoteala noastră; îndeajuns de bătrân ca să-i fi văzut pe Cavaleri în toată splendoarea lor trecătoare, îndeajuns de bătrân ca să-l fi cunoscut pe Vrael, ultimul lor conducător, care mi s-a închinat chiar aici, în această sală. Nu mai sunt mulţi în viaţă care pot spune asta. Mi-i amintesc pe Cavaleri, cum se amestecau în treburile noastre. Îmi amintesc şi pacea pe care-au adus-o ei, datorită căreia puteai să mergi nestingherit de la Tronjheim la Narda. Şi-acum, iată-te pe tine în faţa mea – o veche tradiţie, readusă la viaţă. Spune-mi adevărul: de ce ai venit în Farthen Dûr? Ştiu ce te-a făcut să fugi din Imperiu, dar ce ai de gând să faci acum?

— Deocamdată, Saphira şi cu mine vrem doar să ne refacem puterile în Tronjheim, îi răspunse Eragon. Nu am venit ca să

[57] „Ai grijă, piatra se preschimbă!”
[58] Statuie

iscăm necazuri, ci doar ca să fim în siguranţă din calea pericolelor pe care le-am înfruntat atâtea luni de zile. Poate că Ajihad ne va trimite la elfi, dar până atunci nu vrem să plecăm.

— Aşadar, numai dorinţa de a fi în siguranţă v-a adus aici? îl întrebă Hrothgar. Vreţi numai să trăiţi aici şi să uitaţi ce necazuri aţi avut cu Imperiul?

Eragon clătină din cap, refuzând cu mândrie să accepte aceste cuvinte:

— Maiestate, dacă Ajihad ţi-a povestit trecutul meu, atunci ştii că am destule motive să mă lupt cu Imperiul până când nu rămâne decât cenuşa din el. Şi mai e ceva... vreau să-i ajut pe cei care nu pot scăpa de Galbatorix, printre care şi vărul meu. Am puterea să-i ajut, aşa că trebuie s-o fac.

Regele părea mulţumit de răspuns. El se întoarse spre Saphira şi o întrebă:

— Dar tu, puternice dragon, ce crezi despre asta? De ce ai venit încoace?

Saphira mârâi, ridicându-şi colţurile buzelor. „Spune-i că sunt însetată de sângele duşmanilor noştri şi că aştept cu nerăbdare ziua în care vom porni la luptă împotriva lui Galbatorix. Nu am nicio preţuire şi niciun kilometru pentru trădătorii de teapa acestui fals rege, care nu ştiu decât să sfărâme ouăle. M-a ţinut în puterea lui mai mult de o sută de ani şi, chiar şi acum, mai are doi din neamul meu, pe care i-aş elibera, dacă s-ar putea. Şi spune-i lui Hrothgar că eu cred că eşti gata pentru această misiune.”

Eragon se strâmbă, auzindu-i vorbele, dar le repetă conştiincios. Colţurile gurii lui Hrothgar se ridicară într-un soi de zâmbet sumbru, care-i făcu zbârciturile de pe chip să se adâncească:

— Văd că dragonii nu s-au schimbat, cu trecerea timpului.

El lovi uşor tronul cu dosul palmei şi zise:

— Ştiţi de ce acest scaun a fost făcut aşa de plat şi de drept? Ca nimeni să nu poată sta comod pe el. Nici mie nu mi-a venit uşor, iar când va sosi timpul, îl voi părăsi fără să-mi pară rău. Ţie ce-ţi aminteşte de îndatoririle tale, Eragon? Dacă Imperiul cade, ai de gând să-i iei locul lui Galbatorix şi să pretinzi domnia?

— Nu vreau să port coroana sau să domnesc, zise Eragon, tulburat. E destul de greu să fii Cavaler. Nu, nu aş vrea să stau

pe tronul din Urû'baen... decât dacă nu s-ar găsi nimeni care să poată şi care să vrea s-o facă.

Cu multă seriozitate, Hrothgar îl preveni:

— E limpede că ai fi un rege mai blând decât Galbatorix, dar niciun neam nu ar trebui să aibă un conducător care nu îmbătrâneşte şi nu părăseşte tronul. Vremea Cavalerilor a trecut, Eragon! Ei nu se vor mai întoarce – nici chiar dacă şi ceilalţi doi dragoni ies din ouă.

Privind la şoldul lui Eragon, pe chip îi trecu o umbră:

— Văd că porţi sabia unui duşman; mi s-a povestit despre asta şi despre faptul că ai călătorit împreună cu fiul unui Trădător. Nu-mi face plăcere să văd această armă, adăugă el, apoi întinse mâna. Te rog, dă-mi-o să mă uit la ea!

Eragon scoase sabia din teacă şi i-o întinse regelui, cu mânerul înainte. Hrothgar o luă şi privi lama cea roşie cu ochi de cunoscător. Tăişul ei prinse lumina lămpii şi străluci puternic. Regele îi încercă vârful în palmă, apoi spuse:

— O lamă făurită cu măiestrie, într-adevăr. Elfii nu prea făuresc săbii – preferă arcurile şi suliţele –, dar când o fac, sunt neîntrecuţi. Dar asta-i piază-rea; nu mă bucur s-o văd în regatul meu. Totuşi, dacă vrei s-o porţi, poart-o; poate că norocul i s-a schimbat.

I-o dădu înapoi pe Zar'roc, iar Eragon o puse la loc în teacă.

— Nepotul meu a fost de ajutor de când aţi ajuns aici?

— Cine?

Hrothgar ridică dintr-o sprânceană stufoasă:

— Orik, fiul celei mai tinere dintre surorile mele. El a slujit sub comanda lui Ajihad, ca să arate că eu îi sprijin pe vardeni. Totuşi, se pare că acum s-a întors la porunca mea. Am fost mulţumit să aud că ai vorbit în apărarea lui.

Eragon înţelese că acesta era încă un semn de *otho,* „credinţă", din partea lui Hrothgar:

— O călăuză mai bună nici n-aş putea găsi.

— E bine, atunci, zise regele, vizibil mulţumit. Din păcate, nu mai pot sta de vorbă cu voi. Sfetnicii mei mă aşteaptă, căci am de rezolvat anumite probleme. Dar am să vă spun un lucru: Dacă doriţi sprijinul piticilor din regatul meu, trebuie mai întâi să le arătaţi că o meritaţi. Noi ţinem minte multe lucruri şi nu ne pripim să luăm hotărâri. Vorbele nu rezolvă nimic, numai faptele.

— O să ţin minte, zise Eragon, făcând din nou o plecăciune.

Hrothgar încuviinţă, cu un aer regesc:

— Atunci, puteţi pleca!

Eragon se întoarse împreună cu Saphira şi ieşiră amândoi din sala regelui, de sub munte. Orik îi aştepta, de cealaltă parte a uşilor de piatră, cu o expresie îngrijorată pe chip. Li se alătură, în timp ce urcau înapoi spre sala principală din Tronjheim:

— Totul a mers bine? Aţi fost primiţi cum trebuie?

— Cred că da. Dar regele vostru e foarte prudent, zise Eragon.

— Aşa a izbutit să supravieţuiască atâta vreme.

„N-aş vrea să-l văd pe Hrothgar supărat pe noi”, zise şi Saphira.

Eragon o privi. „Nu, nici eu. Nu ştiu ce-a crezut despre tine – nu par să-i placă dragonii, deşi n-a spus-o pe faţă.”

Asta părea s-o amuze pe Saphira. „Şi bine-a făcut, mai ales că îmi vine doar până la genunchi.”

Ajunşi în centrul oraşului, sub strălucirea care venea de la Isidar Mithrim, Orik spuse:

— Povestea de ieri, cu binecuvântarea, i-a stârnit pe vardeni, care acum bâzâie ca un stup de albine răsturnat. Copila pe care a atins-o Saphira este privită acum ca o viitoare eroină. Ea şi bătrâna care-o îngrijeşte au fost duse în cele mai bune încăperi. Toată lumea vorbeşte despre „minunea“ pe care-aţi făcut-o. Toate mamele din neamul omenesc par decise să vă găsească şi să vă ceară acelaşi lucru pentru copiii lor.

Neliniştit, Eragon privi pe furiş în jurul lui:

— Ce să facem?

— Dacă tot n-ai cum să-ţi iei fapta înapoi, zise Orik sec, atunci mai bine staţi cât mai ascunşi. Nimeni nu are voie să urce în cuibul de dragoni, aşa că acolo nu veţi fi deranjaţi.

Dar Eragon nu voia încă să se întoarcă în cuib. Era devreme şi ar fi vrut să umble cu Saphira prin Tronjheim. Acum, că scăpaseră din Imperiu, nu mai aveau niciun motiv să stea despărţiţi. Dar nici nu voia să atragă atenţia, mergând alături de ea. „Saphira, tu ce vrei să faci?”

Ea îşi lipi botul de el, atingându-l cu solzii pe braţ. „O să mă întorc în cuib. E acolo cineva cu care vreau sa mă-ntâlnesc. Plimbă-te cât vrei!”

„Bine, zise el, dar despre cine vorbeşti?” Saphira nu-i răspunse, ci-i făcu cu ochiul şi o porni pe unul dintre cele patru

tunele principale din Tronjheim.

Eragon îi explică lui Orik unde se ducea ea, apoi spuse:

— Aş vrea să mănânc puţin şi apoi să mai văd câte ceva din Tronjheim; e un loc uimitor. Nu aş vrea să merg la câmpurile de antrenament până mâine, căci încă nu m-am refăcut de tot.

Orik încuviinţă, făcându-şi barba să-i tresalte pe piept:

— Atunci ce-ai zice să vezi biblioteca? E foarte veche şi conţine multe pergamente de mare valoare. Poate te-ar interesa să citeşti o istorie a Alagaësiei care n-a fost murdărită de mâna lui Galbatorix.

Cu o strângere de inimă, Eragon îşi aminti cum îl învăţase Brom să citească şi se întrebă dacă mai ştia. Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse cuvinte scrise:

— Da, hai!

— Foarte bine, atunci.

După ce mâncară, Orik îl conduse printr-o sumedenie de coridoare, către locul pe care doreau să-l vadă. Când ajunseră la arcada sculptată prin care se intra în bibliotecă, Eragon păşi înăuntru plin de respect.

Camera îi amintea de o pădure. Şiruri de arcade zvelte se ramificau, urcând spre tavanul întunecat şi curbat, aflat cu cinci etaje mai sus. Între coloane se aflau, spate în spate, câte două biblioteci din marmură albă. Pereţii erau şi ei acoperiţi de rafturi pline cu pergamente, printre care se aflau alei înguste, la care se ajungea pe una dintre cele trei scări răsucite. De-a lungul pereţilor, la intervale regulate, se aflau bănci de piatră, aşezate faţă în faţă, două câte două. Între ele erau mese mici, care păreau sculptate din aceeaşi piatră cu podeaua.

În încăpere, se aflau nenumărate cărţi şi pergamente.

— Aceasta este adevărata moştenire a neamului nostru, zise Orik. Aici sunt scrierile celor mai mari regi şi învăţaţi, din vechime până astăzi. Tot aici se păstrează cântecele şi poveştile compuse de artiştii de pe la noi. Poate că această bibliotecă este averea noastră cea mai de preţ. Dar nu e opera noastră în întregime – sunt şi scrieri de-ale oamenilor pe aici. Vieţile voastre sunt scurte, dar foarte rodnice. De la elfi nu avem aproape nimic. Ei îşi păstrează tainele cu mare grijă.

— Cât timp am voie să rămân aici? îl întrebă Eragon, ducându-se spre unul dintre rafturi.

— Cât vrei. Dacă ai întrebări, caută-mă!

Eragon cercetă volumele cu încântare, luându-le la rând pe toate cele care aveau titluri sau coperte interesante. În mod surprinzător, piticii foloseau pentru scris aceleaşi rune ca oamenii. Băiatul se simţi uşor descumpănit, văzând cât de greu îi venea să citească, după ce luni de zile nu se mai ocupase de asta. Trecu de la o carte la alta, croindu-şi încet drum prin uriaşa bibliotecă. În cele din urmă, se cufundă într-o traducere a poemelor lui Dondar, al zecelea rege al piticilor.

În timp ce parcurgea frumoasele versuri, auzi un zgomot de paşi, necunoscuţi, venind din spatele raftului cu cărţi. Tresări, apoi se mustră singur pentru prostie – doar nu putea fi el singura persoană din bibliotecă. Chiar şi aşa, el puse cartea la loc, în linişte, şi se strecură de-acolo, cu ochii în patru, atent la orice primejdie. Fusese luat prin surprindere de prea multe ori, ca să nu bage în seamă astfel de lucruri. Auzi din nou paşii, numai că acum erau două persoane. Înfricoşat, o luă printr-o deschizătură, încercând să-şi aducă aminte exact unde era Orik. Făcu vreo doi paşi, tresărind puternic, când dădu nas în nas cu Gemenii. Aceştia stăteau unul lângă altul, cu umerii atingându-se şi cu o expresie de necercetat pe chipurile lor fără păr. Ochii negri, ca de şarpe, îl sfredeleau. Mâinile le zvâcneau uşor, ascunse printre faldurile robelor purpurii. Amândoi îi făcură o plecăciune, dar cu mişcări trufaşe şi batjocoritoare.

— Te căutam, zise unul.

Avea un glas care suna, în chip neliniştitor, ca al unui Ra’zac.

Eragon îşi înăbuşi un fior.

— Pentru ce? întrebă el, deschizându-şi mintea şi căutând-o pe Saphira, care-şi uni pe dată gândurile cu ale lui.

— De când te-ai întâlnit cu Ajihad, am tot vrut să ne… cerem scuze pentru ce-am făcut.

Vorbele lor erau spuse în bătaie de joc, dar în aşa fel încât Eragon nu avea motive să protesteze.

— Am venit să ne închinăm în faţa ta!

Eragon roşi de mânie, văzându-i că fac din nou o plecăciune.

„Ai grijă!” îl preveni Saphira.

El era cât pe ce să-şi iasă din fire, dar se potoli. Nu-şi putea permite să iasă prost din această înfruntare. Îi veni o idee şi zise, zâmbind uşor:

— Nu, eu sunt cel care ar trebui să vi se închine. Fără acordul vostru, nu aş fi putut fi primit în Farthen Dûr.

Se înclină la rândul său, cu o mişcare cât mai trufaşă. Prin ochii Gemenilor trecu un fulger de mânie, dar ei zâmbiră şi ziseră:

— Suntem onoraţi că o persoană atât de... importantă... ca tine are o părere aşa de bună despre noi. Îţi rămânem îndatoraţi pentru cuvintele frumoase.

Acum era rândul lui Eragon să se mânie:

— Îmi voi aminti asta, când voi fi la greu.

Saphira interveni brusc în gândurile lui. „Exagerezi! Nu spune nimic de care ar putea să-ţi pară rău. Ăştia o să ţină minte fiecare vorbuliţă, ca să o poată folosi împotriva ta.”

„E şi-aşa destul de greu, fără să mai comentezi şi tu!” se răsti el. Saphira se retrase, mormăind, scoasă din fire.

Gemenii veniră mai aproape; poalele veşmintelor purtate de ei mângâiau podeaua. Glasurile le deveniră mai blânde:

— Te-am căutat şi din alt motiv, Cavalere! Puţinii ştiutori de magie care locuiesc în Tronjheim au format un grup. Ne spunem *Du Vrangr gata*[59], adică...

— Ştiu, „Cărarea Şerpuită”, îi întrerupse Eragon, amintindu-şi ce-i spusese Angela.

— E uimitor cât de multe ştii despre limba străveche, zise blând unul din Gemeni. După cum spuneam, *Du Vrangr Gata* a auzit despre faptele tale măreţe, aşa că am venit să te poftim să ni te alături. Am fi onoraţi ca un om aşa important ca tine să ne fie tovarăş. Şi, la rândul nostru, credem că te putem ajuta.

— Cum?

Celălalt Geamăn zise:

— Noi doi am acumulat multă experienţă în chestiunile legate de magie. Te-am putea călăuzi... arătându-ţi vrăjile pe care le-am descoperit şi învăţându-te vorbele de putere. Nimic nu ne-ar bucura mai tare decât să te ajutăm, atât cât putem, în drumul tău spre glorie. Nu cerem nimic în schimb, deşi am fi tare mulţumiţi dacă ai crede de cuviinţă să ne împărtăşeşti câteva mărunţişuri din ceea ce ştii.

Chipul lui Eragon se înăspri, când îşi dădu seama ce-i cereau.

— Credeţi că n-am minte? întrebă el, cu mânie. N-am de gând să devin ucenicul vostru, ca să puteţi învăţa de la mine cuvintele pe care mi le-a încredinţat Brom! Probabil că nu v-a convenit că nu mi le-aţi putut fura din minte.

---

[59] Cărarea şerpuită

Pe neaşteptate, Gemenii renunţară să se mai prefacă zâmbitori:

— Nu-ţi bate joc de noi, băiete! Noi suntem cei care te vor pune la încercare, pentru a-ţi cunoaşte puterile magice. Şi asta poate deveni *foarte* neplăcut. Adu-ţi aminte, e nevoie de o singură vrajă rătăcită ca să omori un om. Oi fi tu Cavaler, dar noi doi împreună suntem mai puternici ca tine.

Eragon se sili să nu dea la iveală faptul că stomacul i se strânsese într-un nod dureros:

— O să mă gândesc la propunerea voastră, dar…

— Atunci mâine aşteptăm să ne dai răspunsul. Ai grijă să fie cel care trebuie.

Cei doi zâmbiră cu răceală şi se afundară pe culoarele bibliotecii.

Eragon se încruntă. „N-am de gând să intru în *Du Vrangr Gata*, orice mi-ar face.”

„Mai bine vorbeşte cu Angela”, zise Saphira. „Ea a mai avut de-a face cu Gemenii. Poate o să vină şi ea acolo, când te pun la încercare, iar asta i-ar putea împiedica să-ţi facă vreun rău.”

„Bună idee!”

Eragon se plimbă printre rafturi până când îl găsi pe Orik, aşezat pe o banchetă, lustruindu-şi cu mare interes toporul de luptă:

— Aş vrea să mă întorc la cuibul de dragoni.

Piticul petrecu mânerul toporului printr-un laţ de piele care-i atârna la cingătoare, apoi îl duse pe Eragon până la poartă, unde-l aştepta Saphira. În jurul ei se adunaseră deja o mulţime de persoane. Fără să-i bage în seamă, Eragon se urcă în spinarea ei şi se înălţară amândoi în văzduh.

„Problema trebuie rezolvată repede. Nu le poţi permite Gemenilor să te intimideze”, zise Saphira, coborând pe Isidar Mithrim.

„Ştiu. Dar sper să nu-i mâniem. Ar putea fi nişte duşmani periculoşi.” El coborî repede, ţinându-şi sabia cu mâna.

„Şi tu la fel. Vrei să-i iei aliaţi?”

El clătină din cap. „Nu, nu chiar… Mâine am să le spun că nu intru în *Du Vrangr Gata“*

Eragon o lăsă pe Saphira în peşteră şi plecă din cuibul de dragoni. Voia să o vadă pe Angela, dar nu-şi amintea cum să găsească ascunzătoarea ei, iar Solembum nu mai era acolo ca

să-l conducă. El bântui încoace şi încolo pe coridoarele părăsite, sperând s-o întâlnească pe Angela din întâmplare.

Obosit să se mai holbeze la încăperile goale şi la pereţii cenuşii nesfârşiţi, se întoarse în cuib pe propriile urme. Apropiindu-se, auzi pe cineva înăuntru care vorbea. Se opri să asculte, dar glasul limpede tăcu. „Saphira? Cine-i acolo?”

„O femeie… Pare obişnuită să poruncească. O să-i abat atenţia până te întorci tu.” Eragon îşi potrivi sabia în teacă.

„Orik mi-a spus că nimeni nu are voie în cuibul de dragoni, aşadar, cine poate fi?” El se sili să se liniştească, apoi intră în cuib cu mâna pe mânerul sabiei.

În mijlocul încăperii, se afla o fată care se uita plină de curiozitate la Saphira; aceasta din urmă tocmai îşi scosese capul din peşteră. Fata părea să aibă cam şaptesprezece ani. Steaua de safir o învăluia într-o lumină trandafirie, punându-i în valoare pielea, care era la fel de închisă la culoare ca a lui Ajihad. Hainele sale de catifea erau roşii ca vinul şi elegant croite. La şold, îi atârna un pumnal încrustat cu diamante, tocit de atâta purtare, într-o teacă de piele cusută.

Eragon îşi încrucişă braţele, aşteptând ca fata să-l bage în seamă. Ea o privi mai departe pe Saphira, apoi făcu o plecăciune şi întrebă cu voce dulce:

— Vă rog, puteţi să-mi spuneţi unde este Cavalerul Eragon?

Ochii Saphirei sticliră de amuzament. Zâmbind uşor, Eragon spuse:

— Sunt aici.

Femeia se întoarse cu faţa la el, ducându-şi de îndată mâna la pumnal. Avea un chip impresionant, cu ochi migdalaţi, buze mari şi pomeţi rotunzi. Se linişti văzându-l şi făcu din nou o plecăciune.

— Eu sunt Nasuada, zise ea.

Eragon înclină din cap:

— E limpede că ştiţi cine sunt eu, dar ce doriţi?

Nasuada zâmbi fermecător:

— Tatăl meu, Ajihad, m-a trimis cu un mesaj. Vreţi să vi-l spun?

Conducătorul vardenilor nu-i păruse lui Eragon un om înclinat să se însoare şi să devină tată. Se întreba cine o fi fost mama Nasuadei – pesemne o femeie ieşită din comun, de vreme ce-i atrăsese atenţia lui Ajihad.

— Da, vă rog.

Nasuada îşi dădu părul pe spate şi rosti dintr-o suflare:

— E bucuros să afle că o duceţi bine, dar vă avertizează să nu mai faceţi ce-aţi făcut ieri, cu binecuvântarea. Astfel de lucruri creează mai multe probleme decât pot rezolva. De asemenea, vă îndeamnă să vă lăsaţi pus la încercare cât mai repede cu putinţă – trebuie să afle cât sunteţi de puternic înainte să ia legătura cu elfii.

— Aţi urcat până aici numai ca să-mi spuneţi asta? o întrebă Eragon, gândindu-se la cât era de mare Vol Turin.

Nasuada clătină din cap:

— Am folosit sistemul de pârghii prin care se transportă diverse bunuri la etajele de sus. Puteam să trimitem mesajul prin semnale luminoase, dar m-am hotărât să vin chiar eu şi să vă cunosc.

— Vreţi să luaţi loc? o întrebă Eragon, arătând spre peştera Saphirei.

Nasuada râse uşor:

— Nu, sunt aşteptată în altă parte. Ar trebui să mai aflaţi că tatăl meu a hotărât că-l puteţi vizita pe Murtagh, dacă doriţi, zise ea, cu o expresie întunecată care-i tulbura trăsăturile armonioase. L-am cunoscut pe Murtagh ceva mai devreme... E nerăbdător să vă vorbească. Părea să sufere de singurătate; ar trebui să treceţi pe la el.

Ea îi explică lui Eragon cum să ajungă la temniţa în care era închis Murtagh. Eragon îi mulţumi şi întrebă:

— Ce-i cu Arya? Se simte mai bine? Pot s-o văd? Orik nu a putut să-mi spună prea multe.

Ea îi zâmbi strengăreşte:

— Arya îşi revine repede, ca toţi elfii. Nimeni nu are permisiunea s-o vadă, în afară de tatăl meu, de Hrothgar şi de vindecători. Au petrecut multă vreme cu ea, ca să afle tot ce s-a-ntâmplat cât a fost întemniţată.

Ea îşi mută privirea spre Saphira:

— Acum trebuie să plec. Doriţi să-i comunic ceva lui Ajihad?

— Doar că vreau s-o văd pe Arya. Şi mulţumiţi-i pentru ospitalitatea pe care ne-a arătat-o.

— O să-i transmit de îndată. La revedere, Cavaler Eragon! Sper să ne mai întâlnim curând.

Ea făcu o plecăciune şi ieşi cu capul sus din cuibul de dragoni.

„Dacă a urcat până aici numai ca să ne cunoască – chiar dacă s-a folosit de sistemul de pârghii – înseamnă că e ceva mai mult la mijloc, nu doar vorbe”, observă Eragon.

„Aşa-i”, zise Saphira, retrăgându-se în peşteră. Eragon urcă la ea şi rămase uimit să-l vadă pe Solembum, încolăcit în scobitura de la baza gâtului ei. Pisica fermecată torcea zgomotos, fluturând încoace şi încolo din coada sa, neagră la vârf. Cei doi îl priviră trufaş pe Eragon, ca şi când l-ar fi întrebat: „Ei, ce-i?”

Eragon clătină din cap, râzând în hohote. „Saphira, cu Solembum voiai să te-ntâlneşti?”

Amândoi clipiră, uitându-se la el, şi-i răspunseră: „Da”.

„Întrebam şi eu”, zise el, continuând să se amuze. Părea normal ca ei doi să se împrietenească – aveau firi asemănătoare şi amândoi erau fiinţe magice. Oftă, încercând să uite de ziua încordată, şi-şi desfăcu sabia de la brâu. „Solembum, nu ştii unde-i Angela? N-am reuşit s-o găsesc şi am nevoie de sfatul ei.”

Solembum începu să frământe cu lăbuţele spinarea acoperită cu solzi a Saphirei. „E undeva prin Tronjheim.”

„Când se întoarce?”

„Curând.”

„Cât de curând? o întrebă Eragon, nerăbdător. Trebuie să vorbesc cu ea chiar azi.”

„Nu chiar aşa curând.”

În ciuda întrebărilor insistente ale lui Eragon, pisica fermecată refuză să-i mai spună ceva. Băiatul se dădu bătut şi se cuibări lângă Saphira. Solembum torcea în surdină, deasupra capului său. „Mâine trebuie să merg să-l văd pe Murtagh”, se gândi el, jucându-se cu inelul lui Brom.

Încercarea Aryei

În dimineaţa celei de-a treia zile petrecute în Tronjheim, Eragon coborî din pat refăcut şi plin de energie. Îşi legă sabia la brâu şi-şi luă arcul în spate, cu tolba pe jumătate plină cu săgeţi. După un zbor scurt cu Saphira prin Farthen Dûr, el se întâlni cu Orik lângă una dintre cele patru porţi principale ale oraşului-munte şi-i puse întrebări despre Nasuada.

— O fată ciudată, îi răspunse Orik, privind dezaprobator spre

Zar'roc. E credincioasă trup şi suflet tatălui ei şi-şi petrece tot timpul ajutându-l. Cred că face mai mult chiar decât îşi dă Ajihad seama – au fost momente în care i-a jucat pe degete pe duşmanii lui, fără să-i spună ce rol a avut.

— Cine-i mama ei?

— Asta nu ştiu. Când a adus-o pe Nasuada, de-abia născută, în Farthen Dûr, Ajihad era singur. Nu a spus niciodată de unde se trag.

„Aşadar, şi ea a crescut fără să-şi cunoască mama", se gândi Eragon, apoi alungă gândul.

— Parcă nu-mi găsesc locul. Mi-ar prinde bine să-mi dezmorţesc muşchii. Unde să merg pentru „încercarea" de care-mi vorbea Ajihad?

Orik arătă undeva, înspre Farthen Dûr.

— Terenul de antrenament este la jumătate de kilometru de Tronjheim, dar nu poţi să-l vezi de-aici, pentru că e în spatele oraşului-munte. E o zonă întinsă, unde se antrenează şi oamenii, şi piticii.

„Vin şi eu", declară Saphira.

Eragon îi spuse lui Orik, iar acesta se trase de barbă:

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună. E multă lume acolo şi, în mod sigur, vei atrage atenţia.

Saphira mârâi zgomotos. „Am zis că vin şi eu!" Şi aşa rămase.

Apropiindu-se de câmp, îi întâmpină zgomotul amestecat al luptei: zăngănitul săbiilor care se loveau una de alta, bufnetul săgeţilor care loveau ţintele căptuşite, trosnetele beţelor de lemn şi strigătele scoase de oamenii care se prefăceau că se luptă. Era un zgomot ameţitor, dar fiecare grup avea propriul ritm.

Cea mai mare parte a terenului de antrenament era ocupat de un grup de pedestraşi, dispuşi în semicerc, care trăgeau de scuturile şi de halebardele aproape la fel de mari ca ei, făcând instrucţie împreună. Pe lângă ei, se antrenau separat sute de războinici – echipaţi cu săbii, buzdugane, suliţe, bastoane – şi chiar, după cum observă Eragon, unul dintre ei cu o furcă. Aproape toţi luptătorii purtau armură, în general cămăşi de zale şi coifuri; platoşe nu se prea vedeau. Erau tot atâţia pitici câţi oameni, deşi cele două neamuri stăteau, în majoritatea cazurilor, la distanţă. În spatele celor care se duelau, un şir lung

de arcaşi trăgeau săgeată după săgeată în manechinele îmbrăcate în pânză cenuşie de sac.

Eragon nici nu apucase să se întrebe ce trebuia să facă, când un bărbat cu barbă, cu capul şi umerii laţi, acoperiţi de o apărătoare făcută din zale, se îndreptă cu paşi mari către ei. Restul trupului îi era acoperit de un veşmânt grosolan din piele de bou, care încă avea păr pe el. Pe spatele său lat purta o sabie uriaşă – aproape la fel de lungă cât statura lui Eragon. Îi privi în fugă pe Eragon şi pe Saphira, ca şi cum s-ar fi întrebat cât sunt de periculoşi, apoi zise răstit:

— *Knurla* Orik! Ai lipsit prea mult! Nu mai am cu cine să mă duelez.

Orik zâmbi:

— *Oel*[60], asta pentru că îi umpli pe toţi de vânătăi cu sabia ta monstruoasă!

— Pe toţi în afară de tine, îl corectă bărbatul.

— Da, pentru că sunt mai rapid decât un uriaş ca tine.

Omul îl privi din nou pe Eragon:

— Eu sunt Fredric. Mi s-a spus să aflu ce ştii să faci. Ţi-au revenit puterile?

— Destul, îi răspunse Eragon. Trebuie să fiu în putere ca să mă pot lupta cu ajutorul magiei.

Fredric clătină din cap; zalele scoaseră un clinchet, ca un sac de bani:

— Magia n-are de-a face cu ce facem noi aici. Dacă n-ai fost soldat, atunci cred că luptele la care ai luat parte nu ţineau mai mult de câteva minute. Noi vrem să ştim cum te-ai descurca într-o bătălie care s-ar putea să dureze şi câteva ore sau chiar săptămâni, dacă-i vorba de un asediu. Ştii să foloseşti şi alte arme, în afară de sabia aia şi de arc?

Eragon se gândi o clipă:

— Numai pumnii.

— Bun răspuns! râse Fredric. Ei, o să începem cu arcul, ca să vedem ce poţi face. Pe urmă, după ce se mai eliberează pe aici, o să încercăm…

El se întrerupse brusc şi privi dincolo de Eragon, încruntându-se mânios.

Gemenii veneau spre ei, cu capetele palide care se distingeau din robele purpurii. Orik mormăi ceva pe limba lui, scoţându-şi

[60] Da.

toporul de luptă de la cingătoare.

— V-am spus să nu călcaţi în zona de antrenament, le zise Fredric, înaintând ameninţător spre ei.

Pe lângă figura lui uriaşă, Gemenii păreau foarte fragili.

Ei îl priviră cu aroganţă:

— Ajihad ne-a poruncit să vedem cum se descurcă Eragon cu magia – înainte ca tu să-l storci de puteri, jucându-vă cu bucăţile astea de metal.

Fredric se încruntă:

— De ce nu poate s-o facă altcineva?

— Nimeni nu are atâta putere, îi spuseră Gemenii, cu dispreţ.

Saphira mârâi puternic şi îi privi urât. Din nări îi ieşea o trâmbă de fum, dar ei nu o băgară în seamă.

— Vino cu noi, îi porunciră lui Eragon şi se îndreptară spre un colţ al terenului în care nu se mai afla nimeni.

Ridicând din umeri, Eragon îi urmă, împreună cu Saphira. În spatele lui, auzi cum Fredric îi spunea lui Orik:

— Trebuie să avem grijă să nu meargă prea departe.

— Ştiu, îi răspunse Orik în şoaptă, dar eu nu mai am cum să mă bag. Hrothgar mi-a spus limpede că a doua oară nu mă mai poate apăra.

Eragon încercă să-şi învingă teama, care tot creştea. Poate că Gemenii cunoşteau mai multe cuvinte şi procedee… Totuşi, îşi amintea ce-i spusese Brom: Cavalerii erau mai puternici, în privinţa magiei, decât oamenii obişnuiţi. Dar, oare, va fi îndeajuns pentru a le ţine piept amândurora?

„Nu-ţi face atâtea griji; o să te-ajut”, îi zise Saphira. „Şi noi suntem doi.”

El o atinse cu blândeţe pe un picior, uşurat. Gemenii îl priviră şi-l întrebară:

— Şi ce răspuns ne dai, Eragon?

Neluând în seamă chipurile uimite ale însoţitorilor săi, el răspunse scurt:

— Nu.

Gemenii îşi subţiară buzele şi se întoarseră spre Eragon, privindu-l dintr-o parte. Aplecându-se, ei desenară o pentagramă mare pe jos. Păşiră în ea, apoi spuseră brusc:

— Acum începem. Nu trebuie decât să încerci să faci ce spunem noi.

Unul din ei băgă mâna într-un buzunar, scoase o piatră

şlefuită cam cât pumnul lui Eragon şi o aşeză pe pământ:

— Ridic-o până la nivelul ochilor.

„E destul de uşor”, îi spuse Eragon Saphirei.

— Stenr reisa!

Piatra se clătină, apoi se ridică uşor de la pământ. Înainte să urce mai sus de un picior, întâlni un obstacol neaşteptat şi se opri în aer. Gemenii zâmbiră uşor. Eragon îi privi mâniat – încercau să-l facă să nu reuşească. Dacă s-ar fi obosit de pe-acum, nu ar mai fi putut îndeplini misiunile mai grele care i se pregăteau. Era limpede că amândoi erau încrezători că puterile lor unite puteau să-l istovească uşor.

„Dar nici eu nu sunt singur”, râse Eragon în sinea lui. „Acum, Saphira!” Mintea ei se uni cu a lui, iar piatra ţâşni în sus şi se opri, tremurând, la nivelul ochilor. Gemenii îl priviră pieziş, cu cruzime.

— Foarte… bine, ziseră ei, şuierat.

Fredric părea tulburat la vederea efectelor magiei.

— Acum, fă piatra să se rotească!

Din nou, Eragon se luptă cu încercările lor de a-l stânjeni şi din nou izbândi, ceea ce-i mânie în mod evident pe cei doi. În scurt timp, încercările deveniră mai complexe şi mai dificile; de-acum, Eragon trebuia să se gândească bine ce cuvinte să folosească. De fiecare dată, Gemenii se luptau cu el din toate puterile, deşi efortul nu li se putea citi pe chipuri.

Numai cu ajutorul Saphirei reuşi Eragon să reziste. Într-o pauză dintre două încercări, el o întrebă: „De ce îi tot dau înainte cu proba asta? Din ce-au văzut în mintea mea, era clar ce ştim să facem.” Ea căzu pe gânduri, lăsându-şi capul într-o parte. „Ştii ce?” zise el mohorât, înţelegând ce se petrecea. „Ei profită de ocazie ca să vadă ce cuvinte străvechi cunosc şi poate că învaţă şi ei unele noi.”

„Atunci vorbeşte în şoaptă, ca să nu te audă, şi foloseşte cuvintele cele mai simple cu putinţă.”

Din acea clipă, Eragon folosi numai câteva cuvinte de bază pentru a-şi îndeplini misiunile. Dar găsirea unui mod prin care să facă acele cuvinte să funcţioneze în locul unei întregi propoziţii îi cerea toată dibăcia de care era capabil. Se simţi răsplătit, văzând chipurile Gemenilor strâmbate din cauza frustrării, în timp ce el le dejuca planurile o dată şi încă o dată. Orice ar fi încercat, nu puteau să-l facă să folosească alte cuvinte din

limba străveche.

Trecu mai mult de o oră, dar Gemenii nu dădeau semne că ar intenţiona să se oprească. Lui Eragon îi era cald şi sete, dar se abţinu să le ceară un răgaz – avea de gând să reziste cât ei. Îl trecură prin multe încercări: să manevreze apa, să işte un foc, să vadă la distanţă, să jongleze cu pietre, să întărească pielea, să facă diverse lucruri să îngheţe, să dirijeze zborul unei săgeţi sau să vindece zgârieturile. Eragon se întreba cât o să mai treacă până când Gemenii o să rămână în pană de idei.

În cele din urmă, ei ridicară mâinile şi spuseră:

— Doar un lucru mai rămâne de făcut. Este ceva destul de simplu – orice persoană *priceputǎ* la magie ar trebui să-l considere uşor.

Unul din ei îşi scoase de pe deget un inel de argint şi i-l înmână lui Eragon cu un aer superior:

— Cheamă esenţa argintului!

Eragon privi inelul, nedumerit. Ce trebuia să facă? Esenţa argintului, asta ce mai era? Saphira nu avea habar, iar Gemenii – nici vorbă să-l ajute. Nu aflase cum se numea argintul în limba străveche, deşi de-acum ştia că trebuie să fie o parte din cuvântul *argetlam.* În disperare de cauză, el legă singurul cuvânt care l-ar fi putut ajuta, *ethgrí*[61], „a chema”, de *arget.*[62] Îndreptându-şi umerii, el adună toate puterile pe care le mai avea şi deschise gura, pregătindu-se să dea glas chemării. Deodată, lângă ei se auzi un glas limpede şi puternic:

— Stai!

Cuvântul se revărsă peste Eragon ca apa proaspătă – glasul era ciudat de familiar, ca un cântec de care nu-şi mai aducea aminte decât pe jumătate. Simţi furnicături la ceafă. Cu mişcări încete, el se întoarse să vadă cine vorbise.

În spatele lor se afla o siluetă singuratică: Arya. Fruntea ei era înconjurată de o bentiţă de piele, care-i ţinea părul bogat, făcându-l să i se reverse pe umeri ca o cascadă sclipitoare. La brâu avea sabia cea subţire, iar pe spate – arcul. Era îmbrăcată în veşminte simple, din piele neagră, sărăcăcioase pentru o fiinţă atât de frumoasă. Era mai înaltă decât majoritatea oamenilor şi păşea foarte graţios şi liniştit. Pe chipul ei fără nicio pată nu se reflecta nimic din cruzimile la care fusese supusă.

---

[61] A chema, a invoca

[62] Argint

Ochii verzi, scăpărători ai Aryei erau aţintiţi asupra Gemenilor, care păliseră de frică. Ea se apropie cu paşi neauziţi şi spuse cu o voce joasă, ameninţătoare:

— Ruşine! Ruşine că-i cereţi ceea ce numai un maestru poate face! Ruşine că folosiţi astfel de metode! Ruşine să vă fie că i-aţi spus lui Ajihad că nu ştiţi ce poate face Eragon! E priceput! Acum, plecaţi!

Arya se încruntă ameninţător; sprâncenele sale oblice se întâlniră ca două fulgere, într-un unghi ascuţit. Ea arătă spre inelul din mâna lui Eragon şi rosti cu voce puternică:

— *Arget!*

Argintul sclipi, iar alături apăru o imagine fantomatică a inelului. Cele două erau identice, numai că mirajul părea mai pur şi strălucea mai puternic. Văzând aceasta, Gemenii se răsuciră pe călcâie şi o luară la fugă, cu hainele fluturând pe ei. Inelul lipsit de substanţă dispăru din palma lui Eragon, rămânând doar cel adevărat. Orik şi Fredric săriseră în picioare, urmărind-o bănuitor pe Arya. Saphira se ghemui, gata de acţiune.

Elfa îi privi pe toţi, pe rând. Ochii ei oblici se opriră asupra lui Eragon. Apoi, ea se întoarse şi păşi spre mijlocul câmpului de antrenament. Războinicii îşi încetară duelurile şi o priviră uimiţi. În câteva clipe, întregul câmp se cufundă în tăcere; cu toţii păreau impresionaţi de prezenţa ei.

Vrăjit, Eragon se simţi tras înainte de o putere căreia nu i se putea opune. Saphira îi spuse ceva, dar nici n-o auzi. În jurul Aryei se formă un cerc larg de oameni. Uitându-se la Eragon, ea spuse:

— Invoc dreptul încercării de arme. Scoate-ţi spada!

„Vrea să se lupte cu mine!”

„Dar nu cred că are de gând să-ţi facă rău”, îi răspunse încet Saphira. Ea îl împinse înainte cu botul. „Du-te şi dă-ţi toată silinţa! Te urmăresc!”

Fără tragere de inimă, Eragon înaintă. Nu prea ar fi vrut să facă asta, acum când se simţea obosit de atâta magie şi cu atâţia oameni de faţă. În plus, Arya nu avea cum să fie în stare să se lupte. Trecuseră doar două zile de când primise Nectarul lui Tunivor. „O să lovesc încet, ca să n-o rănesc”, se hotărî el.

Se opriră unul în faţa celuilalt, în mijlocul cercului de războinici. Arya îşi scoase sabia cu mâna stângă. Aceasta era

mai subţire decât a lui Eragon, dar la fel de lungă şi ascuţită. La rândul său, el o scoase pe Zar'roc din teaca ei poleită, ţinând-o pe lângă corp, cu vârful în jos. O lungă vreme rămaseră nemişcaţi, privindu-se unul pe altul, elf şi om. Lui Eragon îi trecu prin minte că aşa începuseră multe dintre luptele sale cu Brom.

El se mişcă prudent, dar Arya, într-un fulger, sări spre el, încercând să-l lovească în coaste. Eragon pară atacul din reflex, iar săbiile se ciocniră, scoţând scântei. Zar'roc fu împinsă într-o parte, ca şi cum ar fi fost uşoară ca o gânganie. Totuşi, elfa nu profită de faptul că el rămăsese descoperit, ci se răsuci spre dreapta, cu pletele fluturându-i prin aer, şi-l lovi din cealaltă parte. El de-abia reuşi să oprească lovitura şi se retrase grabnic, uimit de repeziciunea ei şi de duritatea cu care-l ataca.

De-abia acum îşi aminti Eragon de ce-i spusese Brom: până şi cel mai slab elf putea să învingă, cu uşurinţă, un om. Nu avea mai multe şanse de a o învinge pe Arya decât avusese cu Durza. Ea îl atacă din nou, încercând să-l lovească la cap. El se aplecă, lăsând sabia ascuţită ca briciul să-i treacă pe deasupra. Nu pricepea de ce se *juca* aşa cu el. O vreme fu prea ocupat să-i pareze loviturile, pentru a se mai gândi la asta, dar apoi îşi dădu seama: „Vrea să vadă cât sunt de priceput".

Înţelegând asta, se lansă în cea mai complicată serie de atacuri pe care o cunoştea. Trecea lesne de la o poziţie la alta, legându-le şi preschimbându-le neîncetat, în toate felurile. Dar, oricât de ingenios era el, sabia Aryei reuşea mereu să o oprească pe a sa. Îi ţinea piept cu graţie şi fără niciun efort.

Ca într-un dans sălbatic, trupurile lor erau legate şi despărţite de săbiile care fulgerau prin aer. Din când în când, aproape că se atingeau, şi trupul ei încordat era la o distanţă mai mică decât un fir de păr, apoi inerţia îi făcea să se răsucească şi se îndepărtau pentru câteva clipe, reunindu-se însă imediat. Trupurile lor agile se împleteau ca fuioarele răsucite de fum în bătaia vântului.

Eragon nu-şi mai putea aminti de câtă vreme începuse lupta. Parcă timpul nici nu mai trecea; totul devenise doar o succesiune de atacuri şi riposte. Simţea sabia cum îi atârnă din ce în ce mai greu în mână; braţul îl ardea cu fiecare lovitură. În cele din urmă, când el se întinse, încercând s-o lovească, Arya făcu un pas uşor în lături, lipindu-i vârful sabiei de bărbie cu o repeziciune ieşită din comun.

Simţind metalul rece atingându-i pielea, Eragon îngheţă. Tot trupul îi tremura din cauza efortului. Undeva, departe, o auzi pe Saphira trâmbiţând şi uralele răguşite ale războinicilor adunaţi în jurul lor. Arya îşi coborî vârful sabiei şi o vârî în teacă.

— Ai trecut, îi spuse ea încet, în mijlocul vacarmului.

Ameţit, el se ridică de la pământ, cu greutate. Fredric venise lângă el, lovindu-l cu palma pe spate, cu mult entuziasm:

— Ce duel fantastic! Privindu-vă, am învăţat chiar şi eu câteva mişcări noi. Iar elfa e uluitoare!

„Dar am pierdut”, protestă Eragon în gând. Orik îi lăudă măiestria cu un zâmbet larg, dar Eragon n-o vedea decât pe Arya, care stătea de-o parte, singură şi tăcută. Ea îi făcu un semn uşor din deget – o tresărire, nu mai mult – către o movilă aflată cam la un kilometru şi jumătate de câmpul de antrenament, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Mulţimea se dădea în lături ca să-i facă loc; piticii şi oamenii tăcură, când ea trecu pe lângă ei.

Eragon se întoarse spre Orik:

— Trebuie să plec. O să mă întorc în curând în cuibul de dragoni.

Dintr-o mişcare agilă, el îşi vârî sabia în teacă şi se urcă în spinarea Saphirei. Ea se înălţă deasupra câmpului de antrenament, care deveni o mare de chipuri întoarse către ea.

În timp ce pluteau spre movilă, Eragon o văzu pe Arya alergând pe sub ei, cu mişcări uşoare şi elegante. Saphira comentă: „Trupul ei ţi se pare frumos, nu-i aşa?”

„Da”, recunoscu el, roşind.

„Chipul ei e mai interesant decât chipurile celor mai mulţi oameni”, zise ea cu afectare. „Dar e alungit, ca de cal, şi, una peste alta, să ştii că-i cam pocită.”

Eragon o privi uimit pe Saphira. „Eşti geloasă, aşa-i?”

„Cu neputinţă. Eu nu sunt niciodată geloasă”, zise ea, simţindu-se ofensată.

„Ba da, hai, recunoaşte!” râse el.

Ea scrâşni cu zgomot din dinţi. „Îţi spun că nu!” El zâmbi şi clătină din cap, dar o lăsă în pace. Ea coborî în vârful movilei, atingând pământul cu o smucitură puternică, dar el sări jos fără să-i mai reproşeze.

Arya era la mică distanţă în spatele lor. Paşii săi uşori o purtau mai repede decât pe orice alt alergător pe care Eragon îl

văzuse până atunci. Când ajunse în vârful movilei, respira uşor şi regulat. Rămas dintr-o dată fără cuvinte, Eragon îşi lăsă ochii în jos. Ea trecu pe lângă el şi îi spuse Saphirei:

— *Skulblaka, eka celöbra ono un mulabra ono un onr Shur'tugal né haina. Atra nosu waíse fricai.*[63]

Eragon nu recunoscu prea multe cuvinte, dar, după toate aparenţele, Saphira înţelese mesajul. Ea îşi aranjă aripile şi o privi curioasă pe Arya, apoi încuviinţă din cap, torcând gros. Arya zâmbi.

— Mă bucur că ţi-ai revenit, zise Eragon. Nu ştiam dacă vei reuşi sau nu să scapi cu viaţă.

— De-asta am venit azi aici, zise Arya, cu ochii la el.

Avea un glas grav, cu accente exotice – vorbea limpede, cu un uşor tremurat, de parcă era pe punctul să înceapă să cânte:

— Am o datorie la tine care trebuie plătită. Mi-ai salvat viaţa şi nu pot uita asta.

— Nu… n-are importanţă, zise Eragon, bâiguind cuvintele şi ştiind, chiar în timp ce le rostea, că nu sunt adevărate.

Ruşinat, schimbă subiectul:

— Cum ai ajuns în Gil'ead?

Chipul Aryei se umbri de durere. Ea îşi aţinti privirile în depărtare:

— Hai să ne plimbăm!

Coborâră de pe movilă şi se îndreptară spre Farthen Dûr, pe un drum şerpuit. În timpul plimbării, Eragon respectă tăcerea Aryei. Saphira venea în spatele lor, fără să facă zgomot. În cele din urmă, Arya îşi înălţă capul şi zise, cu graţia specifică neamului ei:

— Ajihad mi-a spus că erai de faţă când a apărut oul Saphirei.

— Da.

Pentru prima dată, Eragon se gândi la energia care trebuia să se fi consumat pentru a muta oul la sute de kilometri – distanţa dintre Du Weldenvarden şi munţii Şirei. O asemenea încercare însemna să cauţi cu tot dinadinsul o nenorocire, dacă nu chiar moartea.

Următoarele ei cuvinte erau încărcate de tristeţe.

— Atunci află şi asta: în clipa în care tu ai văzut oul pentru prima dată, eu am fost prinsă de Durza, zise ea, cu multă

---

[63] „Dragonule, sunt onorat şi îţi doresc ţie şi Cavalerului tău numai bine! Aş vrea să fim prieteni!"

amărăciune şi jale în glas. El se afla în fruntea urgalilor care ne-au luat prin surprindere şi i-au măcelărit pe tovarăşii mei de drum, Faolin şi Glenwing. Nu ştiu cum de-a aflat unde să ne aştepte – am fost complet nepregătiţi. Mie mi s-a dat un leac care să mă adoarmă şi am fost dusă în Gil'ead. Acolo, Durza a primit poruncă de la Galbatorix să afle unde trimisesem oul şi tot ce ştiam de Ellesméra.

Ea privi ţintă înainte, cu fălcile încleştate:

— Luni de zile, Durza a tot încercat să ducă poruncile la îndeplinire, dar n-a izbutit. Metodele sale au fost... brutale. Văzând că tortura nu dă rezultate, le-a poruncit soldaţilor să facă ce doreau cu mine. Din fericire, încă aveam puterea de a-i împiedica, intrând în gândurile lor. Până la urmă, Galbatorix a poruncit să fiu dusă în Urû'baen. M-am îngrozit când am aflat, căci şi trupul, şi mintea îmi osteniseră şi nu mai aveam puterea să-i ţin piept. Dacă n-ai fi fost tu, într-o săptămână m-aş fi aflat în faţa lui Galbatorix.

Pe Eragon îl străbătu un fior. Era uimitor că ea trecuse prin atâtea încercări şi scăpase cu viaţă. Parcă vedea încă în faţa ochilor trupul ei acoperit de răni. Întrebă, cu glasul stins:

— De ce-mi spui toate astea?

— Ca să ştii de la ce-am fost salvată. Să nu crezi că pot trece cu vederea ce-ai făcut pentru mine.

Copleşit, el lăsă capul în jos:

— Şi acum ce vei face – te întorci în Ellesméra?

— Nu, încă nu. Mai sunt multe de făcut aici. Nu-i pot părăsi pe vardeni. Ajihad are nevoie de ajutorul meu. Astăzi te-am văzut pus la încercare şi în arta magiei, şi în luptă. Brom te-a instruit bine. Eşti gata să mergi mai departe cu antrenamentul.

— Vrei să ajung şi eu în Ellesméra?

— Da.

Eragon simţi o uşoară iritare. Oare nici Saphira, nici el nu aveau nimic de spus în privinţa asta?

— Când?

— Încă nu s-a hotărât asta, dar nu în următoarele câteva săptămâni.

„Măcar ne-au mai lăsat ceva vreme", se gândi Eragon. Saphira îi aminti de ceva, iar el o întrebă pe Arya:

— Ce mă puseseră Gemenii să fac?

Arya strâmbă dezgustată din buze:

— Ceva ce nici măcar ei nu pot face. Este posibil ca, rostind numele unui obiect în limba străveche, să-i invoci adevărata formă. E nevoie de ani de muncă şi de o mare putere de concentrare, dar rezultatul este că obţii controlul desăvârşit al obiectului. Din această cauză, fiecare îşi ţine ascuns adevăratul nume, pentru că, dacă ar fi cunoscut de cineva cu intenţii rele, acesta l-ar putea lua cu totul în stăpânirea sa.

— E ciudat, zise Eragon, după o clipă, dar, înainte să fiu prins în Gil'ead, te-am văzut în vise. Era ca şi cum aş fi văzut la distanţă, cu ajutorul magiei – şi, într-adevăr, după aceea am reuşit să te văd şi aşa, dar numai în somn.

Arya îşi subţie gânditoare buzele:

— Din când în când, simţeam că mă urmăreşte cineva, dar adesea eram cu mintea rătăcită din cauza febrei. N-am mai auzit de nimeni, nici din cărţi, nici din poveşti, care să poată vedea în somn cu ajutorul magiei.

— Nici eu nu înţeleg, zise Eragon, privindu-şi mâinile şi răsucindu-şi pe deget inelul lui Brom. Ce înseamnă tatuajul de pe umărul tău? N-am vrut să-l văd, dar... n-am avut ce face, atunci când ţi-am vindecat rănile. E la fel ca pecetea acestui inel.

— Ai un inel pe care este încrustat *yawë?*[64] îl întrebă ea tăios.

— Da. A fost al lui Brom. Vezi?

Îi întinse inelul; Arya cercetă safirul, apoi spuse:

— Acest inel e un gaj pe care îl dăruim numai celor mai preţuiţi prieteni de-ai elfilor – atât de preţuiţi, încât de secole n-a mai existat niciunul. Sau aşa credeam. Nu am ştiut niciodată că regina Islanzadi avea o părere aşa bună despre Brom.

— Atunci n-ar trebui să-l port, zise Eragon, speriat că ar fi putut fi considerat arogant.

— Ba da, păstrează-l! O să te apere dacă te întâlneşti din întâmplare cu alţii din neamul meu şi te-ar putea ajuta să obţii bunăvoinţa reginei. Nu spune nimănui de tatuajul meu. E un lucru care nu trebuie dezvăluit.

— Aşa o să fac.

Lui Eragon îi făcu plăcere să discute cu Arya şi şi-ar fi dorit să dureze mai mult convorbirea lor. După ce se despărţiră, el continuă să se plimbe prin Farthen Dûr, vorbind cu Saphira. În

[64] Un semn al încrederii

ciuda insistenţelor lui, ea refuză să-i spună ce-i zisese Arya. Până la urmă, gândurile i se întoarseră la Murtagh şi la sfaturile pe care i le dăduse Nasuada. „O să mănânc ceva, apoi mă duc să-l văd”, se hotărî el. „Vrei să mă aştepţi, ca să ne putem întoarce împreună în cuib?”

„Te-aştept. Hai, du-te!” îi răspunse Saphira.

Zâmbindu-i recunoscător, Eragon se repezi în Tronjheim, mâncă undeva, într-un colţişor al bucătăriei, apoi se luă după ce-i spusese Nasuada şi ajunse la o uşă mică, cenuşie, păzită de un om şi de un pitic. Când ceru permisiunea să intre, piticul bătu de trei ori în uşă, apoi trase zăvorul.

— Când vrei să ieşi, strigă, îi spuse omul, cu un zâmbet prietenos.

Temniţa era călduroasă şi bine luminată, având într-un colţ un lighean şi în altul o masă de scris – cu tot cu pene şi cerneală. Tavanul era decorat cu figuri lăcuite; pe podea, era întins un covor de pluş. Murtagh stătea întins pe un pat mare, citind un pergament. Îşi ridică privirile, surprins, şi exclamă vesel:

— Eragon! Nădăjduiam că ai să vii!

— Cum de… Adică, eu credeam că…

— Credeai că m-au zvârlit în vreo gaură de şobolani, unde să mă hrănesc cu pesmeţi uscaţi, zise Murtagh, ridicându-se şi rânjind. De fapt, şi eu tot la asta mă aşteptam, dar Ajihad mi-a pus toate astea la dispoziţie, câtă vreme nu-i fac necazuri. Mi se aduc nişte mese copioase şi tot ce vreau din bibliotecă. Dacă nu am grijă, o să ajung un învăţat grăsan.

Eragon râse şi se aşeză lângă Murtagh cu un zâmbet larg:

— Dar nu te supără că încă eşti prizonier?

— La început, m-a deranjat, zise Murtagh ridicând din umeri. Dar, pe măsură ce mă gândeam mai bine, mi-am dat seama că ăsta-i locul cel mai bun pentru mine, la urma urmei. Chiar dacă Ajihad mi-ar reda libertatea, tot în camera mea aş rămâne cel mai mult timp.

— De ce?

— Ştii şi tu. Nimeni nu s-ar simţi în largul lui în preajma mea, ştiind cine sunt de fapt, şi s-ar găsi mereu câte cineva care nu s-ar mulţumi să se uite urât sau să-mi spună vreo vorbă rea. Dar, gata cu asta! Mor de nerăbdare să aflu ce mai e nou. Hai, povesteşte!

Eragon îi povesti ce se-ntâmplase în ultimele două zile,

inclusiv întâlnirea din bibliotecă, cu cei doi Gemeni. Când termină, Murtagh se lăsă gânditor pe spate.

— Bănuiesc, zise el, că Arya este o persoană mai importantă decât credeam noi. Gândeşte-te la tot ce-ai aflat: e maestră în mânuirea sabiei, are mari puteri magice şi, lucrul cel mai important, a fost aleasă să păzească oul Saphirei. Nu poate fi o persoană neînsemnată, nici măcar printre elfi.

Eragon îi dădu dreptate. Murtagh îşi aţinti privirile în tavan:

— Ştii, e ciudat, viaţa în temniţa asta mi se pare foarte liniştită. E prima dată în viaţă când nu mai trebuie să mă tem. Ştiu că ar trebui să fiu… dar e ceva aici care mă face să mă simt bine. Şi ajută şi faptul că pot să dorm bine peste noapte.

— Da, înţeleg, zise Eragon, gânditor, căutând un colţ mai moale al patului, pe care să se aşeze. Nasuada mi-a spus că te-a vizitat. Ţi-a povestit ceva interesant?

Privirea lui Murtagh rămase pierdută în depărtare; el clătină din cap:

— Nu, voia doar să mă vadă. Nu-i aşa că arată ca o prinţesă? Ai văzut cum merge? Când a intrat prima dată pe uşă, am crezut că trebuie să fie vreo mare doamnă de la curtea lui Galbatorix. Am văzut nişte neveste de conţi şi duci care, pe lângă ea, păreau mai potrivite să trăiască într-o cocină, decât să ducă o viaţă de lux.

Eragon îi ascultă laudele, simţindu-se din ce în ce mai speriat. „Poate că nu înseamnă nimic”, îşi reaminti. „Nu te grăbi să tragi vreo concluzie.” Dar presimţirea cea sumbră nu voia să-i dea pace. Încercând să scape de ea, întrebă:

— Cât mai ai de gând să rămâi întemniţat, Murtagh? Nu te poţi ascunde la nesfârşit.

Murtagh ridică nepăsător din umeri, deşi se vedea că nu-i vine prea uşor:

— Deocamdată, mă mulţumesc să stau aici şi să mă odihnesc. N-am de ce să caut adăpost în altă parte sau să mă las pe mâna Gemenilor. Sigur că, mai devreme sau mai târziu, o să mă satur de asta, dar deocamdată… sunt mulţumit.

Umbrele se întind

Saphira îl trezi pe Eragon îmbrâncindu-l cu botul; falca ei

puternică îi lăsă pe piele o vânătaie.

— Au! strigă el, ridicându-se în capul oaselor.

Peştera era cufundată în întuneric, în afară de strălucirea slabă pe care o răspândea lampa. Dincolo de prag, Isidar Mithrim sclipea într-o mie de culori, luminată de lămpile care o înconjurau.

Chiar la intrarea în peşteră, se afla un pitic neliniştit, care-şi tot frângea mâinile, spunând:

— Argetlam, trebuie să vii! Necaz mare – Ajihad te cheamă. Nu-i vreme de pierdut!

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Eragon.

Piticul nu făcu altceva decât să scuture din cap, clătinându-şi barba:

— Mergi, trebuie! *Carkna bragha!*[65] Acuma!

Eragon îşi puse sabia la brâu, înşfăcă arcul şi săgeţile, apoi puse şaua pe Saphira. „Şi eu care ziceam că apuc să dorm bine în noaptea asta”, mormăi ea, lăsându-se la pământ pentru ca el să i se poată căţăra în spate. Când Saphira îşi dădu drumul din peşteră, Eragon căscă zgomotos.

Aterizând la porţile oraşului, îl găsiră pe Orik care-i aştepta, cu o expresie mohorâtă:

— Hai, ceilalţi vă aşteaptă!

El îi duse prin Tronjheim, până la camera de lucru a lui Ajihad. Pe drum, Eragon îl tot sâcâi cu întrebările, dar Orik spuse numai atât:

— Eu, unul, nu ştiu prea multe. Aşteaptă să auzi ce spune Ajihad.

Doi străjeri uriaşi deschiseră uşa cea mare, care dădea în camera de lucru. Ajihad se afla în spatele mesei, cercetând o hartă, cu chipul îngândurat. Se afla acolo şi Arya, împreună cu un bărbat cu braţe puternice. Ajihad îşi ridică ochii şi zise:

— Ai ajuns, Eragon, bine! El e Jörmundur, adjunctul meu.

Cei doi îşi înclinară capul în semn de salut, apoi îşi îndreptară atenţia către Ajihad.

— V-am trezit pe toţi cinci pentru că suntem cu toţii într-un mare pericol. Cam acum o jumătate de oră, un pitic a sosit în fugă printr-un tunel părăsit de sub Tronjheim. Sângera şi aproape că nu se înţelegea ce spunea, dar s-a dezmeticit îndeajuns pentru a le povesti celorlalţi că pe urmele lui vine o

[65] „Mare primejdie”!

armată de urgali, care mai are cam o zi de mărşăluit până să ajungă aici.

În încăpere, se lăsă o tăcere provocată de uimire. Apoi Jörmundur blestemă furios şi începu să pună întrebări, în acelaşi timp cu Orik. Arya rămase tăcută. Ajihad îşi ridică mâinile:

— Linişte! mai am ceva de spus. Urgalii nu vin *pe* pământ, ci pe *dedesubt.* Au intrat în tunele… o să fim atacaţi de jos.

Eragon reuşi să se facă auzit peste vacarmul iscat:

— Cum de piticii n-au aflat despre asta mai devreme? Şi cum de-au găsit urgalii tunelele?

— Am avut noroc să aflăm chiar şi acum! strigă Orik.

Toţi tăcură, ca să-l asculte.

— Sunt sute de tunele care străbat munţii Beor, nelocuite din ziua în care au fost săpate. Singurii care se plimbă pe acolo sunt nişte pitici excentrici care nu vor să aibă de-a face cu nimeni. Puteam, la fel de bine, să nu fim nici măcar preveniţi.

Ajihad arătă spre hartă, iar Eragon veni mai aproape. Harta înfăţişa sudul Alagaësiei, dar, spre deosebire de cea pe care o avea el, arăta în amănunt tot lanţul munţilor Beor. Degetul lui Ajihad se afla deasupra acelei bucăţi care se învecina cu graniţa de est a regatului Surda.

— De aici, spuse Ajihad, pretinde piticul că a venit.

— Orthiad! exclamă Orik, apoi, văzând privirea întrebătoare şi uimită a lui Jörmundur, le explică: Acolo se află un locaş străvechi de-al nostru, care a fost părăsit după ce am terminat de clădit Tronjheim. La vremea lui, era cel mai mare dintre oraşele noastre. Dar nimeni n-a mai trăit acolo de sute de ani.

— E îndeajuns de vechi pentru ca unele tunele să se fi prăbuşit, zise Ajihad. Aşa bănuim noi că a putut fi găsit de la suprafaţă. Mi-e teamă că de-acum Orthiad se numeşte Ithrö Zhâda. Într-acolo se îndrepta grupul de urgali care i-a urmărit pe Eragon şi pe Saphira, şi sunt convins că acolo s-au dus toţi urgalii care au migrat în cursul acestui an. Din Ithrö Zhâda pot ajunge oriunde vor, în toţi munţii Beor. De-acum au posibilitatea de a-i distruge şi pe vardeni, şi pe pitici.

Jörmundur se aplecă deasupra hărţii, privind-o cu atenţie:

— Ştii câţi urgali sunt? Oare vin cu ei şi soldaţii lui Galbatorix? Nu ne putem plănui apărarea fără să ştim cât e de numeroasă armata lor.

Nefericit, Ajihad răspunse:

— Nu suntem siguri nici de una, nici de alta, dar de ultima întrebare atârnă chiar scăparea noastră. Dacă Galbatorix şi-a trimis oamenii să intre în rândurile urgalilor, nu avem nicio şansă. Dar dacă nu a făcut-o – pentru că, dintr-un motiv sau altul, nu vrea încă să se ştie că a încheiat această alianţă atunci putem să învingem. Nici Orrin, nici elfii nu ne pot ajuta – e prea târziu. Chiar şi aşa, am trimis mesageri în ambele părţi, anunţându-i ce ni s-a-ntâmplat. În cel mai rău caz, dacă noi suntem înfrânţi, ei o să afle despre asta.

Îşi trecu o mână peste chipul întunecat şi adăugă:

— Am vorbit deja cu Hrothgar şi, împreună, am hotărât ce avem de făcut. Singura speranţă este să-i ţinem pe urgali în trei dintre tunelele cele mai mari şi să-i mânăm în Farthen Dûr, ca să nu dea năvală în Tronjheim ca nişte lăcuste. Voi, Eragon şi Arya, trebuie să-i ajutaţi pe pitici să facă tunelele celelalte să se prăbuşească. Două grupuri de pitici au trecut deja la treabă: unul se află la ieşirea din Tronjheim, celălalt – dedesubt. Eragon, tu lucrezi cu grupul de deasupra, Arya – cu celălalt. O să vă conducă Orik.

— De ce să nu dărâmăm toate tunelele? De ce să le lăsăm neatinse pe cele mari? întrebă Eragon.

— Pentru că, zise Orik, asta i-ar sili pe urgali să-şi croiască drum prin dărâmături, şi cine ştie dacă nu se hotărăsc s-o apuce într-o direcţie pe care noi n-o dorim?! mai mult, dacă ne izolăm aici, poate că ei vor ataca alte oraşe de-ale piticilor – pe care noi n-o să le putem ajuta la timp.

— Mai e un motiv, zise şi Ajihad. Hrothgar m-a prevenit că Tronjheim se află deasupra unei încrengături de tunele atât de vaste, încât, dacă se dărâmă prea multe, unele părţi din oraş se vor prăbuşi în pământ, din cauza propriei greutăţi. Nu putem risca să se întâmple aşa ceva.

Jörmundur ascultă cu atenţie, apoi întrebă:

— Aşadar, n-o să fie nicio luptă în Tronjheim? Ai spus că urgalii vor fi mânaţi în afara oraşului, către Farthen Dûr.

Ajihad răspunse repede:

— Aşa-i. Nu putem apăra toate împrejurimile oraşului – e prea mult pentru forţele noastre –, aşa că o să închidem toate căile care duc aici. Asta-i va sili pe urgali să iasă într-unul dintre podişurile din jur, unde armata noastră are loc destul să se mişte. De vreme ce urgalii au acces la tunele, nu putem să

riscăm o bătălie de lungă durată. Cât timp se află aici, suntem mereu în pericol ca ei să ajungă în Tronjheim pe dedesubt, iar, dacă se întâmplă asta, o să cădem în capcană, fiind atacaţi şi din afară, şi dinăuntru. Trebuie să-i împiedicăm pe urgali să ocupe oraşul. Dacă apucă să se întărească aici, înăuntru, nu prea cred că vom mai reuşi să-i urnim.

— Şi ce facem cu familiile noastre? îl întrebă Jörmundur. N-am de gând să-mi las soţia şi fiul să fie ucişi de urgali.

Ridurile de pe chipul lui Ajihad se adânciră:

— Femeile şi copiii vor fi duşi în văile din împrejurimi. Dacă suntem învinşi, vor avea călăuze care să-i conducă în Surda. Ţinând cont de împrejurări, asta-i tot ce pot face.

Jörmundur ridică din umeri, încercând să-şi ascundă uşurarea.

— Domnule, zise el, se duce şi Nasuada cu ei?

— Nu-i prea convine, dar se duce, zise Ajihad, apoi continuă, îndreptându-şi umerii, cu toate privirile aţintite asupra lui: urgalii vor fi aici în câteva ore. Ştiu că sunt mulţi, dar *trebuie* să apărăm Farthen Dûr. Dacă nu izbutim, piticii vor dispărea, vardenii vor muri iar, până la urmă, Surda şi elfii vor fi şi ei învinşi. Nu avem voie să pierdem bătălia asta. Acum, treceţi la treabă! Jörmundur, pregăteşte-i pe oameni de luptă!

*

Cu toţii părăsiră încăperea şi se risipiră: Jörmundur o luă înspre locuinţele soldaţilor, Orik şi Arya – spre scările care coborau sub pământ, iar Eragon şi Saphira – de-a lungul unuia dintre cele patru mari coridoare din Tronjheim. Deşi era foarte devreme, oraşul-munte forfotea de agitaţie ca un muşuroi de furnici. Oamenii fugeau de colo-colo, îşi strigau unul altuia câte ceva şi îşi cărau lucrurile.

Eragon mai luptase şi omorâse alte fiinţe şi înainte, dar bătălia care-i aştepta îl făcea să simtă fiori reci în piept. Nu mai avusese ocazia să se gândească dinainte la o luptă, iar acum, în situaţia în care se afla, se simţea îngrozit. Într-o confruntare cu câţiva duşmani avea destulă încredere în el – ştia că, având sabia în mână şi folosind magia, putea cu uşurinţă să învingă trei sau patru urgali deodată –, dar într-o bătălie de mari dimensiuni se putea întâmpla orice.

Ieşiră din Tronjheim şi-i căutară pe piticii pe care trebuia să-i ajute. Nefiind nici soare, nici lună, în Farthen Dûr era întuneric beznă; numai ici-colo se vedeau sclipirile lămpilor care se

deplasau cu greutate prin crater. „Poate că o să-i găsim de cealaltă parte a oraşului”, sugeră Saphira. Eragon încuviinţă şi se urcă pe spinarea ei.

Plutiră în zbor, în jurul oraşului, până când zăriră mai multe lămpi, adunate laolaltă. Saphira se îndreptă spre ele, apoi coborî, aproape fără zgomot, lângă un grup de pitici uimiţi care săpau de zor cu târnăcoapele. De îndată, Eragon le explică de ce venise. Un pitic cu nasul coroiat îi spuse:

— Chiar sub noi, cam la vreo patru metri, se află un tunel. Dacă ne-ai putea ajuta cu ăsta, ar fi foarte bine.

— Eliberaţi zona de deasupra lui, ca să văd ce pot face.

Piticul cu nas coroiat părea cam neîncrezător, dar le porunci săpătorilor să părăsească locul. Respirând adânc, Eragon se pregăti să folosească magia. Poate c-ar fi reuşit să scoată, pur şi simplu, tot pământul din tunel, dar trebuia să-şi păstreze puterile pentru mai târziu. În loc de asta, se hotărî să încerce să facă tunelul să se prăbuşească, forţând părţile slabe din tavanul său.

— *Thrysta deloi!*[66] şopti el, trimiţându-şi puterea în pământ, ca pe nişte braţe. Nu trecu mult şi dădu de piatră, dar n-o băgă în seamă şi merse mai departe, până când simţi golul din tunel. Apoi începu să caute crăpăturile din stâncă. De câte ori găsea una, o forţa, făcând-o mai lungă şi mai lată. Era o muncă grea, dar la fel de dificil ar fi fost şi să sfărâme piatra cu un târnăcop. Nu părea să aibă vreun succes – iar piticii nerăbdători observaseră asta.

Dar Eragon nu se dădu bătut şi, nu după multă vreme, fu răsplătit – la suprafaţă se auzi, limpede, un trosnet puternic, urmat de un scârţâit prelung; de îndată, pământul alunecă înăuntru, ca apa care se scurge pe un canal, lăsând în urmă o groapă căscată, de şapte iarzi.

În timp ce piticii, încântaţi, blocau tunelul cu pământ, cel cu nasul coroiat îl conduse pe Eragon către următorul. De data aceasta îi veni mult mai greu să-l facă să cadă, dar, până la urmă, izbuti. În următoarele ore, cu ajutorul Saphirei, el făcu să se prăbuşească mai mult de şase tunele, răspândite peste tot prin Farthen Dûr.

În timp ce el lucra, peticul de cer de deasupra începu să se lumineze. Deşi încă nu putea vedea limpede, se simţi ceva mai

[66] „Comprimă pământul!”

sigur pe el. Se întoarse pe călcâie, cu spatele la dărâmăturile tunelului pe care tocmai îl dărâmase, şi privi în jur cu interes.

Un şir imens de femei şi copii, însoţiţi de cei mai bătrâni dintre vardeni, se scurgea pe porţile oraşului-munte. Cu toţii cărau provizii, haine şi diverse alte lucruri. Pe urmele lor, venea un grup mic de războinici, format mai ales din băieţi şi bătrâni.

Cea mai mare agitaţie avea însă loc lângă zidul oraşului, unde vardenii şi piticii îşi adunau armata, împărţită în trei. Fiecare grup ducea cu el stindardul vardenilor: un dragon alb, care ţinea un trandafir, aflat deasupra unei săbii cu vârful în jos, pe un câmp violet.

Oamenii stăteau tăcuţi şi încordaţi. Părul le cădea pe umeri, pe sub coifuri. Mulţi dintre ei aveau numai o sabie şi un scut, dar erau şi câteva rânduri formate din războinici înarmaţi cu suliţe lungi sau scurte. Undeva, în spate, arcaşii îşi cercetau corzile arcurilor.

Piticii erau echipaţi în veşminte grele de luptă. Cămăşi lucitoare de zale le atârnau până la genunchi, iar pe braţul stâng duceau scuturi rotunde, groase, pe care se vedeau însemnele clanurilor. Aveau la brâu săbii scurte, iar în mâna dreaptă duceau câte o secure sau un topor de luptă. Picioarele le erau acoperite de zale foarte uşoare. Pe cap aveau coifuri de fier, iar în picioare – cizme cu talpa de aramă.

Din grupul cel mai îndepărtat se desprinse o siluetă micuţă, care se grăbi spre Eragon şi Saphira. Era Orik, îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi pitici.

— Ajihad vrea să vă alăturaţi armatei, spuse el. Nu mai sunt tunele care să trebuiască dărâmate. Am pregătit ceva de mâncare pentru amândoi.

Eragon şi Saphira îl însoţiră până la un cort, unde găsiră pâine şi apă pentru Eragon şi o grămadă de carne uscată pentru Saphira. Mâncară fără să se plângă; era mai bine decât să stea flămânzi.

După ce terminară, Orik le spuse să-l aştepte şi dispăru printre şirurile de soldaţi, apoi se întoarse, în fruntea unui şir de pitici încărcaţi cu grămezi mari de bucăţi de armură. Orik luă o bucată şi i-o dădu lui Eragon.

— Ce-i asta? îl întrebă acesta din urmă, pipăind metalul lustruit.

Armura avea o lucrătură complicată şi era împodobită cu

gravuri şi cu filigran de aur. În unele locuri avea o grosime de doi centimetri şi jumătate şi era foarte grea. Niciun om nu ar fi putut lupta cu atâta greutate în spate, şi mai erau şi prea multe bucăţi pentru o singură persoană.

— Un dar de la Hrothgar, zise Orik, părând foarte mulţumit de el. A zăcut atâta vreme printre celelalte comori ale noastre, încât aproape că uitasem de ea. A fost făurită într-o altă epocă, înainte de prăbuşirea Cavalerilor.

— Dar la ce foloseşte? îl întrebă Eragon.

— Păi, e o armură pentru un dragon, fireşte! Doar nu crezi că dragonii mergeau la luptă neprotejaţi. Un echipament complet e foarte greu de găsit, pentru că îţi ia mult timp să-l făureşti şi pentru că dragonii creşteau încontinuu. Totuşi, Saphira încă nu e foarte mare, aşa că asta ar trebui să-i vină destul de bine.

„Armură pentru dragoni!” în timp ce Saphira adulmeca una dintre bucăţi, Eragon o întrebă: „Ce zici?”

„Hai s-o încercăm”, îi răspunse ea, cu o sclipire mândră în ochi.

După ce se chinuiseră destul de mult, Eragon şi Orik se dădură câţiva paşi înapoi, ca să-şi admire opera. Tot gâtul Saphirei – fără ţepii de pe ceafă – era acoperit cu bucăţi triunghiulare de metal, care se intersectau. Cele mai grele bucăţi îi acopereau pieptul şi burta, iar cele mai uşoare – coada. Picioarele şi spatele îi erau complet acoperite, dar aripile rămăseseră libere. Pe cap, avea un acoperământ făurit dintr-o singură bucată, care-i lăsa falca de jos liberă, pentru a putea muşca.

Saphira îşi arcui gâtul, pentru a vedea cum se simte cu armura, şi văzu că aceasta se mişca nestingherită, o dată cu ea. „O să mă încetinească, dar o să-mi fie de folos împotriva săgeţilor. Cum arăt?”

„Foarte fioroasă”, îi răspunse sincer Eragon. Acest lucru păru să-i facă plăcere Saphirei.

Orik luă de jos bucăţile care mai rămăseseră:

— Ţi-am adus şi ţie o armură, deşi mi-a luat destul de mult să găsesc ceva pe măsură. Nu prea făurim noi arme pentru oameni sau elfi. Nu ştiu pentru cine a fost făcută asta, dar n-a fost folosită niciodată şi cred că o să-ţi prindă bine.

Eragon îşi petrecu peste cap o cămaşă ţeapănă din zale căptuşite cu piele, care-i atârna până la genunchi, ca o fustă. Îl

apăsa pe umeri şi zornăia la fiecare pas. Deasupra, el îşi legă sabia, împiedicând zalele să se mai legene. Pe cap, îşi puse o cască din piele, apoi una din zale şi, la sfârşit, un coif din aur şi argint. Pentru mâini avea mănuşi de zale, căptuşite cu piele. În cele din urmă, Orik îi dădu un scut lat, pe care fusese încrustat un stejar.

Ştiind că el şi cu Saphira primiseră o adevărată avere, Eragon se înclină şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru daruri. Suntem recunoscători pentru tot ceea ce ne-a oferit Hrothgar.

— Nu-mi mulţumi acum, zise Orik, chicotind. Aşteaptă să-ţi salveze viaţa!

Războinicii din jurul lor începură să mărşăluiască. Cele trei grupuri se deplasau fiecare în alt loc, răspândindu-se prin Farthen Dûr. Neştiind ce să facă, Eragon se uită spre Orik, care ridică din umeri şi spuse:

— Aş zice să mergem după ei.

Se luară pe urmele unuia dintre grupuri, care se îndrepta spre peretele craterului. Eragon întrebă de urgali, dar Orik nu ştia decât că în tunele fuseseră trimişi străjeri, care încă nu văzuseră şi nu auziseră nimic.

Batalionul de soldaţi se opri lângă unul dintre tunelele prăbuşite. Piticii îl astupaseră în aşa fel încât cei care veneau pe dedesubt puteau să iasă cu uşurinţă la suprafaţă. „Pesemne că ăsta-i unul dintre locurile în care vor să-i scoată pe urgali”, observă Saphira.

Sute de lămpi fură urcate în vârful unor prăjini de lemn, pe care le înfipseră în pământ. Lămpile luminau puternic, precum soarele de după-amiază. De-a lungul marginii tunelului, ardeau focuri pe care se încălzeau cazane cu smoală. Eragon îşi întoarse privirile, luptându-se cu repulsia care-l cuprinsese. Era groaznic să ucizi, chiar şi un urgal.

Trunchiuri de copac, cu vârful ascuţit, fuseseră înfipte în pământ, pentru a ridica un obstacol între soldaţi şi tunel. Eragon găsi prilejul să dea o mână de ajutor şi se alătură unui grup de oameni care săpau şanţuri printre trunchiuri. Îl ajută şi Saphira, care scormonea pământul cu ghearele ei uriaşe. În timp ce ei lucrau, Orik se îndepărtă pentru a supraveghea ridicarea unei baricade care să-i apere pe arcaşi. Un burduf de vin trecea din mână în mână, iar Eragon bău cu bucurie din el, ori de câte ori îl

primi. După ce terminară de săpat şanţurile, pe fundul cărora fuseseră înfipte ţepuşe, Saphira şi Eragon se odihniră.

Orik se întoarse şi-i găsi aşezaţi unul lângă altul. Se şterse pe frunte şi spuse:

— Toţi oamenii şi toţi piticii sunt pe câmpul de luptă. Intrările în Tronjheim au fost închise. Hrothgar comandă batalionul de la stânga noastră, iar Ajihad pe cel din faţă.

— Dar pe ăsta?

— Jörmundur, zise Orik, pufnind nemulţumit şi lăsându-şi toporul de luptă la pământ.

Saphira îl înghionti pe Eragon. „Priveşte!” Mâna lui se încleştă pe mânerul sabiei, văzându-l pe Murtagh care se apropia de ei împreună cu Tomac, purtând un coif, în mână cu sabia sa cea lungă şi cu un scut al piticilor.

Orik blestemă şi sări în picioare, dar Murtagh îi zise de îndată:

— E în regulă! Ajihad m-a eliberat.

— Şi de ce, mă rog? îl întrebă Orik.

Murtagh zâmbi insinuant:

— Mi-a zis că am prilejul să-mi dovedesc bunele intenţii. Se pare că nu crede că aş putea face prea mult rău, chiar dacă m-aş întoarce împotriva vardenilor.

Eragon dădu din cap în semn de bun venit, lăsând sabia din mână. Murtagh era un luptător foarte bun şi necruţător – tocmai cel pe care Eragon voia să-l aibă alături în timpul luptei.

— De unde ştim noi că nu minţi? îl întrebă Orik.

— Pentru că aşa zic eu, se auzi o voce puternică.

Ajihad apăru în mijlocul lor, înarmat ca pentru luptă cu o platoşă şi o sabie cu mâner de fildeş. El îşi lăsă mâna puternică pe umărul lui Eragon şi-l trase la o parte, unde ceilalţi nu-l puteau auzi. Privindu-i armura, îi spuse:

— Bine că a avut Orik grijă de tine.

— Aşa-i… s-a observat ceva în tunele?

— Nimic, zise Ajihad, sprijinindu-se în sabie. Unul din Gemeni va rămâne în Tronjheim, pentru a supraveghea bătălia din cuibul de dragoni şi pentru a-mi trimite veşti prin fratele său. Ştiu că şi tu poţi vorbi cu ajutorul gândurilor. Vreau să le comunici Gemenilor tot, tot ce ţi se pare ciudat, în timpul bătăliei. Şi eu o să-ţi dau ordine prin ei. Înţelegi?

Gândul de a intra în legătură cu Gemenii îl scârbea pe Eragon, dar ştia că este necesar:

— Da, înţeleg.

După o clipă de tăcere, Ajihad continuă:

— Tu nu eşti nici pedestraş, nici călăreţ, nici vreun alt fel de războinic dintre cei pe care-i comand eu de obicei. S-ar putea să mă înşel, dar totuşi cred că tu şi cu Saphira veţi fi mai în siguranţă dacă rămâneţi pe jos. În văzduh, arcaşii urgali vă pot nimeri uşor. Ai de gând să lupţi călare pe Saphira?

Eragon nu fusese niciodată într-o luptă călare, cu atât mai puţin pe Saphira:

— Nu ştiu ce să zic. Dacă mă urc în spatele ei, nu mă pot lupta decât cu un kull, altfel, sunt prea sus.

— Mi-e teamă că o să fie destui kulli pe aici, zise Ajihad, ridicându-se şi scoţându-şi sabia din pământ. Singurul sfat pe care ţi-l pot da este să nu-ţi pui viaţa în primejdie dacă nu e neapărată nevoie. Vardenii nu-şi pot permite să te piardă.

Spunând acestea, el se întoarse şi plecă. Eragon se întoarse la Orik şi la Murtagh şi se aşeză lângă Saphira, sprijinindu-şi scutul de genunchi. Toţi patru aşteptară în linişte, la fel ca sutele de războinici din jur. În Farthen Dûr se făcea din ce în ce mai întuneric, pe măsură ce soarele cobora dincolo de buza craterului.

Eragon se întoarse să privească în jur şi îngheţă, cu inima zbătându-i-se în piept. La vreo treizeci de picioare de el se afla Arya, cu arcul în poală. Deşi ştia că nu se cuvine, el nădăjduise ca ea să fi plecat din Farthen Dûr, împreună cu celelalte femei. Îngrijorat, se grăbi spre ea:

— Vei lupta şi tu?

— Îmi fac datoria, îi răspunse liniştită Arya.

— Dar e prea periculos!

Chipul ei se întunecă:

— Nu mă dădăci, omule! Elfii îşi pregătesc şi bărbaţii, şi femeile pentru luptă. Nu sunt una dintre fetele voastre neajutorate care fug din calea primejdiei. Mi s-a dat misiunea de a apăra oul Saphirei… şi n-am izbutit. Familia mea, căreia noi îi spunem *breoal*[67], şi-a pierdut onoarea, şi aş face-o şi mai rău de ruşine dacă nu aş fi aici, să te apăr pe tine şi pe Saphira. Ai uitat că puterile mele magice sunt mai mari decât ale oricărui altul de aici, chiar şi decât ale tale? Dacă vine Umbra, cine o poate învinge, în afară de mine? Şi cine ar fi mai îndreptăţit s-o facă?

---

[67] Familie

Eragon o privi neajutorat, dându-i dreptate, deşi nu se putea împăca nicicum cu gândul ăsta.

— Atunci măcar stai undeva în siguranţă, zise el, disperat, adăugând şi câteva cuvinte în limba străveche: *Wiol pömnuria ilian*[68] – „Pentru fericirea mea”.

Arya îşi întoarse privirile, tulburată; pletele îi ascundeau chipul:

— *Wyrd*, destinul meu, m-a adus aici. Trebuie să-mi plătesc datoria!

El se întoarse în grabă la Saphira. Murtagh îl privi curios:

— Ce-a zis?

— Nimic.

Cufundaţi în propriile gânduri, apărătorii căzură într-o tăcere apăsătoare, pe măsură ce orele se scurgeau încet. Craterul lui Farthen Dûr se întunecă din nou; singura lumină venea de la lămpile roşii ca sângele şi de la focurile care încălzeau smoala. Eragon nu făcea altceva decât să-şi cerceteze, cu ochii mijiţi, ochiurile cămăşii de zale sau să se uite pe furiş către Arya. Orik îşi tot ascuţea toporul cu o bucată de gresie, încercându-i din când în când tăişul; zgomotul metalului care se freca de piatră era supărător. Murtagh rămăsese, pur şi simplu, cu ochii aţintiţi în depărtare.

Din când în când, prin tabără treceau în fugă mesageri care-i făceau pe toţi războinicii să sară în picioare, dar de fiecare dată era o alarmă falsă. Oamenii şi piticii obosiră; din ce în ce mai des se auzeau glasuri mânioase. Cel mai rău lucru din Farthen Dûr era lipsa vântului – văzduhul era nemişcat, mort. Când se făcu înăbuşitor de cald şi aerul se umplu de fum, era de-a dreptul împovărător.

Pe măsură ce noaptea se scurgea, câmpul de luptă se linişti, cufundându-se într-o tăcere de moarte. Cu muşchii amorţiţi de aşteptare, Eragon privea ţintă în întuneric; pleoapele i se îngreunaseră de somn. Se scutură, ca să se trezească, şi încercă să se concentreze pentru a-şi alunga starea de amorţeală.

În cele din urmă, Orik spuse:

— E târziu. Ar trebui să dormim. Dacă se întâmplă ceva, ne trezesc ceilalţi.

Murtagh mormăi, dar Eragon era prea obosit ca să se mai plângă. Se ghemui lângă Saphira, cu capul pe scut. Înainte să

[68] „Pentru fericirea mea!”

închidă ochii, o văzu pe Arya, trează, veghindu-i.

În vis, îi apărură lucruri care-l zăpăceau şi-l tulburau – numai monştri cu coarne şi ameninţări nevăzute. Mereu şi mereu auzea un glas care-l întreba: „Eşti pregătit?”, dar niciodată nu-i putea răspunde. Chinuit de asemenea închipuiri, dormi prost, fără să se poată odihni, până când simţi cum cineva îi atinge braţul. Se trezi, tresărind.

Lupta de sub Farthen Dûr

— A început, spuse Arya, cu o expresie plină de jale.

Soldaţii din tabără se ridicaseră în picioare, neliniştiţi, cu armele pregătite. Orik îşi roti toporul prin aer, ca să se convingă că avea destul loc. Arya puse o săgeată în arc şi-l încordă, gata să tragă.

— Acum câteva minute, un mesager a ieşit în fugă din tunel, îi zise Murtagh lui Eragon. Vin urgalii!

Unul lângă altul, ei urmăreau gura întunecată a tunelului, printre şirurile de oameni şi de ţepuşe. Cu mare greutate, trecu un minut… apoi altul şi altul. Fără să-şi ia ochii de la tunel, Eragon se urcă în şaua Saphirei; sabia, care-i atârna greu în mână, îl făcea să se simtă un pic mai sigur pe sine. Lângă el, Murtagh se urcă şi el în şaua lui Tomac. Apoi, un bărbat strigă:

— Îi aud venind!

Războinicii rămaseră nemişcaţi, cu mâinile încleştate pe arme. Niciunul nu se clintea… nici măcar nu mai respirau. Undeva, se auzi nechezatul unui cal.

Deodată, strigătele răguşite ale urgalilor rupseră tăcerea, iar umbre întunecate începură să se înghesuie la gura tunelului. Cazanele cu smoală se răsturnară la poruncă, tunând lichidul fierbinte în gâtlejul căscat al tunelului. Monştrii urlară de durere, lovind aerul cu braţele. Cineva zvârli o torţă în băltoaca fumegândă şi, de îndată, o coloană de foc, roşiatic şi uleios, începu să trosnească în deschizătură, înghiţindu-i pe urgali. Scârbit, Eragon privi în jur, către celelalte două batalioane răspândite în Farthen Dûr, şi văzu peste tot acelaşi tablou. Îşi puse sabia în teacă şi încordă arcul.

În scurt timp, alţi urgali reuşiră să treacă de smoala care ardea şi ieşiră din tunel, călcând peste trupurile semenilor lor.

Se adunară laolaltă, ridicând un zid de trupuri în faţa oamenilor şi a piticilor. În spatele palisadei la care muncise Orik, arcaşii din primul şir îşi încordară arcurile şi traseră. Eragon şi Arya îşi trimiseră şi ei săgeţile prin norul ucigător, privindu-le cum muşcă din rândurile urgalilor. Aceştia şovăiră; păreau pe punctul de a rupe rândurile, dar se apărară cu scuturile şi izbutiră să ţină piept atacului. Arcaşii traseră din nou, dar urgalii continuară să iasă la suprafaţă, în număr din ce în ce mai mare. Văzându-i câţi erau, Eragon se simţi descurajat. Oare trebuia să-i omoare pe toţi? Părea ceva nebunesc. Singurul lucru care-l mai îmbărbăta era că nu văzuse niciun soldat de-al lui Galbatorix, în rândurile urgalilor. Cel puţin, nu încă.

Duşmanii se adunară, alcătuind un corp compact care părea că se întinde la nesfârşit. În mijlocul lor, se înălţară stindarde zdrenţuite şi murdare. Sunetele lugubre ale conurilor de luptă răsunară peste tot prin Farthen Dûr. Întregul grup de urgali se năpusti înainte, scoţând strigăte sălbatice. Ei năvăliră peste şirurile de ţepuşe, scăldându-le într-un strat alunecos de sânge; trupurile celor din primele rânduri, împinse de la spate, rămaseră inerte, înfigându-se în palisadă. Pe deasupra ei, zburâ un nor de săgeţi negre, care se îndreptau spre apărătorii ghemuiţi la pământ. Eragon se aplecă, ridicând scutul, în timp ce Saphira îşi punea, şi ea, capul la adăpost. Săgeţile se loveau de armura ei, fără să-i facă vreun rău.

Neputând să treacă de ţepuşe, hoarda de urgali se opri o clipă, în dezordine. Vardenii se strânseră laolaltă, aşteptând atacul următor. Nu trecu mult şi strigătele de luptă răsunară din nou, iar urgalii începură din nou să înainteze; asaltul lor fu necruţător. Urgalii trecură în forţă peste ţepuşe, ajungând la şirul de pedestraşi care încercau să-i facă să se retragă, lovindu-i în disperare cu suliţele. O clipă, aceştia reuşiră să rămână pe poziţii, dar valul necruţător de urgali, de neoprit, se revărsă peste ei şi-i copleşi.

Odată spartă linia întâi a apărării, duşmanii se izbiră pentru prima dată, faţă în faţă. Oamenii şi piticii se repeziră înainte, scoţând strigăte asurzitoare. Saphira scoase şi ea un răget şi sări la luptă, într-un vârtej de sunete şi mişcări fulgerătoare. Cu fălcile şi ghearele, ea sfâşie un urgal. Dinţii ei erau la fel de ucigători ca o sabie, iar coada – o măciucă uriaşă. Urcat pe spatele ei, Eragon pară lovitura de ciocan a unei căpetenii de

urgali, apărându-i aripile expuse. Lama sângerie a sabiei Zar'roc părea să sclipească de bucurie, împroşcată de sânge până la mâner.

Undeva, în spate, Eragon reuşi să-l zărească pe Orik, care tăia gâturile urgalilor, lovind puternic cu toporul. Lângă pitic se afla Murtagh, călare pe Tomac, cu chipul schimonosit, răsucindu-şi sabia prin aer fără ca vreun duşman să-i poată ţine piept. Apoi, Saphira se răsuci, iar Eragon o văzu pe Arya sărind peste trupul fără viaţă al unui duşman.

Un urgal culcă la pământ un pitic rănit şi încercă să o atingă pe Saphira la piciorul drept din faţă. Sabia îi alunecă pe armura ei, într-o ploaie de scântei. Eragon îl lovi în creştet, dar Zar'roc se izbi de coarnele monstrului şi-i zbură din mână. Blestemând, se lăsă să alunece din şa şi se năpusti spre urgal, strivindu-i capul cu scutul, îşi smulse sabia din craniul duşmanului şi se lăsă la pământ, văzând cum un alt urgal se năpusteşte spre el.

„Saphira, ajută-mă!" strigă el, dar încleştarea bătăliei îi făcuse să se piardă unul de celălalt. Dintr-o dată, un kull sări la el, ridicându-şi măciuca să-l lovească. Neputând să-şi ridice scutul la timp, Eragon rosti:

— Jierda!

Gâtul monstrului se frânse, iar capul îi zvâcni pe spate, cu o mişcare bruscă. Încă patru urgali căzură, sub muşcătura aprigă a lui Zar'roc, apoi Murtagh, călare, ajunse lângă Eragon, făcându-i pe urgali să se dea înapoi.

— Haide! strigă el, întinzându-i o mână şi trăgându-l în şa, în spatele lui. Se repeziră spre Saphira, care fusese încercuită de o ceată de duşmani. În jurul ei se adunaseră doisprezece urgali care o înţepau cu suliţele. Izbutiseră deja să o rănească la amândouă aripile;

sângele îi picura pe pământ. Ori de câte ori dădea să se repeadă către un urgal, ei se adunau laolaltă şi încercau să o lovească în ochi, silind-o să se dea înapoi. Ea încerca să le smulgă suliţele din mână cu ghearele, dar urgalii săreau înapoi, izbutind să-i scape.

Văzând-o rănită, Eragon se înfurie. Cu un strigăt sălbatic, sări din şaua lui Tomac şi-i spintecă pieptul primului urgal pe care-l întâlni în cale; năpustindu-se în ajutorul Saphirei, era de neoprit. Năvala lui era tocmai lucrul de care ea avea nevoie pentru a scăpa din împrejmuire. Lovind cu piciorul, îl azvârli prin aer pe

unul dintre urgali, apoi veni în goană spre Eragon, care se prinse de unul dintre ţepii de pe spinarea ei şi se ridică din nou în şa. Murtagh le făcu un semn cu mâna, apoi se repezi către un alt grup de urgali.

Înţelegând intenţiile lui Eragon, Saphira îşi luă zborul şi se înălţă deasupra celor două armate încleştate în luptă, căutând un refugiu din calea prăpădului. Eragon gâfâia; trupul i se încordase, gata să ţină piept următorului atac. Se simţea plin de energie în tot corpul, mai viu decât oricând.

Saphira pluti prin aer îndeajuns pentru ca amândoi să-şi recapete puterile, apoi se lăsă în jos, către urgali, zburând deasupra solului, ca să nu fie observată. Ea se apropie de monştri din spate, acolo unde se adunaseră arcaşii lor.

Înainte ca urgalii să-şi dea seama ce se întâmpla, Eragon reteză capetele a doi arcaşi, iar Saphira sfâşie alţi trei. De îndată ce se sună alarma, ea se înălţă din nou, ieşind grabnic din bătaia săgeţilor. Repetară manevra şi într-o altă parte a câmpului de luptă. Saphira zbura repede şi cu mare pricepere, iar în jur era întuneric, aşa că urgalii nu izbuteau cu niciun chip să-şi dea seama din ce parte va veni atacul. Ori de câte ori Saphira se ridica de la pământ, Eragon trăgea şi el cu arcul, dar rămase destul de repede fără săgeţi. În scurt timp, nu mai avea la dispoziţie decât magia, dar nu voia să o folosească decât când s-ar fi aflat cu adevărat la strâmtoare.

Zburând cu Saphira pe deasupra luptătorilor, Eragon observă în amănunt cum se desfăşura lupta. În jurul fiecăruia dintre cele trei tunele din Farthen Dûr se încinsese o bătălie. Urgalii erau dezavantajaţi pentru că-şi răspândiseră forţele peste tot şi pentru că nu-şi puteau scoate toată armata din tunele în acelaşi timp. Chiar şi aşa, vardenii şi piticii nu puteau opri înaintarea monştrilor şi se vedeau siliţi să se retragă încet spre Tronjheim. Numărul apărătorilor părea foarte mic pe lângă grămada de urgali care sporea pe măsură ce ei continuau să iasă din tunele.

Duşmanii se grupaseră în jurul câtorva stindarde, fiecare cu însemnele câte unui clan, dar nu se înţelegea cine era la comanda întregii armate. Clanurile nu dădeau nicio atenţie unul altuia, de parcă ar fi primit porunci din altă parte. Eragon îşi dorea să afle cine îi comanda, pentru ca el şi Saphira să-l ucidă.

Amintindu-şi de ordinele lui Ajihad, el începu să le transmită informaţii Gemenilor. Aceştia se arătară interesaţi de veştile

sale despre faptul că, la prima vedere, urgalii duceau lipsă de căpetenie, şi-i puseră întrebări amănunţite. Vorbiră pe scurt şi la obiect. Gemenii îi spuseră: „Ţi se ordonă să-l ajuţi pe Hrothgar; nu-i merge bine”.

„Am înţeles”, răspunse Eragon.

Saphira zbură grabnic spre piticii asediaţi, plutind la mică distanţă deasupra lui Hrothgar. Înveşmântat într-o armură aurită, regele se afla în fruntea unui grup mic de pitici, înarmat cu Volund, ciocanul strămoşilor săi. Barba sa albă strălucea în lumina lămpilor, când el privi în sus spre Saphira, cu ochii sclipind de admiraţie.

Saphira se lăsă la pământ alături de pitici şi se întoarse spre urgalii care dădeau năvală. Până şi cei mai curajoşi dintre kulli şovăiau în faţa sălbăticiei ei, dându-le piticilor răgazul să treacă la atac. Eragon încercă să o apere; din partea stângă o acopereau piticii, dar în faţa şi în dreapta ei se frământa o mare de duşmani. Fără să-l cruţe pe vreunul, Eragon profită de fiecare prilej, folosind magia ori de câte ori Zar’roc nu-i mai era de ajutor. O suliţă îi ricoşă din scutul ciobit, învineţindu-i umărul. Fără să bage de seamă durerea, el sfărâmă ţeasta unui urgal, într-o învălmăşeală de creieri, oase şi metal.

Vederea lui Hrothgar îl umplea de respect – deşi acesta era foarte în vârstă, după socoteala oamenilor, dar şi a piticilor, nu şovăia nicio clipă pe câmpul de luptă. Niciun urgal, fie el kull sau nu, nu putea rămâne în viaţă în faţa regelui şi a gărzii sale. Cu fiecare lovitură a lui Volund, suna ceasul altui duşman. După ce o suliţă îi culcase la pământ un războinic, Hrothgar o înşfăcă şi, cu o putere uimitoare, o azvârli către posesorul ei, aflat la douăzeci de metri, pe care îl străpunse fără greş. Această faptă îl îmboldi pe Eragon să se arunce în primejdii şi mai mari, căutând să ţină pasul cu puternicul rege. El se întinse, încercând să-l lovească pe un kull uriaş, dar din cauza distanţei se dezechilibră, aproape căzând din şa. Înainte ca Eragon să-şi fi putut recăpăta echilibrul, monstrul trecu de Saphira şi ridică sabia, izbindu-l într-o parte a coifului şi aruncându-l pe spate; Eragon văzu stele verzi şi urechile începură să-i ţiuie asurzitor.

Ameţit, el încercă să se ridice, dar duşmanul era gata să-l lovească din nou. Totuşi, acesta nu apucă să-şi coboare braţul, căci în piept i se înfipse dintr-o dată o lamă subţire de oţel. Urlând, monstrul căzu pe o parte, iar în locul său apăru Angela.

Vrăjitoarea purta o capă lungă şi roşie, deasupra unei armuri cu aspect străin; avea gulerul înalt şi era vopsită în negru şi verde. Angela ducea, cu ambele mâini, o armă ciudată – un mâner lung de lemn care avea la ambele capete câte o lamă, ca de sabie. Ea îi făcu cu ochiul lui Eragon, zâmbindu-i ştrengăreşte, apoi o luă la fugă pe câmpul de luptă, rotindu-şi toiagul ca un derviş. La câţiva paşi în urma ei venea Solembum, sub chipul unui băieţel cu plete încâlcite. Avea în mână un pumnal mic şi negru şi-şi arăta colţii, rânjind ca o fiară.

Deşi se simţea încă ameţit de lovitura pe care o primise, Eragon reuşi să se urce din nou în şa. Saphira se ridică în aer şi începu să dea târcoale pe deasupra, dându-i răgaz să-şi revină. Aruncându-şi privirea prin Farthen Dûr, el văzu, spre marea sa nefericire, că toate trei bătăliile mergeau rău. Ajihad, Jörmundur şi Hrothgar nu le puteau ţine piept urgalilor, care erau, pur şi simplu, prea mulţi.

Eragon se întrebă câţi urgali putea ucide dintr-o dată, cu ajutorul magiei. De-acum îşi cunoştea destul de bine limitele. Dacă ar fi încercat să distrugă îndeajuns de mulţi… probabil că s-ar fi omorât. Şi poate că tocmai de asta era nevoie pentru izbândă.

Lupta continuă ore întregi. Vardenii şi piticii erau storşi de puteri, dar urgalii, cărora le soseau mereu întăriri, aveau încă forţele proaspete. Pentru Eragon, totul era un coşmar. Deşi el şi Saphira luptau din greu, totuşi în locul fiecărui urgal pe care-l ucideau răsărea altul. Tot trupul – şi mai ales capul – îl durea. De câte ori folosea magia, îşi mai pierdea puţin din putere. Saphira era într-o stare ceva mai bună, deşi aripile îi erau presărate cu răni.

Chiar când încercă să pareze o lovitură, simţi că Gemenii vor să-i spună ceva urgent. „De sub Tronjheim se aud zgomote puternice. Se pare că urgalii încearcă să intre în oraş pe dedesubt. Tu şi cu Arya trebuie să faceţi să li se prăbuşească tunelele.”

Eragon îşi culcă duşmanul la pământ dintr-o lovitură. „Venim imediat.” O căută pe Arya şi o văzu luptându-se cu un grup de urgali care tot încercau să o lovească. De îndată, Saphira îşi croi drum spre elfă, lăsând în urmă o grămadă de trupuri strivite. Eragon întinse mâna şi-i spuse Aryei:

— Urcă!

Fără să şovăie, Arya sări pe spinarea Saphirei, petrecându-şi braţul pe după mijlocul lui Eragon şi ţinându-şi cu cealaltă mână sabia pătată de sânge. Saphira tocmai se ghemuia, luându-şi avânt, când un urgal alergă spre ea, urlând, îşi ridică securea şi o lovi puternic în piept.

Saphira mugi de durere şi se prăvăli înainte; picioarele i se ridicară de la pământ. Aripile i se deschiseră dintr-o mişcare; ea se chinuia să-şi menţină echilibrul, dar tot aluneca într-o parte, în timp ce vârful aripii sale drepte scrijelea pământul. Dedesubt, urgalul ridică braţul, gata să arunce cu securea. Arya îşi îndreptă mâna spre el, strigă ceva, şi din palma ei ţâşni un fulger de energie care-l ucise de îndată. Împingându-se din greu cu umerii, Saphira se îndreptă, de-abia reuşind să treacă peste capetele războinicilor. Bătând puternic din aripi şi gâfâind, ea se îndepărtă de câmpul de luptă.

„Eşti rănită rău?" o întrebă Eragon, îngrijorat, neputând să vadă unde fusese lovită.

„O să scap cu viaţă, răspunse ea mohorâtă, dar lovitura mi-a străbat armura în partea din faţă, şi acum mă doare pieptul şi nu prea mă pot mişca."

„Poţi să ajungi până în cuibul de dragoni?"

„...Vom vedea."

Eragon îi explică Aryei în ce stare se găsea Saphira.

— O să rămân eu cu ea, după ce ajungem sus, şi o s-o ajut, promise aceasta. După ce-i scot armura, o să vin lângă tine.

— Mulţumesc, spuse el.

Zborul se dovedi destul de greu pentru Saphira; ea se lăsa să plutească ori de câte ori avea prilejul. Ajunsă în cuib, se lăsă cu greutate pe Isidar Mithrim; acolo ar fi trebuit să fie Gemenii, supraveghind lupta, dar nu era nimeni. Eragon sări jos şi se înfioră, văzând cât rău îi făcuse urgalul. Patru piese de metal, care-i acopereau pieptul Saphirei, fuseseră strivite una în cealaltă; ea nu se mai putea apleca şi aproape că nu mai putea respira.

— Ai grijă de tine, îi spuse, mângâind-o, apoi fugi spre arcadă.

Ajuns în vârful lui Vol Turin, „Scara fără Sfârşit", el se opri în loc şi blestemă. Îngrijorat de starea Saphirei, nu se gândi se cum să facă să ajungă jos, la poalele oraşului, acolo unde urgalii încercau să pătrundă. Nu avea timp să coboare pe trepte. Aruncă o privire spre şanţul îngust aflat la dreapta scărilor, apoi

luă o bucată de piele şi se întinse pe ea.

Jgheabul de piatră era neted ca lemnul lăcuit. Datorită bucăţii de piele, el prinse aproape imediat o viteză înfricoşătoare; nu mai vedea pereţii, decât printr-o negură, iar coturile jgheabului îl împingeau în zid. Stătea complet întins, ca să coboare şi mai repede. Coiful îi vibra, frecându-se cu aerul, ca o roză a vânturilor bătută de furtună. Jgheabul era prea strâmt pentru el, aşa că se afla mereu în primejdie să alunece în afară, dar se simţea în siguranţă, câtă vreme îşi ţinea braţele şi picioarele pe lângă corp.

Cobora repede, dar tot îi trebuiră cam zece minute să ajungă jos. La capăt, jgheabul se îndreptă; din cauza avântului, Eragon se trezi alunecând cam până la jumătatea podelei uriaşe din cornalină. Când, în sfârşit, se opri, se simţea prea ameţit ca să meargă. Încercă să se ridice în picioare, dar i se făcu rău, aşa că se ghemui la pământ, cu capul în mâini, aşteptând ca lucrurile din jurul lui să nu se mai învârtească. Când se simţi ceva mai bine, se ridică şi privi cu atenţie în jur.

Uriaşa încăpere era complet pustie, cufundată într-o tăcere care-l neliniştea. De sus, dinspre Isidar Mithrim, venea o lumină roşiatică. Eragon şovăi – încotro să se îndrepte? — şi încercă să ia legătura cu Gemenii, dar nu primi răspuns. Deodată, rămase împietrit, auzind nişte lovituri puternice care răsunau în tot oraşul.

O explozie făcu totul în jur să se cutremure. O bucată lungă din podea se desprinse şi sări zece metri în aer, apoi se prăbuşi, făcând să ţâşnească în toate părţile aşchii de piatră. Eragon se împletici, ameţit, căutând-o pe Zar’roc. Din groapa din podea apărură siluete diforme de urgali.

Eragon şovăi. S-o ia la fugă? Sau mai bine să rămână şi să încerce să închidă tunelul? Dar, chiar dacă izbutea să-l blocheze, înainte ca urgalii să-l atace, de unde ştia că oraşul nu mai fusese străpuns şi prin alte locuri? Nu avea cum să ajungă peste tot la timp, ca să împiedice cucerirea lui. „Ce-ar fi să alerg până la una dintre porţi şi să o deschid, ca vardenii să poată recâştiga oraşul fără să-l asedieze?” înainte să se poată hotărî, un bărbat înveşmântat din cap până-n picioare într-o armură neagră ieşi din tunel şi se uită drept la el.

Era Durza.

Umbra avea în mână sabia sa deschisă la culoare, însemnată

cu zgârietura lăsată de Ajihad. Pe braţ, ducea un scut rotund, negru, încrustat cu un însemn de culoarea sângelui. Avea un coif întunecat, bogat împodobit, ca al unui general, iar în jurul trupului îi flutura o mantie din piele de şarpe. În ochii săi injectaţi ardea flacăra nebuniei, nebunia celui care se bucură de putere şi ştie că se poate folosi de ea.

Eragon ştia că nu este îndeajuns de rapid sau de puternic pentru a scăpa de monstrul care-i apăruse în faţă. Fără preget, o preveni pe Saphira, cu toate că ştia că nici ea nu-l poate salva. Se ghemui la pământ şi-şi aminti într-o clipă ce-i spusese Brom despre lupta cu o altă persoană care ştia să folosească magia. Nu erau nişte lucruri prea încurajatoare. Iar Ajihad îi spusese că Umbrele nu puteau fi ucise decât dacă li se străpungea inima.

Durza îl privi cu dispreţ şi spuse:

— Kaz jtierl trazhid! Otrag bagh.[69]

Urgalii îl priviră bănuitori pe Eragon şi îl înconjurară, formând un cerc larg pe lângă pereţii încăperii. Durza se apropie încet, cu o expresie de învingător:

— Aşa, tinere Cavaler, aşadar, ne întâlnim din nou. Rău ai făcut că ai fugit de mine în Gil’ead. Până la urmă, asta n-o să-ţi prindă bine deloc.

— N-o să mă las prins de viu, mârâi Eragon.

— Zău? îl întrebă Umbra, ridicând dintr-o sprânceană.

Lumina reflectată de steaua de safir o făcea să semene cu un spectru:

— Nu-l văd prin preajmă pe „prietenul“ tău Murtagh, să te mai ajute. De-acum nu mă poţi opri. Nici tu, nici altcineva!

Eragon se îngrozi. „De unde ştie de Murtagh?” Cu glasul său cel mai batjocoritor, îi răspunse:

— Ţi-a plăcut să se tragă cu săgeţile în tine?

O clipă, chipul lui Durza se schimonosi:

— Pentru asta, o să curgă sânge. Acuma, spune-mi unde ţi-e ascuns dragonul.

— Niciodată!

Umbra se întunecă la faţă:

— Atunci am să te silesc să mi-o spui!

Sabia sa şuieră prin aer. În clipa în care Eragon ridică scutul ca să se apere, simţi cum celălalt îi intră în minte, ca o ţepuşă. Luptându-se să-şi apere gândurile, el îl respinse pe Durza şi

[69] „Nu-l atacaţi! încercuiţi-l!”

atacă la rândul său. Lovi din toate puterile în obstacolele tari ca fierul care înconjurau mintea duşmanului, dar fără rost. Îşi roti sabia, încercând să-l ia pe Durza prin surprindere. Umbra îi respinse lovitura fără nicio greutate, apoi lovi la rândul său, fulgerător.

Vârful sabiei îl lovi pe Eragon în coaste, străpungându-i cămaşa de zale şi tăindu-i răsuflarea. Totuşi, cămaşa alunecă, iar lama trecu milimetric pe lângă trupul lui. Durza nu avu nevoie decât de o clipă de neatenţie pentru a pătrunde în mintea lui Eragon şi a începe să pună stăpânire pe el.

— Nu! strigă băiatul, aruncându-se spre Umbră.

Cu chipul schimonosit de ură, se luă la trântă cu Durza, trăgându-l de braţul cu care ţinea sabia. Durza încercă să-i reteze mâna, dar aceasta era apărată de mănuşa din zale; sabia duşmanului alunecă în jos. Eragon îl lovi în picior, dar Durza scuipă printre dinţi şi lovi cu scutul, culcându-l la pământ. Eragon simţi gustul sângelui în gură; gâtul îi pulsa dureros. Neluându-şi în seamă rănile, el se rostogoli într-o parte şi încercă să-l lovească pe Durza cu scutul. Deşi Umbra se mişca mult mai repede, reuşi să o atingă la şold. Durza se împletici, iar Eragon îl lovi cu sabia aproape de umăr. Din braţul Umbrei începu să curgă sânge.

Eragon atacă şi cu gândurile, reuşind să străpungă obstacolele ridicate de Durza, deja slăbit. Dintr-o dată, asupra lui se revărsă un potop de imagini care-i treceau fulgerător prin minte.

„Durza, în copilărie, locuind cu părinţii săi nomazi pe câmpiile pustii. Tribul îi părăsise şi-l numise pe tatăl său «Cel care şi-a călcat jurămintele». Dar pe-atunci nu-l chema Durza, ci Carsaib – numele pe care-l îngâna maică-sa, pieptănându-l.”

Umbra se răsuci sălbatic, cu chipul schimonosit de durere. Eragon încercă să stăvilească potopul de amintiri, dar puterea lor era prea mare.

„Stătea în picioare, pe un deal, lângă mormintele părinţilor săi, plângând pentru că oamenii nu-l uciseseră şi pe el. Apoi se întorcea şi o pornea împleticit, orbeşte, prin deşert…”

Durza se întoarse spre Eragon, aruncându-i priviri de ură din ochii injectaţi. Eragon se ridicase într-un genunchi – aproape în picioare – încercând să-şi apere mintea.

„Cum arăta bătrânul, atunci când îl văzuse pentru prima oară pe Carsaib zăcând, aproape mort, în vârful unei dune. Îi trebuiseră multe zile să-şi revină. Cu câtă teamă descoperise că salvatorul său era un magician. Cum îl mai implorase să-l înveţe să stăpânească spiritele. În cele din urmă, Haeg se înduplecase. Îl numea «Şobolanul-Deşertului»…“

De-acum, Eragon era în picioare. Durza se năpusti spre el, cu sabia ridicată… ars de turbare, uitase să-şi ia scutul.

„Câte zile se mai antrenase, sub soarele arzător, fiind mereu cu ochii în patru după şopârlele cu care se hrăneau. Cum puterile lui creşteau încet, făcându-l să se simtă mândru şi încrezător în sine. Câte săptămâni petrecuse îngrijindu-şi stăpânul, care se îmbolnăvise din cauza unei vrăji neizbutite. Cum se mai bucurase când Haeg îşi revenise…”

Nu mai avea timp să reacţioneze… nu mai avea timp…

„Bandiţii care-i atacaseră în timpul nopţii, ucigându-l pe Haeg. Mânia pe care o simţise Carsaib şi spiritele pe care le chemase ca să se răzbune. Dar spiritele se dovediseră mai puternice decât se aştepta el. Îl atacaseră, luându-i mintea şi trupul în stăpânire. El scosese un strigăt. De-acum era – DE-ACUM SUNT DURZA!“

Sabia îl lovi pe Eragon în spate, cu putere, străpungând şi cămaşa de zale, şi pielea. El scoase un strigăt, simţindu-se copleşit de durere, şi căzu în genunchi. Chinul îl făcu să se aplece de mijloc, uitându-şi orice gând. Aproape leşinat, se clătină, simţind sângele fierbinte scurgându-i-se pe spate. Durza spuse ceva ce el nu putu auzi.

Pradă suferinţei, Eragon îşi ridică ochii spre cer, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Totul fusese în zadar. Vardenii şi piticii erau pierduţi. El fusese învins. Saphira se va preda de dragul lui – o mai făcuse şi înainte –, iar Arya va fi din nou prinsă sau

omorâtă. De ce se terminase aşa? Ce dreptate mai era şi asta? Totul se irosise.

Privind spre Isidar Mithrim, care se afla undeva sus, mult deasupra siluetei sale chircite, văzu izbucnirea unui fulger de lumină care-l orbi. O clipă mai târziu, în încăpere răsună un zgomot asurzitor. Apoi vederea i se limpezi şi rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

Steaua de safir se sfărâmase. Bucăţi uriaşe, ascuţite ca nişte pumnale, se prăbuşeau spre podeaua aflată undeva jos, într-un semicerc care se tot lărgea – cioburile sclipitoare se prelingeau pe lângă pereţi, în mijloc venea Saphira, zburând cu capul înainte. Din botul ei căscat curgea un potop de flăcări de culoare galben strălucitor, cu sclipiri albastre. Pe spinarea ei se afla Arya, cu pletele în vânt, cu braţul ridicat; în palmă, îi strălucea un glob verde de magie.

Timpul păru să stea în loc; Eragon îl zări pe Durza ridicându-şi ochii spre tavan. Pe chipul Umbrei se oglindi întâi uimirea, apoi mânia. Rânjind sfidător, el îşi ridică mâna, arătând spre Saphira şi îngânând ceva.

Brusc, din străfundurile fiinţei lui Eragon izbucni un izvor de putere ascunsă. Degetele i se încleştară pe mânerul sabiei. El îşi străpunse obstacolul din minte şi chemă magia. Toată durerea şi toată furia i se topiră într-un singur cuvânt:

— Brisingr!

Zar’roc sclipi sângeriu; de-a lungul tăişului ei alergau flăcări reci…

Eragon se întinse înainte…

Şi-l străpunse pe Durza drept în inimă.

Durza îşi plecă ochii, năucit, văzând vârful sabiei care-i ieşea din piept. Deschise gura, dar, în loc de cuvinte, de pe buze i se revărsă un strigăt nepământesc. Degetele rămase fără viaţă dădură drumul sabiei. Încercă să o apuce pe Zar’roc, ca şi cum ar fi vrut să şi-o scoată din trup, dar nu putu s-o mişte.

Apoi, pielea lui Durza deveni transparentă. Sub ea nu se afla nici carne, nici os, ci doar un vârtej întunecat. El strigă din ce în ce mai tare, în timp ce vârtejul se umfla, ieşindu-i prin piele. Cu un ultim strigăt, trupul lui Durza se despică din creştet până în călcâie, eliberând întunecimea care se despărţi în trei; spiritele trecură prin pereţi şi îşi luară zborul din Farthen Dûr. Umbra dispăruse.

Stors de puteri, Eragon căzu pe spate cu braţele întinse. Deasupra lui, Saphira şi Arya aproape că ajunseseră jos – i se părea că se vor prăvăli peste el, laolaltă cu toate sfărâmăturile din Isidar Mithrim. Înainte ca vederea să i se întunece, i se păru că toate – Saphira, Arya, miliardele de aşchii – se opriseră în loc şi rămăseseră nemişcate în aer.

Înţeleptul Îndurerat

Prin mintea lui Eragon continuau să treacă frânturi din amintirile Umbrei. Îl copleşi un vârtej de fapte cumplite şi sentimente întunecate, din cauza cărora nici nu putea gândi. Cufundat în vârtej, nu mai ştia nici cine e, nici unde se află. Era prea slab ca să se elibereze de prezenţa străină care-i învăluia gândurile. Imagini violente, crude, din trecutul Umbrei i se derulau ca într-un fulger pe dinainte, până când spiritul său începu să strige, îngrozit de viziunile sângeroase.

În faţa lui se înălţă un morman de cadavre… nevinovaţii măcelăriţi din porunca Umbrei. Văzu şi mai multe cadavre – sate întregi de oameni ucişi – a căror viaţă fusese curmată de mâna sau de cuvântul magicianului. Nu avea cum să scape de masacrul care-l înconjura. Tremura ca flacăra unei lumânări, neputând ţine piept potopului de ticăloşie. Se ruga să apară cineva care să-l smulgă din ghearele coşmarului, dar nu se găsea nimeni să-l călăuzească. Măcar dacă şi-ar fi putut aminti cine trebuia să fie: băiat sau bărbat, tâlhar sau erou, Umbră sau Cavaler; totul se amestecase într-un ghem de nedescâlcit. Era pierdut, pentru vecie, fără scăpare, în acel vârtej.

Dintr-o dată, câteva dintre propriile amintiri izbutiră să străpungă norul cumplit lăsat de mintea perversă a Umbrei. Într-un fulger de lumină rece îşi aminti tot ce se întâmplase de când găsise oul Saphirei. Îşi revăzu succesele şi eşecurile laolaltă. Pierduse mult din ceea ce ajunsese să iubească, dar soarta îi oferise daruri măreţe şi rare; pentru prima dată se simţi mândru, pur şi simplu pentru ceea ce ajunsese. Drept răspuns la scurtul moment în care se simţise încrezător în sine, esenţa întunecată a Umbrei se năpusti din nou asupra lui, ca să-l înăbuşe. Uitarea de sine îl copleşi; nesiguranţa şi teama îi distrugeau senzaţiile. Cine se credea el – să scape cu viaţă după

ce provocase la luptă toate puterile din Alagaësia?

Se luptă cu gândurile oribile ale Umbrei; la început, de-abia le putea ţine piept, apoi, deveni mai puternic. Şopti cuvinte din limba străveche şi constată că ele îi dădeau forţa de a opri tenebrele care-i înceţoşau mintea. Deşi era încă pe punctul de a ceda, începu, încet-încet, să-şi adune gândurile împrăştiate, ca un sâmbure strălucitor. Îşi dădu seama că undeva, în afara minţii sale, se află o durere atât de mare, încât ameninţa să-i ia chiar şi viaţa, dar ceva – sau cineva – părea să o ţină la distanţă de el.

Era încă prea slab pentru a-şi limpezi cu totul mintea, dar se dezmeticise îndeajuns pentru a-şi reaminti toate lucrurile prin care trecuse, de când plecase din Carvahall. De-acum, unde se va duce… şi cine-i va arăta drumul? Fără Brom, nu mai era nimeni care să-l conducă şi să-l înveţe.

— Vino la mine!

Eragon se dădu înapoi, simţind atingerea unei alte minţi – atât de întinsă şi de puternică, încât părea un munte care se înălţa deasupra lui. Ea îl ajutase să pună capăt durerii, înţelese el. La fel ca în mintea Aryei, şi aici răsuna o melodie: acorduri ample, aurii ca ambra, care vibrau cu o tristeţe maiestuoasă.

În cele din urmă, îndrăzni să întrebe:

— Cine… cine eşti?

— Cineva care vrea să te ajute.

Într-o strălucire de gând nerostit, apăsarea Umbrei fu dată la o parte ca o pânză nedorită de păianjen. Eliberat de povară, Eragon îşi lăsă mintea să se întindă în toate părţile, până când dădu de un obstacol de care nu putea trece.

— Te-am apărat cât am putut de bine, dar eşti atât de departe, încât nu pot decât să te feresc de durere.

Şi din nou:

— Cine eşti tu, de poţi face asta?

Se auzi un zgomot înfundat, ca de tunet.

— Sunt *Osthato Chetowä*[70] „Înţeleptul-Îndurerat”. Şi *Togira Ikonoka*[71], „Schilodul-Nevătămat”. Vino la mine, Eragon, căci îţi pot răspunde la toate întrebările. Nu vei fi în siguranţă până când nu mă găseşti.

— Dar cum să te găsesc, dacă nu ştiu unde eşti? întrebă el,

[70] Înţeleptul-Îndurerat

[71] Schilodul-Nevătămat

disperat.

— Ai încredere în Arya şi du-te cu ea în Ellesméra – voi fi şi eu acolo. Am aşteptat mult, aşa că nu întârzia, căci în curând poate fi prea târziu… Eragon, tu eşti un om mai mare decât crezi. Gândeşte-te la ce-ai făcut şi bucură-te, căci ai scăpat lumea de un mare rău. Ai făcut ceva ce nimeni altcineva nu putea face. Mulţi îţi sunt îndatoraţi.

Străinul avea dreptate; ceea ce făcuse el era un lucru demn de cinstire, de faimă. Oricâte încercări va mai avea de trecut, de-acum nu mai era doar un pion în jocul puterii. Trecuse de asta şi acum era altceva, ceva mai mult. Devenise ceea ce dorise Ajihad: o putere care nu depindea de niciun rege sau conducător.

Ajungând la această concluzie, simţi cum celălalt îi dă dreptate.

— Înveţi repede, zise înţeleptul-îndurerat, venind mai aproape.

Dinspre el spre Eragon pluti o imagine: o izbucnire de culoare care-i umplu gândurile; când se limpezi, Eragon văzu o siluetă cocârjată, îmbrăcată în alb, stând în vârful unei stânci scăldate în soare.

— E timpul să te odihneşti, Eragon! Când te trezeşti, nu pomeni nimănui de mine, îi spuse cu blândeţe înţeleptul, cu chipul acoperit de un nor argintiu. Ţine minte că trebuie să ajungi la elfi. Acum, dormi…

Îşi ridică o mână, ca pentru a-l binecuvânta, şi Eragon se simţi împăcat.

Ultimul său gând fu că Brom ar fi fost mândru de el.

— Trezeşte-te, îi porunci glasul. Trezeşte-te, Eragon, căci ai dormit mult prea mult!

El tresări fără voia lui, parcă nevrând să se supună. Căldura care-l înconjura era mult prea plăcută ca s-o părăsească. Glasul răsună din nou:

— Ridică-te, Argetlam! E nevoie de tine!

El se sili să deschidă ochii şi se trezi întins pe un pat lung, acoperit cu pături moi. Alături de el, pe un scaun, stătea Angela, care-l privea cu mare atenţie.

— Cum te simţi? îl întrebă ea.

Tulburat şi zăpăcit, el privi în jur, prin mica încăpere.

— Nu… nu ştiu, îngână cu gura uscată şi dureroasă.

— Atunci, nu te mişca! Păstrează-ţi puterile! zise Angela, trecându-şi o mână prin părul cârlionţat.

Eragon văzu că ea era îmbrăcată tot cu armura în care o văzuse ultima oară. Oare de ce? Un acces de tuse îl făcu să ameţească; tot trupul îl durea. Mâinile şi picioarele îi ardeau şi aproape că nu le putea mişca. Angela luă de jos un corn poleit cu aur şi i-l duse la buze:

— Poftim, bea!

Miedul rece îi alunecă pe gât, răcorindu-l. Simţi o căldură plăcută în stomac, care-i readuse şi culoarea în obraji. Tuşi din nou şi capul îi zvâcni şi mai tare. „Cum am ajuns aici? A fost o luptă… pe care o pierdeam… apoi a apărut Durza şi…”

— Saphira! o strigă el, ridicându-se în capul oaselor, apoi se lăsă la loc, închizând ochii, cuprins de ameţeală şi simţind că i se face rău. Ce-i cu Saphira? E bine? Urgalii câştigau… ea se prăbuşea. Şi Arya?

— Au scăpat cu viaţă, îl asigură Angela, şi au tot aşteptat să te trezeşti. Vrei să le vezi?

El încuviinţă slab. Angela se ridică şi deschise uşa, iar Arya şi Murtagh intrară, unul după altul. Saphira îşi strecură şi ea capul înăuntru, căci nu-şi putea face loc pe uşă. Pieptul îi vibra în timp ce torcea gros, cu ochi sclipitori.

Zâmbind, Eragon îi atinse mintea, simţindu-se uşurat şi recunoscător.

„Ce bine că ţi-ai revenit, micuţule”, îi zise ea cu gingăşie.

„Şi eu mă bucur să te văd, dar cum de…?“

„Ceilalţi vor să-ţi povestească ei, aşa că nu mă bag.”

„Ai scuipat flăcări! Te-am văzut!”

„Da”, zise ea mândră.

El surâse uşor, simţindu-se încă ameţit, apoi privi spre Arya şi Murtagh. Amândoi erau bandajaţi – Arya la braţ, Murtagh la cap. Murtagh rânji larg:

— Era şi timpul să te trezeşti! De ore întregi tot stăm pe coridor.

— Ce… ce s-a-ntâmplat? întrebă Eragon.

Arya părea tristă, dar Murtagh trâmbiţă:

— Am câştigat! A fost ceva de necrezut! Când spiritele care sălăşluiseră în corpul Umbrei – dacă, într-adevăr, asta erau – şi-au luat zborul prin Farthen Dûr, urgalii au oprit lupta ca să le

vadă plecând şi a fost ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o vrajă, căci, imediat, clanurile au început să se lupte între ele. Toată armata s-a risipit în câteva clipe. Iar după asta, i-am pus pe fugă!

— Au murit cu toţii? întrebă Eragon.

Murtagh clătină din cap:

— Nu, mulţi au scăpat prin tunele. Vardenii şi piticii se tot chinuiesc să-i scoată de acolo, dar o să le ia ceva timp. Îi ajutam şi eu, dar un urgal m-a pocnit în cap, aşa că m-au trimis aici.

— Nu te mai bagă în temniţă?

Chipul lui Murtagh deveni serios:

— Deocamdată, nimeni nu se mai gândeşte la asta. Au murit mulţi vardeni şi pitici; supravieţuitorii încearcă din greu să-şi vină în fire, după bătălie. Dar măcar tu ai motive să fii fericit. Eşti un adevărat erou! Toată lumea vorbeşte despre cum l-ai omorât pe Durza. Dacă nu erai tu, am fi pierdut.

Eragon se simţi tulburat de aceste cuvinte, dar se hotărî să se gândească mai târziu la ele.

— Unde erau Gemenii? în orice caz, nu acolo unde ar fi trebuit – nu i-am putut găsi. Şi aveam nevoie de ajutorul lor.

Murtagh ridică din umeri:

— Mi s-a spus că s-au luptat vitejeşte cu o ceată de urgali care a dat năvală în Tronjheim printr-o altă parte. Probabil că erau prea ocupaţi ca să mai vorbească şi cu tine.

Ceva nu părea în regulă, dar Eragon nu putea spune ce. Se întoarse spre Arya, ai cărei ochi mari şi strălucitori nu se mişcaseră de la el.

— Cum se face că nu te-ai prăbuşit? Saphira şi cu tine… încercă el să zică, dar îşi pierdu şirul cuvintelor.

Fără grabă, ea îi spuse:

— Când ai prevenit-o pe Saphira că a apărut Durza, eu încă încercam să-i scot armura strâmbată. Am terminat prea târziu ca să mai cobor pe Vol Turin – ai fi fost prins înainte ca eu să pot ajunge jos, ca să nu mai spun că Durza te-ar fi ucis, ca să nu te pot eu salva, adăugă ea, şi continuă cu glasul plin de regrete: Aşa că am făcut singurul lucru care-i putea distrage atenţia: am spart Steaua de Safir.

„Iar eu am dus-o jos”, adăugă Saphira.

Eragon se străduia să priceapă, dar un alt vârtej de ameţeală îl făcu să închidă ochii.

— Dar cum de nu ne-au lovit bucăţile – nici pe tine, nici pe

mine?

— Am avut eu grijă de asta. Când am ajuns aproape de podea, le-am oprit în aer, apoi le-am lăsat uşor la pământ – altfel s-ar fi sfărâmat în mii de bucăţi şi te-ar fi ucis, zise simplu Arya.

Cuvintele îi trădau puterea.

Angela adăugă cu amărăciune:

— Da, iar isprava asta aproape că te-a omorât pe tine. A trebuit să îmi folosesc toate puterile şi îndemânarea ca să vă ţin pe amândoi în viaţă.

Deodată, Eragon simţi un fior de nelinişte, aproape la fel de intens ca durerea de cap care-l chinuia. „Spatele meu…” Dar acolo nu simţea niciun bandaj.

— Câtă vreme am zăcut aici? întrebă el, îngrijorat.

— Doar o zi şi jumătate, îi răspunse Angela. Ai avut noroc că eram eu prin preajmă, altfel, ţi-ar fi luat câteva săptămâni să te vindeci – dacă ai fi reuşit să scapi cu viaţă.

Înfiorat, Eragon îşi dădu păturile la o parte de pe piept şi se răsuci să-şi pipăie spatele. Angela îl prinse de încheietură cu mâna ei mică şi-l privi cu multă îngrijorare:

— Eragon… trebuie să-nţelegi că puterea mea nu seamănă cu a ta sau cu a Aryei, ci depinde de ierburi şi poţiuni. Nu pot să fac chiar totul, mai ales cu o aşa…

El îşi smulse mâna din strânsoarea ei şi se pipăi pe spate. Pielea era netedă şi caldă, fără niciun defect. Simţi muşchii puternici încordându-i-se pe sub piele când se mişca. Îşi trecu mâna pe la baza gâtului şi, pe neaşteptate, simţi acolo o ridicătură tare, lată cam de un centimetru şi ceva. Din ce în ce mai îngrozit, o urmări cu degetele până la brâu. Lovitura lui Durza îi lăsase o cicatrice uriaşă, şerpuită, care se întindea de la umărul drept până la şoldul stâng.

Arya murmură, cu o expresie de milă:

— Ai plătit un preţ îngrozitor pentru ce-ai făcut, Eragon, „Învingătorul-Umbrei”.

Murtagh râse aspru:

— Da. Acum eşti întocmai ca mine.

Eragon închise ochii, copleşit de spaimă. Era desfigurat. Apoi îşi aminti ceva din timpul cât zăcuse fără cunoştinţă… o siluetă în alb care-l ajutase. „Schilodul-Nevătămat“ – Togira Ikonoka. Ce-i spusese acesta? „Gândeşte-te la ce-ai făcut şi bucură-te,

căci ai scăpat lumea de un mare rău. Ai făcut ceva ce nimeni altcineva nu putea face. Mulţi îţi sunt îndatoraţi…”

„Vino la mine, Eragon, căci îţi voi răspunde la toate întrebările.”

Eragon se simţi puţin mai liniştit şi împăcat.

„Voi veni.”

Glosar

Limba Străveche

Notă: Cum Eragon nu stăpâneşte perfect limba străveche, cuvintele sale nu sunt traduse literal.

Aí varden abr du Shur'tugals gata vanta. - „Pasajul de sub lac al vardenilor şi cavalerilor“

Aiedail – Luceafărul de dimineaţă

arget – argint

Argetlam – Mână-Argintie

Atra gülai un ilian tauthr ono un atra ono waíse skölir frá rauthr. — „Să ai parte de noroc şi fericire, iar necazurile să te ocolească!”

Böetq istalri! — „Foc năprasnic!”

breoal – familie

brisingr – numele focului

Deloi moi! — „Preschimbă nisipul în apă!”

delois – plantă mică şi verde cu flori roşii

Domia abr Wyrda – Stăpânirea sorţii (carte)

dras – oraş

draumr kópa – a vedea la distanţă

Du grind huildr! — „Opreşte poarta!”

Du Silbena Datia – Negura Suspinelor (poem)

Du Súndavar Freohr – Moartea Umbrelor

Du Vrangr Gata – Cărarea şerpuită

Du Weldenvarden – Pădurea ocrotitoare

Edoc'sil – Cea de necucerit

eitha – a pleca

Eka aí fricai un Shur'tugal! — „Sunt Cavaler şi-ţi sunt prieten!”

ethgrí – a chema, a invoca

Fethrblaka, eka weohnata néiat haina ono. Blaka eom iet lam – „Pasăre, n-o să-ţi fac rău! Vino şi te aşază pe mâna mea!”

garjzla – lumină, fulger

Gath un reisa du rakr! — „Ceaţă, învăluie-l!”

gedwëy ignasia – palma strălucitoare

Gëuloth du knífr! — „Toceşte tăişul sabiei!”

Helgrind – Porţile Morţii

iet – eu
jierda – „loveşte!”
Jierda theirra kalfis! — „Loveşte-i în picioare!”
Manin! Wyrda! Hugin! — „Memorie! Soartă! Gând!”
Moi stenr! — „Preschimbă piatra!”
Nagz reisa! — „Piatră, ridică-te!”
Osthato Chetowä – Înţeleptul-Îndurerat
pömnuria – eu
Ristvak’baen – Locul de Jale (Capitala Imperiului)
seithr – vrăjitoarea
Shur’tugal – Cavalerii Dragonilor
Skulblaka, eka celöbra ono un mulabra ono un onr Shur’tugal né haina. Atra nosu waíse fricai. - „Dragonule, sunt onorat şi îţi doresc ţie şi Cavalerului tău numai bine! Aş vrea să fim prieteni!”
slytha – a adormi
Stenr reisa! — „Piatră, pluteşte!”
thrysta – „Ţinteşte-l!”
Thrysta deloi. — „Comprimă pământul!”
Thverr stenr un atra eka hórna! — „Străbate zidul şi fă-mă să aud!”
Togira Ikonoka – Schilodul-Nevătămat
tuatha du orothrim – ascuţirea minţii ucenicului nătâng (o etapă din instruirea Cavalerului)
Varden – vardeni
vöndr – băţ subţire şi drept
Waíse heill! — „Vindecă-l!”
Wiol pömnuria ilian – „Pentru fericirea mea!”
wyrda – destin
yawë – un semn al încrederii

Limba Piticilor

Akh Guntéraz dorzâda! — „Pentru numele lui Guntera!”
Az knurl deimi lanok. — „Ai grijă, piatra se preschimbă!”
barzul – blestem
Carkna bragha! — „Mare primejdie”!
dûrgrimst – clan
Farthen Dûr – Tatăl nostru
hírna – statuie

Ilf carnz oroduiûm. — „E o hotărâre a sorţii.”
Ingietum – lucrători în metal, maiştri fierari
Isidar Mithrim – Steaua de Safir
knurl – piatră
knurla – pitic
Kóstha-mérna – Lacul Foot
oeí – da
otho – credinţă
sheilven – laş
Tronjheim – Căpetenia uriaşilor
Vol Turin – Scara fără sfârşit

Limba Urgalilor

drajl – vierme
Ithrö Zhâda (Orthíad) – Oraşul Răzvrătiților
Kaz jtierl trazhid! Otrag bagh. — „Nu-l atacaţi! încercuiţi-l!”
ushnark – tata

Mulţumiri

Într-adevăr, eu am scris *Eragon*, dar succesul de care această carte se bucură este rodul eforturilor şi entuziasmului prietenilor, familiei, fanilor, librarilor, profesorilor şi colegilor mei, celor care s-au ocupat cu distribuţia cărţii, şi mulţi, mulţi alţii. Aş vrea să le pot menţiona numele tuturor celor care m-au ajutat, dar lista ar fi prea lungă. Ei ştiu acest lucru şi le mulţumesc.

Eragon a fost publicat pentru prima dată în 2002 de editura părinţilor mei – Paolini Internaţional LLC. Ei publicaseră deja alte trei cărţi, deci era normal ca acelaşi lucru să se întâmple şi cu *Eragon*. Ştiam că această carte va fi pe placul cititorilor, iar provocarea, pentru noi a constat în a o face cunoscută.

Pe tot parcursul anului 2002 şi începutul anului 2003 am călătorit prin Statele Unite ale Americii prezentând şi lansând cartea în şcoli, librării şi magazine; în total au fost 130 de şedinţe de autografe. Toate aceste evenimente au fost organizate de mama mea împreună cu mine. La început, într-o lună eram prezent la unul sau două evenimente de acest gen, dar cu timpul am reuşit să fiu mult mai eficient şi cartea mea era cerută în diverse colţuri ale ţării, astfel că, mai tot timpul, călătoream.

Am întâlnit mulţi oameni minunaţi, unii mi-au devenit buni prieteni şi fani adevăraţi, asemenea lui Michelle Frey, acum editorul meu, şi Knopf Books for Youngs Readers, care mi-a făcut o ofertă pentru cumpărarea acestui titlu. Cred că nu mai e nevoie să vă spun, am fost foarte încântat când am aflat că se interesează de cartea mea cei de la Knopf Books.

Drept urmare, oamenii cărora trebuie să le mulţumesc se împart în două grupuri: cei de la Paolini Internaţional LLC care au publicat pentru prima dată cartea şi, apoi, cei de la Knopf Books pentru ediţia deosebită pe care au realizat-o.

Iată în continuare spiritele de excepţie care l-au adus pe Eragon la viaţă Echipa de la început căreia îi mulţumesc: mamei mele pentru corectură, tatălui meu pentru munca istovitoare necesară editării, tot timpul pe care l-a petrecut dând o formă concretă ideilor mele, deseori vagi şi capricioase, paginând cartea, realizând coperta şi ascultând atât de multe; m-au

însoţit la atâtea prezentări; bunicii Shirley pentru că m-a ajutat să creez un început şi un sfârşit pe măsura poveştii, surorii mele pentru sfaturile şi umorul ei deosebit servindu-mi drept model pentru vrăjitoare în *Eragon* şi pentru timpul îndelungat pe care mi l-a acordat creând ochiul Saphirei de pe copertă; lui Kathy Tyres pentru că m-a determinat să rescriu primele trei capitole, lui John Taliaferro pentru sfaturile şi revizia cărţii, unui fan poreclit Tornado – Eugene Walker – care mi-a atras atenţia asupra câtorva greşeli din această ediţie, Donnei Overall care mi-a demonstrat cât de mult i-a plăcut această carte editând-o şi dându-mi sfaturi în privinţa redactării. Dacă în realitate există un Cavaler al Dragonului ea este aceea – persoana care îl ajută complet dezinteresat pe scriitorul pierdut în Mlaştina Virgulelor.

Echipa de acum: Michelle Frey, căreia nu numai că i-a plăcut într-atât de mult povestea încât şi-a asumat riscul să editeze un roman *fantasy* scris de un adolescent, dar a şi manageriat curentul *Eragon*; agentul meu Simon Lipskar care l-a ajutat pe *Eragon* să-şi găsească cea mai bună casă. Chip Gibson şi Beverly Horowitz pentru ajutorul preţios, Lawrence Leny pentru umorul de calitate şi consultanţa juridică, Judith Hant pentru publicitatea de cea mai înaltă clasă. Daisy Kline pentru campania de marketing, Isabel Warren-Kline care a conceput supracoperta, interiorul cărţii şi harta, John Jude Palencar care a realizat supracoperta (am numit valea Palencar drept semn de mulţumire cu mult înainte de a se implica el în acest proiect).

Artee Bennet şi întreaga echipă de la Knopf care a făcut posibilă această aventură.

În sfârşit, personajelor mele, care au înfruntat cu curaj primejdiile pe care le-am „pricinuit“ şi fără de care această poveste n-ar fi existat. Fie ca tăişul sabiei voastre să rămână veşnic ascuţit!

Christopher Paolini